Esir Şarkılar Vadisi

Kalbin sol anahtarı
suskun melodilerde gizlidir.

KIMBERLEY FREEMAN

Kalbin sol anahtarı suskun melodilerde gizlidir...

Hayallerine tutkuyla bağlanan iki kadın... Biri, küçük bir Alman kasabasında yaşayan Ellie Frankel. Tek hayali, operada sahne alıp o güzel sesini herkese duyurmak... Ancak bu hayalin, hırsa dönüşüp onu düzenbazlık, açgözlülük ve pişmanlıklarla dolu bir yola sürükleyeceğinin farkında değildir. Diğeri, Londra'nın kasvetli havasını şarkılarıyla değiştiren Penny Bright... Ancak söylediği duygu yüklü şarkılar önceki hayatını değiştirmeye yetmiyordur. Dahası uğradığı bir saldırı sonrası kendini korkunun ve sakinleştiricilerin pençesinde bulacaktır.

Tam yirmi yıl... Biri çaldığı bir hayatı yaşayacak ve hayatının aşkını sonsuza kadar kaybedecektir. Bir diğeri geçmişinden kurtulmaya çalışsa da karanlık anıları onu rahata eriştirmeyecektir. Ve her iki hayat da tek bir kişinin hırsına yenik düşecektir.

Öyle bir sır düşünün ki Londra'dan Avrupa operalarına uzansın, sizi Yunan Adaları'ndan Avustralya'nın çorak topraklarına götürsün. Ve öyle bir şarkı hayal edin ki son notaları, pişmanlıklarınız sizi köşeye sıkıştırdığında kalbinize umudu vadetsin...

Kimberley Freeman'ın muhteşem kaleminden dökülen *Esir Şarkılar Vadisi* ile sahip olduğumuz hayatı sorgulayacak, göz ardı ettiğimiz gerçek benliğimizi keşfetmenin önemini, yüreğe dokunan melodilerle anlayacaksınız...

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

ISBN: 978-605-168-140-9
9 786051 881409

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Esir Şarkılar Vadisi

KIMBERLEY FREEMAN

ARKADYA

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ARKADYA YAYINLARI

ESİR ŞARKILAR VADİSİ
Kimberley Freeman

Özgün adı: Duet

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Yasemin Büte
Çevirmen: Esra Yüksel
Son Okuma: Burcu Balaban
Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt
Kapak Tasarım: İlknur Muştu

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Mayıs 2017
Yeni Baskı: 2018

ISBN: 978-605-188-140-9
© Kimberley Freeman, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Hachette Australia PTY LTD'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Esir Şarkılar Vadisi

KIMBERLEY FREEMAN

İngilizceden Çeviren
Esra Yüksel

ARKADYA

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Selwa'ya...
Her şeyin başlamasına neden olan kişiye...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birinci Kısım

Ağlıyor musun? Peki neden? Neden?
Ah! Keşke bu kadar inançsız olmasaydın...

Un bel di, Madama Butterfly Operası, GIACOMO PUCCINI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Giriş

Batı Queensland, Avustralya: 1997

En çok sabahları severdi... Çünkü sabahlar akşamların asla yapamayacağı şeyi vadederdi; tazelik ve yeniden başlama hissi... Hatta bu yüzden dışarıdaki bütün işlerini sabah halletmeyi tercih ediyordu, gökyüzü henüz pusluyken ve güneş tenini ılık ılık okşarken... Öğleden sonralarını vantilatörün altında pinekleyerek ya da verandada buz gibi bir şarabı yudumlayarak geçiriyordu. Sabah yapması gereken başlıca iki iş vardı; bahçeyle ilgilenmek ve posta kutusuna yürümek...

Hava çok sıcaksa ya da ender görülen bir şey olmuşsa ve yağmur yağıyorsa çiftlik evinin yaklaşık bir kilometre uzağındaki posta kutusuna arabayla gidiyordu. Ama bugün yürüyecekti. Bugün etrafta onu görecek biri olmadığı için değil, dış görünüşüne güvendiği ve kendini iyi hissettiği için yürüyecekti. O civarda postalar haftada sadece üç kez bırakılıyor ve genellikle posta kutusu ağzına kadar dolu oluyordu. Anlaşılan bugün o günlerden biri değildi. Çünkü bu kez kutunun içinde sadece bir tane mektup vardı. Bembeyaz zarfa konulmuştu ve üstünde gönderenin adresi yazmıyordu. Zarfın önündeki alıcı adresi kısmına pek okunaklı olmayan bir yazıyla *Penelope*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bright, Mununja, 4940, Queensland, Avustralya yazılmıştı. Tırnağıyla zarfı kenarından açınca ikiye katlanmış bir sayfa avucuna düştü.

Başının üstünde uçan bir çift papağan sabah güneşinin altında keyifle ötüşüyordu. Kâğıdı açtı ve iki cümlelik yazıyı okudu;

Angie Smith hakkındaki bütün gerçeği biliyorum...
Hak ettiğini bulma zamanın geldi...

İşte o an bütün bedeni ve ruhu buz kesti...

Mektup parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Tam kendisi de mektubun peşinden yere yığılmak üzereydi ki posta kutusundan destek alarak dengesini sağladı. Zarf dün geceki fırtına ve yağış sebebiyle oluşan çamurlu suya düşünce adres kısmındaki yazının mürekkebi akmaya başladı. Bulanık yazılara bakarken bir sürü eski hatıra zihnine hücum etti... Zaman ve mesafeden bağımsız, kopuk kopuk eski anlar, görüntüler, sesler, kokular... Bir zamanlar giydiği kürk mantonun kokusu, sahne ışıklarının parıltısı, uzun zaman önce kaybedilmiş bir sevgilinin sıcak dokunuşları... Yavaşça çamurlu toprağın üstüne çöktü ve başını dizlerine yasladı. Sırlar ve yalanlarla dolu geçmişi demek bunca zaman pusuda beklemişti ve şimdi bir gölge gibi sinsi sinsi yaklaşıyordu... Yıllardır ona yazan bir sürü insan olmuştu ama hiçbiri hakkındaki gerçeği bilmiyordu, bilemezdi...

Geçmişi... Hikâyesi... Hayatta hiçbir şeyi olmayan bir kız para, şöhret ve güç başta olmak üzere bir insanın sahip olmayı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hayal edeceği her şeye kavuşmuş ve sonra hepsine sırt çevirmişti. Keşke olsaydı... Fakat bu hikâye sadece bundan ibaret değildi.

Bu aynı zamanda başka bir kadının hayatını nasıl çaldığının hikâyesiydi...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birinci Bölüm

Kokondorf, Kuzey Almanya: 1969

Ellie'nin annesinin öldüğü gün hava açık, durgun ve sakindi... Güneş bile mavi gökte yerini almış, karlara inat ışık saçıyordu. Böylesine kara bir günle yüzleşmek zorunda kalan Ellie, daha on dört yaşındaydı. Başta inanmakta güçlük çekti, hatta onu kaybetmiş gibi hissedemedi. Çünkü ne kadar acı olsa da ona bir türlü gerçekmiş gibi gelmiyordu. Annesi ölmüş olamazdı... Ancak onu gömdükleri gün hüzün taşları yerine oturdu ve annesinin ardında kocaman bir boşluk bırakarak göçüp gittiği gerçeğini idrak etti. Ellie'nin yüreği de boşalmıştı sanki... Uyandığından beri yağmur Kokondorf köyünün yakasını bırakmıyordu. Kapkara bulutlar bile kamış çatılara değecek kadar alçaktaydı ve içlerindeki boşaltmakla bitmiyordu. Soğuktu... Gece boyunca yağan yağmur karları eritmeye başlamıştı. Ucuz, ahşap tabuta yer açmak için toprağın üstündeki kar ve çamur rahatça temizlendi. Tabut toprağın derinliklerine indirilirken soğuktan ve yastan Ellie'nin gözleri yaşarmaya, burnu akmaya başladı. Mezarın etrafında sadece sekiz kişi vardı ve bunlara Ellie ile babası da dâhildi... Çünkü hava insanların cenazeye katılmalarına müsaade etmeyecek

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kadar soğuk ve yağışlıydı. Bunun yanı sıra Ellie'nin annesinin Almanya'da hiç akrabası yoktu. Ellie mezarın etrafında toplanan insanların yüzlerine dikkatle baktı; kasap ve karısı, annesine dikiş ve ütü işi veren Bayan Pottsmann, komşu çiftlikte oturan Bay ve Bayan Neumann, on sekiz yaşındaki oğulları Dieter... Babası Ellie'yi hafifçe dürtüp manalı bir ifadeyle başını salladı.

Gözyaşlarıyla mücadele eden Ellie, "Yapamam baba," dedi. "Yapamam..."

"Yapmalısın... Gözyaşlarına ve acına rağmen bunu yapmak zorundasın."

Ellie bedenini sarsan hıçkırıkların etkisini azaltmak adına derin bir nefes aldı. Ardından saf, berrak bir sesle Schubert'in ünlü bestesi *Ave Maria*'nın yüce dizelerini söylemeye başladı. Ne ağlamaktan kupkuru olan boğazının acısı umurundaydı ne de gökyüzünün kapaklarını açıp bu kederli veda sahnesinin üstüne dondurucu bir yağmur yağdırması. Bir melek gibi şarkı söyleyebilmesi için babası onu on bir yaşından beri eğitiyordu. Mezar kazıcılar annesinin tabutunun üstüne toprak atarken o şarkısını söyledi.

Bir yandan söyledi, bir yandan da annesinin yüzünü zihninde canlandırdı. Fakat mide kanserinin tükettiği o zayıf ve solgun hâlini değil, her gece ateşin önünde babasıyla oturan, nakış işlerken güzel sesiyle şarkılar mırıldanan, dolgun yanaklı, yumuşak sesli kadını... Bir daha onun mırıldandığı şarkıları duyamayacak, bir daha onun sıcacık kucağında huzur bulamayacaktı. Bunları düşünürken sesi çatallanmaya başladı, fakat bunun olmasına izin veremez, babasını hayal kırıklığına uğratamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babası daha fazla dayanamayıp çamurlu karın üstüne diz çökünce Bayan Neumann da babasının yanına gidip omzunu tuttu. Şarkının son notalarına yaklaştıkça yağmur şiddetini arttırdı. Ne yapacağını bilemeyen Ellie, öylece dururken ağlamamak için kendini sıkan babasının sarsılan sırtını izledi. O esnada Dieter yanına yaklaştı ve şemsiyesini kendisiyle birlikte Ellie'nin de üzerine tuttu.

"Islanmışsın," dedi Dieter. "Çok üşümüş olmalısın..."

Ellie kafasını kaldırıp Dieter'in ela gözlerine baktı. Ancak bu kez ona her bakışında duyduğu o tarifsiz sevinci hissedemedi. Ellie kendini bildi bileli Dieter'e hayrandı. Nerede görse peşine takılır, okul defterlerine çizdiği kalplerin içine adını yazardı. Annesinin uzun süren hastalık sürecinin öncesinde bile onu her görüşünde heyecanlanır, dili dolaşırdı. Ona karşı daha önce hiç hissetmediği tuhaf duygular besliyordu. Ama bugün... Bugün yüreği bambaşka duygularla yüklüydü.

"Soğuğu hissetmiyorum," dedi Ellie.

Dieter'in gözleri mezara kaydı. "Onu özleyeceğim," dedi. "Onun İngilizce derslerini çok özleyeceğim..."

Ellie acısına rağmen gülümsedi. "Hiç iyi bir öğrenci değildin." Ardından annesinin gevrek İngiliz aksanını taklit ederek, "Sana öğretebilirsem, herkese öğretebilirim Dieter Neumann," dedi.

Dieter gülerek kafasını salladı. Sonra yüzü yeniden ciddileşti ve "Ellie... Ben çok üzgünüm..." dedi.

"Ellie!" diye seslendi babası. Ayağa kalkıp büyük ellerini kızına uzattı. Dizleri çamur içindeydi, saçlarından da şıpır şıpır su damlıyordu.

Ellie, Dieter'e arkasını dönüp kollarını babasına doladı. "Şişşt! Sakin ol baba... Her şey yoluna girecek. Sana ben

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakacağım." Yağmur dinmeye başlarken birlikte bayırdan aşağı inip eski Volkswagen'a yöneldiler.

Babası direksiyonun başına geçince hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bir müddet sonra kendini toplayıp arabayı çalıştırdı.

Dar yolda ilerlerken babası, "Çok güzel söyledin benim güzel kızım," dedi. "Annen olsaydı seninle gurur duyardı..."

Ellie kafasını çevirip tepeye baktı. "Umarım annem duymuştur," dedi. Nefesiyle buğulanan camdan bir kez daha bakarak, "Şu an her neredeyse..." diye ekledi.

O yıl kış çok uzun sürdü ama her zamanki gibi sonrasında yine bahar geldi. Karların erimesi ağaçların yeşermesiyle Ellie vaktini yas tutarak geçirmek gibi bir lükse sahip olmadığına karar verdi. Babası zaten acısı ve yasının içinde boğuluyordu. Bazı günler Ellie onu saat on birden önce yataktan bile kaldırmakta zorlanıyordu. Babası önceden komşu köylerdeki okullarda müzik ve yabancı dil dersi veriyordu. Hayatları boyunca babasının az maaşıyla ve annesinin yarı zamanlı işler yaparak kazandığı kısıtlı parayla geçinmişlerdi. Fakat babasının işe sürekli geç gitmesi, hatta bazen hiç gitmemesi işverenlerini kızdırmaya başlamıştı. Ellie çoğu kez okuldan döndüğünde Volkswagen'ı yolun kenarına park edilmiş hâlde buluyordu. Sabah da tam orada olduğu düşünülürse bu babasının evden hiç çıkmadığına işaretti. Bir yere gitmiyor ve hiç para kazanmıyordu.

Haftada iki üç kez babasını binbir güçlükle yataktan kaldırıyordu. Temiz kıyafetlerini veriyor, kahvaltısını hazırlıyor

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve kendi okuluna gitmeden önce onu kapıdan çıkmaya zorluyordu. Ama bunları yapmak onu giderek daha da yordu. Sanki o ebeveyndi, babası da onun bakmak zorunda olduğu çocuğuydu... Böyle hissediyordu ve bu çok ağır bir sorumluluktu. Hiç hoşuna gitmese de bu düzeni elinden geldiğince devam ettirmekten başka çaresi yoktu.

Kısa süre sonra kazandıkları kısıtlı para hızla tükenmeye başladı. Babası bir parça olsun rahatlayabilmek için öğleden sonraları bir ya da iki kadeh viski içiyordu. İçki içmeyi zaten hep sevmişti. Ellie, babasının annesinin ölüm acısını bir nebze olsun azaltmak için içtiğini biliyordu ve bu durumdan şikâyetçi olmayacak kadar uysal ve anlayışlıydı. Ama kısa süre sonra bir iki kadeh yeterli gelmemeye başladı ve kadeh sayısı üç-dörde çıktı. Temmuz ayı itibarıyla babası lahana ve pancarları ev yapımı viskiyle takas etmeye başladı. Bunun için her perşembe evlerine Thorsten adında kırık dişli bir adam geliyordu. Ellie, Thorsten'ın kendisine bakmasına tahammül edemiyordu. Aynı anda hem çok aç hem de çok öfkeli gibi görünen garip bir bakışı vardı. Bu yüzden her perşembe okuldan sonra Neumannlara gitmeye başladı. Akşam çökene kadar da orada kalıyordu.

Bayan Neumann hoş ve sıcak bir kadındı. Ellie onun yumuşak tenini, koyu kestane saçlarını ve içleri gülen siyah gözlerini çok seviyordu. Sürekli sakin, sabırlı görünen annesinin aksine her daim canlı ve enerjik olmasına da bayılıyordu. Çok az konuşuyorlardı ama Bayan Neumann Ellie'nin bir şeylerle meşgul olmaya ihtiyacı olduğunu seziyordu. Bu yüzden zaman geçirmesi için ona ufak tefek işler veriyordu.

Bir perşembe günü, "Evde işler nasıl gidiyor Ellie?" diye sordu. Aslında bu soruyu her hafta soruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi," dedi Ellie her seferinde olduğu gibi.

Bayan Neumann hafifçe dudak büktü. Bu, Ellie'ye inanmadığının işaretiydi. İnsanın iştahını kabartan, baharatlı lahana ve kızarmış et kokularıyla dolu Neumannların mutfağında, ahşap masada oturuyorlardı. "Baban iyi mi?"

"Evet." Ellie parlatmakta olduğu gümüş çatalı masaya bıraktı. "Annemi hâlâ özlüyor," dedi alçak sesle.

Bayan Neumann şefkatle Ellie'ye dokundu. "Elbette özlüyor... Muhtemelen her zaman da özleyecek." Ardından ayağa kalkıp ahşap dolabın önüne gitti ve akşam yemeği için tabakları çıkarmaya başladı. "Yemeğe kalacak mısın Ellie?"

"Hayır, eve gidip babama yemek hazırlasam iyi olacak." Ellie bu evde durmayı çok istese de akşam yemeğine hiç kalmıyordu. Hem zorunlu misafirliğin bu kadarının fazla olduğunu düşünüyor hem de babasının çirkin arkadaşı genelde güneş batınca gitmiş oluyordu. Sandalyesini iterken taş karoda iç gıcıklayıcı bir ses çıktı. "Beni misafir ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti Ellie, her zaman gelebilirsin."

O sırada Dieter kapıdan kafasını uzattı. "Eve mi gidiyorsun Ellie?"

Ellie heyecanına rağmen gülümsedi. Dieter büyüdükçe çok daha çekici bir erkek oluyordu. Ancak Ellie kendisini asla fark etmediğini ve fark etmeyeceğini biliyordu. "Evet," diye cevap verdi.

"Eve kadar seninle yürüyeyim. Montumu alıp geliyorum."

Heyecandan ve meraktan tüyleri ürperen Ellie, yanında Dieter'le Neumannların evinden çıktı. İnce bir mont giyen Dieter ellerini cebine sokmuştu. Güzel ela gözlerini de önlerinde uzanan yoldan ayırmıyordu. Tepeden aşağı inip, ıhlamur

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ağaçlarının mis gibi kokuları arasından yürüdüler. Ellie uzaktaki köyün ışıklarını ve ufuktaki kilisenin sivri tepesini görebiliyordu. Dieter uzun süre tek kelime etmedi, sonra birden, "Noel'den sonra gidiyorum," dedi.

Ellie'nin kalbi duracakmış gibi oldu. "Ah! Öyle mi?"

"Askere..."

Tabii ya... Dieter on sekiz yaşındaydı ve yaşıtı olan bütün erkekler gibi askerlik hizmetini yapmak zorundaydı. Ellie onun adına sevinmiş gibi yapmaya çalışarak, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Eğitim için Bremen'e..."

"Çok uzak değil," dedi Ellie, ama içten içe gerçekte ne kadar uzak olduğunu düşünüyordu. Mesela babasının eski Volkswagen'ı o yolu asla katedemezdi. "Ayrıca sadece on sekiz ay."

"Hayır Ellie. Ben gönüllü oldum. Benim gibi bir erkek başka ne yapabilir ki? Okulu bitirmedim, köyde kalırsam da böyle bir parayı imkânı yok kazanamam." Dieter konuşurken bir kez olsun gözlerini yoldan ayırmadı.

Hafif bir akşam yeli ağaçların yapraklarını havalandırıp Ellie'nin uzun, siyah saçlarını yüzüne yapıştırdı.

"Peki..." dedi yumuşak bir sesle. "Ne zaman döneceksin?"

Dieter başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki de hiç dönmem..."

Ellie'nin evi görünene kadar sessizce yürüdüler.

Kapının önünde durduklarında Dieter, "Benden duymanı istedim," dedi. "Sen benim için hep çok değerli bir arkadaş oldun Ellie."

"Dieter, ben..."

Tam o anda kapı açıldı ve babası karşılarında belirdi. Karmakarışık gri saçları çılgın gibi kafasının üstünde dikilmişti,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nefesi de buram buram viski kokuyordu. "Ellie! Geldin demek! Güzel, çünkü sana bomba bir haberim var."

Gitmek için çoktan arkasını dönen Dieter, vedalaşmak için elini kaldırdı. "Haftaya görüşürüz Ellie."

"Görüşürüz..." Neyse ki Noel'e daha üç ay vardı. Yani onu defalarca görebilecek ve güzel yüz hatlarını zihnine kazıyabilecekti. Fakat o gittikten sonra her şey bitecekti... Evet, Ellie bundan adı gibi emindi. Dieter Bremen'de Ellie'den daha olgun ve güzel bir kızla tanışacak, onunla evlenecek ve bir daha *asla* buraya geri dönmeyecekti. İçinden bir an önce yatağına yatmak, yorganı kafasına çekmek ve uykuya dalana kadar hüzünlü düşüncelerinde boğulmak geçiyordu. Ancak babasının bir fikri vardı ve paylaşmadan yakasını bırakacağa benzemiyordu.

Ellie'yi bileğinden tutup çekiştiriyor, bir yandan da, "Haydi gel içeri, içeri gir," deyip duruyordu. "Thorsten bana bir gazete getirdi ve muhteşem bir şey gördüm."

Giderek daha fazla meraklanan Ellie, usulca babasını takip edip dağınık oturma odasına geçti. Odanın her yeri müzik notalarıyla doluydu ve tabii bütün yüzeyler bir karış tozla kaplıydı. Babası kısa bir aramadan sonra gazeteyi buldu ve sondan ikinci sayfanın sağ alt köşesinde daire içine aldığı bir yazıyı gösterdi. Ellie yaklaşıp yazıyı okudu; Bölgesel Arya Söyleme Yarışması... Altındaki listede bir sürü yerin adı belirtilmişti, ama babası *Wiesenbach-Kokondorf Bölgesi, Kokondorf Köy Salonu 1 Şubat 1970, Ödül 50 Alman Markı* kısmını daire içine almıştı. İlanın altında bir de başvuru formu vardı ve babası eğri yazısıyla onu çoktan doldurmuştu. Ellie'nin yarışmada söyleyeceği üç şarkıyı bile yazmıştı ki bir tanesi son derece zor bir eserdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şarkı söylememi mi istiyorsun?" diye sordu Ellie.

"Kazanmam istiyorum! Elli markla neler yapabileceğimizi bir düşünsene!"

"Baba senin için söyleyeceğim ama kazanacağımın garantisini veremem."

"Kazanacağını biliyorum... Çünkü kimse benim güzel kızım Ellie kadar iyi söyleyemez." Heyecandan yerinde duramayan babası köşeye yerleştirdikleri duvar piyanosunun yanına gidip lekeli sarı tuşlarıyla oynamaya başladı. "Giordiani'yle başlayacağız, sonra ısınmak için Handel'e geçeceğiz ve son olarak da Mozart'a..."

"O şarkı olmaz baba! Daha on dört yaşındayım."

"Yarışma günü on beş olacaksın." Tam bu sırada gururla göğsünü kabarttı. "Ve... bu bölgedeki en iyi öğretmene sahipsin."

Ellie kendini gülümsemek zorunda hissetti. Bir zamanlar babası gelecek vadeden bir opera sanatçısıydı. Üstelik ünlü Alman tenor Franz Auerbach'ın en gözde öğrencisiydi. Auerbach babasının son on yılın en yetenekli sesi olduğuna inanıyordu. Babası ayrıca Hamburg Üniversitesi'nin Dil Bölümü'nden üstün başarıyla mezun olmuştu. Gel gör ki otuz beş yaşında geçirdiği zatürre ciğerlerinde hasar bırakmış ve bu da kariyerinin sonunu getirmişti. Hayatındaki her şeyin allak bullak olmasına üzülürken, o sırada hastanede hemşirelik yapan annesiyle tanışmış ve acıları biraz olsun hafiflemişti. İngiliz bir genç kız olan annesi, seyahat etmek ve macera yaşamak istiyordu. Babası da bu konuda onun kadar hevesli olunca birlikte adalar dâhil olmak üzere Avrupa'nın her yerini gezdiler. Babasının her daim anlatacak bir seyahat anısı vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Annesi de kocasının tutku ve heyecanla anlattığı hikâyeleri gülümseyerek dinler, ara ara da onaylarcasına başını sallardı. Bir süre sonra Ellie dünyaya geldi ve babası bütün ideallerini ve tutkularını yetenekli küçük kızına yüklemeye başladı. Ellie kelimeleri ve müzik notalarını okumayı neredeyse aynı anda öğrenmişti. İlk notaları henüz altı yaşındayken titreyen bir sesle dudaklarından döküldü. On bir yaşından beri de opera söyleyen bir sopranoya yakışır bedene ve gırtlak yapısına sahip olabilmek için gereken teknikleri öğreniyordu. Yaşına göre çok üstün bir yeteneğe sahipti. Ancak pek deneyimli değildi çünkü bugüne kadar sadece köy düğünlerinde ve öz annesinin cenazesinde şarkı söylemişti.

Babası piyanonun üstünde notaları arayarak, "Haydi hemen deneyelim," dedi.

Ellie sabırla bekledi. Annesi hastalandığından beri babası piyanoya neredeyse hiç dokunmamıştı. Eskiden her gün verdiği şan derslerini de haftada bir vermeye başlamıştı. Babasının dağınıklığın içinde tutkuyla bir şeyler aradığını, bu denli azimli ve hevesli olduğunu görmek çok güzeldi. Bunun için bütün kalbiyle şükretti.

"İşte burada," dedi babası. Piyanoyu çekti ve Mozart'ın *Così fan tutte*, yani *Kadınlar Zaten Böyledir* adlı eserinin opera güftesini çıkardı. Doğru sayfayı açtı ve *Come scoglio* isimli aryanın giriş bölümünü çalmaya başladı. Ellie müziğe kulak verip gözlerini kırptı. Bu gerçekten de çok zor bir aryaydı ve Ellie'nin yaşında birinin böyle bir eserin altından kalkmasının imkânı yoktu.

"Baba emin misin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İşte... Şimdi..." dedi babası Ellie'nin ilk notasına sertçe basarak. Bunun üzerine Ellie falsetto* tekniğiyle söylemeye başladı. "*Come scoglio... immoto resta...*"

Söyledi, ama tabii ki ilk birkaç nota o kadar da zor değildi. Ancak kısa süre sonra notalar âdeta uçuşmaya başladı. Ardından babası sayfayı çevirdi. Ellie yoğun ve ardışık notaları görünce nefesi kesildi.

Ellie ellerini piyanonun üstüne koyup, "Baba! Baba bekle bir saniye! İzin ver de birkaç gün notaları çalışayım," dedi. "İtalyancayı doğru telaffuz etmek istiyorum. Bir de şu tizlere çıkan nota tekrarları var. O notaları da..."

Babası son derece ciddi bir ifadeyle dönüp ona baktı. "Kızım... bunu yapabileceğini biliyorum. Çok güzel söyleyeceksin." Ardından gözü masanın üstünde duran boş içki şişelerine kaydı. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Son zamanlarda seni hayal kırıklığına uğrattığımı ve yalnız bıraktığımı biliyorum. Bunun için özür dilerim."

Babasının gözlerindeki hüznü gören Ellie, kucağına oturup kollarını babasının boynuna doladı. "Seni seviyorum baba. Sen beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Haydi, şimdi şarkıyı öğrenmeye başlayayım. Vakit kaybetmeyelim."

Başlarda babası sözüne sadık kaldı. İçmeyi bıraktı, daha doğrusu her akşam bir kadeh viskiyle sınırlandırdı. İşine geri döndü. Ayrıca Ellie öğleden sonra okuldan döndüğünde ev genellikle derli toplu oluyordu. İçeri adımını atar atmaz şan dersine başlıyorlardı. Babası hemen piyanonun başına geçiyor ve uzun gamlarla Ellie'nin sesini ısıtıyorlardı. Sonra Handel'in

* Ses tellerinin esnekliği sayesinde pürüzsüz bir şekilde en yüksek notaya çıkmayı sağlayan vokal tekniğidir. Genellikle erkekler tarafından kadın sesi taklidi yapılırken kullanılır ve oktav aralığına dâhil edilmez. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Atalanta operasından bir arya* olan *Care Selve'ye* geçiyorlardı. Ellie bunu ve Giordani'ye ait diğer parçayı söyleyebiliyordu. Ancak Mozart'ın parçasına geçtiklerinde babasının yüzündeki gülümseme kayboluyor ve diğer iki parçada takdirle salladığı başı bunda kımıldamıyordu. Kısacası Mozart'ın parçası beş dakika süren bir kâbustan farksızdı. Ellie defalarca aynı şeyi söylüyor, babası da her seferinde ona bağırıyordu.

"Gırtlaktan söyleme... Diyaframını kullan... Yumuşak damağını yükselt... Ünlülere dikkat et... Haydi, ya söylediğimi yap ya da hemen öldür kendini... Aç, aç, aç haydi... *Passagio*... Pasajlara dikkat et... Aptal kız pasajlarda aç dedim ya... Vakvaklamayı kes, daha temiz başla... Hayır, hayır, hayır, berbat girdin, burada *portamento*** yok. Sana şunu yapma dedim..." Tizlerdeki tekrarlara geldiklerinde de babası tempo tutarcasına, "Hızlı, daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı..." diye bağırıyordu, ta ki parmakları piyanonun tuşlarından düşene kadar... O arada Ellie de nefesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Bir akşam, şarkının on sekizinci provasıydı... Ellie akıl almaz derecede zor olan bölümlerden birini söylüyordu. Birden beyni nefes almadan daha fazla devam edemeyeceğine karar verdi ve Ellie bayıldı...

Kendine geldiğinde babası üstüne doğru eğilmişti. Ve gülümsüyordu...

"İşte şimdi bir yere varmaya başladık," dedi.

Ancak ilk aydan sonra Ellie korkunç bir şey keşfetti; şişenin içindeki viski hızla tükeniyordu. Güzel söylediği akşamlar

* Operalarda solistlerden birinin orkestra eşliğinde söylediği, genellikle kendi içinde bütünlüğü olan parça. (Çev. N.)

** İtalyanca kökenli bir kelime olup sesi bulunduğu tondan alıp belirtilen bir başka tona taşımak, hafifçe kaydırmak anlamına gelir. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

babası dersten sonra ayık kalıyor, akşam yemeğini hazırlamak için koşturuyor ve hoş sohbetler ediyordu. Öte yandan kötü söylediği akşamlar ateşin önündeki koltuğuna oturuyor ve evde alkol namına ne varsa içip bitiriyordu. Bu Ellie için dayanılması zor bir baskıydı; şarkı söyle, ama harika söyle... Bazı günler bunu başarabiliyordu, fakat bazı günler de ne yaparsa yapsın yeterince iyi olmuyordu. Hâl böyle olunca da babası sürekli daha çok içiyordu.

Ellie evdeki işlerin ne denli kötüleştiği konusunda Bayan Neumann'a tek kelime etmedi. Haftada bir gün onların evine gitmek, üstündeki tedirginliği atmasını ve biraz olsun rahatlamasını sağlıyordu. Bazen Dieter'i de görüyordu tabii, ama hiç yalnız kalamıyorlardı. Ahırdan eve döndüğünde sarı saçları gözlerinin önüne düşmüş oluyordu. Annesi hep, "Oğlum, sen olmasaydın ben ne yapardım?" diyor, Dieter de hep cılız bir tebessümle karşılık veriyordu.

Sonra Noel geldi ve geçti... Babası yarışma için Ellie'yi eğitmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki annesi olmadan geçirdikleri ilk Noel olduğunu fark etmemişti. Fakat Ellie bunun farkındaydı ve annesinin yokluğunu derinden hissediyordu. Almanya'da hediyeler Noel Arifesi'nde açılıyordu. Ancak annesi hep hediyelerin Noel sabahı açılması konusunda ısrar ederdi. Bu sene hediye alacak paraları yoktu ve Ellie bu geleneği devam ettirememişti. Babası bu Noel dışarı çıkmayı ve bir ağaç kesmeyi bile teklif etmemişti. Ellie de eldeki imkânları değerlendirmek zorunda kaldı. Eski süsleri şöminenin etrafına astı, annesinin çok sevdiği küçük camdan meleği de odasına koydu.

Soğuk ocak ayı başladı ve Dieter'in uzaklara gideceği gün gelip çattı. Bayan Neumann oğlu için küçük bir veda partisi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

düzenledi. Neumann Ailesi ve yakın dostları neşeyle sohbet ederken Ellie ile babası Neumannların sıcak mutfağında ateşin yanında oturuyorlardı. Ellie yaşıtı bir gençle sohbet edip şakalaşan Dieter'den gözünü alamıyordu. Ancak Dieter bir kez bile Ellie'nin olduğu yöne bakmamıştı.

Babası boş bardağını uzatarak, "Ellie, bana bir kadeh daha şarap getirir misin?" dedi.

Ellie onun adına çok utandı çünkü babası zaten yedi kadeh içmişti. "Baba biraz daha bekleyebilir misin?" diye fısıldadı. "Bay Neumann'ın daha fazla şarabı olduğunu sanmıyorum."

"Saçmalık!" dedi babası. Kelimeleri doğru dürüst söylemekte bile zorlanıyordu. "Mahzenlerinin dolu olduğunu biliyorum."

Ellie bunun üzerine utana sıkıla ayağa kalktı ve Bay Neumann'ın şarap şişelerinin durduğu masanın yanına gitti.

Bayan Neumann kaşlarını çatarak, "Baban için bir tane daha mı Ellie?" diye sordu.

"Şey... Evet..." dedi Ellie.

Bay Neumann da kaşlarını çatarak babasının olduğu tarafa baktı. "Sandalyesinde sızmak üzere..."

Ellie de kafasını çevirip babasına baktı. Başı ne zaman öne düşse sıçrayarak kendine geliyordu. "Çok yorgun... Son zamanlarda kendini pek iyi hissetmiyor," diye yalan söyledi Ellie.

Bay Neumann bardağa şarap doldurdu ve gönülsüzce Ellie'ye uzattı. Ellie de hemen babasının yanma döndü.

"Al baba. Bunu içtikten sonra eve gidelim ister misin? Belki de biraz yatıp dinlenmelisin."

"İyiyim ben..." dedi babası ve şarabından bir yudum aldı. "Boş yere yaygara koparma..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama Neumannlar şey diye düşünecek..."

"Neumannların ne düşüneceği neden umurumda olsun ki?" diye parladı babası. "Onlar cahil çiftçiler... Hayatları boyunca bu ahırların dışına bile çıkmadılar."

Ellie birden omzunda bir el hissetti ve dönüp baktı. Gelen Dieter'di... Derin bakan güzel gözleri Ellie'ye kilitlenmişti.

"Ellie?" dedi. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Evet, tabii..."

Dieter sonra babasına bakarak, "Mümkünse özel olarak," diye ekledi.

Ellie, Dieter'in babasının davranışları hakkında konuşmak istediğinden emindi ve utançtan ölmek üzereydi. "Ben..."

"Sadece bir dakika..." dedi Dieter.

"Haydi git," dedi babası kısık sesle. "Ben iyiyim, sorun yok..."

Dieter önde, Ellie arkada mutfaktan çıktılar, koridoru geçip kilere gittiler. Oradan da bitişikteki kış bahçesine girdiler. Dieter kapıyı arkalarından kapattı. Ellie eski bir berjere oturdu ve dışarıda yağan karı izlemeye başladı. Gökyüzü griydi ve camlar buğulanmıştı.

Dieter bir sandalye çekip Ellie'nin yanma oturdu. Sonra öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. Ellie, Dieter'in gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

"Ellie, bu senin hatan değil..."

Ellie dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Seni çocukluğundan beri tanıyorum Ellie, küçücük bir kız olduğun günleri hatırlıyorum. Hayatın boyunca hep çok fazla sorumluluk üstlendin. Annen hastalandığında çok yoğun çalıştın. Şimdi babanın hâlini görüyorum da..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Babamın bir sorunu yok," dedi Ellie sert bir dille.

Dieter bu söz karşısında sadece gülümsedi. "Ah Ellie! Bir yabancı bile neler olduğunu görebilir. Sürekli babanın peşinden koşuyorsun, baban bir içki daha istediğinde suçlu gözlerle bakıyorsun, onun böyle olması senin hatanmış gibi davranıyorsun..."

Ellie kafasını salladı. "Bu *benim hatam*... Daha iyi şarkı söyleyebilseydim..."

Dieter nazik bir ifadeyle tebessüm etti. "Sen ne yaparsan yap o yine de içecek... O yetişkin bir adam. Senin gibi gencecik bir kızın elinden ne gelir ki?"

Ellie bu son cümleyi duyunca incindi. O ana kadar Dieter'in onda yavaş yavaş beliren dişilik pırıltısını görmüş olmasını ümit etmişti.

"Annem senin için çok endişeleniyor," diye devam etti Dieter. "Yardıma ihtiyacın olursa, istediğin zaman ona gelebilirsin."

"Teşekkür ederim. Yani... Bunu biliyorum..."

Dieter ayağa kalktı ve elini uzatıp Ellie'nin kalkmasına yardım etti. "Hoşça kal küçük Ellie," deyip Ellie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Birkaç sene içinde bir çiçek gibi açacağını, serpilip daha da güzelleşeceğini biliyorum. Burada olup o hâlini göremeyeceğim için üzgünüm."

"Ama döneceksin değil mi? Yani aileni ziyaret etmek için?"

Dieter omuz silkti. "Kim bilir? Eğitimden sonra Münih'e gideceğim. Annemle babam da fırsat buldukça beni görmeye gelecek. Ama ben başka bir yere gönderilmeyi bekliyorum. Belki arada bir eve gelirim... Öyle olursa, umarım seni mutlu bulurum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter dönüp gitti. Ellie bir süre daha kaldı ve kış bahçesinde dakikalarca dolaştı. Dışarıdaki soğuk yavaş yavaş yüreğinin derinliklerine de sızıyordu.

Yarışma akşamı kilisenin hemen yanındaki Kokondorf Köy Salonu'nun önü bir karış karla kaplıydı. İki tane paslanmış ısıtıcının, rutubetli iç mekânı ısıtmak için çalışmasına rağmen hiçbir faydası olmuyordu. Diğer yarışmacılarla birlikte ilk sıraya oturan Ellie, ellerini ceketinin içine sokup ısıtmaya çalıştı. Babası da hemen yanında oturuyordu. Yıkanıp tıraş olmuştu ve bu kez içki değil, sabun ve saç kremi kokuyordu. En az seksen yaşında görünen bir kadın, alçak sahnede piyanoyu akort etmekle uğraşıyordu. Ellie sahneyi görünce önce çok korktu. Ama sonra derin bir nefes aldı ve bu korkunun kendisini ele geçirmesine izin vermemeye karar verdi. Sahnenin yanında oturan hakeme baktı. Şık bir takım elbise giymiş adam, bu küçük köyde düzenlenen organizasyon karşısında şaşkın görünüyordu. Hamburg'dan geliyordu ve oradaki bir operada ses koçluğu yapıyordu. Ellie adamın Noel'den kalan zevksiz süslemelere, birbirleriyle uyumsuz sandalyelere ve yarışmacıların kılık kıyafetine küçümseyen gözlerle baktığını görebiliyordu. Ellie temiz, beyaz bir bluzun üstüne en güzel jile elbisesini giymişti. Fakat çorapları yamalı, ayakkabıları da çok eskiydi.

Yarışmanın başlamasına beş dakika kala salonun kapısı açıldı ve içeri kırmızı renk, tafta, abiye elbise ve kürk etol giymiş genç bir kadın girdi. Uzun boyluydu, başını dimdik tutuyordu ve dudaklarında kendini beğenmiş bir tebessüm vardı. Ellie'nin korktuğu şey başına geldi ve kadın ön sıraya, diğer

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yarışmacıların yanına oturdu. Yanında duygusuz bir güve varmış ve her an onu kemirebilirmiş gibi hisseden Ellie, korkudan oturduğu yerde kıvranmaya başladı. Kazanma şansının yok denecek kadar düşük olduğuna çoktan ikna olan diğer yarışmacılar ailelerine, eşlerine ve arkadaşlarına gergin bakışlar atıyordu.

O akşam toplam on üç kişi şarkı söyledi ve Ellie altıncıydı. Korkulu gözlerle sıranın kendisine gelmesini bekleyen farklı yaşlarda ve tiplerde kadın ile adamlara bakarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Aralarında en genci Ellie'ydi. Ellie diğer şarkıcıları dikkatle inceledi. Müziğe yoğun ilgileri vardı ama yetenek konusunda farklı bir ışığa sahip değillerdi. O andan sonra morali düzeldi ve kendini gerçekten kazanabileceğine inandırdı.

Sahneye çıkınca kısa bir süre durdu. Sonra babasının tembihlediği gibi seyircilere gülümsedi, kendini tanıttı ve söyleyeceği ilk eseri belirtti. Ardından başıyla müzisyene işaret verdi. Müzik başladı ve Ellie şarkısını söyledi. Handel'in parçası sorunsuzdu, Giordiani ise çok daha iyiydi. Babasının gözleri ışıldıyordu. Büyük bir rahatlama ve gururla sahnedeki kızına bakıyordu. Fakat sonra üçüncü şarkısını anons etti; tam bir kâbus olan Mozart eserini... Kırmızı elbiseli kadın kendini tutamayıp alay edercesine güldü. İşte o an Ellie'nin sinirleri fena hâlde bozuldu.

Önce nefes alma ritmini kaybetti. Böylesine tutku dolu bir eserin altından hakkıyla kalkmak için derin nefesler alması gerekirken o göğsünden sığ nefesler alıyordu. Düzeltmeye çalıştı, fakat parçanın ortasına gelmişti. Bu yüzden tizdeki ilk notada zorlandı ve çıkması gereken yere sesi yetmedi. Babası sinirden öne eğilmiş, kaburgalarının altını yumrukluyordu. Bu hareketiyle Ellie'ye nefesini kontrol etmesi gerektiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anlatmaya çalışıyordu. Ancak Ellie ne kadar denerse denesin yapamıyordu. İşin kötüsü konsantrasyonunu da kaybetmeye başlamıştı. Parçanın o uzun ve hızlı bölümleri yaklaşınca Ellie'nin gözlerinde büyük bir korku belirdi. Ve sonra... akıl almayacak bir şey oldu. Parçanın en tiz ve uzun ilk bölümünde nefes alması gerekti. İşte o nefesi aldığı an her şey bitti, başarısız olmuştu. Kaybetmişti...

Ellie yıkılmıştı. Yine de formalite gereği şarkıyı sonuna kadar söyledi ve yerine oturdu. Babası kolunu omzuna atıp onu sıkıca kendine çekti. Ardından başının üstüne bir öpücük kondurdu. Ama Ellie ona nasıl bir hayal kırıklığı yaşattığının farkındaydı.

Sonra sahneye kırmızı elbiseli kadın çıktı. Adının Christa Busch olduğunu söyledi. Bu arada dudaklarındaki müstehzi gülümseme bir an olsun kaybolmuyordu. İlk şarkısı çalmaya başlayınca yüzünde duygu yüklü bir ifade belirdi ve dudaklarından Schubert'in bestelediği bir aşk eseri döküldü. Bu kadınla ilgili her şey fazla gösterişli ve aşırıydı. Bir kere ışıldıyordu, kendine inandığı her hâlinden anlaşılıyordu, parçadaki duyguları son derece abartılı ve yapmacık bir şekilde sergiliyordu... Sesinin baykuş sesinden hâllice olmasının bile bir önemi yoktu çünkü onda diğer yarışmacılarda olmayan bir şey vardı; özgüven...

Bir saat kadar sonra hakem sahneye çıktı ve elli marklık ödülü kazanan kişinin Christa Busch olduğunu açıkladı. Bu zaten oradaki herkesin beklediği bir sonuçtu. Ellie'nin performansının felaket olmadığı konusunda kendini ikna etmeye çalışan babası bile sonunda dört aylık çalışmanın hayal ettiği şekilde sonuçlanmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Düşük omuzlar ve kırık hayallerle kızını salondan çıkardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Babası arabalarının kapısını açarken gözü yolun karşısındaki bir şeye takıldı.

"Ellie, sen bir dakika arabada bekle," dedi.

Ellie kafasını babasının baktığı yöne çevirdi. Elbette orada küçük bir bar vardı... Hayal kırıklığını azaltmak için bir şişe viski almaya giden babasının arkasından baktı. Birden bütün benliğine kasvet ve ıssızlık hissi çöreklendi. Sanki bir kayıkla kıyıdan giderek uzaklaşıyor ve geri dönüş yolunu bulamıyordu. Perişanlık, yalnızlık, keder... Hepsi vardı da bir tek şey yoktu; umut... O sırada bu yarışmada kaybettiği tek şeyin birincilik olmadığını anladı. Ellie babasını kaybetmişti... Arabaya binmek yerine buz gibi soğuğun altında bekledi ve salondan ayrılan diğer yarışmacıları izledi. Zaferin adı Christa Busch gururlu bir şekilde son model BMW'sine bindi. Sonra uzun paltosuyla hakem çıktı ve kendi aracına yöneldi.

Hakem Ellie'yi görünce el salladı. Ellie de ürkekçe aynı şekilde cevap verdi. Sonra hakem bir şey söylemek ister gibi Ellie'ye yaklaştı.

"Ellie?" dedi. Soğuktan ağzından buharlar çıkıyordu. "Adın buydu, değil mi?"

Ellie başıyla onayladı. "Ellie Frankel efendim."

"Mozart parçası senin için biraz fazla iddialıydı," dedi.

"Biliyorum."

"Peki, o hâlde neden söyledin?"

Ellie omuz silkti. Kendini genç, tecrübesiz ve aptal hissediyordu. "Babam..."

"Kaç yaşındasın Ellie?"

"On beş yaşındayım..."

Adam birden sırıtmaya başladı. "Şaka mı bu? Sahiden on beş yaşında mısın?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Neden olduğunu bilmemesine rağmen Ellie de adama gülümsedi.

"On beş... Yüce Tanrım! Daha on beş yaşındasın." Adam hafifçe Ellie'nin omzuna dokundu. "Batı Almanya Operası'nın ümit vadeden genç yeteneklere yönelik bir programı var. Katılmak için en az yirmi en fazla da yirmi beş yaşında olmak gerekiyor. Bu aklında bulunsun. Beş yıl sonra Ellie Frankel... Tabii sıkı çalışırsan ve gereksiz yere fazla iddialı parçalar seçmek gibi bir aptallık yapmazsan..." Bunu söylerken bir kere daha gülümsedi. "Seni geri çevireceklerini hiç sanmıyorum."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" Birden beş yıl gözüne çok uzun göründü.

"Söz vermiyorum tabii, ama sen çok yetenekli bir genç kızsın. Şimdiden iyi şanslar diliyorum." Başını salladı ve gitmek için arkasını döndü.

Ellie arkasından seslendi. "Affedersiniz bayım? Batı Almanya Operası genç sanatçılara ücret ödüyor mu?"

"Tabii ki... Tıpkı bünyesindeki diğer profesyonel sanatçılara ödediği gibi onlara da maaş ödüyor..."

"Teşekkür ederim," dedi Ellie.

Adam arabasına binip yolun diğer tarafına döndü. O arabasıyla uzaklaşırken babası da elinde kese kâğıdıyla bardan çıkıyordu. Ellie üzülüp kendini bırakmamaya karar verdi. Bu başarısızlık sadece geçici bir durumdu. Evet, kesinlikle geçiciydi... Beş yıl sonra her şey çok farklı olacaktı. Önce babasına Batı Almanya Operası'ndan bahsetmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Artık beklenti ve hayal kırıklığından ibaret bir çıkmaz yoktu... Artık yarışma da yoktu... Artık sadece çalışmak vardı... Her gün çalışmak ve alıştırma yapmak... Hiç bitmeyen bir azim, sarsılmaz bir inanç ve istikrarla... Çok ama çok çalışmak...

Belki de beş yıl sandığı kadar uzun bir zaman değildi...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İkinci Bölüm

Londra, İngiltere: 1975

Limuzin geç kalmıştı ve Penny Bright bu durumdan hiç memnun değildi.

Menajeri çılgınlar gibi telefon görüşmeleri yaparken o menajerinin Lambeth'teki evinde, deri berjerin köşesinde oturuyordu. Canlı röportajlar öncesi hep çok gergin oluyordu.

George hattın diğer ucundaki kişiyi beklerken Penny, "Geç kalmaktan nefret ediyorum George," diye mırıldandı. "Böyle durumlarda nasıl gerildiğimi biliyorsun."

George gayet sakin bir sesle, "Sen bir pop yıldızısın," dedi. Bir yandan da parmaklarını sehpanın üstünde tıkırdatıyordu. "Herkes zaten geç gelmeni bekliyor."

Penny sinirden tırnağını dişlerine götürdü ve gözlerini devirerek George'a baktı. Ancak akşam vakti olmasına rağmen taktığı büyük camlı güneş gözlüğü yüzünden bu tavrı hedefine ulaşmadı. Saten mini elbisesi, diz hizasındaki bağcıklı çizmeleri, kürk paltosu, şık ve modern siyah saçlarıyla Radyo Bir'deki canlı röportajı için hazırdı. Yeni çıkan parçasının tanıtımını yapacak, yakın zamanda piyasaya sunacağı albümünden bahsedecek ve gelecek yılki konser planlarını açıklayacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yalnız bu röportaj yirmi dakika içinde başlayacaktı ve limuzin geç kalmıştı.

George sonunda kendisine yardımcı olabilecek bir muhatap buldu. Kısık sesle ve telaşlı bir şekilde konuştuğunu fark eden Penny, kulak kabartarak dikkatle onu izledi.

George telefonu kapatır kapatmaz Penny, "Sorun ne?" diye sordu.

"Anlaşılan DJ canlı röportaj için gelmek üzere olduğunu anons etmiş. Radyonun önünde büyük bir kalabalık toplanmış. Limuzinle gidemeyiz çünkü anında sen olduğunu anlarlar ve arabanın etrafını sararlar."

"Peki, ne yapacağız?"

George ön kapının yanından bir anahtar aldı. "Karımın arabasını alacağız, gel haydi."

Penny ayağa kalkıp George'un peşinden caddeye çıktı. Morris Garage marka beyaz, temiz bir araba onları bekliyordu. George kapıyı açarken Penny kendi kendine gülümsedi. Gözünün önüne gelen saç tutamını arkaya doğru atarak, "Galiba bu gerçekten ünlü olduğum anlamına geliyor?" dedi.

George arabaya binerken kaşlarını çattı. Ne zaman bir şeyi onaylamasa ya da hoş bulmasa böyle yapardı. "İki parçası en çok dinlenenler listesine girmiş biri genelde ünlü sayılır."

"Yalnız birincisi sayılmaz," dedi Penny. Bu sırada George arabayı çalıştırıyordu. "Çünkü ilk çıkan parçanın plaklarının çoğunu sen satın aldın."

"Evet, ama işe yaradı," dedi George, aracı caddeye sürerek.

George vitesi değiştirirken Penny hafifçe bileğine vurdu. "Sen olmasaydın şimdi kim bilir nerede olurdum?"

"Sanırım seni bulduğum yerde," dedi George.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Belki de haklısın," diye mırıldandı Penny. Sonra sessizleşti ve geceye göz kırpan ışıl ışıl Londra caddelerini izledi. Thames Nehri'nin üstünden, St. James Park'ın yanından geçtiler. Sonra iki yıl önce, on sekizinci yaş gününden hemen sonra George'un onu keşfettiği semt olan Soho'dan geçtiler. Bu semtin kozmopolit yapısını, Bohem yaşam süren insanlarını, kirli ama renkli caddelerini çok seviyordu. Diğer yandan buraya dair hiç kimsenin bilmediği sırlara vâkıf olduğu için bu semtten bir o kadar da nefret ediyordu. O zamanlar müzik yapma aşkıyla yanıp tutuşuyor, konserlere girmek için itilip kakılıyor, yepyeni bir şarkı için ilham gelir umuduyla elinde gitarla saatlerce küçük dairesinde oturuyordu. Ünlü bir pop yıldızı, yani Penny Bright olmanın onu acı gerçekliğinden kurtaracağını sanmıştı. Ama yanılmıştı çünkü dertler ve sorunlar peşini bırakmamıştı.

George gaza bastı. 'Kesin geç kalacağım,' diye düşünen Penny'nin midesine kramplar giriyordu. Sonunda Portland Place Caddesi'ne sapabildiler. O an Penny'nin nefesi kesildi.

George yavaşlarken, "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Her yer insan doluydu, hatta kaldırımdaki kalabalık yer yer caddeye taşmıştı. Araba köşeyi dönerken 1930'lu yıllardan kalma görkemli radyo binasının ön cephesi göründü. Soğuk Londra gecesine inat sıcacık ve ışıl ışıldı... İki polis memuru kalabalığı dağıtmaya çalışıyordu.

George Penny'ye bakarak kaşlarını çattı. "Hemen kafanı eğ... Binanın etrafından dolanıp arka kapısı var mı diye bakacağım."

Penny emniyet kemerini gevşetti ve kendini koltuğun alt tarafına kaydırdı. Bunların hepsi bir oyunmuş gibi yapmaya çalışıyordu. Bunca insan oraya toplanmıştı çünkü onu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

seviyorlardı. Kimsenin ondan nefret ettiği ya da onu incitmek istediği yoktu. George biraz hızlandıktan sonra tekrar yavaşladı.

"Polisler kenara yanaşmama yardım etmeye çalışıyor," diye mırıldandı. Sinirli görünüyordu. "Lanet olsun! Oradan geçebilirdim."

Penny doğrulup yeniden koltuğuna oturdu. Birden bütün gözler kendisine çevrildi ve kalabalık arabaya doğru akın etti. Polis memurlarından biri neler olduğunu fark edip Penny'nin kapısına doğru koştu. George arabadan inip insanları yararak ilerlemeye çalışıyordu. Penny'yi güvenli bir şekilde araçtan indirip binaya sokmalıydılar. Saniyeler sonra Penny bir tarafında George, diğer tarafında polis memuruyla radyo binasının girişine doğru ilerlemeye başladı. Diğer polis memuru da bu sırada Penny'nin önünü tıkayan kalabalığı dağıtmaya çabalıyordu.

"Penny! Penny!" Dört bir yandan insanlar ona sesleniyordu.

Soğuktan yanakları kızardı. Birden her şey ağır çekimde hareket etmeye başlamıştı. Penny yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı; patlayan flaşlara ve dinleyicilerine el sallayıp gülümsedi. Hayranlarıyla dolu bir denizde boğulmamak için George ve polis memurunun himayesine sığındı, zaten başka çaresi de yoktu.

"Penny! Buradayım!"

"Benim için gülümse Penny!"

"Seni seviyorum Penny!"

İzdiham yüzünden güçlükle ilerleyebiliyorlardı. İmza için defter uzatan eller yüzüne çarpıyordu. George geri çekilsinler diye insanlara bağırıyordu. Penny bu durumdan rahatsız

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olmamaya çalıştı. Sonuçta böyle bir hayatı kendisi istemişti, öyle değil mi?

Sonra kalabalığın yan tarafından öfkeli, hatta vahşi denebilecek bir ses yükseldi ve Penny'nin kanı dondu.

"Angie!" Bu kelime adamın ağzından bir beddua, bir lanet gibi çıkmıştı.

Penny kendini tutamayıp adını söyleyen kişinin kim olduğunu görmek için kafasını çevirip sesin geldiği yöne baktı. Çünkü bu ismi buradaki kimse bilemezdi. Ancak ne kadar bakındıysa da söyleyen kişinin kim olduğunu göremedi. Gördüğü tek şey binanın ışıkları altında sırıtan kuklalara benzeyen, gülümseyen onlarca yüzdü. Gerçekten çok fazla insan vardı ve Penny nefes alamıyordu.

George Penny'nin gerildiğini fark etmiş olsa gerek, hemen Penny'yi kendisine doğru çekti ve ilerlemeye devam etti. Bir güvenlik görevlisi binanın kapısını açtı. Nihayet içerideydiler... Nihayet güvendeydiler... İnsanlar Penny'nin arkasından kapanan kapıya yapışmaya başladı. Ancak Penny hiç oyalanmadan stüdyonun yolunu tuttu. Binanın içinde ilerledikçe öfkeli adamın kulaklarında yankılanan sesi yavaş yavaş kayboldu.

Yoğun ilgi ve hayranlıktan kurtulup küçük dairesine döndüğünde bir türlü uykuya dalamadı. Dinlenmesi gerektiğinin farkındaydı, bu yüzden uyumak için bütün yolları denemişti. Sağa dönmüş, sola dönmüş, yüzüne yastık kapatmıştı... Ancak hiçbiri fayda etmemişti. Bunca çabaya rağmen kendini hâlâ canlı hissedince yataktan kalktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Işığı açıp şifonyerin üstündeki saate baktı, vakit gece yarısıydı... İşte, bu çılgın işin en zor yanlarından biri de buydu. Çoğu geceler bu saatte ayakta ve hâlâ çalışıyor oluyordu. Ya geç saatlere kadar prova yapıyor ya da stüdyoda yeni şarkısının kaydını giriyordu. İşlerin nispeten daha az olduğu zamanlarda George bir güzel uyuyup dinlenmesi için ısrar ediyordu. Ama nasıl? Nasıl uyuyacaktı ki? Biyolojik saati bambaşka bir tempoya göre ayarlanmıştı bir kere.

Bunun yanı sıra radyonun önünde birinin adını, daha doğrusu eski adını, yani gerçek adını söylemiş olması gerçeği de uyumasını daha da imkânsız hâle getiriyordu. *Angie*... Kim onu tanıyabilirdi ki? Aptal gibi geçmişten kimsenin onu hatırlamayacağını sanmıştı; yani George'la tanışmadan, bir pop yıldızı olmadan öncesi... Ayrıca gizli mazisinden kim sırf adıyla seslenip kaybolmak için yüzlerce hayranın arasına dalardı ki? Bir kere ailesi olamazdı... Yaşlı annesi hayırsız kızının yüzünü bile görmek istemediğini uzun zaman önce net bir şekilde dile getirmişti. Kuzenleri ve diğer uzak akrabaları desen ne bir kez samimi davranmışlar ne de onu biraz olsun önemsemişlerdi. Üstelik çoğu Wiltshire'ın farklı yerlerinde yaşıyordu ve yolları kırk yılda bir Londra'ya düşerdi. Geçmişte tanıdığı başka insanlar da vardı tabii, ama Penny onları sonsuza dek geçmişte bırakmış olmayı ümit ediyordu.

Şifonyerin üst çekmecesini açıp içini karıştırdı. Bir süre sonra parmakları yarıya kadar beyaz tabletlerle dolu bir kutuya ulaştı. Kutuyu sallayıp tabletlerden birini avucuna döktü. Evet, bu uyumasına yardım edebilirdi.

Ardından banyoya gidip bir bardak su doldurdu. Tableti yutarken aynadaki yansımasını inceledi. Makyajsız hâlinden nefret ediyordu. Bir kere cildi çok soluktu ve göz altlarında

BELONGS TO KAKTUS TEAM

koyu renk halkalar vardı. Sonra gözleri... İris kısımları o kadar siyahtı ki iki bulanık yağ damlasına benziyordu. Hemen makyaj çantasına uzandı. Sakinleştirici, etkisini gösterip hareketlerini yavaşlatmaya başlamıştı. Gözlerinin üstüne mavi tonda bir kalem çekti, kirpiklerine rimel, cildine de fondöten sürdü... Kimsenin onu görmeyecek olmasının bir önemi yoktu çünkü o kendini görüyordu...

Sonunda kendini uyuyabilecek kadar yorgun hissediyordu. Dışarıdaki ışıklarla aydınlanan odasında yatarken bir kez daha kalabalıktaki sesi düşündü. Neden bu kadar korkuyordu ki? Karanlık sayılabilecek geçmişinden biri onu tanısa ne olurdu? Sonuçta hayatı boyunca affedilmeyecek hiçbir şey yapmamıştı. O sadece hayatta kalmak için yapması gerekenleri yerine getirmişti. O adam her kimse ona zarar vermesi mümkün değildi.

Penny uykuya dalarken geçmişten gelen silüet ve gölgeler de rüyalarına sızmaya çalışıyordu.

Angie Smith on altı yaşında evden kaçmıştı. Gerçi kimsenin peşinden gelmediği ya da seni kovalamadığı bir duruma kaçmak demek ne kadar doğru orası tartışılırdı.

Hayatı boyunca normal bir aileye sahip olmak istemişti. Okuldaki arkadaşlarının annesi, babası ve kardeşleri vardı, yani hepsi normal bir aileye sahipti. Ailece deniz kenarında tatil yapıyorlar, okul şenliklerine ve spor turnuvalarına katılıyorlar ve şamata sesleri yükselen, mis gibi yemek kokan, dost canlısı köpeklerin ayaklarının altında dolandığı güzel evlerde yaşıyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ancak Angie'nin böyle normal bir ailesi yoktu. Öncelikle sadece annesi vardı; kızından tam kırk beş yaş büyük bir anne... Annesi Yunan kocasının, yani Angie'nin babasının kötü davranışlarına maruz kalmış ve çok zor günler geçirmişti. Babası Angie'nin on yedinci doğum gününün sabahında kendisinden çok genç bir kadın için annesini terk etmişti. O gittikten sonra evdeki bütün izleri de silindi; mesela evde bir tek Yunanca kelime kullanılmadı, soyadının yazdığı resmî belgelerde değişiklik yaptırıldı, düğün fotoğrafları ve sporda kazandığı ödüller çöp kutusunu boyladı. Angie'nin annesi kocasının evi terk etmesinden sonra sıkı bir dindar, gaddar denecek kadar sert ve takıntılı derecede temiz birine dönüştü. Angie annesine karşı pek çok farklı duygu besliyordu; bazen mahcubiyet, bazen acıma ve çoğunlukla öfke... Ancak sevgi hiçbir zaman bu duygulardan biri olmadı. Çünkü sevginin çoğalması için sıcacık bir ışığa, hassas bir dokunuşa, şefkate ve ilgiye ihtiyaç vardı. Angie sevgiyi babasının evde bıraktığı tek şey olan deri kemeriyle birlikte hastane kokan banyonun soğuğuna gömmüştü.

Kötü muameleye maruz kalmış birçok çocuk gibi Angie de uzun süre bu acı dolu hayata katlanmıştı. Bir kez bile sorgulamamıştı çünkü bundan başka bir hayat bilmiyor, hatta hayal edemiyordu. Haftada iki kez öğleden sonraları, annesi işteyken komşuları Bayan Archer'da kalıyordu. Bayan Archer oda ve kahvaltı hizmeti veren bir pansiyon işletiyordu. Angie, onun havluları katlamasına ve kahvaltılık küçük reçel kavanozlarını hazırlamasına yardım etmeyi çok seviyordu. Bayan Archer çok kibar bir kadındı ve evdeki durumuyla ilgili birçok soru soruyordu. Angie annesiyle ilişkisinin normal olmadığını, hatta bir parça utanç verici olduğunu bildiği için hiçbir şey

BELONGS TO KAKTUS TEAM

söylememeye özen gösteriyordu. Yine de Bayan Archer bir gün annesiyle konuşmaya geldi ve sesler yükseldi. O günden sonra Angie'nin onun yanına gitmesine izin verilmedi.

Angie'nin uyanması ergenlik döneminde oldu. Özgürlük konusundaki doğal içgüdüsü bir sürü tartışma ve kavgayı da beraberinde getirdi. Artık annesinden daha uzundu ve onun fiziksel şiddetine daha fazla boyun eğmesi için bir neden göremiyordu.

Okuldaki küçük bir öpücük bardağı taşıran son damlaydı. Angie aslında Jamie Green'e özel bir ilgi duymamıştı. Fakat öpüşmek onun için yepyeni ve ilginç bir şeydi. Bu yüzden denemekte bir sakınca görmedi. Maalesef zamanlaması çok kötüydü. Bu ilginç tecrübeyi annesi eski model arabasıyla onu okuldan almaya geldiği sırada yaşamak gibi bir hataya düşmüştü.

Eve gidince annesi onu zalimce dövdü. O kadar çok vurmuştu, canını o kadar yakmıştı ki... Aklı erip de o gün olanları düşündüğünde annesinin davranışlarının temelinde bir kıskançlık yattığını fark etti. Her dayak sonrası âdet olduğu üzere birlikte uzun uzun dua ettiler. Sonra annesi Angie'yi omuzlarından tuttu ve hiddetle gözlerinin içine baktı. "Bir daha sakın o çocuğa dokunayım deme! Yoksa seni kulağından tuttuğum gibi sokağa atarım ve bir daha asla eve sokmam!"

Angie'ye göre bu çok da fena bir seçenek sayılmazdı. Bir ay sonra annesine yalan söyleyip reglinin geciktiğini belirtti. Annesinin kemerle attığı bir dayağa daha katlanmak zorunda kaldı ama annesi var gücüyle vururken neredeyse gülümsüyordu. Gülümsüyordu çünkü bunun yediği son dayak olduğunu biliyordu. O akşam annesi bavulunu toplayıp eline verdi ve bir daha geri dönmemesini söyledi. Angie cebinde beş poundla ana yola doğru yürümeye başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Güzel bir akşamdı, dışarıda mis gibi bir hava vardı. İlk dördün şeklindeki ay, yüksek ağaçların üstüne mavi bir ışık saçıyordu. Medeniyeti arkasında bırakıp otobana doğru yürürken tarifi imkânsız toprak kokusunu derin derin içine çekti. Uzun süre kendi ayak seslerinden ve ara ara öten bir baykuşun sesinden başka ses duymadı. Sonra uzun farlarıyla karanlığı yaran, keskin egzoz dumanı uzaktan bile duyulan bir kamyon belirdi. Angie hemen dönüp el salladı. Kamyon ilk başta yavaşlamadı bile... Birkaç saniye sonra frenlerinin tiz sesi duyuldu ve kamyon yaklaşık yüz metre ileride durdu.

Angie anında kamyona doğru koştu ve kapısını açtı. Şoför koltuğunda iri yarı, tulum giymiş bir adam oturuyordu ve çok pis kokuyordu. Adam Angie'ye bakıp gülümsedi.

"Nereye gidiyorsun tatlım?"

"Londra'ya...

"Ne tesadüf, ben de oraya gidiyorum."

Angie tam binmek üzereyken adam, "Ama bedava olmaz, dedi.

Angie, "Hiç param yok," diye yalan söyledi. Elindeki parayı Londra için saklamayı planlıyordu.

"Paraya değil, sadece sağ eline ihtiyacın var," dedi adam göz kırparak. "Senin gibi bir kız ne yapması gerektiğini biliyordur, yanılıyor muyum?"

Angie bir an tereddüt etti, kafası karışmıştı.

"Haydi atla tatlım, ben sana gösteririm.

Angie korkarak adamın yanındaki koltuğa oturdu ve dışarıdaki soğuğun üstüne kapıyı kapattı. Adam Angie'nin elini alıp kasık bölgesinin üstüne bastırdı, sonra da fermuarını açtırdı.

"El sıkışmaya benziyor," dedi şaşkın Angie'ye. "Sadece daha sert ve daha hızlısı...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dakikalar sonra adam ellerini silmesi için Angie'ye bir ıslak mendil verdi. Sonra kamyonu çalıştırdı ve çoğu eksik olan dişlerini göstererek pis pis sırıttı.

"Daha önce hiç Londra'ya gittin mi?" diye sordu.

Angie hayır anlamında kafasını salladı.

"Adın ne?"

"Angie Smith.

"Peki Angie Smith, seni oraya sağ salim ulaştıracağım, dedi ve kamyon karanlığın içinde yeniden yol almaya başladı.

George ön kapıyı anahtarıyla açıp içeri girdiğinde saat sabahın birini gösteriyordu. Karısı Aila her zamanki gibi dışarıdaki ışığı onun için açık bırakmıştı. Bu hem ne kadar düşünceli olduğunun göstergesiydi hem de pop müziğin gösterişli ve sahte dünyasından keyifli yuvasına dönen kocasına evine hoş geldin demekti. Provaların geç saate kadar sürdüğü gecelerde George eve döndüğünde Aila genellikle uyumuş oluyordu. George'un bu hayattaki en büyük zevklerinden biri karısını uyurken izlemek, yastığın üstündeki saçlarını okşamak, kirpiklerinden sızan ay ışığında bile kırmızı görünen yumuşacık yanaklarına dokunmaktı.

Ancak bu gece George'u şaşırtan şey evin içindeki ışıkların da açık olmasıydı. Ayakkabılarını çıkarıp koridorun girişinde bıraktı. Ardından çoraplarıyla oturma odasına doğru yürüdü. Mart soğuğundan korunmak için evin bütün kapı ve camları kapatılmıştı. İçeriye adım atar atmaz Aila'nın yağlı boyalarının keskin kokusu duyuluyordu. Aila resim yapmayı çok seviyordu, hatta resim onun yaşam tarzını belirleyen şeylerden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

biriydi. Zevkli hobisine bunca yılını adamasına rağmen günün birinde George'a bir şey itiraf etti. Resim konusunda yetenekli olmadığını düşünüyordu ve maalesef George da onunla aynı fikirdeydi. Yine de karısının sanatsal çalışmalarına destek olmak için elinden geleni yapıyordu. Mesela son çalışması olan siyah fonun üstüne çizdiği çiçek sepeti resmini cam ve altın kaplama pahalı bir çerçeveye koydurmuştu. Karısının, gerçek sanatın yaratıcı atmosferinde dilediği gibi soluması için hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Odaya girdiğinde Aila'yı son tablosunun altındaki deri kanepede otururken buldu. Üstünde açık mavi, düğmeli, uzun kollu bir gecelik vardı. İpek gibi saçları da omuzlarına dökülüyordu. Onu görür görmez bir derdi olduğunu anladı çünkü parmaklarını sürekli mindere vuruyor ve mavi gözleri tedirgin bakıyordu.

Anahtarlarını cebine koyarken, "Aila?" diye seslendi. "Her şey yolunda mı?"

Aila anında ayağa fırladı. Normalde de soluk benizliydi ama bu gece her zamankinden daha solgun görünüyordu. "Bilmiyorum... Ben, şey... Tuhaf bir telefon aldım da..."

"Tuhaf mı?" George hafifçe karısının omuzlarını kavradı. "Ne zaman?"

"Saat yedi civarı... Garip sesli bir adamdı... Sesi şey gibi... Çok boğuk geliyordu, sanki kimliğini gizlemek istiyormuş gibiydi. Beni çok korkuttu... Şeyi..."

"Ne söyledi?"

"Penny'yi sordu ama o Penny ismini kullanmadı, gerçek adını söyledi. Bana, 'Angie'yle konuşmam lazım,' dedi. Önce bir akrabası ya da o tarz önemli biri olabileceğini düşündüm. Ona Penny'nin burada yaşamadığını, isterse mesajını iletebileceğimi söyledim ama sonra..." Derin bir nefes alıp daha

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yavaş konuşmaya başladı. "Penny'yi tehdit etti. Onun nasıl bir insan olduğunu bildiğini ve ona acı çektireceğini söyledi."

O an George'un yüreği buz kesti.

"Korkunç şeyler söyledi George. Çok korkunç, şiddet dolu şeyler. Telefonu hemen yüzüne kapattım. Tekrar arar diye o kadar korktum ki telefonun fişini çektim."

George karısını kendisine doğru çekti. "Endişelenme hayatım... Hayranların nasıl olduğunu biliyorsun."

"Ama bizim telefon numaramızı nasıl buldu?"

"Bilmiyorum," dedi George ve karısının başına bir öpücük kondurdu. "Aila, bundan Penny'ye söz etmemen çok önemli."

Aila hemen geri çekildi ve hayretle kaşlarını kaldırdı. "Ona söylemek zorundayız. Gerçekten dışarıda onu incitmek isteyen biri varsa..."

Ancak George hayır anlamında başını sallıyordu. "Kim olduğunu bilmiyoruz, bizi korkutmak dışında bir niyeti olup olmadığını da bilmiyoruz. Penny'yle birlikte yarın bir tanıtım turnesine çıkıyoruz. Beş gün içinde kırk altı röportaj yapacak. Bu yoğun tempoda sakin ve iş odaklı olmasını istiyorum." George Penny'nin ne kadar zayıf ve hassas olduğunu biliyordu. Küçücük bir şey bile takıntılarını tetikleyebilir, zihnini dış dünyaya kapatmasına yol açabilirdi. Zaten şu an bile çok fazla ilaç alıyordu. Sakinleştiricilerin onu rahatlattığına, onun uyumasına yardım ettiğine ve ertesi gün göz alıcı bir pop yıldızı olmasını sağladığına inanıyordu. "İzin ver bu konuyla ben ilgileneyim. Evde yalnız kalmaktan korkuyor musun? İstersen bir güvenlik şirketini ararım, yarın hemen birini gönderirler."

"Sen dönene kadar kız kardeşimde kalacağım. O adam her kimse telefon numaramızı bulduğuna göre adresimizi de öğrenmiş olabilir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George karısının söz ettiği telefon konuşmasına zihninde hemen mantıklı bir açıklama getirdi. Bunda abartılacak bir şey olduğunu sanmıyordu. Çünkü yirmi yılı aşkın süredir bu sektördeydi ve bir sürü garip insanla tanışmıştı. Sevgilerini ve öfkelerini akla gelmeyecek şekilde gösteren hayranlar da bunların başında geliyordu. Zamanında çikolata dolu paketler de almıştı, kanlı tırnaklarla dolu koliler de... Ama sonuç olarak bu insanların hiçbiri sanatçısına dokunmak gibi bir şeye kalkışmamıştı. Hayranı oldukları sanatçıya yaklaşma yolunda abuk sabuk bir şiirden ve üstü örtülü tehdit mektuplarından öteye gidememişlerdi. Bu tür şeyler yapan insanlar doğaları gereği tuhaf ve sinsi olurdu. Biriyle yüzleşmek uğruna saklandıkları delikten çıkmayı göze alamazlardı.

Aila başını kocasının göğsüne dayadı. Karısının saçlarını okşarken George'un yüreği sızladı; biricik karısı evde yalnızdı ve tuhaf bir adamın telefonu yüzünden çok korkmuştu. George'un gözünde o minik bir kuştan farksızdı. Kollarını kadının beline dolayıp onu sıkı sıkı tuttu. İçinde hep onu koruma içgüdüsü vardı ama bunu hiç bu geceki kadar güçlü hissetmemişti.

"Endişelenecek bir şey yok hayatım," diye fısıldadı Aila'nın saçlarının arasına. "Bana güven, bundan hiçbir şey çıkmayacak..."

Penny kendisinden bahsetmekten ölesiye sıkılmıştı. Kırk bir röportaj bitmişti ama yapması gereken beş röportaj daha vardı. Beş gündür radyo istasyonlarına girip çıkıyordu. Bazıları lüks ve parlak, bazıları büyük ve ferah, bazıları da pis ve daracıktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sadece radyo istasyonları olsa iyi, gazetelerin ofisleri, müzik marketler ve barlara da gitmesi gerekmişti... İngiltere'nin her köşesi, İskoçya ve Galler... Gittiği her yerde bol bol gülümsüyor, sayısız insanla el sıkışıyor, yalandan flörtöz tavırlar sergilemeye çalışıyordu. George parçasının en çok dinlenenler listesine girmesinin yeterli olmadığını söylüyordu. Pop müzik tapınağında sağlam bir yer edinmek ve kalıcı olmak için top on listesinde bir numara olması gerekiyordu. Buna ek olarak önümüzdeki yıl vereceği konserlere katılımın çok olması şarttı. Bu da daha fazla çalışmak anlamına geliyordu. Penny bu durumdan şikâyetçi değildi. Hatta George'un ikisi adına da tutkulu ve azimli olmasına memnundu.

Sheffield'daki bir röportaja yetişmek için güneye dönüyorlardı. Darton'u geçtikten hemen sonra George hiç beklenmedik bir şey yapıp M1 yolundan çıktı. Penceresinden uykulu gözlerle sabah sisine bakan Penny hemen George'a döndü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Küçük bir gezi yapacağız... Uzun sürmez, merak etme."

Kısa süre sonra bol rüzgârlı, dar bir yola saptılar, yemyeşil ağaçların altından ve yosun kaplı taş duvarların yanından geçtiler. Yoğun sis sabah güneşinin altın rengi ışıklarıyla dağılmaya başlıyordu. George güzel manzarayı gösterdikten sonra Mercedes marka aracı mezarlığa çıkan çamurlu bir yola soktu. Yolun kenarına yanaştı ama motoru çalışır durumda bıraktı.

George araçtan inmek için kapısını açarken, "Senin için kaloriferi açık bırakacağım," dedi. Ardından yün atkısını sıkıca boynuna doladı. "Burada bekle..."

Kapıyı kapattı. Arabada yalnız kalan Penny engebeli arazide ilerleyen George'un arkasından baktı. Zaten bir süre sonra George tepelik bir yerden inip gözden kayboldu. Motor

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hâlâ rölantide çalışıyor ve aracın içindeki sıcak ve kuru hava Penny'nin gözlerini acıtıyordu.

Penny iç çekerek arkasına yaslandı. Hiç konuşma havasında değildi. Aslına bakılırsa hiçbir şeye hâli yoktu çünkü dün gece çok geç yatmış, sabah da erkenden kalkmak zorunda kalmıştı. Birden eli içgüdüsel olarak kürk montunun cebine gitti ve sakinleştirici kutusunu çıkardı. Önce iki tane tableti susuz yuttu, sonra da aynada kendine baktı. Gördüğü şeyden nefret ediyordu. Hemen siperliği kapattı, ardından da gözlerini yumdu.

İlaçlara bel bağlamış olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Ama kendini hep doktorlar reçetelerine yazdıklarına göre bu ilaçlar güvenli olmalı diye ikna ediyordu. Yani o her zamanki gibi uygulaması gerekeni yapmıştı, tek istediği ayakta ve güçlü durabilmekti. Kahrolası derecede yoğun bir iş temposunun içindeydi ve zayıf bedeninin biraz desteğe ihtiyacı vardı. Diğer haplar... Yani arkasında çalan müzisyenlerin sürekli kullandığı, yasa dışı olanlar Penny'ye göre değildi. Penny kontrolün elinde olmasını seviyordu, her an her saniye ne söylediğini ve ne yaptığını bilmeliydi. Kokaini bile sadece bir kez denemişti, George'la tanışmadan birkaç ay öncesinde. Ama ölesiye korkmuştu. Aşırı sıcak ve bunaltıcı bir gece kulübündeydi. Sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Müziğin sesi de kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Önce bu heyecanlı deneyimin verdiği enerji ve coşku hoşuna gitti. Ama sonra kaçınılmaz olan gerçekleşti, korkunç bir paranoya başladı. Az önce ruhunu şevkle dans ettiren, kafasının içindeki o gölgeler, bir anda kâbusun başrol oyuncularına dönüşmeye başladı.

Üstüne zifiri bir karanlık ve tüylerini ürperten bir korku çöktü. Panikle kendini caddeye attı. Aniden yüzüne çarpan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

soğuk hava, alev alev yanan yanaklarını serinletti. Bir yanı eve dönmesi gerektiğini biliyordu. Fakat onu ele geçiren korkunç hisler yüzünden kararsız kalıyordu. Tuhaf duyguların pençesindeyken varlık mekanizmasındaki vidalar sökülüyor, kendini parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordu. Ortalıkta hiç taksi yoktu. Bunun üzerine Wardour Caddesi'ne doğru yürümeye karar verdi. Fakat kokain yüzünden yön bulma duyusu allak bullak olmuştu. Yanlış yöne sapıp bir çıkmaz sokağa girdi. Garip bir yerdi; onu önce çürük yiyecek kokuları ve eski bira şişeleri karşıladı. Sonra izbe bir gece kulübünün neon ışıklarını gördü. Kedi maskesi takmış bir fahişe kadife kuyruğunu döndürüp duruyordu. Hemen geri döndü ve başka bir yere saptı. Bu kez doğru caddedeyim diye düşünüyordu. Ancak öyle olmadığını çok geç fark etti. Bu kez de daracık bir ara sokaktaydı. Pis ve köhne kitapçılar ürünlerini yanıp sönen sokak lambalarının altında sergiliyordu. Duman kaplı striptiz kulüplerinden müzikle kahkaha sesleri geliyordu. Pis su borusunun önünde iki adam ve bir kadın öpüşüyor ve birbirlerine dokunuyorlardı. Her yer, her yer insan kaynıyordu... Uzun boylu, kısa boylu, şişman, zayıf... Her çeşit insanı görmek mümkündü. Penny'ye donuk gözlerle bakıyorlar, arsız arsız gülümsüyorlar, arkasından laf atıp ıslık çalıyorlardı. Penny'nin bacakları donuyordu, yanakları da buz kesmişti. Var gücüyle koştu, koştu, koştu... Sonunda emniyetli bir yere, yemyeşil Soho Meydanı'na vardı ve bulduğu ilk banka oturdu.

Soğuktan ve korkudan buz kesen kollarını ovuştururken kendi kendini, "Sorun yok, iyisin, iyisin," diye telkin etmeye çalıştı. Birazdan sakinleşecek ve normale dönecekti. Yaşadıklarının tek nedeni kokaindi. İyiydi ama daha da iyi olacaktı. Kanındaki zehir beynine sürekli yalanlar fısıldıyordu. O an ne

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olursa olsun bir daha asla uyuşturucuya el sürmeyeceği konusunda kendine söz verdi.

O günü bütün detaylarıyla hatırlayan Penny, birden gözlerini açtı. O dehşet verici günün etkisini gözlerini kırpıştırarak yok etmeye ve ana dönmeye çalıştı. Bu arada George neredeydi acaba?

Kontaktaki anahtarı çıkarıp George'un peşinden gitmeye karar verdi.

Çalılarla kaplı patikadan aşağı inerken ağzından buharlar çıkıyordu. Hava sahiden de buz gibiydi. Çimlerin üstüne düşen çiy damlaları güneşin altında cam gibi parlıyordu. Gözüne giren siyah saçlarıyla uyumlu bir şekilde tepeden tırnağa siyah giyinmiş George haç şeklindeki sıradan bir mezar taşının yanında dikiliyordu. Meraklanan Penny menajerinin yanına gitti ve taşın üstündeki silinmeye yüz tutmuş yazıyı okudu.

"Dorothy Fellowes mu?" diye sordu.

"Annem..." dedi George mezar taşını göstererek. "Hep bu taşı daha güzel bir şeyle değiştirmeyi düşündüm. Bilirsin işte, ağlayan bir melek ya da Shelley'nin güzel bir şiirinden birkaç dizeyle..."

"Peki, neden yapmadın?"

George omuz silkti. "Neden bilmiyorum ama bu bana pek samimi ve özgün gelmedi... Şimdi çok zengin olan yetişkin bir adam geçmişini düzeltmeye çalışıyor... Zamanında bu haçı kız kardeşlerimle birlikte beğenerek seçmiştik. Şimdi değiştirmek... Dürüst bir hareket olmaz sanki..."

Penny taşa yakından bakarak tarihleri okudu. George'un tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordu, fakat kırklarının ortasına geldiğini tahmin ediyordu. Gerçekten düşündüğü yaştaysa annesi o daha çocukken ölmüştü. Birden ona karşı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

büyük bir acıma duygusu hissetti. Siyah saçlı, küçük bir çocuğun böylesine büyük bir kayıpla başa çıkmaya çalıştığını hayal etmek insanın yüreğini sızlatıyordu.

"Peki ya baban... O da..."

"Evet, o da öldü. Nereye gömüldüğünü bilmiyorum, umurumda da değil..." dedi ve buruk bir şekilde gülümsedi.

Penny detayları çok merak etmişti. Ancak her şeye burnunu sokan biri gibi görünmek istemediği için fazla üstelemedi. Sinir sistemini etkilemeye başlayan sakinleştiriciler yüzünden parmakları kasılmaya başladı. Bir an önce arabaya dönüp yola devam etmek için sabırsızlanıyordu.

Böyle düşündüğünü hisseden George, arkasını dönüp patikaya doğru yürümeye başladı.

George'un peşinden giden Penny, "Demek aslen buralısın?" diye sordu.

"Yolun üç kilometre yukarısında doğdum."

"Ama Yorkshire aksanına sahip değilsin."

"Evet, artık yok. Neyse, bu uzun bir hikâye..." Arabanın anahtarlarını almak için elini uzattı. "En iyisi yolumuza devam edelim. Geç kalmaktan nefret ettiğini biliyorum..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Üçüncü Bölüm

Güney Yorkshire: 1939

George Fellowes eğlence sektörüne ilk adımını yedi yaşındayken, arkadaşı Arthur Patterson'ın ulusal marş olan *Tanrı Kraliçe'yi Korusun*'u geğirerek söyleyebildiğini keşfettikten hemen sonra attı. Okuldaki hademenin kulübesinin arkasına eğreti bir sahne kurup okuldan on dört kişiyi çağırmıştı. Giriş ücreti olarak adam başı yarım peni toplamıştı. Gösteri sonrası Arthur'la hasılatı yarı yarıya paylaşmışlardı. Kazandığı parayla okuldan sonra bir torba dolusu kırmızı renkli meyan kökü şekeri almıştı. Hemen eve dönerse şekerlerini dört kız kardeşiyle paylaşmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu yüzden kanalın oradan geçen uzun yoldan gitmeye karar verdi. Oakenshaw Deresi'nin oradaki bataklığın kıyısına oturup hem körpe ağaçları izledi hem de leziz tatlılarının tadını çıkardı.

George müziğe çok düşkün bir çocuktu. Hatta müzik onun için nefes almak kadar zaruri bir şeydi. Ancak Barnsley'nin hemen dışında, ağırlıklı olarak madencilik yaparak geçinen bir köyde yaşıyorlardı ve Metodist bir ailenin beş çocuğundan biriydi. Hâl böyle olunca tutkunu olduğu müziği nadiren dinleyebiliyordu. Radyoları olsa da sadece savaş haberlerini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dinlemek için kullanıyorlardı. Doğal olarak gramofonları da yoktu. Babası yerel çapta düzenlenen konser tarzı etkinliklere hiç sıcak bakmıyordu. Daha da ötesi diğer maden işçilerinin kurduğu ve severek müzik yaptığı bandolardan bile haz etmiyordu. Özetle, müzik George'un hayatında yasak ama cezbedici bir şeydi. Hayattan böyle bir keyfi çalmak için bütün fırsatları değerlendiriyordu; bandonun çaldığı yerin oradan geçmeye çalışıyor, diğer insanların evlerinin yakınında dolaşıyor ve hatta bir zamanlar gerçek bir koroda söylediği iddia edilen sütçü Tom'un çaldığı ıslıklara kulak kabartıyordu. Dinlemek dışında şarkı söylemeye ya da okuldaki piyanoda bir melodi bestelemeye çalışmak gibi performans deneyimleri de olmuştu tabii... Ancak bütün bu denemeler sonrası müzik konusunda doğuştan yetenekli olmadığını keşfetti. Bu konuda annesi de onunla hemfikirdi, hatta her fırsatta ona müzik kulağı olmadığını söylüyordu. Bu konudaki kabiliyetsizliğini kabul eden George bir karara vardı. Müzik onun konuşamadığı bir dil olabilirdi ama bu dilin harika bir dinleyicisiydi ve sadece dinleyerek en ince nüansları bile yakalayabilir ve özümseyebilirdi.

Yıllar sonra ailesinin neden bu kadar çok çocuk yaptığını uzun uzun düşündü. Sonuçta Katolik değillerdi... Bu arada çok küçükken şahit olduğu bir konuşma hâlâ hafızasındaydı. O zaman annesi yine hamileydi ve loş mutfakta sosis pişiriyordu. Bu esnada sabun kokan babası da (kokusu değişse de gözeneklerindeki ve tırnak aralarındaki kömür izlerinden hiçbir zaman kurtulamıyordu.) annesini azarlıyordu.

"Bu seferki erkek olsa iyi olur. Kızlar baş belasından başka bir şey değil. Bana zaten beş kız verdin..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O zaman George babasının bunu dil sürçmesi sonucu kazara söylediğini sanmıştı. Babası aslında dört kız ve bir oğlan demek istemişti. Ama sonra... Şiddetle geçen günlerden, korku ve kargaşa rüzgârlarında savrulduktan sonra babasının ne demek istediğini daha iyi anladı. Babasının gözünde o zayıf, yumuşak, kadın kılıklı, olmayacak şeylere ilgi duyan biriydi. Bir gün babası yetişkin erkeklerin ne tür sorumluluklar aldığını, nelerin üstesinden gelmek zorunda olduklarını bilmediğini söyleyip şaka yollu onu madene davet etti. George'un ilk ve tek maden gezisi tam anlamıyla bir felaketti. Işıktan ve temiz havadan uzaklaştıkça daha çok panikliyor, kalbi ve ciğerleri sıkışıyordu. Babasını utandırmıştı. Kısa süre sonra babası yüzeye çıkmak için bir bahane uydurmuş ve onu annesine geri götürmüştü.

Ancak ne olursa olsun o bir erkekti, kız değildi... En azından fiziksel olarak... Çünkü kız kardeşleri George'un bir kez bile davet edilmediği özel bir kulübe üyeydi... Ne kadar kafa yorarsa yorsun oynadıkları oyunu bir türlü anlayamıyordu. Hatta bazen sırf onun kafasını karıştırmak için kuralları değiştirdiklerinden şüphe ediyordu. Gün boyu yaramazlık yapan, birbirleriyle şakalaşan, saçlarını ve çoraplarını dağıtan, kıkır kıkır gülüşen kız kardeşleri babaları kapıdan içeri adım attığı an ciddi, uslu, sessiz birine dönüşüyorlardı. Her zaman birlikteydiler, hatta tek kişi gibiydiler. Gece geç saatlere kadar şifreli konuşarak sırlarını paylaşıyorlar, okula giderken el ele tutuşuyorlar, birbirlerinin yanaklarından süzülen gözyaşlarını siliyorlardı. Belle, Violet, Rosie ve Annie... George uzun zaman içten içe onların dünyasının bir parçası olmayı dilemişti. Ama sonra onları kıskanmaması gerektiğini öğrendi. Çünkü onların birbirlerine neden bu kadar bağlı olduklarını keşfetti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nedeni basitti: Onlar dört kız kardeşti... Onlar hayatta kalmak için mücadele eden dört savaşçıydı...

George çocukken genelde aynı kâbusu görüyordu; bir erkek figürü... İri yarı ve simsiyah... Kömür kokuyor... Gizlice odasına giriyor ve gözleri parlayarak içeri bakıyor... George kız kardeşleriyle aynı odada kalıyordu. Belle ve Violet, yani büyük çocuklar onunla aynı yatakta yatarken, küçük olanlar yerdeki şiltede yatıyordu. Belle ve Violet o zamanlar ergenlik çağma girmişlerdi. George hep Belle'in kadınsı ve sıcak bedenini annesine benzetirdi, annesinin koynunda huzurla uyuduğunu hayal ederdi. Genelde çok rahat ve deliksiz uyuyordu. Ancak kâbuslardan sonra korkuyla sıçrayarak uyanmaya başlamıştı. Uyku sersemi Belle elini alnına koyup onu sakinleştirince tekrar uykuya dalıyordu.

Ancak her şey zamanla anlam kazandı. Yaş aldıkça zihnindeki boşluklar bilgiyle doldu, farkındalığı arttı. Öncelikle rüyasındaki siyah erkek figürünün sadece rüyasında olmadığını anladı, o erkek bazen gerçekten de odasındaydı. Yorgun gözlerini aralayınca babasının bir hırsız gibi sessizce odaya girerek küçük kızlardan birini kaldırdığını görüyordu. Elinden tutup onu bir yere... Ama nereye götürdüğünü bilmiyordu. Yarım saat kadar sonra kardeşi odaya geri dönüyor, tek kelime etmeden ablalarından birinin yanına kıvrılıyordu. Sonra hepsi yeniden uykuya dalıyordu. George'un içinde meraktan önce kıskançlık duygusu uyandı. Rosie ve Annie'nin ne farkı vardı? Neden onlar özel muamele görüyordu? Sekizinci yaş gününden hemen önce bütün sorularının cevabını öğrendi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O gece yine uyandı. Yataktan inerken çok dikkatli olması gerekiyordu çünkü Belle'in uykusu çok hafifti ve onu duyabilirdi. Önce ayaklarının üstündeki yorganı kenara attı. Sonra yüzükoyun kıvrıla kıvrıla yatağın ucuna doğru ilerledi. Yavaşça ayaklarını yere koydu ve ayağa kalktı. Kilimin üstünden sessizce kapıya doğru yürüdü. Kapıyı aralayıp salona baktı. İçerisi sadece ateşin ışığıyla aydınlandığı için tam seçemiyor, gördüğü şeyi de anlayamıyordu. Geceliğiyle kanepenin üstünde oturan Rosie tir tir titriyordu. Kollarını göğsünün üstünde sıkıca kavuşturmuştu. Sonra babasının kaslı çıplak sırtını gördü, kemerinin tokasıyla oynuyordu.

Aniden bir el George'un ağzını kapattı. Nefes almak için çırpınırken Belle onu odanın içine doğru çekti ve sessize kapıyı kapattı. Kaşlarını çatıp George'a baktı.

"Hemen yatağa dön," dedi ve onu serbest bırakıp yatağa doğru yönlendirdi.

"Rosie ne yapıyor?"

"Yatağa dedim!" diye emretti. "Derhâl!"

George yatağın içine atladı. Bu sırada Violet yatakta oturmuş onlara bakıyordu.

"Senin hatan değil Belle," dedi Violet.

"Böyle röntgencilik yapmamalı."

"Sadece merak etti. Ona söylemeliyiz."

"Hayır, bilmesi gerekmiyor."

George çok meraklanmıştı. "Ne? Neler oluyor?"

Belle yanına uzandı. "Bunu hepimize yaptı," diye anlatmaya başladı. "Bana yaptı, Violet'a yaptı... Şimdi sıra Annie ve Rosie'de..."

"Ne yaptı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Belle cevap vermeyi reddetse de Violet anlatmaya devam etti. "Endişelenmene gerek yok George, bunu sana yapmayacak. Ayrıca Rosie ve Annie yeterince büyüdüğünde onlara da yapmayı bırakacak. Geri zekâlı ya da eksik parmakları olan bebekler yapmak istemez."

"Anlamıyorum..."

"Tamam, bu kadarı yeter!" dedi Belle sert bir sesle. "Bu konudan bahsetmenin kimseye bir faydası yok. Uyuyun haydi..."

Bebek yapmak mı? George'un bebek yapma süreciyle ilgili bilgileri eksikti. Ancak temel şeyleri biliyordu çünkü bir gün hafif bir kadın olduğu söylenen Lizzie Hawkins su kanalının orada sıska bedenini George'un belden aşağısına bastırarak kulağına nasıl yapıldığını fısıldamıştı. Kimse kendisine bir şey söylememiş olabilirdi ama George anlamıştı, içgüdüsel olarak gerçeği biliyordu. Babasının kız kardeşlerine yaptığı şey fazlasıyla korkunçtu ve çok ama çok yanlıştı.

Takip eden aylarda babasına duyduğu öfke büyüdü. Babasından intikam almak için şiddet dolu planlar yapmaya başladı. Bu iş bir erkek olarak ona düşerdi. Annesi onu durduramazdı çünkü kocasından ölesiye korkuyordu... Kız kardeşleri de çok narin ve güçsüzdü... George on yaşına girmek için gün saymaya başladı. Onun için on yaş sihirli bir yaştı... On yaşına girdiğinde kötü adamla başa çıkabilecek kadar güçlü ve cesaretli olacağına inanıyordu. Öğrendiklerinden sonra içinde karanlık, ilkel, vahşi bir şey uyanmıştı. Gizli gelirini bıçak ve silah almak için biriktirmeye başlamış, Alman savaş esirlerine yapılan işkencelerle ilgili hikâyelere merak salmıştı. Belki de bu vahşi görüntü, plan ve hayaller onu değiştirebilirdi. Belki de onlar sayesinde müzik sevdalısı zeki çocuğun yerini vurduğunu deviren bir zorba alırdı... Fakat kısa süre sonra bunların

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hepsi bir son buldu çünkü babası orduya katılmak için madenden ayrıldı. Babasının İtalya'ya gönderileceği gün George onunla vedalaşmak istemedi ve o gidene kadar su kanalının oraya saklandı.

Savaşın devamı George için tuhaf bir rüya gibiydi. Alman bombaları çok yakınlarına, Sheffield yolunun oradaki kimya fabrikasına düşmüştü. Tepelerinden vızır vızır geçen savaş uçakları, uzakta patlayan bombalar... Kalın bir battaniyenin altından bile savaşın seslerini duyabiliyordu. Ancak bütün bunlar onu korkutmamış, aksine heyecanlandırmıştı. Savaş ona hayatın yaşadığı küçücük köyden ibaret olmadığını, dışarıda kocaman bir dünya olduğunu hatırlatmıştı. Bu arada yeni kardeşi doğmuştu, minik bebeğin adını Carol koymuşlardı. Belle ve annesi çalışmak için fabrikaya halı dokuma gidince bebekle Violet ilgileniyordu. Annesi babasını hiç özlememiş gibi görünüyordu. Zaman geçmeye devam etti... Carol büyüdü, yürümeye başladı, çok şirin ve neşeli bir kız oldu. Hep gülümsüyor ama hiç konuşmuyordu. Belki de konuşmaya ihtiyaç duymadığı için bu kadar sessizdi. Sonuçta beş kardeşi onun adına konuşuyor ve neye ihtiyacı varsa anında gideriyorlardı. George'un diğer kız kardeşleri bile artık çok daha keyifli ve mutlu görünüyordu. Evlerindeki karanlık ve kasvet dağılmış, yaşadıkları yer ilk kez huzurlu bir yuvaya dönüşmüştü. Evde işlerin iyiye gittiğini gören George, eski tutkusu müzikle yeninden ilgilenmeye başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Öğretmeni Bayan Fogg hem okulda çalışıyor hem de bölgedeki bir dans stüdyosunda piyano çalıyordu. George öğretmeninin yanından ayrılmamaya başladı. Çoğu cumartesi Bayan Fogg'la birlikte dans stüdyosuna gidiyor, öğretmeni için nota sayfalarını çeviriyordu. Bir yandan da ritim ve melodinin büyülü dünyasını keşfediyordu. Bayan Fogg her hafta George'u evine öğle yemeğine davet ediyordu. Gramofonu, plakları ve her daim Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nin kanalına ayarlı bir radyosu vardı. Evin her köşesinde caz ve swing melodileri çınlıyordu. Daha da önemlisi Bayan Fogg'un kocası gitar çalıyor ve bariton sesiyle şarkılar söylüyordu. Bayan Fogg, George'un müziğe duyduğu yoğun ilgiden o kadar etkilenmişti ki ona bir jest yaptı. Londra'dan gelen gerçek bir swing grubu Sheffield'da konser verecekti. Bayan Fogg ve kocası da bu konsere gidecekti. Acaba George da onlara eşlik etmek ister miydi?

Annesi George'u göndermeyi seve seve kabul etti. Bayan Fogg, kocası ve George akşamüstü şehre giden trene bindiler. Çöken akşamla birlikte George'un heyecanı da artıyordu. Grup Lyceum Tiyatrosu'nda performans sergileyecekti. George hayatı boyunca bu kadar şık giyimli kadın görmemişti. Özenle yapılmış saçları, her adımda ses çıkaran topuklu ayakkabılarıyla göz alıcı görünüyorlardı. İçerisi çok şık ve modern bir şekilde tasarlanmıştı. Fakat George'un koltuğu her hareketinde gıcırdıyordu. Işıklar sönüp perde açılınca George hayretle seyretmeye başladı. Bu tek kelimeyle sihirdi! Sahnenin ışıl ışıl görüntüsüyle ve müzikle mest oldu. Gecenin ilerleyen saatlerinde Bay ve Bayan Fogg onu evine bırakırken George hâlâ yaşadığı şahane gecenin etkisi altındaydı. Damarlarında müzik aşkı dolaşıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yedek anahtar yaptırmak kısıtlı aile bütçeleri için lüks olduğundan Fogg Ailesi dışarıda beklerken George kapıyı tıklattı. Kapı gıcırdayarak açıldı, içeriden hafif bir ışık ve sıcaklık geliyordu. Kapıdan bakan kişi Violet'tı.

Telaşlı bir sesle, "Hemen içeri gir George," dedi.

George kendisini rüya gibi bir yere davet eden karı kocaya dönüp bir kez daha teşekkür etmek istedi. "Çok güzel zaman geçirdim ve..."

Violet birden kolundan tutup çekti. "Çabuk ol dedim."

Neler olduğunu anlamayan George, afallamış bir şekilde içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Sorun ne?" diye sordu. Soruyu sormasıyla cevabı alması bir oldu; bir adam... Hâli, tavrı, duruşu korkunç derecede tanıdık bir adam ateşin yanında oturuyordu. Bu kişi... babasıydı...

"Eee? Evine hoş geldin diyecek misin? Yoksa orada aval aval durmaya devam mı edeceksin?"

George'un âdeta nutku tutulmuştu. Babası ayağa kalktı ve ateşe tükürdü. "Tam da tahmin ettiğim gibi," diye homurdandı. "İtalyan kurşununa kurban gitseydim hepiniz çok mutlu olurdunuz." Ardından yatak odasına gitti. Kapıyı öyle bir çarptı ki ev sallandı.

Mezheplerinin diğer üyeleri gibi George'un ailesi de savaşın sona erdiği günü kutlamadı.

Babası döndüğünden beri evdeki gerginlik artmıştı. Bu gerginlik ve huzursuzluğun odak noktası da henüz dört yaşında

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olan ama hâlâ tek kelime konuşmayan Carol'dı. Ta ki o güne kadar... Bir öğleden sonra bir konuştu pir konuştu; çok net ve yüksek sesle bağırdı.

"Yapma!"

George ve annesi mutfaktan, diğer kızlar da odalarından koşarak geldi. Hepsi Carol'ın sessizliğini bozan şeyi merak ediyordu. Carol dışarıda, çimlerin üstünde duruyordu. Gözyaşlarıyla ıslanan minik yüzü de öfkeli görünüyordu. Az ötedeki kümesin orada dikilen babasının yüzünde de kızgınlık ve suçluluk karışımı tuhaf bir ifade vardı. Herkes neler olduğunu tahmin edebiliyordu ama kimse bir şey söylemedi.

Annesi Carol'ın omzundan sıkıca tutarak, "Haydi içeri gir," dedi.

George ve kız kardeşleri de onların peşinden eve girdi. O an hepsi uzun ve tatlı bir rüyadan uyanmış gibiydi.

Gece yarısı George büyük bir gürültüyle uyandı. Evde sesler yükselmişti. Ondan önce uyanan Rosie ve Annie hemen George, Belle, Violet ve Carol'ın paylaştığı yatağa atladı. Birbirlerine sokulup bağırıp çağrışan anne ve babalarını dinlediler. George'un resmen kanı donmuştu. Daha önce hiç annesinin babasına karşı geldiğini görmemişti. Bir kez bile...

"Ona elini sürmeyeceksin!"

"O benim de kızım... Çocuklarıyla vakit geçirmek bir adamın en doğal hakkı..."

Kavganın şiddeti giderek arttı, sesler daha da yükseldi. Sonra bir yumruk ve çığlık sesi duyuldu. Violet yine sessizleşen kardeşi Carol'ı göğsüne bastırdı. Ağlıyordu... George'un kalbi küt küt atmaya başladı. Sesler daha vahşi bir hâl aldı; boğuşma, fiziksel mücadele, kaçma teşebbüsleri, kesik nefesler... George dışarı çıkıp babasına annesini rahat bırakmasını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

söylemesi gerektiğini biliyordu. Fakat çok çekiniyordu. İlk kez kendini korkudan ödü patlamış, güçsüz bir çocuk gibi hissediyordu.

Birden annesi, "Hayır, hayır, hayır!" diye bağırmaya başladı.

Rosie ellerini kulaklarının üstüne bastırdı. Sonra kulakları sağır eden bir silah sesi duyuldu ve çığlıklar aniden sustu. Sonra silah bir kez daha ateşlendi ve bir şey pat diye yere düştü... Çocuklar karanlıkta beklemeye devam etti. Gardırobun üstündeki saat işliyordu. Tik tak... Tik tak... Tik tak... Violet hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. George'un yüreği durmuştu sanki... Çok gerçek, çok bilinmez, çok huzursuz bir andı... Anlamak bilmekten daha zordu.

Belle sonunda, "Ben dışarı çıkıyorum," dedi.

"Hayır, Belle," diye itiraz etti Rosie. "Oraya gitmemelisin, sen..."

"Annemin yardımımıza ihtiyacı olabilir."

George yataktan atlayarak, "Seninle geliyorum," dedi. Birlikte kapıya doğru yürüdüler.

Salon aydınlıktı... Belle kımıldamayan kolu ve kanepenin arkasından sızan kan gölünü görür görmez korkuyla geri çekildi. Çığlık atmak üzereyken eliyle ağzını kapattı. Ne olduğunu anlamaya çalışan George ağlamaya başladı. "Anne? Anne?" dedi.

Ancak annesi bir ölü gibi sessiz ve soğuktu...

George'un yeni evindeki yabancı kokular şimdi, yani gece yarısı çok daha belirgindi. Gecenin karanlığında dev gölgeler gibi görünen eşyalar yüzünden ona verilen büyük odanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerçek boyutunu tam kavrayamıyordu. Her pencerenin altında radyatör olmasına rağmen evin içi buz gibiydi. George yüksek ve boş tavanların altında kendini küçücük hissediyordu. Kıvrılarak sol yanına yattı ve ağlamamak için kendini sıktı...

Savaş yüzünden ortalık yetimden geçilmiyordu. Ayrıca kimse altı çocuğa birden bakmak istemiyordu. Belle ve Violet başlarının çaresine bakabilecek kadar büyüktü. Barnsley Caddesi'ndeki bir giysi tamirhanesinin üstünde küçük bir oda kiraladılar. Kardeşlerine, özellikle de minik Carol'a bakabilmek için çok ama çok çalışıyorlardı. Rosie bölgedeki bir vaizin ailesi tarafından alındı. Annie ise Wales'taki vaftiz annesinin yanına gönderildi. George erkek olduğu için kardeşlerinden daha özel bir muamele gördü. Gittiği okulun müdürü Brighton'da yaşayan bir çift tanıyordu. Üç yaşındaki kızlarının boğularak öldüğü günden beri çocukları yoktu ve George'u evlat edinmeye gönüllüydüler. Lewins Ailesi elli yaşlarında, zengin ve kibar insanlardı. Ancak nazik el sıkışmaları ve tebessümleri hem babasının uyguladığı şiddetin şokunu atlatamayan hem de annesinin ölüm acısıyla ve hasretiyle baş etmeye çalışan on üç yaşındaki bir çocuğu rahatlatmaya yetmiyordu.

Tozlu odada yatarak saatin ritmik seslerini dinledi. George kapının altından sızan ışığa, yanı başındaki sıcak bedenlere alışıktı. Bu sessizlik, bu karanlık onun için yabancıydı. Gecenin içinde kaybolacakmış gibi hisseden George çok ama çok korkuyordu.

Aniden kapı açıldı. Biri usulca odaya adımını attı; Bay Lewins... Yatağın yanına gelip bir baba şefkatiyle yorganı düzeltti. Hareketleri George'un öz babasınınkilere hiç benzemiyordu. Şaşkınlıktan George'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Birkaç saniye sonra Bay Lewins, George'un hâlâ uyanık olduğunu fark etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evlat? Uyuyamıyor musun?" diye sordu.

George kafasını salladı.

"Neden?"

"Ben... Şey... Her şey farklı geliyor..." Sesi titreyen George içinden *Sakın ağlama, sakın ağlama, sakın ağlama* diye tekrarladı.

"Her şey farklı..." Bay Lewins kısa bir süre tereddüde düştü. Sanki yatağın kenarına oturmayı düşünmüştü de sonra da uygun olmayacağını aklına getirip vazgeçmişti. Eğreti bir şekilde dikilmeye devam etti. "Zaten her şey farklı *olmalı*... Çünkü sen zor bir ortamdan geldin. Baban kötü bir adamdı. Artık bunları arkanda bırakabilirsin. Unut gitsin... Yeni bir çocuk ol... Yeni bir adam ol..." Tam bu sırada yemin eder gibi elini kalbinin üstüne koydu. "Babanın annenin katili olması, sonra da kendini öldürmesi çok zor, utanç verici bir durum olabilir. Fakat her şeyin değişmesine izin ver. Her şey farklı olsun ki kendini babanın hatalarını tekrarlama ihtimalinden koru..."

George küçük yüreğindeki farklı duygularla boğuşuyordu. Babasından utanıyordu ama annesini hâlâ çok özlüyordu... Bir de kız kardeşlerini... Onları unutmak istemiyordu.

"Hayatın sana zorluk ve acılarla dolu bir yol sunduğunu biliyorum evlat. Çok acı çektin, çok üzüldün... Ama insanın karakterini belirleyen, başına gelen kötü şeyleri geçmişte bırakma ve önüne bakma kabiliyetidir. Bu yüzden geçmişi unut ve geleceği kucakla..."

Uzun bir sessizlikten sonra George, "Teşekkür ederim Bay Lewins," dedi.

"Bir şey değil evlat." Bay Lewins odadan çıkıp sessizce kapıyı kapattı.

Geçmişi unut, geleceği kucakla... Bu artık George Fellowes'un yeni mantrasıydı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dördüncü Bölüm

Kokondorf: 1975

"Baba, haydi ama... Vaktimiz yok..."

Babası göğsüne düşen başını kaldırıp mahmur gözlerle baktı. "Alıştırma mı yapacağız Ellie? Bugün de mi? Ama bugün senin doğum günün. Neumannlar birazdan burada olur."

"Kesinlikle... İşte tam da bu yüzden şimdi çalışmalıyız. Onlar gelmeden önce..."

Babası zar zor kendini ateşin yanındaki sandalyeden kaldırdı. Yıllarca alkol almaktan dolayı kilo almış, yüzü gözü şişmiş, cildinde kırmızı lekeler oluşmuştu. Artık sabahları bile ayık olmuyordu. Ellie bir mandırada çalışmaya başlamıştı ama kazandığı para evlerinin kirasına bile anca yetiyordu. Bazen şafak vakti işe giderken babasının hâlâ içtiğini görüyordu. Bir yandan viskisini yudumluyor, bir yandan da bakımsız kalmış bahçelerine bakıyordu. Hayatının anlamı taşların ya da yerdeki kuru yaprakların arasına saklanmıştı da onu bulmaya çalışıyordu sanki...

Alkol bağımlılığı koordinasyon yeteneklerini de olumsuz etkilemişti. Artık piyanoyu nadiren çalabiliyordu çünkü her

BELONGS TO KAKTUS TEAM

denemesinde parmakları titriyor ve tuşların üstünden düşüyordu. Fakat hâlâ harika bir müzik kulağına ve öğretme yeteneğine sahipti. Ellie her şarkı söylediğinde garip bir şekilde içinden bir zamanlar başarılı bir müzisyen olan adam çıkıyordu.

Sürekli, "Hayır, hayır... Burayı baştan al... Dilini kıvır yoksa 'ee' kısmı çok ince çıkar... Tembellik yapma Ellie... Aç ağzını... Gırtlağına dikkat et... Haydi şimdi... Tam buradan destek al..." gibi uyarılarda bulunuyordu. Babasının aşırı mükemmeliyetçiliği sayesinde Ellie ergenlik çağında bir şarkı söyleme makinesine dönüşmüştü. Yirminci yaş günündeydi ama yaşından çok daha eğitimli ve tecrübeli bir sese sahipti. En güzeli de artık Mozart'ın o parçası kapasitesini aşan bir eser değildi. Sahip olduğu tek şey teknik beceri değildi elbette. Yıllarca babası gibi biriyle çalışmanın tedirginliği ve her gün tırmanan fakirlik, duygusal açıdan da hızla olgunlaşmasına neden olmuştu. Borçlulara ödeme yapmak için satılan her eşyada duyduğu hayal kırıklığı, babasını mutfak zemininde bilinçsiz bir şekilde yatarken bulduğu her an duyduğu üzüntü, mandıradaki şişeleri yıkamakla geçen uzun bir günün sonrasında kemiklerindeki her ağrı sanatına katkıda bulunuyordu. Her duyguyu, her düşünceyi, her olayı müziğine yansıtıyordu. Bütün bunlar sayesinde akılda kalıcı, insanın yüreğine nüfuz eden, derin bir ton yakaladı ve sesini emsalsiz kıldı.

Ellie çok tiz bir bölümü söylerken kapı tıklatıldı.

Babası, "Misafirlerimiz olmalı," dedi ve kalkıp ön kapıya koştu.

Ellie müzik notalarını topladıktan sonra Bay ve Bayan Neumann'a hoş geldin demek için arkasını döndü. Tam o sırada yanlarında birinin daha olduğunu fark etti. Uzun boy, buğday sarısı saçlar ve derin bakan ela gözler...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dieter!" diye haykırdı. *Keşke güzel bir elbise giyip saçlarımı tarasaydım*, diye geçirdi içinden.

Ellie'nin ellerini tutmak için yaklaşan Dieter, "Sürpriz," dedi. "Ellie, harika görünüyorsun. Son gördüğümde küçük bir kızdın..."

"On dört yaşındaydım," diye itiraz etti Ellie, ama Dieter o esnada babasının da elini sıkmak için uzaklaşmıştı.

"Bay Frankel, sizi iyi gördüğüme çok sevindim."

"Şey... Hâlâ hayatta olduğumu görmek seni şaşırtmış olmalı," dedi babası kısık sesle ve mutfağa yöneldi. "Sanırım biraz daha doğum günü pastası gerekli..."

Bay ve Bayan Neumann da Ellie'ye sarıldı. Bayan Neumann ardından bir hediye paketi uzattı. "Haydi aç..."

Babasının doğum günü hediyesi alacak parası olmadığı için Ellie aldığı hediye karşısında çok duygulandı. Kurdeleyi çıkarıp kutuyu açtı. İçinde gümüş, küçük bir müzik kutusu vardı. Kutunun kapağını kaldırdığında Puccini'nin *Madama Butterfly* operasından bir parça olan *Un bel di* çalmaya başladı.

"Aaa! Bu çok güzel!" dedi sevinçle.

Bayan Neumann Ellie'ye doğru eğilip kulağına, "İşler ne kadar kötüye giderse gitsin bunu satmayacağına söz vermeni istiyorum Ellie. Bu onun içki parası için değil, sadece senin için..." diye fısıldadı.

Ellie'nin yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. İyi ki Dieter bu konuşmayı duymamıştı. Alçak sesle, "Söz veriyorum," diyebildi.

Pasta yiyip kahve içerlerken Ellie elinde olmadan evlerini Dieter'in gözünden görmeye çalıştı. Yıllar içinde o kadar çok eşya satmışlardı ki evin her yeri boş ve çıplak görünüyordu. An itibarıyla parmakla sayılabilecek kadar az eşyaları vardı;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yıkanmaktan rengi atmış bir masa örtüsü, iki cam şamdan, birbiriyle uyumsuz üç sandalye ve döşemesi yırtılmış eski bir koltuk... Artık büfede bir tane bile porselen yoktu, artık şöminenin üstünde fotoğraf çerçeveleri yoktu, artık rafta annesinin İngilizce kitapları yoktu... Annesinin özene bezene diktiği perdeleri bile satmışlar, yerine patiska kumaştan uyduruk bir şey asmışlardı. Bu arada Ellie gözlerini Dieter'den alamıyordu. Onu çok uzun zamandır görmemişti, ama kalbinde hâlâ aynı heyecan vardı... Dieter'in ensesine baktı. Bal rengi teni sıcacık ve davetkâr görünüyor, uzun parmakları babasına bir şey açıklarken zarif bir şekilde hareket ediyordu.

Pastalar bitince babası Bay ve Bayan Neumann'ı ateşin yanında oturup bir kadeh şarap içmeye davet etti. Ellie de bulaşıkları yıkamak için mutfağa geçti.

"İzin ver yardım edeyim," diye teklif etti Dieter.

"Çok az bulaşık var," dedi Ellie. Dieter'in mutfağı görmesini istemiyordu.

"Israr ediyorum..." dedi ve Ellie'nin peşinden mutfağa girdi. Pencere pervazlarında sıra sıra boş içki şişeleri duruyordu. Babası onları Thornsten'a yeniden doldurtmak için saklıyordu. Ancak ne kadar yıkansalar da yeterince temizlenmedikleri için mutfak virane bir bar gibi kokuyordu.

Ellie lavaboyu suyla doldururken Dieter temelli döndüğünü söyledi. Askerlik görevini tamamlamış ama orduda olmaktan hiç hoşlanmamıştı.

"Artık saçımı uzatmak istiyorum," dedi gülerek. "Artık ölümü değil, hayatı düşünmek istiyorum... Kısaca bu yüzden buraya döndüm. Annemle babama çiftlik işlerinde yardım edeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellie, Dieter'in anlattıklarından büyük keyif alsa da bunu belli etmemeye çabalıyordu. Dieter tabakları güzelce kurulayıp üst üste tezgâhın üstüne koydu. Bu arada da Ellie'ye Münih'i, orada gördüklerini ve yaptıklarını anlattı. Anlattıklarına göre Münih dilediğin zaman güzel şeylere ulaşabileceğin, büyük ve muhteşem bir şehirdi. Öyle bir yerle kıyaslandığında buradaki kırsal yaşam şartları çok ilkel kalıyordu. Acaba Dieter öyle büyük bir şehirden sonra otobüsün günde bir kez kalktığı, dükkânların hâlâ öğle tatilinde kapalı olduğu bu küçük köyde yaşamaya dayanabilecek miydi? Ellie bunu çok merak ediyordu.

Dieter sonra müzik kutusunu doğum günü hediyesi olarak kendisinin aldığını belirtti.

"Annem şık ve güzel bir şey almamı söyledi. Birden şarkı söylemeyi ne kadar çok sevdiğini hatırladım."

Artık müzik kutusu Ellie için iki kat daha değerliydi...

"Hâlâ şarkı söylüyor musun?" diye sordu Dieter.

"Evet, başka bir şey yapmıyorum da diyebiliriz. Okulu bitirdim, babama baktım, mandırada çalıştım... Ama son beş yılımın büyük bölümünü şarkı söyleyerek geçirdim." Ardından sesini alçaltarak Batı Almanya Operası'ndaki genç yeteneklere yönelik programdan ve marttaki seçmelere başvuru yaptığından bahsetti. "Babam bilmiyor yalnız," diye eklemeyi ihmal etmedi. "Aslında kimseye söylemedim, annene bile..."

"Seçmeler için Bremen'e nasıl gideceksin?"

"Kenara biraz para koydum, trenle gitmeyi planlıyorum."

"Paranı sakla Ellie, ben seni bırakırım."

"Araban mı var?"

"Evet, külüstür bir şey, Münih'teyken aldım. Ancak sorun çıkarmadan bizi Bremen'e götürür."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellie'nin gözleri parladı. Dieter de ona bakıp gülümsedi. Sanki o an aralarında bir şey vardı... Ne olduğunu açıklamak Ellie için çok zordu ama hissetmişti. Bir çeşit elektrik, karanlığın ve zamanın içinde aniden beliren bir farkındalık, ruha sızan bir ışıktı sanki... Göz göze geldiklerinde ikisinin gözlerinde de aynı kıvılcım vardı. Kafası karışan, heyecandan kıpkırmızı olan Ellie hemen gözlerini kaçırdı.

Birkaç saniye sonra Bayan Neumann mutfak kapısında belirdi. "Artık gitsek iyi olur Ellie... Baban pek iyi değil de..."

Ellie'nin zihni ve bedeni daha önce defalarca kez yaşadığı kaygıyla yeniden doldu. Misafirleri yolcu ettikten sonra babasının yanına gitti. Kesik kesik soluyan babası kafasını dik tutmakta bile zorlanıyordu. Fakat hasta değildi, sadece sarhoştu... Her zamanki gibi...

Ellie, babasının yanına diz çöktü. Ve onu kendine getirmek için hafifçe sarsarak, "Baba?" dedi.

"Çok yorgunum Ellie... Ben, çok ama çok yorgunum..."

"O hâlde haydi seni yatağına yatıralım." Babasının ayağa kalkmasına yardım etti. Tökezleyerek yatak odasına doğru yürürken de gücü yettiğince destek vermeye çalıştı. Babasını yatırdıktan sonra yatağın kenarına oturdu. "Senin için bir şarkı söylememi ister misin baba?"

Babası bir şeyler mırıldandıysa da ne dediği anlaşılmıyordu. Evet de demiş olabilirdi hayır da... Cevabı her ne olursa olsun Ellie uzun zamandır kendini ilk kez bu kadar mutlu hissediyor, içinden şarkı söylemek geliyordu. Babası uykuya dalarken bir ninni söylemeye başladı. Bu sırada dışarıda usul usul yağan kar her yeri beyaza boyuyordu...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şubat ayının ilk pazartesi günüydü... İki gündür aralıksız yağan yağmur karları eritmiş, her yer çamur olmuştu. Ellie mandıradan dönünce evin ön kapısının ardına dek açıldığını gördü. Muhtemelen babası öğleden sonra bara giderken kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Öte yandan bir yanı tetikte olmasını söylüyordu. Beyaz renk, büyük bir kamyonet evlerinin önüne park etmişti. Yaklaşınca evin içinden gelen erkek seslerini duydu.

Eşikte dikilip dikkatle dinlemeye çalıştı.

"Sen o ucundan tut..."

"Çok ağır ama..."

Birden piyanonun tuşlarından birinin sesini duydu.

Yüreği ağzına geldi... Panikle içeri girdi. İş tulumu giymiş iki iri kıyım adam piyanonun köşelerinden tutmuş kaldırmaya çalışıyordu.

"Durun!" diye bağırdı. "Onu sakın kımıldatmayın. Akordunu bozacaksınız!"

"Akordu bozulsa senin için ne fark edecek ki?" dedi adamlardan biri sinirle. "Sen bir daha bunu çalamayacaksın zaten..." Cebinden bir kâğıt çıkarıp okuması için Ellie'ye uzattı. Adamlar tahsilat şirketinden geliyordu ve babasının borcu sandığından çok daha yüklüydü. Adamlar bu yüzden evde para eden her şeye el koymaları yönünde emir almışlardı.

Piyanoyu kaldırmaya çalışan adamlara bir kez daha, "Size durun dedim!" diye bağırdı. Ama bu kez çok daha yüksek sesle...

"Siz sadece yoldan çekilin küçük hanım," dedi diğer adam. "Bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok."

Ellie elini sertçe piyanonun üstüne koydu. Zaman kazanmak için yalan söylemekten başka çaresi yoktu. "Bu piyanoyu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

omurganızı kırmadan buradan oynatmanız imkânsız. Çerçevesi demir ve sandığınızdan daha ağır... Bunu kaldırmak için en az dört adam lazım."

"Tamam, madem öyle, yarın dört adamla geri geleceğim," dedi bu kez ilk adam. Enstrümanın ağır ucunu bıraktığına mutlu bile olmuştu.

Ellie hızlıca bir çare düşündü. "Hayır, buna gerek yok. Ben şimdi babamın borçları için ödeme yapacağım. Siz burada bekleyin." Koşarak odasına gitti. İçerideki en canlı ve göz alıcı şey gümüş müzik kutusuydu... Odası âdeta renklerin uzun zaman önce can verdiği bir yerdi; önceden beyaz olan yatak örtüsü artık griydi, gül desenli minderlerin üstündeki motifler de silinmiş, alakasız ve soluk desenlere dönüşmüştü. Müzik kutusunun kapağını açınca Puccini'nin aryası çınlamaya başladı. Bu arada adamlara vermeyi planladığı şey müzik kutusunun kendisi değildi. Zaten verse de kutu borçların onda birini bile karşılamaya yetmezdi. Ellie kutunun içindeki şeyi feda etmeye hazırlanıyordu.

Kutunun içinde sakladığı alyansı çıkardı... Annesinin alyansı... Annesi öldükten sonra babası iki yıl boyunca yüzüğü serçe parmağında taşımıştı. Fakat karlı bir ocak günü yüzüğü kaybetmişti. Yüzüğü bulan kişiler de saklaması için Ellie'ye vermişti. Tereddütle avucundaki yüzüğe bakan Ellie, suçluluk duyuyordu. Annesinin sözleri hafızasında ve kulaklarında çınlıyordu. Annesi çamaşır yıkamadan önce alyansını mutlaka çıkarır ve çamaşır teknesinin üstündeki yüksek bir çıkıntıya koyardı. Ayrıca hep şöyle diyordu; "Yüzük bir halkadır... Her daim birlikte olmayı ve sonsuzluğu ifade eder... Tıpkı aile gibi... Tıpkı ailemiz gibi... Böyle önemli ve değerli bir şeyin pis suların içinde kaybolmasını göze alamam!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellie elini yumruk yapıp avucundaki yüzüğü sıktı. Adamların piyanoyu almalarına izin veremezdi. Piyano giderse şan derslerine nasıl devam edecekti? Bu yüzük geçmişinin bir parçasıydı ama piyano geleceğinin yapı taşıydı... Geçmişe sıkı sıkıya bağlanmak uğruna geleceğini riske atamazdı. Bu, gün gibi aşikârdı.

İngilizce, "Özür dilerim anne," dedi, bu annesinin ana diliydi. Yumruk yaptığı elini öpüp salona döndü. Yüzüğü uzatarak, "İşte... Onun yerine bunu alın," dedi.

İkinci, yani nispeten daha kibar olan adam anında yüzüğü kaptı. "Altın mı?"

"Evet, annemin alyansıydı."

Diğer adam gözlerini kıstı. "Bunun değerine baktırmamız lazım. Altın olmadığını anlarsak piyanoyu almak için geri geliriz."

"Buna gerek kalmayacak."

Adam manidar bir şekilde güldü. "Baban böyle hızlı borç yapmaya devam ederse çok geçmeden yine burada oluruz."

Sonrasında adamlar gitti. Ellie arkalarından kapıyı sertçe kapattı. Parmaklarını piyanonun tuşlarında gezdirip entonasyon ayarını kontrol etti. Ayarın bozulmadığını görünce seçmelerde söyleyeceği şarkının ilk bölümünü söyledi. Sadece beş hafta kalmıştı... Bu seçmeyi geçemezse elindeki son fırsatı da kaybetmiş olacaktı. Az önce gelen adamların hakkı vardı. Er ya da geç geri dönüp piyanoyu alacaklardı.

Bugün annesinin yüzüğünü feda etmişti ama bundan sonrası için verebilecek değerli bir şeyi kalmamıştı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie tepenin eteklerindeki bir dişbudak ağacının altında durup beklemeye başladı. Hava buz gibiydi ve ayakları karların erimesiyle oluşan çamura saplanıyordu. Dışarıda dondurucu bir soğuk olduğunu bildiği hâlde kalın paltosunu giymemişti. Çünkü o palto hem çok çirkindi hem de her yerini güve yemişti. Bugün onun için son derece önemli bir gündü ve olabildiğince güzel görünmek zorundaydı. Bugünü özel kılan şey sadece seçmelere katılacak olması değildi. Oraya gidiş süreci de en az onun kadar önemliydi çünkü onu oraya Dieter götürecekti. Saatine baktı. Normalde beş dakika önce onu almaya gelmiş olmalıydı, fakat hâlâ görünürde yoktu. Ellie yavaş yavaş endişelenmeye başladı. Bugün ne yapacaklarını kimse bilmiyordu. Ellie o sabah her zamanki gibi evden çıkarken babasına işe gideceğini söylemişti. Çirkin paltosunun altına da mavi renkli en güzel elbisesini giymişti. Ardından kilisenin arka tarafına saklanmış ve küçük plastik aynasına bakarak biraz rimelle ruj sürmüştü. Ama şimdi... Dişbudak ağacının altında dikilirken acaba fazla mı abarttım diye düşünüyordu. Normalde dış görünüşüne pek vakit ayırmazdı. Vücudu tıpkı annesininki gibi dolgun ve kıvrımlıydı. Bunun yanı sıra babasınınkilerden daha koyu gözlere ve buğday rengi pürüzsüz bir tene sahipti. Fakat Dieter'in gözünden nasıl göründüğünü ya da Dieter'in ne tip kızlardan hoşlandığını hiç bilmiyordu. Belki de Ellie'yi hâlâ küçük bir kız olarak görüyor ve ciddiye almıyordu. Belki de bugünkü jesti bile sadece kardeşçeydi ve Ellie'nin ruj sürdüğünü görünce utanıp sıkılacaktı. Dalgın dalgın bunları düşünen Ellie, tam rujunu silmeye karar vermişti ki uzaktaki bir arabanın kornasıyla kendine geldi.

Sesin geldiği yöne döndüğünde Dieter'in Opel marka eski arabasıyla tepeden aşağı indiğini gördü. Kendisine yaklaşan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

arabaya bakıp gülümsedi ve el salladı. Tanrı'ya şükür ki saniyeler sonra sıcacık arabanın içindeydi. Dieter tam zamanında gelmişti çünkü insanın içini donduran soğuk yetmezmiş gibi bir de yağmur başlamıştı.

"Üzgünüm, geç kaldım," dedi Dieter. "Araba çalışmadı da... Babanın elinden kolay kurtulabildin mi?"

"Evet, işte olduğumu sanıyor." Bu aldatmacayı, bu gizliliği Dieter'le paylaşmak Ellie'yi tuhaf bir şekilde mutlu ediyordu. Hatta bu yüzden sık sık kendine evden gizlice kaçmasının asıl nedeninin Dieter'le buluşmaktan ziyade seçmelere katılmak olduğunu hatırlatıyordu.

Dieter seçmelere katılacağını babasına neden söylemediğini anlamakta güçlük çektiğinden bahsetti. Ona göre böyle bir şey babasının bağlanacak bir amaç bulması, bir şey için hayal kurması ve heyecanlanması demekti. Böyle bir konuda sonuna kadar kızının arkasında duracağına ve onu destekleyeceğine inanıyordu. Maalesef Dieter'in sorusunun cevabını vermek, Ellie için o kadar da kolay değildi. Aslında son birkaç yıl boyunca Ellie de sürekli babasına seçmelerden bahsetmeyi düşünmüştü ama tam da Dieter'in söylediği nedenlerden ötürü vazgeçmişti. Çünkü en kötü senaryoyu düşünmeye ve hazırlıklı olmaya mecburdu; seçmelerde başarısız olursa babası bir daha asla çekip çıkaramayacağı dipsiz bir kuyuya yuvarlanabilirdi. Ellie'nin bu açıklaması karşısında Dieter sessiz kaldı. Muhtemelen aklından babasının zaten o tür bir kuyuda debelendiğini, düşeceği kadar düştüğünü geçiriyordu. Bunu tahmin etmek Ellie için hiç de zor değildi. Ancak Ellie bir yandan da ya Dieter haklıysa diye düşünmeden edemiyordu. Belki de seçmeleri kazanacak ve bir opera sanatçısı olarak çalışmaya başlayacaktı. Öte yandan bu haber bile babasıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işleri düzeltmeye yetmeyecekti. Belki de sonuç ne olursa olsun babasına hiç ulaşamayacaktı...

Hayır! Böyle düşünmemeliydi. Hele şu aşamada, her şeyin başındayken aklına böyle şeyler getirmenin bir manası yoktu. Seçmeleri geçerse babasını kesin kurtaracaktı. Bu kadar net ve basitti... Bu zıt düşünceler çok uzun zamandır Ellie'nin zihnini kurcalıyordu ama en azından artık bunları kendi lehine çevirmeyi biliyordu. Ne kadar zorlanırsa, ne kadar köşeye sıkışırsa o kadar güzel şarkı söylüyordu.

Yolculuk harika geçmişti. Yani bazı aksilikler dışında... Araba ara ara durmuş tuhaf sesler ve duman çıkarmış, yolcu koltuğundaki yay Ellie'nin uyluk kemiğine batmış, bir ara şiddetli yağan yağmur yüzünden havalandırma kanalı su dolmuş, bu yüzden de kalorifer bozulmuştu. Ancak her şeye rağmen çok güzeldi... Çünkü Ellie'nin yanında Dieter vardı. Sadece ikisi... Dieter güzel elleriyle direksiyonu tutarken Ellie çaktırmadan ona bakıyordu. Ve bu iki kişi sabahın gri havasını yararcasına şehre doğru ilerliyordu.

Seçmeler Marktplatz'ın dört cadde arkasındaki küçük bir tiyatro salonunda yapılacaktı. Yan yana yürürlerken Ellie bütün kalbiyle Dieter'in elinden tutmasını diledi ama dileği kabul olmadı. Dieter'in hemen yanında yürüyen Ellie'ye sürekli diğer insanların dirsekleri çarpıyordu. Bremen yaşadıkları köyden çok farklıydı; her yer insan ve tramvay doluydu. Etraftaki onca koşturma ve gürültüye rağmen buradaki insanların köylerindekilere göre çok daha rahat olduğunu fark etti. Müzik dükkânının pervazına yaslanmış bir çift, ellerini birbirlerinin arka cebine sokmuş anın tadını çıkara çıkara öpüşüyordu. Ama oradan geçen kimse kafasını çevirip onlara ters ters bakmıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sahne kapısına seçmelerle ilgili bir yazı asılmıştı. Kapının önüne geldiklerinde Dieter gülümseyerek, "Başarılar," dedi ve gitti. Ellie de içeri girdi, kulis ışıl ışıldı. Uzun saçlarını örmüş, genç ve çekici bir kadın ismini sordu ve sahnede ona eşlik edecek kişiye vermek için nota kâğıdını istedi. Genç kadın uzun dantel bir elbise, şık bir yelek ve diz hizasında çizme giymişti. Onun yanında Ellie'nin önden düğmeli, çiçek desenli, mavi elbisesi çok demode kalıyordu. Ellie kendini çok kötü hissetti. Genç kadın daha sonra bir makineyle fotoğrafını çekti ve fotoğrafı formun üstüne iliştirdi. Ellie formu doldururken salonda bir tenor şarkısını söylüyordu. Yıllarca aldığı yoğun eğitim sayesinde salondaki kişinin sesindeki hataları anında fark etti. Öncelikle yanlış tondan söylüyordu, bu yüzden sesi inek mölemesi gibi çıkıyordu. Bu arada formda, 'Batı Almanya Operası'nda şarkı söylemek istemenizin nedeni nedir?', 'Kabul edildiğiniz takdirde Münih'e taşınmayı düşünüyor musunuz?' tarzında sorular vardı. Ellie tabii ki bütün soruların cevabını önceden düşünmüştü, özellikle de taşınmayla ilgili olanı... Opera sanatçılarının Kokondorf gibi bir köyde yaşamadığını biliyordu. Ayrıca farklı bir ortamın babasına da iyi geleceğine inanıyordu. Soruların tamamını en iyi şekilde yanıtladıktan sonra gözlerini kapatıp odaklanmaya çalıştı. Birazdan sahnede sergileyeceği performansı kafasının içinde prova etti. İçeri gir, göz teması kur ve gülümse... Jüri üyelerinin yüzüne bak. En sıcakkanlı olanı belirle ve ona odaklan. O kişi sinirli görünüyorsa nefesi hatırla ve bir melek gibi şarkını söyle...

"Bayan Frankel?"

Ellie ismini duyunca kafasını kaldırıp baktı. Şarkısı biten tenor kapıda belirdi, sonra da caddeye çıktı. Genç kadın Ellie'ye gülümseyerek bakıyordu. "Sıra sizde."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie ayağa kalktı. Genç kadının önderliğinde kanatlı kapılardan geçti. Ardından sahneye çıktı ve çarpıyla işaretlenen yerin üstünde durdu. Parlak bir ışık tam yüzüne vurduğu için oturma sıralarını ve boş koltukları tam seçemiyordu. Gözleri ışığa biraz alışınca sahnenin birkaç sıra ilerisinde oturan üç silüet gördü. Planının göz teması kurma ve en dost canlısı yüzü bulma kısmına gelince sadece gülümsedi ve yakındaki üç siyah figürün de kendisine gülümseyen gözlerle bakmasını ümit etmekle yetindi.

Jüri üyelerinden biri, "Ellie Frankel?" dedi.

Ellie elini ışıktan rahatsız olan gözlerine siper etmemek için kendini zor tutuyordu. "Evet, doğru," diye cevap verdi.

Sahnede ona eşlik edecek kişi söyleyeceği eserin giriş bölümünü çalmaya başladı; Giuseppe Verdi'nin bestelediği *La Traviata* adlı operanın *Se una pudica vergine* adlı şarkısı. *Erdemli Bir Kadın Kalbini Sana Sunarsa...* Ellie zihnini işgal eden onlarca düşünceyi bir kenara itip müziğe ve sesine odaklandı. İlk notaları söylemeye başladığı an her şeyin yolunda gideceğini anladı. Müziğin içinde akıp gidiyordu âdeta... En tiz yerlere bile rahatlıkla çıkabiliyor, eserdeki Violetta'nın son aryasına duygusal derinlik katabilmek adına yüreğindeki bütün keder ve acıları sesine yansıtıyordu. Şarkının başarıyla söylediği her bölümü bir sonraki bölüme özgüvenle başlamasını sağladı. Ellie güzel ve güçlü sesiyle söyledi, söyledi... O an sadece ama sadece şarkı söylemenin sonsuz hazzına odaklandı. Aryası bitince salondaki sessizliği dinledi. Çok başarılı bir performans sergilediğini bildiğinden çok ama çok mutluydu. Kendi aralarında fısıldaşıp kâğıtlarını karıştıran jüri üyelerini duyabiliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir müddet sonra karanlıktan bir ses geldi. "Ellie, bu şarkıyı ne kadar zamandır söylüyorsun?"

"Bu seçmeler için beş yıldır hazırlanıyorum," diye cevap verdi Ellie.

Jüri üyelerinden hoş bir kahkaha yükseldi. "Bu gerçekten de çok uzun bir zaman..." dedi başka bir ses. Sesin bir kadına ait olduğunu anlayan Ellie şaşırdı çünkü o ana kadar jüride bir kadın olduğunu fark etmemişti.

Elini gözlerine siper edip karanlığın içini görmeye çalıştı. Ama gölgelerden başka bir şey seçemiyordu. "Bu programı duyduğumda henüz on beş yaşındaydım. Bu yüzden uzun bir süre beklemem gerekti."

"O hâlde çok şanslısın çünkü önümüzdeki yıldan itibaren bu program için seçmeler yapılmayacak. Yeni direktörümüz maliyetleri azaltmaya çok meraklı ve de kararlı görünüyor."

Ardından başka bir ses sözü devraldı ve çok iyi bir İngilizce aksanıyla, "Başka hangi dilleri konuşabiliyorsunuz Bayan Frankel?" diye sordu.

Ellie yüzünde hınzır bir sırıtmayla İngilizce konuşmaya başladı. "Aslına bakarsanız İngilizce konuşuyorum. Annem İngilizdi." Bu sırada yeniden Almancaya döndü. "İlaveten biraz İtalyanca ve Fransızca konuşabiliyorum."

İlk sesin sahibi araya girdi. "Çok teşekkürler Ellie. Seninle irtibata geçeceğiz."

Ellie tam gitmek için arkasını dönmüştü ki İngiliz adam tekrar konuşmaya başladı. "Bayan Frankel bir saniye, forma telefon numaranızı yazmamışsınız. Sizinle nasıl temasa geçeceğiz?"

Babası telefon hattını çok uzun zaman önce kapattırmıştı. "Postayla olur mu?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu akşam ilk mülakat aday listesini son hâline getireceğiz. Ertesi gün de adayları çağıracağız. Yani posta çok yavaş kalır."

Ellie'nin beyni son hız çalışmaya başladı. Demek Bremen'e tekrar gelmesi gerekecekti? Peki, işten nasıl bir gün daha izin alacaktı? Ama sonra mandıradaki işinde sorun çıksa ne fark eder diye düşündü. Sonuçta o bir opera sanatçısı olacaktı, bunu adı gibi biliyordu. Jüriye iletişim bilgisi olarak Neumannların telefon numarasını ve Dieter'in adını verdi. Sonra da usulca sahneden ayrıldı.

Kulisteki genç kadın başarılı performansından dolayı onu tebrik ederek onu uğurladı. Caddeye çıktığında nerede olduğunu bilmediği bir saat onu vuruyordu. Dieter'le Roland Heykeli'nin orada buluşmasına daha on beş dakika vardı. Marktplatz'a geri dönmek için ağır adımlarla caddelerde yürümeye başladı. Kendisini bekleyen kaderi düşündükçe nabzı hızlanıyor, yüreğine ılık bir sevinç dalgası yayılıyordu...

Ertesi gün öğleden sonra babası kendini iyi hissetmiyordu. Sürekli mide bulantısından ve sırt ağrılarından şikâyet ediyordu. Gökyüzünü işgal eden koyu gri bulutlar yüzünden alacakaranlık erken çökmüştü. Ellie babasına lahana yemeği ve patates püresi hazırladı. Maddi imkânsızlıklar yüzünden haftada sadece üç kez et yiyebiliyorlardı. Fakat babası bir iki lokma anca yiyebildi. Ellie babasının dizlerine bir battaniye örtüp olağan görevlerinden birini yerine getirmeye, yani mutfağı temizlemeye başladı. Heyecandan kalbi güm güm atıyor, basit işlere bile dikkatini veremiyordu. Ne zaman dışarıdan bir ses gelse,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dieter mi geldi acaba, diye düşünüyordu. Belki Dieter iyi bir haberle gelecekti... Ya da... Ya da kötü bir haberle... Babası ateşin yanındaki sandalyesinde uyuklarken kapının önünden bir ses geldi. Sanki biri mahsus ayağını yere vuruyordu.

"Bu da kim şimdi?" diye mırıldandı babası.

"Ben gidip bakayım," diye seslendi Ellie. Mutfak havlusunu kenara fırlatıp ön kapıya koştu.

Dieter kapıda dikilmiş gülümsüyordu. Ellie parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı. Ardından içeri, "Baba, Dieter Neumann gelmiş. Ben biraz yürümeye gidiyorum," diye seslendi.

Babası boğuk bir sesle onay verdiğini belirtti. Ellie paltosunu aldı ve kapıyı arkasından çekip çıktı. Bir yanı anın tadını çıkarmak isterken, diğer yanı *bir an önce* sonucu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Evden yeterince uzaklaştıktan sonra Ellie, "Yani?" diye sordu.

"On dakika önce aradılar," diye söze girdi Dieter. "Yarın ilk mülakat için gitmeni istiyorlar."

Ellie mutluluktan havalara uçtu. Sevinçten kollarını Dieter'in boynuna doladı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Sonra birden ne yaptığının farkına varıp geri çekildi. Çok utanıyordu, o kadar ki bütün yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ama o kısacık an... Dieter'in güçlü ve sıcak bedenini teninde hissettiği o an zihnindeki bütün düşünceler yok olmuştu... Hemen kendini toparladı ve yürümeye devam ettiler. "Mülakat saat kaçta?"

"Dokuzda, seni alacağım. Babana anlatacak mısın?"

"Hayır, henüz değil... Kabul edildiğim yüzde yüz kesinleşene dek olmaz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter gülümsedi. "Kabul edildiğini biliyorsun Ellie, öyle değil mi?"

"Yani... En azından çok güzel söylediğimi biliyorum. Bu arada birine anlatmazsam öleceğim. Annem olur mu?"

Gözleri parlayan Dieter, Ellie'nin elinden tutup çekerek, "Haydi öyleyse," dedi.

Ellie kıkır kıkır gülüyordu. Dieter önde, o arkada tepeden inip köyün arka tarafındaki yola saptılar. Gökyüzü giderek daha çok kararıyordu. Ellie birden şemsiyeye ihtiyacı olacağını fark etti, çıkarken yanına almamıştı. Ancak bunun için eve dönmeyi önerecek kadar budalaca bir şey yapmayacaktı, özellikle de Dieter'in sıcacık parmakları onunkilere kenetlenmişken...

Mezarlığın oradaki karlar erimişti. Hatta ıhlamur ağacı ilk sürgünlerini vermeye başlamıştı bile. Annesinin mezarını buldular. Ellie sessizce dua etmeye başladı. *Her şey güzel olacak anne. Babama ben bakacağım. Hayatımın fırsatını yakaladım, çok büyük, büyülü bir fırsat... Ben... Şarkıcı olacağım anne, bir opera sanatçısı...* Kafasını kaldırınca Dieter'in kendisini incelediğini gördü. Askerdeyken kısacık kestirdiği saçları uzamaya başlamış, küçük kıvırcıklar kulaklarının etrafını sarmıştı. Ellie, o kıvırcık bukleleri düzeltip çenesinin keskin hatlarına dokunmamak için kendini zor tutuyordu.

"Bana çok yardım ettin. Sana ne kadar teşekkür etsem az Dieter," dedi Ellie ve bu kez kendisinden beklemediği bir cesaret gösterip Dieter'in derin, ela gözlerinin içine baktı.

Sonra her şey ağır çekimde hareket etmeye başladı. Her salise sonsuzluğa mühürlenircesine yavaştı sanki... Dieter elini kaldırdı, parmaklarının arkasıyla Ellie'nin yanağına hafifçe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dokundu. İşte o an Ellie âdeta nefes almayı unuttu. Sonra Dieter, Ellie'nin siyah saçlarından bir tutamı parmağıyla hafifçe döndürerek gülümsedi. "Bana ancak bir opera sanatçısı olduğunda beni unutmayacağına söz vererek teşekkür edebilirsin," dedi.

Ellie'nin dili tutulmuştu, cevap bile veremedi.

Dieter âdeta fısıldayarak, "Uzaklardayken seni hiç unutmadım Ellie," dedi. "Sana bunu hiç söylemedim ama buraya dönme nedenlerimden biri de sendin..."

Birden yağmur yağmaya başladı. Ellie, Dieter'in gözlerine tutsak düşmüştü. Dieter'in elleri yavaşça Ellie'nin beline gitti ve onu hızla kendine doğru çekti. Anlatması zor ama çok güzel bir sıcaklık Ellie'nin bedenini ele geçirdi. Eriyordu sanki... Parça parça, yavaş yavaş eriyor ve yok oluyordu... Dieter Ellie'yi bedenine bastırdı ve arzu dolu sıcak dudakları Ellie'ninkilerle buluştu. Yağmur tüm şiddetiyle yağıyordu artık. Dieter diliyle Ellie'nin dudaklarını aralarken, Ellie'nin elleri Dieter'in sıcak ensesine dokundu. Sonra öpücük masum olmanın ötesine geçip şehvetli bir hâl aldı. Ellie bir öpücüğün bedende böylesine büyük reaksiyonlara neden olabileceğini hiç bilmiyordu. Damarlarındaki kan coşkuyla akıyor, Dieter'in sıcak parmaklarının değdiği teni alev alev yanıyor, bacakları titriyordu... Bu arada Dieter onu hâlâ kendine çok yakın tutuyordu.

Sonra yağmurun şiddeti azaldı ve birbirlerinden ayrıldılar...

"Sırılsıklam olacaksın," dedi Dieter. "Sesin... Üşütüp hasta olmanı istemiyorum."

Ellie gülümsemekle yetindi.

"Gel haydi, seni evine bırakayım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yarınki Bremen yolculuklarının detaylarını konuşa konuşa eve doğru yürüdüler. Dieter kapının önüne varınca Ellie'nin saçlarını son bir kez okşadı. Ellie kapıyı kapatıp babasına baktı.

Fakat babası onu bıraktığı sandalyede değildi...

"Baba?" diye seslenerek odasını kontrol etti. Ancak orada da değildi. Bu yağmurda bir yere gitmiş olabilir miydi acaba? Ellie buna pek ihtimal vermiyordu.

"Baba?"

O sırada banyodan bir inleme sesi geldi. Şok olan Ellie bir anlığına kalbinin duracağını zannetti. Panikle koştu. Babası bir kan gölünün ortasında yatıyordu. O kadar çok kan vardı ki... Ellie gördüğü şeye bir anlam veremedi. Babasının bir yeri mi kanıyordu? Yoksa kazayla kendini mi kesmişti? Saniyeler sonra kanın kaynağını keşfetti. Çenesinden akan kanlar gömleğine damlıyordu. Babası kendi kanında boğulmak üzereydi...

"Baba! Yüce Tanrım! Baba!" Babasının üstüne doğru eğilirken dizleri kana yapıştı.

Babası titreyen göz kapaklarını güçlükle araladı ve bir kez daha iç parçalayıcı bir şekilde inledi. Ellie bir keresinde yaşlı bir boğanın kesildiğine tanık olmuştu, gözlerinin önüne o ölüm sahnesi geldi. Korku ve panikle ön kapıya koştu. Tanrı'ya şükür ki Dieter hâlâ görüş mesafesindeydi. Ciğerlerindeki azıcık havayı toplayıp var gücüyle seslendi.

Dieter hemen dönüp baktı, şaşırmış görünüyordu.

"Hemen doktoru çağır! Babam çok hasta!"

Dieter anında köye doğru koşmaya başladı. Ellie de babasının yanına döndü. Babasının zar zor aldığı nefesler banyonun içinde yankılanıyordu. Babasının gövdesinin üst bölümünü

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kucağına alıp saçlarını okşadı. Babası yine bilincini kaybetmişti, yine de Ellie onunla konuşmaya çalıştı.

"Dayan baba! Birazdan yardım gelecek," dedi. Babası yaşam mücadelesi veriyordu. Ellie o korkunç anları yaşarken bile bir şeyi gayet iyi biliyordu. Kaybetmek üzere olduğu sadece babası değildi, hayatının fırsatı da onunla birlikte kanlı parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Beşinci Bölüm

"Aila?" diye seslendi George. Anahtarlarını koyup ön kapıyı kapattı. Karısının, kardeşinin evinden henüz dönmediğini eve adımını atar atmaz anlamıştı. Çünkü evin bütün kapı ve camları sıkıca kilitlenmişti ve içerisi havasızdı. Bunun yanı sıra karısının çiçek esanslı güzel parfümünün kokusunu da alamıyordu. Gelen postaları eline aldı ve alt kattaki stüdyosuna inerken onlara şöyle bir göz gezdirdi.

Işığı açtığında bal rengi ahşap yer döşemeleri ve kontrol panelini kayıt kabininden ayıran cam parladı. İçerisi buram buram ahşap ve sıcaklık kokuyordu. George, Londra'nın on altı bant kayıt yapan tek bağımsız stüdyosunun sahibiydi. Böylesi bir özgürlüğe ve lükse sahip olmak kolay olmamıştı tabii. Bu noktaya gelene kadar o ve karısı çok büyük zorluklar atlatmıştı. Bu yüzden ne zaman buraya inse içini haklı bir gurur kaplıyordu. Yazı masasının köşesinde biriken boş çay fincanlarına baktı. Elindeki postaları masaya bırakıp fincanları toplamaya başladı. Tam boş fincanları üst kata çıkaracağı sırada telefon çaldı. Fincanları tekrar aldığı yere bırakıp telefona baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Alo?"

"Angie'yle konuşmak istiyorum."

George'un tüyleri diken diken oldu. Arayanın Aila'nın daha önce konuştuğu kişi olduğunu hemen anlamıştı. Ciddi ve mesafeli bir sesle, "Burada o isimde biri yaşamıyor," dedi. "Bence yanlış numarayı aradınız." Bir yandan da deri ajandasının sayfalarını çevirip güvenlik şirketinin numarasını bulmaya çalışıyordu.

"Saçma sapan konuşma..." dedi adam. Kolay fark edilmeyen hafif bir aksam vardı. "Kimi kastettiğimi gayet iyi anladın. Şu an hangi ismi kullanırsa kullansın ben onun gerçekte kim olduğunu biliyorum. Nasıl biri olduğunu da biliyorum..."

George da onu gayet iyi tanıyordu ama bu kişiyi telefondaki yabancı biriyle konuşacak değildi. "Hoşça kalın," dedi.

"Sakın hemen kapatma! Ona bir mesajım var."

George sessizce bekledi.

"Ona yaptığı şeyi unutmadığımı ve bedelini ödeteceğimi söyle. Bir de..."

George o sırada telefonu adamın yüzüne kapattı. Yaşadığı kararsızlık yüzünden midesine kramplar giriyordu. Bir yandan Penny'ye anlatmayı, arayan kişiyi tanıyıp tanımadığını ve onun için gerçekten bir tehdit olabilir mi diye sormayı istiyordu. Fakat diğer yandan çıkacakları turnenin yoğun provalarını düşünmesi gerektiğini biliyordu. Çünkü Penny her an raydan çıkabilecek bir tren gibiydi... İlk parçasının çıkışından bir gün önce az kalsın her şeyi bırakıp gidiyordu. O günü hatırlamak bile George'un içine korku salıyordu. Kaçmasın diye evinin kapısında oturup saatlerce dil dökmek zorunda kalmıştı. Penny'nin korkularından bahsederek geçen onca süreden sonra kapı nihayet açılmış, korkuyla titreyen ve ağlamaktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözleri şişmiş olan Penny onu içeri almıştı. Sadece o gün olsa yine iyi... *Top of the Pops** isimli müzik programında ilk kez performans sergileyeceği zaman tam on beş dakika arabadan inmemek için diretmişti. George onu ikna etmeye çalışırken güvenlik görevlisi şaşkın gözlerle onları izlemişti. Böyle son dakika şoklarından o kadar çok yaşamıştı ki... Ama şimdi yeni bir turne kapıdaydı. George bu turneye çok fazla para yatırmıştı ve bunu riske atmayı kesinlikle göze alamazdı. Özellikle de arayan kişi diğer hayranlar gibi boş boş atıp tutan ama eyleme geçmeyen biriyse... Evet, buna değmezdi.

Daha sonra sık sık acaba o gün ben değil de Aila adamla konuşsaydı ne olurdu diye düşündü. Belki de o zaman en doğru kararı vermiş olurdu çünkü Penny'nin sinirlerini bozmamak ve yatırımını riske atmamak uğruna yanlış bir karar vermişti...

Aslında fazlasıyla tehlikeli olan biri Penny'ye zarar vermeyi kafasına koymuştu, fakat zavallı Penny'nin bundan haberi bile yoktu.

Penny albüm hazırlıklarını Cricklewood'daki eski bir salonda yapmıştı. Ancak George konser turnesinin provaları için Leytonstone'da boş bir tiyatro salonu ayarlamıştı. Tiyatroya önce Penny gitti, George henüz ortalarda yoktu. Bir süre tek başına caddenin kenarında bekledi ve önünden akan yoğun sabah trafiğini izledi. Tiyatronun yanındaki kafelerden kızarmış jambonla kahve kokuları yayılıyordu. Penny o an kahvaltıda

* İngiliz müzik listesi televizyon programı. 1 Ocak 1964 yılından 30 Temmuz 2006'ya kadar her hafta yayınlanmıştır. (Ed. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tost ve reçelden fazlasını yemiş olmayı istedi. Bir süre sonra tiyatronun kapısı açıldı. Elinde kova ve paspas olan İspanyol, genç bir kadın göründü. Kadın kapıyı omzuyla açmaya çalışırken kovayı düşürdü. O arada da önce dengesini kaybedip sendeledi, sonra da yere kapaklandı. Penny anında kadının yardımına koştu.

Kadının ayağa kalkmasına yardım ederken, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, evet, ben..." Genç kadın bu sırada susup dikkatle Penny'ye baktı. Çok belirgin bir aksanla, "Penny Bright?" dedi.

"Evet, benim," dedi Penny.

Genç kadının ağzı bir karış açık kaldı. Saniyeler sonra da göz pınarları dolmaya başladı. "Sizi çok seviyorum... Bütün şarkılarınıza bayılıyorum..." Sonra sustu ve tekrar hayranlıkla bakmaya başladı.

Penny kibarca gülümsedi. "Adın ne?"

"Gloria," dedi kadın heyecandan kekeleyerek.

"Burada olmana sevindim Gloria. Menajerim geç kaldı ve kapı da kilitli. İçeri girmemin bir sakıncası olmaz, değil mi?"

Gloria sessizce hayır anlamında başını salladı, kocaman gözlerini Penny'den alamıyordu. Penny yoğun ilgi gördüğü zaman kendini çok rahatsız hissediyordu. Yüzlerinde böyle şaşkın ve hayran bir ifade varken insanlarla normal bir ilişki kurmanın imkânsız olduğunu düşünüyordu. Bir yıldız olmak korkunç bir yalnızlığı da beraberinde getirmişti. Artık sıradan insanlarla yakın ilişki kuramıyordu; mesela Gloria... Ünlü biri olmasaydı ve başka şartlar altında tanışsalardı, onunla kolayca arkadaş olabilirdi. Ama şu an böyle bir şey ihtimal dâhilinde bile değildi... Çünkü Gloria onun şöhretli biri olduğunu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

biliyor ve ona hayranlık duyuyordu, tıpkı diğer insanlar gibi... Diğer yandan geçmişini de arkasında bırakmıştı. Yani o zamanlardan kalma bir arkadaşı yoktu. Sektördeki insanlar desen, gerçek niyetlerini asla bilemez, hiçbirine güvenemezdi. George ve Aila olmasaydı (gerçi, bazen Aila'nın kendisinden hiç hoşlanmadığını düşünüyordu) hayatı insan yüzü görmeden, kimseyle iki laf etmeden geçecekti.

"Bak ne diyeceğim," dedi Penny kibarca. "İşini bitirdiysen... Demek istediğim, biz de prova yapacaktık. Gelip izlemek ister misin?"

Gloria çok heyecanlandı. "Ben... Şey... Ben tabii... Yani sizce...? Mahsuru olmaz, değil mi?"

"Tabii ki olmaz, gel haydi." Penny'nin önderliğinde girişten geçip tiyatronun içine doğru yürüdüler. Sabahın köründe bir sürü sakinleştirici aldığı için Penny'nin biraz çarpıntısı vardı. Ama uzun sürecek prova için onları almaya mecburdu.

Gözlerinin loş salona alışması biraz vakit aldı. Müzik aletleri sahneye kurulmuştu bile. Gloria'ya oturacağı yeri gösterip sahneye çıktı. Sahnedeki döşemeler gıcırdıyordu. Sahne arkası da toz içindeydi. Son oyundan kalan dekorlar hâlâ ortalıktaydı. Fon olarak kullanılan karlı dağ resimleri, kemerli geçit maketi, ekose desenli kıyafetler ve yapay çiçeklerle dolu masa... Penny daha sonra seyirci koltuklarına göz gezdirdi. Mekân bir hayli küçüktü, anlaşılan genellikle pandomimlerin ve düşük bütçeli oyunların sahnelendiği, ucuz bir tiyatroydu. Turne boyunca konser vereceği mekânlar bundan en az beş kat büyüktü. George ayrıca ona büyük ve gösterişli bir şov olacağı konusunda söz vermişti. İki katlı sahne, devasa ışık bankları prodüksiyonun sadece bir kısmıydı. Penny bu zamana kadar genellikle barlarda ve küçük tiyatrolarda sahneye çıkmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayrıca bir dernek yararına düzenlenen bir organizasyona katılmış, Royal Albert Hall'da on sanatçıyla aynı sahneyi paylaşmıştı. Bir yanı büyük bir sahnede müziğini daha geniş kitlelere ulaştırabilecek olmanın sevincini yaşarken, diğer yanı yataktan çıkmayıp yorganı kafasına kadar çekmeyi istiyordu. George bunu son derece normal bir durum olarak nitelendiriyordu. Söylediğine göre yaratıcı işlere imza atan çoğu sanatçı, böyle çelişkili düşünce ve duygular yaşıyormuş. Penny ona inanmak istiyordu ama nedense bunu bir türlü yapamıyordu.

Sahne kapısı açıldı ve iki gitarist salona girdi. Penny onlarla sadece bir kez karşılaşmıştı. Plak firmasının ofisindelerken George onları işe almıştı. İsimlerini hatırlamak için hafızasını zorladı... Tony ve Paul olabilir miydi? Gitaristler aletlerini kurup ses kontrolü yaparken Penny sahnenin kenarına oturdu. Sonra ses teknisyeni geldi. Adı... Jeff miydi acaba? Onun ardından da diğer müzisyenler salona girdi. Penny aralarındaki konuşmalara kulak kabartarak isim tahminlerinin doğru olup olmadığını kontrol etti. Bir müddet sonra herkes tiyatro salonundaydı... Yani George hariç herkes...

Saat on olmuştu ve George'dan hâlâ haber yoktu. Paul, "Belki de onu aramalıyız," diye önerdi.

"Aranızda numarasını bilen var mı?" diye sordu Jeff. "Ben eski numarasını biliyorum, ama geçen hafta o numarayı değiştirdi."

Herkes kafasını kaşıyıp düşündü. Fakat kimse George'un yeni numarasını ezbere bilmiyordu. Penny ise adres ve telefon numaralarını yazdığı küçük defterini evde bırakmıştı. Zaman geçiyordu... Boş boş beklemekten sıkılan Tony ve Paul, yandaki kafeye gidip bir fincan çay içme planları yapmaya başlamıştı. Penny'nin sinirleri bozuldu, beyni karıncalanmaya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başladı... Kendini şimdi prova yapmaya hazırlamıştı. Birazdan sakinleştiricilerin etkisi geçecek ve kendini çok yorgun hissedecekti. O zaman değil prova yapmak, insan içinde olmak bile katlanılmaz hâle gelecekti.

"Haydi, biz provamıza başlayalım," dedi Penny. Gerginliğinin sesine yansıdığını o da biliyordu. "George gecikti ama sorun değil... Biz başlayabiliriz."

Bu teklifi duyan müzisyenler düşünmeye, aralarında konuşmaya başladı. Davulcu Bryan sigara içmek için dışarı çıkmıştı. Diğerleri de Penny'yi görmezden gelmeyi sürdürüyordu. Penny'nin sinirleri giderek daha da gerildi. Müzisyenlerin saygısız tavrı bir tarafa, bu saçmalık hayranlık dolu gözlerle kendisini izleyen Gloria'nın önünde yaşanıyordu. Bir süre sonra Penny, mikrofonun başına geçti ve Jeff'e sesini açmasını işaret etti.

"Haydi ama çocuklar, lütfen!" diye seslenince sesi tiyatronun her köşesinde çınladı.

Uzun süren sessizlik sona erince bütün kafalar aynı anda Penny'ye döndü. Penny kendini genç, zayıf ve korunmasız hissediyordu. Çünkü prova yapacağı adamların hepsi otuzlu ya da kırklı yaşlarda, işini iyi bilen, tecrübeli adamlardı. Müzik sektöründe çok şey görüp geçirdikleri hâllerinden ve tavırlarından anlaşılıyordu. Penny'yi resmen gözleriyle yargılıyorlardı; müziğe yeni adım atmış, aptal küçük kız, bak sen şu kızın cüretine, utanmadan bize ne yapacağımızı söylüyor... Hakkında ne düşündüklerini gözlerinden okuyan Penny'nin boğazı düğümlendi... Ama artık... Yani en azından hareketlenmeye başlamışlardı. Enstrümanlarını ellerine almış, son bir kez ses kontrolü yapıyorlardı. Penny mikrofona sıkıca yapışıp bekledi. Her geçen saniye George'a daha çok kızıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Neden onu bu duruma düşürmüştü ki? Alt tarafı buraya zamanında gelecekti, bunu yapmak bu kadar mı zordu?

Müzik başlayınca Penny rahatlamaya başladı. Önce yeni parçasının üstünden geçeceklerdi. Penny diğer müzisyenlerle göz göze gelmemeye çalıştı. Ancak nakaratın üçüncü bölümüne geldiklerinde Paul ve Tony'nin kaydedilenden tamamen farklı bir şey çaldığını fark etti.

Anında orkestrayı susturdu.

"Siz ne çalıyorsunuz?" diye sordu.

Paul ve Tony şaşkın bir ifadeyle birbirlerine baktı. "Hiç... Sadece şarkıyı çalıyoruz."

"Ama kulağa farklı geliyor."

"Hayır, gelmiyor. Şarkının devamı böyleydi, haksız mıyım Pat?"

Basçı gözlerini devirdi ve güldüğünü belli etmemek için başını gömleğinin yakasına gömdü.

Penny müzik konusunda daha çok şey bilmediği için kendisine lanet etti. Keşke nota bilseydi de onları daha net bir dille suçlayabilseydi. O zaman onunla makara yapmak neymiş gösterebilirdi. Ne yazık ki bunu yapamazdı çünkü müzik bilgisi sadece kulaktan dolmaydı. Müziğe dair en iyi bildiği şey hisleriydi...

"İkinci kıtadan alalım," diye mırıldandı Penny ve müzik tekrar başladı. Ancak yine yanlış tondan çalıyorlardı. Üstelik bu kez iki kişi de değil, bas ve klavye dâhil bütün orkestra...

Resmen kan beynine sıçradı. Elinde mikrofonla orkestraya döndü ve durmalarını işaret etti. Huysuz bir çocuk gibi görünmekten nefret ediyordu. Müzisyenler artık güldüklerini gizleme gereği bile duymuyorlardı. Ona bakıp arsız arsız kahkaha attıklarını görünce Penny oradan kaçmak istedi. Kaçmak ve George gelene dek bir köşede ağlamak...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam o sırada kapı açıldı ve George salona girdi. Sürekli özür diliyordu. "Özür dilerim, çok üzgünüm... Çok geciktiğimi biliyorum ama çok beklenmedik bir şey oldu. Ben..." Koridorun ortasında durup karşısındaki manzaraya baktı. Penny bir tarafta müzisyenler diğer tarafta duruyordu. Aralarındaki anlaşmazlık ve düşmanlık bulunduğu noktadan bile hissediliyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Penny sahneden aşağı atlayıp George'a doğru koştu. Ağlamamak için kendini çok zor tutuyordu.

George Penny'yi kol mesafesinde tutarak, "Sorun ne?" diye sordu. Penny'nin hâlini görünce çok endişelenmişti.

"Ben..." Penny omzunun üstünden orkestra üyelerine baktı. Tony, *Sakın tek kelime etme* demek istercesine tehditkâr bir bakış fırlatıyordu.

"Yok bir şey," dedi Penny ve dudaklarına zoraki bir tebessüm kondurdu. "Sadece seni merak ettim, hepsi bu..."

George gülümsedi, çok duygulandığı belli oluyordu. "Benim için endişelenmene gerek yok, sen sadece kendine dikkat et. Haydi sahneye dön, lütfen..."

George'un gözetiminde prova devam etti. Penny orkestra üyelerinin hiçbiriyle göz göze gelmek istemediği için sürekli salona baktı. Onu alt etmişlerdi, fakat bunu görme zevkini onlara yaşatmak istemiyordu. Güçsüz ya da aptal olduğunu düşünmelerine izin vermeyecekti.

Az önce aptal yerine konmuştu ve buna dayanamıyordu...

Provalara ara verdikleri ilk hafta sonu George ilk prova öncesinde aldığı bir haberi Penny'yle paylaştı. Bu haber yüzünden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

provaya o kadar geç kalmış ve Penny'nin endişelenmesine yol açmıştı. Penny'nin kendisine bu kadar düşkün, hatta muhtaç olması George'u çok etkiliyordu. Penny'nin bu bağımlılığı George açısından haberi vermeyi daha da zorlaştırıyordu. Bu yüzden hemen söylemek yerine beklemeyi tercih etti. Penny'nin nefes alıp sakinleşebileceği bir boşluğu kolladı.

Öğlene doğru Penny'nin oturduğu apartmanın önüne vardı. Bir süre dışarıda durup binayı inceledi. Penny'nin yola bakan dairesi üçüncü kattaydı; dışarıdan tırmanmak için fazla yüksekti. Güvenlik kapıları sert ahşaptandı ve çift kilitliydi. Yolda sürekli yoğun trafik vardı. Gecenin körü bile olsa zorla içeri girmek isteyen biri yoldan muhakkak görünürdü. George bu noktaları uzun uzun değerlendikten sonra Penny'nin bu binada güvende olduğuna ikna oldu. Bu arada kimliği belirsiz şahıs bir daha aramamıştı. Fakat George ara ara o telefon görüşmesini düşünüyor ve Penny'ye bahsetmemekle en doğrusunu yaptığına inanmak istiyordu. Böyle bir heyecan ve korku Penny'yi altüst etmeye yeter de artardı, bu yüzden sessiz kalmaya devam edecekti. Her şey bir yana birazdan vereceği haber Penny'nin zihnini fazlasıyla meşgul edecekti.

Zile bastı... Birkaç saniye sonra yukarıdan birinin seslendiğini duydu.

"George!"

George hemen kafasını kaldırıp yukarı baktı. Penny camdan beline kadar sarkmış çılgınlar gibi el sallıyordu. Penny'yi mutlu görmek George'u çok duygulandırdı. Omuzlarındaki yük iki kat ağırlaşmıştı sanki.

Penny, "Aşağı geliyorum," dedi ve içeri girdi. Birkaç dakika sonra (bunun nedeni asansörün çok yavaş çalışmasıydı) Penny apartman kapısını açtı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu ne güzel sürpriz!" dedi Penny sevinçle. "Ben de televizyon seyrediyordum... Çok sıkılmıştım." Penny her zamanki gibi makyajlıydı, mavi renk simli far sürdüğü göz kapakları ışıl ışıl parlıyordu. Yakın zamanda saçının önlerine kestane rengi gölge yaptırmıştı. Gölgeli kısmı tek gözünün önüne düşürmüş, saçının kalanını da kıvırcık yapıp arkaya doğru attırmıştı. Her zamanki gibi bakımlı ve modern görünüyordu.

George Penny'nin peşinden içeri girdi. "Hem seni çok çalıştırıyorum diye kızıyorsun hem de tatil günlerinde sıkıldığını söylüyorsun. Biraz kafanı dinle diye birkaç günü boş bırakmakla kötü mü yaptım yani?"

Penny asansörün kapısını açarken, "Sanırım bir hobi edinmem lazım," dedi. "Sence ne tür bir şeyle ilgilenmeliyim? Örgü nasıl? Ya da makrome?"

"Birlikte zaman geçirebileceğin arkadaşların yok mu?"

Asansör gürültülü bir şekilde yukarı çıkarken Penny hayır anlamında kafasını salladı. "Sen benim tek arkadaşımsın George," diye cevap verdi. Ancak George bu söylediğinde ciddi olup olmadığını pek anlayamadı. "Buraya niçin geldiğini bilmiyorum ama benimle bir fincan çay içmeden hiçbir yere gidemezsin."

Birkaç dakika sonra pencerenin önündeki kanepede oturmuş çaylarını yudumluyorlardı. Penny'nin dairesi saç spreyi ve tost kokuyordu. Burayı kendi tasarlamıştı; desenli duvar kâğıtları, kalın pelüş halı... Yalnız evinde kitap ya da biblo tarzında kişisel eşyası yoktu. İnsanda sanki Penny burada tetikteymiş de her an kaçabilirmiş gibi tuhaf bir his uyandırıyordu. Bu arada Jackie dergisinin çerçevelenmiş kapağını televizyonun hemen üstüne asmıştı.

Penny sonunda, "Eee, buraya neden geldin?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

George fincanını kenara koyup Penny'nin gözlerine baktı.

Penny giderek artan gerginliğini bastırmak istercesine bir kahkaha attı. "Aman Tanrım! Şu an beni fena hâlde korkutuyorsun George," dedi. "Söylesene, kötü bir şey mi oldu?"

"Penny annen öldü..."

Penny az önce duyduğu cümleyi idrak etmeye çalışırken George onun yüzünü inceledi. Penny'nin sıradaki sorusunu bilmese de az çok tahmin edebiliyordu. Penny, "Tanrı aşkına senin bundan nasıl haberin oldu?" diye sorunca hiç ama hiç şaşırmadı.

Penny'ye önemli bir gerçeği itiraf etmenin arifesinde olan George derin bir nefes aldı. "Ben... Öncelikle bunu sana daha önce söylemediğim için çok üzgünüm. Ben ara ara annenle görüşüyordum. Benimle ilk çalışmaya başladığın zaman... Yani... Annenin senin iyi olduğunu bilmesini istedim."

Penny kafasını önüne eğince saçları yüzünü örttü. George ağlayıp ağlamadığını merak ediyordu.

"Bak... Böyle davranarak isteklerine karşı çıktığımı biliyorum Penny. Ona dair hiçbir şeyi hayatında istemediğini..."

"Bana neler yaptığını sana anlattım..."

"Evet, ama o her şeye rağmen senin annen. Ben doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım Penny. Belki seninle irtibata geçmek ister diye ona adresimi verdim."

"Ama bunu yapmadı, öyle değil mi?" Penny kafasını kaldırıp saçlarını geriye attı. Sonra olanlar zerre kadar umurunda değilmişçesine omuz silkti. Ancak George kayıtsızlığının samimi olmadığından şüphelendi. "Eee, nasıl ölmüş peki?"

"Tam bilmiyorum. Sanırım hastalık yüzünden... Altı hafta önce vefat etmiş. Avukatın mektubu pek açıklayıcı değildi. Ama hasta olduğundan inan haberim yoktu. Eğer bilseydim belki onu görmek istersin diye sana mutlaka söylerdim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Onu görmek isteyeceğimi de nereden çıkardın?" Penny ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. Bir yandan da endişeli olduğunda hep yaptığı gibi tırnağını kemiriyordu. "Sence de çok komik değil mi? Altı hafta önce ölmüş ve benim haberim bile yok. Bir de sen kalkmış bir şey hissedeceğimi düşünüyorsun..."

George bir süre tek kelime etmedi, Penny'nin biraz olsun sakinleşmesini bekliyordu. Sonra iç cebinden bir zarf çıkardı. "Bu mektup senin..."

Penny aniden durdu. Yüzünde umut, endişe, korku karışımı tuhaf bir ifade vardı. "Ondan mı?"

"Hayır, avukattan."

Penny mektubu almak için elini uzattı. "Galiba bana küçük bir miras kaldı."

"Sanırım öyle..."

Penny mektubu televizyonun üstüne, antene yaslayarak koydu.

"Penny..." dedi George alçak ve sakin bir sesle. "Hiçbirini görmek istemediğinden emin misin? Yani ailenden... Muhtemelen kuzenlerin, teyzelerin, dayıların ya da başka akrabaların vardır..."

Penny öfkeyle başını salladı. "Hayır! Benim için hepsi..."

"Silkfield'da mı kaldı?"

"Hayır geçmişte... Hepsini arkamda bıraktım. Artık yepyeni bir hayatım var. Sen de iyi biliyorsun ki artık Angie Smith diye biri yok, yaşamıyor..."

George ayağa kalkıp Penny'nin omzunu hafifçe sıktı. "Biliyorum Penny. Sonuçta bu senin kararın... Annenle görüştüğümü senden sakladığım için özür dilerim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Penny zoraki tebessüm etti. "Çok yaramazsın George, ama bu seferlik seni affediyorum. Bir daha sır yok, tamam mı?"

Kimliği belirsiz kişiden gelen telefonları hatırlayan George, kendini bir parça suçlu hissediyordu. "Tamam, bundan sonra sır saklamak yok." Ardından mektubu işaret etti. "Neyse... Şimdi seni yalnız bırakayım. Bana ihtiyacın olursa mutlaka ara."

"Tamam, ararım..."

Angie'nin sokaklarda yaşamanın ona göre olmadığını anlaması için bir hafta yetmişti. Londra'nın şiddetli yağmurundan korunmak için karton kutuların altına saklanmak, yoldan geçenlerin hırsız olduğunu sanıp hakaret ya da taciz etmesi (gerçi bazıları da sözde merhamet gösterip azıcık para veriyordu, ama onlarınki de aşağılamanın başka bir çeşidiydi), Compton Caddesi'ndeki fırının çöp kutusundaki artık yiyecekleri yemek... Bunlar hiç ama hiç kolay değildi ve Angie böyle yaşayamazdı... Bu yüzden kendini olabildiğince temizleyip iş aramaya başladı. Ve o sırada fotoğrafçıyla tanıştı...

Adı Alan'dı... Camden High Caddesi'ndeki bir fotoğraf dükkânında yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Genel olarak işi kamera satmak ve basılmış fotoğrafları ilgili yerlere göndermekti. Ancak kalben kendini sanatçı olarak görüyordu, yani Angie'ye böyle söylemişti. Angie'nin bizzat Tanrı'nın elinden çıkmışçasına özel bir yüze sahip olduğunu düşünüyor, bu yüzden fotoğrafını çekmeyi çok istiyordu. Angie'ye, aynı zamanda stüdyo olarak kullandığı evine işten sonra gelebileceğini,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dilerse onu evinden alabileceğini söyledi. Angie fotoğrafçıyı inceleyip değerlendirdi. İlk izlenimleri şöyleydi; otuzlu yaşlarının sonunda, kafasının kelleşen kısımlarını kapatmak için özel olarak o yöne taranmış saman sarısı ince telli saçlar, gömleğinin manşetindeki peynir lekesi ve ütüsüz olmaları dışında yeni, temiz sayılabilecek giysiler... Paralı, bekâr, yalnız bir adam... Evet, ilk etapta öne çıkan özellikleri bunlardı ama dahası da olabilirdi...

Angie hüzünlü bir edayla gözlerini kaçırdı. "Benim evim yok Alan. Annem beni evden kovdu.

Dakikalar sonra Alan fotoğraflarını çekmesine izin vermesi karşılığında evindeki fazla odayı Angie'ye tahsis etti. Angie sonunda sokaklarda yaşamaktan kurtulmuştu...

Alan'ın Greenwich'teki dairesi Angie'nin annesinin evine inanılmayacak derecede benziyordu. Tek fark annesinin evi aydınlık ve temizdi, ayrıca her yer çamaşır suyu kokuyordu. Öte yandan Alan'ın yaşadığı yer loş, dağınık ve pisti... Angie daha önce hiç bu kadar çok plağı olan birini görmemişti. Plaklar stereo pikabın ve iki devasa hoparlörün yanına gelişigüzel koyulmuştu. Söylediğine göre hem annesi hem de babası kırkıncı yaşlarını göremeden ölmüştü. Alan ailesinden kalan mirası yiyor ve tuhaf bir biçimde bununla övünüyordu. Oturduğu ev kendisine ait olduğu için kira gibi bir derdi yoktu. Angie'ye evi gezdirirken sanatçıların kira ödememesi gerektiğini söyledi. Bu arada Angie'ye göre fotoğrafları gerçekten iyiydi. Bütün odaların duvarlarına asimetrik olarak asılmış onlarca fotoğraf... Siyah beyaz portreler, farklı açıdan ve çok yakından çekilmiş vücut bölümleri, boş odalardaki çıplak figür kompozisyonları... Fakat bu çeşitlilik hem ilginç hem de ürkütücüydü çünkü fotoğrafların hepsi gayrişahsi ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gizemliydi... Hatta onlarda... kulağa garip gelebilir, ama onlarda sinsi bir şey vardı. Onlara bakmak insanda tekinsizlik hissi uyandırıyordu...

Alan, Angie'ye kalacağı odayı gösterdi. "Şu an pek fazla eşya yok. Uzun zamandır burayı kiralamayı düşünüyordum, fakat yalnızlığıma o kadar düşkünüm ki hayata geçirmeyi sürekli erteledim. Kendime göre bir düzenim var işte..." dedi ve çarpık dişlerini göstere göstere sırıttı.

"Sana zahmet vermem, dedi Angie. "Şey... Öncelikle bana kalacak bir yer verdiğin için minnettarım. Fakat bir iş bulur bulmaz, yani ayaklarımın üstünde durabilecek hâle geldiğimde buradan taşınacağım. Merak etme, sana uzun süre yük olmam.

"Tamam, zamanla göreceğiz zaten... dedi Alan ve ince telli saçlarını düzeltti.

Angie çantasını demir yatağın üstüne koyduktan sonra yarısı soyulmuş duvar kâğıtlarına ve bir karış toz içindeki çıplak yer döşemelerine baktı. Evet, burası annesinin evinden farklıydı. En güzeli de burası tam ona göre bir yerdi.

Takip eden birkaç ay boyunca Angie sık sık günah kavramı üzerine düşündü. Annesiyle birlikte onun direttiği dini inancı da terk etmişti aslında. Fakat bunu başarmak sanıldığı kadar kolay değildi. Çünkü onu annesi büyütmüştü ve seneler boyunca ona cehennem azabı konusunda sayısız nutuk vermişti. Bunlar bir nevi ruhuna kazınmış, hayata bakışında etkili bir mihenk taşı olmuştu. Alan gardını indirip ona âşık olmaya, içindeki en mahrem düşünceleri çekinmeden itiraf etmeye başlamıştı. Hâl böyle olunca suçluluk duygusu ağır bir taş misali Angie'nin midesine oturuyor, kafası karışıyor, zihnen ve kalben öğretilen değerlerle tanık oldukları arasındaki uçuruma yuvarlanıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir gün meyve almak için birlikte markete gittiler. Alan eğlence olsun diye Angie'nin ağzına üzüm atıyor, Angie de itiraz etmeden yiyordu. Aniden yanlarına uzun boylu, gözlerine koyu far sürmüş bir kadın yaklaştı ve alaycı bir şekilde kahkahalarla güldü.

Tuhaf bir aksanla, "Çıtır mı takılıyorsun Alan?" diye sordu. "Kendine kadın bulamayınca küçük kızlara mı sardın? Sana onlardan başkası bakmaz zaten.

Alan donup kaldı, tek kelime edemedi... Bir süre sonra kadın arkasını dönüp gitti. Alan kadının onları duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledi, sonra da ağzından tükürük saça saça, "Sen kendi işine bak, adi kaltak!" diye bağırdı. Kavun seçmekte olan bir adam kafasını çevirip Alan'a küçümseyen gözlerle baktı. Alan daha sonra bal kavanozlarının durduğu tel rafa bir tekme attı. Kavanozların hepsi yere devrildi.

"Alan?" dedi Angie.

Alan, Angie'nin elinden tutup onu marketten çıkardı. Elini o kadar sıktı ki Angie'nin cildi kıpkırmızı oldu. Bir müddet yürüdükten sonra tuğla bir duvarın önünde durdular.

"Kimdi o?"

"Önceden onunla çalışıyordum. Kibirli sürtük... Bir keresinde ona çıkma teklif ettim, o da beni reddetti tabii... Kısaca benim için fazla iyiydi." Alan'ın yüzündeki öfke yerini hüzne bıraktı. Bu kez Angie'nin ellerini yumuşak bir şekilde, sevgiyle tuttu. "Sen de benim için fazla iyisin Angie, bunu biliyorum. Hatta bazen gerçek olduğuna inanmakta bile zorlanıyorum. Sen... Yani eğer benden hoşlanabilirsen... Sen de benden hoşlanıyorsun, değil mi Angie?"

"Tabii ki... dedi Angie ve Alan'ın saçlarını okşamaya başladı. "Tabii ki hoşlanıyorum Alan...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çok mu? Yani benim senden hoşlandığım kadar mı?"

"Daha da fazla...

Alan gülümsedi. Sakinleşmiş, hatta mutlu olmuştu. Alan sevgiye ve Angie'ye muhtaçtı, Angie de onu söylediklerine inandıracak kadar becerikliydi. Ancak yalan söylemenin de bir bedeli vardı. Angie er ya da geç bunun için cezalandırılacağını biliyordu. Ama bu cezayı kesecek kişi Tanrı değildi çünkü uzun zamandır Tanrı diye bir şeyin var olduğuna inanmıyordu. Nasıl ya da kim tarafından yapılacak bilmiyordu, fakat ileride bir gün birini aldatmış olduğu gerçeğiyle yüzleşecek ve gereken bedeli ödeyecekti. En azından böyle olacağına inanıyordu...

Angie yaşı hakkında yalan söyleyip Piccadilly Circus'taki bir gece kulübünde garson olarak işe başladı. Çok az para kazanmasına rağmen ona yetiyordu çünkü Alan bütün ihtiyaçlarını karşılıyordu. Bir yandan da Alan'ın koleksiyonundaki bütün plakları tek tek dinliyordu. Annesi plak almasına izin vermediği için müzik tutkunu kulakları için yepyeni bir dünya keşfetmişti. Günden güne artan iki şey vardı; birincisi Angie'nin müzik aşkı, diğeri de Alan'ın Angie'ye aşkı... Alan bir akşam bile eve eli boş dönmüyordu, her daim Angie için küçük bir hediyesi vardı. Bu hediyeler genellikle kıyafet ya da makyaj malzemesiydi. Ara ara da fotoğrafını çekerken üstünde görmek istediği türden bir şey alıyor ve giymesi için ısrar ediyordu. Hayatta kalmak için başka çaresi olmayan Angie, Alan'ın güçlü hislerine elinden geldiğince karşılık vermeye çalışıyordu. Ona âşıkmış gibi rol yapmak, Angie için bir vazifeden farksızdı. İlk başta Alan'ın onu öpmesine ya da ona sarılmasına izin verdi. Sonra onunla aynı yatakta yatmaya razı oldu. Gece geç saatlerde çalıştığı kulüpten çıkıp son otobüse

BELONGS TO KAKTUS TEAM

biniyordu. Eve döndüğünde Alan uyuyor oluyordu. Ama Alan eve döndüğü zaman Angie'nin onu uyandırmasını ve ona şarkı söylemesini çok istiyor, hatta bu çok hoşuna gidiyordu. Alan bazen saatlerce Angie'nin yüzüne bakıyor, sanki mutsuz anlarında hatırlamak için yüzünün her detayını ezberlemeye çalışıyordu. Angie seks konusunda ileri gitmemek, kendini biraz olsun koruyabilmek için bekâret kozunu masaya sürmüştü. Alan'a bunun için biraz daha beklemek istediğini ama bu bekleyişin çok uzun sürmeyeceğini söylemişti. On yedinci yaş gününde kalbi gibi bedenine de sahip olabileceği konusunda Alan'a söz bile vermişti. Ama ondan önce kesinlikle olmazdı...

Vadedilen büyük gün yaklaştıkça fotoğrafçı Alan'ın, modeli Angie'den talepleri de artıyordu. Önce fotoğrafını çekerken giymesini istediği kıyafetler çıkartıldı, sonra çıplak bedenine zumlar yapılmaya başlandı. Sanki Alan stüdyosu dışında görüp dokunamadığı bedenin her santimetresini keşfetmeye, o bedene dair arzularını objektif aracılığıyla tatmin etmeye çalışıyordu. Angie kendisinden istenen her şeyi yaptı, zaten başka şansı da yoktu. En azından an itibarıyla başını sokacak bir evi, kıyafetleri, yemeği ve sıcak bir yatağı vardı. Alan fotoğraflarını çekerken Angie odaklanabileceği bir şey buldu; müzik... Kolları, bacakları, göğüsleri onun hâkimiyetinden çıkıp parça parça Alan'ın fotoğraflarına girerken o kafasının içinde çalan müziğe odaklanmaya çalışıyordu. Belki de görüp göreceği en kötü şey bu olurdu... Belki de katlanmak zorunda kaldığı iğrençlik ve aşağılanma günahlarının kefareti sayılırdı... Belki de cezası yarınında değil, bugünündeydi...

On yedinci doğum gününün sabahı dışarıda dondurucu bir soğuk vardı. Alan her zamanki gibi ondan önce kalkmış ve saat onda işe gitmişti. Angie o gidene kadar uyuyor numarası

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaptı. Alan evden dışarı çıkar çıkmaz da mutfağa koştu. Alan masanın üstüne kırmızı bir gül ve not bırakmıştı. Not gayet kısa ve netti;

Bu gece aşkım...

Angie o an tepeden tırnağa buz kesmek nedir bizzat yaşayarak anladı. Ayak parmaklarından yükselen bir soğuk bedenine yayılıyor ve kaskatı kesildiğini hissediyordu. Bunu kesinlikle yapamazdı... Bu kadarına tahammül edemeyeceğini biliyordu... Yirmi dakika içinde valizini topladı. Ardından stüdyoya girdi. Koruyucu bir örtünün altındaki dosya dolabının önüne gitti. Bütün fotoğrafları bu dolabın alt çekmecesine tıkıştırılmıştı. Tanrı'ya şükür ki plastik bir poşete konmuş negatifler de aynı çekmecedeydi. Birkaç fotoğraf yeni basıldığı için ipte kurumaya bırakılmıştı. Bütün fotoğrafları toplayıp şöminenin önüne gitti. Yere bağdaş kurup oturdu. Ardından şöminenin alevlerini fotoğraf ve negatiflerle beslemeye başladı. Teker teker, yavaş yavaş her şeyi yaktı, kül etti... Bütün utanç delillerini yok ettikten sonra arkasına bile bakmadan sabah soğuğuna adım attı.

Penny iki sakinleştirici ve tedirgin geçen üç saatin ardından kendini zarfı açmaya hazır hissetti. Annesinin ölüm haberinden bu kadar etkilendiği için kendine çok kızıyordu. Uzun zaman önce terk ettiği birinin ve geçmişin bugününü etkilemesine izin vermek ne büyük aptallıktı! Ya annesinin evi ona kaldıysa? Oraya geri dönüp o evi tekrar görmek zorunda mı kalacaktı? Bunu düşününce bile tüyleri diken diken oluyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Acaba hâlâ aynı mı kokuyordu? Yemek masasının karşısındaki duvar yine dini yazı ve sembollerle mi doluydu?

Neyse ki endişelenmesine gerek yoktu. Avukattan gelen mektuba göre annesinin malları satılmış, parası da kiliseye bağışlanmıştı. Penny'ye hiçbir şey kalmamıştı... Güzel, zaten paraya ihtiyacı yoktu. Ayrıca hiçbir para katlanmak zorunda kalacağı zahmete değmezdi. Yalnız mektubun son bölümü dikkatini çekti.

14A Hay Caddesi, Silkfield, Wiltshire adresinde mukim Bayley Finansal Hizmetler Şirketi'ndeki kiralık kasa Angela Annette Smith'e, yani şahsınıza bırakılmıştır. Kasada sizi çok ilgilendiren belgeler bulunmakta olup annenizin yirmi birinci doğum gününüzde öğrenmenizi istediği önemli bir bilgi de bunlar arasındadır. Bu belgeleri alabilmek için gereken yasal işlemleri 21 Ocak 1976 tarihinde ya da sonrasında yaptırmanız gerekmektedir.

Sakinleştiricilerin ve okuduklarının etkisiyle Penny'nin üstüne bir yorgunluk ve huzursuzluk çöktü. Ne belgeleri? Nasıl bir önemli bilgi? Her şey o kadar esrarlıydı ki meraktan midesine ağrılar girmeye başladı. Ya avukatın söz ettiği belgelerde korkunç bir şey varsa? Penny yorgunluğun ve korkunun etkisiyle kafasında senaryolar üretmeye başladı. Ya ailelerinde korkunç bir lanet varsa ya da cinayet, belki de deli biri vardı? Ya nesilden nesile geçen bir hastalıkları varsa? Ya Alan'la olan geçmişinden kalma gizli fotoğraflar bir şekilde annesinin eline geçtiyse? Sorularının cevabını almak için bir yıl daha bekleyemezdi. Evet, o belgelerdeki her neyse bunu şimdi öğrenmek istiyordu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başka şartlar altında olsaydı, hâline kahkahalarla gülerdi. Malum, durumu ziyadesiyle trajikomikti. Annesi altı haftadır ölüydü, Penny onu dört yıldır görmemişti ve şimdi... Geçmişte bıraktığını sandığı annesi ne yapmış etmiş yıllardır görmediği kızına acı çektirmenin, onu tedirgin etmenin bir yolunu bulmuştu... Buna gülünmez de ne yapılırdı? Ama şimdi kaygı, korku ve merak potansiyel kahkahalarının önünü kesiyordu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Altıncı Bölüm

Ellie'nin o korkunç geceye dair en net hatırladığı şey babasının elleriydi. Kare şeklindeki büyük elleri, uzun parmakları ve yuvarlak tırnakları... Fiziksel olarak çalışmaktan değil, acımasızca geçen zamandan ötürü nasır tutmuş elleri... Bir müzisyenin, bir öğretmenin, bir düşünürün elleri... O ellerin görüntüsü sonsuza dek hafızasına kazındı. Ellie heyecan ve korkuyla doktorun gelmesini beklerken o eller iki yana düşmüştü ama hâlâ sıcaklardı. O sancılı bekleyiş sürecinde Ellie'nin aklından binlerce düşünce geçti. Kesik kesik geçmiş görüntüleri, anı kırıntıları, pişmanlık duygusu, geç bulup tez yitirdiği umut... Sonunda Doktor Freiburg geldi. Yanında az önce başlayan yağmurdan ötürü sırılsıklam olmuş Dieter de vardı. Ellie yağmurun yağdığını banyo penceresinden görmüştü. Gözyaşlarına yarenlik edercesine yağan yağmur... İki adam babasını içinde yattığı kan gölünden kurtarıp yatağına taşıdı. Doktor babasını muayene ederken Ellie yatak odasının kapısında bekledi.

Yoğun korku ve panik yüzünden yerinde duramıyor, hızlı adımlarla volta atıyordu. Dieter onu yakalayıp kollarının arasına almayı denedi. Fakat Ellie silkinip ondan kurtuldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İyileşecek değil mi?" diye mırıldandı Ellie. "Belki de durumu sandığımız kadar kötü değildir."

"Ellie..."

"Ama o kadar kötü olsaydı, doktor anında söylerdi ya da ambulansı arayıp onu hemen Bremen'e götürürdü, değil mi?" Yalvaran gözlerle Dieter'e baktı. "Sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum Ellie... Bekleyip görmek zorundayız. İçeri gireli sadece birkaç dakika oldu."

Ellie yatak odasının kapısına baktı, kafası allak bullak olmuştu. "Muhtemelen bir saatten uzun süredir orada yatıyor..."

Dieter, Ellie'yi bir kez daha yakaladı ve sıkıca göğsüne bastırdı. "Sabırlı ol Ellie... Sabırlı ve cesur ol..."

Ellie bu sefer Dieter'i hızla itti. Bu sessizlik ve belirsizlik onu kahrediyordu. "Cesur mu olayım? Ne demeye şimdi cesur olmamı söylüyorsun?"

O sırada kapı açıldı. Ellie heyecanla kapıya dönüp baktı. Doktor Freiburg bir ölü gibi sessiz ve soluk görünüyordu.

"Hayır!" dedi Ellie. Şoktan ne diyeceğini bilmiyordu. O tek kelime boş koridorda yankılandı...

"Ben banyoyu temizleyeyim," dedi Dieter ve Ellie'yi doktorla yalnız bıraktı.

"Ama hâlâ yaşıyor, öyle değil mi?" diye sordu Ellie, dehşete düşmüştü.

"Evet, evet," dedi doktor. "Ama... Korkarım bu çok uzun sürmeyecek."

"Uzun sürmeyecek mi? Yani ne zaman..."

"Bir seçim yapma şansın var Ellie. Üzgünüm ama baban şu an ölüyor. İstersen onu hemen en yakındaki hastaneye kaldırabiliriz, kan verir ve en iyisini umut ederiz... Fakat onu taşımaya ya da tedavi etmeye çalışmak şok etkisi yaratabilir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve bu babanı öldürür. Ya da onu burada bırakırız... Evinde, senin yanında daha huzurlu olabilir..."

Ellie'nin beyni son hız çalışsa da idrak konusunda bir netice vermiyordu. Anın gerçekliğini sorgulayan Ellie'nin zihnine görüntüler hücum etti. Babasını ambulansla hastaneye götürürken çekilen zorluk, panik ortamı, soğuk hastane yatakları, parlak ve keskin cerrahi aletler... Kafasını kapıdan içeri uzatıp lambanın loş ışığında yatmakta olan biricik babasına baktı. Kımıldamadan yatıyordu, nefes alış verişi de hâlâ düzensiz ve gürültülüydü. Ellie, yanağından süzülmeye başlayan sıcacık yaşlara anında elinin tersiyle müdahale etti.

"Ne kadar doktor?" diye sordu. İçindeki isyankâr haykırışlara rağmen fısıldamayı başarabilmişti.

"Sanırım birkaç saat..."

"Onu burada benimle bırakın."

Doktor Freiburg elini Ellie'nin elinin üstüne koydu. "Doğru kararı verdin Ellie. Kalmamı ister misin?"

"Hayır, ben... Yani... Bilmiyorum... Korkunç bir an mı olacak? Yani babam... ölürken?"

"Bunu kesin olarak söylemek zor... Ancak büyük ihtimalle sessiz bir ölüm olacak. Sessiz ve huzurlu..."

"O hâlde evinize gidin doktor. Dieter'e de gitmesini söyleyin." Yatak odasına bir kez daha baktı. "Sadece ikimiz olalım istiyorum."

"Nasıl istersen."

Ev yabancılardan arınınca Ellie her yerine bulaşan kanları temizlemek için duş aldı. Dieter banyoyu güzelce temizlemişti zaten. O akşam yaşadığı korkuların tek delili Dieter'in rulo yapıp kirli sepetinin üstüne koyduğu kanlı havluydu. Ellie geceliğini giyip babasının yanına uzandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Babasının elini kaldırıp kendi yanağına bastırdı.

"Buradayım baba," dedi. Bu cümleden sonra uzun bekleyiş de başlamış oldu.

Saatler geçerken babasının nefesleri daha da düzensizleşti ve bilinci hiç yerine gelmedi. Ellie babasının kendine geleceğine dair ümidini bir an olsun yitirmedi. Bir yandan da ölüm döşeğindeki babasının ona bir mesaj falan vereceğine inanıyordu. Ama bunların hiçbiri olmadı. O an için Tanrı'ya minnettar olması gerektiğini biliyordu çünkü babası ne acıyla kıvranıyor ne de inliyordu. O an sadece bitap solukları ve onunkilere kenetlenmiş sıcak parmakları vardı. Bu Ellie için huzurun son zerresiydi. Sabaha doğru Ellie uykuya daldı.

Uyandığında cılız gün ışığı odaya sızıyordu. Nerede olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Yanında yatan buz gibi beden da onu tamamen kendine getirdi.

Baba... Evet, babasının yatağındaydı. Korkuyla sıçradı ve son bir umutla babasını kontrol etti. Aslında gerçek gün gibi ortadaydı; nabzına bakmaya ya da nefesini dinlemeye gerek yoktu. Hareketsiz vücudu ve mosmor dudakları ruhun o bedeni çoktan terk ettiğinin göstergesiydi. Babasının göğsüne kapanıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Gözünde yaş bitene, ciğerleri acıyana dek akıttı yaşlarını. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü. Zaman anlamını yitirmişti çünkü babası ölmüştü. Güneş, içindeki zifiri karanlığa fayda eder miydi? Sonunda hıçkırıkları dindi. Avucuyla gözlerini sildi ve yatağın yanındaki saate baktı. Saat dokuzu, diğer bir deyişle mülakat için ona tahsis edilen sürenin başlama saatini gösteriyordu. Umut etme cüreti gösterdiği bütün hayaller de babasıyla birlikte sonsuzluğa göçmüştü... Ve Ellie ikisinin de gidişini görememişti...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evden çıkmadı. Doktor Freiburg'u çağırma gereği bile duymadı çünkü Dieter'in er ya da geç uğrayacağını biliyordu. Bir süre sonra bulutlar çekildi ve köyün üstünü açık, soğuk gökyüzü kapladı. Ellie ateşi yakıp evin içinde hayalet gibi gezmeye başladı. Önce mutfağa gitti. Boş şişelerin hepsini toplayıp kenara kaldırdı. Artık babasının bunlara ihtiyacı olmayacaktı. Ardından salona geçti. Babasının boş bardaklarını topladı ve soğuk gecelerde dizlerinin üstüne örttüğü battaniyeyi katladı. Bardaklar çok eskiydi, kırılan kısımları bantla yapıştırılmıştı. Ellie onları kırmamak için dikkatli taşıması gerektiğini biliyordu; bilmediği buna niçin dikkat ettiğiydi...

Ve piyano... Fildişi rengindeki lekeli tuşlar ona bakıyordu âdeta. Üstlerinde babasının parmak izlerini görmeye çalıştı. Ama yoktu. Ortalıktaki bütün nota kâğıtlarını toparlayıp piyano taburesinin üstüne koydu. Eski gazeteleri boş şişelerin yanına yerleştirdikten sonra hepsini arka kapıdan dışarı çıkardı. Ev artık derli toplu ve daha boş görünüyordu. O an ortalığı bu kadar erken topladığına pişman oldu.

Tam o sırada kapı tıklatıldı. Ellie üstüne başına baktı, hâlâ gecelikleydi. Gerçi artık fark eder miydi?

"Ellie? Ellie?" Gelen Dieter'di.

"Bir saniye..." diye seslendi Ellie ve hemen odasına koştu. Alelacele üstüne bir elbise geçirip kapıya baktı, bu arada ayağında hâlâ terlikleri vardı.

Dieter kapı eşiğinde bekledi, iyi bir haber beklediği yüzünden okunuyordu. Ellie kafasını salladı. Dudaklarından sadece, "Öldü," kelimesi döküldü, daha fazlası istese de çıkmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dieter onu hemen kollarının arasına aldı, fakat Ellie'nin gözyaşları tükenmişti. Yüzündeki keder izlerinden ve kaburgalarını sızlatan hıçkırıklarından başka bir şeyi kalmamıştı.

Tanrı'ya şükür ki Dieter o durumda Ellie'nin gösteremeyeceği pratikliği göstermişti. Önce babasının naaşının evden alınma işini organize etmesi için Doktor Freiburg'u getirdi. Ardından köye gidip cenaze levazımatçısıyla görüştü, mandıraya uğrayıp Ellie'nin o gün işe gidemeyeceğini söyledi. Bir de Batı Almanya Operası'nı arayıp olanları anlatacağına dair Ellie'ye söz verdi. Ellie kendini uyuşmuş gibi hissetse de içten içe Dieter'in yapması gereken bir şey daha olduğunu biliyordu. Ama ne?

Birden, "Babamın borçları vardı Dieter," dedi. "Ne kadar borcu olduğunu öğrenmelisin. Kasaba, bakkala ve bara... Benim için onlarla görüşür müsün? Hepsinin parasını ödemem lazım." Ancak bunu yapmak niyet etmek kadar kolay değildi; düşününce bile geriliyordu. Yine de babasının, gücünün yeteceğinden fazla borcu olmasın diye dua etmekten başka şansı yoktu.

Yakın birinin ölümünden sonraki gün boşluk demekti. Zaman ve mekân önemini yitiriyordu. Dakikalar saatlerin içinde, geride kalan kişi de yas denizinde eriyordu. Ellie de bunları yaşadı tabii. Babasının en sevdiği sandalyeye oturup eve girip çıkan insanları izledi; doktorlar, ambulans görevlileri, cenaze levazımatçıları ve taziyeye gelenler... Ne bir lokma yemek ne de bir yudum su içmek için yerinden kalktı. Öylece oturdu ve babasının battaniyesinin saçaklarıyla oynadı. Durmaksızın...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Parmakları acısa da sonsuza dek kaybedilmiş bir şeyi arar gibi hareket etmekten vazgeçmiyorlardı. Saatler böyle geçti ve hava kararadı. Çöken akşamla birlikte Dieter de köyden son kez döndü; yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

"Durum çok kötü, değil mi?" dedi Ellie. Bu sırada Dieter ateşin başına bir sandalye çekip Ellie'nin yanına oturdu.

Sonra cebinden bir kâğıt çıkardı. Ellie, Dieter'in okunaksız el yazısıyla not ettiği rakamları oturduğu yerden görebiliyordu. "Babanın borcu olabileceğini düşündüğüm herkesi görmeye gittim. Bir de tabut ve cenaze masrafları konusunda Bay Glauber'la konuştum. Elinden geldiğince indirim yaptı." Dieter kâğıdı vermeden önce duraksadı. "Ellie, babanın çok borcu var..."

"İzin ver bakayım," dedi Ellie ve kendini en kötüsüne hazırlamaya çalıştı. Alt alta yazılmış rakamların altındaki toplam tutarı görünce kalbi durma noktasına geldi. Elini alnına bastırıp, "Aman Tanrım!" dedi.

"Endişelenme Ellie. Babamla konuşacağım ve sana elimizden geldiğince yardım etmeye..."

"O zaman da *size* borçlanmış olacağım. Hayır, o parayı ödemenin bir yolunu bulmalıyım." Gülümsemeye çalıştı. "Peki, hiç iyi haber yok mu? Batı Almanya Operası'yla konuştun mu?"

Ancak Dieter gülümseyerek karşılık vermedi. "Aklında zaten bir sürü şey var. Şimdi bir de bunu düşünme."

"Keşke söylediğini yapabilseydim Dieter. O zaman kendimi bu kadar suçlu hissetmezdim. O zaman kalbimin tamamı babamın yasını tutuyor olurdu..." Ellie hüzünle başını salladı. "Ama başka kötü haberler de olduğunu gözlerinde görebiliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bütün mülakatları bugün yapıp bitirmişler. Altı kişilik yerleri varmış ve uygun adayları bulmuşlar. Programda bir kişilik daha yerleri yokmuş. Gidemediğin için üzülmüşler, ancak şu an için yapabilecekleri bir şey yokmuş."

Ellie güçlükle yutkundu. Hayal kırıklığı bir kaya gibi boğazına oturmuştu. "Anlıyorum..." Hayatında ilk kez kaderine boyun eğmek, olanları sessizce kabullenmek istemiyordu. İlk kez ağlamak, öfkeyle yumruklarını sıkmak istiyordu. Neden? Neden bu kadar talihsiz olmak zorundaydı? Neden geleceği kapkara ve belirsizdi. Neden hayatının fırsatı elinden kaçıyor ve talih kuşu olup başka birinin başına konuyordu? Neden?

Dieter, Ellie'nin elini tutup, "Çok üzgünüm Ellie..." dedi.

Ellie anında elini çekti. "Lütfen bana acıma. Onurumdan başka bir şeyim kalmadığını görmüyor musun? İzin ver de bari onu koruyabileyim."

Dieter sert bir sesle, "Sana acımıyorum! Seninle birlikte hüzünleniyor, yas tutuyorum," dedi. Ardından daha yumuşak bir ses tonuyla, "Sana yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Cenaze masrafları ödenmeli ve babamın borçları temizlenmeli... Ve maalesef elimde değerli tek bir şey kaldı. Yarın lütfen beni köye, Bayan Schinkler'in ikinci el eşya dükkânına götür. Belki o bana piyano için makul bir fiyat verir."

Dieter'in gözleri yuvalarından fırladı. "Ellie hayır! O piyanoyu saklamalısın."

"Neden? Babam öldü Dieter. Müzik hayatımı da onunla birlikte gömmeliyim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Piyanoyu götürdükleri gün Ellie mutfağa saklandı. Adamlar yere bir sürü banknot bırakmıştı. Paraları toplayıp köyün yolunu tuttu. Önce teker teker babasının borçlarını ödedi. Paranın kalanını da acınacak derecede kısa ve ucuz cenaze töreni için Bay Glauber'a verdi. Ölüm, uğurlama, veda, baş sağlığıyla geçen uzun saatlerden sonra Ellie hayatının dizginlerini eline almaya karar verdi. Malum, bu hayatta bir şeyi çok iyi öğrenmişti; fakir insanların yas tutma gibi bir lüksü yoktu...

Cenaze töreninden sonraki günün sabahı giyinip mandıradaki işine gitti. Müdürü Franny şaşkın gözlerle Ellie'ye baktı. "Ellie? Burada ne arıyorsun?"

Ellie gülmemek için kendini zor tuttu. Az sonra ne duyacağını biliyordu... Bunu ancak hayatın büyük zorlukları altında ezilen, tek gerçeği acı olan insanlar bilebilirdi...

"İşe döndüm," dedi Ellie.

"Ama biz yerine birini aldık."

"Ama Dieter Neumann buraya geldi, öyle değil mi? Babamın öldüğünü size söylemedi mi?"

"İstersen sana önümüzdeki hafta yarı zamanlı iş ayarlayabilirim. Sekiz ya da on saat... Bu işini görür mü?"

Ellie yeni görev listesini okurken kafasından ne kadar kazanacağını hesaplamaya çalıştı. Saniyeler sonra alacağı ücretin evin kirasını bile karşılamayacağını fark etti. Mandıradan çıkıp başka bir iş bulma ümidiyle köye gitti. Bir sürü dükkâna girip çıktı. Ancak para kazanabileceği bir iş yerine bir avuç dolusu merhamet buldu...

Fırının önünde Bayan Neumann'ı görünce hemen ona doğru koştu. Soğuk bir yel tepelerindeki ağaçların çıplak dallarını sarsıyordu. Ellie ellerini cebine sokup ayağını hızla yere vurdu. Birden her yer yoldan geçen otobüsün dumanına boğuldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ellie nasılsın?" diye sordu Bayan Neumann. Eldivenini çıkarıp yumuşacık eliyle Ellie'nin bileğini tuttu.

Bayan Neumann'ın bu samimi, şefkat yüklü hareketi Ellie'nin öfke ve acıyla ördüğü o duvarın yıkılmasına neden oldu. Birden gözlerinden yaşlar boşandı ve ağlaya ağlaya Bayan Neumann'a olan biten her şeyi anlattı; parası yoktu, işi yoktu, yakın zamanda bir iş bulamazsa başını sokacak bir evi de olmayacaktı... Ancak her şey kelimelerle ifade edilemiyordu. Ellie belirsizlik uçurumunun kıyısında durduğunu, ayaklarının altındaki toprağın yavaş yavaş kaydığını, kendini boşluğa ve hiçliğe yuvarlanıyormuş gibi hissettiğini söyleyemedi. Bayan Neumann Ellie'ye sarılıp rüzgârın karıştırdığı saçlarını düzeltti.

"Sakin ol," dedi Bayan Neumann. Ellie'nin perişan hâli içine dokunmuştu. "Endişelenmene gerek yok Ellie. Bizimle yaşayabilirsin. Fazladan bir odamız var. Çalışma konusuna gelirsek çiftlik ve ev işlerinde bana yardım edersin."

"Yapamam, yapamam," dedi Ellie. "Siz bana zaten çok büyük iyilikler yaptınız. Bu kadarını kabul etmem bile zorken..."

"Ah çocuk! Saçma sapan konuşma lütfen. Sen bizim için çok kıymetlisin Ellie, hepimiz seni çok önemsiyoruz. Bay Neumann hep bir kızımızın olmasını istedi, Dieter desen, siz çocukluğunuzdan beri arkadaşsınız. Haydi gel, bizimle yaşa Ellie. Kısa zamanda alışırsın. Bundan eminim, çünkü seni *iyi tanıyorum*. Sen çoğu insandan çok daha dirayetlisin küçük serçe..."

Ellie, Bayan Neumann'ın çiçek esanslı kokusunu içine çekerken teklifi kabul etmekten başka çaresi olmadığını fark etti. Neumannların uzattığı yardım elini tutmadan bu kâbustan kurtulamazdı. Geleceği için muhtaçlığının getirdiği gurur kırıklığını da sineye çekmeye mecburdu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Teşekkür ederim, dediğinizi yapacağım," dedi utana sıkıla. "Ama sadece birkaç aylığına, daha fazla olmaz."

"Dilediğin kadar bizimle kalabilirsin Ellie."

"Hayır, sonsuza dek sizinle kalamam. Böyle bir şey mümkün olamaz." Bayan Neumann'ın sıcak kollarının arasından çıkıp elinin tersiyle burnunu sildi. "Artık bu hayatta yalnızım. Başımın çaresine bakmayı öğrenmek zorundayım."

Neumannlar Ellie'ye karşı çok kibardı. Eve ve çiftliğe alışması için ona zaman tanıdılar. Ellie'nin bağış kabul etmeyeceğini gayet iyi bildikleri için Bay ve Bayan Neumann ona bir sürü iş verdi. Ellie sabah erkenden kalkıp inekleri sağıyor, kahvaltıyı hazırlıyor, ondan sonra da mutfağı temizliyordu. Ardından kendine biraz zaman ayırıyordu. Odası küçüktü; katlanır bir yatak, kalın bir halı, soğutucu ve bir duvar dolusu raf vardı. Düşünmek ve okumak için bol vakti oluyordu. Karın çok yağmadığı bazı günler de dışarı çıkıyor, burnu ve yanakları soğuktan kıpkırmızı olana dek yürüyordu. Öğle yemeğinden sonra da hayvanları beslemek, çorap ve çarşafları dikmek ya da yamamak gibi ufak tefek işleri hallediyordu. Çalışarak dikkatini dağıtmak ona çok iyi geliyordu. Köy yolu boyunca uzanan ıhlamurlar sürgün vermeye başladığında Ellie şu anki düzenine fazla alıştığını fark etti. Bir gün... Ne zaman olacağını şimdilik bilmiyordu, fakat o gün eninde sonunda gelecekti ve o gün geldiğinde kendini sürekli üzgün hissetmeyecekti. Keder ve acıların durulduğu, hatta dindiği o gün...

Neumannlarla ilişkisi gerçekten çok iyiydi. Fakat canını sıkan bir konu vardı; Dieter... Annesinin mezarı başında

BELONGS TO KAKTUS TEAM

öpüştükleri gün (Ellie'ye milyonlarca yıl önce olmuş gibi geliyordu...) Dieter'in de ona âşık olabileceğine inanmıştı. Ancak babası öldüğünden beri Dieter ona kardeşçe davranıyordu. İlk zamanlar düşünecek çok şeyi olduğu için buna dikkat etmedi. Ama zaman geçtikçe bu durum Ellie'yi rahatsız etmeye başladı. Öncelikle sorun hiç yalnız kalamamalarıydı. Bazen buna gerçekten fırsat olmuyordu, bazen de Dieter potansiyel fırsatların önünü kesiyordu. Mesela Bay ve Bayan Neumann köye gideceklerse Dieter de işi olmadığı hâlde onlarla gitmeye gönüllü oluyordu. Bayan Neumann süt sağma vaktinde ondan ahıra gitmesini rica ettiğinde bir bahane buluyor ve o işi Ellie evden çıktıktan sonraya erteliyordu. Ellie elinde olmadan Dieter tarafından reddedildiği hissine kapılıyordu. Sanki acı ve matem Ellie'yi değiştirmişti de Dieter artık onu güzel ve çekici bulmuyordu... Bazen aklına gelen bu düşüncelere inanıp bu konuda tek kelime etmemeye karar veriyordu ama bazen de Dieter'in kaçamak bakışlarını yakalıyor ve acaba diyordu. Acaba o bakışlarda gördüğü şey... gerçekten tutku muydu? Yoksa yanılıyor muydu? Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan Ellie, en iyisinin Dieter'le yüzleşmek olduğuna karar verdi. Dieter'in kendisini istemediğini öğrenmek canını yakabilir, aşkla atan kalbini yangın yerine çevirebilirdi ama dayanırdı. Her şeye olduğu gibi buna da dayanabilirdi.

Bu konuda yapması gereken ilk şey Dieter'in savunma ve kaçma mekanizmalarını çökertmekti. Bunun için sabırla Bay ve Bayan Neumann'ın birkaç işi halletmek için köye gideceği günü bekledi. Dieter de her zamanki gibi onlarla gitmek istiyordu tabii.

Dieter kapının yanındaki kancaya asılı paltosunu almak için uzandı. "Alışveriş torbalarını taşırken yardıma ihtiyacınız olabilir," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dieter bekle," dedi Ellie ayağa fırlayıp. Bir yandan da zangır zangır titreyen ellerini saklamaya çalışıyordu. "Yardımına ihtiyacım var. Ahırın kapısındaki menteşe fena hâlde gıcırdıyor."

Dieter birden durdu, donup kalmıştı. Ellie'nin durumu da ondan farksız sayılmazdı. Sadece Bay ve Bayan Neumann hareket ediyordu; paltolarını giyiyor, atkılarını sıkıca boyunlarına sarıyorlardı. Yanı başlarında oynanan tiyatroda habersiz, gitmek için son hazırlıkları yapıyorlardı.

"Dönünce bakarım," dedi Dieter.

"Zaten iki gündür sana söylemeyi unutuyorum. Bir gün daha tamir edilmezse kırılır diye korkuyorum. Kapı pervazdan ayrılırsa tamir etmek çok daha zor olur." Heyecandan nabzı son hız atıyordu. "Lütfen?"

Bay Neumann kaşlarını çattı. "Dieter annenle ben alışveriş işini hallederiz. Ellie haklı, durum kötüleşmeden onarmalısın." Ardından şapkasını taktı. "Biz birkaç saate döneriz."

Sonra Bay ve Bayan Neumann kapıyı sertçe çekip çıktılar.

Ellie artık daha da gergindi, Dieter'e bakıp gülümsemeye çalıştı. Dieter'in yüzünde de belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Ellie mutfak masasına oturdu.

"Alet çantamı alıp ahıra gideyim," dedi Dieter.

"Ahırda bir sorun yok."

Kafası karışan Dieter Ellie'nin karşısına oturdu. "O hâlde neden..."

"Sadece seninle konuşmak istedim Dieter." Ellie, stresten parmaklarını masanın üstünde tıkırdatıyordu. Çok istese de Dieter'in gözlerine bakma cesaretini gösteremedi.

"Dilediğin zaman benimle konuşabilirsin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, konuşamıyorum," dedi Ellie kafasını kaldırıp. "Hiç yalnız kalmıyoruz. Sürekli benden kaçıyorsun. Annenle baban hep yanımızda ve sanırım böyle olması senin de hoşuna gidiyor. Sen sanki... Sanki benden korkuyorsun Dieter... Sanki sana söyleyeceklerimden korkup kaçıyorsun."

"Ellie..."

"Sanmıştım ki... Yani senin bana âşık olabileceğini sanmıştım Dieter." Kafasını dimdik tuttu. Kalbi güm güm atıyor, yanakları alev alev yanıyordu.

Uzun bir sessizlik olunca Ellie kendini en kötüsünü duymaya hazırladı ama bir yandan da ölesiye korkuyordu. Bu uzun bekleyişin sonu yok muydu? Bu belirsizlik daha ne kadar sürecekti? Dieter utanıyor muydu? Yoksa kızgın mıydı? Bilemiyordu... Dieter'in sandalyesinin ayakları yere sürtünce Ellie onun ayağa kalktığını anladı. Ne yani, şimdi öylece gidecek miydi? Ailesinin peşine takılıp Ellie'den kaçmaya devam mı edecekti?

Ama sonra onu gördü... Dieter gitmemişti... Ellie'nin tam önüne çömelip ellerini tuttu. Gözleri akşam kadar tenha, insanın içine işleyecek kadar hisli bakıyordu. Dieter'in gözlerine bakmak derin ve durgun suya bakmak gibiydi; sakinleştiriyor, ruhu huzurla dolduruyordu.

Dieter, Ellie'nin ellerini dudaklarına götürdü. Ardından başını Ellie'nin kucağına gömdü ve ellerini kalçalarının hemen üstüne doladı. Ellie'nin içine ılık ılık bir şeyler akmaya başladı. Parmakları kendiliğinden Dieter'in saçlarının arasına girdi. Artık saçları uzundu, hatta asi lüleler yakasına değiyordu.

Dieter dudaklarını Ellie'nin eteğine bastırarak, "Ellie," diye mırıldandı. "Sen çok cesursun... Ne yazık ki ben seninle konuşma cesaretini gösteremedim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Haydi, şimdi konuş öyleyse. Sorun ne?"

Dieter kafasını kaldırdı. "Sen çok acı çektin Ellie, çok üzgün ve yaralısın. Babanın ölümü, piyano, opera mülakatı... Bir sürü kötü şey oldu. Böyle bir zamanda hislerimi açıp seni bir şeye zorlamak, içinde bulunduğun durumdan faydalanmak istemedim. Bu yüzden seninle yalnız kalmamaya özen gösterdim. Yalnız kalmazsak sana bir şeyleri dayatmış olmayacaktım."

"Peki, benim de seni istiyor olabileceğimi düşünemedin mi? Sana ihtiyaç duyacağımı?"

Dieter buruk bir şekilde gülümsedi. "Ellie, sen dışarıdan nasıl gözüktüğünü bilmiyorsun. Omuzlarında tonlarca yük vardı... Ama şimdi gördüğüm kadarıyla..." Bu sırada Ellie'nin saçını kulağının arkasına attı. "O ağırlık yavaş yavaş kalkmaya başladı."

"Bana bir söz ver Dieter," dedi Ellie ciddi ve kararlı bir sesle. "Bir daha içinde bulunduğumuz şartlar ne olursa olsun benden duygularını saklamayacaksın, söz mü?"

"Söz veriyorum."

Ellie, Dieter'in elini tutup ateşli bir şekilde öptü. Hemen ardından Dieter ayağa kalkıp Ellie'yi kollarının arasına aldı. Ellie kafasını yana yatırıp yaşadıkları büyülü anın tadını çıkardı. Dieter'le göz göze olmak, güzel gözlerinde kaybolmak harika bir histi. Ellie'nin bakışlarının Dieter'in dudaklarına kaymasıyla Dieter'in onu öpmeye başlaması bir oldu. Dieter'in dudaklarındaki arzu Ellie'nin tenini yakıyor, bedeninin kuytularını şehvetle ürpertiyordu. Dieter Ellie'yi duvara yaslayıp bir kez daha öptü, sıcacık elleri Ellie'nin göbeğinde ve kaburgalarında dolaşıyordu.

Dieter defalarca, "Ellie, Ellie," diye mırıldandı. Ellie'nin kulaklarına, kirpiklerine, yanaklarına ve ağzına adının en

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tutkulu hâlini fısıldadı. Nefesi sıcacık, elleri güçlüydü. Kaynağını bilemediği bir ürperti, Ellie'nin omurgasından aşağı inip kalçalarına ve bacaklarına yayılıyordu. Ellie aç dudaklarıyla Dieter'in ateşli öpücüklerine karşılık verdi ve onu kendine çekip bedenine bastırdı. Dieter'in parmakları Ellie'nin bluzunun düğmelerini açarken, Ellie'ninkiler Dieter'in gömleğinin altında geziniyordu. Dieter'in yumuşacık tenine dokundukça Ellie'nin parmak uçları yanıyordu.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldadı Ellie. Bu esnada Dieter omuzlarından çıkarmaya çalıştığı bluzunun altındaki göğüslerine dokunuyordu.

"Çok nazik olacağım," dedi Dieter.

Birden ön kapıdan bir tıkırtı geldi. Panik ve suçlulukla birbirlerinden ayrıldılar. Ellie hızlıca bluzunun düğmelerini ilikledi.

Bayan Neumann kendi kendine mırıldanarak içeri girdi. "Baban cüzdanını unutmuş." Mutfak tezgâhında küçük bir arama yapmaya başladı. "Ah, işte buradaymış..."

Elinde cüzdanla arkasını dönünce Ellie ve Dieter'deki değişikliği fark etti. "Ellie? Sen iyi misin? Kıpkırmızı olmuşsun."

"İyiyim, teşekkürler."

Buna inanmayan Bayan Neumann kaşlarını çattı. "Umarım burada boş boş oturmuyorsundur Dieter. Ahırın kapısını tamir edeceksen bir an önce başlasan iyi edersin. Malum, yağmur geliyor." Sonra tekrar gitti. Bayan Neumann evden çıkar çıkmaz Ellie ve Dieter birbirlerine bakıp kahkahalarla gülmeye başladılar.

Dieter, Ellie'yi tekrar kendine çekti ama bu kez sesi daha yüksek ve ciddiydi. "Dikkatli olmalıyız Ellie! Annem ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

babam ellili yıllarda sıkışıp kalmış eski kafalı insanlar. Birlikte olduğumuzu anlarlarsa benimle aynı çatı altında kalmana izin vermezler. Annem diğer insanların düşüncelerini çok önemser."

Ellie akıllı bir küçük kız gibi başını salladı. Yoksulluğun bir adım gerisinde yaşadığının hatırlatılmasından nefret ediyordu. Yine de Dieter'in hakkı vardı. "Öyleyse bu bizim sırrımız olsun," dedi.

Dieter gülümseyince Ellie'nin içinde yine aynı sıcak hisler belirmeye başladı. Dieter, Ellie'nin elinden tutup onu yavaşça çekti. "Benimle yatağıma gelecek misin Ellie? Seni sevmeme, sana dokunmama izin verecek misin?"

Ellie kısa bir süre duraksadı, yaşadığı sihirli anın tadını çıkarmak istiyordu. Sonra derin bir nefes aldı ve cevabını verdi. "Evet, Dieter... İkisine de evet..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yedinci Bölüm

Penny oraya vardığında plak şirketinin partisi çoktan başlamıştı. Islington'daki Grand Chancellor Otel'in konferans salonlarından biri tropik ada konseptinde tasarlanmıştı. Kartondan ve krepon kâğıdından yapılmış palmiye ağaçları duvarların önüne sıralanmış, parlak tropikal renklerdeki şerit süsler tavana çaprazlamasına asılmış, salonun ortasındaki masanın üstü kumlarla kaplanmış, orta yerine de şelale niyetine şampanya kadehlerinden yapılan kule koyulmuştu. Bir de küçük bir sahne kurmuşlardı; Penny bu sahnede yeni parçasını söyleyecekti. Sahne ekipmanları ve enstrümanlar hazır görünüyordu. TRG Plak'ın normalde çok muhafazakâr olan resepsiyonisti Alice bile çim şeklinde mini bir etek ve bikini üstü giymiş, konukları çift kanatlı ahşap kapıda karşılıyordu.

Penny'yi görür görmez sevinçle, "Selam tatlım!" dedi ve Penny'nin boynuna, dore taşlarla süslü yeleğinin üstüne plastik frangipani çiçeklerinden yapılmış bir kolye taktı. "Çok güzel görünüyorsun..."

Penny gülümsedi. Saçma sapan şeylerle zaman harcayan, sabırsız, övgü konusunda fazla cömert biri olmasına rağmen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Alice'i seviyordu. Alice'in çıplak göbeğini göstererek, "Bana kalırsa bunca zaman ışıltını çalıların altına falan sakladın ya da takım elbisenin," dedi.

Alice ona doğru eğildi. "Sonbaharda bikini giymek biraz üşütüyor desek daha doğru."

George alçak sesle, "Gelsene haydi," dedi.

"Tropikal kokteylleri tatmayı unutma," dedi Alice ikinci kolyeyi George'un boynundan geçirerek. "Bar bu tarafta..."

Ancak aldığı sakinleştiricilerden dolayı kulakları uğuldayan Penny, sadece ananas suyu içmeye karar vermişti.

Penny, "Burada ne kadar kalacağız?" diye sordu George'a.

"Bir buçuk saat... Onları sadece bir şarkı söylemen için ikna edebildim. Biri, burada canlı müzik yapan orkestra varken ortalıkta gezinip sohbet edemeyeceğini söylemiş."

Salon çok kalabalık ve havasızdı. Safari takım giymiş göbekli adamlar, saçlarını ipek eşarpların altına saklamış şık kadınlar, güzel ve uzun bacaklı dansçılar, gerçek pop yıldızları, kot pantolon üstüne deri ceket giymiş özenti tipler... Salonda yürürken herkes kafasını çevirip Penny'ye baktı. Önemli biri olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Kiminin gözünde hırs, kimininkinde de umut vardı. Davetlilerin büyük bölümü Penny'yi tanıyıp kibar bir şekilde gülümsedi. Kim olduğunu çıkaramayanlar da görmezden gelmeyi tercih etti. Ama bu umursamaz tavırlarının sona ermesi yakındı. Sahnedeki performansından sonra bir daha onu görmezden gelme cüretini gösteremeyeceklerdi. İkinci parçası yeni çıkmış olmasına rağmen iki haftadır müzik listelerinin ilk sırasındaydı. Ayrıca üçüncüyü çıkartmasını sağlayacak kadar da iyi satıyordu. Albüm çalışmalarını da hızlandırmışlardı. Şarkının rüzgârını devam ettirmek adına daha erken çıkarmayı planlıyordu. Penny

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bright artık büyük bir pop yıldızıydı... Başını kaldırdı, gözünün önündeki saçı havalı bir şekilde arkaya attı ve gururla yürüdü. Ama bu arada George'un yanından ayrılmamaya da özen gösterdi.

Orkestra üyeleri salonda girdi. Evet, performans vakti gelmişti. Sahneye çıktı, nabzı müziğiyle aynı ritmi tutturdu ve Penny kendini buldu. O an bir zamanlar kim olduğunun bir önemi yoktu; geçmişi, bugünü ve geleceği silinmişti. Sahnede bütün varlığı Penny Bright'a aitti. Bir pop yıldızı, dore ve gümüşlerin içinde ışıl ışıl parlayan bir şarkıcı... Loş ışığa rağmen seyircilerin yüzünü görebiliyordu; gülümseyenler, kıskanç mimikler, arzu dolu bakışlar... Sonra şarkı bitti ve bütün salon onu coşkuyla alkışladı. George elinden tutarak aşağı inmesine yardım etti. Ardından Penny mecburi görevini yerine getirmeye başladı; sohbet etmek ve insanları etkilemek... Müzik çok kutsal bir şeydi ama bir makine gibi onunla kitleleri beslemek onun kutsallığına saygısızlıktı.

Performansından sonra milyon tane insanla tanıştı, fakat sorulsa iki kişinin adını ancak hatırlayabilirdi. Herkes ondan bir parça istiyordu. Orijinal olduğuna inandıkları sorular yöneltiyorlardı ama Penny bu soruları daha önce en az on kez duymuştu. Satış temsilciliği, sekreterlik gibi işlerle uğraşan ve sıradan yaşamlar süren bazı hayranları sahne performansına tek kelimeyle bayılmıştı. Öte yandan bazı hayranlarının yüzünden kıskançlık okunuyordu. Penny'nin yerinde olmak isteyip de olamamalarının acısı fesatlık boyutundaydı. Ancak Penny hepsine aynı şekilde davranmaya özen gösteriyordu. Her birine imza veriyor ve onlarla kısaca sohbet etmeye çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Penny'nin etrafını saran kalabalık biraz olsun azaldığında George, "Sana içecek bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu.

Penny o ana dek dilinin damağının kuruduğunu fark etmemişti. "Evet," dedi hevesle. "Bu yoğunluktan sonra o kokteyllerden bir tane tatsam iyi olur."

George içeceklerin servis edildiği masalara doğru gitti. Yalnız kalan Penny, salondaki davetlileri incelemeye başladı. Birden beyaz gömlek giymiş, uzun boylu bir adam yanı başında bitti.

"Selam," dedi.

Penny adama dönüp, "Merhaba," dedi.

"Demek sonunda pop müziğe geçmeye karar verdin. Şu kadarını söyleyeyim kendin için çok doğru bir seçim yapmışsın." Adamın özenle şekillendirilmiş favorileri, berrak mavi gözleri ve biraz tuhaf bir aksam vardı.

Adamın tam olarak neyi kastettiğini anlayamayan Penny, yavaşça başını salladı. "Evet, ben de çok memnunum."

"Kararını değiştirmene ne sebep oldu?"

Penny'nin kalp ritmi hızlandı. Yoksa bu adam geçmişinden biri miydi? Şu an hatırlayamıyor olsa da hakkındaki bilgilere vâkıf biri... Bu sahiden mümkün müydü? "Ben... Özür dilerim. Pek anlayamadım. Değişiklik derken?"

"Seni son gördüğümde..." Tam bu sırada adam bir kahkaha patlattı. "O zamanlar bu tarz söylemiyordun."

O esnada George yanlarına geldi. Fakat elinde içecekler yoktu. Muhtemelen Penny'nin huzursuzlandığını fark edip vakit geçirmeden geri gelmek istemişti. "Penny, bu klasik müzik bölümümüzden Ivan Hambyln."

"Tanışmıştık," diye belirtti Ivan. "Bu senenin başında..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İçi rahatlayan Penny hayır anlamında kafasını salladı. "Hayır, hayır daha önce tanışmadık. Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız."

Adam mavi gözleriyle Penny'yi inceledi. "Çok özür dilerim... Ben sadece... Neyse, şimdi size yakından bakınca sandığım kişi olmadığınızı görüyorum. Ama... Mart ayında dinlediğim bir kıza gerçekten çok benziyorsunuz. Burada... Yani Londra'da değil tabii..." Gülümseyerek mahcubiyetini gizlemeye çabaladı. "Lütfen beni bağışlayın, aranızdaki inanılmaz benzerlik beni şaşkına çevirdi."

Ne söylemesi gerektiğini bilemeyen Penny, adamın omzunun üstünden yeni akmaya başlayan şampanya şelalesine baktı. Ciyak ciyak bağıran bir grup kadın saniyesinde şelalenin etrafına toplandı.

Adam sözlerine, "Her şeye rağmen sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyerek nokta koydu ve gülümseyerek yanlarından ayrıldı.

George Penny'nin elini sıktı. "Sana bir içki getireyim."

"Seninle geleceğim."

"Hayır, sen burada kal. Hemen dönerim."

Penny bir kez daha yalnız kalmıştı. Salondaki bütün davetliler kendini tanıtmak için sırayla yanma geliyordu. Sanki dünyanın merkezi artık Penny'ydi ve insanlar kovanın çevresindeki arılar misali etrafım sarıyordu. Gülümsedi, cazibesini kullandı, etkiledi, büyüledi, yaşı onunkinin iki katı kadar olan iş adamlarıyla ayaküstü flört etti... Kısacası yapması gereken her şeyi yaptı ama bunları yaparken bir gözü sürekli George'daydı. İleride dikilen George, Ivan Hambyln'le koyu bir sohbete dalmıştı. Üstelik içeceklerin olduğu masaya henüz uğramamıştı bile... Bu denli ilgisini çeken, dünyayı unutmasına neden olan şey ne olabilirdi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gecenin ilerleyen saatlerinde Penny'nin resmen pili bitmişti. Çok yorulduğunu söylediğinde George onu evine bırakmayı teklif etti. Ancak George'un keyifli zaman geçirdiğini gören Penny, buna gerek olmadığını, taksiyle gidebileceğini belirtti. Bunun üzerine o sırada muhabbet ettikleri kaypak satış temsilcisi David Preston Penny'yi arabayla bırakmaya gönüllü oldu. Hem Penny'ye yakın oturuyordu hem de o da mekânı terk etmek üzereydi. David'in tanıdıklarına hoşça kal demesi Penny'ye yirmi dakikaya mal oldu. Neyse ki sonunda oradan ayrılabildiler. Partinin gürültüsünü çift kanatlı büyük kapıların ardında bırakıp nispeten daha sessiz olan koridora çıktılar.

Asansörün gelmesini beklerlerken David, "Gecenin yıldızı sendin," dedi.

Penny yüzüne etkileyici gülümsemelerinden birini daha kondurdu. Fakat gece boyu o kadar çok gülümsemişti ki yüz kasları ağrıyordu. "Teşekkür ederim."

Asansör kapıları açılınca kabine girdiler. Daracık ve sessiz alanda yalnız kaldıkları an David, "Ofiste büyük bir bahse tutuştuk. Düşündüm de sen... Belki kimin kazandığını netleştirmemize yardım edebilirsin. Demek istediğim George ve sen..." dedi ve hınzır bir ifadeyle tek gözünü kırptı.

Penny'nin jetonu biraz geç düşmüştü. Neyi kastettiğini anladığında da, "Neden insanlar böyle bir şey düşünüyor ki?" diye sordu.

Penny'yi incittiğini fark etmeyen David çizgili, geniş kravatını gevşetti. "Neden olduğunu biliyorsun tatlım... Öncelikle siz eküri gibisiniz, hep birliktesiniz. Sonra sen güzel bir kızsın, o da güçlü bir adam..." Gerisini söyleme gereği duymadı. Sadece omuz silkti ve konuyu kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Asansör kapıları tekrar açıldı. Lobiden geçip buz gibi caddeye adım attılar. Penny'nin kafası o kadar dalgındı ki çıkarken montunu almadığını bile fark etmemişti. Zihninin içinde David'in az önce söylediklerini evirip çeviriyordu. George ve o dışarıdan gerçekten böyle mi görünüyorlardı? Güzel kadın yanında da güçlü menajeri... İtiraf etmesi gerekir ki George aynı zamanda çok da yakışıklı bir erkekti. Yine de bu nasıl bir klişeydi? Bu ne üstünkörü bir değerlendirmeydi? Haklarında yapılan saçma sapan yorumları duysa Aila ne düşünürdü? Acaba George'un bu söylentilerden haberi var mıydı?

David cebindeki anahtarları şıngırdatarak, "Arka tarafa park ettim," dedi.

Derin düşüncelere dalan Penny, "Hı hı..." demekle yetindi. Hakarete uğramış gibi hissetmesine ve cevap verme isteğine rağmen bir şey diyemedi çünkü David'in yorumunun üstünden çok zaman geçmişti. George ona hep vurdumduymaz olmasını öğütlüyordu. Her şeye aldırış etmek, her eleştiriyi dikkate almak ona hiçbir fayda sağlamayacaktı. Maalesef bunu uygulamak, bilmek kadar kolay değildi. Sıkı sıkı giyinip akşam yürüyüşüne çıkmış yaşlı bir çiftin önünden geçtiler. Hatta yaşlı adam şapkasına dokunarak onu selamladı. Kafası meşgul Penny adamın nazik hareketini bile geç fark edebildi.

Işıl ışıl caddenin kenarından bir süre yürüdükten sonra otoparka çıkan dar sokağa saptılar. Islak, loş ve pis bir sokaktı. Penny arkalarından gelen ayak seslerini işitti ama aklı başka yerde olduğu için pek üzerinde durmadı. Belki de yaşlı çift geri dönüyordu ya da partiden ayrılan başka bir davetli de onlar gibi arabasına doğru ilerliyordu. Aniden sert bir darbe aldı. Şiddetli, sarsıcı ama anlaşılmaz bir durumdu... Neden siyah tişört giymiş bir adam, durup dururken onu yere sermişti?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Penny var gücüyle ayağa kalkmaya çalıştı ama adam buna mani oluyordu. Tam o esnada yerde yatan David'i gördü. Göğsünü tutarak inliyordu. Beyaz gömleği neden lekelenmişti? Lanet olsun neler oluyordu? Çığlık atmak için ağzını açmasıyla ağzına sert bir darbe alması bir oldu. Adamın vahşeti karşısında şok olan Penny, yaşadığı şeyin gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Daha sonra adam kafasını geriye yatırdı ve boğazına soğuk bir metal dayadı, bir yandan da Penny'yi ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Penny'nin kalbi sanki göğsünün dışında atıyordu. Korkudan oracıkta ölmesi işten bile değildi. Ama panik yapmamalıydı. Mutlaka biri gelecek ve onu kurtaracaktı. Yani öyle olmak zorundaydı.

Penny'yi beyaz bir kamyonete doğru sürükleyen adam, "Sessiz ol, yoksa boğazını keserim," dedi.

Penny adamın ikazına aldırış etmeden çırpınmaya devam etti. Bunun cezası da pürüzsüz tenine bıçağın daha da güçlü bastırılması oldu.

Adam bu kez kulağına, "Sadece dediğimi yap Angie," diye fısıldadı.

Angie mi?

Penny işte o an donup kaldı... Adam onu bir eşya gibi kamyonetin arkasına bindirirken atamadığı çığlık zihninin ve yüreğinin derinliklerinde yankılanıyordu. Sesi de kendisi gibi kapana kısılmıştı ve Penny bir türlü uyanamadığı bir kâbusun tam ortasındaydı...

Korkular, gizli firar nafileydi... Sonuç yine de değişmedi ve Angie Smith bekâretini gerçekten de on yedinci yaş gününde kaybetti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Alan'ın dairesinden çıktıktan sonra patronuyla görüşmek için doğruca çalıştığı yere gitti. Çalıştığı mekân, yani Windwill, revü şovlarıyla meşhur bir gece kulübüydü. Kafasına kovboy şapkası, beline de tabanca takmış kadınlar çıplak göğüslerini ustalıkla saklamalarına yarayan büyük tüylerle erotik danslar yapıyorlardı. Angie haftada sekiz saat burada müşterilere içki servis ediyordu. Fakat artık kalacak bir yeri yoktu. Bu yüzden daha çok çalışması ve daha çok kazanması gerekiyordu.

Gittiğinde kulüp kapalıydı, temizlikçi yerleri paspaslıyordu. Neyse ki görüşmek istediği kişi, yani patronu oradaydı. Arka taraftaki ofisinde bazı evrak işlerini hallediyordu. Patronu çalışma saatlerini arttırma konusunda elinden bir şey gelmeyeceğini ama Soho'da bar işleten bir arkadaşının elemana ihtiyacı olduğunu söyledi. Barı saat yedide açıyorlardı. Arkadaşının adını yazıp Angie'ye verdi; Sebastian Marten...

Angie gün boyu pastane, giyim mağazası gibi dükkânları gezip iş istedi. Fakat hepsinden de eli boş çıktı. Saat yediyi vururken patronunun söylediği yere, Heat Club'a doğru yürümeye başladı. Bar, bohem bir semt olan Soho'nun güney köşesindeki bir Çin restoranının üstündeydi. Merdivenlerden çıkarken buram buram yağ ve baharat kokularını duydu ve ne kadar aç olduğunu hatırladı. Leicester Meydanı'nda yediği tatlı çörek dışında koca gün boğazından tek lokma geçmemişti. Yeşil boyası soyulmaya başlayan duvarlara baka baka basamakları çıkmaya devam etti. Yukarı çıktıkça yemek kokuları yerini sigara dumanına ve bira kokusuna bırakıyordu. Kapıya varınca kulübün içine baktı; karanlık, dar ve upuzun bir koridor, arka tarafta bilardo masaları, önde sahne, tam ortada da yuvarlak bir bar... Müzik grubu enstrümanlarını akort ediyor,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

içkisini alan altı yedi müşteri de nereye otursam der gibi ortalıkta geziniyordu. Angie ağır adımlarla bara yaklaştı.

Sarışın, genç bir kadın bulaşık makinesindeki bardakları boşaltıyordu. Angie kadına, "Sebastian Marten'i arıyorum, dedi.

Kadın mekânın en ucundaki mavi kapıyı işaret ederek, "Sadece kapıyı tıklat, içeride..." dedi.

Angie kadının dediğini yaptı. Sebastian'ın kendisine yardım edeceği kesin değildi. Bu yüzden fazla umutlanmasa iyi ederdi. Öte yandan yapacak başka bir şeyi de yoktu. Bir iki gece otobüs durağında kalabilirdi ama sonrası meçhuldü. En kısa zamanda para ve başını sokacak bir yer bulmak zorundaydı.

Kapıyı tıklattı, çok geçmeden kapı açıldı. Uzun boylu, hafif atletik bir adam karşısında dikiliyordu. Yaşça Angie'den çok büyüktü, tahminine göre otuzlarının sonundaydı. Kısa kesilmiş saçlar, hafif çıkık elmacık kemikler, çiçek bozuğu gibi çukurlu bir ten ve insanın içini üşüten donuk gözler...

"Sebastian?" diye sordu Angie.

"Evet," diye onayladı adam. Sesi o kadar otoriterdi ki Angie'nin gözü korktu.

"Adım Angie Smith. İş arıyorum."

Sebastian Angie'yi tepeden tırnağa inceledi. Ardından dudaklarında garip bir tebessüm belirdi. Gülümseyince yüz ifadesi de tamamen değişmişti sanki. Az önceki sert adamın yerini yaramaz, hınzır bir çocuk almıştı. Biraz olsun rahatlayan Angie, gülümsemekten kendini alamadı. Sebastian bir iki adım geri çekilip Angie'yi ofisine davet etti.

Temiz ve düzenli görünen masasının etrafından dolanırken, "Otur," dedi. "Zamanlaman çok iyi, benim de elemana ihtiyacım vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angie adamın aksanını farketti. Flemenkya da İskandinav'a benziyordu ama hangisi olduğunu sormaya cesaret edemedi. Çantasını yere, ayağının dibine bırakıp anlatmaya başladı. "Biraz tecrübem var. Ayrıca çok çalışmaya da gönüllüyüm. Sizi bana Windmill'deki John Roberts önerdi ve...

"John için mi çalışıyordun? Kendisi çok eski bir arkadaşımdır." Sebastian ayağa kalktı ve Angie'nin hemen yanına çömeldi. "Bana ellerini göster."

Angie adamın bu kadar yakınında olmasından ürktü. "Ben...

Sebastian tahammülsüz bir edayla parmaklarını çıtlattı. Ardından aynı otoriter sesle isteğini yineledi. "Ellerini dedim..." Ellerini açıp Angie'ninkileri beklemeye başladı.

Angie tedirgin olmuştu. Avuçları yere bakacak şekilde ellerini adama uzattı. Adam sertçe Angie'nin ellerini kavradı, avuçlarını çevirip dikkatle incelemeye başladı.

Angie histerik bir kahkaha atarak, "Geleceğimi mi görmeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Ancak Sebastian gülmedi. Anlaşılan Angie şaka yapmak için yanlış bir zaman seçmişti. Sebastian donuk gözlerini Angie'ye dikti. Angie adamın buz gibi bakışları karşısında küçüldüğünü, hatta eridiğini hissediyordu. Neyse ki Sebastian birkaç saniye sonra kafasını eğip tekrar avuçlarına bakmaya başladı. Angie'nin sol elini bıraktıktan sonra parmaklarıyla sağ elinin parmaklarını kavradı. "Ellerin sıcak... Bu da demek oluyor ki soğuk bir kalbin var. Bu doğru mu Angie?"

"Ben... Şey... Sanırım hayır."

Sebastian Angie'nin avucunu tekrar açtı ve sıcacık parmak ucunu Angie'nin orta parmağının üstünde gezdirdi. Usulca... Ağır ağır... Angie'nin resmen nefesi kesildi. Adamın bu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

beklenmedik hareketi karşısında hem afalladı hem de bedeninde garip bir arzu ateşi yanmaya başladı. Sebastian'ın parmakları bileğine kadar ilerledikten sonra geri çekildi. Tepeden tırnağa ürperen Angie, adamın dokunuşlarından mahrum kalmanın sızısını teninde hissediyordu ve bu gerçekten çok garipti.

"Demek çok sıkı çalışacaksın," dedi Sebastian. "Ama bunlar yoğun çalışan bir kızın elleri değil."

Angie o an acı gerçekliğine geri döndü. Çaresizdi... En kısa zamanda bir iş bulmak zorunda olduğu için telaşla kendini anlatmaya başladı. "İnanın, çok çalışabilirim. Söz veriyorum ki sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bunun için ne gerekirse yaparım."

Sebastian yavaşça kafasını salladı. "Sana inanıyorum. Buraya kısa sürede uyum sağlayacağından eminim." Sonra ayağa kalktı ve çekmecesindeki kâğıtları karıştırdı. "Bu akşam başlayabilir misin?"

Bunu duymayı beklemeyen Angie, hem şaşırmış hem de çok rahatlamıştı. "Evet, tabii ki...

Sebastian, Angie'nin önüne birkaç belgeyle kalem koydu. "Bu formları doldur, birkaç dakikaya dönerim.

Angie adamın arkasından baktı. Çok zarif hareket ediyordu. Garip bir şekilde esnek, hatta estetikti. Sebastian arkasından kapıyı kapattıktan sonra Angie önündeki kâğıtlarla ilgilendi. Kafasını sallaya sallaya formdaki bölümleri doldurmaya başladı. Önce adını ve sahte yaşını yazdı. Ancak adres kısmına gelince tereddüde düştü. Şimdi ne yapacaktı? Gerçeği söyleyip de adamın ne kadar çaresiz bir durumda olduğunu öğrenmesine izin mi verecekti? O esnada salonda çalmaya başlayan müziğin sesini duydu; basgitarın titreşen telleri,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

aralıklı vuruşlarla eşlik eden davul... Kalemi masaya bıraktı. Dudağını kemirerek düşünmeye başladı. Annesinin adresini yazamazdı... Alan'ınki de olmazdı...

O sırada kapı tekrar açıldı. Sebastian yemek dolu bir tabak ve bir bardak limonatayla geri gelmişti. Elindekileri Angie'nin önüne koydu.

"Bu da ne?" diye sordu Angie.

Sebastian yerdeki kabarık çantayı işaret ederek, "Bütün eşyan bu mu?" diye sordu.

"Şey... Evet...

"Ben de öyle düşünmüştüm. Birinden mi kaçıyorsun? Endişelenmemi gerektirecek bir durum var mı?"

Angie başını iki yana salladı.

Sebastian küçük bir kısmı doldurulmuş forma baktı. "Üst katta bir oda var. Yalnız birkaç mukavva kutu ve tamirat gereken bazı mobilyalarla birlikte kalman gerek. Bu arada sıcak bir yatak da mevcut. Kirayı ücretinden keserim.

Daha sonra Angie'nin önündeki masaya oturdu. Angie erkeksi kokusunu alabiliyor, bedeninin sıcaklığını oturduğu yerden hissedebiliyordu. Sebastian gözlerinin içine içine bakınca Angie'nin bütün duyuları alarma geçti. Tutku yüklü bir elektrik ikisi arasında gidip geliyordu sanki. Bir an Sebastian'ın kendisini öpeceğini sandı ama o bunu yapmadı. Aynı yaramaz gülümsemeyle yemeğini yedikten sonra mesaisinin başlayacağını söyledi. Bunun üzerine kurt gibi acıkan Angie anında önündekileri silip süpürmeye başladı.

Angie işini sevmişti. Öncelikle grup güzel müzik yapıyordu ve dinlemesi çok zevkliydi. Bar sürekli yoğundu ve diğer çalışanlar da çok dost canlısıydı. Ancak Angie gözlerini bir türlü Sebastian'dan alamıyordu. Ne zaman yakınından geçse

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bakışları adama kilitleniyordu. Barın arka tarafına geçip yanına geldiğinde eli ayağına dolaşıyor, hiç yapmadığı sakarlıkları yapıyordu. Angie adamın yanında kendini tanıyamıyordu. Bu hâline bir anlam vermek çok zordu. Çünkü Sebastian yakışıklı bir adam değildi, hatta çirkin sayılırdı. Yine de hareketleri, kedi gibi sokulması, kaba ve kendinden emin tavırları Angie'yi mıknatıs gibi kendine çekmesini sağlıyordu.

Sebastian da bunun farkındaydı tabii...

Angie mesaisi bittikten sonra üst kattaki küçük odasına çıktı. Bardan yükselen sigara dumanları döşemelerin arasından sızdığı için halı ve perdeler sapsarı olmuştu. Dışarısı buz gibi olmasına rağmen Sebastian biraz temiz hava girsin diye pencereyi açtı. Angie çantasını yere bırakıp etrafa baktı. Üç tane kırık sandalyeyle bir düzine açılmamış şarap kolisi odanın bir köşesine istiflenmişti. Bunun dışında odada lavabo, üstünde sarı bir örtü olan eski bir karyola, küçük bir tezgâh ve set üstü bir ocak vardı.

Angie'nin şaşkın şaşkın etrafına bakışını kapı eşiğinden izleyen Sebastian, "Burası iş görür mü?" diye sordu.

"Evet," dedi Angie. Sebastian'ın varlığından o kadar etkileniyordu ki gözlerine bakmaya cesaret edemedi.

"O hâlde iyi geceler."

Sebastian tam gidecekken Angie arkasından, "Bekle," diye seslendi.

Sebastian arkasını dönüp buz gibi bakışlarını Angie'ye yöneltti.

Angie bakışlarını kaçırarak, "Teşekkür ederim. Bunun için minnettarım, dedi.

Sebastian'ın gözleriyle buluşan Angie, gözlerini bu kez kaçıramadı. Kilitlenmişti sanki... Arzu yüklü bir bulut bedeninin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bütün bölümlerini yavaş yavaş ele geçiriyordu, kayboluyordu... Bu öyle güçlü bir arzuydu ki gözlerinden, dudaklarından, hâlinden ve tavrından okunuyordu. Sebastian derin bir şekilde iç çekti. Yüzünde çocuğunun nazından ve yaramazlıklarından yorulmuş bir ebeveynin biraz şefkatli, biraz otoriter ifadesi vardı. Kapıyı kapatıp Angie'ye doğru yürüdü.

Angie aptala dönmüştü. Erkekler konusunda çok az bir tecrübeye sahipti; Jamie Green'le okulda küçük bir öpüşme, kamyon şoförünün isteğiyle yerine getirdiği iğrenç görev ve Alan'ın beceriksiz okşamaları... Önünde dikilip gömleğinin düğmelerini açan Sebastian'ı izledi. Sebastian gömleğini çıkardı ve güçlü parmaklarıyla kollarından tuttu. Angie'nin tüyleri ürperdi. Vücudu karıncalanıyor, daha önce tatmadığı bir hazzın hem sersemletici hem de tatlı sarhoşluğunu yaşıyordu. Sebastian aniden belini kavradı. Öyle sıkıyordu ki parmak uçları kaburgalarının üstündeki yumuşacık deriyi acıttı. Acı bile arzu denizine dökülen bir dere gibiydi. Bütün hücreleri alev alev yanıyordu.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu Sebastian. "Emin misin?"

Angie öyle altüst olmuştu ki ağzını açmakta bile zorlandı. Vücudunun her yerine minik iğneler batıyormuş gibi hissediyordu. Dudaklarını araladı ve sıcak nefesiyle, "Evet... Ah evet..." dedi.

Sebastian eğilip Angie'yi öpmeye başladı. Sigara ve içki kokan dili Angie'nin ağzının derinliklerine indi. Angie, Sebastian'ın güçlü kucağında, sıcak teninde ve ıslak dokunuşlarında erimeye başladı.

İşte o andan itibaren Angie bütün varlığıyla Sebastian'ın oldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Saldırgan Penny'yi zorla kamyonetinin zeminine koydu. Kumlu halı yağ ve yemek artığı kokuyordu. Adam önce ellerini sımsıkı bağladı, sonra da ağzına bir şey tıkadı. Sonra arka kapılar kapandı ve kamyonet hareket etti. Penny bütün gücüyle çırpınmaya devam etti ama çabaları sonuç vermedi. Bir süre uğraştıktan sonra adamın ağzına tıkadığı şeyden kurtulmayı başardı. Var gücüyle bağırmaya başladı, fakat çığlıkları kamyonetin motor sesinde kayboluyordu. Yattığı yerden doğrulup oturmaya çalıştı. Fakat adam ellerini arkadan o kadar sıkı bağlamıştı ki hem destek alıp kalkamıyor hem de kımıldamaya çalıştıkça canı yanıyordu. Boynunu uzatıp kamyonetin önüne baktı. Sadece bir kişi vardı, ancak karanlıkta adamın yüzünü seçemiyordu.

Penny'nin yaşadığı şey vahşetin ta kendisiydi. Korku ve merak salgın bir hastalık gibi kanında dolaşıyor, hücrelerini istila ediyordu. "Kimsin sen?" diye bağırdı adama. "Benden ne istiyorsun?"

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi adam. "Kim olduğumu biliyorsan ne istediğimi de kolayca tahmin edebilirsin."

Penny kafasını yere yatırdı. Evet, ses tanıdıktı. Artık geçmişinin hangi kısmının onu yakalayıp tutsak ettiğini anlamıştı.

"Hayır!" diye bağırdı. Kalbi hızla atıyordu. "Aman Tanrım! Hayır..."

Angie'nin Sebastian'la ilişkisi karşılıklı sevgi prensibine dayanmıyordu. En başından beri Sebastian sahip, o da kendini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gönüllü olarak kullandıran bir köleydi. Fakat Angie ona o kadar âşıktı ki bir kez bile bu durumu sorgulama gereği duymadı. Her gece bardaki işler bittikten sonra Sebastian üst kata çıkıyor ve Angie'nin bedenini dilediği gibi kullanıyordu. İşi bittikten sonra da Islington'daki lüks dairesine dönüyor, Angie'yi fahiş bir fiyata kiraladığı o pis delikte bir başına bırakıyordu. Sebastian Angie'ye hiç iltifat etmedi, sevgi sözleri şöyle dursun şefkat kırıntısı içeren en ufak bir söz ya da harekette bile bulunmadı. Evet, bunların hiçbirini yapmamıştı ama keşke tek kusuru bu olsaydı. İlişkilerinin başlamasından kısa süre sonra Angie'yi şaka yollu iğnelemeye, her fırsatta sert bir dille eleştirmeye ve küçümsemeye başlamıştı. Mesela gözlerinin çok küçük olması sebebiyle maskaranın ona yakışmadığını söylüyordu. Sonra göğüslerini biçimsiz, baldırlarını da kalın buluyordu. Bir de saçlarını yapış tarzını beğenmiyor, onu sürekli çirkin ve bakımsız olmakla itham ediyordu. Angie âşık olduğu adamı mutlu edebilmek için sürekli çabaladı, kötü yorumlarına kulak verdi, her gün kendiyle ilgili bazı şeyleri düzeltmeye ya da değiştirmeye gayret etti. Ne yazık ki çabalarının karşılığında hiç takdir görmüyordu. Övgü ve iltifata o kadar açtı ki Sebastian kırk yılda bir, "Bu renk sana yakışmış," ya da "Ortağım Walter seni çok güzel buluyor," tarzında cümleler söylediğinde sevinçten havalara uçuyordu.

Angie, Sebastian'dan gelen en ufak bir söz, tepki ve davranışı kendisine duyduğu aşkın bir delili olarak yorumluyordu. Sebastian'ın içten içe kendisini çok sevdiğine ama bunu göstermekte zorluk çektiğine inanıyordu. Bir gün Sebastian'a müziği çok sevdiğinden ve şarkı söylemek istediğinden bahsetti. Sebastian, haftada iki gece grupla ücretsiz şarkı söylemesine izin verdiğinde sevdiği adamın kendisini gönülden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

desteklediğini düşünüp mutlu oldu. Sebastian bir keresinde önemli bir işi gerekçe göstererek Angie'yi arkadaşı Walter'a eskort olarak kiraladı. Angie bunu bile Sebastian'ın iyi niyetine yordu. Sebastian onunla o kadar gurur duyuyordu ki güzelliğini, yeteneklerini ve sohbetini diğer insanlara da göstermek istiyordu. Bunun dışında Sebastian'ın ara sıra odasına bir tomar para ya da büyük miktarda uyuşturucu getirmesini ve kimseye bundan bahsetmemesi konusunda onu sıkı sıkı tembihlemesini de kendisine olan sonsuz güveninin bir işareti olarak gördü. Angie bu düşüncelerinin gerçek olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu. O kadar ki bazı zamanlar sonu güzel olan tuhaf hayaller kuruyordu. Mesela biri onu sıkıştırıp para ve uyuşturucuların yerini soruyor, söylemezse başına kötü şeyler geleceğine dair onu tehdit ediyordu. Ama Angie aşkından güç alarak dimdik duruyor ve tek kelime etmiyordu. Bu sayede de Sebastian'a olan aşkını ve sadakatini en güzel şekilde ispatlamış oluyordu. Hayal işte... İşin kötüsü Angie bu hayallere kendini o kadar kaptırmıştı ki sonunu düşünmeden gerçek olmalarını ümit etmeye başlamıştı. Bu öyle hastalıklı bir durumdu ki Sebastian hiç hoşuna gitmeyecek bir şey yaptığında bile onu suçlamamaya çalışıyor; kırıcı söz ve hareketlerine kendince mazeretler yaratıyordu; en basitinden Sebastian çok meşgul bir adamdı, kafasında yüzlerce şey vardı. Sebastian'ın meşguliyetlerini unutup ondan daha fazla şey beklemek Angie'nin hatasıydı. Sebastian kusursuz ve âşık bir adam, kendisi de zaafları olan, tecrübesiz, âşık bir genç kadındı... Angie'ye göre gerçek bundan ibaretti.

Yaz mevsiminin habercisi ılık bir geceydi. Angie'nin eski ve küçük yatağındaydılar. Hararetli bir sevişme sonrası sevdiği adamın yorgun ve çıplak bedeni bir nefes kadar yakınında

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yatıyordu. Angie birden Sebastian'a yaşadığı yeri ne zaman görebileceğini sordu.

Sebastian'ın sıcak omzuna bir öpücük kondurup, "Her gece seninle vedalaşmak çok zor, çok üzücü," dedi. "Sabahları senin yanında uyanmak istiyorum.

Sebastian cevap vermedi. Sessizlik birkaç dakika sürünce Angie onun uyuyakaldığını düşündü. Ama sonra Sebastian, "Burası senin ait olduğun yer... Sen benim evime ait değilsin," dedi.

Angie doğruldu, uzun saçları perde misali çıplak göğüslerini örtüyordu. "Ama olabilirim, değil mi? Yani bir gün?"

Sebastian yorganı kenara itti. Ayağa kalkıp kıyafetlerine uzandı.

İşte yine aynı korku... Angie bu korkuyu çok iyi tanıyordu. "Sebastian? Bana kızdın mı?"

"Çok şey istiyorsun. Sana verdiklerime bir baksana; iş, uyuyabileceğin bir yatak, şarkıcı olma hayallerinin peşinden gitmen için fırsat...

"Özür dilerim," dedi Angie, ama aslında niçin özür dilediğini bile bilmiyordu. "Özür dilerim Sebastian! Lütfen hemen gitme!"

Sebastian tekrar yatağa oturup iç geçirdi. "Ah Angie, kafam o kadar meşgul ki... Niyetim sana kaba davranmak değildi. Ardından Angie'nin elini tutup dudaklarına bastırdı.

Angie daha önce hiç özür diledikten sonra bu denli yakın bir davranış görmemişti. O kadar şaşkındı ki ne diyeceğini bilemedi.

"Sorunlarım var." diye devam etti Sebastian. "Büyük sorunlar...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Anlat bana, belki sana yardımcı olabilirim, dedi Angie bütün iyi niyeti ve sevgisiyle.

Sebastian kederli bir şekilde gülümsedi. "Evet, aslında yardım edebilirsin ama bunu yaparsam... Yok, olmaz... Senden bu kadarını isteyemem."

"Bu kadarını diye bir şey yok, benden her şeyi isteyebilirsin, dedi Angie anında. Kulağa çok saçma, hatta aptalca gelebilir ama zavallı Angie bunu söylerken ne yazık ki çok ciddiydi.

Sebastian birden aklındakileri dökülmeye başladı, konuşurken bir saniye bile tereddüt etmiyordu. "Walter seninle olan randevularından çok hoşnut kalmış. Seni daha yakından tanımak istiyor."

Angie'nin kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"O iş yaptığım çok yakın biri ve ben... Ona borcum var. Bu borç ödemekle bitiremeyeceğim kadar yüklü bir miktar. Bu yüzden gece kulübümü bile kaybedebilirim. O zaman şarkı söyleyebileceğin ve başını sokabileceğin bir yerin kalmaz. Ama Walter bana bir teklifle geldi. Bütün borcumu silecek. Tek yapman gereken onunla bir gece birlikte olmak..."

Angie'nin tek kelime etmediğini gören Sebastian hemen, "Sadece bir kereliğine..." diye ekledi.

Angie bunu yaptı tabii ki... Hatta sadece bir kere de değil...

Takip eden aylarda Walter'la üç kere yattı. Onun yanı sıra Sebastian'ın Hollanda'dan gelen bir arkadaşıyla ve adını sorma gereği bile duymadığı bir adamla daha birlikte oldu. Başka bir erkeğin yatağına girdiği her an kendinden daha da nefret etti. Bu sayede bir sonraki sefer onun için bir nebze daha rahat oldu. Bir süre sonra Sebastian başka bir finansal bataktan söz etmeye başladı, sözüm ona yine borçlanmıştı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ama Angie aptal değildi. Muhtemelen Sebastian seks hizmetleri karşılığında o adamlardan para alıyordu. Fakat Angie'nin bunu bilmesi dur demesine yetmedi. Altı-yedi adamla birlikte olduktan sonra yaşadığı iğrenç durumu daha az önemsemeye başladı. Başka bir adamla yattıktan sonra Sebastian bir iki hafta ona çok iyi davranıyor, şarkı söylerken onu izliyor ve bir gün büyük bir yıldız olacağını söyleyip küçük çaplı iltifatlar ediyordu. Sebastian'ın bu kadarcık ilgisi ve kibarlığı Angie'ye yetiyordu.

Yani neredeyse yetiyordu...

Bu durum yıllarca sürebilirdi. Sonuçta Angie on altı yaşında annesinden kaçmış çaresiz bir kızdı. Ne kadar iğrenç bulsa da o hapishaneden kaçmaya cesaret edemeyebilirdi. Ama öyle olmadı... Bardağı taşıracak son damla bir akşam alt kata gelmiş onu bekliyordu... Angie her zamanki gibi işe gitti. Barın arkasında onun yaşlarında, uzun boylu, kilolu, genç bir adam duruyor ve müşterilerin siparişlerini alıyordu. İki kolu da dövmelerle doluydu, çakıl taşı gibi gözleri de soğuk ve ruhsuz bakıyordu. Adamın kim olduğunu Sebastian tanıtınca öğrendi.

"Angie, bu benim oğlum Benedict."

Angie karşısında duran insan irisi adamın kibar Sebastian'ın minik yavrusu olduğuna inanmakta zorlandı. Şok olmuştu... Bir oğlu olması bir yerlerde hiç sözünü etmediği bir karısının da olduğunu mu gösteriyordu? Şaşkınlıktan bu soru aklına bile gelmemişti. Gelmiş olsaydı da cevap hayırdı, Sebastian'ın hâlihazırda bir karısı yoktu. Benedict gençliğinde yaşadığı başarısız bir ilişkinin meyvesiydi. Şimdi Sebastian kayıp yılları telafi etmeye çalışıyor, ona bir gün başına geçeceği işin inceliklerini öğretiyor, iyi bir baba olmaya çabalıyordu. Benedict'in kulüpteki ilk işi çalışanlara patronun kim

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olduğunu öğretmek oldu; kazara bir bardağı düşürdüğünde Angie'yi azarlamak, siparişleri karıştıran bir garsonu kovmakla tehdit etmek bu yöndeki ilk icraatlarıydı. İnsanlar üzerindeki gücünü gördükçe daha da kabalaşıyor, hatta bundan hayvani bir zevk alıyordu. Angie hayatı boyunca Benedict kadar sevimsiz, kötü niyetli ve küstah bir insan görmemişti. Oğlunun tavırlarından daha çok canını sıkan şeyse Sebastian'ın bu konuda hiçbir şey yapmamasıydı. Hangisine daha çok üzüldüğünü artık kendisi bile bilmiyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde üst kattaki odasına çıktı. Birkaç dakika sonra da her zamanki gibi kapısı tıklatıldı. Sevinçle gülümseyerek kapıyı açtı. Gelen Sebastian'dı ama yalnız değildi. Benedict de yanındaydı...

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi Sebastian.

Benedict gülümsedi. Angie, Benedict'in kocaman tombul ellerini, vahşi hayvana benzeyen öfkesini, azarlamalarını ve zorbalıklarını düşününce kaskatı kesildi. "Hayır!"

Sebastian kaşlarını çattı. "Hayır mı?"

Angie'nin kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına atmaya başladı. "Hayır," diye tekrarladı ama bu kez daha sert bir dille.

Benedict babasına dönüp, "Baba, bu senin küçük fahişen değil mi?" diye sordu.

"Bir kız hayır diyorsa onu dinlemek zorundayız Benedict," dedi Sebastian ve umurunda değilmiş gibi yalandan omuz silkti.

Bir kız... Demek Angie farkında olmadan adını da kaybetmişti. Sebastian'ın tavrı karşısında tam yumuşamak üzereydi ki Benedict'e baktı. Bedenine dokunması... Hayır, düşüncesine bile katlanamıyordu. Sebastian en azından diğer

BELONGS TO KAKTUS TEAM

adamlarla birlikte olmasını söylerken bir gerekçe belirtiyor, rol yapar gibi düşünmesi için onu ikna ediyordu. Aşkı uğruna onun dediklerini yapmış olması onu kötü biri yapmazdı. Angie kesinlikle fahişe değildi, en azından o böyle olmadığını düşünüyordu...

"Ben... Özür dilerim Sebastian. Bu sadece...

Sebastian sadece, "Hoşça kal," dedi. Ardından eşikte dikilen oğlunu çekip kapıyı kapattı.

O geceden sonra Sebastian odasına hiç gelmedi. Kulüpte çalışırken bile ondan uzak durmaya, ona adıyla seslenmemeye, ona diğer garsonlar gibi davranmaya başladı. Bu arada Benedict'in estirdiği terör son hız devam ediyordu. Benedict'in ufacık bir şeyde tetiklenen öfkesi ve gazabı akşamlarının geleneksel bir özelliği hâline gelmişti. Angie zamanla Benedict'i tanıdıkça onun sadece sinirli, kaba ve küstah bir tip olmadığını fark etti; onda yanlış olan bir şeyler vardı. Tam göremese de sezebiliyordu, genç adamın ruhunun derinlikleri karanlık bir şeylere gebeydi. Tutukluk yapan bir elektrik anahtarı, kabloları yanlış bağlanmış bir makine gibi arızalı bir tipti. Angie'nin durumu her geçen gün daha da kötüye gitti. Mutsuzdu, perişandı, yüreği sancıyor, aşkının hasretinden günbegün öldüğünü hissediyordu. Üç hafta kadar sonra Sebastian aniden odasına geldi. Gözlerinde biraz tedirgin, biraz da çaresiz bir bakış vardı. Angie onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Sebastian, çok ama çok özür dilerim. Seni üzmek istemedim, ben sadece...

"Şişşt!" diye uyardı Sebastian. "Vakit yok." Ardından sağ elindeki siyah evrak çantasını uzattı. "Bunu yatağının altına koy."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angie şaşkın bir ifadeyle çantayı aldı.

"Çabuk ol, dedi Sebastian omzunun üstünden arkasını kontrol ederek. "Benim hemen gitmem gerek. Geldiklerinde burada olursam benim için hiç iyi olmaz."

"Kimler?"

Sebastian tebessüm ederek Angie'nin yanağını okşadı. "Sadece dediğimi yap ve bunu yatağının altında sakla. Ayrıca her ne olursa olsun bu çantanın sende olduğuna dair kimseye tek kelime etme."

Yine Sebastian'ın tarafında olduğuna memnun olan Angie, başıyla onayladı. Ancak son birkaç haftadır ona duyduğu aşk ve sadakat o kadar zedelenmişti ki artık bundan o kadar emin değildi. Büyük aşkına şüphenin gölgesi düşmüştü bir kere, artık Sebastian'a ve yapabileceklerine kuşkuyla bakmaktan kendini alamıyordu.

Sonra Sebastian gitti. Angie çantayı yatağın altına itti ve katlanmış havlularla gizlemeye çalıştı. Alt kattaki kulüpten ses gelmiyordu. Yatağına yatıp biraz olsun uyumaya çalıştı.

Gecenin bir yarısı cam kırılma sesleriyle sıçrayarak uyandı. Panikle doğruldu, korkudan kalbi güm güm atıyordu. Çıtını çıkarmadan sesleri dinlemeye başladı. Bağıran erkek sesleri, devrilen eşyaların gürültüsü... Birileri kulübü dağıtıyordu. Ama kimler? Az sonra çantayı aramak için buraya da geleceklerini tahmin etmek için âlim olmak gerekmiyordu.

Angie birden upuzun bir rüyadan uyandığını hissetti, garip bir aydınlanma yaşıyordu sanki. Zihnindeki taşlar yerine oturdu, bakış açısı netleşti. Yatağından fırlayıp eşyalarını çantasına tıkmaya başladı. Kıyafetler, makyaj malzemeleri, bir paket bisküvi... İşe yarar gördüğü ne varsa aceleyle çantaya koyuyordu. Bu arada merdivenlerden ayak sesleri gelmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üstüne kot pantolon ve kalın bir kazak geçirip saçlarını arkadan topladı. O esnada kapı büyük bir gürültüyle açıldı. O şiddetle yerinden çıkan kilit önce havaya uçtu, sonra da zemine düştü. Koridorun loş ışığında iki adam silüeti belirdi. Tepeden tırnağa siyah giymişlerdi.

Angie anında, "Yatağın altında, lütfen canımı yakmayın, dedi.

Adamlar geçmesine izin verdiler. Angie de can havliyle oradan kaçtı.

Kamyonet bir süre sonra durdu. Penny korkudan buz kesmişti. Acaba şimdi ne olacaktı? Yoksa onu direkt öldürecek miydi? Belki de önce güzel vakit geçirmek isteyecek ya da canını yakacaktı? Kamyonetin sürgülü kapısı açılınca tuğla duvarlarla çevrili bir garajda olduğunu gördü. Duvarlardaki ahşap rafların üstü metal parçaları, menteşeler, el aletleri, karton kutular ve oto yedek parçalarıyla doluydu. Adam uzanıp kamyonetin içindeki ışığı yaktı. Ve Angie üç yıl sonra o yüzü tekrar görmek zorunda kaldı. Pek değişmemişti.

"Merhaba Angie," dedi adam.

Angie cesaretini topladı. Ne kadar korktuğunu göstermek, ona bu zevki yaşatmak istemiyordu. Ağzındaki iğrenç bir şeyi tükürürcesine, "Selam Benedict," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sekizinci Bölüm

Ellie'nin babasının ölümünün üzerinden altı ay geçmişti. Bay Neumann, köyden çok ucuza aldığı eski bir pikabı eve getirdi. Neumannlar kâğıt üstünde varlıklıydılar; en basitinden koca çiftlik ve içindeki onca hayvan onlara aitti. Fakat lüks harcamalara ayıracak paraları yoktu. Kısaca yeni bir pikap onlar için ciddi bir harcama sayılırdı. Televizyonları bile o kadar eskiydi ki sadece rüzgârlı günlerde çalışıyordu. Bu yüzden akşamları ya kitap okuyorlar ya da kibritleri para niyetine kullanarak kart oyunları oynuyorlardı.

Evin yeni eşyası olan konsol pikap, kanepenin arkasındaki bir buçuk metrelik alanı kapladı. Pikabın büyük, yuvarlak bir düğmeyle ayarlanan radyosu ve konsolun tek tarafına yerleştirilmiş büyük bir hoparlörü vardı. Bunun yanı sıra birçok şeyi eksik ya da arızalıydı; mesela bir zamanlar ses ayarı düğmesinin olduğu yer boştu, döner tablası dönmüyordu ve büyük konsolun sağ ayağı sallanıyordu.

Bayan Neumann kaşlarını çatarak, "Bunu neden aldığını hiç anlamadım," dedi. Ellie'yle birlikte odanın diğer tarafında oturmuş, eski çamaşırları onarıyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter kanepenin arkasına geçip radyo düğmesini çevirdi. Sol hoparlörden parazitli bir ses geldi.

"Çünkü çok ucuzdu. Böyle bir pikabı bu fiyata hayatta alamazdık."

"Ama kullanamayacaksan..."

"Dieter'le birlikte tamir edeceğiz."

Bayan Neumann gözlerini devirerek kıkır kıkır gülen Ellie'ye baktı. Durum komikti çünkü Bay Neumann bu tür konularda sabıkalıydı, daha bir ay önce tamir edeceğim diye soğutucuyu sökmüş ve parçalarım bütün eve saçmıştı. Bayan Neumann da çok sinirlenmiş ve kocası evde değilken bir tamirci çağırmıştı.

Tam o sırada radyodan bir erkek sesi geldi. Spiker hava durumunu sunuyordu.

Zaferiyle gururlanan Bay Neumann karısına baktı.

Bayan Neumann, "Plakçaları çalıştırabilirsen, bak, bu büyük bir mucize olur," diye homurdandı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme olan Ellie, ciddiyetini korumaya çalışarak, "Plağınız var mı?" diye sordu.

Dieter başıyla onayladı. "Babam iki marka bir kutu plak almıştı, kutu hâlâ arabada duruyor."

Bir iki dakika sonra hava durumu bitti ve müzik yayını başladı, İngilizce pop müzik çalıyorlardı. Bay Neumann oğluna başka bir istasyon bulmasını söyledi. Ancak Dieter kurcalayınca yayın hepten gitti ve ilk baştaki cızırtı yeniden duyulmaya başladı.

Takip eden iki hafta boyunca yeni pikap mutlu ailenin tatlı atışmalarının ve sert tartışmalarının ana konusu oldu. Ordudayken elektronik cihazlar hakkında bazı bilgiler edinen Dieter, pikabı önce tamamen söktü, sonra da parçalarını teker

BELONGS TO KAKTUS TEAM

teker yeniden taktı. Ellie onu çalışırken izlemeye bayılıyordu. Yumuşacık ve hünerli ellerine, konsantre olunca sıktığı çene kaslarına baktıkça parmakları ona dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Ancak ilişkileri konusunda Bay ve Bayan Neumann'ı şüphelendirmemek için hâl ve hareketlerine son derece dikkat ediyordu. Aslında bu konuda ikisi de tedbirli davranıyordu. Bazı zamanlar aynı odada Dieter pikabı onarıyor, Ellie de dikiş dikmek ya da eşyaları cilalamak gibi işleri hallediyordu. Saatlerce dip dibe oturdukları hâlde bir kez bile göz göze gelmiyorlardı. Günler uzamaya, güneş mavi gökyüzünü daha geç terk etmeye başladığı hâlde pikabın parçaları hâlâ yerde duruyordu. Dağınıklıktan en fazla rahatsız olan kişi Bayan Neumann'dı. Gün aşırı yerdeki bütün vidaları, kabloları ve pikap parçalarını çöpe atmakla tehdit ediyordu. Neyse ki bunlar tehditten öteye geçmedi.

Çok güzel bir ekim sabahıydı. Ellie domuz ahırında rutin işlerini hallediyordu. Birden kapının orada bir gölge fark etti, hemen dönüp baktı. Gün ışığının vurduğu güzel yüzün Dieter'e ait olduğunu görünce gülümsedi.

Dikkatini tekrar önündeki kovaya verip, "Yardım etmeye mi geldin?" diye sordu.

"Bir sürprizim var."

"Bana mı?"

"Evet."

Ellie kovayı yere bırakıp ellerini önlüğüne sildi. Çok şaşkındı. "Nedir?"

"Sana söylersem sürpriz olmaz ki..." dedi Dieter ve Ellie'nin elini tuttu. "Haydi gel, annemle babam dışarı çıktı."

Ellie'nin içini bir ürperti kapladı. Acaba Dieter'in aklında ne vardı? Çabucak önlüğünü çıkarıp astı. Ardından merakla Dieter'in peşine takıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dieter onu salonun ortasına getirdikten sonra pikabın yanına gitti.

Ellie hayretle, "Sakın bana sonunda onu tamir ettiğini söyleme," dedi.

"Gözlerini kapat ve dinle."

Ellie kendisine söylenileni yaptı. Önce hoparlörden gelen hafif sesi duydu, sonra da elini beline dolayan Dieter'in sıcak nefesini hissetti. Akabinde müzik başladı; yavaş yavaş... Yüreğe dokunan kemanlar... Ellie çalan eseri anında tanıdı tabii ve nutku tutuldu.

Ardından kemanlara bir kadın sesi eşlik etti; eşsiz bir soprano olan Maria Callas. Ellie bu kadının sesini nerede duysa tanırdı. Puccini'nin tek perdelik *Gianni Schicchi* operasından *O mio babbino caro,* yani *Ah Sevgili Babam* isimli aryayı söylüyordu. Dieter çalan eserin ne muhteşem bir şey olduğunu bilmiyordu tabii. Çünkü ne İtalyanca ne de ünlü opera aryaları hakkında fikir sahibiydi. Ona göre pikapta çalan şey sadece bir kadının söylediği şarkı, Ellie'yi mutlu edebilmek niyetiyle rastgele seçtiği bir plaktı. Fakat yanılmıştı, Ellie bırak mutlu olmayı eski günlerin acı hatıralarıyla derin bir kedere gömülmüştü.

Ellie'nin kaskatı kesildiğini fark eden Dieter, "Ellie?" diye seslendi.

"Ah, Dieter... Bu senin hatan değil..." dedi Ellie gözyaşlarını silerek.

"Ne oldu?"

Ellie koşup pikabı kapattı. Maria Callas'ın güçlü sesinin yerini önce küçük bir cızırtı, sonra da derin bir sessizlik aldı.

Dieter çok üzgün ve mahcup görünüyordu. "Ben... Şey, hoşuna gider diye düşündüm. Bir opera eseri ve..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hissettiği şeyi Dieter'e nasıl açıklayacaktı ki? Bir zamanlar tutkusu olan opera artık kulakları için ölümcül bir zehirdi. Her notası ona bu hayatta ne büyük kayıplar verdiğini anımsatıyordu. Bu artık... Yani opera âşık olduğu, hasretinden yandığı, ama sonsuza dek dışında kaldığı bir dünyaya açılan bir pencere gibiydi. Artık operayla kurabileceği tek ilişki kayıp fırsatları ve acı dolu günleri hatırlayıp kederlenmek ve kaderin üstüne oynadığı zalim oyunlara hayıflanmaktı. Ötesi yoktu, maalesef olamayacaktı...

"Hoşuma gitmedi, çok üzgünüm ama artık bunu dinleyemem," dedi Ellie. Kendini suçlu ve nankör biri gibi hissediyor, bu onu daha da üzüyordu. "Yani onca olandan sonra bir daha yapamam..."

Dieter elinden tutup Ellie'yi kanepeye götürdü. Ardından hemen yanına oturdu. "Ama opera senin her şeyindi. Ben sandım ki kendini daha iyi hissettiğinde... Yani er ya da geç yeniden şarkı söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Şarkı söylemek mi? Nerede?"

"Ne bileyim düğünlerde belki. Tıpkı çocukken söylediğin gibi..."

"Düğünlerde mi? Sence benim sesim sadece düğünlerde söyleyebilecek kadar mı iyi?"

Afallayan Dieter hemen toplamaya çalıştı. "Ya da yarışmalarda... Hatta seçmelere bile tekrar katılabilirsin. İstersen bir telefon edip bilgi alabiliriz, sonra da..."

"Kes şunu Dieter! Lütfen sus! Aylardır şarkı söylemiyorum. Öğretmenimi kaybettim. Ne alıştırma yapabileceğim bir enstrümanım ne de müziğe dair herhangi bir şeyim var. O zamanki hayaller... Sahnede olmak... Onlar bana göre değil..."

"Ama neden?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie avaz avaz bağırmak istiyordu. "Çünkü ben fakirim... Çünkü ben yalnızım!" Ama yapmadı, çığlıklarını bastırmayı seçti. Ardından ayağa kalkıp Dieter'in bitmek bilmeyen sorularına bir son vermeye karar verdi. Sevdiği adamı incittiği için kendinden nefret ediyordu ama elinden başka bir şey de gelmiyordu.

"Çünkü unutmak istiyorum," dedi kesin bir dille. "Bunu anlamak bu kadar zor mu? Ben o müziği bir daha asla duymak istemiyorum."

Dieter'in onu geri çağırmasından çekindiği için koşar adım dışarı çıktı. Ruhuna hem derinden tesir eden hem de işkencelerin en büyüğünü yapan o müzikten uzaklaşmak, kaçmak zorundaydı...

Dört gün gecikmişti. Ellie küçük günlüğündeki günleri bir kez daha saydı. Maalesef her seferinde de aynı sonuca ulaşıyordu. Âdeti tam dört gün gecikmişti... Her sayışında yüreği daha da sıkışıyor, nefesi kesiliyordu. Aslında bu konuda Dieter'le dikkatli davranmışlardı; hamile olmasının imkânı yoktu. Sakin olmaya çalıştı ve sayfaları yeniden gözden geçirdi. Bu kez daha dikkatli saydı. Ama sonuç yine aynıydı. Hesaplamalarına göre dört gün önce adet görmüş olması gerekiyordu.

O esnada kapısı hafifçe tıklatıldı. Bayan Neumann kapıyı iterek içeri girerken Ellie telaşla günlüğünü yastığının altına sakladı. Panik ve suçluluk yüzünden yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ellie, çamaşırlar konusunda biraz yardım edebilir misin?"

Ellie ayağa fırlayarak, "Elbette," dedi. Bir şey belli etmemek için tebessüm etmeye çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie, Bayan Neumann'ın ıslak çamaşırları yıkama havzasından çıkarıp merdanede sıkmasına yardım etti. Ardından sepeti alıp çamaşırları asmaya gitti. Sonbahar güneşinin ılıklığı, sarı çimlerin üstünde uzanan çamaşır ipleri, çiftliğin her köşesinde rengârenk açan yabani çiçekler, vızıldayan ve şeffaf kanatlarından gün ışığı süzülen böcekler... Tek kelimeyle harika bir gündü ama Ellie'nin aklı başka yerdeydi. Dieter'le hemen konuşması gerekiyordu, fakat neredeyse hiç yalnız kalamıyorlardı. Endişe ve kaygı dolu bir haftayı sonlandırmadan önce bu işi halletmeliydi ama Ellie istediği fırsatı bir türlü bulamıyordu. Böyle giderse Dieter'e söyleyemeden delirmekten ya da endişeden ölmekten korkuyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde Ellie dört gözle beklediği konuşma için uygun fırsatı yakaladı. Bay ve Bayan Neumann mutfak masasına oturmuş hesap kitap yapıyorlardı. Dieter ise sebze bahçesindeki yabani otları temizliyordu. Ellie müsaade isteyip dışarı çıktı. En kısa sürede Dieter'i bulmalıydı.

Sebze bahçesi çiftlik arazisinin yan tarafında yer aldığı için evden pek görünmüyordu. Ellie dikkatle bahçenin kapısını açıp içeri baktı. Dieter oradaydı ve Ellie'nin geldiğini görmüştü.

Dieter üzgün bir sesle, "Güzelim balkabaklarına yine fareler dadanmış," dedi. Sonra Ellie'nin yüzünden bir terslik olduğunu anlayıp ayağa kalktı. "Ellie? İyi misin? Sorun ne?"

"Galiba hamileyim..."

Dieter'in yüz ifadesi anında değişti. Ela gözlerinin etrafı kırıştı ve dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Gerçekten mi?"

Ellie Dieter'in tepkisini görünce hem şaşırdı hem de sinirlendi. "Böyle bir şeye nasıl sevinebilirsin?"

"Ama bu... sence de çok heyecan verici bir şey değil mi Ellie?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, ben heyecanlı falan değilim. Hatta korkudan ölüyorum!"

Dieter gülümsemesini saklamaya çalıştı ve Ellie'yi kollarının arasına aldı. "Emin misin peki?"

"Emin sayılırım. Âdetim dört gün gecikti, daha önce bir kez bile gecikmemişti."

Dieter geri çekilip Ellie'nin yüzüne baktı. Dudaklarında yine aynı gülümseme belirdi. "Ellie görmüyor musun? İkimiz yeni bir hayat yaratmış olabiliriz. Sence bundan daha mucizevi ve muhteşem bir şey var mı?"

"Ama biz çok genciz... Evli değiliz, gidecek bir yerimiz de yok. Ailen anladığında beni kapının önüne koyacak ve..."

Dieter kafasını salladı. Sonra işaret parmağını Ellie'nin dudaklarına bastırdı. "Ben yirmi dört yaşındayım, sen de yirmi yaşındasın. İkimiz de yetişkiniz Ellie ve evlenebiliriz. Annemle babam da zamanla bu fikre alışır. Arkalarından iş çevirdiğimiz için başlarda biraz alınabilirler, ama ikisi de seni çok sever. İlk torunlarını da çok seveceklerinden eminim." Dieter'in eli yavaşça Ellie'nin bel hizasına indi, şefkatle karnını okşadı. "Biz de onu çok seveceğiz Ellie..."

Ilık sonbahar rüzgârı tarlalardaki otları dalgalandırıyor, ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu. Ellie uzaklara; uçsuz bucaksız tarlalara, arkalarında yükselen tepenin yeşil yamaçlarına ve mavi gökle temas eden zirvesine baktı. Dieter'in sözlerine kulak verip sakinleşmeye gayret etti.

"Hayatımın böyle olacağını hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı.

Ellie önce Dieter'in söylediği şeyi duymadığını zannetti çünkü Dieter bir müddet sessiz kalmıştı. Ama sonra, "Bana kalırsa en kötüsü hayatını belli bir şekilde hayal etmen. Hayatta

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hiçbir şey planladığın gibi gitmez Ellie. Böyle düşünürsen hep hayal kırıklığına uğrarsın," dedi ve Ellie'yi yanağından öptü.

Gözleri dolan Ellie, sevdiği adama yaslandı. Belki de Dieter haklıydı. Belki de onun en büyük sorunu buydu. Babası onu tek bir amaç için büyütmüştü; şarkı söylemek... Ama artık babası yoktu. Ellie onun yokluğunda kendini amaçsız, yalnız ve biçare hissediyordu. Sanki onu hayata bağlayan en önemli şeyi yitirmiş ve kendini zaman denilen suyun akıntısına bırakmıştı, sürükleniyordu... Dieter'le bir aile kurup çiftlik işleriyle ilgilenmek... Bu hayat kelimesinin tek anlamı mıydı? Yoksa başka türlü bir hayat mümkün müydü?

Onca şeyden sonra yeni bir yaşam... Mavi ufka dalıp her şey başka türlü olsaydı diye sorgulamayı bırakabilir miydi? İhtimal dâhilinde olmayan şeyleri hayal etmeyi bırakıp önündeki gerçeklere, elinin erişebileceklerine bakabilir miydi?

Ellie kendini çekip, "Eve dönsem iyi olur," dedi.

Dieter elini tutup sıktı. "Bence köye gidip Doktor Freiburg'a görünmen lazım."

Ellie hiçbir şey söylemeden sadece başını salladı.

"Salı gününe randevu al. Annemle babam evde olmayacak, o gün ben de seninle gelebilirim."

Pazartesi gecesiydi. Doktor Freiburg'la olan korkunç randevunun arifesi... Banyo yapan Ellie giyinirken günlerdir yaşadığı kâbusun sona erdiğini fark etti. Daha önce kan gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

Geceliğini giyip odasına gitti. Orada da üstüne bir kaban, ayağına da lastik çizme geçirdi. Sessizce evden çıktı. Rahatça sevinç çığlıkları atabilmek için ahırın arkasına koştu. Ahırın yan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tarafına çömelip dünyaya göz kırpan yıldızları izlemeye başladı. Mevsim değişiyordu; sararan yapraklar dökülüyor, rüzgâr giderek daha sert esiyordu. Gözlerini kapatıp başını ambarın duvarına yasladı. Öğleden sonra güneşiyle ısınan latalar hâlâ sıcaktı. Gecenin ve yalnızlığının tadını çıkarırken aklına bir parça geldi; Richard Strauss'un *Son Dört Şarkı* adı altında bestelediği şiirlerin sonuncusu olan *Im Abendrot* isimli eseri... Ünlü harfleri aynı tonda çıkarmak için ağzını nasıl oynatması gerektiğini hissedebiliyor, hoş kemanların sesini duyabiliyordu. Birden zihninde bir hayal belirdi. Sahnedeydi ve şarkı söylüyordu... Sesi ağaçların üstünde süzülen bir kuş misali net, pürüzsüz, zarif ve bütün kulakların hayranlığına vâkıf olacak kadar güzel çıkıyordu... Salondaki ışıklar ona çevrilmiş, loş koltuklarda oturan seyirciler beğeniyle ona bakıyordu...

Sonra gözlerini açtı. Ancak lacivert kadifeye benzeyen gökyüzünden ve çiyle kaplı tarlalardan başka bir şey göremedi. O bir şarkıcı değil, basit bir köy kızıydı. Evet, gerçek buydu. Ardından ışıkları yanan mutfağa, yaşadığı eve dönmeye karar verdi. Bayan Neumann muhtemelen bulaşıklara yardım etmesi için onu bekliyordu.

Ellie o an hamile olup olmamasının çok da önemli olmadığını fark etti. Sonuçta bu hayatta izleyeceği patika değişmeyecekti; evlenmek, aile kurmak ve çiftlikte çalışmak... Kaderini ne kadar erken kabullenirse asla gerçekleşmeyecek olan hayallerine üzülüp acı çekmekten o kadar çabuk kurtulurdu.

Kafasının içinde çalan muhteşem besteyi duymazdan gelip evin yolunu tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuzuncu Bölüm

George elinde Penny'nin montuyla asansörden indi ve koşarak soğuk caddeye çıktı. Montunu sahnenin arkasında unuttuğunu görür görmez David Preston ve Penny'yi yakalayabilmek umuduyla peşlerinden çıkmıştı. Dürüst olması gerekirse bunun bir nedeni de Penny için endişelenmesiydi. Penny'nin gece vakti David Preston gibi kabına göre şekil alan biriyle gitmesini içine sindirememişti. Otelin dışına çıktığında caddenin boş olduğunu gördü. Ancak uzaklardan siren sesleri geliyordu. Otoparka gitmek için köşeyi döndüğünde akıl almaz bir manzarayla karşılaştı. O kadar şaşkındı ki ilk başta gördüğü şeyi algılamakta güçlük çekti. David Preston kımıldamadan yerde yatıyordu. Yaşlı bir kadın yanında diz çökmüştü. Kadının krem rengi ceketi kan içindeydi...

"Burada ne..."

"Sanırım öldü," dedi kadın yaşlı gözlerle. "Ona yardım etmeye çalıştım ama..."

George etrafına bakınarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Penny nerede?"

"Birdenbire bir adam ortaya çıktı. Kocamla birlikte her şeyi gördük. O adam genç kadını zorla beyaz bir kamyonete

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bindirdi. Kocam polisi ve ambulansı aramaya gitti." Tedirgin gözlerle sokağı taradı. "Kocamı görmediniz değil mi? Onu çok merak ediyorum. Çok korktum. Bunu yapan adam... Tanrım, böylesine korkunç bir şeyi kim yapar ki?"

O sırada George'un jetonu düştü. *O adam genç kadını zorla beyaz bir kamyonete bindirdi.* Paniğe kapıldı... Yaşadığı korku o kadar büyüktü ki artık tedirgin kadını sakinleştirecek durumda değildi.

O sırada kadının kocası koşarak yanlarına geldi, yaşlı adam nefes nefese kalmıştı. Karısına, "Haber verdim, yoldalar," dedi.

Kadın ayağa kalktı. Kollarını kavuşturup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Siren sesleri yaklaşmıştı.

Adam bu kez karısını rahatlatmaya çalışarak, "Merak etme canım, polise plakasını verdim. Onu bulacaklar," dedi.

George olan biteni bir hayalet gibi izliyordu, sanki ait olmadığı bir gerçekliğe misafir olmuştu. Bu olanlar gerçek olamazdı... Penny tehlikede olamazdı... Korkudan buz kesen kalbi bu kez büyük bir suçluluk duygusuyla doldu. Aylardır o tehdit telefonlarını almıyordu, o kadar uzun zaman olmuştu ki o telefonları ve arayan kişiyi neredeyse unutmuştu. Ama hata yapmıştı çünkü arayan kişi Penny'yi unutmamıştı. Telefonları görmezden gelmeseydi... Eğer Penny'yi bu konuda uyarmış olsaydı... Ya da sadece polise haber vermiş olsaydı...

Eğerler ve keşkeler... Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Penny'nin başına bunların gelmesinin sorumlusu George'du... Ne yazık ki hepsi onun suçuydu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George, Angie Smith'i bulduğu o geceyi hayatı boyunca unutmayacaktı. Soho'da tiyatro ve restoran karışımı izbe ve pis bir yerde şarkı söylüyordu. Aslında onu ilk önce eski bir arkadaşı görmüştü. O zamanlar Angie korkunç bir ses sistemi ve orkestrası olan Heat adında bir kulüpte çalışıyordu. Arkadaşı bahsedince George oraya gidip yetenekli ve güzel kızı bir de kendi gözleriyle görmek istemişti. Ama Angie birden ortadan kaybolmuştu. Bundan dört ay kadar sonra ona rastlaması tamamen şans eseriydi. Gitar çalan genç bir kadınla düet yapıyordu. Angie'nin sesini önce çalıştığı yerin önünden geçerken duymuş, çok etkilendiği için içeri girmek istemişti. Barda martinisini yudumlarken dikkatle onu dinlemişti. Ancak bu kez Angie kendini Penny Bright olarak takdim ediyordu. Adı farklı bile olsa George sahnedeki kızın arkadaşının bahsettiği yetenek olduğunu anında anlamıştı. Dikkatini çeken ilk şey kusursuz dış görünüşü oldu; badem şeklinde kahverengi gözler, yontulmuş bir heykel misali dikkat çekici elmacık kemikler, biçimli dudaklar, ayartıcı ama bir o kadar da tereddütlü bir gülümseme... George ondaki büyük potansiyeli görebiliyordu. Ama bundan daha fazlası da vardı. Angie'nin sesi onda farklı duygular uyandırmıştı, ilk kez gördüğü bu kıza karşı tuhaf bir yakınlık hissediyordu. O kadar ki Penny'nin âciz hâli onu çok sinirlendirmişti; pis pis bakan sarhoş aptallar, onu görmezden gelen dedikoducu kadınlar... Onu böyle güçsüz ve perişan görmeyi kabul edemiyordu. İçinden onu alıp iyileştirmek, zirveye çıkarmak ve zengin bir kız yapmak geldi. Kendini dünyanın tepesindeymiş gibi hissetsin istiyordu.

Sahne arasında yanına gitti.

"Adım George Fellowes," dedi kartvizitini uzatarak. "Adınız Angie Smith mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Penny asıl adını duyunca korktu. Ateşe değmiş gibi kartviziti geri uzattı. "Kim öğrenmek istiyor?"

Penny'nin ürktüğünü gören George, daha usul ve hassas yaklaşmayı denedi. "Sesinizden çok etkilendim Bayan Bright. Bu arada size Penny diyebilir miyim?"

Penny hafifçe tebessüm etti. "Angie demediğiniz sürece istediğinizi diyebilirsiniz."

George kartviziti tekrar Penny'nin avucuna koydu. "Ben müzik sektöründeyim."

Penny kuşkulu gözlerle baktı. "Üstünüze alınmayın Bay Fellowes, ama bu sözleri daha önce çok duydum, hepsi de yalandı."

George doğru söylediğine inandırmak için sektöre kazandırdığı on ünlü ismi saydı. Penny tedirginliğini üstünden tam atamamış olsa da yavaş yavaş ona ısınıyordu. George Penny'nin sahnesinin ikinci bölümünü de dinledi. Deneme kaydı organize ettikten sonra kendisine ulaşabileceği bir telefon numarası istedi.

Penny elindeki kartı salladı. "Neden ben sizi aramıyorum?"

"Arayacak mısın peki?"

"Bunu düşüneceğim diyelim..."

George çok şaşırmıştı; Penny ilk etapta kimseye güvenmiyordu. Bu kadar genç bir kız yeni bir isim kullanacak ve gerçek adını duyduğunda ölesiye korkacak kadar ne yaşamış olabilirdi? Başından neler geçtiğini merak etmemek George'un elinde değildi. Bir hafta sonra, yani George hakkında biraz araştırma yaptıktan sonra Penny Bright onu aradı. Eski hayatını arkasında bıraktı ve yeni hayatına merhaba dedi... Önce tek bir parça kaydettiler. İyi başlayan satışların belli bir seviyede durduğunu gören George, biraz para yatırarak duruma

BELONGS TO KAKTUS TEAM

müdahale etmeye karar verdi. Kiraladığı iki düzine adamı altmış beş kilometre çapındaki bir alana gönderdi. Görevleri İngiltere'deki müzik dükkânlarına gidip Penny'nin plağından yüklü miktarlarda almaktı. Planı işe yaradı ve plak satışları tavan yaptı. Bu sayede Penny en çok satan ilk on albüm sıralamasında yerini aldı ve başarılarının ardı arkası kesilmedi. Her şey güllük gülistanlık gidiyor, Penny'yi çok parlak bir gelecek bekliyordu.

Ne yazık ki George yakın gelecekte karanlık bir gölge gibi sinsice bekleyen musibeti öngörememişti... Zaten aklının ucundan bile geçmeyecek bir şeyi nasıl öngörebilirdi ki?

Benedict, Penny'yi eve doğru sürüklemeye başladı. Çığlık atmasın ya da karşı koymasın diye de boğazına keskin bir bıçak dayamıştı. Önce leş gibi kokan bir mutfaktan geçtiler. Her yerde eski gazete, kirli bulaşık ve yemek artıkları vardı. Sonra Benedict kapkaranlık bir merdivene açılan kapıyı tekmeyle açtı. Nereye gideceğini bilemeyen ve çok korkan Penny duraksadı. Bunun üzerine Benedict bıçağı sertçe boğazına bastırdı. Canı yanan Penny acıyla bağırdı ve yürümeye devam etti. Kaçırılmıştı, kapana kısılmıştı ve bedenindeki her hücre dehşete düşmüştü. Bunca şeye rağmen uzuvlarının nasıl hareket ettiğini anlayamıyordu. İki kat kadar indikten sonra Benedict ışığı yaktı. Penny etrafına bakınca eski mobilya ve rutubetli kolilerle dolu bir bodrumda olduğunu anladı. Yerde de çuvallar seriliydi. Benedict onu yere oturtup su borusuna bağladı.

"Bütün bunlar ne için?" diye sordu Penny, korkusunu sesine yansıtmamaya çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gayet iyi biliyorsun."

"Bak, eğer bu yıllar önce yatağımın altına sakladığım çantayla ilgiliyse..."

"Babam öldü."

Penny bu cümleyi duyar duymaz duraksadı. "Sebastian öldü mü?"

Benedict son düğümü de sıktıktan sonra Penny'nin karşısına çömeldi. Bu sayede Penny ona yakından ve dikkatle bakabildi. Gördüğü şey onu daha da korkuttu. Benedict'in benzi solgundu ve ter içinde kalmıştı, gözbebekleri küçücüktü, en kötüsü de çiftlik hayvanlarından beter kokuyordu.

Benedict parmağını Penny'nin omzuna bastırdı. "Onu sen öldürdün... Babamı sen öldürdün..."

Bu, çok saçma bir suçlamaydı. Ancak Penny karşısındaki kişinin akli dengesinin yerinde olmadığını fark etti. Delirmiş bir adama kendini makul bir şekilde nasıl anlatabilirdi ki? "Onu üç yıldır görmedim... Söylediğin şey hiç mantıklı değil."

Benedict bu söz üzerine gülümsedi. Yüzündeki anormal ifadeyi görünce Penny'nin kalbi buz kesti. "Adamlar o gece zulayı almaya geldiler. Ama sen onu alıp kaçtın..."

"Ben almadım, onlar aldı."

"Maalesef onlar farklı bir hikâye anlatıyor Angie. Ayrıca ben de aklıma daha çok yatana inanıyorum. Daha rahat bir yaşam sürebilmek için babamın mallarını satıyordun..."

"Hayır, ben yapmadım!"

"Yaptığın şeyin bedelini o ödedi, kafasına çok sert darbeler almış. Hastaneye götürdüğümüzde beyni hasar görmüştü. Tedavisi için varımı yoğumu sattım, durumu daha iyiye gidiyordu. Ama güçlükle konuşabiliyordu ve kendini âciz

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hissetmekten nefret ediyordu. Mart ayında bir silah alıp kafasına sıktı." Benedict heybetini sergilemek istercesine ayağa kalktı. "Şimdi neden olduğunu anlıyor musun? Şu an bir yıldız olabilirsin, televizyonlarda boy gösterebilirsin ama ben yaptığın şeyi biliyorum. Şimdi de sana bunun bedelini ödeteceğim."

"Ben hiçbir şey yapmadım. O kahrolası çantayı ben almadım. İçinde ne olduğundan bile haberim yok!"

Ancak Benedict sözlerine kulak asmadı. Işığı söndürüp merdivenden çıkmaya başladı.

Penny arkasından, "Peki, bana ne yapacaksın?" diye bağırdı. Bu kez korkusu sesinden anlaşılıyordu. Benedict'ten cevap gelmeyince konuşmaya devam etti. "Param var! Menajerim de çok zengin. İstediğin her şeyi sana verir, yeter ki canımı yakma!"

Benedict açık açık, "Canını yakmayı tercih ederim," dedi. Birkaç saniye sonra da merdivenin başındaki kapı kapandı.

Penny bileklerine bağlanmış olan ipten kurtulmaya çabaladı. İpler çok sıkı olduğu için kan dolaşımını engelliyordu. Daha şimdiden parmak uçları hissizleşmeye başlamıştı. Zihni yaşamakta olduğu vahşete inanamıyordu. Bunlar gerçek olamazdı... Kesin kâbus görüyordu. Birazdan kendi yatağında uyanacak ve güvende olduğunu görecekti. Ama hisleri... Korkusu, üzüntüsü, fiziksel acısı rüya olamayacak kadar gerçekti. Tenini kesen ipin sertliği, burnunun direğini kıran rutubet ve fare idrarı kokusu, çuval bezinin altındaki betonun soğukluğu... Bunları düşündükçe kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sonunda onun yorgun düşüp durmasından korkuyordu. Gaddar Benedict ipleri o kadar sıkı düğümlemişti ki değil gevşetmek elini hareket ettirmekte bile zorlanıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Penny örümcek ağına takılmış bir kelebek kadar çaresizdi. Bilmediği sonunu bekliyordu.

Saatler geçti... Belki de sadece dakikalar... Korkunun gölgesinde zaman anlamını bile yitirmişti. Bir süre kendini kurtarmaya çalıştı, sonra durup ağlamaya başladı. Sonra yine debelendi ama olmuyordu. Sesi kısılana dek karanlığa ve boşluğa bağırdı. Önce yardım diye haykırdı, sonra da Benedict'e sayıp sövdü. Bu durumdan kurtulmak istiyorsa kendini boş yere yormaması gerektiğini biliyordu. Odaklanmalı, dik ve güçlü durmalıydı... Ama korkusu o kadar güçlüydü ki ne yapması gereken şeyleri uygulayabiliyor ne de sağlıklı bir şekilde düşünebiliyordu. Dehşetin soğuk yüzü belleğini ve zihnini hipnotize etmişti âdeta. Her tıkırtıda, her su damlamasında, her fısıltıda acaba Benedict mi döndü diye korkuyla sıçrıyordu. Sesleri daha net duyabilmek için nefesini ve nabzını yavaşlatmaya çalıştı. Duydukları gerçek miydi? Yoksa kulakları ona oyun mu oynuyordu? Bilmiyordu.

Ne kadar olduğunu bilmediği ama uzun olduğuna kanaat getirdiği zaman geçti. Fakat sessizliği bozan hiçbir gelişme olmadı. Bu sefer ya Benedict hiç dönmezse diye düşünüp endişelenmeye başladı. Ya niyeti onu burada ölüme terk etmekse? Londra'nın varoş bir yerinde canlı canlı mezara girmiş gibi hissediyordu.

Gümbürtü... Sonra anlam veremediği başka bir ses... Yoksa Benedict bir şey mi arıyordu? Tüyleri diken diken oldu. Çıtını çıkarmadan dinlemeye çalıştı. Acaba Benedict öldürmeden önce ona işkence mi yapacaktı? Bir an evvel buradan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kaçmak zorundaydı. Biraz daha mücadele etti ama çabaları düğümleri sıkmaktan ve kan akışını daha da yavaşlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Sonra ayak seslerini duydu. Biri hızla merdivenden iniyordu. O an kalbinin duracağını hissetti. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Hayal meyal ona doğru yaklaşan gölgeler gördü. Ve bu son gördüğü şey oldu... Her şeyin bittiğini anlayan Penny kendinden geçti.

George polisin ona söylediği yere, Islington'daki eve gitti. Arabasının yanında volta atarak beklemeye başladı. Tanrı'ya şükür ki yaşlı çift kamyonetin plakasını alabilmişti ve bu sayede evi bulmuşlardı. Ancak polis güvenlik hattının ilerisine geçmesine izin vermiyordu. Bulunduğu yerden de hiçbir şey görünmüyordu. Cadde ışıl ışıldı; polis arabaları, itfaiye, acil durum araçları, üniformalı görevliler her yeri doldurmuştu... Neler olduğunu merak eden komşular bile pijama ve terlikleriyle sokaklara dökülmüştü. Basının haber alması an meselesiydi. George polisin işini çabuk yapmasını ve basın mensupları buraya üşüşmeden olayın sonlanmasını ümit etti. Bu hadisenin gazete manşetlerine düşmemesi için elinden ne geliyorsa yapmaya hazırdı çünkü Penny'nin bir sirk hayvanı gibi toplumun önüne atılmasını istemiyordu.

O kadar endişeliydi ki yerinde duramıyordu... Hızla volta atarken karısı Aila'nın sık sık sorduğu soruyu anımsadı. Belki şüphelerini gidermek, belki de evliliklerinden emin olmak için George'a genç pop yıldızı hakkındaki fikirlerini soruyordu. George da her seferinde, "Sadece iş ilişkimiz var," diyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama şimdi... Penny'yi kaybetme ihtimalini düşünüp korkması aksini kanıtlıyordu, galiba onunla arasındaki bağ sandığından çok daha derin ve güçlüydü.

Şu ana dek sadece polisin zorla karanlık küçük eve girdiğini görmüş ve akabinde gelen bağırışları duymuştu. İçeride bir arbede olduğu kesindi ama Penny'nin orada olup olmadığına dair hiçbir şey bilmiyordu. Oradaysa bile acaba hâlâ hayatta mıydı?

Sesler bir süre sonra dışarı taştı. George neler olduğuna bakmak için olabildiğince yakın bir noktada durmaya çalıştı. Dört polis memuru iri yarı bir adamı tartaklayarak dışarı çıkarıyordu. Adam sürekli ellerinden kurtulmak için çırpınıyor, bir yandan da ağza alınmayacak küfürler ediyordu.

"Penny nerede?" diye seslendi George, ama ona cevap veren olmadı. Cüsseli adamı polis arabasının arkasına bindirdiler. Arabanın tepe lambası karanlığı yararcasına ışık saçmaya başladı. Saniyeler sonra diğer polisler arabanın geçebilmesi adına kalabalığı dağıtmaya ve yolu açmaya başladı. Polis arabası uzaklaştıktan sonra sessizlik oldu. Bazı komşular kafalarını sallaya sallaya evlerine döndü.

George koşarak üstünde pembe sabahlık olan yaşlı bir kadının yanına gitti. "O adam kimdi?" diye sordu.

"Her daim başı belada olan biri... O ve babası... Hep bir işler çevirirler."

"Adı ne peki?"

"Benedict Marten."

Bu isim George'a hiçbir şey ifade etmedi. Benedict Marten adındaki bu adam da kimdi? Ve neden Penny'ye zarar vermek istiyordu? O sırada partide takılan aptal çiçekli kolyenin hâlâ boynunda olduğunu fark etti. Sinirle kolyeyi koparıp yere attı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birden evin içinden gelen bağırış ve alkış seslerini duydu. Polisler hafif kambur durmuş, tir tir titreyen genç bir kadını çıkarıyorlardı. Kafasındaki battaniye yüzünden yüzü pek görünmese de George gelen kişinin Penny olduğunu biliyordu.

"Tanrı'ya şükür! Tanrı'ya şükür! Tanrı'ya şükür!" diye haykırdı George. "Penny! Penny!"

Penny, George'un seslendiğini duyar duymaz koluna giren polislerden kurtuldu ve var gücüyle polis kordonunun oraya koştu. George'un kollarına atılıp küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Penny'ye sarılırken George'un âdeta yüreği parçalandı.

Polis memurlarından biri, "Onu hastaneye götürmemiz lazım bayım," dedi.

"George da benimle gelmeli," dedi Penny.

"Peki." Polis, altından geçebilsin diye kordonu yukarı kaldırdı. Az önce köşeyi dönen bir ambulans onlara doğru geliyordu.

George Penny'nin omuzlarını şefkatle sıkıp, "Hepsi bitti..." dedi.

Penny kafasını salladı ve daha çok ağlamaya başladı. "Hayır... Asla bitmeyecek..."

George aşırı gergindi. O kadar ki Aila'nın o sabah ütülediği gömlek terden sırılsıklam olmuştu. Kravatı fazla sıkı, avuçları da yapış yapıştı... Pazartesi sabahı trafiği o kadar yoğundu ki arabada bunalmıştı. İçeri temiz ve soğuk hava girsin diye Mercedes'inin camını açtı. Arabasını park edip toplantının yapılacağı yere doğru yürürken ne olursa olsun tedirginliğini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

belli etmemesi yönünde kendini telkin etti. Terli avuçlarını pantolonuna sürterek kuruladı, omuzlarını geriye attı ve daha emin adımlarla yürümeye başladı. Kısacası yorgun ve stresli bir adam gibi görünmemek için elinden geleni yapmaya çalıştı. Çünkü son bir ay boyunca üçe bölünmek zorunda kalmıştı. İşi hiç kolay değildi. Bir yandan sık sık sinir krizi geçiren Penny'yi sakinleştirmeye çalışıyor, bir yandan olaylardan haberi olmayan ama kocasını rahatsız eden bir şey olduğunu sezen Aila'yı her şeyin yolunda olduğuna ikna ediyordu. Öte yandan da sürekli soru soran yönetime turne hazırlıklarının iyi gittiği yönünde olumlu rapor verip onları kuşkulandırmamaya çabalıyordu... *Packenham and Powell Entertainment Finance* şirketinin ofisine varınca yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu ve kendinden emin bir tavırla el sıkıştı.

"George gelmene çok memnun oldum," dedi Harry Packenham. Ardından George'u çok şık dekore edilmiş bekleme salonundan büyük toplantı odasına aldı. Şirketin diğer ortağı olan James Powell uzun toplantı masasının ucuna oturmuş onları bekliyordu. Toplantı odasının büyüklüğü ve sessizliği George'un daha da gerilmesine neden oldu. Kendisine gösterilen yere oturdu ve çantasını dikkatli bir şekilde sandalyesinin ayağına yasladı.

Önce biraz sohbet ettiler. Havaların gidişatı, eşler ve futboldan konuştular. Ancak sonra altmışlı yaşlarında olmasına rağmen gençlere taş çıkartacak kadar muazzam öngörüye ve keskin bir zekâya sahip Harry, masaya doğru eğildi ve ellerini çenesinin altında kavuşturdu.

Gözlerini George'a dikerek, "Son zamanlarda kulağıma hiç hoş olmayan şeyler geliyor ve bu beni sinirlendiriyor George," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George neden bahsettiğini anlamıyormuşçasına, "Sinirlendiriyor mu?" diye sordu. "Affedersin ama ne tür şeyler?" Soruya soruyla cevap vermek en iyi kaçış taktiklerinden biriydi.

Ellerini kafasının arkasında kenetlemiş olan James Powell, ortağının aksine çok rahat görünüyordu. "Duyduklarıma göre Penny Bright denen kızın albümü rafa kalkmış. Hap kullandığı için kafası hep güzelmiş. Bu yüzden de provalara katılmıyormuş ve yakın zamanda yapılacak turne riske girmiş."

"İkinizi de temin ederim ki bu söylentilerin bir tanesi bile doğru değil," diye cevap verdi George. "Penny bir süredir rahatsız. Albüm promosyonunu layıkıyla yapabilmek için albümü kısa bir süre erteledik. Hem bu süreçte Penny de iyileşmiş olacak. Fakat dört ay sonraki turne için hazırlıklarımız son hız devam ediyor. O konuda bir sıkıntı yok."

Harry şu an gülümsüyor olabilirdi ama yüzündeki ifadeden duyduklarının onu ikna etmediği anlaşılıyordu. "Emin misin?"

"Hatırlatırım ki turne için yapılan finansal yatırımların yarısı da benim cebimden çıkıyor. Yani emin olmak zorundayım. Sonuçta siz ne kadar kaybederseniz, ben de o kadar kaybederim."

James masanın üstünden bir dosya uzattı. Dosyanın içi sayısal verilerle doluydu. "Biz de turne tam olarak planladığımız gibi gitmezse neler olabileceğini inceliyorduk. Raporda gördüğün gibi biletlerin yüzde seksen dördü satıldı. Ayrıca sahne inşası, müzisyenlerin ve teknik elemanların görevlendirilmesi, pazarlama ve tanıtım faaliyetleri gibi konulara çok ciddi miktarda para yatırıldı. Anlayacağın biletlerin parasını hak sahiplerine iade etmek zorunda kalmak istemiyoruz George. Hâl böyle olursa mali kaybımız çok büyük olur..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunun yanı sıra erteleme gibi bir durumu da kesin surette kabul edemeyiz," diye ekledi Harry. "İş hayatında dedikodular zehir etkisi yapar George. Turnenin vadedilen kalitede olmaması durumunda bile mali yükümlülüklerimiz devam eder. İnsanlar paralarının karşılığını almadıklarını düşünürse... Diğer bir deyişle hayranı oldukları pop yıldızının yerine uyuşturucudan ayakta bile zor duran lakayıt bir şarkıcı görür ve sahne şovunu beğenmezlerse bu bizi yasal açıdan yine zora sokar..."

George sert bir dille, "Penny kesinlikle yasa dışı bir madde kullanmıyor," dedi. "Geçirdiği viral enfeksiyon ses tellerini de etkiledi ama şimdi iyi. Hatta buradan sonra onunla prova yapacağı yerde buluşacağım." Vaktinin azaldığını vurgulamak için parmağıyla saatinin üstüne vurdu. "Bu kız sahiden sıkı çalışıyor. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacak." Aslında George da projedeki ortaklarıyla aynı kaygıları taşıyordu; bu işten çekilirlerse fazlasıyla para kaybederdi. Dava ederlerse durumu çok daha kötü olurdu. O kadar ki varını yoğunu satsa yine de tazminatı ödeyemeyebilirdi. George toplantının başındaki gülümsemesini bir kez daha dudaklarına kondurdu ve gerçekte öyle olmadığı hâlde özgüveni yüksekmiş gibi davrandı. Son cümlesi, "Endişelenmenize gerek yok..." oldu, lakin bu cümleye inanmaya en çok onun ihtiyacı vardı.

Penny karanlık bir odadaydı... Etrafındaki şekilleri tam seçemese de buralarda bir yerde bir delik olduğunu biliyordu. O delikten kaçmalıydı. Oraya doğru yürürse sonsuza dek düşebilirdi. Korkuyordu. Tereddütlü adımlarla ilerlerken onun sesini duydu. Arkasındaydı... Sıcak nefesini hissedebiliyordu. Ona yakalanmamak için çok daha hızlı hareket etmeliydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Merdiveni çabucak çıkarsa kapıya ulaşabilirdi. Ama olmuyordu. Her adımında oda daha da büyüyor ve Penny yolunu bulamıyordu. O yaklaşıyordu. Penny dehşet ve panikle koşmaya başladı. Aniden arkasındaki zemin kaymaya başladı. Adımlarını daha hızlı atmaya çalışırken sendeledi ve korktuğu şey başına geldi. Düşüyor, düşüyor, düşüyordu... Boşlukların en büyüğüne, hiçliğin göbeğine... Düşüyordu...

O sırada uyandı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Saç diplerinden ve göğüslerinin arasından oluk oluk ter akıyordu. Çarşafı tutup sıktı... Korkusundan kurtulup ortama ve ana uyum sağlaması biraz zaman aldı. Kendi evinde, kendi yatağındaydı. Güvendeydi. Şafak sökmek üzereydi, perdelerin arasından gri ve lacivert karışımı gökyüzü görünüyordu. Sessizlik... Onu yaran tek şey uzaklardan gelen araba sesleriydi. Uzun süre o pozisyonda yattıktan sonra yumruk yaptığı avuçlarını yavaş yavaş açtı ve düzensiz nefeslerine kulak verdi. Yaşadığı korkunç olaydan sonra kendine gelememişti. Bu son bir ayda aynı rüyayı sekizinci görüşüydü ama bir türlü alışamamıştı. Böyle bir şeye nasıl alışılır bilmiyordu. Sanki o gece yaşadığı korkunç hadise gerçeklik kavramında büyük bir delik açmıştı. Sanki sonsuza dek o geceyi yaşamaya mahkûm edilmişti. Sanki ne yaparsa yapsın dönüp dolaşıp o eve çıkacaktı. Sanki içine düştüğü girdaptan bir daha hiç kurtulamayacaktı... En ufak bir seste, ufacık bir tedirginlikte bütün kalbi buz kesiyordu.

Yatağında yuvarlanıp komodinin üstündeki sakinleştiricilere uzandı. O haplardan kaç tane aldığını saymayı bırakalı uzun zaman olmuştu. İçindeki korkuları azaltabilmek adına o hapları alması gerektiğine inanıyordu. Ayrıca geçirdiği travma sonrası doktorlar da bu hapları alması konusunda hemfikirdi. İki tane yuttuktan sonra sırtüstü uzanıp tavanı izlemeye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başladı. Hapların etkisini göstermesini, kaslarının gevşemesini ve sürekli olumsuz fikir üreten zihninin susmasını bekliyordu. Gün ışımaya başlarken o yeniden uykuya daldı...

Saatler sonra ısrarlı bir sesle uyandı. Önce ne olduğuna bir anlam veremedi. Malum uyku sersemiydi ve rüyasında arılar, renklerine göre sınıflandırılması gereken kurdeleler falan görmüştü. Yatağın kenarına oturup kafasını ellerinin arasına aldı.

Sonra kapı zili tekrar çaldı. Bu da kimdi? Büyük ihtimalle gelen kişi George'du. Zaten ondan başka kimse gelmezdi. Sadece George nerede yaşadığını biliyor ve sadece George nasıl olduğuna bakmak için evine gelecek kadar onu önemsiyordu. Ancak camdan bakıp caddedeki tanıdık silüeti görmeden önce içini bir korku kapladı. Ya gelen George değil de bir başkasıysa? Ya bir yabancı adresini bulduysa ve ona zarar vermek istiyorsa? Gelen kişinin Benedict Marten olamayacağını biliyordu. Ama ya geçmişinden gelip ondan intikam almak isteyen tek kişi Benedict değilse? Ya ödeşmek isteyen başka biriyse? Mesela Alan adındaki fotoğrafçı... Belki de Sebastian yüzünden yatmak zorunda kaldığı adamlardan biri... Belki de annesinin kilisesinden biri... Herkes olabilirdi. İhtimallerin sonsuzluğu bile korkması için yeterliydi. Geçmişteki nedenlerin ne tür sonuçlar doğuracağını öngörmek imkânsızdı. Ya şimdi hatırlamadığı, hatta o zaman bile dikkat etmediği bir şey yapmışsa? Ya hiç olmayacak birinin nefretini kazanmışsa? Bunların cevabını bilemezdi, ta ki onlar tarafından bulunana kadar... Bazen bir kâğıt kalem alıp ona zarar vermek isteyecek potansiyeldeki insanların ve kötü sonuçlar doğurabilecek olayların listesini yapıyordu, ancak endişeleri de uzayan satırlarla birlikte artıyordu. Sonunda da birkaç sakinleştirici alıp yatmaktan başka çıkar yol bulamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ürkerek pencereyi açtı ve aşağı baktı. Neyse ki gelen kişi George'du...

"George!" diye seslendi.

George kafasını kaldırıp yukarı baktı. "Penny, tam on dakikadır seni uyandırmaya çalışıyorum. İyi misin?"

Bu ne saçma bir soruydu böyle... Benedict onu kaçırdığından beri hiç iyi değildi. Hayatı allak bullaktı, korku yaşamının odak noktası olmuştu. Hiçbir şey algılayamıyor, hissedemiyor, düşünemiyordu.

Penny şifonyerdeki anahtarlığı alıp camdan aşağı attı. "İçeri kendin gir," dedi. Yatağına dönmek için yürürken gözü aynadaki yansımasına takıldı; yağlı saçlar, şiş bir surat, göz altlarında koyu renk halkalar. Tek kelimeyle felaket görünüyordu ama bunun ne önemi vardı ki? Yatağının üstünde bağdaş kurup George'u beklemeye başladı.

Kapının açılıp kapandığını duydu. Sonra yaklaşan ayak seslerini dinledi. Saniyeler sonra George yatak odasına girdi ve anahtarlarını geri verdi.

"Onlar sende kalsın," dedi Penny. "Bende yedek bir set var."

"Penny neredeyse öğlen oldu," dedi George.

"Uyuyordum."

"Saat onda provada olman gerekiyordu. Bana söz vermiştin."

Penny birden dün gece yaptıkları konuşmayı hatırladı. Provalar... İşin gerçeği bir aydır provalara katılmıyordu. Bugünkü provaya katılacağı sözünü nasıl verdiğini hatırlamaya çalıştı, fakat yapamıyordu. Kafası daha da karıştı. Sonra George'la dün geceki konuşmasını bir daha düşündü ve cevabı buldu. O konuşmayı sakinleştiricilerin etkisi altındayken yapmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Unuttum," dedi Penny.

George yanına oturdu. "Bu senin yapacağın bir şey değil Penny."

"Artık nasıl biri olduğumu, neleri yapıp neleri yapmayacağımı ben bile bilmiyorum George."

George her zamanki uzun konuşmasına başladı. "Ama Benedict'in artık sana zarar veremeyeceğini biliyorsun," dedi. Benedict hapisteydi. Şartlı tahliye talebi reddedilmişti. Savcı, David Preston cinayetiyle ilgili hakkında dava açmıştı. George dosyadaki adam kaçırına suçunun düşmesi ve Benedict'in sadece cinayet suçundan yargılanması için en iyi avukatları tutmuştu. Elbette, bu ona pahalıya mal olmuştu. Penny'nin uzun mahkeme süreci ve davayı takip eden medyanın baskıları yüzünden aynı travmayı tekrar tekrar yaşamasını istememişti. Zaten Penny'nin şahitliğine gerek de yoktu. Sonuçta olay cinayetti ve Benedict'in David Preston'ı kasten bıçakladığını gören iki tanık daha vardı. Kısaca cinayetten hüküm giymesi kaçınılmazdı. Suçlarla dolu sicili de göz önünde bulundurulunca uzun yıllar hapisten çıkamayacağı aşikârdı. George sağ salim kurtulduğu için çok şanslı olduğunu, artık onun için tehlike kalmadığını, bu kötü olay hiç olmamış gibi hayatına devam etmesi gerektiğini söylüyordu.

Ama bu olay gerçekten olmuştu... Hiç olmamış gibi davranmak Penny için imkânsızdı. En kötüsü de Penny'nin tek korktuğu kişi Benedict değildi. O artık herkesten ve her şeyden korkuyordu.

"Bugün prova yapamam," dedi Penny.

George kibar ve anlayışlı olmak için kendini zorlasa da Penny gerçeği ses tonundan anlayabiliyordu. "Peki, ne zaman prova yapabileceğini düşünüyorsun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yarın?" dedi Penny, ama bunun ihtimal dâhilinde bile olmadığını biliyordu.

"Peki... Önümüzdeki pazartesi provalara tekrar başlamaya ne dersin? Seni evden alırım ve tiyatroya birlikte gideriz. Hem o güne kadar kendini toparlarsın hem de zihnen bu durıma hazırlanmaya çalışırsın."

Penny minnettarlıkla başını salladı. "Evet, bu harika bir fikir... O zamana kadar kendimi çok daha iyi hissedeceğime inanıyorum."

Aila çıplak ayaklarını altına almış kanepede oturuyordu. Uzun bir mektubu okurken George kadının saçlarına dokundu.

"Ben gidiyorum," dedi George. "Saat üç civarı dönerim."

Aila kafasını kaldırıp tebessüm etti. "Onu yine sen mi alacaksın?"

"Evet, yolumun üstü sayılır..." Penny'nin zor bir dönemden geçtiğini karısına söylememişti. Öncelikle kendini çok suçlu hissediyordu. Üstelik Penny'yi uyarmadığı için Aila'nın da onu suçlayacağını düşünüyordu. "Bu sıralar kendini pek iyi hissetmiyor."

"Taksiye binince yorulacak değil ya..."

"Taksiye binmek için fazla şöhretli."

"Belki de ısrar kıyamet aldırdığın ehliyeti kullanmasının zamanı gelmiştir." Aila daha sonra kafasını salladı ve elindeki mektubu havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Biraz gerginim ama seninle ilgisi yok."

"O ne?"

Aila iç çekti. "Kız kardeşimin yazdığı mektup, Julia hamileymiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Julia, Aila'nın yeğeniydi. "Bu çok iyi haber, öyle değil mi?" dedi George. Kullandığı kelimelere dikkat etmeye çalışıyordu.

"Ah... Tabii ki... Bu harika bir haber... Yalnız bebeğin mart ayında doğmasını bekliyorlarmış. Aylardır bildikleri hâlde bana bunu yeni söylüyorlar. Özellikle geç haber verdiklerini biliyorum. Bana acımaları... Merhamet bazen büyük bir hakaret olabiliyor."

George eğilip karısını alnından öptü. Ona acıyormuş gibi görünmemeye hep çok dikkat etmişti, bu kez de öyle yaptı. "Bence mektuba fazla takıldın. Muhtemelen sana söylemeyi unutmuşlardır."

"Belki de haklısın..." dedi Aila, hafifçe tebessüm ederek. "Neyse, bir an önce gitsen iyi olacak, yoksa geç kalacaksın."

Trafik o kadar açıktı ki Penny'nin dairesine tahmin ettiğinden erken vardı. İçeri girdiğinde Penny salonda geziniyordu. Onu görünce George'un içinde bir umut ışığı yandı. Bir kere Penny bu kez gayet bakımlı görünüyordu. İspanyol paça kot pantolon ve beyaz, dökümlü bir bluz giymiş, boynuna da şık bir boncuklu kolye takmıştı. Makyaj bile yapmıştı; simsiyah gözleri ve koyu renk rujuyla tıpkı eski Penny gibi görünüyordu. Yalnız sürekli dolaşması George'u biraz kaygılandırdı.

"Hazır mısın Penny?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle evet..." dedi Penny tüylü halının üstünde gezinmeye devam ederek. Hep aynı yerden yürüdüğü için ayak izleriyle yol yapmıştı. "Aslına bakarsan uzun zaman önce hazırlandım. Sen mi geç kaldın? Yoksa ben mi erken hazırlandım? Sabahın köründen beri ayaktayım ama hiçbir şey yemedim. Sence önce bir şeyler mi yemeliyim? Bir elma ya da o tarz bir şey atıştırsam iyi olur, değil mi? Tiyatronun hemen yanında hoş bir kafe var, acaba oraya..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George omuzlarından yakalayıp durmasını sağladı. Göz bebekleri küçücüktü. "Bir şey mi aldın?"

"Aksi hâlde yapamazdım," dedi Penny. "Sakinleştiricilerim olmadan buna cesaret edemezdim."

"Kaç tane alıyorsun peki?"

"Onları bana doktor verdi ve onlara çok ihtiyacım var. Lütfen bu konuda kendimi kötü hissettirme, bu hiç adil değil..." Ardından Penny kendini çekti. "Montumu alacağım, sonra gidebiliriz."

Penny yatak odasına gidince George tedirgin gözlerle onu beklemeye başladı. Gergin ve çaresizdi... Televizyonun üstündeki saatin sesi onu daha da geriyordu. Bekledi, bekledi ama Penny dönmedi. Yatak odasına gidip kafasını içeri uzattı.

Penny yatağına uzanmış sessiz sessiz ağlıyordu. George yanına oturdu ve onu teselli etmek için sırtını sıvazladı.

"Yapamam," diye fısıldadı Penny. "Yapamam George, belki yarın? Bugün değil de yarın gitsem olmaz mı?"

George uzun süre Penny'nin hıçkıra hıçkıra ağlamasını dinledi. Kafasının içi allak bullaktı... Altın yumurtlayan kazı yine gelmek istemiyordu ve bu onu çileden çıkarmaya başlamıştı. Ama o taş kalpli bir adam değildi, onun da duyguları vardı. Acı çeken bir insan görünce üzülmemek elinde değildi, özellikle de bu kişi Penny olunca... Penny'nin adamakıllı bir tatile ihtiyacı olduğu ortadaydı. Londra'dan uzaklaşması, biraz gün ışığı alması ve sinirlerini harap eden o haplardan kurtulması şarttı. Konserlerin başlamasına dört ay vardı. Orkestra onsuz da prova yapabilirdi... Ama bu olay Packenham ve Powell'ın kulağına giderse... Yatırdıkları parayı çekerlerdi.

Birden aklına tuhaf ama parlak sayılabilecek bir fikir geldi. Belki de Penny'ye ihtiyacı olan molayı verebilirdi. Hem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penny'nin tatil yapıp kendine gelmesini hem de kimsenin kuşkulanmamasını sağlayabilirdi. Yapmayı planladığı şeyi hem biraz riskli buluyor hem de bunun adil olabileceğine inanıyordu. Sanki böyle olması bir çeşit kaderdi. Her şey yoluna girebilirdi, tabii bu işin altından başarıyla kalkabilirse...

"Penny," diye seslendi ve Penny'nin kalkmasına yardım etti. "Yarın da prova yapmanı istemiyorum. Senden istediğim şey... Güzel bir tatil yapman..."

Penny'nin gergin omuzları üstlerinden tonlarca yük alınmış gibi gevşedi. "Gerçekten mi? Bir tatil demek?"

"İspanya'da küçük bir yer biliyorum, sahibi arkadaşım. Bol güneş, şişman bir kedi, seninle ilgilenebilecek bir kadın kâhya... Orada dilediğin kadar kalabilirsin. Yalnız bir konuda bana söz vermeni istiyorum. O sakinleştiricileri bırakmak için çaba göstereceksin."

Penny yaşlı gözlerle George'a baktı. Rimeli yanaklarına bulaşmıştı ve burnu akıyordu. O an bir pop yıldızından çok on iki yaşındaki bir kız çocuğuna benziyordu. Onu böyle savunmasız ve şirin görünce George'un vicdanı sızladı.

"Tamam, söz veriyorum," dedi Penny.

"O hâlde seyahatin için gerekli ayarlamaları yapmaya başlıyorum."

"Sen de gelecek misin?"

George başını iki yana salladı. "Hayır, İspanya'ya gelemem çünkü acilen halletmem gereken bir işim var," diyerek gülümsedi. "Almanya'da..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onuncu Bölüm

Ellie artık bir çiftlik işçisi olduğunu kabullenmeye, ellerinin sürekli kıpkırmızı olmasına ve nasır tutmaya başlamasına alışmaya çalışıyordu. Ellerinin hızla yıpranmasına üzülse de gerçeği kabullenmek ve cesur olmaktan başka çaresi yoktu. Bay Neumann'ın giysilerini merdanede sıkarken parmak eklemlerine baktı ve bir zamanlar, yani çok uzun zaman önce ellerinin nasıl göründüğünü anımsadı. Tıpkı annesininkiler gibi güçlü ve biçimli elleri vardı. Bembeyaz ve yumuşacık bir ten, pembe ve sağlıklı tırnaklar... Ama babasının hastalanmasıyla birlikte çalışmak zorunda kalmıştı. O gün bugündür de çalışıyordu. Sonra kendine acı gerçeği hatırlattı. "Bunlar bir sopranonun değil, çiftlikte çalışan sıradan bir kızın elleri..." Milyonuncu kez aynı hatayı yapıyordu; hayatını hayal olmaktan öteye geçemeyecek bir yaşamla karşılaştırma gafletine düşmek...

Yıkama havzasından yeni bir posta çamaşır çıkarırken dış kapının tıklatıldığını duydu, birkaç saniye sonra da Dieter'in sesini. "Ellie?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Merakla arkasını döndü. Dieter çamaşırhanenin eşiğinde dikiliyordu, yanında da garip bir adam vardı. Adam kırklı yaşlarında gösteriyordu. Siyah saçlara, kalın favorilere ve kocaman gözlere sahipti. Ceketi, geniş kravatı, pantolonu... Üstündeki her şey simsiyahtı.

"Bu adam seni görmeye gelmiş," dedi Dieter.

"Beni görmeye mi?"

"Seni bulmak çok zor oldu," dedi adam. Almanca aksanı o kadar kötüydü ki Ellie gülmemek için kendini zor tuttu.

Adamın zorlanmasını istemeyen Ellie, anında İngilizce konuşmaya başladı. "Peki, beni nasıl buldunuz?"

"Köydeki herkes seni tanıyor," diye cevap verdi adam, rahatlamış görünüyordu. "Adım George Fellowes. Seninle konuşmam gereken bir konu var."

Ellie ıslak ellerini eteğine kuruladıktan sonra bir tanesini adama uzattı. "Hangi konu hakkında konuşacaksınız?" O esnada göz ucuyla Dieter'e baktı. Pür dikkat Ellie'yi ve adamı izliyor, azıcık İngilizcesiyle ne konuştuklarını anlamaya çalışıyordu.

"İçeri geçebilir miyiz? Birkaç dakika oturup konuşsak..."

Ellie başıyla onayladıktan sonra Dieter'e onları takip etmesini işaret etti. Bay ve Bayan Neumann köydeydi. Kahvaltı bulaşıkları hâlâ ortalıktaydı. Ellie çamaşırdan sonra mutfaktaki işlerini halletmeyi planlamıştı. Ayrıca kızarmış pastırma kokuları hâlâ duyulabiliyordu. George Fellowes'a bir yer gösterip tam karşısına oturdu. Ardından Dieter'e yanlarında kalmasını söyledi.

George çantasını açarak, "Direkt konuya gireceğim," dedi. İçinden çıkardığı büyük ve parlak fotoğrafı masanın üstünden Ellie'ye uzattı. "Bu kadına bak..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie'nin omzunun üstünden bakan Dieter'in fotoğrafı görür görmez nefesi kesildi.

Şaşkınlık konusunda Ellie'nin durumu ondan farklı sayılmazdı. Ürküp geri çekildi ve "Bu kim?" diye sordu.

"Penny Bright, kendisi Londralı bir pop yıldızı."

"Ellie, bu kadın tıpatıp sana benziyor," dedi Dieter Almanca.

Ellie, "Tıpatıp diyemem ama..." dedi. Parmağının ucundaki fotoğrafla kıyaslandığında *tıpatıp* kelimesi fazla iddialıydı. Bunun tek nedeni kıyafetler, saç ve makyaj değildi. Tam olarak adlandıramadığı bir his... Belki korku, belki de huzursuzluk, belki de büyük bir şaşkınlık... Dünyanın başka bir yerinde ona çok benzeyen biri yaşıyor ama o ana dek böyle birinin varlığından haberi bile olmuyor. Bu sahiden çok garip bir duyguydu. Kendini topladı ve dikkatini yeniden George'a verdi. Bir İngilizce bir Almanca konuşmaktan kafası karışmaya başlamıştı. "Benden tam olarak ne istediğinizi açıklar mısınız?"

"Ben Penny'nin menajeriyim, kendisi şu an rahatsız. Kısa bir süre için onun yerine geçecek birine ihtiyacım var."

Ellie az önce duyduğu şeyi beyninin içinde evirip çevirdi. Anlamaya çalışıyordu, fakat düşündükçe kafası daha da karışıyordu. Galiba biraz da sersemlemişti. "Pop müzik söyleyebileceğim kanaatine nasıl vardığınızı sorabilir miyim Bay Fellowes?"

"İsmini TRG'nin klasik müzik bölümünün yöneticiliğini yapan Ivan Hamblyn'den duydum. Mart ayında yapılan seçmelerde bulunmuş. Bana bir melek gibi şarkı söylediğinden ve İngilizcenin muazzam olduğundan bahsetti."

Ellie hemen, "Ben opera söyleyen bir sopranoyum," diye belirtti. Ancak karşısındaki adamın müzik konusunda bilgisi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olup olmadığını kestiremiyordu. "Bakın, benim öğrendiğim teknikler..."

"Beş bin mark ödeyeceğim."

Bu kısmı çok net anlayan Dieter'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Duyduğu rakam karşısında şok olan Ellie de sessizleşti. Kafasının içinde sürekli aynı şey yankılanıyordu; *beş bin mark*... Beş bin markla neler yapabileceğini düşündü. Sonsuza dek kapandığını sandığı onlarca kapının tekrar açıldığını duyar gibiydi. Şehre taşınmak, harika bir şan hocası, opera seçmeleri...

Sessizliğin uzadığını gören George, duruma müdahale etti. "Sadece birkaç ay sürecek bir şey, en fazla üç ay diyebilirim. Tek yapacağın orkestrayla prova yapmak... Arada bir röportaj yapman da gerekebilir, ama merak etme ne yapacağını, ne söyleyeceğini ben sana anlatacağım. Ayrıca tahmin edebileceğin üzere saçlarını kestirmen gerekecek ve sana yeni kıyafetler alacağız. Bir de... Şey yapmak durumunda kalabilirsin... Biraz zayıflamak..." Bunu söylerken kaba ya da kırıcı olmamaya çalıştı. "Bak, yapacağın iş gayet kolay ve net. İşin bittikten sonra evine döner, hiç yaşanmamış gibi hayatına devam edersin. Paranın yarısını hemen, yarısını da üç ayın sonunda ödeyeceğim."

Bu kısmı kaçıran Dieter, "Ellie?" diye seslendi.

Ellie, George'un söylediklerini hızlıca tercüme etti. Dieter'in nasıl bir tepki vereceğini bilmediği için biraz çekiniyordu.

Ama Ellie'yi çok şaşırtan bir şey oldu. Dieter bir kahkaha attı ve "Ellie, bunu kesinlikle yapmalısın," dedi. "Bu kadar parayı bir daha nerede bulacaksın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama Londra'ya gitmem gerekecek," dedi Ellie ayrılık gerçeğinin farkındalığıyla. "Seni çok özleyeceğim."

"Londra çok uzak değil. Hem sadece kısa bir süreliğine..."

"Düşünmen için sana bir gün veriyorum," dedi George, masanın üstünden kartvizitini uzatarak. "Yalnız vaktimiz dar ve çabucak hazırlanmak zorundayız. Bu arada konunun son derece gizli olduğunu belirtmeme gerek yok herhâlde. Umarım sana güvenebilirim. Barın üstünde kalıyorum, kartın arkasına numaramı yazdım."

Ellie kartı gerisin geri George'a itti. "Düşünmeme gerek yok Bay Fellowes," diye cevap verdi. Korku ve heyecandan kalbi hızla atarken elinde olmadan gülümsüyordu. "Yapacağım..."

George eve döndüğünde Aila kapalı terasta resim yapıyordu.

George bavulunu açmak için yatak odasına giderken karısı, "Nasıl geçti?" diye seslendi. Hiçbir açıklama yapmadan ondan kurtulamayacağını biliyordu elbette. Cevaplanması gereken asıl soru Aila'ya olanların ne kadarını anlatacağıydı. Elindeki bavulu krem rengi halının üstüne bırakıp terasa çıktı. Karısının gün ışığıyla gümüş gibi parlayan saçlarına baktı. Fırçasındaki menekşe rengi boya kanvasın üstüne damlayınca Aila, "Lanet olsun," diye söylendi. Hayatı boyunca ettiği en ağır küfür buydu.

George resmi inceleyerek, "Bu çok güzel..." dedi.

"Peki, bu ne sence?" diye sordu Aila hemen.

"Ben... Bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aila iç geçirerek boyalı ellerini beze sildi. "Çan çiçeği olması gerekiyordu. Çok yaklaştım ama... Resim grubumdaki kadınlar bir sanatçı gibi düşünmem, farklı açılardan bakmam gerektiğini söylüyor." Kendi kendine gülümsedikten sonra George'u öpmek için ayağa kalktı. "Cevap vermedin. Almanya nasıldı?"

"Güzel. Anlaşmayı yaptım." Bunu söyleyebildiğine memnundu. Ellie Frankel teklifini kabul etmişti. Bir yandan çok rahatlamıştı. Bir yandan da planının işleyip işlemeyeceğini düşünüp korkuyordu. Bu arada itiraf etmesi gereken bir diğer şey de çok heyecanlı olduğuydu. Yakın geleceğin gebe olduğu ihtimaller onu heyecanlandırıyordu.

"Bu hangi anlaşmaydı?"

Aila'ya anlatmak için bu bulunmaz bir fırsattı ama bunu yapamazdı. Öncelikle bu açıklaması çok zor, tuhaf bir durumdu. Bir de şüphe uyandırmaktan, güvensizlik yaratmaktan çekiniyordu. Kısaca yalan söyledi. "Uluslararası anlaşma işte... Çok sıkıcı şeyler Aila. Evdeyken işlerimden bahsetmeyi sevmediğimi biliyorsun." Söylediği yalanın ağırlığı ve suçluluk duygusu yüzünden nabzı hızlandı, neyse ki Aila fark etmemişti.

Hiçbir zaman da fark etmeyecekti.

On üç yaşındaki George, Bay Lewins'in felsefesini bütün kalbiyle benimsedi. Zengin çocuklarla dolu lüks ve seçkin okulunun ilk gününde yeni bir insan olmaya karar verdi. Önce okuldaki çocuklar kaba kuzeyli aksanını duyacak ve onunla dalga geçecek diye çok korktu. Hatta bu yüzden bir hafta hiç

BELONGS TO KAKTUS TEAM

konuşmadı. Okuldan eve dönünce o çocukların konuşma tarzlarını prova etti ve kelimeleri onlar gibi havalı telaffuz etmeye çabaladı. Ve başarılı oldu... Birinci sömestrin sonunda George doğma büyüme güneyli bir çocuk gibi konuşuyordu.

Lewins Ailesi'yle yaşamak kötü sayılmazdı. Bir kere iyi insanlardı. Sonra George'a tuhaf gelse bile kendilerine göre sevecen ve şefkatliydiler. Her şeyin en doğrusunu biliyorlar ve her daim doğru bildiklerini yapıyorlardı. George kız kardeşlerine yarım düzine mektup yazdı. Ama onlar mektuplarına düzenli cevap vermiyorlardı. Yazdıkları cevaplar da kısa ve baştan savarcasına oluyordu. Onların bu tavrı George'a hayatı boyunca bildiği o gerçeği bir kez daha hatırlattı; George onlardan biri değildi... Hiçbir zaman onlardan biri olmamıştı. Kardeşleriyle olan iletişimi azalınca George okulda arkadaş edinmeye karar verdi. Ancak bu konuda özel bir seçimi olmuyordu. O sırada hangi çocukla arkadaş olması avantajlıysa onunla takılıyor, derin bir dostluk bağından ziyade kısa süreli ve yüzeysel ilişkiler kuruyordu. Zaman böyle geçiyor ve George her geçen gün büyüyordu... Delikanlılık çağında soğuk ve mesafeli bir insan olmaya başladığını fark etti. Sanki kalbinin etrafında kalın bir kabuk oluşuyordu. Ama bunu nasıl durduracağını bilmediği için bu şekilde yaşamaya devam etti. Kendince doğru yolu seçmiş ve son derece başarılı bir öğrenci olmuştu. Oxford'daki Christ Church Üniversitesi'ne kabul edildi ve Lewins Ailesi'nin gurur duyacağı tıp alanında eğitim almaya başladı. Doktor olacaktı... Bu onun gibi kaliteli eğitim almış genç bir adam için ideal bir meslekti. Eğitiminin akabinde psikiyatri alanında uzmanlaşmayı planlıyor, kalbindeki karmaşık duyguların nedenini bulabilmeyi ümit ediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hayatı o şekilde devam edebilirdi... Girdiği yolda sonuna kadar yürüyebilir, müziğin sıcaklığını ve neşesini sonsuza dek unutabilirdi. Sonunda da insanlarla ilişki kuramayan, soğuk, taş kalpli bir adam olup çıkardı... O zamanki George'u bekleyen şey bunlardı ama bu gidişata bir son verecek, onu ve hayatını sonsuza dek değiştirecek bir şey oldu; ilk dönemin sonunda Aila'yla tanıştı...

Lewinsler aylardır verecekleri yılbaşı partisi için hazırlanıyordu. 1949 yılı bitiyor ve yepyeni bir dönem başlıyordu. Savaşla geçen zor günler geride kalmış ve parlak olduğuna inanılan bir gelecek, umut dolu gözlerini kırpmaya başlamıştı. Ertelenen, unutulan bütün hayaller, ümitler yeni yıldaki beş ve sıfır rakamına bağlanmıştı âdeta... Yeni yıl partisi için hiçbir şeyden kaçınılmadı. Normalde kilitli olan, tozlanmasın diye üstleri örtülen eşyalarla dolu salon altın ve gümüş rengi süslerle donatılmış, şık restoranlardan özel çalışanlar getirtilmişti. Birbirinden zengin konuklar saat altı itibarıyla gelmeye başladı. George hazırlıklara pek yardım etmedi. Koruyucu ailesinin yeni yıl için gösterdiği abartılı özeni ve hassasiyeti aptalca buluyor, hatta içten içe kızıyordu. Bay Lewins sürekli, "Düşünsene George, bu kırklı yıllarda yaptığım son banyo olacak," "Tanrım, bu savaş yıllarında çiçeklerimi son sulayışım," gibi cümleler kuruyor, George da her seferinde bu sözleri söylediği için ondan utanıyor ve aynı saçma şeyleri duymaya tahammül edemiyordu. İşin garibi huzursuzluk, utanç, öfke, tahammülsüzlük gibi şeyleri son zamanlarda çok sık hissetmeye başlamıştı. Sadece koruyucu ailesine değil, herkese karşı... Aptalca

BELONGS TO KAKTUS TEAM

alışkanlıkları, tuhaf zaafları, abuk sabuk zevkleri olan insanları gördükçe sinirden deliye dönüyordu. Hatta bazen herkesten öyle iğreniyordu ki insan ırkıyla olan bütün bağlarını koparmak istiyordu. Yapamazdı çünkü o iyi yetiştirilmiş, tahsilli ve görgülü bir gençti... Yüzüne son derece nazik bir gülümseme kondurdu ve Lewins Ailesi'nin bir ferdi olarak ebeveynleriyle birlikte ağır konuklarını karşıladı.

Saat altı buçuk civarı kapı zili bir kez daha çaldı. George oturmakta olduğu goblen berjerden kalktı ve görevini yerine getirmek üzere koridora doğru yürüdü. Kapıyı açtığında birbiriyle alakası olmayan üç kişilik bir grup gördü. Siyah saçlı, uzun boylu, yaşlı bir adam... Sarışın, minyon, dolgun dudaklı karısı... Ve bu ikisinden çıkabilecek en güzel kombinasyon olan uzun boylu, açık sarı saçlı, solgun bir ten rengine sahip kızları...

"Adım George Fellowes, sizlerle tanıştığıma çok memnun oldum."

Adam George'un tam anlayamadığı tuhaf ve sert bir aksanla, "Adım Esko Kiveli. Bu karım Vanska ve bu da kızımız Aila," dedi.

George hepsinin elini tek tek sıktı. Ancak hâlâ Aila'yla ilgili onu cezbeden özel bir şey olmamıştı.

"Paltolarımızı asabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu Aila.

"Müsaade edin ben alayım," dedi George ve Aila'nın kalın paltosunu çıkarmasına yardım etti. Birden gözü boy aynasındaki görüntüye takıldı. Aila'nın yanında duran hâline dikkatle baktı. George siyah gözleri, simsiyah gür saçları olan esmer bir gençti, o kadar esmerdi ki Çingenelere benziyordu. İlaveten tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Aila ise onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tam tersiydi; incilerle süslü krem rengi gece elbisesi, ışıklar altında parlayan açık renk ipek gibi saçlar, mermer bir heykel gibi pürüzsüz bir cilt... Parmakları kazara Aila'nın omzuna değince Aila'nın görüntüsünün aksine soğuk değil, sıcacık olduğunu fark etti. O yeryüzüne gönderilmiş bir melek gibiydi. Dış görünüşlerindeki zıtlık George'un içinde, yüreğinin derinliklerinde bir şey uyandırdı. *Bu kıza ihtiyacı vardı...* Aniden zihninde beliren bu fikirden yüzde yüz emindi.

Gece boyunca onu uzaktan, hayranlıkla izledi. Kadınlar konusunda hiç tecrübesi olmadığı için ona nasıl yaklaşabileceğini bilmiyordu. O ve ailesiyle ilgili temel bilgileri Bayan Lewins'ten dinlemeye başladı. Anne ve babası aslen Finlandiyalıydı ama Aila Londra'da büyümüştü. Babası yatırım bankerliği yapıyordu. Bayan Lewins bu kısımda sesini alçaltarak, "Sayamayacağın kadar çok paraları var," diye belirtmeyi ihmal etmedi. Bay Lewins'in gençlerin her ortamda ölçülü ve vakur olması gerektiği konusundaki öğütlerine rağmen George çok fazla şampanya içmişti. İçki, kibar kahkahalar, pahalı parfümler derken salonun sıcak havası onu boğmaya başladı. Aila görüş açısından çıkmıştı ama dakikalar sonra onu yeniden gördü. Dışarıda, soğuk terasta göz göze geldiler. George'un aklına birden Aila'nın paltosu geldi. Üşümesin diye içeri girip paltosunu getirme nezaketini gösterdi.

Ancak soğuk hava onu çarpmıştı, birden başı zonklamaya başladı.

Elinde paltoyla, "Bayan Kiveli?"diye seslendi.

Aila dönüp bakınca George yanında duran adamı fark etti. Onu tanıyordu, lakin adını hatırlayamıyordu... Robert? Yoksa Rodney miydi? Bayan Lewins'in çok eski bir dostunun oğluydu. Aila'nın dışarıda onunla baş başa olduğunu düşündükçe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalbine bıçak saplanıyordu. Üzüntüsüne bir de utanç eklenince dili dolandı.

"Şey... Paltonuz..." dedi ve elindeki paltoyu uzattı. "Ben... ee... üşüyebileceğinizi düşündüm..."

Aila hafifçe tebessüm etti. Ardından ona eşlik eden adama dönüp, "Sana bir an önce içeri girmek istediğimi söylemiştim. Sanırım duymadın," dedi.

"Hikâyemi dinleyeceğine söz vermiştin. Nerede kalmıştım? Hah, evet hatırladım. Tamirci arabamın yüz pound tutacağını söyledi. Ben de, 'Yüz pound mu? Ben hayatımda oto tamircisine böyle bir para ödemedim,' dedim."

George hâlâ içinde bulunduğu acayip durumu değerlendirmeye çalışıyordu. Adamın adı... Evet, adı Roderick'ti. Roderick sigarasını terasın tırabzanının üstüne birkaç kez vurduktan sonra dudaklarının arasına sıkıştırdı. Aila kafasını yana eğip yalvaran gözlerle George'a baktı. O sırada George onun Roderick'le burada olmaya pek gönüllü olmadığını anladı.

Boğazını temizleyip, "Bayan Kiveli?" dedi. "Paltonuzu getirdim çünkü... anneniz size şeyi söylememi rica etti... Şeyi... Gitme vaktinizin geldiğini..."

"Aaa? Bu kadar erken mi?" Yalandan üzülmüş gibi yapan Aila hüzünlü gözlerle Roderick'e baktı. "Çok üzgünüm... Sanırım bu sohbete başka zaman devam etmek zorundayız."

Roderick gözlerini kıstı, Aila'nın sözlerinde samimi ve ciddi olduğundan emin değildi. "Ama henüz çok erken, daha gece yarısı bile olmadı."

"Katılmamız gereken başka bir parti daha var. George? Rica etsem bana garajın yolunu gösterir misin?"

George başıyla onayladı. Aila da paltosunu giydi.

"Hoşça kal Roderick."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Roderick *hı hı* tarzı bir ses çıkardı. Ardından sigarasından derin bir nefes alıp bahçeye bakmaya başladı. George yolu gösterdi, birlikte merdivenlerden inip evin yan tarafına döndüler. Buradaki çakıl taşlı yol garaja çıkıyordu. Fakat Aila evin diğer cephesine döner dönmez aniden durdu ve derin bir oh çekti.

"Teşekkür ederim George, hayatımı kurtardın. Sıkıntıdan patlamak üzereydim."

"Ama şimdi... Demek istediğim gitmediğinizi anlayacaktır."

Aila kafasını salladı. "Önemli değil. Nasıl olsa çok geçmeden kendine yeni bir kurban bulur. Belki bu kez şansı yaver gider ve benden daha isteklisine denk gelir." George'a bakıp gülümsedi. "Neden bana sürekli Bayan Kiveli diyorsun? Yoksa adımı unuttun mu?"

George'un yanakları kızardı. "Hayır, adın Aila."

"Öyleyse bana sadece Aila de. Bayan Kiveli on dokuzuncu yüzyıl isimlerine benziyor. Bilirsin işte, Jane Austen gibi..." Sonra yüzünü çok sert esen rüzgâra döndü. "Deniz buraya ne kadar uzak?"

"Çok yakın. Caddenin hemen aşağısında."

"Deniz kokusuna bayılıyorum. Burada yaşadığın için çok şanslısın."

"Biliyorum," dedi George. Sonra içkinin verdiği deli cesaretiyle, "Benimle iskeleye kadar yürümek ister misin?" diye sordu.

"Donmaz mıyız?"

"Büyük ihtimalle donarız," dedi George ve kuşku dolu gözlerle Aila'ya baktı.

"Tamam, sonuçta paltom var. Sen ne yapacaksın peki?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George'un içinden, *Senin yanındayken soğuğu hissetmiyorum* demek geldi, ama onun yerine, "Çok kalmayız. Çabucak gider geliriz," dedi.

Baş döndürücü bir andı. Şampanya, Aila'nın bebeksi güzelliğiyle soğuk deniz havası karışınca George'un kafası ve kalbi karman çorman olmuştu. Hızlı adımlarla yürüdüler, bir ara soğuktan korunmak için otobüs durağına sığındılar, birbirlerine hayatlarından, kendilerinden ve fikirlerinden bahsettiler. Gece yarısı yaklaşıyor ve Aila her geçen saniye George'u daha da büyülüyordu. George ara ara Aila'nın gülümsemesinde ya da başını eğiş tarzında tanıdık bir şeyler fark ediyor, ona baktıkça kız kardeşlerini ve onların şen kahkahalarını hatırlıyordu. Sanki Aila bir şekilde George'un içindeki küçük çocuğa ulaşmıştı. Aila'ya müzik tutkusundan, müzisyenlerle çalışma ve sahne performansları organize etme hayalinden, uzun yıllar önce gittiği swing konserinden bahsetti. Bunları dinledikten sonra Aila ona sadece basit bir soru sordu: "Tanrı aşkına o hâlde neden tıp okuyorsun?" George için bu kolay görünen ama cevaplaması çok zor bir soruydu. Ne diyeceğini bilemedi. Uzaklarda patlayan havai fişekler ellili yıllara girdiklerini müjdeliyordu. George bir havai fişeklere bir de Aila'nın yüzüne vuran rengârenk yansımalarına baktı. Gecenin başında Aila ona şakadan hayatımı kurtardın demişti. Gecenin sonunda anlaşıldı ki aslında Aila onun hayatını kurtarmıştı.

Aila'ya anlatmadığı tek şey ailesi hakkındaki gerçeklerdi. Babasının savaştan dönemediğini, annesinin hastalıktan vefat ettiğini, kız kardeşlerinin artık bir yabancıdan farksız olduğunu söylemek en kolayıydı. Belki de babasının işlediği suçlardan ötürü Aila'nın onu yargılamayacağına güvenip ona gerçekleri anlatması gerekirdi, fakat ona güvenemezdi. Ona

BELONGS TO KAKTUS TEAM

güvenmek uğruna onu kaybetme riskini göze alamazdı. Bir yıl sonra evlendiler... Düğün günü George evliliklerinin temelinde yatan yalanı düşündü ve gün gelir de söylediği yalan karşısına çıkar mı diye merak etti. Fakat bu hiçbir zaman olmadı.

Zamanla kendine ve başkasının hayatına dair daha tehlikeli yalanlar söyleyeceğini nereden bilebilirdi ki?

Ellie, Neumannların evinden çıkıp taksi beklemeye başladı. Heyecandan bir sağa bir sola yürüyordu. Bay ve Bayan Neumann, Ellie'nin planlarından haberdar değildi. Onlara George'un, annesinin eski bir arkadaşı olduğunu ve annesinin uzak akrabalarıyla tanışması için İngiltere seyahati ayarladığını söylemişti. Gerçeği bilen tek kişi Dieter'di ve ikisini uzun sürecek bir ayrılık bekliyordu. Ellie çok istese de ne âşık olduğu adama sarılabildi ne de ondan bir veda öpücüğü alabildi. İlişkilerini Dieter'in ailesinden gizlemeye devam ettikleri için böyle davranmak zorundaydı.

Bay Neumann tatlı bir dille, "Dolaşmayı bırak Ellie, beni huzursuz ediyorsun," dedi.

"İlk kez uçağa bineceğin zaman sen de çok gergindin, unuttun mu?" diye anımsattı Bayan Neumann.

Ellie uçağa binmekten korkmadığını onlara söyleyemedi. An itibarıyla endişelenmesi gereken çok daha mühim konular vardı ve yürümek onları daha az düşünmesini sağlıyordu. Bu yüzden hızla volta atmaya devam etti.

Birkaç saniye sonra taksi karşıdaki tepenin eteklerinde göründü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dur sana bir sarılayım," dedi Bayan Neumann ve Ellie'yi sıcak kollarının arasına aldı. "Seni özleyeceğim minik serçe..."

"Ben de..." dedi Ellie. Neumannlar bunca zaman ona hep çok kibar ve cömert davranmışlardı. Döndüğü zaman onlara borcunu ödeyebileceğini bilmek onu şimdiden mutlu ediyordu. Para mutluluk getirmez diyenler muhtemelen hayatları boyunca fakirlik çekmemişlerdi.

Bay Neumann da çekingen bir şekilde onu kucakladı. Sonra sıra Dieter'e geldi. Ellie bedenini Dieter'in göğsüne bastırmamak için kendini zor tuttu.

Sevdiğinin kulağına, "Sana her gün yazacağım," diye fısıldadı.

Dieter de, "Seni sonsuza dek seveceğim," diye fısıldadı. Sıcacık nefesi Ellie'nin içini gıdıkladı.

Sonra Ellie valiziyle evin önüne yanaşan taksiye bindi.

Böylelikle yepyeni bir hayata ilk adımını atmış oldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İkinci Kısım

Aşkın hazları bir an, acılarıysa bir ömür sürer...

Plaisir d'Amour, JEAN PAUL MARTINI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Batı Queensland, Avustralya: 1997

LandCruiser marka cipini Çavuş Osbourne'un evinin önündeki çimlerin üstüne park etti. Doksan kilometre yol yaptıktan sonra en yakın medeniyete, yani çavuşun yaşadığı yirmi nüfuslu kasabaya varmıştı. Parlak mavi gökyüzü bir battaniye gibi toprağın üstünü örtüyor, yakıcı güneş sarı-yeşil çimlere vuruyordu. Buradaki doğa manzarası çetin, ıssız ama bir o kadar da nefes kesiciydi. Uzun süre buradaki çoraklığın, tenhalığın ve huzurun tadını çıkarmıştı. Öyle de yapmaya devam edecekti. Fakat mektuplar düzenli olarak gelmeye başladığından beri, bu arada en az haftada bir kez geliyordu, insanlardan uzak yaşamanın verdiği bağımsızlık hissi yerini hassasiyet, savunmasızlık ve ürkeklik gibi duygulara bırakmıştı.

Çavuş Osbourne merdivenin ilk basamağına oturmuş, eski emaye tabaktaki sandviçini yiyordu. Geldiğini görünce kadına gülümseyerek selam verdi.

"Vay... Kanaryamızı kasabamızda görme şansını neye borçluyuz?" dedi çavuş. Gülümseyince göz kenarlarındaki kırışıklıklar daha da derinleşiyordu. Uzun boylu ve kırmızı suratlı adamın cildi o kadar kuruydu ki sürekli soyuluyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çavuşa gülümseyerek karşılık vermeye çalıştıysa da pek başarılı olamadı. "Çavuş, seninle konuşmam lazım. Polislik bir durum hakkında..."

Çavuş ayağa kalktı ve ellerini mavi pantolonuna sildi. "Demek polislik bir mevzu. Kulağa çok ciddi geliyor. İstersen ofisime geçelim."

Çavuş onu evinin içinden geçirdi ve bol güneş alan bir odaya soktu. Burası resmî olarak kasabanın polis merkeziydi. Odaya girdiklerinde havada uçan bir sinek pencerenin camına çarptı; zavallıcık özgürlük uğruna beyhude yere çabaladığının farkında değildi. Çavuş eski bilgisayarını açarken o da büyük, köhne masanın diğer tarafına oturdu. Masanın üstüne rengi solmuş bir harita yayılmış, çavuşun yetki alanının çevresi de kırmızı renk keçeli kalemle işaretlenmişti. O sırada yirmi bin hektarlık arazisinin sadece yarısının çavuşun yetki alanında olduğunu fark etti. Çok komik bir durumdu. Demek oluyordu ki arazisinin kuzeydeki bölümünde polisi ilgilendiren acil bir durum olmaması için çok daha dikkatli olmalıydı. Çavuş Osbourne birkaç dakika bilgisayara sayıp sövdükten sonra çekmecesinden bir kâğıt, bir de kalem çıkardı.

"Bazen işleri eski yöntemlerle halletmek hoşuma gidiyor... Evet... Anlat bakalım, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tehdit mektupları alıyorum."

Çavuş anında not almaya başladı. "Postayla mı?"

"Evet."

"Kaç tane geldi?"

"Beş. Son dört haftadır düzenli olarak geliyor."

"Ne yazıyor peki?"

"İşte," dedi kadın ve çantasından çıkardığı mektupları masaya koydu. Çavuş duygusuz bir ses tonuyla mektupları tek

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tek okudu. Onu dinledikçe içinin ilk okuduğundaki gibi ürperdiğini hissetti.

Angie Smith hakkındaki her şeyi biliyorum. Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin.
Saklanamazsın. Ben Penny'nin diğer yüzünü gördüm.
Hâlâ korkmadın mı? Bence korkmalısın.
Hak ettiğin cezayı çekeceksin ve sen bunun nedenini gayet iyi biliyorsun.
Korkunun kokusunu duyabiliyorum...

Çavuş Osbourne birkaç not daha aldıktan sonra zarfları geri verdi. "Gönderenin adresi yazmıyor," diye mırıldandı. "İngiltere posta damgası..."

"Doğru."

Çavuş elindeki kalemi bırakıp gözlerinin içine baktı. "İngiltere mi? Ama bu çok uzak bir mesafe..."

"Biliyorum."

"Angie Smith kim?"

"Angela Smith... Kariyerimin çok başındayken tanıdığım biri."

"Peki, onu kızdıracak bir şey yaptın mı? Sence mektupları o mu gönderiyor? Ya da şüphelendiğin birisi var mı?"

"Ben... Şey... Bak, mektupları kimin gönderdiği konusunda hiçbir fikrim yok," dedi dürüstçe. "Bir sürü düşman edindim."

Çavuş gülümsedikten sonra burnunu kırıştırarak, "Sahiden mi?" diye sordu.

Adam muhtemelen bunun gerçek olabileceğine inanamıyordu. Çünkü burada yaşadığı süre boyunca hep sessiz sakin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biri olmuş, münzevi bir yaşam sürmeye gayret etmişti. Geçmişi yüzünden fazla göze batmak istememişti. Ama şimdi korktuğu başına gelmiş, kaçmaya çalıştığı o geçmiş gelip yakasına yapışmıştı. En çok hangisinden korktuğunu bilmiyordu; mektupları yazan kişinin ona zarar verme ihtimalinden mi, yoksa yeniden parlak ışıklar altında olmaktan mı? Hâlbuki tam da sessiz, huzurlu ve sade bir yaşam sürmeye alışıyordu.

Çavuş Osbourne koltuğuna yaslanıp bir müddet tavana baktı. Ardından kelimeleri dikkatle seçerek konuşmaya başladı. "Bak, şikâyetinle ilgili rapor tutacak ve konuyu takip edeceğim, yine de... Gerçekten ne düşündüğümü duymak ister misin? Bence en doğrusu evine git ve bu konuyu kafaya takmaktan vazgeç. Sen bir zamanlar çok ünlü biriydin. Ünlü isimlerin başına ara ara bu tarz ahmaklar musallat olur ama bir şey yapmazlar. Mektubu yazan kişinin niyeti gerçekten sana zarar vermek olsa bile bunun için fazlasıyla uzun bir yol tepmesi gerekir. Unuttun mu? Her şeyden ve herkesten kilometrelerce uzaktayız? Burada seni kimse bulamaz." Ardından sırıtarak öne eğildi. "Tony McGregor'ın karısı sipariş usulü çok güzel turtalar yapıyor, ilgini çeker mi?"

Öğleden sonra uzun, tozlu yoldan evine dönerken kendini çok yalnız ve güçsüz hissediyordu. Çavuş Osbourne durumuyla ilgilenerek mantıklı tavsiyeler vermişti tabii. Çavuşun söylediklerini hatırlayıp kötü bir şey olmayacağı konusunda kendini telkin etmeye çalıştı. Öte yandan deli gibi endişeleniyordu. Ama bu duruma düşmesinin kendi suçu olduğunu da gayet iyi biliyordu. Milyonuncu kez kendine aynı soruyu sordu;

BELONGS TO KAKTUS TEAM

öyle bir şeyi hangi akla hizmet yapmıştı? Nedense o zamanlar yaptığı şey gözüne çok basit görünmüş, kendini böyle olması gerektiğine inandırmıştı. Yazık ki ölümcül derecede yanlış kararlar verdiğini daha yeni yeni anlıyordu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Birinci Bölüm

Öğleden sonraydı. Güneş parlak sarıdan altın rengine dönüyor ve gölgeler uzuyordu. Penny, Montoya Tren İstasyonu'nda bavulunun üstüne oturup beklemeye başladı. Londra'dan uçakla Madrid'e, Madrid'den ekspres trenle Cordoba'ya, oradan da çok yavaş bölgesel bir yolcu treniyle Montoya'ya gitmişti. Uzun yolculuk boyunca ona eşlik eden iki metrelik güvenlik görevlisi yazık ki pek konuşkan biri değildi. Bileti gidiş-dönüş olduğu için Penny'yi Montoya'ya bırakır bırakmaz tekrar trene binmişti. Diğer vasıtası henüz gelmediği için Penny de istasyonda bir başına kalmıştı. Yolculuğunu daha iyi organize edemediğinden George'a çok kızıyordu. Tamam, Montoya'ya haftada sadece iki tren vardı, fakat güvenlik görevlisi neden hemen dönmek zorundaydı? Birkaç gün yanında kalamaz mıydı? Öyle olsaydı, şimdi burada yalnız ve savunmasız kalmamış olacaktı.

Korkuyordu, ama bunu kendine bile itiraf etmek istemiyordu. Ürkek gözlerle tren istasyonunun az ilerisindeki durgun kasabaya baktı. Postaneye çıkan tozlu bir yol, bir düzine dükkân, asfalt kaplı küçük bir meydan ve farklı renklere

BELONGS TO KAKTUS TEAM

boyanmış kır evleri... Evhamla geçen altı haftanın ardından ilk kez kötü bir şeyin olmayacağına inandı. Bırak kötüyü burada normal bir şey olma ihtimali bile düşüktü. Penny hiçliğin göbeğine gelmişti.

Dakikalar sonra yolun başında parlak, siyah bir araba gördü ve onun kendisini almak için geldiğini anladı. Ayağa kalktı. Çantasını omzuna astı, bavulunu eline aldı ve bekledi. Nihayet araba istasyonun önüne yanaştı ve içinden gri saçlı, ağırbaşlı, anaç bir kadın indi.

"Penny?" diye seslendi.

"Evet."

Kadının gözleri anında parladı. "Adım Estrella, önümüzdeki birkaç hafta seninle ben ilgileneceğim." Hafif aksanma bakılırsa İngilizceyi ana dili İngilizce olan birinden öğrenmişti. Kelimeleri çok net ve doğru bir şekilde telaffuz ediyordu. Arabanın yolcu kapısını işaret ederek, "Bin lütfen, bavulunu ben alırım," dedi.

Penny arabaya bindi, saniyeler sonra Estrella direksiyonun başına geçti ve aracı çalıştırdı.

Batan güneşe rağmen koyu camlı güneş gözlüğünü taktı. "Señor* Fellowes bana senden bahsetti. Umarım buradaki misafirliğinden hoşnut kalırsın."

"Ev ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil, yirmi dakikalık mesafe. Lütfen rahat ol. Müziği açmamı ister misin?" Penny başını hayır anlamında salladı. Camını açıp etrafı izlemeyi tercih etti. Batan güneşin kızıllığında uzayan yola, yanından geçtikleri ağaçlara bakıp huzur buldu. Birden Londra'nın dışına çıkmanın güzel bir

* *İsp.* Bay. (Ed. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şey olduğunu fark etti. Sonra Estrella'nın sözlerini hatırladı; *önümüzdeki birkaç hafta seninle ben ilgileneceğim*... Ne yani, Londra'dan uzak kalacağı süre sadece birkaç hafta mıydı? Fakat George dilediği kadar uzun kalabileceğini söylemişti... Acaba bunu söylerken ciddi miydi? Malum turne tarihleri değişmemişti, albüm işini de sonsuza dek erteleyemezlerdi.

Penny'yi dalıp gittiği düşüncelerden kurtaran Estrella'nın, "Köye uğrayıp akşam yemeği için bir şeyler alacağız," demesi oldu. "Ne yemek istersin?"

Penny omuz silkti. "Fark etmez."

Estrella bakıp gülümsedi. "Evde kendine ne pişirirsin?"

"Bilmem. Kızarmış balık ve patates püresine ne dersin?"

Estrella'nın dudaklarında yine bir gülümseme belirdi. "O hâlde kararı ben vereyim. Bu arada çok zayıfsın."

Estrella yolun kenarındaki küçük bir dükkânın önünde durdu. Ardından içeri girdi, Penny de arabada bekledi. Burası göründüğünden de küçük bir köydü; çatısı pedavra kaplı birkaç küçük ev, bir market, bir fırın, bir de bar... Güneş ufuk çizgisinde yavaşça batıyor, alacakaranlık vaktinde her yer daha da güzel görünüyordu. Estrella yiyecekle dolu iki fileyi arka koltuğa koyduktan sonra yola devam ettiler.

Çok geçmeden araba uzun bir garaj yoluna saptı. Evet, işte burasıydı. Tam da George'un anlattığı gibi bir yerdi; beyaz sıvayla kaplı dış cephe, yüksek verandalar, pas lekelerini ve zamanın izlerini gayet sanatsal bir şıklıkta gizleyen büyük çiçeklikler, kepenkli dar pencereler, yüksek balkon korkuluğunun yanında uyuklayan kedi, uzaktaki çeşmeden gelen su sesi... Penny arabadan inip ılık ve mis gibi güz havasını ciğerlerine çekti. Burası George'un eskiden iş yaptığı bir arkadaşına aitti. Sadece yaz mevsiminde gelip iki ay kalıyordu. Yılın diğer

BELONGS TO KAKTUS TEAM

aylarında Estrella burada yalnız yaşıyor, evi temiz ve düzenli tutuyordu.

"Çok hoş bir yer," dedi Penny. Bunu bütün samimiyetiyle söylemişti.

Estrella gururla gülümsedi. "Haydi içeri girelim, biraz dinlenirsin."

Estrella'nın öncülüğünde eve girdiler. Yüksek tavanlar kalaslarla kaplanmış, karo zemine renkli bir halı serilmişti. Estrella bulduğu her köşeye bol yapraklı bitkiler koymuştu. Yukarı çıktılar ve Estrella Penny'ye odasını gösterdi. Kalacağı odada aşağıdakine kıyasla daha kalın ve modern bir halı seriliydi. Tuğla duvarlar tablolarla süslenmiş, yatağın üstündeki yumuşak örtü gelişigüzel katlanmıştı. Çift kanatlı cam kapı karo taşlarla döşenmiş balkona açılıyordu. Fakat balkonun büyük bölümü aşağıdakilere benzer büyük bitkilerle doluydu. Penny ağaçların üstünden uzaktaki dağlara ve gökyüzüne baktı, manzara nefisti... Ağacın dalından havalanan bir kuş tam başının üstünden geçip göğe doğru kanat çırptı. Penny onu izlerken Estrella bavulunu yere bıraktı.

"Gel Penny," deyip odasındaki banyoyu gösterdi. Penny o an büyük banyonun kendisini çağırdığını hissetti. Estrella da tam o sırada aklını okumuşçasına, "Duş alıp kendine gelmek ister misin?" diye sordu.

Penny hevesle, "Evet, çok iyi olur," diye yanıt verdi.

"Dolapta banyo tuzları var. Dilersen ben de o arada eşyalarını yerleştiririm."

"Teşekkür ederim."

Penny kapıyı kapatıp birkaç saniye banyoyu inceledi. İçerisi hafif çamaşır suyu kokuyordu. Ardından küvete girdi ve gözlerini kapattı. Gergin kasları teker teker gevşerken yorgun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zihni de gereksiz yüklerinden kurtulmaya başladı. Kafasını kurcalayan tek ama büyük bir sorun kalmıştı; turne provaları... Hiç istemese de Londra'ya erken dönmek durumunda kalabilirdi. Bu düşünce beyninde çınladığı an bütün keyfi kaçtı. Rahatlamak niyetiyle yaptığı banyo bile etkisini yitirmişti sanki. George'a haber vermeliydi; tatilinin tahmininden uzun sürebileceğini, tam olarak iyileşmeden dönmek istemediğini söylemesi gerektiğini biliyordu.

Dışarıda akşam çöküyordu. Su soğuyunca gönülsüzce küvetten çıkıp giyindi. Merdivenlerden gelen sıcak yemek kokularını duyunca midesi guruldadı. Fakat yemekten önce halletmesi gereken bir iş vardı. Şifonyerin alt çekmecesinde bulduğu defterle kalemi alıp yatağına geçti. Bağdaş kurup George'a mektup yazmaya başladı.

Sevgili George...

Birden durdu... Kalemin arkasını ısırarak düşünmeye başladı. Tanrı aşkına aklından geçenleri yazıya nasıl dökecekti? Aslında en doğrusu George'u arayıp telefonda konuşmaktı. Fakat bunu yapamazdı. Çünkü George çok ikna ediciydi, lafı evirir çevirir Penny'yi istediği noktaya getirebilirdi. Kalemi birkaç kez defterin üstüne vurduktan sonra yeniden denemeye karar verdi.

Buraya geleli sadece birkaç saat oldu ama daha şimdiden kendimi çok daha iyi ve rahatlamış hissediyorum.

Hayır, bu da olmazdı. Tek ihtiyacının kısa süreli bir tatil olduğunu düşünmesini istemiyordu. Çünkü uzun, upuzun bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

araya ihtiyacı vardı. Sayfayı koparıp buruşturdu. Tekrar denedi, ama bu kez ne istediğini net bir şekilde belirtmekte kararlıydı.

Sevgili George, geri dönmek istemiyorum. Turneye katılmak da istemiyorum...

Yine olmamıştı. Sayfayı kopardı, buruşturdu ve attı. Sonra yeniden yazmaya başladı.

Sevgili George, özür dilerim ama ben geri dönmeyeceğim...

Tam o sırada kapısı tıklatıldı. Penny defteri alelacele çekmeceye tıkıp cevap verdi. "İçeri gelebilirsin."

Gelen tabii ki Estrella'ydı. "Akşam yemeği hazır. Hazır olduğunda aşağı in."

Mektubu yazmak sandığı kadar kolay değildi. Belki de en iyisi biraz düşünmek ve ertesi gün tekrar denemekti. Estrella'nın peşinden alt kata indi. Yemek masasında sadece bir tane servis açılmıştı.

"Sen benimle yemeyecek misin?"

"Ben yemeğimi yedim. Asla konuklarla birlikte yemem." Yüzünde yine o gülümseme vardı; ışıltılı ve sıcak... "Umarım beğenirsin. Ailemize ait geleneksel bir yemek... Adı *Pollo al chilindrón*."

Yemek tek kelimeyle muhteşemdi; domates ve biberle servis edilen leziz tavuk butları... Buna rağmen Penny çok keyif almamıştı. Koca odada tek başına yemek çok tuhaf bir duyguydu. Güneş battıktan sonra hava sıcaklığı da azalmıştı. İçinden keşke üstüme bir ceket alsaydım diye geçirdi. Estrella

BELONGS TO KAKTUS TEAM

büfenin üstünde duran lambayı açmıştı ama ışığı o kadar cılızdı ki tavanda ürkütücü gölgeler oluşturmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Yemekten sonra Estrella ona bir sürü İngiliz dergisi verdi ve erken yatmasını söyledi. "Muhtemelen yol yorgunusundur. Kahvaltını sabah sekizde hazırlamış olurum."

Estrella'nın hakkı vardı. Yolculuk onu sahiden bitap düşürmüştü. Penny sıcacık yatağına yattı. Sarsıntılı ve uzun tren yolculuğunu hatırlamak bile uykuya dalmasına yetmişti.

Sabahın köründe savunma mekanizmalarının en soğuk köşesinden yine aynı kâbus hortladı. Karanlık oda, yerdeki delik, onu kovalayan kişinin sıcak nefesi... Sıçrayarak uyandı. Kalbi hızla çarpıyordu. Etrafına baktı, ama her şey çok tuhaf görünüyordu.

Birkaç dakika panikten nerede olduğunu bile hatırlayamadı. Ama sonra yavaşlayan kalp ritmiyle birlikte belleği de berraklık kazandı. Evet, köydeki konaktaydı. Tatildeydi. Yani korkacak hiçbir şey yoktu. Birkaç saniye yatağında kımıldamadan yattı. Ardından abajurun ışığını yaktı ve eli refleks olarak komodinin üstündeki ilaç kutusuna uzandı.

Ama kutu komodinin üstünde değildi. Malum, valizini onun yerine Estrella açmış, eşyalarını o yerleştirmişti. Belki de ilaç kutusunu bavuldan çıkarmayı unutmuştu. Hemen yatağından kalktı ve odanın ışığını açtı. Bavulu çıkarıp baktı; boştu... Sonra çekmeceleri aradı, hatta tek tek giysilerinin arasına baktı. Yoktu. İlaçlarını bulamadığı için gerginliği katlanarak artıyordu. Panik, telaş, yoksunluk... Bütün bu hisler nabız atışlarını yeniden hızlandırdı. O ilaçlar olmadan tekrar uykuya dalması imkânsızdı. Zaten gördüğü kâbus yüzünden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sinirleri harap durumdaydı. Düşünemiyor, odaklanamıyordu. Onlar olmadan nasıl sakinleşebilirdi ki?

Belki gözden kaçırmışımdır diye düşünüp aramalarına yeniden başladı. Bir umut deyip bavuluna tekrar baktı. Ardından çekmecelere... Paltolarının ceplerini ve en tepedeki rafları bile kontrol etti. Estrella'nın oraya hiç girmediğini, tuvalet takımlarını şifonyerin üstüne bıraktığını adı gibi bildiği hâlde banyoya bile baktı. Ama ilaç kutusu hiçbir yerde yoktu.

Son çare... Her yere baktığı için bunu yapmaya mecburdu; Estrella'yı uyandırıp ona soracaktı. Sonuçta bu, kâhya kadının suçuydu. Penny için son derece önemli olan tıbbi ilaçları bulamayacağı bir yere koymasaydı, gece gece uykusundan uyanmak zorunda kalmayacaktı.

Penny yavaşça odasının kapısını açıp koridora çıktı. Bir sürü oda vardı ve o hangi kapının Estrella'nın yatak odasına açıldığını bilmiyordu. Odaların hiçbirinin ona ait olmadığını keşfedince alt kata indi. Oturma odasının ilerisinde koyu renk ahşap bir kapı vardı. Kapıyı usulca açmaya çalıştıysa da kapı biraz gıcırdadı. İçeriden gelen hafif horlama sesine bakılırsa doğru yerdeydi.

Son derece alçak ve yumuşak bir sesle, "Estrella?" diye seslendi. "Estrella, benim... Penny."

Estrella hemen kalktı. Yatağa oturup ışığı açtı. Gözleri uykulu ve şaşkın bakıyordu.

"Penny? Ne oldu?"

"Bavulumda bazı ilaçlar vardı. Onları nereye koydun?"

Estrella iç çekti ve gözlerine giren uzun gri saçlarını düzeltti. "Onları attım."

"Ne demek attım? Nasıl yani?"

"Onları klozete attım ve sifonu çektim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Penny o an kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. İçindeki bu his... öfke miydi? Yoksa korku muydu? Belki her ikisi de vardı, ama hangisinin baskın olduğunu bilemiyordu. "Ne? Ama neden?"

"Señor Fellowes bana çok net talimatlar verdi. Bunlardan biri de kesinlikle ilaç kullanmamanız yönündeydi."

"Ama onları bana doktor yazmıştı. Onlara ihtiyacım var."

"Şişt!" dedi Estrella sert bir şekilde. Yüzünden eksik olmayan sevecen gülümsemesinin yerinde yeller esiyordu. Penny birden kendini sekiz yaşında gibi hissetti. Sanki çocukluk günlerine dönmüştü de annesi tarafından azarlanıyordu. Estrella daha sonra öğüt verme aşamasına geçti. "Bak, uzun yıllardır burada çalışıyorum. Bu süre zarfında senin gibi birçok genç kıza baktım. İşimi çok iyi yaparım. Senin için en doğrusunu bildiğim konusunda bana güvenmelisin."

"Ama sen..."

"Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum. Haydi, şimdi odana dön ve uyu."

Sesindeki kararlılık ve son sözü söyleyen tavrı o kadar baskındı ki Penny ona söylenileni yapmaktan başka şansı olmadığını anladı. Uslu bir çocuk gibi odadan çıkıp kapıyı kapattı. Kapının altından sızan ışığa bakarken az önce duyduğu şeyi düşündü. Yüreği duyduklarından ayakları da soğuk zeminden dolayı buz kesmişti. *Birçok genç kıza baktım...*

Lanet olsun! George onu nasıl bir yere göndermişti böyle?

Estrella kahvaltıda normal hâline dönmüştü. Neşeyle mutfakta sağa sola koşturup bir şeyler hazırlıyordu. Penny'nin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

önüne bir tabak dolusu kızarmış jambon ve yumurta koydu. Estrella'nın sakin tavırlarını görünce Penny acaba dün geceki sert konuşmalarını ben kafamdan mı uydurdum diye düşünüp kendinden şüphelendi. Olur ya... Belki de hayal falan görmüştü. Bu arada Penny gece tekrar uyuyamamıştı. Yatağında yatıp uzun uzun tavana baktı. Sabırsızlıkla beklediği şafak sökünce de şükrederek kalktı. Kendini ölü gibi yorgun hissediyor, sakinleştiricilerin verdiği dinçliği ve rahat kafasını özlüyordu. Ama artık onlar yoktu.

"Bu sabah çamaşır yıkayacağım," dedi Estrella normal bir sesle. "Yıkanması gereken bir şeyin varsa aşağı getir."

"Estrella," dedi Penny yavaşça. "Dün... Yani dün gece olanlar..."

Estrella, Penny'nin saçlarını okşayarak, "Ah, bunun için beni bağışlarsın, değil mi?" dedi. "Yeni uyandığımda çok huysuz biri oluyorum."

Penny bunun üzerine bir sonraki cümlesini söylememeye karar verdi ve yutkundu. Neyse, olan olmuştu. Sonuçta bu kolayca halledilebilecek bir sorundu. Köye gider, doktora görünür ve ilaçlarını yazdırırdı. Ne de olsa George ona yola çıkmadan önce İspanyolca konuşma kılavuzu vermişti. İlaçları alınca da Estrella bulamasın diye bir güzel saklar, ihtiyaç duyduğunda gizli gizli içerdi. Evet, her şey bu kadar basitti. O ilaçları bırakmak gibi bir niyeti tabii ki vardı. Ama zamanla... Yavaş yavaş... Yepyeni bir çevreye girmişken pat diye kesemezdi. Bu hem zor hem de yanlış olurdu. En azından bir süre daha onlardan destek almak zorundaydı.

Estrella çamaşırlarla ilgilenirken Penny kot pantolon ve rahat bir çift ayakkabı giyip yola koyuldu. Köyden geçerken hiç muayenehane görmemişti gerçi ama mutlaka bir doktor vardır

BELONGS TO KAKTUS TEAM

diye düşünüyordu. Yoksa da Montoya tahminine göre bir saat mesafedeydi. En kötü ihtimalle yürüyerek oraya giderdi. Zaten burada başka neyle zaman geçirecekti ki? Belki de oraya kadar gitmişken bir de tren saatlerine bakmalıydı. Ne olur ne olmaz diye...

Sabah soğuğunu hâlâ hissediyordu. Ancak çok geçmeden güneş ortalığı yakmaya başladı. Bu yüzden gölgeden yürümenin en doğrusu olduğuna karar verdi. Ihlamur ağacının alçak dallarına tünemiş bir çift kırmızı başlı örümcek kuşu meraklı gözlerle ona baktı. Kuş cıvıltılarını, en tepedeki dalları dans ettiren ılık rüzgârın melodik fısıltısını, ayaklarının altındaki çakılların gıcırtısını ve kuru yaprakların hışırtısını duyabiliyordu. Londra buraya nazaran çok ama çok farklı bir yerdi. Mesela orada neredeyse günün her saati yoğun ve gürültülü bir trafik vardı. Trafikten ve gürültülü bir ortamda yaşamaktan ne kadar sıkıldığını o ana dek hiç fark etmemişti. Yaşadığı şehre dair hoşuna gitmeyen tek şey sadece trafik değildi tabii... Kalabalığın gürültüsü bazen en yorucusu olabiliyordu. Hayat koşturmacası, telaş, kargaşa... Her gün birbirinin yanından geçen ama gerçekte birbirine yabancılaşan insanlar... Bedenleri sıcak bir nefes kadar yakın, ruhları buzullar kadar uzak ve soğuk insanlar. Irak diyarların yalnız sakinleri...

Tepeden inerken köy göründü. Sıcakta yürümekten öylesine bunalmış, o kadar terlemişti ki marketin içine gireceği için şükretmek istedi. İçeri adım atarken kapının üstündeki küçük zil çaldı. Güneş gözlüğünü kafasının üstüne kaldırırken ellerinin hafifçe titrediğini fark etti.

Arka taraftaki odadan çıkan burnu kemerli, yaşlı adam meraklı gözlerle ona baktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Merhaba," dedi Penny. Ardından kısıtlı İspanyolcasıyla derdini anlatmaya gayret etti. "Ben şey arıyorum... *Médico? Aquí? En poblado?*" Kendince köyde doktor var mı demeye çalışmıştı.

Adam kafasını salladı ve makineli tüfek gibi İspanyolca konuşmaya başladı. Penny bilmediği bir dilin sözcükleriyle tarandığını hissediyordu. Önce omuz silkti, sonra da teslim olur gibi ellerini kaldırdı ve hiçbir şey anlamadığım göstermeye çalıştı. Bunun üzerine adam yavaş bir şekilde İngilizce konuşmaya başladı. "Köyde yok doktor... Doktor Montoya'da..."

Penny bir iki adım geri çekilip gülümsedi. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. *Gracias.*"

Ancak yaşlı adam ona gülümseyerek karşılık vermek yerine kuşkuyla kalkan kaşlarını indirmekle yetindi. Penny dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Yine kavurucu güneşin altındaydı.

Montoya... Yürümek için uzun bir mesafeydi. Özellikle de an itibarıyla midesinin bulandığı, avuç içlerinin terden yapış yapış olduğu düşünülürse... Uzun bir yürüyüş sonrası bu denli harap düşmesi normal miydi? Sahiden bu kadar formsuz muydu? Bir süre yola baktı. En iyisi rehavet çökmeden önce yürümeye devam etmekti. Şimdi o sakinleştiricilerden iki tane nasıl da iş görürdü? O zaman kendini çok daha iyi hissedebilirdi, tabii Estrella onları haince klozete atmamış olsaydı...

Penny hızla yürümeye devam etti. Düşündükçe kâhyanın yaptığı şeye daha da sinirleniyordu. Anaç tavırları ve içten gülümsemesiyle Estrella'nın sevecen, iyi niyetli biri olduğunu kabul ediyordu. Lakin ne olursa olsun Penny'nin işine karışmak gibi bir hakkı yoktu, olamazdı. Olanları duyunca George'un ona çok kızacağından emindi. Yani, emin sayılırdı. Aslında durup bir daha düşününce bu konuda ciddi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şüpheleri vardı, çünkü George ilaçları kullanmayı bırakmasını istiyordu ve bunu açıkça söylemişti. Ancak Penny'ye göre George dâhil herkes bu konuda aşırı tepki veriyordu. Sakinleştirici almasını neden bu kadar abartıyorlardı ki? O ilaçları ihtiyaç duyduğu için alıyordu. Artık işe yaramadıklarını düşündüğünde onları bırakacaktı elbette. Sessiz konak, doğal ortam daha şimdiden Londra'daki ıstıraplarını unutturmaya başlamıştı. Özetle Penny'nin bu konuda içi son derece rahattı. Kendini kesinlikle hapları olmadan yaşayamayan bir bağımlı, gerçek dünyadan kaçmak uğruna kendini uyuşturan bir keş olarak görmüyordu. Elini alnına götürüp kaşlarından akan terleri sildi. An itibarıyla durumu daha da kötüleşmişti. Giderek artan mide bulantısı, beynindeki zonklama ve kaslarını dermansız bırakmaya başlayan yorgunluk... Tek kelimeyle kendini berbat hissediyordu.

Aniden arkasından gelen bir arabanın kornasını duydu. Omzunun üstünden bakınca araçtaki kişinin Estrella olduğunu gördü.

"Lanet olsun..."

Estrella yanma yanaşıp arabadan indi. "Hemen arabaya binmelisin Penny."

"Hayır, yürüyeceğim."

"Señor Ramos beni marketten aradı ve iyi görünmediğini söyledi. Haklıymış, gerçekten de hasta görünüyorsun. Bu hâlde Montoya'ya kadar yürüyebileceğine sahiden inanıyor musun?"

Penny duraksadı. Cevabı hayırdı. Dürüst olması gerekirse kendini o kadar kötü hissediyordu ki değil Montoya'ya yürümek, yüz metre gidecek hâli yoktu. O an tek istediği serin ve karanlık bir yer bulup uzanmak, başına nemli bir bez koymak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve içini allak bullak eden bulantının geçmesini beklemekti. "Ama doktora gitmem lazım..."

"Bunu önce bana sorman gerekirdi," dedi Estrella. Yüz ifadesi ve ses tonu dün geceki otoriter kadınla aynıydı. "Bak Penny, ben seninle ilgilenmek için buradayım. İstersek doktor eve gelebilir, bunun için tek yapmam gereken onu aramak."

Penny hâlâ yolun kenarında dikiliyordu. Aslında arabaya binmek, evdeki sessiz odasına çekilmek ve yumuşak yatağında istirahat etmek için can atıyordu. Ancak bunu yapamazdı çünkü Estrella konusunda dikkatli ve temkinli olması gerektiğini biliyordu.

Estrella dudaklarını sıktıktan sonra, "Ona kadar sayacağım," dedi. "Arabaya binmezsen yalnız gideceğim. Sen de eve yürüyerek dönmek zorunda kalacaksın. Bir... İki..."

Penny hayal meyal çocukluğundan birkaç sahne hatırladı. Küçük bir çocukken onu hizaya getirmek için annesi de buna benzer bir yöntem kullanıyordu. Yeniden çocuk muamelesi görmek çok aşağılayıcı bir şeydi. Ancak kasları o kadar yorulmuştu ki bir adım daha atacak hâli yoktu. Bunun üzerine kapıyı açıp arabaya bindi.

Saniyeler sonra sürücü koltuğunda oturan Estrella, parlayan gözlerle ona baktı. "Akıllı kız, haydi seni bir an önce eve götürelim. O zaman kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Estrella, Penny'yi yatağına yatırdı. Ardından midesi için bir bardak limonlu su hazırladı ve başına soğuk kompres uyguladı. Penny doktoru arayıp aramadığını sorduğunda Estrella kaçamak cevaplar verdi. Cuma günleri çalışıp çalışmadığından emin olmadığını söyleyip öğle yemeğinden sonra kendini hâlâ kötü hissederse duruma bakacağını belirtti. Penny ağzından istemediği sözler çıkmasın diye dilini ısırdı. İlaçlarını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

almadığım sürece ne öğle yemeğinden ne de akşam yemeğinden *sonra kendimi iyi hissedeceğim*. İçinde fırtınalar kopsa da duygularını belli etmemeli, soğukkanlı davranmalıydı. Madem Estrella doktoru aramamakta inat ediyordu, o hâlde o da George'u arar ve konunun icabına bakmasını isterdi. Bu arada acaba George Almanya'dan dönmüş müydü? Sinirine rağmen sessiz bir yerde yatıp dinlenebildiği için şükrediyordu. İstirahat ettikçe baş ağrısı ve mide bulantısının azalmaya başladığını hissediyordu.

Ara ara uyuyakalsa da her seferinde uykusu kötü rüyalarla bölündü. Bu sefer her zaman gördüğü o kâbusun yerine karmakarışık şeyler görmüştü. Sadece hastalıklı ve tedirgin edici sahneler ile duygular; parmaklarıyla çözemediği kocaman sıkı bir düğüm, yanındaki halının üstüne damlayan siyah boya, ıslık sesleri ve fısıltılar, yüzyıllar öncesinden kalma çöplerle dolu eski bir dolap, şeytani sırlar saklayan tozlu valizler ve çirkin oyuncak bebekler... Birkaç saat sonra mide bulantısıyla uyandı. O kadar şiddetli bir bulantıydı ki anında banyoya koşup istifra etti.

İçindekileri çıkardıktan sonra banyonun soğuk zeminine oturup hüngür hüngür ağlamaya başladı. Başı zonkluyor, elleri titriyor, bedenindeki bütün kaslar korkunç derecede ağrıyordu. Hayatı boyunca bu kadar hastalandığını hatırlamıyordu. Bu şartlar altında Estrella onu daha fazla reddedemezdi. En iyisi hemen alt kata inmek ve kâhya kadına acilen doktor çağırmasını söylemekti.

Kendini olabildiğince temizledikten sonra yüzüne soğuk su çarptı. Sonra bluzunu değiştirip odasının kapısına gitti. Ama kapı açılmıyordu.

Penny resmen içeri kilitlenmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gördüğü şeyler karşısında hayrete düşen Ellie, uzun uzun bakmamaya çalıştı. Daha önce hiç Londra gibi bir yer görmemişti. Yoğun trafik, cıvıl cıvıl caddeler, oradan oraya giden insanlar... Bu şehirde her şey durmaksızın hareket ediyordu. Kırmızı otobüsler ve parlak siyah taksiler ağırlıklı gri olan kente farklı bir hava katıyordu. Sonra Londra'nın en ünlü binalarının önünden geçtiler; Big Ben isimli büyük saat kulesi, Aziz Paul Katedrali... O kadar büyük ve görkemliydiler ki... Bina yüksekliği, insan sayısı, sokak modasındaki çeşitlilik ve trafik açısından burası Bremen'i bile ona katlardı. George'un şık siyah Mercedes'iyle şehir merkezinden, paralel sıralanmış ev ve dükkânların arasından geçip yeni evine doğru ilerlediler. Ellie artık Chelsea'deki bir apartman dairesinde yalnız yaşayacaktı. Buraya gelirken üç ay boyunca George'un yanında yaşayacağını sanmış, farklı bir yerde kalacağını öğrenince de doğal olarak kafası karışmıştı. George akıllı ve dikkatli bir adamdı. Hiçbir konuda kuşku uyandırmak istemiyordu. Ellie madem Penny Bright olacaktı, o hâlde her gün sabahtan akşama kadar Penny Bright'ın hayatını yaşamalıydı. Ellie aslında çok şaşkın ve ürkekti, fakat bunları George Fellowes'a belli etmek istemiyordu. Kendini koruma güdüsüyle hareket etmeye mecburdu. Her ne şartlar altında olursa olsun başını dik tutmalı ve güçlü durmalıydı. Büyük şehirlerde zengin ve lüks bir yaşama adım atan köylü kızların başına kötü şeyler geldiğini biliyordu. Ancak Ellie Frankel onlardan biri olmamak adına bir an olsun kontrolünü kaybetmeyecekti, bu konuda kesin kararlıydı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George arabadaki plakçalara şarkıları öğrensin diye Penny Bright koydu. Gerçi buna hiç gerek yoktu çünkü Ellie, George'un köy ziyareti ve birlikte yola çıkmaları arasında geçen iki günde bütün şarkıları öğrenmişti. Aslına bakılırsa öğrenecek çok bir şey de yoktu. Melodiler çok basit, sözler de akıcı ve yüzeyseldi. Bu işin en zor yanı pop müziğin tutarsız ezgilerinde şarkı söylemekti. Ahırda çalışırken, kimsenin onu duymayacağından emin olduğu anlarda yeni şarkılarını prova etme imkânı olmuştu. Fakat bu türdeki şarkıların opera söylemekle uzaktan yakından alakası yoktu. Pop müzik opera aryası söylerken duyduğu hazzın onda birini vermiyordu. Gerçek Penny'nin entonasyonunu taklit etmenin bazı engelleri de vardı tabii. Mesela o bilinçsizce sesli harfleri farklı çıkarıyor, söylerken belirgin nefes aralıkları veriyordu. Ellie ona benzemek adına bu detayların hepsine dikkat etti. Ancak her şeyde olduğu gibi başka birinin şarkı söyleyişini taklit etmenin de bir sınırı vardı. Bazı şeylerden hayatta taviz verilemezdi. Gerçek Penny Bright şarkıyı yanlış tondan söyleyebilirdi ama böyle bir şey Ellie Frankel için ihtimal dâhilinde bile değildi.

Her şey o kadar hızlı olup bitiyordu ki Ellie zaman zaman yaşadıklarının gerçekliğinden şüpheye düşüyordu. Kolay değildi çünkü çiftlik hayatının yerini Londra'da lüks bir yaşam, yoksulluğun yerini de bolluk ve finansal güvence almıştı. Bunlar büyük ve sıra dışı olmanın yanı sıra heyecan verici değişikliklerdi. Hatta bazen bütün bunların bir rüya olmasından, hayatının fırsatının parmaklarının arasından kayıp gitmesinden korkuyordu. Tıpkı Batı Almanya Operası'nda olduğu gibi... Tüm bunların gerçek olduğunu ispatlayan tek şey açlıktan midesine giren kramplardı. Penny Bright ona nazaran çok daha ince bir kızdı ve Ellie

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zayıflamak zorundaydı. Bu yüzden üç gündür boğazından adamakıllı bir şey geçmemişti.

George, "Buraya park edeceğiz," dedi ve koca arabayı son derece usta manevralarla küçük park yerine soktu. "Apartman köşe başında olsa da önünde boş park yeri bulmak mümkün değil."

Ellie Londra'daki insanların arabalarını evlerinin önüne park edememelerini çok komik buldu. Sonra Neumannların çiftliğindeki paslı kamyonet ve zaman zaman üstüne tüneyen tavuklar hatırına geldi. Tam düşüncelere dalıp gitmişti ki George bavulunu aldı ve inmesi için kapısını açtı. George'un önderliğinde köşeyi döndüklerinde dış cephesi taş kaplama olan yeni apartmana vardılar. İçeri girip asansörle üçüncü kata çıktılar. Dairenin önüne geldiklerinde George ona bir anahtar uzattı. Ellie anahtarı alıp yeni konutunun kapısını bizzat açtı.

Ellie kapıyı iterken George, "Şirketim burayı Penny için kiraladı," diye açıkladı. "Yani kendini izni olmadan özel mülküne girmiş gibi hissetmene gerek yok."

Ellie temiz ve ferah salona adımını attı. Çok sade bir şekilde tasarlanmıştı; kalın tüylü bir halı, büyük bir televizyon ve parlak bir pikap... George'un az önce söyledikleri cevabını çok merak ettiği ama hiç sorma cesareti gösteremediği o soruları bir kez daha aklına getirdi. Fakat bu kez sorularını kendine saklamadı.

"Penny Bright burada olduğumu biliyor mu?"

George gülümsedi. "Pek sayılmaz... Şey... Aslına bakarsan hayır... Penny şu sıralar kendini iyi hissetmiyor. Onun sadece sağlığına odaklanmasını istiyorum."

"İyi hissetmiyor derken, neyi kastettin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George kelimelerini dikkatle seçti. "Penny yakın zamanda çok travmatik bir olay yaşadı. Olayın şokunu atlatabilmek için de reçeteli ilaçlara biraz fazla bel bağladı."

"Uyuşturucu gibi mi?" Demek İngiliz pop yıldızları hakkında söylenenler doğruydu.

"Hayır, yasa dışı bir şey değil," dedi George anında. "O iyi bir kızdır." George pikabın önüne doğru yürürken omzunun üstünden Ellie'ye baktı ve küçük dairenin diğer bölümlerini gezmesini işaret etti. Derli toplu yatak odası, kaliteli nevresimlerin serili olduğu rahat yatak, yeni eşyaların kullanıldığı küçük banyo, mutfak ve köşesindeki çamaşır odası... Evdeki her şey yeni kokuyordu. Ellie gördüklerinden sonra Neumannların evindeki ardiyeden bozma küçük odasını, ahşap ve temiz çamaşır kokularını, orada kaldığı ilk gece evini nasıl özlediğini düşündü.

O sırada müzik çalmaya başladı. George yine pikaba Penny Bright koymuştu. Ellie onu yalnız bırakmamak için salona döndü.

"Bunu bir daha dinlemenin iyi olacağını düşündüm. Şarkıları acilen öğrenmen lazım..."

"Şarkıları öğrendim zaten."

George kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. "Sadece single'lar yetmez, diğerlerini de öğrenmelisin."

"Hepsini öğrendim. Kayıttaki bütün şarkıları..."

"Gerçekten mi? Bu kadar çabuk mu?"

"Evet, bu kadar çabuk."

George çok şaşırmıştı. Pikabı kapatıp başını salladı. "Tamam, öyleyse devam et. Bir şarkıyı söyle de duyalım."

Ellie üstünde hissettiği bu baskıyı gayet iyi tanıyor, baskı altındayken ne yapması gerektiğini biliyordu. Ne kadar stresli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne kadar heyecanlı olsa da böyle durumlarda zihni o işe odaklanıyor ve hakkıyla altından kalkmak için elinden geleni yapıyordu. Pikapta çalan şarkıyı kaldığı yerden söylemeye devam etti.

Bu, Ellie'nin uzmanlık alanıydı. Buradaki notaya iyi bas, o heceyi kısa kes, bu kısımda kafa sesi kullan, burayı genizden söyle, buradaki cümlenin tam ortasında nefes al... Ona göre bu detayları eklemek şarkıyı berbat söylemekten başka bir işe yaramıyordu. Ancak sonuç başarılıydı. Ellie şarkıyı tıpatıp Penny Bright gibi söylüyordu.

George şarkıyı sonuna kadar dinledi. Hayret ve hayranlığı yüzünden okunabiliyordu. Şarkı bitince, "Bu... gerçekten... tek kelimeyle fevkaladeydi."

"Babam hep kulağımın çok iyi olduğunu söylerdi," dedi Ellie. Babasını hatırlamak güzel ve heyecanlı gününe hüznün gölgesini düşürdü.

George saatine baktı. "Kuaför çağırmıştım, yarım saat içinde burada olur," dedi. "Bu arada Penny'nin odasında eşyaların için yer açtım, belki valizini yerleştirmek istersin."

George, Ellie'nin valizini odaya götürdükten sonra telefon görüşmesi yapmak için salona döndü. Ellie yanına çok az şey almıştı; sadece rengi solmuş eski kıyafetler. Hiçbiri bir pop yıldızının giyeceği türden şeyler değildi. Penny'nin altı kıyafeti gardıropta bırakılmıştı. Muhtemelen bu cesur giysilerden daha onlarca vardı. İç çamaşırlarını katlarken çekmecenin altına yapıştırılmış karton bir dosya gördü. Dosyayı yerinden söktü. İçinde son ödeme tarihi geçmiş bir elektrik faturası, pikabın garanti belgesi, ehliyet ve bir zarf vardı. Zarfın ön tarafındaki şeffaf çerçevede bir avukatın adı ve adresi yazıyordu. Dosyayı kapatıp telefon görüşmesini henüz bitiren George'a götürdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunu çekmecede buldum. İçindeki bazı belgeler önemli görünüyor. Kaybolmasını istemem."

George önce dosyanın içindekilere baktı, sonra da kaşlarını çatarak zarfın içindeki mektuba hızlıca göz gezdirdi. Ellie bu sırada mutfağa gitti ve bir bardak bulabilmek için dolapları karıştırdı. Açlıktan ölüyordu ama yemek yiyemezdi. O nedenle iyi gelir umuduyla bir bardak su içti. Tam o sırada kapı zili çaldı. George içeriden seslenip kapıya kendisinin bakacağını söyledi. Yalnız kalan Ellie, derin bir nefes aldı ve koridordan gelen sesleri dinledi. Saniyeler sonra George yanında yaşlı bir kadınla içeri döndü. Aşırı abartılı bir makyaj yapmış olan kadının omzunda kocaman bir çanta vardı. Ellie'yi görünce kadının ağzı bir karış açık kaldı.

Tiz sesiyle, "Aman Tanrım!" diye bağırdı ve tombul eliyle Ellie'nin elini tuttu. "Penny Bright! Şarkılarına bayılıyorum!"

George şok olmuştu. Anlaşılan bu yaşta bir kadının Penny Bright adını duymuş olabileceğini, hatta onu tanıyacağını hesaba katmamıştı.

Ellie de afallamıştı. İlk kez bir pop yıldızı olarak tanındığı için duruma ayak uydurması biraz zaman aldı. Bu sahiden çok acayip bir duyguydu. Gerçekte kimliğinden bihaber olan bir kadın aniden elini tutmuş, sevinçle ona bakıyordu. Başka birinin yerinde olmak... Neyse bunları düşünmenin zamanı değildi. Serinkanlı olmaya çalıştı. Gülümseyerek kadının elini tuttu ve samimi bir sesle, "Sen benim adımı biliyorsun, ama ben seninkini bilmiyorum," dedi.

"Barbara Murray," dedi kadın. Gözleri parlıyordu. "Kızıma söylemek için sabırsızlanıyorum. Konseriniz için daha yeni iki kişilik bilet aldı. Onunla gitmem için çok ısrar ediyor ama ben pop müzik için fazla yaşlı olduğumu düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hiç de değil..." diye itiraz etti Ellie. "Bence kesinlikle *gelmelisin.*"

George hemen araya girdi. "Bayan Murray, Penny'yle katılmamız gereken bir randevumuz daha var ve geç kalmak istemiyoruz. Sizce de uygunsa hemen başlayabilir miyiz?"

Kadın başıyla onayladı. "Elbette... Ne yaptırmak istiyorsunuz?"

George Kokondorf'ta Ellie'ye gösterdiği fotoğrafı kadına uzattı. "Tam bu resimdeki gibi olsun."

Barbara Murray önce resme, sonra da Ellie'nin uzun saçlarına baktı. Aradaki farka anlam veremediği yüzünden anlaşılıyordu. Ellie'nin kalbi durma noktasına geldi. "Ama ben seni daha geçenlerde bir programda görmüştüm... Saçların çok çabuk uzamış."

George anında duruma müdahale etti. "Aaa, o programdaki görüntüler yıllar önce çekilmişti. Televizyon dünyasının cilveleri işte..."

Kadın ünlü bir pop yıldızının hayatıyla ilgili gizli bir bilgi öğrendiği için heyecanlanmışa benziyordu. Hevesle kafasını salladı ve omzundaki çantayı yemek masasının üstüne boşalttı. "Tabii ya, mutlaka öyledir. Bu arada bir deri bir kemiktin, biraz kilo alınca çok daha hoş olmuşsun." Parlak bir makası eline alıp, "Evet, haydi başlayalım," dedi.

Penny'nin vücudu kırılıyordu. Sanki biri bütün organlarını lime lime ediyordu. Bir kere zangır zangır titriyordu. Bunun yanı sıra kafatası sert bir şeyle zımparalanıyormuş gibi acıyor, beyni zonkluyordu. Akşamın temiz ve serin havası iyi gelir ümidiyle balkondaki ferforje sandalyeye oturdu. Estrella

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzünden tam üç gündür odasında kilitliydi ve her gün kendini daha da hasta hissediyordu. Baş ağrıları ve mide bulantısına bir noktaya kadar katlanabiliyordu, fakat rahat uyuyamamak onu mahvediyordu. Bir kere uzun süre uyuyamıyordu, en fazla üç bilemedin dört saat uyku çekebiliyordu. Bu kısıtlı zamanlar da korkunç kâbuslarla geçiyordu. Gözlerini her kapattığında kendini tekinsiz kuyulara yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu. Karmakarışık rüyalarından aklında kalan tek şey soluğunu kesen korku hissiydi. Çocukken ateşler içinde yatarken de böyle karışık ve korkunç kâbuslar görüp kan ter içinde uyanırdı. Yaşadığı dehşet yüzünden tekrar uyumaktan korkar hâle gelmişti. Yorgun bedeni istirahat için can atsa da zihni uyanık kalmaya çabalıyordu. Ne yazık ki her seferinde kapanmaya başlayan gözleri galip geliyor ve Penny kendini her seferinde çeşit çeşit kâbuslarla dolu bir çıkmazda buluyordu. Döngü kısırlaştıkça Penny daha da tükeniyor, günden güne yok oluyordu...

Zaman geçiyordu, ama artık zamanın bile bir anlamı kalmamıştı. Daha doğrusu zaman algısı bile sapıtmıştı. Mesela bir keresinde balkonda oturup ağacın dallarındaki kuşları izlemeye başlamıştı. Beş altı dakikadır izlediğini düşünürken tam bir saat olduğunu görüp şok olmuştu. Başka bir sefer de birkaç saatliğine oyalanmak adına Estrella'nın verdiği dergileri karıştırıyordu. Dergilere bakarak saatler geçirdiğini sanıyordu, ama sadece on dakika olmuştu. Zaman ya çok hızlı ya da çok yavaş geçiyordu. Bu boşluk hissi Penny'nin daha da paniklemesine neden oluyordu. Sahi, Estrella en son ne zaman odasından çıkmasına izin vermişti? Artık bunu bile hatırlayamıyordu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Penny, George'u aramasına izin versin diye Estrella'ya defalarca yalvarmıştı. Ancak Estrella bu isteğini hep reddetmişti. Her seferinde George'un Almanya'da olduğunu, arasa bile ona ulaşamayacağını söylüyordu. Ancak Penny'nin bu masallara karnı toktu. Artık Estrella'ya inanmıyordu. Bir kere George ne tür bir sebeple Almanya'ya gidecekti? Hem yurt dışına çıkacak olsa bunu Penny'ye söylemez miydi? Yoksa söylemiş miydi? Belki de... Penny, George'la önceden konuştukları şeyleri hayal meyal anımsıyor, hatta çoğunu rüyasında gördüğünü sanıyordu. Saçmalıklar mantık tahtını işgal ettikçe kafası allak bullak oluyordu.

Esaretinin en kötü yanı neden bu kadar hasta olduğu konusunda en ufak bir fikrinin olmamasıydı. Bedeninin bu kadar perişan olması hiç normal değildi. Estrella bunun sebebinin metabolizmasından dışarı atılmaya başlayan ilaçlar olduğunu, bir iki güne kadar kendini hiç olmadığı kadar iyi ve zinde hissedeceğini söylüyordu. Penny bu sözlere de inanmıyordu... Aptal bir kız değildi tabii; son zamanlarda sakinleştirici ilaçlardan fazlasıyla medet umduğunu kendisi de biliyordu. Yine de sebep bu olamazdı çünkü bu ilaçları tıbben kabul edilmişti ve doktorlar reçetelerine yazıyordu. Evet, standart dozu bir parça aşmış olabilirdi. Ancak o dozlar ortalama bireylere göre ayarlanmıştı. Penny ortalama bir insan değildi ki... Bir kere normal insanlardan katbekat daha çok sorunu vardı. Ayrıca normal insanlar evlerinde huzurla oturan, sıradan işlerle uğraşan kişilerdi. Penny gibi sahne performansıyla insanları etkilemeye mecbur olan ve hayatını gözler önünde yaşayan ünlü bir pop yıldızı değillerdi. Bu tarz şok tedaviler eroin bağımlıları, ümitsiz vakalar için uygundu... Penny kendini onlardan biri gibi görmüyordu. Bu kadar hasta olmasının sebebi kesin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başka bir şeydi ve acil tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Estrella bu gerçeği görmezden gelerek Penny'nin sağlığını ve hayatını tehlikeye atıyordu.

Birden kapısı tıklatıldı. Ne saçma... Estrella neden kapıyı çalma zahmetine giriyordu ki? Penny bu kadını anlamakta çok zorlanıyordu. Anahtar çevrildi, kapı açıldı ve içeri bir yemek tepsisi uzatıldı. Sonra kapı tekrar kilitlendi.

Hava serin ve ferahtı. Cırcır böceklerinin sesi, yeryüzüne değecek kadar alçakta duran yarım ay... Akşamın hoş ambiyansına bakarken Penny'nin midesi guruldadı. Açlık ve serin havanın etkisiyle hafifçe ürperdi. İçeri girdi ve yerdeki tepsiyi alıp yatağına oturdu. Yemeğin nefis kokusu ağzını sulandırdı. Bir kaşık pirinci tam ağzına götürüyordu ki aklına korkunç bir fikir geldi.

Seni zehirliyor...

Penny donup kaldı. Eli titreyince kaşıktaki pirinçlerin bir kısmı kucağına döküldü. Kaşığı tabağa bıraktı ve tepsiyi ayak ucuna itti. Evet, tabii ya! Bu yüzden kendini hep kötü hissediyordu, bu yüzden sürekli hastaydı. Ne kadar aptaldı, bunu neden daha önce anlamamıştı ki? Estrella yemeklerine düzenli olarak zehir koyuyordu. Bu yüzden hastalığı günden güne ilerliyordu. Daha da kötüleşecek ve sonunda ölecekti. Benedict onu kaçırmış ve öldürmekle tehdit etmişti. Niyeti en başından belliydi. Hâlbuki Estrella... O çok daha sinsi bir plan yapmıştı. Penny'nin hemen değil, yavaş yavaş ölmesini istiyordu. Belki de... Estrella'dan bunu yapmasını Benedict istemişti. Belki de bilmediği bir düşmanı daha vardı ve Estrella'yla iş birliği yapıyordu. Her şey olabilirdi.

Belki de bilmediği düşmanı George'du.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki de bu tatil başından beri bir kurmacaydı. Benedict'in yarım bıraktığı işi sessizce bitirmek adına ayarlanmış bir tuzak... Ölümle bitmesi planlanan haince bir oyun...

İhtimallerin sayısı arttıkça Penny'nin kalp atışları da hızlandı. Panik duygusu tavan yapmıştı. Acaba bu, zehrin etkilerinden biri miydi? Telaşla banyoya koşup büyük bir bardak su içti. Bir an önce bedenini zehirden arındırmalıydı. Su midesine girince büyük bir dalga yarattı ve şiddetli bir öğürme hissi geldi. Galiba kusacaktı. Başını klozete eğip içindekilerin hepsini çıkardı. Tanrı'ya şükür ki durumu çabuk fark etmiş ve Estrella'nın planı kötü sonuçlar doğurmadan önce müdahale etmişti. Ayağa kalkıp aynaya, yansımasının göz bebeklerine baktı.

"Buradan çıkmak zorundasın." Kafasını toplamaya, mantıklı düşünmeye çabaladı. Evet, yapması gereken tek şey bu odadan çıkmanın bir yolunu bulmak ve sonra da Montoya'ya gitmekti. Tren gelene kadar bir otelde kalabilirdi. Ne de olsa bir sürü parası vardı. Sonra da Londra'ya döner, George'a bütün olanları anlatır ve...

George... Acaba o da bu işin içinde miydi? Sonuçta onu burada bir başına ve savunmasız bırakan George'du. Üstelik nasıl olduğunu sormak, durumunu kontrol etmek için bir kez bile aramamıştı. Penny zihnine hücum eden ihtimalleri ve gerçekleri irdelerken kafasını salladı. George hayatta onu incitmez, zarar görsün istemezdi çünkü Penny'yi seviyordu.

Sahi, öyle miydi? Yoksa Penny kendini buna mı inandırmıştı? Belki de George onu sadece kendisine para kazandırdığı için seviyordu. Fakat şimdi her şey altüst olmuştu. Büyük yatırımlar yaptığı turne bile riske girmişti. Belki de... Belki de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

George'un elinde Penny'nin başına bir şey gelmesi ihtimaline karşı bir hayat sigortası vardı. Aslında bu hiç de mantıksız sayılmazdı, özellikle de George'un ne denli zeki ve öngörülü bir iş adamı olduğu düşünülürse...

Penny hayal kırıklığıyla dizlerinin üstüne çöktü. Ağlamamak için gözlerini sıktı, ancak gözyaşlarına mani olmak çok güçtü. İhanet... Bu hayatta kendini yakın hissettiği ve güvendiği sadece bir kişi vardı. Yazık ki o bile Penny'ye ihanet etmişti. Bunu düşündükçe hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Canı yanıyordu. Ağlamaktan yüzü gözü kızardı. Yalnızlığı ve acısı ağır bir yük misali omuzlarına çöktü. Eziliyor, küçülüyor, yok oluyordu. Direnmedi. Zaten buna gücü de yoktu. Banyonun zeminine oturup hüngür hüngür ağladı.

Zaman geçti. Belki dakikalar, belki de saatler...

Bir şey yapması gerektiğinin farkındaydı. Burada öylece oturup Estrella'nın yavaş yavaş işini bitirmesini bekleyemezdi. Kararını verdi ve ayağa kalktı. Odasına gidip çantasını, pasaportunu ve cüzdanını buldu. Sonra cüzdanındaki parayı saydı. Neyse ki yanında bir sürü nakit ve çek defteri vardı. Birkaç parça kıyafeti çantasına tıktı; kot pantolon, tişörtler, birkaç çift çorap ve bir kazak... Makyaj çantasını alıp almamakta önce tereddüt etti ama sonra almaya karar verdi. Bunun bir nedeni bazı makyaj malzemelerinin rengini çok sevmesi, diğer nedeni de Londra'ya vardığında onlara ihtiyacı olacağını düşünmesiydi. Konçlu spor ayakkabılarını ayağına geçirdi, üstüne bir mont giydi, atkısını taktı ve sonra balkona doğru yürüdü.

Balkona çıktığında sert bir rüzgârın ağaç dallarını salladığını gördü. Hava buz gibiydi, ürperdi. Kafasını eğip aşağı baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulunduğu kat atlamak için fazla yüksekti, tırmanarak inmek de imkânsızdı. Çantasını yere bırakıp odaya girdi. Yatak çarşaflarını söküp birbirine düğümledi. Yeterince uzun bir nevresim halatı yaptıktan sonra balkona döndü. Halatını demir parmaklıklardan birine bağladı ve düğümleri kontrol etti. Evet, kâfi derecede sıkı görünüyorlardı.

Sonra çantasını omzuna astı ve bacaklarını demir korkuluğun diğer tarafına attı. Korkuluğun dış kısmındaki alan çok dar olduğu için parmak uçlarında durarak dengesini sağladı. Sonra ağırlığını usulca halata verdi. Taşıyordu... Yavaş yavaş kendini aşağı sarkıttı. Kalbi, heyecan ve korkudan yerinden fırlayacakmışçasına atıyordu.

Sonra bir yırtılma sesi duydu. Halatın bir bölümü kopmak üzereydi. Bir çığlık atarak çarşafı daha sıkı tutmaya çalıştı. Öylece havada asılı kalmıştı. Sallanıyordu. Öyle bir noktadaydı ki ne balkona geri çıkabilir ne de güvenli bir şekilde yere inebilirdi. Yine tam arada kalmıştı. O sırada buradan kaçmanın sandığı kadar parlak bir fikir olmadığını fark ettiyse de artık çok geçti.

Cırt... İşte, bu ikinci yırtılma sesi sonu oldu. Aniden sırtüstü yere çakıldı. Yazık ki bağıracak vakti bile olmamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On İkinci Bölüm

George sabah saat dokuzda yanında Ellie Frankel'la Leytonstone'daki tiyatro salonuna girdi. Penny'yle aynı model kesilmiş saçları, parıltılı far ve siyah kalemle yaptığı abartılı göz makyajıyla gerçek Penny'ye inanılmaz derecede benziyordu. Bazı küçük farklar da vardı tabii. Sonuçta yeryüzünde kimse başka birine tıpatıp benzeyemezdi, ikiz olsalar bile... Mesela narin yapılı gerçek Penny'nin aksine Ellie daha endamlı ve kiloluydu. Hâl böyle olunca Ellie'nin yüzü de daha dolgundu. Elmacık kemikleri ve ağız yapısı Penny'ninkilere kıyasla daha belirgindi. Penny uzun boyuna rağmen çok kıvraktı, ama Ellie daha vakur ve heybetli görünüyordu. Yine de aralarındaki benzerlikler bütün bu farkları ehemmiyetsiz kılacak kadar güçlüydü. Örneğin gözleri şekil ve renk açısından tıpatıp aynıydı. Gülüş konusuna gelirsek çok ciddi bir ifadesi olan Ellie, Penny gibi gizemli ve ayartıcı şekilde gülmeyi yavaş yavaş öğreniyordu. George bir yandan gerçek Penny'yi deli gibi özlüyor, bir yandan da sahtesinin varlığıyla tuhaf bir huzur buluyordu. Hatta zaman zaman acaba Ellie'yle de gerçek Penny'yle olduğu gibi yakın olabilecekler mi diye merak etmekten kendini alamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellie boş koltukların yanından geçerken, "Prova yapacağımız yer burası mı?" diye sordu. Bu sırada temizlik görevlisi sahnenin kenarını süpürüyordu.

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca haftada iki kez... Orkestra üyeleri saat ondan önce burada olmaz. Onlar gelmeden önce seninle birkaç şeyin üzerinden geçmek istedim."

George Ellie'yi salonun tam ortasındaki büyük masaya götürdü. Siyah masanın üstünde farklı renklerde onlarca ayar düğmesi vardı. George düğmelerden birini kaldırınca sistem çalıştı. Ardından, "Bu kontrol masası," diye anlatmaya başladı. "Ses burada ayarlanıyor ve hoparlörlere aktarılıyor."

Sesi duyan temizlik görevlisi kafasını kaldırıp baktı. George ve Ellie'yi görür görmez el salladı. Ellie de kadına el salladı.

George onlara doğru gelen temizlik görevlisine bakarak kaşlarını çattı. Ellie'ye, "Ne istiyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum, ama beni tanıyormuş gibi görünüyor."

"Günaydın Penny," dedi temizlik görevlisi. "Bugün erkencisin."

Ellie bir an bile tereddüt etmeden, "Evet, bugün çok işimiz var," dedi. Ellie'nin başka bir kişiliğe bu kadar çabuk uyum sağlaması George'u bir kez daha şaşırttı. "Çok özür dilerim, ama adını unuttum. Son zamanlarda çok fazla insanla tanıştım da..."

Genç kadın kızardı. "Gloria... Şey... Sanırım beni hatırladığını farz etmekle hata..."

"Hiç de değil. Sakın böyle düşünme. Seni tekrar gördüğüme sevindim."

George masaya yaslanıp, "Gloria, işin kaçta bitiyor?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dokuz buçukta."

"Haydi bugün erken çık."

"Ama işim henüz bitmedi..."

"Endişelenme, tiyatro sahibini arayıp haber vereceğim. Penny'yle yalnız kalıp çalışmamız lazım."

Gloria hemen Ellie'ye baktı. Ellie de onaylarcasına başını salladı.

"Bay Fellowes sözüne sadık bir adamdır," dedi Ellie. "Haydi dediğini yap ve bugün erken paydos et."

George kontrol masasındaki düğmelerle meşgul olurken Gloria eşyalarını toplayıp salondan ayrıldı. George temizlikçi kadın gider gitmez Ellie'ye döndü.

"Penny bana hep George," diye hitap eder.

Ellie gülümseyerek, "Anlaştık George," dedi.

"Mikrofona şarkı söylemek bir sanattır," dedi George.

"Ah?"

George Ellie'nin aklından geçenleri okuyabiliyordu. Muhtemelen bu söylediğine inanmamıştı. Hatta pop müzikle alakalı bir konunun sanatsal olabileceğine bile inanmıyordu.

"Evet, Penny gibi şarkı söylemen yetmez. Sahnede de en az onun kadar rahat olman ve ekipmanları onun gibi kullanman lazım. Bu yüzden buraya orkestra üyelerinden önce geldik. Gerekli hazırlıkları yapmalı ve en ufak bir şüpheye mahal bırakmamalıyız." Sonra elini sallayarak sahneyi işaret etti. "Haydi! Şimdi sahneye çık ve ortadaki mikrofonu al."

Ellie kendinden emin bir edayla sahneye yürüdü.

George arkasından, "Ellie," diye seslendi. "O kadar dik durma, Penny öyle durmazdı."

Ellie arkasına dönüp bakmadan kendisine söylenileni yaptı ve omuzlarını düşürdü. George ona bakarken kendi kendine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gülümsedi. Ellie sahiden de akıllı ve çabuk öğrenen bir öğrenciydi.

Ellie ortadaki mikrofonun orada durdu ve George bu kez, "Ses ayarı yapmam lazım, biraz ses verir misin?"

Ellie, "Merhaba, merhaba," dedi.

"Bir şarkı söyle demek istemiştim," diye düzeltti George.

Ellie derin bir nefes aldı. Ağzını açtığı gibi içinden gelen şeyi söylemeye başladı. Opera... Sesi arşa yükseliyordu âdeta... Bu George'un beklediğinden yüzlerce kat daha güçlü bir ses olmuştu. Ellie'nin tiz sesiyle hoparlörlerin titrediğini görünce sesi kıstı. Ellie kendini kaptırmıştı. Elini mikrofonun üstüne bastırıp sıkınca daha güçlü bir ses çıkarmayı denedi. Hoparlörlerden yayılan ses resmen salonu inletti. George hemen gerekli ayarlamaları yaptı.

"Ellie," diye seslendi. "Sakın mikrofonu elinle kapatma."

Ellie kulağı çekilmiş bir çocuk misali kafasını salladı.

"Ayrıca bu kadar yüksek sesle şarkı söyleme."

"Ama şarkı söylememi sen istemiştin."

"Evet, ama bunu kastetmedim. Penny gibi söyle."

Ellie mikrofonun başına geçip tekrar denedi. George ses ve eko ayarlarını doğru yapabilmek adına peş peşe talimatlar verdi. "Tamam... Bu daha iyi... Dudaklarının şekline dikkat et, hoş görünsünler... Mikrofona yakın dur... Güzel... Nefes alışını gizlemene gerek yok... Nefes sesleri de şarkının bir parçası... Bak bu iyi oldu... Evet... Mükemmel... Şimdi rahatla ve dizlerini hafifçe bük... El hareketlerin daha doğal olsun... Evet, çok iyi iş çıkarıyorsun..." Sahnede rahat durmak Ellie için pek kolay değildi. Tahmin edileceği üzere hareketleri acemice ve hantal kalıyordu. Neyse ki George onu her saniye ikaz ediyordu da nerede yanlış yaptığını anlayarak anında kendini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

düzeltmeye çalışıyordu. Ellie son derece sakindi ve bir yıldızın yapması gereken şeyleri çabucak kavrıyordu. Ellie'nin bu kadar zeki ve azimli olması George'u çok mutlu ediyordu. O kadar ki inançsız olmasa Ellie gibi birini karşısına çıkardığı için Tanrı'ya şükredecekti. Bir opera sevdalısı olarak pop müziği küçümsediği her hâlinden belli oluyordu ama bir yıldız olmanın cazibesi o kadar baskındı ki durumu kişiselleştirmeden küçük gördüğü şeyin altından kalkabiliyordu.

Dakikalar sonra salonun kapısı açıldı. George şaşkınlıkla etrafına bakındı. Müzisyenler bu kadar erken gelmiş olabilir miydi? Yok, bu imkânsızdı... Sonra kapıdan giren kişinin James Powell olduğunu gördü. Şık takım elbisesi ve yüzünden eksik olmayan manasız sırıtmasıyla orada dikiliyordu.

"Selam George..."

George'un kalbi durma noktasına geldi. "James..." Panikle Ellie'ye baktı. "Sen biraz mola ver Penny..." Sonra tekrar Powell'a döndü. "Şey... Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Amacım tam da buydu," dedi Powell. "Her şeyin yolunda olduğunu kendi gözlerimizle görmek için Harry'yle birlikte provalardan birine katılmak istedik."

"Ama erken gelmişsin. Orkestra üyelerinin burada olmasına daha yarım saat var."

"Sorun değil, vaktim var, bekleyebilirim." Ardından Powell kafasıyla sahneyi işaret etti. "Seninki rehabilitasyon sürecinde birkaç kilo almış."

Powell'ın ukalalığından deliye dönen George kaşlarını çattı. Ama bir yandan da gerçek Penny'yi düşünüp endişelenmekten kendini alamadı. Estrella'nın ona iyi davranmasını ve keyfinin yerinde olmasını umuyordu. "Sana daha önce de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

söylediğim gibi o rehabilitasyona falan gitmedi. Viral bir enfeksiyon geçirdi ve şimdi..."

"Söyle buraya gelsin. Onunla biraz konuşmak istiyorum."

George'un kanı dondu. Bu olamazdı. Henüz çok erkendi. Ellie'yi daha tam olarak eğitmemişti. Finansörlerden, turneyle ilgili şüphe ve endişelerinden bahsedememiş, profesyonel, konusuna hâkim ve ikna edici bir tavır sergilemesinin kariyeri açısından hayati derecede önemli olduğunu belirtememişti.

George tereddütlü bir sesle, "Aslına bakarsan biz de şu an çok önemli bir konu üzerinde çalışıyorduk," dedi.

"Çağır dedim."

George sahnede yine gereğinden fazla dik duran Ellie'ye döndü. "Penny, biraz aşağı gelir misin? Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Ellie hemen geldi. Gülümseyerek James Powell'a elini uzattı. "Merhaba, ben Penny."

"Ben de James," dedi Powell, Ellie'nin uzattığı eli kibarca öperek. Bunu beklemeyen Ellie biraz ürktü ve elini olması gerekenden çabuk bir şekilde geri çekti.

"James finansörlerimizden biri," diye açıkladı George. "O olmazsa turne programı da olmaz."

Ellie bir saniye bile tereddüt etmeden cevabını verdi. "O hâlde sizinle tanıştığıma iki kat daha fazla memnun oldum. Biraz daha kalıp provayı izlemek ister misiniz? Vaktiniz varsa şayet..."

George'un ağzı bir karış açık kaldı. Nasıl bu kadar özgüvenli olabilirdi? Bu deli cesareti nereden geliyordu?

İşin garibi Ellie'nin bu tavrı James Powell'ı da fena hâlde şaşırtmıştı. "Şey... Tabii, çok sevinirim."

"Lütfen beklerken rahatınıza bakın..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Powell kontrol masasının birkaç sıra arkasındaki koltuklardan birine oturdu. Evrak çantasını açıp bazı belgelerle ilgilenmeye başladı.

Ellie adama çaktırmadan George'a doğru eğildi ve fısıldayarak, "Çok önemli biri, doğru anlamış mıyım?" dedi.

"Evet, çok çok çok önemli..."

"Endişelenmene gerek yok, altından kalkabilirim."

George'un öyle olmasını umut etmekten başka şansı yoktu. George prova için teknik ayarlamaları yaparken Ellie kontrol masasının yakınındaki koltuklardan birine oturup bekledi. Çok geçmeden müzisyenler gelmeye başladı. George hepsini tek tek inceledi. Ellie'yle pek ilgilenmedikleri için hiçbiri görünüşünde ya da hareketlerinde bir farklılık olduğundan kuşkulanmadı. Artık varlığına inanmadığı Tanrı'ya şükretmesi için bir nedeni daha vardı. Stres ve korkudan ecel terleri döken George ceketini çıkarttı. Avuçları bile yapış yapıştı. Fakat soğukkanlılığını korumaya mecburdu çünkü o an en son isteyeceği şey James Powell'ın onu endişeli görmesi ve bunun nedenlerini sorgulamasıydı. Ellie genç yıldız Penny Bright'mış gibi yaparken, George da her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştı. Neyse ki salondakiler ikisinin de hayatlarının taklidini yaptığını anlamamıştı.

Ama kaçınılmaz son yaklaşıyordu. Yarım saat sonra gerçeğin ışığı güneş gibi gözleri kamaştırabilirdi. Ve sonunda o an gelip çattı. Orkestra üyeleri hazırlıklarını tamamlamış, James Powell da belgelerini çantasına koyup dikkatini sahneye vermişti. Ellie bu sefer omuzlarını hafifçe öne doğru eğdi ve tekrar sahneye çıkmak için hazırlandı. Özetle provaya başlamak için her şey ve herkes hazırdı. Yani George dışında herkes... Çünkü onun endişeleri tavan yapmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra baterist ritim tutarak üçe kadar saydı, orkestra şarkıya girdi ve Ellie söylemeye başladı.

Tanrı'ya şükür... Şarkı kayıttakinin aynısıydı. Eski Penny Bright'la yenisi arasında en ufak bir fark yoktu. Ellie sahnede rahat görünüyordu, mikrofon ayaklığını tutuş şekli bile bu kez çok daha doğaldı. Sanki... dünyaya aslında olmadığı biri gibi davranmak konusunda ders veriyor, rolüyle benim diyen sanatçılara taş çıkarıyordu. Şarkı başarılı bir şekilde söylendi. Sonra sıradaki parçaya geçildi. Ellie'nin performansı yine olağanüstüydü. O kadar iyiydi ki gerçeği bilen George bile gerçek Penny hiçbir yere gitmemiş gibi hissetti.

Yanı başında dikilen James Powell bile beğeni dolu gözlerle sahneye bakıyor, bir yandan da memnuniyetle başını sallıyordu. "İçimi çok rahatlattın George," dedi.

"Sevindim," dedi George. Aslında asıl rahatlayan kendisiydi. Dakikalardır çırpındığı kaygı denizinden kurtulduğu için ondan daha mutlusu olamazdı. Gergin omuzları gevşiyor, kasılan bacaklarına yeniden kan gidiyordu.

Powell dikkatini yeniden sahneye verdi. Provayı bir süre daha izledikten sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gerçekten iyi, değil mi?"

George kendi gülümsemesini gizlemeye çalışarak Ellie'ye baktı. "Evet, öyle... Muhteşem..."

Prova bitmişti. Ellie lüks dairesindeydi. Sanki zorlu günün stresi Ellie'yi kıskıvrak yakalamak için yalnız kalmasını beklemişti. Aydınlık mutfakta dikilmiş makineden çıkacak tostu bekliyordu. Birden içini garip duygular sardı; boşluk,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yadırgama ve ıssızlık... Neden böyle hissettiğini bilmiyordu. Sadece yorgun olduğu konusunda kendi kendini telkin etmeye çalıştıysa da içindeki huzursuzluk giderek artıyordu. Kızarmış ekmeğini alıp masaya oturdu. Reçel eşliğinde kızarmış ekmeğini yerken Bayan Neumann'ın ballı rostosunu, soğanlı elmalı lahana haşlamasını, krema ve yaban turpuyla hazırladığı patates püresini ne kadar özlediğini fark etti.

Uzun prova sonrası tükenmiş durumdaydı. Başka biri gibi olmaya çalışmanın yarattığı psikolojik baskı bir yandan, sürekli İngilizce konuşmanın doğurduğu zihinsel yorgunluk bir yandan... Sadece bunlar olsa yine iyi... Yeni ortam, yeni yüzler, yeni tecrübeler... Penny Bright gibi şarkı söylemek işin en kolay yanıydı; asıl zor olan ve Ellie'yi takatsiz bırakan küçük gibi görünen diğer detaylardı. Ayakta durmak bile başlı başına özel bir çaba gerektiriyordu. Bir de tiyatroya uğrayıp duran tipler vardı; müzisyenlerin abartılı şapka ve büyük camlı güneş gözlükleri takmış kız arkadaşları, pofur pofur sigara içen tipler... Sigaralar! Ellie sahnede şarkısını söylemeye çalışırken prova boyunca kendisini izleyen plak firması yöneticileri, yiyecekmiş gibi bakan arkadaşları, onlardan geri kalmayan arkadaşlarının arkadaşları... Kimi pür dikkat dinleyen ya da kimi saygısızca kahkahalar atan bir sürü karakter... Tüm bunlar gün boyu gücünün ve konsantrasyonunun sınırlarını zorlamıştı. Şimdi tanıdık, bildik, huzur veren şeylerin hasretini çekiyor, sığınacak bir liman arıyordu. O kadar yalnızdı, memleketini o kadar özlüyordu ki yarısını peşin aldığı para bile derdine derman olmamıştı. George'un verdiği kabarık zarf masada duruyor, bankaya yatırılmayı bekliyordu. Ama zarfın içindeki banknotlar bile Ellie'ye pek bir şey iade etmiyordu çünkü paranın yüzü aslında soğuktu... Sayılı gün geçecek ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

birkaç ay sonra normal hayatına geri dönecekti. O zaman ne yapacaktı peki? O kadar yorgundu ki bu sorunun cevabını bile düşünemiyordu.

Tostunu bitirdikten sonra masanın üstündeki kırıntıları parmaklarıyla topladı. Midesi isyan bayrağını açmıştı bir kere... Hâlâ çok açtı. Ama yemek yiyemezdi. George yakın zamanda bir dergiye röportaj vereceğini ve fotoğraf çekimi olacağını söylemişti. O zamana kadar kilo vermek ve narin bir görünüme kavuşmak zorundaydı.

Birden gözü mutfak tezgâhının üstünde duran telefona takıldı. Acaba telefonu kullanmasına, Dieter'i aramasına izin var mıydı? Bilmiyordu...Ülkeler arası konuşma olduğu için muhtemelen ucuz bir şey değildi. Ancak öyle bile olsa telefon parasını George'a geri ödeyebilirdi. George'un tam olarak ne kadar parası olduğuna dair en ufak bir tahmini yoktu ama zengin insanların aynı zamanda pinti olduğunu bilecek kadar çok yaşamıştı. Bir süre tereddüt ettikten sonra içinden geleni yapmaya karar verdi. Operatörü arayıp Almanya'yla görüşme talebini iletti.

Hat bağlandı ve karşı taraftaki telefon çalmaya başladı. Ancak tuhaf bir şekilde telefon açılmıyordu. Hemen saatine baktı. Evde olmaları gerekiyordu. Normalde bu saatte sıcak yuvalarındaki masanın etrafında toplanır, fondaki tabiat sesleriyle leziz akşam yemeklerini yerlerdi. Ama şimdi evde telefona bakacak kimse yoktu. Nerede olabilirlerdi ki? Hevesi kursağında kalan ve meraklanan Ellie yavaşça telefonu kapattı.

Sonra masanın üstünde duran zarfı alıp içine baktı. Hayatı boyunca bu kadar çok parayı bir arada görmemişti. Ama şimdi bu büyük kazancına sevinemiyordu, çünkü sadece onu gerçekten tanıyan ve seven insanların olduğu yerde, yani evinde olmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Önce sırtının altında nemli ve soğuk bir şey hissetti. Kemikleri sızlıyor, başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Birden gözlerini açtı. Nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sırtında hissettiği şey ıslak çimlerdi. Tam tepesinde de korkunç bir kâbusun başrolündeki karabasan misali kocaman bir ev vardı. Balkon demirine bağlanmış bir çarşaf rüzgârla uçuşuyordu. Evin görüntüsüyle ilgili bir şey kalbini donduruyordu.

Buradan hemen kaçmalısın...

Kendini zorlayıp ayağa kalkmaya çalıştı. Yanında bir çanta vardı ve içindekilerin yarısı çimlerin üstüne saçılmıştı. Tanrı aşkına bütün bunlar ne demekti? Başına ne gelmişti?

Buradan hemen kaçman lazım...

Beyninde her saniye bu mesaj yankılanıyordu. Nedenini bilmese de durumun aciliyetini anladı. Hemen ayağa kalktı, yerdeki eşyalarını topladı ve yürüyerek uzaklaştı. Az ilerisinde geniş bir tarla uzanıyordu ve oraya geçmek için aşması gereken tek şey alçak bir çitti. Tarladan sonra da orman başlıyordu. Gökyüzü bulutsuz ama kapkaranlıktı. Ay ışığı bile ortalığı aydınlatmaya yetmiyordu. Tarlada koşmaya başladı. Kulakları çınlıyor, kalbi güm güm atıyordu... Kendini berbat hissediyordu, fakat duramazdı. Büyük ağaçlarla dolu ormana vardı, en azından artık daha güvenli bir yerdeydi. Yassı bir kayanın üstüne oturup soluklanmaya ve kafasını toplamaya çalıştı.

Ancak düşünceleri karman çormandı. Bir türlü hizaya sokamadığı bölük pörçük şeyler, cevaplayamadığı sorular... Mesela o evin dışına nasıl çıkmıştı? Zihnini zorlayıp geriye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gitmeye, olanları hatırlamaya çalıştıysa da belleğinde simsiyah gölgelerden başka bir şey yoktu. Sonra daha da eskiye gitmeye çalıştı. Şu an neredeydi? Yine gölgeler... Hafızasındaki karanlık noktalar paniklemesine yol açtı. Nefes almaya ve düşünmeye çabaladı. Korku ve telaş had safhadaydı. Ancak sakin olmalı ve kendine en hayati soruyu sormalıydı: *Kimim ben?*

Yine gölgeler... Yine karanlık...

Kalbi deli gibi atmaya başladı. Demek başına sert bir darbe almıştı, belki de kafasını sert bir yere çarpmıştı... Başındaki ağrıyı görmezden gelmeye ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. *Sakin ol... Sakın panik yapma!* Belki de biraz ipucuna ihtiyacı vardı. Hemen çantasını açtı. Önce kıyafetleri ve makyaj malzemelerini çıkardı. Sonra yanındaki diğer eşyalara göz attı; buruşuk mendiller, naneli sakızlar, yırtılmış kâğıt parçaları... Sonra cüzdanını buldu ama içinde ehliyet yoktu. Sonra eline lacivert bir kitapçık geçti.

"Pasaportum," diye mırıldandı ve titreyen parmaklarıyla içini açtı. Cılız ay ışığı altında sayfaları çevirdi ve yazıları okumaya çalıştı.

Angela Annette Smith.

Birkaç saniye hafızasındaki perdenin kalkmasını bekledi yse de öyle olmadı.

Yüksek sesle, "Angela Smith," dedi. İsmin bir şeyler çağrıştırmasını ümit ediyordu ama onlar da boşa çıkıyordu. Bu sadece sıradan bir isimdi, *kendi adıymış* gibi hissedemiyordu. Sanki bu isimle bedeni, tanıdık gelen fiziki varlığı arasında hiçbir bağ yoktu. Birden ellerini kaldırıp incelemeye başladı. Kısa ve bakımlı tırnaklar... Sağ elde gümüş bir yüzük... Ancak bunlarda olağanüstü bir özellik yoktu, geçmişindeki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gölgeler hâlâ kımıldamıyordu. Bu ellerin ona ait olduğunu biliyor, onları tanıyordu. Sonra yüzüğe odaklandı ve yüzüğü nereden ya da kimden aldığını hatırlamaya gayret etti.

Yine gölgeler... Yine karanlık...

Bunun üzerine pasaportu tekrar eline alıp gözlerine yaklaştırdı. Ön tarafındaki kabartı İngiltere'ye aitti. Yoksa İngiliz miydi? Bu kulağa son derece makul geliyordu. Yalnız şöyle de bir nokta vardı; İngiliz olması İngiltere'de olduğu anlamına gelmeyebilirdi. Yani pasaportu yanındaysa muhtemelen seyahat için yurt dışına çıkmıştı. Pasaportun sayfalarını çevirdi, fakat karanlıkta mühürleri seçemiyordu. Sonra fotoğrafının olduğu sayfaya döndü ve alakasız gibi hissettiği isme baktı. Sonra karanlıkta okuyabildiği kadarıyla diğer detaylara göz gezdirdi. Doğum tarihi hanesinde 21 Ocak 1955 yazıyordu. Demek yirmi yaşındaydı. Ama bunu nereden biliyordu ki? Yani içinde bulunduğu yılın 1975 olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Odaklanmaya çalıştı ve yeniden düşündü. Kimliğine dair bazı bilgilerin gölgelerin arkasından çıkıp bir şeyler hatırlatmasını diliyordu.

Nafile... Ne kadar çabalasa da gölgeler mantıklı hiçbir bilginin ışığa kavuşmasına müsaade etmiyordu. Burada yazılanlarla arasına bir bağ kuramıyordu. Tanıdık gelen tek şey bedeniydi, o da deli gibi ağrıyordu.

Birden yakınlardaki bir ışık dikkatini çekti. Kafasını kaldırıp tarlanın ilerisine baktı. Yanan ışıklar o büyük eve aitti. Yüreği ağzına geldi.

Beni arıyorlar...

O evdekilerin kim olduklarını ya da ne istediklerini bilmiyordu. Fakat ne olursa olsun onu bulmamaları gerektiğinden emindi. Korkuyla ayağa fırladı... Angela Smith çantasını eline aldığı gibi hızla koşmaya başladı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter annesinin paltosunu çıkarmasına yardım etti. Sonra da paltolarını ön kapının arkasına astı. Annesi perişan durumdaydı... Omuzları düşmüş, yüzü çökmüş, rengi solmuştu. Sanki kâbustan farksız son birkaç saat onu hızla eritmiş, küçücük yapmıştı.

Dieter kolunu annesinin yorgun omuzlarına atıp, "İyileşecek anne," dedi. Annesi yüzünü döndü ve hüzünlü bedenini oğlunun kolları arasına bıraktı.

Son iki günü Bremen'deki hastanede geçirmişlerdi. O korkunç kâbus dün başlamıştı... Ne yani üstünden milyonlarca yıl geçmiş gibi uzun gelen acı daha dün mü yaşanmıştı? Her şey babasının traktörün motorunu tamir etmeye gitmesiyle başlamıştı. Motor çalışıyordu, kaput açıktı. Sonra birden koca araç bir şekilde vitese geçti, hareket etmeye başladı ve Dieter'in babasını ambarın duvarına yapıştırdı. Kısaca her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Hemen ambulansı aradılar ama annesi kendini kocasının çoktan öldüğüne inandırmıştı. Sağlık görevlileri babasını dikkatle kaldırdılar ve hemen Bremen'deki hastanenin yoğun bakım ünitesine götürdüler. Panik ve korkudan nutku tutulan Dieter ile acılı annesi de onları arabayla takip etti. Hastaneye vardıklarında babası çoktan ameliyata alınmıştı. Anne-oğulun beklemekten başka çaresi yoktu. Birbirlerini teselli edemediler. Tek kelime konuşamadılar. Sadece korkuyla volta attılar. Sadece beklediler. Sonra babası ameliyattan çıktı. Kendinde değildi. Bir sürü kabloyla makinelere bağlanmış, yaşam mücadelesi veriyordu. Yok, bu gerçek olamazdı! Babası... Her daim sağlıklı, güçlü, dinç olan babası şimdi bu hâle mi gelmişti? Babasının yanına oturdular.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter kendini bunun gerçek olduğuna inandırmaya çalışıyor, gözyaşları dinmeyen annesi de sürekli elindeki mendille oynuyordu. Saatler, doktorlar, hemşireler geçti. Sıkıcı ve beyhude teselliler sunuldu. Uzun ve uykusuz geçen gece sona erdi ve evhamlı bir gün başladı. Beklediler... Beklediler... Kibar ve düşünceli bir doktor evlerine gitmelerini söyleyene dek beklediler.

"Kendine gelmesi biraz zaman alacak. Tahminlerimize göre eski sıhhatine yeniden kavuşacak ama zamana ihtiyacımız var. Siz bu arada evinize gidip biraz istirahat edin."

Şimdi evdeydiler... Dieter annesini mutfak masasına oturttu. "Sen otur, ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım," dedi.

"Aç değilim."

"Ama yemek zorundasın."

"O ölürse ben ne yaparım Dieter? O benim her şeyim. Onsuz bir hayata nasıl katlanırım. Onsuz bir hayat uzun, yavan ve boş olur."

"Şişt, anne! Lütfen böyle söyleme, babam ölmeyecek." Annesinin karşısına oturunca göz altlarındaki koyu halkaları fark etti. "Madem aç değilsin, haydi yatağına yat ve dinlen. Dün gece ikimiz de gram uyku uyumadık."

Annesinin gözleri yine yaşardı. "Ben... evlendiğimizden beri bir geceyi bile ondan ayrı geçirmedim ki..."

Dieter ayağa kalkıp annesine yardım etti. "Haydi, dinlen anne. Belki de sabah her şey daha güzel olur."

Annesi yatağına gittikten sonra Dieter bir şeyler yemek için kendini zorladı. Bir parça ekmekle çorbasını içerken gözünü telefondan alamıyordu. Bulaşıkları lavaboya koyduktan sonra Ellie'nin giderken verdiği telefon numarasını buldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie o sabah, "Bu kalacağım yerin numarası, dilediğin zaman aramaktan çekinme," demişti.

Fakat Dieter çekinmişti. Aslında onunla konuşmayı çok ama çok istiyordu. Sesini duymak yokluğunun acısına sadece küçük bir teselli olabilirdi. Yine de dertleriyle Ellie'yi yormak istemiyordu, sevdiği kızı üzmek içine sinmiyordu. Babasıyla ilgili haberi verirse o da çok endişelenecekti, hem de evden bu kadar uzakken... Arayabilirdi. Evet, arayıp macerasının keyifli olup olmadığını, memleket hasretiyle nasıl başa çıktığını sorabilirdi. Diğer konuları Ellie'nin iyiliği için kendine saklamalıydı. Bu yükü onun adına da taşıyabilirdi. Ellie'nin sesini duyma fikri dayanılmaz hâle gelince bir sandalye çekip numarayı çevirdi.

Ellie'yi endişelendirmeyeceği konusunda kendine onlarca söz vermişti. Ama onun sesini duyduğu an o sözler aklından uçup gitti. Ellie, "Dün gece aradım, neredeydiniz?" diye sordu.

Dieter birden döküldü ve olan biten her şeyi anlattı. Sözünü tutamamasının nedeni belki yalan söylemekten nefret etmesiydi, belki de yüreğini ezen yükü paylaşma içgüdüsüydü... Bilmiyordu... Sanki onu anlayacak biriyle konuşmaya çok ihtiyacı vardı. Ellie'ye anlatmak tuhaf bir şekilde iyi hissettirmişti. Çünkü o ne söyleyeceğini, Dieter'i nasıl teselli edeceğini biliyordu, öyle de yaptı. Sempatik sesi, şefkati Dieter'in gergin sinirlerine iyi geldi.

Dieter hikâyesini anlatmayı bitirince Ellie alçak sesle, "Dieter..." dedi. "Baban bir daha çalışamazsa, çiftliğe ne olacak?"

Dieter kaşlarını çatarak, "Bilmiyorum... Sanırım çok daha fazla çalışmam gerekecek," diye cevap verdi. O kadar yorgundu ki bu soru aklına bile gelmemişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İzin ver sana biraz para göndereyim."

"Hayır, Ellie. O para senin."

"Ama birini tutman gerekecek. Tek başına altından kalkamazsın."

"Senin paranı almayacağım."

"Ama neden? Ben senin paranı aldım, ailenin bana yardım etmesine izin verdim. Borcumu biraz olsun ödeyebilirsem çok mutlu olurum."

Dieter ne söylemesi gerektiğini bilemedi, doğru dürüst düşünemiyordu. Ellie önemli bir noktaya parmak basmıştı; babasının rahatsızlığı uzun sürerse çiftlik işlerini nasıl yöneteceklerdi?

Ellie, "Sana bir çek gönderiyorum," diyerek noktayı koydu. "Şimdi bir sürü param var. Size gönderdikten sonra bile çok param olacak."

Dieter tartışmanın bir faydası olmadığını anladı. Bunun üzerine sadece, "Teşekkür ederim Ellie," dedi.

Ardından Ellie'nin hâlini hatırım sordu; Londra nasıl, neler yapıyor gibi şeyler... Ancak Ellie üstü kapalı cevaplar veriyordu. Belki de Dieter'in dertlerinin yanında kendininkilerin önemli olmadığını düşünüp gerçek hislerini saklıyordu. Bir süre sonra Ellie telefon görüşmesinin çok masraflı olduğunu hatırlattı ve Dieter'e dinlenmesini söyledi.

"Seni hâlâ seviyorum," dedi Ellie.

"Ben seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim," dedi Dieter. Anne ve babasının bugüne dek tek bir geceyi bile birbirlerinden ayrı geçirmedikleri gerçeğini anımsadı. "Sana kavuşmak için sabırsızlanıyorum."

Sonra birbirlerine hoşça kal deyip telefonu kapattılar. Dieter'e ev çok sessiz, çok boş geldi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellie çok gergindi. Şarkı söylemek oldum olası iyi yaptığı bir şeydi ve başarılıydı. Ancak röportaj vermek... Bu onun için yepyeni bir deneyimdi. Hayatıyla ilgili soruları yanıtlamak bile çok zorken başka bir kadınla ilgili detaylar paylaşmak imkânsız gibi geliyordu.

George her konuda olduğu gibi bu konuda da ona koçluk yapmıştı. Ellie'ye sürekli aynı uyarıyı yapıyordu. "Sakın unutma! Bu Penny'nin de gerçek hayatı değil. Bunların hepsini o kurguladı. Yapman gereken tek şey onun hikâyesine sadık kalmak."

Ellie, George'un verdiği bütün röportaj, yazı ve haberleri okudu. Bunların yanı sıra George Penny'yle ilgili her şeyi öğrenip öğrenmediğini kontrol etmek adına onunla bir sürü röportaj alıştırması yaptı. O kadar çalışma ve hazırlıktan sonra yine de heyecanlıydı ve üstünde büyük bir baskı hissediyordu.

Röportaj güney Londra'da bir radyo istasyonunda yapılacaktı. George heyecandan turlarken Ellie bunaltıcı derecede sıcak olan bekleme odasında sessizce oturdu. Çok geçmeden onu saç ve makyaj için aldılar. Böyle durumlarda iyi görünmenin hilesinin tonlarca saç spreyi ve parlak simler olduğunu anladı. Gümüşi mavi renkteki bluzu koltuk altlarına yapışıyordu. Ellie terlememek için dua etti. Sonra bekleme odasına radyo yayını verildi; programın içeriği çok az müzik, bol laftı. Ellie gerçek duygularını olabildiğince saklamaya ve normal görünmeye çabaladı. Heyecandan sürekli elindeki kâğıt mendille oynuyordu. Ardından yayın ekibindekiler imza istemek için yanına gelmeye başladı. Elli için taze edindiği yeteneğini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

test etme zamanıydı; Penny Bright'ın imzasını taklit etmek... Bu gerçekten zor bir işti çünkü gerçek Penny solaktı. Ayrıca 'y' ve 'g' gibi harflerin kuyruk kısımlarını onun gibi yapmak zorundaydı.

Sol gözü seğiren genç bir adam, "Son parçanızın B tarafıyla ilgili bir şey sormak istiyorum," dedi. "Sözler ne hakkında?"

Ellie şok oldu. B tarafının ne demek olduğundan bile emin değildi. "Ah... Şey... Bilirsin işte, aşk... Kızlar ve erkekler... İlişkiler... Kısaca bu tür şeyler."

Adam kâinatın sırrına vâkıf olmuş gibi kafasını salladı. George, "Eminim halletmen gereken işlerin vardır," diyerek adamı sepetledi.

Genç adam gider gitmez Ellie gülümseyerek George'a baktı. "Tanrı aşkına, o adam neden bahsediyordu?"

"Kaydın diğer tarafını soruyor. Aslına bakarsan karla ilgili. Penny o şarkıyı bir ocak günü yazmıştı. Arabayla kuzeye gidiyorduk. "

"Demek kar? Bunu aklımda tutsam iyi olur."

Sonunda DJ yanlarına geldi. "Reggie Bones, herkes bana Doktor Bones der," dedi ve lakabı acayip komikmiş gibi abartılı bir kahkaha patlattı. Kocaman bir kafası ve sarı bıyıkları vardı. "Haydi gel," dedi Ellie'ye.

Ellie de gayriihtiyari, "Sen de benimle gel George?" dedi.

George bu ricayı duyunca rahatladı. Birlikte Reggie Bones'u takip ettiler. Çerçevelenmiş albümlerle dolu bir koridordan geçip stüdyoya girdiler. Ellie'yi kulaklıkların bağlı olduğu koltuğa oturtup mikrofonunu gösterdiler. Teknik ayarlar yapıldı, ışıklar açıldı ve bir yapımcı bazı tuşlara bastı. Ellie'nin hemen yanına oturan George, DJ'le sohbet etti. Ellie dün gece pek iyi uyuyamamıştı. Dieter'in telefonu, sabahki röportajın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

stresi derken ancak gece yarısından sonra uykuya dalabilmişti. Uyuduktan sonra da karışık rüyalar görüp sık sık uyanmıştı. Uykusuz ve yorgun Ellie esnedi. Bileğinde şıngır şıngır sesler çıkaran ince bilekliklere bakarak kafasını toplamaya çalıştı.

"Tamamdır Penny," dedi DJ. "Yayına son beş..."

Ellie usulca başını salladı. Cesaretini topladı ve kendisine yöneltilecek ilk soruyu beklemeye başladı.

"Sevgili dinleyicilerimiz, tekrar merhaba. Şu an stüdyomuzda pop dünyasının yeni prensesini ağırlıyoruz. Penny Bright! Hoş geldin Penny."

"Selam Reggie."

"Ah, arkadaşlarım bana Doktor, Doktor Bones der!" Tam bu sırada ses efekti veren butona bastı. Ses Ellie'nin kulaklarının içinde çınladı. Sonra Reggie bu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi gereksiz kahkahalar attı. "İstersen önce yakın zamanda yapacağın turneden söz edelim. Ne tür bir dinleyici kitlesi hedeflediğini bizlerle paylaşır mısın?"

Güvenli bölge... George bu soruyu onlarca kez çalıştırmıştı. Ellie buradan gelecek her soruya hâkimdi. Sahne, dekor, ışık gösterisi, müzik, konser alanı gibi konulardaki detaylı soruları ustalıkla yanıtladı. Annesinden öğrendiği İngiliz aksanına bağlı kalmaya, rahat olmaya ve özgüvenli bir şekilde devam etmeye gayret etti. Konuya o kadar ısınmıştı ki turneye gerçekten gidecek kişinin o değil de Penny olmasına içten içe üzülmeye başladı. Malum, gerçek Penny o vakte kadar dönecek ve işin en eğlenceli kısmını o yaşayacaktı.

"Haydi şimdi biraz da geçmişinden bahsedelim," dedi Reggie Bones. Ellie'nin yüzüne bakmak yerine işi gereği rengârenk ışıklı düğmelerle ilgileniyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellie koltuğun ucuna kaydı, dirseklerini dayayıp kendini hazırladı.

"Daha sadece yirmi yaşındasın, ama şimdiden büyük bir başarı elde ettin."

"Şarkı söylemeye çok küçük yaşta başladım."

"Şarkı söylemeyi kimden öğrendin?"

İşte bu röportaj provalarında çalışmadıkları bir soruydu. Sessizliğin fazla uzadığını gören Ellie birden, "Babamdan," diye cevap verdi.

"Ah?" DJ notlarına göz attı. "Babanın otobüs şoförü olduğunu sanıyordum?"

"Müziği çok severdi." Ellie göz ucuyla George'a baktı, George çaktırmadan başını sallıyordu. "Zamanında gelecek vadeden bir müzisyenmiş, ama maalesef bu hayali gerçekleşmemiş. Sanırım bu yüzden içindeki bütün müzik aşkını bana aşıladı."

DJ notlarına tekrar baktı. "Burada anne ve babanın öldüğü yazıyor."

"Bu doğru," dedi Ellie. Penny verdiği bütün röportajlarda ısrarla ebeveynlerinin öldüğünü belirtmişti. Hatta bir keresinde George'a hayatta olan ebeveynlerin sorun yaratmaktan başka bir işe yaramayacağını söylemişti. Ellie Penny'nin ailesinin gerçekte nerede olduğunu, kızları için endişelenip endişelenmediklerini merak ediyordu.

"Hâlâ hayatta olsalardı, sence annenle baban seninle gurur duyar mıydı?"

Hayır, babam dehşete düşer, üzüntüden bir kez daha ölürdü... "Annem yaptığım her şeyle kesinlikle çok gurur duyardı," dedi Ellie sakince. "Babam... Memnun etmesi biraz zor bir adamdı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gerçekten mi? Ne yani şarkı söylemeyi öğrettiği kızının ünlü bir şarkıcı olmasına sevinmez, başarınla gurur duymaz mıydı?"

Babasını sesi hâlâ Ellie'nin kulaklarındaydı. Sanki yanında oturmuş kibirli Almancasıyla onu azarlıyordu. "Şarkı söylemek mi? Bunun adı şarkı söylemek değil. Sesin biri seni boğazlıyormuş gibi çıkıyor! Hayır, burada müzikal bir tını, özel bir renk yok. Sesin kendi çukuruna gömülüyormuş gibi!" Ellie kafasının içindeki sesleri dinlemekten DJ'in sorusunu unutmuştu.

Kendine gelir gelmez, "Affedersiniz?" dedi.

"Diyorum ki baban seninle kesin gurur duyardı. Sonuçta şarkı söylemeyi sana o öğretti."

"Bu çok kom..." *Kompliziert...* Aklına sadece kelimenin Almancası geliyordu. Tanrım, bu nasıl olabilirdi? İngilizceyi son derece akıcı konuşuyor, son birkaç gündür her şeyi İngilizce düşünüyordu. Gel gör ki şimdi aklında sadece o Almanca kelime vardı; *kompliziert, kompliziert...* Buna benzer bir şey olduğunu düşünüp fonetik açıdan yakalamaya çalıştı, ama olmuyordu. Resmen tıkanmıştı... Stüdyoya derin bir sessizlik çöktü, zaman düşman askeri gibi dörtnala ilerliyordu... Ellie donup kaldı.

George durumu fark edip olaya müdahale etti. Ellie'nin mikrofonuna eğilerek, "Penny ailesi hakkında konuşmamayı tercih ediyor," dedi. Bunu çok kesin ve net bir şekilde dile getirmişti.

Ellie aniden, "Komplike," diye haykırdı. "Aslına bakarsanız ailemle ilgili duygularım çok karışık. George'un hakkı var, onlardan bahsetmezsek memnun olurum." Kendini toparlamanın sevinciyle gülümsemeye başladı. "Geçmişi geçmişte

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bırakmayı ve geleceğe bakmayı tercih ediyorum. Haydi, albümden bahsedelim."

Reggie stüdyoda yaşanan uzun sessizliği görmezden gelip sıradaki sorusuna geçti. Bu sorunun ardından da reklam arası verildi. DJ bir süreliğine dışarı çıktı. Bu sayede Ellie ve George yalnız kalma fırsatını elde etti.

George alçak sesle, "Az önce ne oldu?" diye sordu.

"İngilizcem iflas etti. Yani sadece birkaç saniyeliğine..."

"Neyse ki yakayı ele vermedik, yani vermediğimizi sanıyorum."

"Belki de bir sonraki röportajı hemen yapmamalıyız. Bir ya da iki hafta beklesek? Hem yerleşmem lazım, hem de..." Kendini hayal kırıklığına uğrattığını düşünen Ellie, elini alnına götürdü. Bu işi daha iyi yapabileceğinden o kadar emindi ki... Ama olmamıştı...

Ellie'nin hüsrana uğradığını gören George, hafifçe omzuna vurdu. Yalnız bu duygusal mı, yoksa insani bir teselli miydi? İşte bunu kestirmek güçtü. "Bence bu çok iyi bir fikir... Cuma günkü röportajı ertelerim ve sadece provalara odaklanırız."

Reggie Bones kıkırdayarak kabine geri döndü. "Buna inanmayacaksınız," dedi. "Radyonun önünde büyük bir kalabalık var. Programın canlı olduğunu duyanlar gelip bakmak istemiş. Anlaşılan çıkışta bir sürü imza vermek durumunda kalacaksın."

George yorgunluğun pençesinde kıvranan Ellie'ye bakıp gülümsedi.

"Haydi şimdi yeni single'ını çalalım," dedi DJ ve reklam biter bitmez girsin diye şarkıyı ayarladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie bekledi... Beklerken babasının sesi zihninde yankılandı. Ancak bu sefer büyük bir irade örneği sergileyerek sesi susturmayı başardı.

İçinden, 'Özür dilerim baba, ama şimdi seni dinleyemem,' dedi.

Telefon sabahın çok erken saatinde çaldı. George çalan telefonu duyar duymaz yerinden sıçradı. Yüreği ağzındaydı çünkü bu saatte sadece kara haber gelirdi.

Aila uyku mahmurluğuyla, "Telefon mu çalıyor?" diye sordu. Gözünü bile açamıyordu.

"Ben bakarım," dedi George karısına. Yataktan kalkarken de, "Endişelenme," diye ekledi.

Salona gidip önce ışığı, sonra da telefonu açtı.

Boğuk ve çatallı bir sesle, "Alo?" dedi.

"Señor Fellowes, haberler çok kötü," dedi Estrella. Bunu duyan George'un resmen kanı dondu.

"Ne oldu?"

"Penny gitti."

"Ne? Ama nasıl?"

"Sanırım kendini balkondan aşağı sarkıtarak kaçmış."

"Nereden sarkıtmış..." Birden bağırdığını fark edip sesini alçalttı. "Estrella, sen ne diyorsun, orası en az altı metre yüksekliğinde."

"Çarşaflar bahçedeydi, onları birbirine bağlamış. Ne tarafa gittiğini bilmiyorum, hava çok karanlık. Ne yapmamı istersiniz?"

George aklını kaçırma noktasına geldi. Demek Penny gitmişti? Bu... Bu mümkün olamazdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu sırada kapı eşiğinde dikilen Aila, solgun ve meraklı görünüyordu. George eliyle ahizeyi kapatıp, "Sen yatağa dön, işle ilgili bir konu," dedi.

"Sabahın üçünde mi?" dedi Aila. Kuşkulanmıştı ve bu sesine yansımıştı. "Arayan Penny mi?"

"Hayır, başka biri," dedi George. "Bizim sektör uyumaz, bilirsin."

Aila dudaklarını sıktı. Yine de üstelemeden yatak odasına döndü. O gidince George bütün ilgisini tekrar Estrella'ya verdi. "Bul onu hemen. Gerekirse herkesten yardım iste. Kimseye görünmeden çok uzağa gitmiş olamaz. Dediğimi yap Estrella ve bul onu!"

"Elimden geleni yapacağım Señor Fellowes. Yine de buraya gelmek zorundasınız."

"Bulduğum ilk uçakla geleceğim Estrella. Bu arada ona kaba davranmadın değil mi?"

Estrella gücenmiş gibi, "Ben sadece yapmam gerekeni yaptım," diye mırıldandı. "Üstelik durumu her geçen gün iyiye gidiyordu. Üç dört gün sonra..."

George iç çekti. İtiraz etmek ya da savunma yapmak için hiç doğru bir zaman değildi. "Sadece onu bul. Ben de olabildiğince çabuk orada olacağım."

Ardından George telefonu kapattı ve İspanya seyahati için bavulunu toplamaya gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üçüncü Bölüm

George olmadan Londra çok sıkıcı ve korkutucuydu. Ellie detaylı olarak çizilmiş haritasından yardım alarak Sydney Caddesi'ne gitmek üzere yola koyuldu. George yaklaşık bir saat önce havaalanındaki ödemeli telefondan aramıştı.

"Bugün seni provaya götüremeyeceğim. Halletmem gereken çok acil bir iş çıktı. Tiyatro salonuna yalnız gidebilir misin?" Limuzin ayarlamak için neler yapacağını da anlatmıştı, ama Ellie bunu ısrarla reddetmişti. Bunun üzerine George ne olur ne olmaz diye taksi durağının da telefon numarasını vermişti. Ancak Ellie buna da pek gönüllü değildi, metroyla gitmenin daha iyi olacağını düşünüyordu. Çünkü hem Londra hakkında çok az şey biliyor hem de rolü gereği yıllardır burada yaşayan biriymiş gibi davranıyordu. Metro bu çelişkiyi asgariye indirmek açısından da iyi bir fikirdi. Kamuflaj için kocaman bir şapka ve büyük camlı güneş gözlüğünden yardım aldı. Metrodaki haritayı inceleyip hangi trene bineceğini, hangi istasyondan aktarma yapması gerektiğini öğrendi.

Bugüne dek Londra'yı sadece George'un Mercedes'iyle seyahat ederken ya da dairesinin camından aşağı bakarken

BELONGS TO KAKTUS TEAM

görmüştü. Ama şimdi aşağıdaydı, soğuk sokaklarda yürümek çok farklı bir deneyimdi. Şehirden aynı anda bir sürü koku yükseliyordu; egzoz dumanı, kahve, ıslak kaldırım, nemli paltolara sinen parfüm... Sesler desen bambaşka bir dünyaydı; trafik gürültüsü, makineler, sirenler, sokak müzisyenleri... Tüm bu çeşitliliğin tadını çıkarmaya çalıştı ama duyuları bu kadar çok uyarana alışık değildi. Kendini yine farklı, yalnız ve yabancı hissetti.

Yapması gereken tek şey Güney Kensington'dan kalkan metroya binmek, Holborn durağında aktarma yaparak Leytonstone'a gitmekti. Hepsi sağ elinde sıkıca tuttuğu kâğıtta ayrıntılı olarak yazıyordu.

Güney Kensington'dan iki durak sonra yanlış yöne gittiğini anladı ve hemen trenden indi. Sonra platformun diğer tarafına geçti ve tekrar yola koyuldu. Vagon o kadar kalabalıktı ki kapıya doğru zamanda gidemedi. Bu yüzden Holborn yerine Chancery Lane durağında indi. O duraktan aktarma yapma şansı olmadığını görünce tekrar trene binip Holborn'a gitti. Bu sırada zaman hızla geçiyordu ve büyük olasılıkla bugünkü provaya geç kalacaktı. Her yer, ama her yer insan doluydu... Kendini gizlemek için gösterdiği onca çabaya rağmen birileri onu tanıyacak diye ödü kopuyordu. Radyo röportajından çıkarken büyük bir izdihamın ortasında kalmış ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Hayranları sürekli adını haykırıyor ve onu çok sevdiklerini söylüyorlardı. Ama sanki işin aslı öyle değildi... Sanki hepsinin tek derdi hatıra niyetine bedeninin bir parçasını alıp saklamaktı. Anlaşılan yoğun sevgi ve vahşet arasında da görünmeyecek kadar ince bir çizgi vardı. Nihayet Leytonstone'a giden doğru trene binebilmişti. İçerisi kalabalık olduğu için bulduğu ilk yerde, pür dikkat *The Times*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gazetesini okuyan kambur duruşlu bir iş adamının yanında dikildi. Adam gazeteyi tek eliyle tuttuğu için gazetenin alt tarafı sürekli Ellie'nin yanağına değiyordu. Önü, arkası, yanları insan doluydu. Bırak başka yere geçmeyi, kıpırdayacak alan yoktu. Bunalmıştı... Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve tıklım tıkış vagonda değil de memleketindeki uçsuz bucaksız tarlalarda olduğunu hayal etti. Ancak gazete kokusu ve neşeyle sohbet eden yolcuların sesi yüzünden bunu bile yapmakta zorlanıyordu.

Vagonlar yavaşça boşaldı ve Ellie inmeyi planladığı durağa ulaşabildi. Tiyatro salonu on dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Gloria onu tanıyıp içeri alsın diye binaya yaklaşırken şapkasını ve gözlüğünü çıkardı. Maceralı yolculuğunun sona erdiğine ikna olduktan sonra her şeye yorum yapan George ve talimatları olmadan yapacağı provayı düşününce gerginliği arttı. Evvelki günkü gibi bir hezimeti daha kaldıracak durumda değildi. Bu sefer İngilizcesinin ya da başka bir şeyin onu yarı yolda bırakmasına izin veremezdi. Bu arada provalarda kimsenin kendisiyle uzun uzun sohbet etmediği dikkatini çekmişti. Belki bunun nedeni soğuk ve mesafeli görünüşüydü, belki de başka bir şey... Orkestra üyelerinin ondan pek haz etmediğini anlamak için âlim olmasına gerek yoktu. Acaba Penny onlara ne yapmıştı? Bu kadar mesafeli davranmalarının sebebini merak etmemek elinde değildi.

Prova salonuna ilk varan Ellie oldu. Gloria fuayeyi paspaslıyordu ama işi bitmek üzereydi. Ellie o arada sahnede durup eski hayallerini hatırladı. Sonra elinde olmadan başka bir hayale daldı... Bunun bir prova olmadığını, arkasında çalacak kişilerin de pop müzik grubu değil, büyük bir opera orkestrası olduğunu düşündü. Çok muhteşem bir opera eserini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

söylüyordu; mesela Donizetti'nin *Lucia* operasını ya da *Butterfly* gibi romantizmin başyapıtlarından birini... Bu güzel opera eserlerinden birini söylemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... Hâlbuki Puccini'nin ya da Verdi'nin ihtişamlı bestelerini seslendirmeyi ne çok seviyordu. Penny'nin müziğini söylemek onun için yeterli değildi. Onun şarkıları sadece bir taklit, değersiz bir alıştırmaydı. Yeniden sahnede olmak çocukluğundan beri yüreğini kasıp kavuran o tutkuyu ateşlemişti; opera onun ilk aşkıydı ve sonsuza dek sürecekti. Hem artık fakir de değildi. Paranın verdiği özgürlük sayesinde bu konuda ciddi adımlar atabilirdi. Almanya'ya döndüğünde seçmelere yeniden katılabilir, hatta Münih'e taşınabilirdi. Dieter de onunla gelirdi.

Gelirdi değil mi?

Ellie dallanıp budaklanmadan önce bu düşüncenin filizini zihninden koparıp attı. Birlikte olmak için yola çıkmışlardı, yani ne olursa olsun birlikte olmaları gerekirdi. Bir yol mutlaka bulunurdu... Dieter ondan hayallerinin peşini bırakmasını isteyecek değildi ya?

Fuayenin kapısı açıldı. Tony ve Paul gülüşerek içeri girdiler. Yanlarında bir de aşırı zayıf bir kadın vardı; İspanyol paça daracık bir pantolon, göbeğini açıkta bırakan bir bluz ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Kadın zilzurna sarhoştu. Paul ve Tony'nin kulaklarına sıcak nefesini üflüyor ve ıslak öpücükler konduruyordu. Tony'nin amplifikatörüne uzanacağım derken kablolardan birine takıldı, az kalsın düşüyordu. Müzisyenler her zamanki gibi Ellie'ye karşı çok soğuktu. Onlar birer ikişer salona girerken Ellie sahnenin kenarına oturup bekledi. Orkestra enstrümanlarını akort ederek prova için hazırlanmaya başladı. Ellie artık aralarında konuştuklarıyla

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ilgilenmiyor, arkadaş canlısıymış gibi görünmeye çalışmıyordu. Pop starların huysuz ve bencil olması gerekirdi; bu yüzden onun hakkında ne düşündüklerini artık önemsemiyordu.

George yokken hazırlıklar çok daha uzun sürdü. Müzisyenlerin ağırkanlılığı Ellie'nin sinirlerine dokundu; sonuçta burada provaya ihtiyacı olan Ellie değil onlardı. Sabah yediği iki lokma kahvaltının etkisi çoktan geçmişti, midesi gurulduyordu. Evet, nihayet herkes hazırdı. Davulcu geri saydı ve Penny Bright'ın son albümündeki şarkıya girdiler.

Bir süre sonra Ellie yüzünü orkestraya döndü ve eliyle kesmelerini işaret etti. Müzik aniden sustu.

"Bu yanlış," dedi.

Tony gözlerini devirerek gülümsedi. "Yanlış derken?"

Ellie bu gülümsemenin altında sinsi bir ukalalık sezdi. Diğer orkestra üyelerinin yüzünde de benzer bir ifade görünce şüphelerinin yersiz olmadığını anladı. Ne yani, bu bir tür şaka mıydı? Yok canım, böyle bir şey olamazdı; profesyonel müzisyenler asla bu şekilde davranmazdı. Sürekli hata yapmaları ilk provada da dikkatini çekmişti. Ya akordu düzgün yapamıyorlardı ya da tembel parmaklarıyla notaya düzgün basmıyorlardı. Kısaca bu yetersizliklerine ilk şahit oluşu değildi.

Ellie geri zekâlı birine anlatır gibi heceleyerek, "Evet, yanlış," dedi. "İkinci ölçüde A minörden D minöre geçilecek, C keskin minöre değil. Aksi takdirde harmonik olarak çok mantıksız oluyor. Kendimi sanki... akortsuz söylüyormuşum gibi hissediyorum ki kesinlikle böyle söylemiyorum."

Müzisyenlerin arasında bir sessizlik oldu, herkes şaşkın şaşkın Ellie'ye bakıyordu.

O sırada Ellie'nin midesi tekrar guruldadı. Birden kendini çok yorgun hissetmeye başlamış, bu işten sıkılmıştı. Müzikte

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dikkatsizlik ve kalitesizliğe tahammül edemezdi, özellikle de kendisi bu kadar sıkı çalışırken. George onlara karşı fazla yumuşaktı. "Haydi tekrar deneyelim, ama bu kez doğru olsun. Sana gelirsek..." dedi ve Tony'ye bakarak parmağını otoriter bir şekilde salladı. "Gitarın akortsuz..."

Yanlarında getirdikleri sarhoş kızın ağzı bir karış açık kalmıştı. O kadar şaşkındı ki az kalsın Ellie'ye bakarken sandalyesinden düşecekti. Tony bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı. Ancak bunu yapmamasının daha iyi olacağını düşünmüş olacak ki sesini çıkarmak yerine gitarını akort etmeye koyuldu. Davulcu tekrar saydı ve bu kez doğru çalıyorlardı. Ellie şimdilik durumdan hoşnut olsa da gözünü onların üstünden ayırmamaya karar verdi. Kimsenin, ama kimsenin onu kötü şarkı söylüyormuş gibi göstermesine izin veremezdi, vermeyecekti...

George öğlene doğru Montoya İstasyonu'ndan Estrella'nın arabasına bindi.

Selam bile vermeden, "Bir haber var mı?" diye sordu.

Estrella'nın hayır anlamında kafasını sallaması George'u hayal kırıklığına uğrattı. Çok uzun bir yoldan geliyordu ve yolculuğu boyunca güzel haberler almanın hayalini kurmuştu. Penny sağ salim dönüyor, aptalca bir hata yaptığını itiraf ediyor, kendini daha iyi hissettiğini ve yeniden çalışmaya hazır olduğunu söylüyordu. Hayal işte... Acı gerçek ve çaresizlik George'un yakasını bırakmıyordu. Penny hâlâ kayıptı. Penny karanlığa karışmayı seçmişti.

"Herkesi uyardın mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Estrella trafiğin nispeten daha yoğun olduğu yola saptı. "Köyün bütün giriş çıkışlarına bakılıyor, onu aradığımızı herkese söyledim. Biri muhakkak onu görmüştür. Bu arada istasyon şefine nasıl göründüğüyle ilgili bilgi verdim. Ona benzeyen birini görür görmez beni arayacak. Eve dönmesinin tek yolu tren istasyonu..." Estrella birden sesini alçalttı. "Tabii niyeti evine dönmekse..." diye ekledi.

George neyi kastettiğini gayet iyi anlamıştı. Penny şu an her yerde olabilirdi. Buradan uzaklaşıp farklı bir yere gitmiş olabilirdi. Milyonlarca ihtimal vardı, o zaman Penny'nin hangi yoldan gittiğini asla bulamayabilirdi. Bu kadar büyük bir arazide, kocaman bir ülkede onu nasıl bulacaktı? "Çok mu hastaydı? Hayati tehlikesi olabilir mi?"

"Aslına bakarsanız iyileşmesine çok az kalmıştı Señor Fellowes. Tahminime göre evden kaçtığında durumu iyiydi. Belki de kendini iyi hissettiği için gitmek istemiştir."

"Ne demek istiyorsun?"

Tozlu bir yoldan geçiyorlardı. Estrella ördek ailesinin yanından geçmek için yavaşladı. "İzin verirseniz size bir şey sormak istiyorum Señor Fellowes; hayatının baharında bir genç kız neden bu kadar tehlikeli bir alışkanlık edinir?"

"Büyük bir travmayla baş edebilmek için... Sana bundan bahsetmiştim." Ancak her ne kadar böyle söylemiş olsa da George gerçeği biliyordu. Penny'nin ilaç bağımlılığı Benedict Marten tarafından kaçırılmasından çok daha önce başlamıştı. Penny sürekli gergindi, sanki kendini cezalandırıyordu. Sanki geçmişinde sert bir kayaya toslamıştı ve hâlâ bunun acısını çekiyordu. Sanki geçmişi yakasını bırakmıyor, bir türlü huzuru yakalayamıyordu. Buraya gelmek biraz olsun rahatlaması, başka bir hayatı tadabilmesi için iyi bir fırsat olmuştu, sonra da...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George Estrella'nın dikkat çekmek istediği noktayı anladı. "Yani sence kendini tekrar normal ve iyi hissedince..."

"Kanımca bağımlılığına sebep olan ortama geri dönme fikrine katlanamazdı."

"Yani bir daha geri dönmeyecek, öyle mi?"

"Belki... bir yıldız olmayı seviyordu, değil mi?"

"Evet, yani sanırım öyle." Ancak George bundan bile o kadar emin değildi. Gerçekten Penny hakkında bu kadar az şey mi biliyordu? Kafasını çevirip pencereden dışarı, sabah güneşiyle parlayan altın renkli engin tarlalara baktı. "Bu bana şeyi hatırlattı..."

"O çok uzun zaman önceydi," dedi Estrella. George Estrella'nın kendini mi yoksa onu mu ikna etmeye çalıştığını anlayamadı. "Ayrıca bu tamamen farklı bir durum..." Estrella'nın sesi alçaldı, ama George, "Bu kez ortada masum kurbanlar yok," dediğini duydu. Cevap vermedi...

Kısa süre sonra konak göründü. Buraya son gelişinde küçücük olan ağaçlar şimdi büyümüş, hatta evin çatısını geçmişti. Estrella'nın patronu George'un çok eski bir arkadaşıydı. George yıllar içinde bu evi birçok kez kullanmıştı, hepsinin sebebi de nahoş ya da üzüntülü bir hadiseydi. Buraya son kez karısıyla birlikte gelmişti. Aila yine düşük yapmıştı. Hem nekahet dönemini geçirsin hem de karı-koca çocuksuz bir çift olarak yaşamaya kendilerini alıştırsınlar diye burayı seçmişlerdi. Burası ayrıca içinde bulunduğu sektör için de ideal bir sığınaktı. Plak dünyasındaki dostlarının çoğu, dengesiz ve sorunlu sanatçıları için burayı kullanıyordu. Bir menajer ya da yapımcı partide gizlice yanına yaklaşır ve fısıldayarak, "İspanya'daki ev," diye lafa girer ve George'dan sinirleri harap olmuş ya da uyuşturucu belasından kurtulmaya çalışan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yıldızları için kısa süreli bir tatil ayarlamasını rica ederdi. Bu tür durumlar o kadar çok olmuştu ki sayısını George bile hatırlamıyordu.

Arabanın kapısını açıp indi. Bir süre öylece dikildi ve uzaktan eve baktı. Evin diğer tarafında alçak bir çit bulunuyordu. Çitin ötesinde de eski bir traktörün durduğu, sapsarı otlarla kaplı bir tarla uzanıyordu. Ondan sonrası da gür ağaçlarla dolu yemyeşil bir denizdi...

"Oraya da baktın mı?" diye sordu Estrella'ya.

Estrella kafasını salladı. "Hayır, henüz değil. Şu ana dek sürekli ana yolları kontrol ettim."

"Ama niyeti buradan kaçmaksa, yani senden korkuyorsa..."

"Siz devam edin. Ben de bu arada öğle yemeği için yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Acıkmış olmalısınız."

Sahiden çok acıkmıştı, fakat o kadar sorunun yanında bunun hiçbir önemi yoktu. George çiti geçip tarlada yürümeye başladı.

Güneşin kavurduğu tarlayı geçip ormana yaklaşırken, "Penny?" diye seslendi. "Penny... Ben George, orada mısın?"

Nemli toprağa, yerdeki yaprak birikintilerine baktı. Ardından bir dal parçası alıp ağaçların gövdelerini, yerdeki garip nesneleri inceledi. Fakat taş, yaprak ve uzun zaman önce ölmüş kuş kafataslarından başka bir şey yoktu. Sonra yassı bir kayaya vardı ve kayanın yanındaki çöpleri gördü; kâğıt mendiller, naneli sakız ambalajları ve buruşturulmuş bir tren bileti... Eğilip yakından bakınca naneli sakızın Penny'nin en sevdiği marka olduğunu fark etti. Ne zaman bir toplantıya ya da röportaja gitseler o sakızdan alabilmek için yol üstünde bir dükkân bulmasını isterdi. Ancak içlerindeki en kayda değer delil tren biletiydi. Cordoba'dan Montoya'ya gelen trenin bileti Penny'nin buraya geldiği günün tarihiyle aynıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Penny!" diye bağırdı bu kez güçlü bir sesle. Sesinden ürken kuşlar hızla kanat çırparak uzaklaştı. "Penny! Penny neredesin?"

Penny'nin adını bağıra bağıra ağaçların arasında ilerledi. Ancak cırcır böceklerinin ve kuşların kanat seslerinden başka bir cevap alamadı. Burada ona dair bir ize ulaşmak kalbinde garip bir endişeyi tetikledi. Sonuçta kötü niyetli biri tarafından kaçırılmasının üstünden çok uzun zaman geçmemişti. Acaba Penny'nin başına yine benzer bir şey mi gelmişti? Aynı dehşetin pençesine ikinci kez düşecek kadar şanssız olabilir miydi? Penny'nin geçmişi hakkında o kadar az şey biliyordu ki... Ya eskiden tanıdığı biri ona kafayı taktıysa ve onu buraya kadar takip ettiyse? Belki de kötü emelini gerçekleştirmek için sabırla bekledi ve bulduğu ilk fırsatta...

"Señor Fellowes!" Ses uzaktan, ama arka taraftan geliyordu.

George bir an duraksadı. Belki de ormanı aramaya devam ederse... Belki de yakındaki bir ağacın arkasına gizlenmişti ve...

"Señor Fellowes!" Estrella'nın sesi telaşlı geliyordu. George ormanın ne kadar büyük olduğunu ve nereye çıktığını bilmiyordu. Hemen dönüp geldiği yöne doğru yürüdü. Estrella tarlanın ortasına kadar gelmişti. Devrik duran traktörün gölgesinde buluştular.

Estrella nefes nefese elindeki kâğıt parçasını uzattı. "Bunu odasında buldum."

George kaşlarını çatarak kâğıdı aldı ve tek satırlık yazıyı okudu. *Sevgili George, özür dilerim, ama ben geri dönmeyeceğim...*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dünya durmuştu sanki... Geri dönmemek mi? Ama geri dönmek zorundaydı. Yazıyı bir kez daha okuyunca meraklanmaya başladı. Neden altında isim ve imza yoktu? Neden hiç açıklama yapmamış, neden bundan sonraki planlarından bahsetmemişti?

"Başka bir şey var mı? Bu mektup tamamlanmamış gibi görünüyor."

"Bu not defterindeydi. Muhtemelen yazmayı bitirmemişti." Estrella usulca George'un omzuna dokundu. "Belki de bu mektubu yazmak onun için kolay değildi..."

George'un içine tuhaf bir rahatlık duygusu çöktü. En azından buradan kendi isteğiyle gittiğini biliyordu. "Estrella ormanın diğer tarafında ne var?"

"Çiftlikler."

"Peki, yollar da var mı?"

"Ara yollar var tabii."

"Peki, o yollardan biri Montoya'ya çıkıyor mu?"

Estrella dudaklarını büzüp düşünmeye başladı. "Sadece köye dönüş yolu, biri onu görmüş olmalı."

George kafasını sallayarak ufka baktı. Çimlerin üstüne vuran güneş, havadaki koku, arkasındaki konağın gölgesi... Bunlar, ona bir şeyi hatırlatıyordu. Karmakarışık duygular yüreğini sardı. Penny'nin hayatı için duyduğu endişe, onu buraya gönderdiği için hissettiği pişmanlık, yakın gelecekteki turnenin kaygısı ve diğer hisler... Uzun zaman önce aştığını düşündüğü ve bir daha yaşamamayı ümit ettiği hisler...

George'un sektördeki ilk işi Falcon Plak Şirketi'nin posta odasında çalışmaktı. Genç bir girişimci olan Warren

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Barker'ın büyük bir hevesle yarattığı yeni marka... George bulabildiği her fırsatta zekâsını ve azmini gösteriyordu. Çabaları sonuçsuz kalmadı ve kısa sürede terfi etti. On sekiz ay sonra Falcon'daki en genç bölge müdürü oldu. George'un en büyük yeteneği piyasayı okumak ve analiz etmekti. Liste başı olacak yetenekleri keşfedebiliyor, en doğru şarkıyı seçebiliyordu. Mesela en popüler üç müzikalin kastını o oluşturmuştu. Bunun yanı sıra İngiltere'nin en genç idolünü ilk o keşfetmişti; on yedi yaşındaki Timmy Starr... Potansiyelini gören Warren Barker onu daha üst düzey bir pozisyonda değerlendirmeyi düşünüyordu. Ancak evrak işlerinden pek haz etmeyen George, buna sıcak bakmıyordu. Onun asıl isteği kayıt ve üretim sürecinin teknik tarafını da öğrenmekti. Ancak Barker bunu yapmasına izin vermedi. George'un müziğin dokusu ve nasıl kullanılacağıyla ilgili fikirleri ve yaratıcı amaçları vardı. Hâl böyle olunca Falcon'dan ayrılıp TRG şirketinde işe girdi. Artık daha az paraya düşük bir pozisyonda çalışıyor, ama bundan gocunmuyordu. Hatta kendini her şeye sıfırdan başlamaya hazırlamıştı.

TRG'deki ilk çalışma haftasının sonuydu. Cuma akşamı işten çıkıp Aila'nın ailesinin düğün hediyesi olarak aldığı Güney Kensington'daki küçük dairesine gitti. İçeri girdiğinde Aila kanepede oturuyordu ve yüzü al al olmuştu. Birden ayağa fırlayıp George'un kollarına atıldı.

"Ne oldu?" diye sordu George. Şaşkına dönmüştü.

Aila gülümsemekten kendini alamıyordu. Sonra pat diye, "Hamileyim!" dedi.

George şok olmuştu. Evlendikleri günden beri bebek sahibi olmayı planlıyorlardı çünkü Aila'nın bu hayattaki en büyük arzusu anne olmaktı. Ancak bir yıl süren denemelerine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rağmen hiçbir sonuç alamamışlardı ve George böyle bir şeyin olmayacağına inanmaya başlamıştı. Aslında çocuk sahibi olamama konusundaki duygu ve düşünceleri biraz karmaşıktı. Sadece Aila'yı düşünüyor, en çok onun üzülmesine üzülüyordu. Aila'nın sürekli başka insanların çocuklarından bahsetmesini, ne zaman bebek konusu açılsa gözlerinin dolu dolu olmasını görmek, George için acı vericiydi. Yaşadıkları durum zor bile olsa onun açısından biraz rahatlatıcıydı. Çünkü Bay Lewins'in sözleri hâlâ aklındaydı; babasının yaptığı hataları kendi çocuğuna yapmak istemiyordu. Çocuklarını yalnız ve sevgisiz bırakmak ya da herhangi birini taciz etmek gibi dürtüsel eğilimleri olmamasına rağmen içten içe korkuyordu. Ruhunun derinlerinde gizlenen bir kötülük tohumunun olmasından çok korkuyordu.

Aila'ya sıkıca sarıldı. Saçlarının kokusunu içine çekti. Aila mutluluk gözyaşları dökerken George çok sevdiği karısını var gücüyle kucakladı...

"Sadece düşün *Lemmikki*," diye fısıldadı Aila. Kocasına Fince 'sevgilim' anlamına gelen *Lemmikki* diye hitap ediyordu. "Bu yılın sonunda bambaşka bir hayatımız olacak."

Maalesef Aila yanılmıştı çünkü altı gün sonra bebeği düşürmüştü.

Ancak artık hamile kalabileceğini biliyordu ve tekrar kalmak için elinden geleni yapmakta kararlıydı. Her gece... İstisnasız her gece Aila onu sevişmeye zorluyordu. George'un eve geç gelmesinin ya da havasında olup olmamasının hiçbir önemi yoktu. Hiçbir zaman çok muhteşem bir seks hayatları olmamıştı çünkü George'un Aila'ya olan duygularının temelinde bedeninin şehvetli arzularından ziyade kalbinden gelen sevgi ve şefkat yatıyordu. Buna rağmen durum kötüye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gidiyordu. Aila'nın yoğun isteği ve kararlılığı yüzünden seviş-mek George için bir görev hâline gelmişti. Birdenbire hayat-larında biten berbat bir rutin... Aylar süren çaba, bekleyiş, birkaç haftalık mutluluk, yeşeren umutlar... Sonra Aila yine düşük yapıyordu. Sonra bir daha... George karısını mut-lu etmek konusunda kendini yetersiz hissedip üzülüyordu. Aila'yı gerçek anlamda mutlu edebilecek tek şeyin bebek ol-duğunu biliyordu. Ama ortada bebek falan yoktu. Para vardı, inşa edilmekte olan yeni bir ev vardı, pahalı ayakkabılar, şık elbiseler, zengin ve ünlü insanlarla dolu partiler vardı. Ama bebek yoktu.

Ve hiçbir zaman da olmayacaktı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Dördüncü Bölüm

Angela Smith geceyi ormanın diğer tarafındaki bir ambarda geçirdi. Ancak uyumak imkânsızdı. Hafızasının sınırlarını zorlama çabası, bedenindeki sızılar, baş ağrısı, gözlerini her kapattığında gördüğü saçma ve vahşet dolu kâbuslar... Sabaha karşı dışarıdan gelen bir sesle uyandı. Hemen ayağa kalktı ve ambarın ahşap kapısından dışarı baktı. Bir kamyon rölantide çalışıyordu. Şoförü de kasayı kapatıp sürücü koltuğuna bindi. Angela çantasını kaptığı gibi koşmaya başladı. Hem koşuyor hem de el sallayarak, "Dur!" diye sesleniyordu. Kamyon durdu. Angela koşup kapısını açtı.

Erkek kıyafetleri giymiş aşırı şişman bir kadın şaşkın şaşkın ona baktı. Angela bir saniyeliğine dejavu yaşadığını sandı, daha doğrusu hafızasında buna benzer çok eski bir anı varmış gibi hissetti. Donup kaldı. Yorgun zihnini zorlayarak ilgili olayı geri çağırmaya çalıştıysa da yine olmadı. Anılar bir görünüp bir kayboluyor ve Angela bir türlü onları yakalayamıyordu. O sırada şişman kadın İspanyolca bir şeyler söylemeye başladı.

İspanya... Demek İspanya'daydı... Odaklanıp mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı. Mesela İspanyolca konuşabiliyor

BELONGS TO KAKTUS TEAM

muydu? Bilincinin köşelerinde bir sürü kelime vardı, ama hiçbiri İspanyolca değildi. Hatta... Kulağa garip gelecek ama o kelimeler... Yunancaydı... Neyse, şimdi burada Yunancanın ona hiçbir faydası yoktu.

Çaresizce, "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, biraz..."

"En yakın kasabaya gitmem lazım, beni bırakır mısınız?"

"Ben... Montoya'ya gidiyorum."

Angela belki bir şeyler anımsatır diye bu adı zihninde evirip çevirdi.

"Geliyor musun?" diye sordu kadın.

"Evet," dedi Angela kararlı bir ses tonuyla ve hemen yolcu koltuğuna atladı. "Teşekkür ederim."

Kadın başını salladı. Yolculuğun kalan bölümü sessizlik içinde geçti. Kasabaya vardıklarında Angela içinde bir huzursuzluk hissetti. Bazı görüntüler hafızasını gıdıklıyordu. Tren istasyonunu görünce içgüdüsel olarak kıpırdandı.

"Burada dur!" dedi heyecanla.

Kadın hemen durdu. Angela cüzdanından çıkardığı bir avuç bozuk parayı kadına uzattı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim..."

Kadın parayı alıp gösterge panelinin üstüne attı, yüzünde en ufak bir tebessüm belirtisi bile oluşmamıştı. Tombul parmağıyla tren istasyonunu gösterdi ve "Cordoba ya da Granada. Son trenler... Sonra yok tren iki gün... Bu sabah kalkıyorlar."

Kadının ne demek istediğini anlayan Angela, dikkatli bir şekilde kamyondan indi. Yol üstündeki ağaç ve binaların gölgelerine saklana saklana tren istasyonuna doğru ilerledi. Birden iki binanın arasındaki dar yolun kenarına park etmiş simsiyah bir araba görüp ürktü. Panikle etrafına baktı. Bu araba

BELONGS TO KAKTUS TEAM

onu neden bu kadar korkutmuştu ki? Yoksa paranoyak mı oluyordu? Arabanın motoru stop ettirilmemişti, bir şey bekliyordu sanki... Angela da beklemeye ve siyah arabayla ilgili bir ipucu yakalamak için hafızasını yoklamaya karar verdi. Yine boşluk... Artık yılmıştı. Her seferinde bir ümit deyip deniyor, fakat hiçbir şey hatırlayamıyordu. İçinden hüngür hüngür ağlamak geliyordu. Yoksa bundan sonraki hayatı böyle mi olacaktı? Beyni zonkluyor, bütün vücudu ağrıyordu. Hastaydı ve bir doktora görünse iyi ederdi. Fakat içinden bir his nedense buradan mümkün olduğunca çabuk kaçması gerektiğini söylüyordu, daha da önemlisi hiçbir makul nedeni olmadığı hâlde buna bütün kalbiyle inanıyordu.

Tren istasyonundan çıkan uzun boylu bir adam arabaya yaklaştı. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş adamı tanıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Hatta neredeyse adama adıyla seslenecekti ama adı... Adamın adı bir türlü dilinin ucuna gelmiyordu. Bu adamı kesin tanıyordu, adam bir açıdan önemli biriydi. Ama kimdi? Dost muydu? Yoksa düşman mıydı? Yüreğinin derinliklerini taradıysa da adama dair en ufak olumsuz bir duyguya rastlamadı. Belki de o adam kim olduğunu hatırlamasına yardım edebilirdi. Kendini yola atıp adama doğru koşmasına ramak kala arabadaki kadını fark etti. Kadının görüntüsü resmen kanını dondurdu. Bir anı gölgelerin arasından şimşek gibi çakıp kayboldu. Tam görememişti, ama nahoş bir şeydi ve bu kadınla alakalıydı. Aynı anda zihninde soğuk ve acımasız bir kelime belirdi; 'zehir...' Sırtını duvara yasladı. O kadar korkuyordu ki kafasını uzatıp tekrar bakmaya cesaret edemedi. Birkaç dakika bekledi. Kalp atışları biraz olsun yavaşlayınca tekrar baktı. Araba gitmişti...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela tren istasyonuna doğru koştu. Cordoba mı? Yoksa Granada mı? İkisi de özel bir anlam ifade etmiyordu. İstasyona vardığında peronda bir trenin beklediğini gördü. Hemen tabelaya baktı. Cordoba treniydi ve beş dakikaya kalkıyordu. Hemen gişeye gitti. Güler yüzlü bir kadın parasını alırken İspanyolca bir şeyler söyledi, ama Angela anlayamadı. Sonra perona geri döndü. Bu sırada başka bir tren de karşıdaki perona yanaşıyordu. Birden çok sıkıştığını fark etti. Peronun ucunda bir tuvalet olduğunu gördü. Tuvaletin yeşil boyası soyulmaya başlamış olan kapısını açıp kendini içeri attı.

Aynadaki görüntüsüne baktı. Tanıdık geliyordu. Bir şeyler hatırlayabilmek ümidiyle yansımasına bir müddet yakından baktı. Yine bir sonuç alamadı. Daha da kötüsü baktıkça korku, panik ve endişe gibi olumsuz duyguları tetikleniyordu.

Kim olduğumu bilmiyorum...

Bir tren düdüğü öttü. Çantasını omzuna asıp perona gitmeye karar verdi. Tuvaletten çıkarken az kalsın mavi üniforma giymiş uzun boylu bir adamla çarpışıyordu. Adam özür dilemek için ona bakınca yüz ifadesi değişti. Galiba onu bir yerden tanıyormuş gibi bir hâli vardı. Angela kafasını önüne eğip hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Ancak heyecan ve korkudan kalbi deli gibi atıyordu. Sonra arkasından gelen ayak seslerini duydu. Adamın onu takip ettiğini sanıyordu. Çaktırmadan omzunun üstünden bakınca yanıldığını anladı. Adam müdüriyete doğru gidiyordu. Adam ofise girdi. Kapı arkasından kapanmadan önce Angela bir şey fark etti, adam direkt telefonu eline almıştı.

Angela adamın siyah arabadaki kadını aradığını anında anladı. *Evet, bundan emindi...* Tam Cordoba trenine binecekti ki duraksadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kimse nereye gittiğini bilmemeliydi. Birden koşmaya başladı, kalabalığa karışıp yolunu kaybettirmeye çalıştı. Sonra da Granada trenine binmek için karşı perona geçti. Trene binip vagonun en arkasına gitti. Yakasını kaldırarak kulaklarını ve saçlarını gizlemeye çalıştı. Tanrı'ya şükür ki tren hareket etmeye başlamıştı. Yavaş ama istikrarlı bir tempoda rayların üstünde ilerliyordu. Artık her şeyden ve herkesten uzak olacaktı; Montoya'dan... Siyah arabadaki kadından... Ve korkulardan uzaklaşıp bilinmez diyarlara gidecekti...

George, Estrella'nın arabasını çılgın gibi kullanıyordu. İstasyon şefi telefon ettiğinden beri aklı başında değildi çünkü bu son şansı olabilirdi. Daha da uzağa gitmeden önce Penny'yi yakalamak istiyordu. Bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Hatta arabayla Cordoba'ya kadar gitmeyi bile göze almıştı. Trenin ondan önde olduğunu biliyordu tabii, ama içinde hâlâ bir umut vardı. Çünkü bölgesel tren seferlerinde teknik aksaklıklar yüzünden gecikme yaşanabilirdi. O zaman Penny'yi yakalayabilirdi. George içindeki son umuda tutunarak arabayı son hız sürdü. Estrella'nın arabası konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Muhtemelen daha önce hiç arabasıyla bu kadar uzak yola gitmemişti. Ancak Penny'nin kaybolmasından ötürü duyduğu suçluluk duygusu baskın çıkmış olsa gerek, arabası konusunda hiç ses etmedi.

George istasyona varır varmaz koşmaya başladı. Bilet gişelerini geçip peronlara doğru ilerledi. Ama hangi peron? Panoları kontrol edince Montoya treninin iki dakika sonra varacağını öğrendi. Trenin yanaşacağı platforma gidip beklemeye başladı. Üstü kapalı istasyon aşırı kalabalık ve gürültülüydü;

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bavullarını sürükleyenler, sevdiklerini karşılayanlar, dalgın bir şekilde gezinenler, binecekleri treni arayanlar... Ancak hiçbiri mütemadiyen dudaklarını ısıran ve sağ ayağını sallayan George kadar heyecanlı görünmüyordu. George beklerken düşünmeye başladı. Onu görünce ne yapacaktı? Fikrini değiştirmek için ne söyleyecekti? Acaba ona sert mi davranmalıydı? Turneyi iptal etmek müzik kariyerinin sonu olurdu, bu konuda onu muhakkak uyarmalıydı. Kariyeri biterse de dairesinde kalamaz, pahalı kıyafetler alamaz, yeni bir albüm çıkaramazdı... Kısa sürede başladığı noktaya geri dönerdi. Belki de en doğrusu bu gerçekleri hatırlatıp ona karşı acımasız olmaktı. Belki de yanılıyordu... Belki de daha anlayışlı yaklaşmalı ve müşfik bir tutum sergilemeliydi. Rahatlamasını, endişe edecek bir şey olmadığını, birkaç hafta içinde kendini çok daha iyi hissedeceğini, hayatını kolaylaştırmak için elinden geleni yapacağını söylemeliydi.

Tren gara ulaştı. George gözlerini dört açıp vagonları tek tek taradı. Ancak Penny'yi göremiyordu. Panik yapmadan bekledi. Trenden inen yolcular yakınları tarafından karşılandı ve bir sonraki güzergâhları için yollarına koyuldular. Ama Penny hâlâ ortalarda yoktu.

George kaşlarını çatarak beklemeye devam etti. Ardından ilk vagona binip kapıdan baktı, boştu... Sonra diğer vagona yürüdü, o da boştu. Sonra koşmaya başladı. Vagonların arasındaki kapıları açarken, "Penny? Penny?" diye bağırıyordu. Telaşla koşarken bir kondüktörle burun buruna geldi. Adam İspanyolca bir şeyler söyledi, ama anlamak güçtü.

George panikle adama döndü. "Genç kadın, çok güzel, siyah saç? Onu gördün mü? Onu gördün mü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kondüktör George'un söylediklerinin tek kelimesini anlamadığını belirtmek adına omuz silkti. George koşarak son vagona kadar gitti. Bütün trene bakmıştı, fakat Penny hiçbir yerde yoktu. Çaresizce trenden indi. Peronda yürürken bunun nasıl mümkün olabileceğini düşündü. Montoya'daki istasyon şefi çok emin konuşmuştu. Söylediğine göre Penny o sabah Cordoba'ya gitmek için bilet almıştı. Fakat gerçekler bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Aklına sadece iki ihtimal geliyordu; Penny ya erken inmişti ya da bu trene hiç binmemişti.

Bu da demek oluyordu ki George'un onun şu an nerede olduğunu bilmesi imkânsızdı...

Tren normal hızında ilerlemeye başlayınca Angela durumunu değerlendirmeye başladı. Midesi bulanıyor, başı çatlıyordu. Karşısında oturan yaşlı çift çok hoş görünüyor, İspanyolca sohbet ediyorlardı. Adamın kucağında katlanmış bir gazete, kadınınkinde de örgü çantası vardı. Küçük kompartıman neredeyse boştu. Yani yaşlı çift ve Penny'den başka yolcu yoktu. Penny çantasını yan tarafındaki boş yere koydu ve hafızasını alarma geçirecek bir ipucu bulma umuduyla içindekileri karıştırmaya başladı.

Kıyafetler... Genelde günlük tarzı içeren kot pantolonlar, tişörtler ve kazaklar vardı. Bu genelde spor giyinen bir kadın olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa öyle değildi de evden kaçarken çantasına sadece bunları mı atmak istemişti? Odaklanmaya ve düşünmeye başladı. Bekledi ama hiçbir şey hatırlayamadı. Sonra bir makyaj çantası dikkatini çekti. Çantanın fermuarını açınca siyah göz kalemlerini, parıltılı farları ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

koyu renk rujları gördü. Acaba çok sık mı makyaj yapıyordu? Çantanın içindeki renkler fazla iddialıydı, dürüst olması gerekirse bunları yüzüne sürdüğünü hayal etmekte bile zorlanıyordu. Makyaj çantasını kenara koyup incelemeye devam etti. Sıradaki eşya cüzdanıydı.

Birkaç bozuk para, biraz da peseta* banknot... Cüzdanının fermuarlı gözünü açınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir sürü İngiliz sterlini... Yüce Tanrı aşkına neden yanında bu kadar çok para taşıyordu? Yoksa zengin miydi? Yoksa İspanya'ya gelebilmek için tasarruf hesabındaki bütün parayı mı çekmişti? Cüzdanının yan tarafında bir de çek defteri vardı. İçinde sadece iki tane çek yaprağı kalmıştı. Hemen koçanın diplerine baktı; alışverişe konu şeyleri ve tarihleri dikkatle inceledi. Bu sayede de kayıt tutmak konusunda pek başarılı biri olmadığını keşfetmiş oldu. Çünkü çek koçanındaki şeyler çok açıklayıcı değildi; elektrik faturaları, Selfridges mağazasından yapılan alışverişler... Çeklerden birini sadece otuz üç peni tutarındaki bir ekmek için kullandığını görünce şaşırdı. Koçanın sonundaki bakiyeyi görünce gözlerine inanamadı. Son iki çek yaprağında *A.A. Smith Hesap No 1* yazıyordu. Toplam kaç tane hesabı vardı ki? Daha da önemlisi neden bu kadar çok parası vardı?

Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Hatırla... Hatırla...

Ancak belleğindeki sisler bir türlü kalkmıyordu. Küçücük bir şey bile hatırlayamadı. Belki de İspanya seyahatini çok istemişti ve buraya gelmek için para biriktirmişti. Yakaladığı ipucunun kendisini bir yere götürüp götürmeyeceğini görmek için pasaportunu açtı.

* İspanyol pesetası uluslararası para birimi kodu ESP olan 1869 yılından 2002 yılına kadar İspanya'da kullanılan para birimidir. (Ed. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sayfalarının çoğu boş olan pasaporta göre geçen yıl iki kere Fransa'ya gitmişti. Bir de Madrid'e geldiğinde göçmen damgası vurulmuştu. Yaşlı adamın kucağında duran gazetelere baktı. Gazetelerdeki tarihi damgadakiyle karşılaştırdı. Sadece bir haftadır İspanya'daydı. Peki, geliş sebebi neydi? Neden o evdeydi?

Bu soruların cevabını bulmak için bir kez daha odaklanmayı denedi. Bu sefer gölgenin kenarında küçük bir şey belirdi. Ancak görüntü ya da düşünce gibi bir şeyden ziyade korkunç, hatta insanın tüylerini ürpertecek denli bir dehşet... Bu denli güçlü bir korkuya neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama eli ayağı buz kesmişti. *Başıma çok korkunç bir şey geldi...* İçinde kapağı açılmak üzere olan bir panik kuyusu vardı ve o karanlık kuyuya düşmek istemiyordu. O korkunç anıyı zihninden uzaklaştırmak için başka bir şeyle ilgilenmeye çalıştı. Pencereden dışarı uzaklardaki tepelere, altın sarısı ve yeşil tarlalara, masmavi gökyüzüne, sonbaharın doğada bıraktığı romantik izlere baktı.

Sakinleşince pasaportunu tekrar eline aldı. Refakat edilen kişi hanesi boştu; güzel, en azından arkasında bir çocuk bırakmamıştı. Hemen sol eline baktı, alyans görmekten ölesiye korkuyordu. Tanrı'ya şükür ki parmağı boştu. Diğer sayfaları da karıştırdı, fakat işe yarar bir şey bulamadı. Sonra pasaporttaki fotoğrafına baktı. Yüzünde çok abartılı bir makyaj vardı. Saçları fönlüydü ve şimdiki gibi arkadan toplanmıştı. Fotoğrafa bakarken bir şeyleri tanımanın rahatlığını hissetti. Belki de sandığı kadar çaresiz değildi. Daha eskiye gitmeye, uzun zaman öncesinden bir şeyler anımsamaya çalıştı. Çünkü o biriydi, ama kim? Şu an hatırlamasa da gerçek kimliği er ya da geç zihninin derinliklerinden çıkıp gelecekti. Yani öyle olmak zorundaydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela sağ elini alnına götürdü. Kendini çok kötü hissettiği için biraz uzanıp dinlenmeye karar verdi. Bedeni, hatta içi üşüyordu. Trenin ritmik sallantılarını dinleye dinleye uyuyakaldı.

Onu uyandıran karşısında oturan kadın oldu. Kadın hem kibarca sarsıyor hem de İspanyolca bir şeyler söylüyordu. Uykulu gözlerini açmakta zorlanan Angela, önce kadına sonra etrafına baktı. Granada'ya gelmişlerdi.

Çantasını omzuna asıp trenden indi. Bir süre peronda dikildi. Bir yandan önünden geçen yolcuları izliyor, bir yandan da kafasını toplayıp düşünmeye çalışıyordu. Şimdi nereye gidecekti? Madem niyeti kim olduğunu bulmaktı o hâlde bir yere gitmek, bir yerden başlamak zorundaydı. Acaba en doğrusu İngiltere'ye geri dönmek miydi? Soyadı *Smith*'ti... Ama bu kadar yaygın kullanılan bir soyadıyla ne bulabilirdi ki? Sonuçta İngiltere'de milyonlarca insan yaşıyordu. Her şey bir yana İngiltere'yle alakalı kötü bir olay yaşadığı sezgisine ve yüreğini donduran korkuya rağmen oraya tekrar nasıl adım atardı?

Birden daha önce hatırladığı Yunanca kelimeler aklına geldi. Yoksa Yunan mıydı? Pasaportu İngiliz vatandaşı olduğunu söylese de ten rengi ve tipi kökeninin bir şekilde Yunanistan'a dayandığını gösteriyordu. Hem Smith soyadına sahip biri Yunanistan'da çok daha kolay bulunabilirdi.

Evet, Yunanistan'a gitmeyi kafaya koymuştu ve bunun için önünde hiçbir engel yoktu. Uçak bileti alacak parası bile vardı.

Birden kendini bir kitapçının kapısının önünde dikilirken buldu. İçeri girip seyahat rehberlerinin olduğu rafı buldu. Yunanistan rehberinin üstü bir hayli tozlanmıştı. Rehberin üstündeki tozları silkelerken bir iki kez hapşırdı. Ardından haritanın olduğu sayfayı açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçlerinden tanıdık gelen olacak mı diye tek tek şehir isimlerine baktı. Atina... Hayır. Selanik... Hayır. Gözleri bir ara adalara kaydı ve küçük bir ada dikkatini çekti. Petaloudos... 'Kelebek Adası' anlamına geliyordu. Bu adın şekli yüzünden verildiğini hemen anladı. Kelebekler... Kulağa tuhaf gelebilirdi ama onları düşününce içinde bir sıcaklık hissetti. Sanki onlarla arasında bir bağ vardı. Uzun zaman karanlıkta kaldıktan sonra bambaşka bir şekilde tekrar hayat bulmak gibiydi.

İçindeki nedensiz mutluluğun sebebi hafızasında saklı bir anı mıydı? Yoksa sadece hayal gücünün keyifli bir yaratımı mıydı? Petaloudos denen bu yeri biliyor olabilir miydi?

Bu sorunun cevabını bulmanın tek bir yolu vardı.

Angela elindeki rehberi kapattı. Kim olduğunu bilmeyebilirdi, fakat en azından artık nereye gideceğini biliyordu.

Ellie dairesindeydi. Londra'nın sabah trafiğini ve yavaş yavaş aydınlanan gökyüzünü seyretmek için pencerenin önüne bir sandalye çekti. Çift kanatlı camlar neredeyse ses geçirmiyordu. İçeriden sadece ara ara çalan siren sesleri duyuluyordu. Arabaların kırmızı ve beyaz ışıkları sabah karanlığına renk katıyordu. Yorucu bir gün daha başlarken kasım yağmuru cama vurmaya başladı. Caddeler ıslandıkça kayganlaşıyor, tozlar çamura dönüşüyordu. Ellie'nin canı çok sıkkındı. Kendini çok yalnız hissediyor ve Dieter'in hasretiyle yanıyordu. Dieter'in sıcak ve pürüzsüz tenini, içine işlercesine bakan ela gözlerini, mis gibi kokusunu fazlasıyla özlemişti.

Aslında yalnız olmak zorunda değildi. Sonuçta İngiltere'deydi. Dilerse annesinin akrabalarıyla temasa geçebilirdi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama böyle bir adım atmanın ne kadar uygun olacağını kestiremiyordu. Birincisi babası onlarla kavgalıydı ve aralarında husumet vardı. İkinci nedeni kendisiyle ilgiliydi. Malum, içinde bulunduğu durumu açıklamak kolay değildi. Penny Bright adını kesin duymuş olan akrabalarına derdini nasıl anlatabilirdi ki? Ayrıca George bu sırrın gizli kalması konusunda onu sıkı sıkı tembihlemişti. Bunun üzerine Ellie oturduğu yerden dışarıya bakmaya devam etti. Madem yalnızlık adlı derdinin bir dermanı yoktu, o hâlde en iyisi ona alışmaktı...

Aniden çalan kapı zili Ellie'yi dalıp gittiği düşüncelerden çekip çıkardı. Pencereyi açınca buz gibi soğuk içeri girdi. Eğilip aşağı baktı ve apartmanın kapısında bekleyen kişinin George olduğunu gördü. Önce garipsedi, çünkü George'un anahtarı olduğunu biliyordu. Ama sonra düşünceli davranıp zili çaldığını düşündü. Belki de sabahın bu kör saatinde pat diye içeri girip onu korkutmaktan çekinmişti.

"Yukarı gel," diye seslendi. Birkaç dakika sonra George içeri girdi ve mutfakta bir sandalyeye oturdu. Yatak odasından sızan ışık dışında dairede hiç ışık yanmıyordu. Bu yüzden karanlıkta George'u pek seçemiyordu. Ancak boynunu eğiş açısına, parmaklarını sürekli masanın üstünde tıkırdatmasına bakılırsa onu üzen ya da endişelendiren bir sorun vardı. George'un beden dilinden bir problem olduğunu anlayan ve bunun onu da ilgilendirebileceğini düşünen Ellie'nin tüyleri diken diken oldu. Yoksa... Yoksa kötü bir şey mi olmuştu? Yoksa başı belada mıydı?

George'un karşısına oturup, "Sorun ne?" diye sordu.

"Penny gitti."

Ellie'nin yorgun zihni bu cümleyi algılamakta zorlandı. "Ne demek istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kaçtı... Bizi terk etti. Beni... Beni terk etti... O... O artık bu işi yapmak istemiyor."

"Neden peki?"

"Bilmiyorum... Tek bildiğim kısacık bir not bırakıp ortadan kaybolduğu. Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok."

Ellie bir süre az önce duyduğu şeyleri hazmetmeye çalıştı ve olan biteni düşündü.

"Ellie bu turnenin mutlaka yapılması lazım," dedi George. "Bak sana karşı dürüst olacağım. Bu turne iptal edilirse çok para kaybederim. Tahmin edemeyeceğin kadar çok para..."

Ellie'nin zihin motorundaki dişliler birbirine geçti ve kafası tıkır tıkır çalışmaya başladı. George'un tam olarak neyi kastettiğini, işin akıbetinin ne olacağını net olarak anlamalıydı. Sakin bir sesle, "Yani benden bir süre daha kalmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Bir süre daha değil, süresiz olarak kalmanı istiyorum."

Ellie arkasına yaslanıp loş ortama baktı. Londra'da lüks bir dairede yaşamayı sevmişti. Penny'nin şarkılarını söylemesine rağmen sahnede olmayı da sevmişti, yani birazcık... Ve kalabalık bir seyirci kitlesinin kendisini alkışlayacağını düşünmek... Dürüst olması gerekirse yıllardır kurduğu hayaller tam olarak böyle değildi. Ne Puccini vardı ne muhteşem dekore edilmiş bir opera binası ne de sanat olarak gördüğü şey... Yine de... Bu da hayalinin bir parçası, daha doğrusu farklı bir versiyonu sayılırdı.

Ancak bunlardan çok daha önemli bir şey vardı; Ellie parayı... Parası olmasını sevmişti. Her sabah yoksul bir hayata uyanmaya, hatta bunun kaderi olduğuna inanmaya başlarken Karşısına çıkan bu fırsat ilahi bir hediye gibiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Artık George Fellowes'la olan ilişkisinde daha zeki davranması ve uyanık olması gerektiğini biliyordu. George'un kendisinden yok pahasına yararlanmasına izin veremezdi. Az önce turne programı iptal edilirse çok para kaybedeceğini kendi ağzıyla söylemişti. Demek ki onu burada tutabilmek için yüksek bir bedel ödemeye de hazırdı. "Demek süresiz olarak?" dedi. "Tam olarak neyi kastettiğini sorabilir miyim? Yani Penny dönene dek gibi bir şey mi?"

"Bir daha döner mi onu bile bilmiyorum."

"Ama ya dönerse?"

George dudaklarını sıktı, genelde sert görünen yüzünde alınganlık ve kızgınlık karışımı bir ifade vardı. "Bu Penny'nin ne istediğine bağlı."

Ellie ihtiyatlı davranmaya devam etti. "Ama Bay Fellowes şöyle bir durum var. Ben Penny Bright olursam... Diyelim bir yıl Penny oldum... Turneye ben çıkarsam, bir sonraki albümü ben çıkarırsam bu *benim sesim* olmuş olacak. Diğer bir deyişle başarıyı getiren benim performansım olacak. O döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi kenara çekilmem ne kadar adil olur?"

Ellie George'u kızdırdığını görebiliyordu. Ancak George mümkün mertebe sakinliğini korumaya çalışıyordu.

"Ne demek istediğini anladım Ellie. Fakat şunu unutmamalısın ki Penny, yani gerçek Penny bu işe başladı. Bu noktaya gelmek için o emek verdi, *sen değil*..."

"Buradan göründüğü kadarıyla Penny bu emeklerinin karşılığını almak yerine arkasına bakmadan gitmeyi tercih etmiş." Ellie'nin sesi soğuk ve mesafeliydi.

"Tamam, madem öyle, şu 'süresiz' kısmını es geçelim. Turneye çıkman için sana beş bin mark daha vereceğim. Ondan sonrası için tekrar bir durum değerlendirmesi yaparız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bay Fellowes, bu işi riske etmek istediğinizden emin misiniz? Ya bir daha hiç geri dönmezse?"

"O zaman kalabilirsin."

Ellie umurunda değilmişçesine omuz silkti. "Bilmiyorum, kalmak istemeyebilirim. O zaman elinizde hiç Penny Bright olmaz."

Birden ortam sessizleşti. George suratını asmış düşünüyordu, ama Ellie bu durumu umursamıyordu.

Uzayıp giden sessizliği bozan şey George'un histerik gülüşü oldu. Durum onun açısından inanılır gibi değildi. "Ellie Frankel hayatımda senin kadar fırsatçı birini görmedim," dedi George.

"Ben sadece kendimi koruyorum."

"Söyle bakalım, sen ne istiyorsun?"

Ellie o an George'a istediği her şeyi kabul ettirebileceğini anladı. Bir yandan da içinde bir kuşku tohumu filizleniyordu. Dieter, çiftlik ve evi aklına gelince bir müddet duraksadı. Ama sonra kendinden emin bir şekilde sözlerine devam etti. Yeterince parası olursa bütün zorlukların üstesinden gelebilirdi, yani içten içe böyle olacağına inanıyordu.

"Bugünden itibaren Penny Bright ben olacağım," diyerek niyetini açıklamaya başladı. "Onun payına düşen ödemeler bana yapılacak. Diğer bir deyişle artık senin bana lütfettiğin miktardan ziyade hakkımı alacağım. Bu artık benim kariyerim olacak. Bu yüzden planlama ve karar alma sürecine ben de dâhil olacağım. Menajerim olduğun için profesyonel tavsiyelerine ve rehberliğine de başvuracağım tabii..."

George başını salladı. "Yalnız sen de takdir edersin ki bu şartlar altında başarıların yanı sıra başarısızlıklara da ortak olacaksın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Başarısızlık diye bir şey olmayacak Bay Fellowes."

"Bana Bay Fellowes demeyi kes," dedi George. "Sana daha önce de söylediğim gibi Penny bana George diye hitap eder."

Penny'nin adı geçince Ellie birkaç saniye duraksadı. Acaba doğru şeyi mi yapıyordu? Ama sonra zihnine üşüşen 'acabaları' uzaklaştırdı. Sonuçta Penny her şeyi bırakıp gitmişti. Ellie de hayatının fırsatını değerlendiriyordu. Malum, vaktinde buna benzer bir şansı elinden kaçırmıştı... Babası öldüğü zaman gidemediği o seçmede onun hakkı olan yeri başka bir aday almıştı. Ellie elini uzatarak, "Anlaştık mı George?" diye sordu.

George Ellie'nin uzattığı eli sertçe sıkıp salladı. "Evet, Ellie... Anlaştık..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Beşinci Bölüm

Akşamüstüydü... Petaloudos adasıyla dış dünya arasındaki tek vasıta olan ikmal teknesi parmak misali denize uzanan iskeleye yaklaşıyordu. Petaloudos, Yunan ana karasının güneydoğusunda bulunan ve bir sürü küçük adadan oluşan Kiklad Takım Adaları'ndan biriydi. Nakşa ve Amorgos adaları arasında kalan küçücük bir adaydı. Angela iki gündür seyahat ediyordu ve çok yorulmuştu. Önce karayolu, sonra havayolu, sonra tekrar karayolu ve en son deniz yolu... İşin ilginci yorgun olmasına rağmen kendini o evin bahçesinde uyandığından çok daha iyi hissediyordu. Şiddetli baş ağrıları ve mide bulantısı geçmiş, düşünceleri berraklaşmış, zindeleşmişti. Hafızası hâlâ kayda değer bir şey sunmamıştı, ama artık bunu bile çok umursamıyordu. Zaman içerisinde her şeyi hatırlayacağına inanıyordu. Fiziki sağlığına kavuşmuştu ve şimdilik bundan önemli bir şey yoktu.

Yunancasına ne kadar güvenebileceğini henüz bilmiyordu. Neyse ki ikmal gemisinin kaptanı derdini anlatabilecek kadar İngilizce konuşabiliyordu da tekneye binebilmişti.

"Petaloudos? Turist yok..." demişti kaptan.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben turist değilim. Orada yaşayan birini arıyorum."

"Haftada sadece üç kez sefer var."

Angela bu duruma razı olmuştu tabii. Sonuçta ailesi hakkında araştırma yapmak için oraya gitmek zorundaydı. Nasıl olsa kalacak bir yer bulurum diye düşünmüştü; belki bir pansiyon, belki de taverna gibi bir mekânın üst katında kiralık bir oda. Birazdan nasıl olsa görecekti.

"Adada kaç kişinin yaşadığını biliyor musunuz?" diye sordu kaptana.

Adam dudaklarını büzüp bir süre düşündü. "Galiba sadece iki yüz kişi, belki de daha az..."

İki yüz kişi... Bu kadar az kişi varsa ada sakinleriyle tek tek konuşması bile mümkün olabilirdi. Kim olduğunu bilen biri mutlaka vardı... Penny böyle olduğuna inanıyordu. Daha doğrusu Petaloudos konusundaki hislerinin boş çıkma ihtimalini aklına getirmek istemiyordu.

Tekne ağır ağır iskeleye yanaşırken adanın kıyı şeridine bakıp manzaranın tadını çıkardı. Küçük limanda irili ufaklı bir sürü balıkçı teknesi vardı. Kayalıkların üstünde gezinen keçiler tepenin yamaçlarından bakir kumsala iniyordu. Kireçle badana edilmiş küçük beyaz evler arka tarafa toplanmış, balık ağları ve balıkçı küfeleri taş kaplı sokakları doldurmuştu.

Kaptan yanına, omuz hizasına geçip gülümsedi. "Güzel mi?"

"Evet," dedi Angela.

"Umarım aradığın kişiyi bulursun, bol şanslar. Köyün merkezi tepenin üstünde, adı Agios Manolis." Sonra şapkasına hafifçe vurup selam verdi. "Tekne perşembe günü tekrar gelecek, evine dönmek istersen şayet..."

Angela'nın içinden, 'Evimin nerede olduğunu bilmiyorum ki,' demek geldi. Ancak kaptan çoktan arkasını dönüp

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uzaklaşmış, iskeledeki adamlarına emirler yağdırmaya başlamıştı. Angela çantasını omzuna asıp sürme iskeleden karaya çıktı. Kara bulutların köyün hemen üstünde kümelendiğini görünce Atina'dan bir şemsiye almadığı için kendine çok kızdı. Böyle bir şey olacağı aklına bile gelmemişti çünkü hafızasını kaybettiğinden beri hava hep güzeldi. Acaba kim olduğunu ve nereden geldiğini unutan bir insan yağmur yağabileceğini de unutabilir miydi? Hava koşullarını unutmak da bellek yitiminin bir parçası olabilir miydi? Öyleyse bile artık değildi çünkü artık yağmuru hatırlıyordu. Ve tabii yağmura yakalanmamak için neler yapması gerektiğini de... Hızlı adımlarla yürümeye başladı.

İskele tepenin eteğindeki döner kavşağa çıkıyordu. Birkaç eski araba ve bir kamyonet tozlu banketin kenarına park etmişti. Angela güneye giden yolu takip ederek Agios Manolis köy meydanına çıktı. Meydanın tam göbeğinde artık kullanılmayan bir çeşme vardı, çeşmenin her yeri toz toprak içindeydi. Meydanın etrafı da dar sokaklar, küçük dükkânlar, beyaz dış cepheli ve panjurları parlak renkli evlerle çevrelenmişti. Köydeki tek bina daire şeklindeki Ortodoks kilisesiydi. Kubbesindeki büyük haç gri bulutlara uzanıyor ve köydeki en heybetli bina olmasını sağlıyordu. Meydanın etrafındaki taş merdivenler daha yüksekteki ev ve iş yerlerine çıkıyordu. Köy hem karışık hem de tuhaf bir şekilde düzenli bir yerleşim yerine benziyordu. Az ötede siyah saçlı iki kız çocuğu beş taş oynuyordu. Angela etrafına bakıp Kiril alfabesine benzer şekilde yazılmış tabelaları okumaya çalıştı. Mavi renk kapıları olan pis ve salaş görünümlü bina tavernaydı. Siyah renk kavisli kapıysa eczaneye açılıyordu. Gök mavisi rengindeki kepenklere ve yakın zamanda boyandığı anlaşılan bembeyaz dış

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cephesine sahip fırın oradaki en temiz ve davetkâr işletmeydi. Fırına bakarken midesi guruldayan Angela, ilk durağının burası olmasına karar verdi.

İçeri adım attığı an kapının üstündeki zil çaldı. Siyah gözlü, ince yapılı dükkân sahibesi dergi okuyordu, zilin sesini duyar duymaz kafasını kaldırıp meraklı gözlerle baktı.

"Şey... Merhaba," dedi Angela.

Kadın gülümsedi ve birden yüz ifadesi köklü bir değişim geçirdi. Artık çok daha genç, dişi ve dost canlısı görünüyordu. Angela cam vitrindeki peynirli tartlara, üstünden bal damlayan hamur işlerine baktıktan sonra parmağıyla kadayıfları işaret etti. "Bunlardan bir tane lütfen," dedi Yunanca.

Kadın tatlısını karton bir poşete koyarken Angela bozuk para uzatarak, "Adada Smith adında bir aile olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Kadın şaşkın görünüyordu. Birden makineli tüfek gibi Yunanca bir şeyler söylemeye başladı. Angela söylediklerini yakalamakta güçlük çekiyordu.

"Lütfen biraz daha yavaş konuşun," dedi.

"Bu isimde birini tanımıyorum," dedi kadın bu kez. "Sizi bekliyorlar mıydı?"

"Ben... Şey... Neyse, boş verin," dedi Angela kısa keserek. "Teşekkür ederim."

Fırından çıkınca yağmurun çiselemeye başladığını gördü. Hemen meydanın karşısındaki tavernanın yolunu tuttu. İçerisi mağara gibi basık ve karanlıktı. Büyük bir kayanın altındaki oturma kabininden kahkaha sesleri yükseliyor, uzun barın uç kısmında iki adam tavla oynuyordu. Yoğun bira ve sigara kokusu belleğinde bir noktaya temas etti. Bir süre durup düşündü. Hislerine kulak vermeye çalıştı. Bakalım bu sefer onu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir yere götürecekler miydi? Ancak birden içini büyük bir huzursuzluk ve panik duygusu kapladı. Kendini kötü hissedince rahatsız edici anı kırıntılarını uzaklaştırdı.

Barın arkasında dikilen genç kadın dikkatle ona bakıyordu.

"Merhaba," dedi Angela. "Ben Smith adında bir aileyi arıyorum."

Bu kadının da afalladığını görünce Yunanca telaffuzunun berbat olduğunu düşünmeye başladı ve kafasını salladı.

"Smith Ailesi?" Derdini daha iyi anlatabilmek için pasaportunu çıkardı ve soyadını gösterdi. Genç kadın pasaporta baktı, ama sanki kafası daha fazla karışmıştı. Belki de İngilizce yazıları okumayı bilmiyordu.

Genç kadın bir süre sonra boş bar taburesini gösterdi ve Yunanca, "Oraya otur, kiminle konuşman gerektiğini biliyorum," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Angela minnettarlıkla. "Çok ama çok teşekkür ederim."

Bir süre sessizce bekledi. Müzik çalıyor, sohbet sesleri yankılanıyordu. Dudağını ısırıp düşünmeye başladı. Acaba buraya gelmek aptalca bir fikir miydi? *Kelebekler*... Ne saçma! Az sonra genç kadın yanında yaşlı bir adamla geldi. Adam en az yetmiş yaşındaydı... Uzun beyaz sakalı, bronz teni ve simsiyah gözleriyle büyük tezat oluşturuyordu. Genç kadın adama Angela'yı gösterdi.

Adam yanına geldi ve hafif İngilizce aksanıyla, "Merhaba," dedi. "Adım Silas. Torunum sana yardım edebileceğime inanıyor."

Angela nihayet biriyle rahatça konuşabileceği için mutluydu. "Evet, adım Angela Smith. İçimden bir his ailemin burada olabileceğini söylüyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Smith dedin, değil mi?"

Angela pasaportunu tekrar çıkardı ve adama soyadı hanesini gösterdi.

Adam sayfaya yakından bakarken kaşlarını çattı. Önce gözlerinde belli belirsiz bir ışık yandı, ama saliseler sonra kayboldu. Adam kafasını sallayarak, "Adada bu isimde biri yok," dedi.

"Emin misiniz?" diye sordu Angela. Hayal kırıklığı ağır bir kaya gibi yüreğine oturuyordu.

"Neredeyse bütün hayatım bu adada geçti. Yani 1955 yılında da buradaydım." Parmağıyla pasaporttaki doğum tarihini gösteriyordu. "Hayır, burada Smith yok. Olsaydı hatırlardım." Yaşlı adam daha sona kibarca Angela'nın omzuna dokundu. "Neden burada olabileceklerini düşündün? Buraya gelmeni ailen mi söyledi?"

Angela hayır anlamında kafasını salladı. İçinde bulunduğu durumu açıklamak çok zordu. "Ben sadece şey diye ümit etmiştim... Neyse, zaten çok aptalcaydı." Omuz silkti. "Peki, adada birkaç gece kalabileceğim bir yer biliyor musunuz? Yani tekne gelene kadar?"

Silas kaşlarını bir kez daha çattı, yan gözle de torununa bakıyordu. "Burada sadece tek bir odamız var, o da dolu. Adada başka bir yer yok."

"Yok mu?" dedi Angela hayretle. "Peki, buraya yakınlarını ziyarete gelen insanlar nerede kalıyor?"

Angela o sırada kaptanın sözlerini anımsadı; Petaloudos? Turist yok...

"Acele edersen yola çıkmadan önce tekneyi yakalayabilirsin," dedi Silas.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet... Teşekkür ederim." Angela çantasını omzuna asıp koşmaya başladı. Yağmur hâlâ inceden inceye yağıyordu. Angela üşüdüğünü hissetti. Buraya gelmek için teptiği onca yol, yol boyunca kurduğu hayaller, anıları misali puslu ümitleri... Hepsi Silas'ın birkaç kelimesiyle yok olmuştu. *Adada bu isimde biri yok.* Demek boşa kürek çekmişti. Demek Petaloudos onun için güzel bir isimden öte bir şey değildi. En kötüsü de buradan sonra ne yapacağını, nereye gideceğini ya da kiminle konuşacağını bilmiyordu. Şu an yapması gereken tek şey tekneyi yakalamaktı, riske atmamak için daha hızlı koşmaya başladı. Önce köy meydanına çıktı, sonra yoldan aşağı indi. Telaşla koşarken az kalsın rıhtımdan yola çıkan kamyonetin altında eziliyordu. Koşmaktan nefesi kesilmiş, kıyısından döndüğü kaza yüzünden de yüreği ağzına gelmişti. Kavşağa vardığı sırada teknenin hareketlendiğini gördü, adamlar halatları topluyordu.

"Hey!" diye bağırdı. "Dur bekle!"

Ancak o mesafeden sesini duyuramamıştı. Tekne suyun üstünde süzülerek uzaklaşıyordu.

Angela yetişemeyeceğini anlayınca durdu. Ellerini diz kapaklarına dayayıp soluklanmaya çalıştı. Sonra doğruldu ve teknenin arkasından baktı. Yağmur şiddetini arttırmış, rıhtımda hiç kimse kalmamıştı. Gözlerinin önündeki ıslak saçlarını kulaklarının arkasına attı.

Peki, şimdi ne yapacaktı? En az iki günlüğüne bu adada mahsur kalmıştı. Silas'ın söylediğine göre adada geceyi geçirebileceği bir yer yoktu. Üşümüştü, iliklerine kadar ıslanmıştı ve ortada kalmıştı...

Arkasını dönüp rıhtıma doğru yürüdü. Kara bulutlar, her saniye daha da hızla yağan yağmur, çakan şimşekler... Geldiği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zaman yürüdüğü tozlu yol çamur içindeydi ve çok kaygan görünüyordu. Bu sefer kuzeye giden yola saptı, diğerine kıyasla yürümeye daha elverişliydi. Yukarıda, kayalıkların üstünde bir ev olduğunu gördü.

Çok garipti. Uçurumun yakınında tek başına harap bir ev... Büyük bir ev olmasına rağmen bakımsız durumdaydı. Taş dış cephesi yıpranmış, pencere pervazları ve panjurlardaki mavi boyalar soyulmuş, dikenli tellerden yapılmış çitler yamulmuş, yer yer de bel vermişti. Yol evin kenarından geçiyor, sanki o ev orada değilmiş gibi direkt köye uzanıyordu. Kapı açıktı. İçerisi boş ve ıssız görünüyordu.

Her şeye rağmen çatısı sağlam görünüyordu ve bu da başını sokacak yer arayan Angela için bulunmaz bir fırsattı.

Angela ıslak çimlerin üstünde kaya kaya tepeye tırmandı. İki sıra dikenli telin arasından dikkatlice geçmeye çalışırken kot pantolonunun paçası tele takıldı. Paçasını kurtarırken içinde bir suçluluk duygusu uyandı. Sonuçta bu dikenli telleri boşuna koymamışlardı, belki de bu evden uzak durmasına dair bir işaretti. Ancak çitler kendilerini bile koruyamayacak kadar yıpranmıştı. Muhtemelen yıllardır kimse bu eve ayak basmamıştı.

Sonunda geceyi geçireceği yere vardı ve kapıyı arkasından kapattı. İçerisi karanlık ve rutubetliydi. Çantasına sıkıca yapışıp etrafını incelemeye başladı. Kocaman bir mutfak, örümcek yuvası olmuş bir lavabo, çıplak ve tozlu yer döşemeleri, geniş bir oturma odası, üstü ahşap kaplı bir şömine, tozlanmaya ve küflenmeye terk edilmiş çiçek desenli, kırık dökük bir kanepe. Ayrıca koridorun diğer tarafında, mutfağa bakan bir yemek odası ve muhtemelen zamanında yatak odası olarak kullanılan beş tane boş oda... Duvar kâğıtlarının üstündeki soluk izler Angela'ya bir vakitler tabloların asılı olduğu yerleri

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gösteriyordu. Koridorun sonunda da yıllarca küflenmekten simsiyah olmuş bir banyo vardı. Oturma odasına dönerken tozlu zeminde bıraktığı ayak izlerini fark etti. Şömineye baktı. Birkaç tahta sökerse şömineyi yakabilirdi. Ama sonra bunun çok doğru olmayacağını fark etti. Birincisi yıllardır kullanılmayan baca tıkalı olabilirdi ve bütün duman evin içine dolardı. İkincisi ateş yakmak için kibriti yoktu. Köye gidip alabilirdi ama yağmur dinene kadar hiçbir yere gitmeyi düşünmüyordu. Madem ateş yakamıyordu, o hâlde kendini kurutmanın diğer yolunu deneyecekti.

İç çamaşırlarına kadar soyunup evvelki gün giydiği kirli kıyafetleriyle vücudunu ve saçlarını kuruladı. Ardından ıslak giysilerini mutfağa astı, üstüne temiz bir pantolon ve kazak geçirdi. Onların üstüne de sıcak tutsun diye montunu giydi. Eski kanepenin üstüne tüneyip gündüz fırından aldığı tatlıyı yemeye başladı. Hâlâ çok üşüyordu ama en azından artık kuruydu ve toktu... Kanepeye uzanıp çantasını yastık niyetine başının altına koydu ve düşünmeye başladı. Günlerdir kendini ilk kez bu kadar sakin ve huzurlu hissediyordu. En azından artık buradaydı; küçük bir adadaki terk edilmiş bir evde... Siyah arabadaki kadının onu bulamayacağı bir yerdeydi. Bu gerçek onu neşelendirmişti, bu keyifli anın tadını elinden geldiğince çıkarmaya çalıştıysa da uzun süre dayanamadı. Çok ama çok yorgundu. Bedeni yavaş yavaş duyularını kapattı ve Angela derin bir uykuya daldı.

"Anlamıyorum, neden dans etmeyi öğrenmek zorundayım ki?" dedi Ellie, George'un peşinden merdivenden çıkarken. Birlikte Soho'daki bir dans stüdyosuna gelmişlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çünkü sahnede performansını sergilerken rahat olmalısın."

"Ben zaten rahatım."

Kata varıp buzlu cam kapının önünde durdular. Camın üstüne mor renkteki bir balet figürünün posteri yapıştırılmıştı.

"Dürüst olacağım Ellie, sen biraz fazla dik, yani baston yutmuş gibi duruyorsun..."

"Baston yutmuş gibi mi?"

"Bence biraz gevşemelisin. Sahnenin her köşesine hâkim olmayı, bir pop yıldızı gibi kasılmayı ve havalı görünmeyi öğrenmelisin. Fakat sen şu an sadece dikiliyorsun."

"Dans etmek zorunda mıyım?"

"Hayır, sadece *hareket etmek* zorundasın. Merak etme, Sacha bu konuda sana yardım edecek," dedi George ve iterek kapıyı açtı.

Işıl ışıl bir odaya girdiler. Bir duvarın tamamı aynayla kaplıydı. Bir kadın piyano çalıyor, tütü giymiş dokuz küçük kız da bara tutunarak *pliés* adındaki diz kırma hareketini yapıyordu. Saniyeler sonra esnek vücutlu bir adam, Ellie ve George'a doğru yürüdü ve uzun sarı buklelerini kulaklarının arkasına attı. Ellie bu adamın Sacha adındaki dans öğretmeni olduğunu tahmin etti. Adam yanlarına gelince Ellie'nin elini tuttu. Dolgun dudaklı ve esmer tenli adam göz kamaştırıcı derecede yakışıklıydı.

"Penny! Fotoğraflarından daha güzelsin," dedi. Doğu Avrupa aksanı çok belirgindi. Adam tuttuğu eli nazikçe öptü. Ellie elini çektikten sonra bile adamın dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu.

Dokuz kız birden Ellie'nin etrafını sardı ve sevinçle adını haykırmaya başladı. Sacha birkaç dakika kızlarla ilgilendikten sonra onları sepetlemenin bir yolunu buldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Haydi, gidin minik bayanlar. Bayan Bright ve benim çalışmamız gerekiyor."

George eğilip Ellie'nin kulağına, "Sorun yok, iyi olacaksın, değil mi?" diye fısıldadı.

Gözlerini Sacha'dan alamayan Ellie, yüzündeki aptal ifadeyle başını salladı.

Sacha Ellie'yi yerleri parke kaplı özel bir odaya aldı. Bu odanın da bir duvarı tamamen aynayla kaplıydı. Ancak burada sadece bir pencere olduğu için içerisi diğerine nazaran daha loştu.

"Evet Penny... Şimdi," dedi Sacha. Ciddi bir şey düşünüyormuşçasına dudaklarını büzmüştü. "Seni televizyonda gördüm. Menajerin neden hareket etmek konusunda ders alman gerektiğini düşünüyor anlamadım?"

Ellie hırkasını çıkarıp kapının yanındaki askıya astı. George'un önceden tembihlediği gibi, "Turne yüzünden... Yani çok büyük bir sahne kurulacak," dedi. Hemen ardından da, "George 'baston yutmuş gibi durduğumu' düşünüyor," diye ekledi.

Sacha bir kahkaha patlattı. "Ne saçma!" Sonra yaklaştı ve elini Ellie'nin karın boşluğunun üstüne koydu. "Her şey zarafet ve özgüvende bitiyor. İşin sırrı bu..."

Ellie yutkunup, "Anlıyorum," dedi.

Sacha işe omuz ve kalçaları gevşetmeye yönelik basit hareketlerle başladı. Ellie aynadaki görüntüsüne baktıkça kendini hantal ve beceriksiz hissediyordu. O kadar kilo verdiği hâlde hâlâ tombul ve sarsak göründüğünü düşünüyordu. Kendiyle ilgili memnuniyetsizliğine Sacha'nın fiziksel yakınlığı da eklenince huzursuzluğu katlanarak artıyordu. Sacha seksi Slav gözlerini bir an olsun üstünden ayırmıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir saat göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Sacha son egzersiz olarak Ellie'den gözlerini kapatmasını, kollarını kaldırmasını ve kımıldamadan durmasını istedi.

Ellie hocasının istediği şeyleri harfiyen uyguladı. Saniyeler geçti... Ellie göremiyordu ama Sacha'nın ılık nefesini yakınında hissedebiliyordu. Birden Sacha ona arkadan sarıldı ve elleriyle Ellie'nin göğüslerini kavradı.

Ellie anında çığlığı bastı. Sacha'nın ellerini bedeninden çekip öfkeyle arkasına döndü. "Lanet olsun, sen ne yaptığını sanıyorsun?" Duygusal patlama gizlemeye çalıştığı Alman aksanının belirgin bir şekilde ortaya çıkmasına yol açmıştı.

Sacha sakinliğini koruyarak Ellie'nin göz bebeklerine baktı. "Sadece sana istediğini veriyorum. Bana nasıl baktığını gördüm."

Ellie'nin beyni yaşadığı şoka rağmen hızla çalışmaya başladı. Önce Dieter aklına geldi. Sacha'ya onun yarısı kadar bile olamayacağını söylemek istedi. Ancak Dieter'i düşünürken az önce Sacha'yla flört ettiğini de fark etti. Yani söze dökülmüş, belirgin bir şey olmasa da gözleriyle bunu yaptığını inkâr edemezdi. Bu farkındalıkla birlikte büyük bir suçluluk duygusu taş gibi midesine oturdu.

"Özür dilerim," dedi bozuntuya vermeden. "Ama sanırım beni yanlış anladın."

Sacha burnunu kırıştırdı. "Özür dilemene gerek yok. Bir sürü güzel kadınım var zaten."

Ellie hırkasını giyip kollarını kavuşturdu. Buna çoktan alışmış olması gerekirdi. Herkes ondan bir parça istiyordu ve bu böyle devam edecekti. Sonuçta Sacha da diğerlerinden farklı değildi. Sakin ve mesafeli olması gerektiğini bilmesine, hatta sürekli dikkatli olmak konusunda kendini defalarca uyarmış

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olmasına rağmen yaklaşık bir saati Sacha'nın ateşli bakışlarının etkisi altında geçirmişti.

Birden kapı tıklatıldı. George kafasını içeri uzatarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ellie mağrur bir sesle, "Özür dilerim George, ama ben böyle bir insanla daha fazla çalışamam," dedi. Hışımla dışarı çıkarak durumu açıklama kısmını Sacha'ya bıraktı.

Ellie öfkeyle merdivenden inerken kendine kızıp durdu. *Seni aptal küçük kız...* Burada, yani Londra'da yaşamak istiyorsa, müzik piyasasında var olmayı hedefliyorsa bundan çok daha güçlü olmak zorundaydı. Ne şartlar altında olursa olsun savunma mekanizmalarını bir an bile devreden çıkarmamalı, duvarlarını asla yıkmamalı ve her daim bir elmas gibi sert ve parlak olmalıydı... Başka şansı yoktu...

Karanlık bir odadaydı... Etrafındaki şekilleri tam seçemese de buralarda bir yerde bir delik olduğunu biliyordu. O delikten kaçmalıydı. Oraya doğru yürürse sonsuza dek düşebilirdi. Korkuyordu. Tereddütlü adımlarla ilerlerken onun sesini duydu. Arkasındaydı... Sıcak nefesini hissedebiliyordu. Ona yakalanmamak için çok daha hızlı hareket etmeliydi. Merdiveni çabucak çıkarsa kapıya ulaşabilirdi. Ama olmuyordu. Her adımında oda daha da büyüyor ve Penny yolunu bulamıyordu. O yaklaşıyordu. Penny dehşet ve panikle koşmaya başladı. Aniden arkasındaki zemin kaymaya başladı. Adımlarını daha hızlı atmaya çalışırken sendeledi ve korktuğu şey başına geldi. Düşüyor, düşüyor, düşüyordu... Boşlukların en büyüğüne, hiçliğin göbeğine... Düşüyordu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela sıçrayarak uyandı. Gördüğü kâbusun etkisiyle elini havaya kaldırmış bir şeylere tutunmaya çalışıyordu. Şafak daha sökmediği için içerisi loştu. Biçimsiz bir pozisyonda uyuduğu için de boynu fena tutulmuştu. Tanrı aşkına neredeydi?

Oturup düşünmeye başladı. Dün olanları hatırlayınca kendini yapayalnız ve çaresiz hissetti. Kaybolmuştu... Ardından az önce gördüğü korkunç kâbus gözlerinin önüne geldi. Soluğunu kesecek kadar büyük bir korku, hatta dehşet... Bu rüyayı boşuna görmediğini hissedebiliyordu. Evet, o rüyada hatırlaması gereken bir şey vardı.

"Benim başıma ne geldi?" diye fısıldadı karanlığa. Kendi kendine sorduğu sorunun cevabını hem merak ediyor hem de gerçeği öğrenmekten ölesiye korkuyordu. Anlaşılan başındaki tek bela siyah arabadaki kadın değildi. Hayatında çok daha karanlık, çok daha korkunç bir sırrı daha barındırıyordu; bir adam... bir bıçak...

Kanepeden kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. İlk kez bilincine gelen anı kırıntılarını geldikleri yere, gölgelerin arasına geri itti. Bu kez hatırlamak istemiyordu çünkü korkuyordu. Hatırladığı şey yüzünden aklını kaçırmaktan korkuyordu. Dakikalar sonra sakinleşti ve durum değerlendirmesi yapmaya başladı.

Bu rutubetli, pis evde bir gece daha kalamazdı. Temizlenmek için akan bir suya, dinlenmek için de yumuşak bir yastığa ihtiyacı vardı. Buraya ailesini bulabilmek, kim olduğunu öğrenebilmek için gelmişti, fakat hayal kırıklığından başka bir şey bulamamıştı. Artık burada kalmasının bir anlamı yoktu. Bu adadan bir an önce gitmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Rıhtımda bir sürü balıkçı teknesi görmüştü. Belki de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

o teknelerden birinin kaptanını onu en yakın adaya götürmesi için ikna edebilir ve orada kendine kalacak bir yer bulabilirdi. En azından bundan sonra ne yapacağına karar verene kadar... Sahi, bu adayla ilgili umutları suya düştüğüne göre şimdi ne yapacaktı? İngiltere'ye dönmek... Yok, bu olmazdı. Nedense İngiltere adını duyunca bile tüyleri ürperiyordu. Şu an gerçekte kim olduğunu bilmiyor olabilirdi ama İngiltere'de onu hatırlayan, tanıyan birileri muhakkak vardı. Ya içlerinden biri gerçekten tehlikeliyse...

Neyse, acele etmeye gerek yoktu. Nasıl olsa sırası gelince hepsini düşünmek zorunda kalacaktı. İşe gece astığı kıyafetlerini toplayarak başladı. Tam kurumamışlardı ama dün geceki hâllerinden on kat iyi durumdaydılar. Eşyalarını çantasına koyduktan sonra rıhtımın yolunu tuttu.

Şafak sökmüştü. Şiddetli rüzgâr sabah soğuğunu iliklerine kadar işliyordu. Rıhtıma doğru yürürken teknelere göz attı. Büyük kısmı sabah karanlığında denize açılmıştı. Görünürde bir denizci, hatta bir tek insan bile yoktu. Birden iskelenin ucunda çılgınlar gibi havlayan bir köpek dikkatini çekti. Kibar ve yardımsever bir balıkçı bulmaya o kadar odaklanmıştı ki önce köpeğin havlamalarına aldırış etmedi. Ama sonra bir şey fark etti; köpeğin bir derdi vardı. Ardından dalgalarla sürüklenen ahşap kayığı gördü, içinde beyaz bir şey bulunuyordu. Küçük beyaz şeyin ne olduğunu ilk etapta tam seçemedi. Koşarak yakınına gitti. Dalgalar yüzünden kayık deli gibi sallanıyordu. İçindeki de... çaresizce iskeleye tutunmaya çalışan küçük bir çocuktu.

Telaşa kapıldı. Çocuğun ailesi neredeydi? Dalgalı sularda bir başına olduğunu biliyorlar mıydı acaba? Hızlıca etrafa baktı. Çamurlu yolda hiç araç yoktu. En yakındaki insanlar da

BELONGS TO KAKTUS TEAM

teknelerinin içindeydi. Angela'nın yüreği ağzına geldi. Acaba köye koşup birilerini yardıma mı çağırmalıydı?

Büyük bir dalga kayığı iskeleye doğru fırlattı. Çocuk çarpmanın etkisiyle sallanıp arkaya doğru düştü. Angela o an bir şeyden emin oldu. Bu çocuğun hayatı tehlikedeydi ve bunu ondan başkası bilmiyordu. O çocuğa yardım edebilecek tek kişi kendisiydi.

Bir saniye bile düşünmeden çantasını yere attı ve var gücüyle iskeleye koştu. Bir yandan şiddetli rüzgâr yüzünden saçları ağzına ve gözüne giriyor, bir yandan da köpek çılgınlar gibi havlamaya devam ediyordu. Kayık başka bir dalganın etkisiyle bir kez daha iskeleye çarpınca kayığın ön tarafı kırıldı ve kayık batmaya başladı. Artık daha net görebildiği yedi yaşlarındaki çocuk çığlık çığlığa bağırıyordu. Angela ayakkabılarını kenara fırlatıp koşmaya devam etti. Koşuyor, koşuyordu... Nefesi kesiliyor, kalbi son hız atıyor, kasları isyan ediyor, ama o koşuyordu. İskelenin ucuna gelince karın üstü yere uzandı. Dirseklerini tahtaya sürtmek pahasına ellerini çocuğa uzattı.

"Haydi tut elimi!"

Çocuk büyük olasılıkla İngilizce bilmiyordu, ama mimiklerinden ne demek istediğini anlayacağını ümit etti. Çocuk zangır zangır titreyen elini uzattı, siyah gözleri korkuyla bakıyordu. Ama yapamıyordu, ne kadar çabalasa da Angela'nın eline yetişemiyordu. Yunanca bağırmaya başladı. Kayık deli gibi sallanıyordu. Çocuk ağlayarak, "Anne! Anne!" diye haykırdı.

Angela ayağa kalkıp suya atladı. Aniden aklına bir şey geldi; yüzme bilip bilmediğini bile bilmiyorsun! Ancak saliseler içinde bunu yapabildiğini gördü. Su dondurucu derecede

BELONGS TO KAKTUS TEAM

soğuktu. Sert bir dalga onu iskelenin direğine doğru fırlattı. Nefes alacağım diye çırpınırken bol miktarda tuzlu su yuttu. Küçük çocuk kendini ona doğru attı. Angela çocuğu bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti. Çocuğu kolunun altına alıp iskeleye doğru yüzmeye çalıştı. Etraftan sesler gelmeye başlamıştı. Demek artık yalnız değillerdi, demek başkaları da yardıma koşmuştu. Bir kadın acılı bir sesle, "Christos! Christos!" diye bağırıyordu.

Angela çocuğun adının bu olduğunu anladı. Demek ailesi sabah uyanınca küçük yatağının boş olduğunu görüp buraya koşmuştu. Tavernada gördüğü yaşlı adam, yani Silas da oradaydı. İskeleye diz çöküp bastonunu uzattı. Angela bastonu yakaladı. Silas'ın yanma diz çöken iki adamın da yardımıyla onları iskeleye çektiler. Angela önce küçük Christos'u ailesine verdi. Çocuğu hemen sudan çıkardılar ve hıçkıra hıçkıra ağlayan annesinin şefkatli kucağına bıraktılar. Ardından Silas'ın yanındaki iki adam Angela'nın sudan çıkmasına yardım etti. Angela nefes nefese kendini iskelenin üstüne attı, donuyordu. Kendine gelmeye çalışırken bir sürü ses başına üşüştü, tam anlayamadığı bir şeyler söylüyorlardı. Bir süre sonra Silas ayağa kalkmasına yardım etti ve onun anlayacağı şekilde, yani İngilizce konuşmaya başladı.

"Sen bir meleksin!" dedi sevinçle. "Sen... sen benim torunumun hayatını kurtardın."

Angele tebessüm etmeye çalıştı. "O senin torunun mu?"

İnsanlar bağırmaya devam ediyordu. Chrsitos yine ağlamaya başladı, köpekse bir yandan zıplıyor, bir yandan da inlercesine havlıyordu.

"Evet, o benim torunum. Birkaç haftalığına beni ziyarete geldi. İskeleye gelmesi yasaktı," dedi ve torununa sert bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bakış fırlattı. Ancak herkes o kadar sevinçliydi ki yaşlı adamın gözleriyle verdiği ihtar görmezden gelindi. Silas tekrar Angela'ya döndü. "Seni ilk gördüğümde köyümüze gönderilmiş bir melek, Tanrı'nın bizlere bahşettiği bir lütuf olduğunu anlamamıştım. Lütfen evime gel, sana kuru ve temiz kıyafetler ayarlarım."

Nefes alış verişi nihayet düzene giren Angela, başını olumlu anlamda salladı. "Çok memnun olurum..."

Kalabalık dağıldı, herkes gündelik rutinine döndü. Bir saat sonra Angela, Silas'ın dağınık yemek odasında oturmuş sıcacık çorbasını yudumluyordu. Yavaş yavaş ısınıyor, kendine geliyordu. Christos ve annesi onu Silas'la yalnız bırakıp evlerine gitmişti. Sert kahvesi eşliğinde piposunu tüttüren Silas, yemeğini yiyen Angela'yı izliyordu.

Angela, "Bu çorba çok leziz Kyrios Silas," dedi.

"Ben iyi bir aşçıyımdır," dedi Silas gülümseyerek. "Burada bir süre kalırsan buna bizzat şahit olabilirsin."

"Sadece tekne gelene kadar..."

"Dilediğin kadar kalabilirsin. Ne acelen var ki? Yani hemen eve dönmen gerekmiyor, değil mi?"

Angela kafasını sallayarak elindeki kaşığı kâsenin içine bıraktı. "Hayır, aslında... Ben..." Göz pınarlarında biriken yaşlara engel olmak için dudaklarını sıktı.

Silas müşfik bir sesle, "Angela?" diye seslendi. "Sorun ne?"

"Ben... kim olduğumu bilmiyorum," dedi Angela. Birdenbire hikâyesinin tamamı dudaklarından döküldü. Silas bir yandan piposunu tüttürdü, bir yandan da dikkatle Angela'nın anlattıklarını dinledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela'nın sözü bitince Silas, "Sevgili kızım, başına gelenler için çok üzüldüm," dedi. "Ama seni buralara kadar getiren neden ne kadar kötü olsa da burada olduğun için memnunum. Sen olmasaydın küçük Christos boğularak can verebilirdi."

Silas'ın samimi sözleri karşısında duygulanan Angela gülümsedi. Sonra sesini alçaltıp konuşmaya devam etti. Bu yaşlı adama güveniyor ve içini açtıkça açıyordu. "En kötüsü de... Yani sanıyorum ki korkunç bir olaydan, bana zarar vermek isteyen birinden kaçıyorum... Buradan sonra nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Güvende olup olmadığımı bile bilmiyorum."

Silas kafasını salladı. "Görmüyor musun, her şey çok açık. Burada bizimle kalacaksın. Biz sana bakarız."

"Biz mi?"

"Ada... Ada halkı. Seni bize Tanrı gönderdi ve sayende büyük bir mucize yaşadık. Artık sen de bizden birisin." Silas bunları sakin sakin, gayet normal bir şeymiş gibi anlatıyordu. Angela sözlerindeki içtenlikten etkilendi, ona karşı garip bir yakınlık duydu. Önceden kim olduğuna dair hiçbir şey bilmiyor olabilirdi ama o an... sanki önemli biri oluvermişti.

Silas, "Eee? Kalacak mısın?" diye sordu.

Angela başıyla onayladı. "Evet, evet kalacağım."

Silas gülümseyerek kahve bardağını havaya kaldırdı. "Öyleyse kadehimi yeni hayatına kaldırıyorum..."

Dieter üzgündü. Telefonun ahizesini yerine koyup arkasına döndü. Tam o sırada eşikte dikilen annesini gördü. Birden kendini çok suçlu hissetti. Malum, az önce konuştuğu kişi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie'ydi. Saat geç olduğu için kimseye yakalanmayacağını sanmıştı ama öyle olmamış, bilmeden kendini ve sırlarını açık etmişti.

"Anne, orada olduğunu bilmiyordum," dedi.

Annesi iç geçirdi. Sabahlığının önünü kapatıp kuşağını sıkıca bağladı. "Otur Dieter. Haydi, bana neler olduğunu anlat."

Karanlıktaki mutfak masasına anne-oğul karşılıklı oturdular. Pencereden giren ay ışığı dışında evde hiç ışık yanmıyordu. Dieter dışarı baktı. Soğuk hava, rüzgârla sallanan kuru dallar, ay ışığı kaynaklı gölgeler...

"Ellie'yle konuşuyordum," dedi Dieter usulca.

"Biliyorum," diye cevap verdi annesi.

"Ellie ve ben..." Artık her şeyi anlatacaktı. Gizli ilişkilerini, bunca zaman ailesini aldattıklarını, hepsini itiraf edecekti lakin...

Annesi bir kez daha, "Biliyorum," deyince buna gerek olmadığını anlamış oldu. "Ben aptal değilim Dieter. Ellie ve seni başından beri biliyorum."

"Biz birbirimize âşığız anne," diye belirtti Dieter.

"Baban da ben de Ellie'yi seviyoruz. Bizim açımızdan bir sorun yok. Ellie'yi çok uzun zamandır tanıyoruz."

Dieter çocukluğundaki gibi hissetti, çok utanıyordu.

"Onu özlüyorsun, değil mi?" diye sordu annesi.

Dieter telefon görüşmelerini hatırlayıp özlem kelimesini kafasında evirip çevirdi. Ellie sonsuza dek Londra'da kalmaya karar vermişti. George Fellowes denen adam ona yığınla para veriyor ve sahnelerin yıldızı olmayı vadediyordu. Sahnelerin yıldızı, ünlü bir şarkıcı olmak... Bu hep Ellie'nin yumuşak karnıydı; niçin azla yetinemiyordu ki? Dieter bunun nedenini oldum olası anlayamamıştı. Ona göre bu işin tek sorumlusu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie'nin babasıydı. Küçücük kızının kalbine tutku ve hırs tohumları ekmiş, kendi yaşamında erişemediklerini kızının en büyük hayali yapmıştı.

Olabildiğince sakin bir ses tonuyla, "Peki ya biz?" diye sormuştu Ellie'ye telefonda.

"Sana biraz para göndereceğim, beni ziyarete gelebilirsin. Londra'ya bayılacaksın."

"Ellie, babam büyük bir kaza geçirdi ve hâlâ iyileşme sürecinde olduğu için çalışamıyor. Annem çiftlik işlerine tek başına yetişemez, onu yalnız bırakamam. Burada onların yanında kalmak zorundayım."

"Baban en kısa sürede iyileşecek, bundan şüphem yok." Ancak bunu söyleyen sadece dudakları gibiydi. Sanki sesinde bir hayal kırıklığı, üzüntü, hatta bir parça pişmanlık vardı. "Seni her gün ararım."

Ancak telefon görüşmeleri yeterli değildi. Dieter'in onu görmeye, sevdiği kadına sarılmaya ihtiyacı vardı.

Oğlunun dalıp gittiğini gören annesi, "Dieter," diye seslendi.

"Onu kaybediyorum anne," dedi Dieter derin bir kederle. "Bunu biliyorum, ama elimden hiçbir şey gelmiyor. Onu kaybediyorum..."

Silas elindeki kalemle sayfanın üstüne vurarak, "Oku," dedi. "Tonlamana ve vurguya dikkat et. Sadece ilk heceye vurgu yaparsan tipik İngiliz aksanından çıkamazsın."

Angela satırı tekrar okudu. Yunanca kelime bilgisi çok kısıtlıydı, çocukken öğrendiği dil bilgisi desen ondan beter

BELONGS TO KAKTUS TEAM

durumdaydı. Silas, Angela'nın dil konusunda kendini geliştirme isteğini bir proje olarak benimsemiş ve ona öğretmenlik yapmaya başlamıştı. Yalnız öğretme yöntemleri katı ve acımasızdı; Yunanca romanları sesli okumak ve İngilizceye çevirmek. Hâlbuki Angela yeni kelimeleri dinleyerek öğrenmeyi ve telaffuzlarını deneye deneye oturtmayı tercih ediyordu. Sonuçta her gün yeni kelimelerle ifadeler duyuyordu; sabahları marketten bir şeyler alırken, Silas'ın tavernasındaki mutfakta bulaşık yıkayıp radyo dinlerken, barda kahve-sigara keyfi yapan yaşlı adamlarla konuşurken... Anlamadığı kelimeleri genellikle konuşmanın içeriğinden çıkarıyordu. Hâl böyle olunca yeni kelimeler düzenli olarak zihnine yerleşiyordu. Ancak Silas kendi tekniği konusunda çok ısrarcıydı. Ona göre dil bilgisi öğrenmek, dil konusundaki yetkinliğini geliştirmek istiyorsa kesinlikle kitaplardan yardım almalıydı.

Angela Yunanca, "Burada durabilir miyiz Kyrios Silas?" diye sordu. "Biraz yoruldum da."

"Başlayalı daha bir saat oldu."

Ancak Silas durumunu anlayamamıştı. Sadece bir saat değil, koca gün boyunca Yunancayla cebelleşiyordu çünkü Yunanca Silas'ın ana diliyken, onun için yepyeni bir dildi ve öğrenmek büyük konsantrasyon gerektiriyordu. Her günün sonunda zihnen tükeniyor, aptallaştığını hissediyordu.

"Biraz yürüyüş yapmaya ihtiyacım var," dedi İngilizce. "Zihnimi boşaltmam lazım."

"İyi öyleyse." Silas öksürdüğü hâlde piposuna uzandı. Angela da sandalyesinden kalkıp dışarı çıktı. Evin aşırı sıcak ve dumanlı ortamından sonra biraz temiz hava iyi gelecekti.

Adaya geldiğinden beri her öğleden sonra bunun gibi kısa yürüyüşlere çıkıyordu. Bu sayede hem kafası biraz dağılıyor

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hem de kendiyle kalıyordu. Her an her saniye Yunanca gibi zor bir dili öğrenmeye ve hafızasının derinlerinde gömülü bilgileri yüzeye çıkarmaya çalışmak kolay değildi. Bu yorgunluk ve gerginliği istisnasız her gün yaşıyordu. Yine de bu ağır tempoya yavaş yavaş alışmaya başlamıştı, tabii bu adaptasyon sürecinde masmavi göğün ve temiz havanın payı yadsınamazdı. Yürürken kendince hayaller kuruyordu; mesela Yunancayı ana dili gibi konuştuğu günlerin geldiğini, bu güzel adada yepyeni hatıralar yarattığını ve belleğindekilere ihtiyacı kalmadığını, o zaman kendini çok huzurlu ve mutlu hissettiğini gözünde canlandırıyordu. O güzel günler güneşli bir gün kadar yakındaydı, biliyordu...

Patikayı takip ederek tepeye çıktı. Halki Sahili'ne bakan uçurumun kenarında durdu. Küçük bir çakıl taşı yuvarlanıp cam gibi suya düştü. Burası saklı bir cennetti... Kuzeyde denize açılan ya da denizden dönen balıkçı tekneleri, masmavi deniz, ondan daha mavi gökyüzü, rıhtım manzarası... Yere oturup gözlerini kapattı. Tuzlu deniz havası burun deliklerinden giriyor, hafif serin rüzgâr tenini okşuyordu. Derin bir nefes aldı... Bir süre içinde tuttuktan sonra nefesini de zihnini işgal eden yeni kelimeleri de havaya bıraktı. *Dimotiki* ile *katharevousa* kelimeleri arasındaki farkın rüzgâra karışmasına müsaade etti. Gözlerini açtığında gün batıyor, pembe gökyüzü artık mora çalıyordu. Oturduğu yerden komşu adanın yanıp sönen ışıklarını bile görebiliyordu. Saçlarını uçuşturan rüzgâra kulak verip saklı melodisini dinledi; lirin naif ezgilerini, darbukanın neşeli ritmini duyabiliyordu. Ayağa kalkıp gerindi, artık eve dönmek için hazırdı.

Birden yakınlardan gelen ayak seslerini duyup dikkat kesildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzun bir insan figürü... İnce yapılı, uzun saçlı bir kadın uçurumun kenarında duruyordu. Aralarında yaklaşık altmış metre vardı. Angela bir anlığına kadının aşağı atlayacağını sandı. Ancak kadın aklına gelen o korkunç şeyi yapmadı. Öylece dikilmiş denize bakıyordu. Mağrur, esrarlı ve dalgın bir hâli vardı. Angela'nın orada olduğunu bile fark etmemişti.

Angela bir müddet sessizce durup kadını seyretti. Kadında onu çeken, ama aynı zamanda tüylerini diken diken eden bir şey vardı. Kadın kıpırdamıyordu. O kadar uzun süre hareket etmemişti ki Angela onun bir insan değil de heykel olduğunu düşünme noktasına geldi. Ama sonra şımarık bir yel kadının saçlarını uçurdu. Angela o sırada kadının duruşundan ve belli belirsiz hareketlerinden bir şeyi fark etti; ağlıyordu...

Bir saniye bile düşünmeden kadına doğru yürüdü.

"Merhaba," dedi Yunanca.

Cevap gelmedi.

"Merhaba?" Temkinli adımlarla daha da yaklaştı. Acaba doğru mu yapıyordu? Belki de kadın kimseyle konuşmak istemiyordu. Belki de buraya yalnız kalıp ağlamak için gelmişti. Bunları düşününce tereddüde düştü.

Kadın dönüp baktı. Angela'yı görünce yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Kadının gülüşünde o kadar sıcak, güzel, hatta kutsal bir şey vardı ki Angela bir an güneş hiç batmamış, hâlâ dünyanın üstünde ışıldıyor hissine kapıldı.

"Merhaba," dedi kadın.

"Ağladığınızı duydum," dedi Angela berbat bir Yunancayla. Bildiği her şeyi ya unutmuş ya da karıştırmıştı sanki...

Kadın kısık ve hızlı bir şeyler söyledi, ancak Angela hiçbirini anlamamıştı. Ardından kadın arkasını döndü ve kaçar gibi uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dur," diye seslendi Angela. İşin garibi kadının arkasından neden seslendiğini kendisi de bilmiyordu. Büyük ihtimalle gülümsemesi yüzündendi... Kadın Angela'yı tanıyormuşçasına gülümsemişti, en azından Angele böyle hissetti. Belki de kadın bir yerlerden Christos'un hayatını kurtarmasıyla ilgili hikâyeyi duymuştu. Ama öyleyse... Yani onu tanıyorsa, neden kalıp konuşmak yerine kaçmayı tercih etmişti? Cevapsız sorularıyla baş başa kalan Angela kadının arkasından baktı. Kadın gözden kaybolduktan sonra kalbine tuhaf bir huzursuzluk hissi ve bir parça kuşku çöreklendi. Belki de adada yaşayan bir hayalet vardı ve az önce onunla tanışma şerefine nail olmuştu. Kadın o kadar güzel, hüzünlü ve gizemliydi ki hayalet olduğunu öğrense hiç şaşırmazdı...

Dakikalar sonra rıhtıma doğru yürümeye başladı. Deniz, akşamın renkleriyle bezenmiş göğün aynası gibi görünüyordu. Burada zaman fazlasıyla yavaş geçiyordu. Belki de zaman kavramı adayla kısıtlı olduğu için ona öyle geliyordu, kim bilir... Hafızasındaki kayıtlar erişilemez durumda olduğu için hâliyle başka bir yerle karşılaştırma imkânı yoktu. Zaman geçecek ve bir gün adadaki herkesi yakından tanıyacaktı. Adanın ve insanların sırlarına vâkıf olacak, esrar perdelerini aralayacaktı. Buna hayaletler de dâhildi (varsa tabii...). Neyse, bunun için önünde çok uzun zaman vardı. Sahi, burada ne kadar kalacaktı? Haftalarca? Yoksa yıllarca mı? Ne fark ederdi ki? Nasıl olsa gidecek yeri yoktu. Şimdilik hayatın ona sunduklarını kucaklamalı ve anın güzelliklerine odaklanmalıydı. Her doğan günü kutsal bir hediye gibi yaşamak... En doğrusu buydu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Altıncı Bölüm

1976

Ellie East Ham Odeon'daki kulisindeydi. Aynadaki yansımasına bakarken kapısı tıklatıldı ve George içeri girdi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Bir dakikaya hazırım," diye cevap verdi Ellie.

George saygılı bir tavırla tekrar dışarı çıkıp onu yalnız bıraktı.

Bu gece o geceydi. Turnenin açılış gecesi... Öğleden sonra son prova ve teknik kontroller de yapılmıştı. Ellie'nin sesi dev hoparlörlerden pürüzsüz ve net bir şekilde çıkmış, tabiri caizse koca salonu inletmişti. George konserde söylenecek şarkı listesini yazdığı kâğıdı sahnenin ön tarafındaki kıvrımlı bir noktaya yapıştırmıştı. Mekânın bu kadar büyük olmasını beklemeyen orkestra üyeleri çok şaşkın görünüyordu. Neyse ki artık hepsi enstrümanlarını akort ediyor ve doğru tonda çalıyordu. Daha da önemlisi yanlarında kokain ya da seksi hayranlarını getirmemişlerdi. Son prova yapılırken Ellie büyük bir heyecana kapılmıştı. Salonun tıka basa dolduğunu, rengârenk ışıkların üstünde olduğunu, altın sarısı ve dore detayları olan kıyafetinin karanlıkta ışıl ışıl parladığını gözünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

canlandırmıştı. Ve şimdi o büyük anın eşiğindeydi. Aynada gördüğü kıza hayran kaldı; gümüş takıları, profesyonelce yapılmış makyajı, saçları... Tependen tırnağa parlıyordu. Dışarıdaki kalabalığın ıslıklarını ve tezahüratlarını bile duyabiliyordu. Onca insan onun için gelmişti ve sabırsızlıkla sahneye çıkmasını bekliyorlardı.

Bu geceye varmak hiç ama hiç kolay olmamıştı. Dile kolay tam dört ay süren sıkı bir çalışma... Provalar, diyet ve egzersiz, sahnede hareket etme dersleri (tabii çok daha güvenilir başka bir hocayla)... Geçen aylarla birlikte İngiltere'nin pop yıldızı olmaya daha da alışmış, başta korktuğu şeylerin altından kolaylıkla kalkar hâle gelmişti. Mesela özgüvenli ve soğukkanlı olmayı başararak tutarlı röportajlar vermek, Oxford Caddesi'ndeki bir müzik dükkânında ustalıkla taklit ettiği imzaları dağıtmak, müzik sektöründekilerin katıldığı partilerde doğuştan kalça çıkığı olan bir pop yıldızı gibi durmak, fotoğraf çekimlerinde saçlarını havalı bir edayla diğer tarafa atmak... Ha, bir de pop terminolojisinde popüler olan 'vakum tüp amplifikatör' ya da 'faz iptali' gibi terimleri annesinin karnındayken öğrenmişçesine söyleyerek bilgiçlik taslamak ve dilinden düşürmemek... Dürüst olması gerekirse pop müzik umurunda değildi. İşin en eğlenceli kısmı şöhretli olmaktı, para deyince zaten akan sular duruyordu. Yalnız şunu belirtmekte yarar var; Ellie para harcamayı değil, sadece paraya sahip olmayı seviyordu.

Şu ana dek kazandıkları hiç sayılırdı. Bu gece, bundan sonra kazanacağı büyük paralar için bir kapı, önemli bir sınavdı.

Midesinde bir şeyler uçuşuyordu; kelebekler... Ancak bu durum Ellie'yi pek endişelendirmiyordu. Çünkü Ellie Frankel'in bu hayattaki büyük yeteneklerinden biri

BELONGS TO KAKTUS TEAM

midesindeki kelebekleri bile bir düzen içinde uçurmaktı. Korku ve heyecan hem gerekli hem de kontrol edilmesi gereken şeylerdi. Bunlar olmazsa performansında tutku da olmazdı. Korku, sesindeki ateşi harlayan ve dinleyicilerin yüreğini yakmasını sağlayan bir etmendi.

Peki, bunca güzel şeye rağmen neden hâlâ tam bir memnuniyet içinde değildi? Ruhu neden bir pişmanlık dalgasıyla sallanıyordu? Hâlbuki hayatı boyunca sahneye çıkacağı o muhteşem anı hayal etmişti. Belki de neden operaydı... Sonuçta bütün o hayaller opera sahnesi üzerine kurulmuştu, pop müzik gibi sanatsal içeriği eksik bir şey üzerine değil... Adını haykıran kalabalığın sesine kulak verip gülümsemeye çalıştı. Mesela opera dinleyicileri asla böyle bir şey yapmazdı. Ayrıca pop söylemek operadan zevk alamaz anlamına gelmiyordu ki... Zaten bir süredir kafasında şan dersleri alma planları yapıyordu. Şarkı söylemenin saf hazzını hissetmek, biricik babasının hatırasını onurlandırmak için bunu yapmakta kararlıydı.

Ellie derin bir şekilde iç çekti ve abartılı küpeleri kulak deliklerinden geçirdi. Bu gece Dieter'in burada olmasını öyle isterdi ki... Bunu organize etmeye çalışmış, hatta Dieter'i bile razı etmişti. Ama son dakika çiftlikte bir sorun çıkmış ve planlar iptal olmuştu. Babası tam olarak iyileşmediği için Dieter her zamanki gibi onları yalnız bırakmak istememişti. Dürüst olması gerekirse bu önemli gecesinde burada olmadığı için Dieter'e çok kızıyordu. Tamam, ailesi çok önemliydi, bunu kabul ediyordu. Hatta bunu bildiği için Dieter adına işleri kolaylaştırmaya çalışmıştı; çiftlikte çalışacak işçi için para göndermek, uçak bileti almak... Fakat Dieter inatla hayır demişti. Sevdiği adamın bu tavrı Ellie'yi hem üzmüş hem de sinirlendirmişti. Sanki Dieter yaptığı işi yeterince önemsemiyor, hatta

BELONGS TO KAKTUS TEAM

basit buluyordu. Daha doğrusu Ellie böyle hissediyordu. Ama sonra fazla tepki verdiğini düşünüp daha anlayışlı olmaya çalışmıştı. Aslına bakılırsa hâlâ içten içe turne kapsamındaki konserlerden birine gelmesini ümit ediyordu. Görüşmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki zaman zaman sevdiği adamın yüzünü unutma noktasına geliyordu. Bu zor anlarında da imdadına yatağının yanında sakladığı iki fotoğraf yetişiyordu. Onlar sayesinde aşkının yüz hatları ve sıcaklığı belleğinde tekrar can buluyordu. Her gün onunla telefonda konuşmak güzeldi, ama kesinlikle yeterli değildi. Ellie ayrıca çiftler birbirini ne kadar çok severse sevsin uzun süreli ayrılıkların ilişkileri yıprattığını biliyordu.

O esnada kapısı tekrar tıklatıldı. George, "Bir dakika doldu," diye seslendi.

"Hazırım," dedi Ellie ve tek eliyle tuvalet masasından destek alarak ayağa kalktı.

Platform topuklu ayakkabılarıyla sahneye giden karanlık koridorlarda yürüdü. Önce orkestra sahneye çıktı. Onlar teker teker yerini alırken salonda büyük bir gürültü koptu. Ve kısa süre sonra sahne alma sırası Ellie'ye geldi.

George tedirgin bir şekilde kolunu Ellie'nin omzuna attı. Pek samimi bir ilişkileri yoktu. Ellie'ye olan ilgisinin temelinde Ellie'nin, çok sevdiği Penny'ye olan benzerliği yatıyordu. Bunu Ellie de biliyordu. Ellie'nin sürekli gergin bir tutum sergilemesi hâliyle George'u daha da tedirgin ediyordu.

"Harika bir iş çıkaracaksın," dedi George. "Bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok."

"Teşekkür ederim." Ellie başını hafifçe salladıktan sonra koşarak sahneye çıktı. Seyircilerin artan çığlıkları ve müzik kulakları sağır etmeye başladı. İlk şarkıyla birlikte Ellie'nin yolculuğu da başlamış oldu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela iskelede bekliyor, heyecandan tek ayağını öbürünün önüne atıp duruyordu. Sonunda ikmal teknesi iskeleye yanaştı ve tayfa, halatı uç kısımdaki direğe sıkıca bağladı. Tavernada çalıştığı için son birkaç ayda yakından tanıma fırsatı bulduğu Kaptan Lianis kaptan köşkünden çıkıp gülümsedi.

"Ah Angela, bugün seni göreceğimi biliyordum."

"Burada mı?" diye sordu Angela.

"Evet, bu sabah aldım. Çocuklara söylerim önce onu indirirler."

Angela sevinçle ellerini çırptı. Güvertedeki iki adam kargo konteynerinin arkasında duran kırmızı mopedi dikkatle iskeleye çıkardı. Angela hemen gidonundan tuttu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Cüzdanında bulduğu bir tomar paranın sonunu bu küçük motosikleti almak için harcamıştı. Yalnız parası kalmadığı için en az iki ay idareli yaşamak zorundaydı. Angela'nın Petaloudos adasında yapmayı çok sevdiği şeylerden biri öğleden sonra yürüyüşleriydi. Her gün rüzgârlı patikalarda, adanın çamurlu yollarında yürümek ve nefes kesici manzaranın tadını çıkarmak... Ancak bir süredir daha hızlı yol almayı arzuluyor, dik patikalardan zirveye çıkmanın ve rüzgârı saçlarının arasında hissetmenin hayalini kuruyordu. Bu yüzden Kaptan Lianis'ten ana karaya çıktığı zaman ikinci el bir motosiklet bulmasını istemişti. Kaptan Lianis her konuda yardıma hazır, iyi niyetli bir adamdı.

"Bayıldım!" Motosikletin parlak kırımızı boyasında çok az çizik vardı, krom kaplamaları da hâlâ parlaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaptan Lianis sürme iskeleden aşağıya zıpladı. "Sürebilecek misin peki?"

Angela omuz silkti. Daha önce motosiklet kullanıp kullanmadığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Bilmem, ama o kadar zor görünmüyor."

Kaptan Lianis motoru nasıl çalıştıracağını, gazın, frenin ve vitesin yerini tek tek gösterdi ve aklına bir şey takılırsa sormasını söyledi. Angela daha sonra yanında yeni motosikletiyle iskelenin sonundaki yola doğru ilerledi. Bir yandan da dışarıda geçireceği muhteşem gününü sabote etme ihtimali olan bir bulut var mı diye mavi gökyüzünü kolaçan ediyordu. Ama neyse ki şu an böyle bir tehdit söz konusu değildi.

Petaloudos'ta herkes şu an öğle uykusundaydı. Herkes istirahat ettiği için dükkânlar saat beşten önce açılmazdı. Ancak Angela çantasındaki yiyeceklerle küçük çaplı bir pikniğe hazırdı. Fırından peynirli börek, marketten kekik ve biberiyesi bol soğuk köfteler almış, Silas'ın şarap mahzeninde de matarasına *retsina* şarabı doldurmuştu. Motosikletin sele kapağını kaldırıp çantasını içine yerleştirdi. Sonra marş motorunu çalıştırdı, dengesini sağladı ve tozlu yollardan adanın batı yakasına ilerledi.

Çok güzel bir gündü. Mavinin en açık tonundaki pırıl pırıl gökyüzü, tam tepede ışıldarken bembeyaz görünen güneş, yeşil ve mavinin harmonik birlikteliği... Kalabalık köyü arkasında bırakmış, zeytinlikleri geçip kayalıklarla dolu tepeye yönelmişti. Altın rengi kumsala ve masmavi sulara tepeden bakan uçurumlara varmasına az kalmıştı. Yankılanan dalga sesleri, özgürce kanat çırpan neşeli martılar, saçları ve gözlerini hedef alan haylaz rüzgâr... Tüm bunlar onu çok mutlu ediyor ve tepeden tırnağa özgür hissettiriyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Motosikletini adanın en yüksek noktasındaki beyaz renkli devasa malikâneye doğru sürdü. Yol burada sona eriyor, malikânenin azametli demir kapılarına tozlu ve dar bir patikadan gidiliyordu. Angela merakına yenik düşüp yavaşladı ve demir kapıdan içeri göz attı. Ancak yemyeşil bahçeden ve yüksek beyaz duvarlardan başka bir şey görünmüyordu. Evin az ilerisinde adanın diğer tarafına inen hafif bir yokuş başlıyordu. Burada hem manzara çok güzeldi hem de deniz kokan mis gibi bir hava vardı. Angela adanın bu bölümünü daha önce hiç görmemişti. Bir süre gezinip etrafı inceledi. Ardından piknik yapmak için uygun bir yer aramaya başladı.

Bu bölgede arazi engebeli ve taşlı, çimler de sert ve sarıydı. Nispeten daha düz bir zemin bulur bulmaz çantasındaki kilimi çıkarıp serdi. Oturduğu yerden ufuk çizgisinin yakınındaki komşu adayı ve açıkta seyreden iki gemiyi görebiliyordu. Adanın diğer tarafındaki kumsalda kalp ritmi gibi duyulan dalga sesleri burada kulağa çok daha sert, keskin ve haşin geliyordu. Ve mis gibi koku... Havaya sinen deniz kokusu o kadar baskındı ki neredeyse tuz tadını dilinde hissedebiliyordu. Önceden hazırladığı yiyecekleri çantasından çıkardı ve denize bakarak öğle yemeğini yemeye başladı. Güzelliği ve lezzeti damağında, gözlerinde, hatta tüm duyularında hissedebiliyordu. Basitlik ve sıradanlığın kapılarının tarifi mümkün olmayan bir mutluluğa açıldığı büyülü bir an yaşıyordu. Gizemli geçmişinin peşini bırakmaya karar verdiğinden ve gerçekte kim olduğu ve başından neler geçtiği konusunda endişelenmeye son verdiğinden beri kendini böyle hissediyordu. Mutlu... Bazen içinden bir his önceki hayatının fazla karışık ve stresli olduğunu söylüyordu. Hafızası delil göstermese de öyle olduğunu biliyordu. Sanki o zor zamanların bütün sorunları,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bütün olumsuz duyguları hücrelerine ve sinirlerine sinmişti. Ama artık basit bir hayat yaşıyordu; küçük bir tavernada çalışıyor, yeni arkadaşlar ediniyor, bugünkü gibi doğa gezilerine çıkıyordu. Zihnen ve bedenen rahatladığını, huzura eriştiğini hissediyordu. Hatıraları hâlâ gölgelerin arasında duruyordu tabii, hatta zaman zaman yüzlerini bir parça gösterir gibi oluyorlardı. Ancak Angela ruhu için tehdit olarak gördüğü bu hatıraları anında bilinciyle engelliyor, huzurunu bozmalarına izin vermiyordu.

Yemeğini bitirdikten sonra sırtüstü uzanıp gökyüzünü izlemeye başladı. Yüzünü ısıtan güneşin, teninde dans eden rüzgârın keyfini çıkardı. Kısa bir şekerlemeden sonra eşyalarını toplayıp köye dönmek için yola koyuldu. Bir süre gittikten sonra evlerin yassı çatıları göründü. Köye bakarken derin düşüncelere daldı. Burası tuhaf bir adaydı. En basitinden onca doğal güzelliğe rağmen hiç turist yoktu. Silas çok küçük bir yer olduğu için turistlerin gelmediğini söylediyse de Angela bunu pek inandırıcı bulmamıştı. Ona göre asıl neden köy halkının dar fikirli olması, düzenli turist ziyaretlerinin ne denli kazanç getireceğini öngörememesiydi. Bunun için biraz adım atılsa herkes kazançlı çıkardı. Turistik gelirlerle köy meydanı restore edilebilir, fırının sahibi Lilika Stathakis leziz hamur işlerini günlük olarak çıkartabilir, Silas tavernanın kapasitesini arttırabilir, Kaptan Lianis bile tekne tayfasının çantalarını ve paltolarını koyduğu ranzaların bir kısmını satarak para kazanabilirdi. Turistlerin ilgisini çekecek bir şeyler organize edebilirse onu sevgiyle bağrına basan ada halkına da borcunu ödemiş olurdu. Evet, bu herkese faydası dokunacak mükemmel bir fikirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela saatine baktı, yaklaşık bir saat sonra işinin başında olması gerekiyordu. Gerçi kimse tam zamanında orada olmasını beklemiyordu. Petaloudos adasındaki insanlar dakiklik kavramını 'İngiliz icadı' bir şey olarak görüyor ve pek takmıyorlardı. Adadaki hiçbir dükkân vaktinde açılmaz, hiçbir randevu tam planlandığı saatte gerçekleşmezdi. Onlarla yaşadıkça Angela da zaman konusuna fazla aldırış etmemeyi öğreniyordu. Kuzeydeki kayalıkların oradan geçerken adadaki ilk gecesini geçirdiği evi gördü. Her zaman ardına kadar açık olan ön kapı bu kez kapalıydı, panjurlar da tabii... Meraklanan Angela motosikletinden indi.

Burada kimsenin yaşamadığını biliyordu. Zaten evin içi bir insanın yaşayamayacağı kadar soğuk ve rutubetliydi. Silas'ın evindeki küçük odası bile bu evden bin kat daha konforluydu. Demek biri bu eve gelmiş ve son gördüğünde açık olan kapı ve bacayı kilitlemişti. Belki de gelen kişi hâlâ içerideydi... Belki de gayet normal bir şekilde kapıyı çalmalı ve 'Merhaba size teşekkür etmek istedim,' demeliydi. Tam dikenli tellerin arasından geçiyordu ki bir ses duydu.

"Angela!"

Durup sesin geldiği yöne baktı. Patikadan ona doğru yürüyen kişi Silas'tı. El sallayıp yanma gelmesini bekledi. Silas ilerlemiş yaşına rağmen çok formda bir adamdı. Dağ bayır demeden yürüyebiliyor, sadece ara ara bastonundan destek alıyordu.

"Oradan uzak durmalısın!" dedi Silas nefeslenerek.

Angela çok şaşırdı. "Gerçekten mi? Neden peki?"

Silas bastonunu havaya kaldırıp eve doğru tuttu. "Bu arazinin sahibi iyi bir kadın değil. Buralarda dolaştığını görür ya da duyarsa... Şu kadarını söyleyeyim o çok tehlikeli biri."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela bir eve bir de kendisini uyaran Silas'ın yüzüne baktı. Yaşlı dostu bu konuda ciddi miydi? Yoksa her zamanki muzip şakalarından birini mi yapıyordu? Karar veremeyince sormak istedi. "Sen ciddi misin?"

"Evet, çok ciddiyim..."

"Ama ben adaya geldiğim zaman geceyi burada geçirdim. Daha doğrusu yağmurdan kaçmak için buraya sığındım."

Silas dudak bükerek, "Aptallık etmişsin," dedi. "Şansın varmış ki seni yakalamamış."

"Bu evin sahibi kim?"

Silas, "*Mia Trelos*," diye mırıldandı.

Angela kendince tercüme etti. "Deli Mia mı? Adı bu mu yani?" Gözünde çocuk kitaplarından fırlamışçasına kambur, karışık saçlı, yaşlı bir cadı canlandırmıştı.

"Evet, köyde herkes ona öyle der."

"O burada mı yaşıyor?" diye sordu Angela bu kez.

"Hayır, hayır. Burası boş durur." Başıyla adanın daha tenha tarafını işaret etti. "O ilerideki büyük evde oturur, muhtemelen görmüşsündür."

"Gerçekten deli mi?"

Silas başıyla onayladı. "Ah evet, iki haftada bir köydeki dükkânlara uğrar. Akşam vakti gözünde güneş gözlüğü, başında eşarpla gelir. Birilerinden saklanmaya çalışır gibi tuhaf bir hâli vardır. Herkesi huzursuz eder."

Angela'nın kafası karışmıştı. Demek o koca malikânede bir kadın tek başına yaşıyordu? Hâlbuki ilk gördüğünde orada zengin ve kalabalık bir ailenin yaşadığını zannetmişti.

"Çok zengin olmalı," dedi Angela. "Yani hem o koca malikânenin hem de bu evin sahibi olduğuna göre..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Mia'nın para sıkıntısı yok," dedi Silas. "Ama görünüşü pek öyle söylemez." Silas daha sonra tek elini sırtına koyup gerindi. "İzin verirsen yürüyüşüme devam etmek istiyorum, yürümek beni zinde tutuyor."

"Dur sana eşlik edeyim Kyrios Silas," dedi Angela düşünmeden. "Bir fikrim var."

Silas kafasını hafifçe yana yatırdı. "Tabii, nasıl istersen..."

Motosikleti çitlerin önünde bırakıp Silas'ın yanında yürümeye başladı. "Buraya geldiğim günü hatırlıyor musun? Sana tavernada kalabileceğim bir oda var mı diye sormuştum, sen de dolu olduğunu söylemiştin?"

Silas dudaklarını büzdü.

"Neden öyle söylediğini artık biliyorum, o odanın içinde bir sürü eski eşya var."

"Nereye varacağını çok merak ediyorum."

"Niçin beni geri çevirdin? Yağmur yağıyordu. Adada mahsur kalmıştım."

"Çünkü turistlere hizmet vermiyoruz. Sırf iki geceliğine kiralayacağım diye odadaki onca eşyayı boşaltmam gerekecekti. Hiç yoktan onca iş çıkacaktı." Silas omuz silkti. "Aslına bakarsan ben... tekneye yetişeceğini düşünmüştüm."

"Kyrios Silas senden bir şey isteyeceğim? O odayı boşaltmama, temizlememe ve İngiliz tarzı bir pansiyon odası gibi dekore etmeme izin verir misin? O zaman kiralayabilirsin. Oda ve kahvaltı hizmeti veririz. Merak etme, ben her şeyle ilgilenirim. Sadece bir deneyelim, ne dersin?"

"Biri neden buraya gelip kalsın ki?"

"Petaloudos çok güzel bir ada," dedi Angela. "Burası cennetten bir köşe gibi, turistler buraya bayılacak."

"Burada görülecek ya da yapılacak hiçbir şey yok."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, var... Motosikletimi kiralayabilirim, sonra Lilika'yla birlikte yöresel lezzetlerle dolu bir piknik sepeti hazırlayabiliriz. Fiyatı da dilediğimiz gibi belirleriz."

Silas dudaklarını büzüp düşündü. "Ama sadece bir tane motosikletin var. Ya bir çift birlikte gezmek isterse?"

Bu Angela'nın aklına gelmemişti. Kara kara düşünme sırası şimdi ondaydı. Bir tane daha motosiklet alacak parası yoktu. Çek hesabındaki paraya da artık dokunamazdı. Zaten Madrid'de uçak bileti alarak büyük riske girmişti. Ortadan kaybolmak ardında iz bırakmamak demekti. Bu yüzden o parayı kullanamazdı.

Silas beyaz sakalını sıvazlayarak, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Galiba Paros'ta, oğlumun garajında eski bir motosiklet duruyor. Gerçi tamir ettirmek lazım. Belki de benzincideki Markos'u ucuza tamir etmesi için ikna edebiliriz ve..."

Angela çok heyecanlandı. "Yani bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ama bir şartım var, bütün işi sen yapacaksın," dedi ve sırıtarak ekledi. "Malum, ben çok yaşlıyım."

Angela'nın aklına bir sürü yeni fikir daha geldi. "Odayı boyayabilirim, değil mi? Birkaç güzel resim asarız. Hem o odanın manzarası çok güzel, bunca zaman kimsenin görmemiş olması büyük talihsizlik. Belki de sonra..."

"Dur bakalım, bu kadar aceleci olma. Önce kendine mütevazı hedefler belirle. İşler planladığın gibi gitmezse daha az hayal kırıklığı yaşamış olursun."

Angela yüzüne daha makul ve sakin bir ifade kondurdu. Fakat heyecandan içi içine sığmıyordu. Yeni projesini hayata geçirmek için sabırsızlanıyor, bir an önce kolları sıvayıp işe başlamak istiyordu...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

George tıraş olurken telefon çaldı. Beyaz otel havlusuyla yüzünü kurulayıp telefona bakmaya gitti.

"George Fellowes," derken siyah kazağına damlayan diş macununu fark etti ve parmağıyla macunu temizledi.

"George merhaba, ben TRG'den Alice. Liverpool'da hava nasıl?"

George ıslak caddelere bakmak için perdeyi hafifçe araladı, yağmur hâlâ dinmemişti. "Tek kelimeyle berbat, Londra nasıl?"

"Dışarısını bilmem ama ofis günlük güneşlik. Süper bir haberim var."

George nefesini tutup bekledi.

"Penny'nin albümü bir numara oldu."

George'un kafası o kadar karışıktı ki heyecan falan duyamıyordu. *Penny*... Bu haberi vereceği kişi Penny değildi ki... Adelphi Otel'de, yan süitte kalan kişi Ellie'ydi. Huysuz ve gergin Ellie... Mesafeli tutumunu kibir sınırına vardıran Ellie. Tanıyamadığı, hiçbir zaman da tanıyamayacağı genç kadın Ellie... Ellie kafasına göre kendini koruyordu. Aslında George bunu bir dereceye kadar anlayabiliyordu. Hatta bazı zamanlar Ellie'nin geçmişini, Penny kadar zor bir hayattan gelip gelmediğini merak ediyordu. Ancak Ellie'de hassasiyet ve kırılganlığın zerresi yoktu. O tepeden tırnağa hırs ve azimden yaratılmış gibiydi. Ellie her açıdan Penny'den çok farklıydı. Mesela o hayatta Penny'nin yaptığı gibi sakinleştirici ilaçlardan medet ummazdı. Böyle bir şey aklına gelse bile hemen olası fayda-zarar hesabı yapar ve anında vazgeçerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İradesinin önünde dağ olsa duramazdı. Ama Penny çok naifti, bir çocuk gibi yaralı ve kırılgan. George birçok açıdan onu çok özlüyordu; tereddütlü duygusallığını, geç kalma konusundaki aptalca korkusunu, abartılı göz makyajı yapma takıntısını... Aklında fikrinde hep o soru vardı. Milyonlarca kez kendine sorduğu ama cevabını bulamadığı o soru... Penny neredeydi? Acaba bir gün onunla irtibata geçebilecek, albümünün bir numara olduğu müjdesini ona bizzat verebilecek miydi? Onunla ne kadar gurur duyduğunu söyleme şansına sahip olabilecek miydi?

"Bu harika bir haber," dedi George Alice'e. "Ona söylerim."

"Sevgilerimi de ilet lütfen," dedi Alice ve telefonu kapattı. Alice plak şirketinde yeni Penny Bright konusunda kuşku duyan tek kişiydi. George, Penny ve Alice'in selamlaşmanın ötesinde bir samimiyetleri olduğunu daha önce fark etmemişti. Ancak Ellie hastalığı yüzünden bir süredir pek kendinde olmadığını söyleyip tuhaf davranışları için özür dileyince kuşkulu Alice'i bile kazanmışlardı. Ellie'nin yaptığına hayran kalmamak elde değildi. Bambaşka birinin hayatına çok az sorun dışında kolayca uyum sağlamak ve hiç dikkat çekmemek... Bu gerçekten takdire şayan bir şeydi. Zaten kimin aklına konuştuğu kişinin ismen bildiği kişiyle aynı olup olmadığını sorgulamak gelirdi ki? İnsan tabiatının en temel özellikleri Ellie ve George'a hizmet ediyordu. İnsanoğlu yaradılışı gereği her zaman gördüğü şeyi görme eğilimindeydi ve bu da onların işine geliyordu.

Kısaca oynadıkları oyun gayet başarılı gidiyordu. Onları ele verebilecek tek şey yine kendileriydi. Bunun en bariz örneği George'un suçluluk duygusuydu. George bu duygunun etkisiyle hareket etmenin bindikleri dalı kesmeye kadar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

varabileceğini biliyor ve bunu elinden geldiğince kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ancak birkaç önemli konuda yanlış karar verdiği düşünülürse bunu tam anlamıyla başardığı söylenemezdi. Mesela Ellie albüm kaydını tekrar yapmayı teklif etmiş, fakat George onu reddetmişti. Bunun nedeni kesinlikle para değildi, sonuçta albümün tamamı evindeki özel stüdyoda kaydedildiği için maliyetli olmayacaktı. Esas neden Penny'yi çok özlemiş olması ve albümdeki orijinal sesin ona ait olduğunu bilmenin Penny hiç gitmemiş gibi hisssettirmesiydi. Maalesef Penny liste başı olan albümünün sevincini yaşayamıyordu. Daha da önemlisi Ellie onun sırtından tonlarca para kazanmanın eşiğindeydi. Olay sadece şarkı söylemekten de ibaret değildi. Albümdeki şarkıların yarısından çoğu Penny'nin kaleminden çıkmıştı. O şarkıların telif ücretleri bile servet değerindeydi. Ve bu paraların hepsi hiç hakkı olmadığı hâlde doğrudan Ellie'nin banka hesabına yatacaktı. Her türlü gelir önce George'un, sonra da Ellie'nin eline geçecekti. George bunun dolandırıcılık olduğunun farkındaydı. O ve Ellie geçmemeleri gereken bir çizgiyi geçmişlerdi. Kısa süreli bir takas olarak başlayan küçük çaplı anlaşmaları çığ gibi büyümüş ve organize bir suç hâlini almıştı. Artık ortada büyük miktarda para vardı ve onlar yasaların ihlal edildiği taraftaydı. Olur da bir gün Penny dönerse...

George hemen kendini toparladı. Kötü düşünmenin bir manası yoktu. Penny bir daha geri dönmeyecekti. Zaten uzun süre sessiz kalması da bunun en bariz göstergesiydi. George Penny'nin kaçışının ardından bir süre banka hesabını izlettirmişti. Yaptığı son bankacılık işlemi Madrid'de çekle yaptığı ödemeydi. O parayı niçin kullandığı ya da daha sonra nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği her

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yerde olabileceğiydi; burnunun dibinde de, dünyanın diğer ucunda da...

Banyoya gidip yarım bıraktığı tıraşını bitirdi. Üstüne temiz bir gömlek giyip Ellie'nin süitine gitti. Saat henüz çok erkendi ama kalktığından emin olması gerekiyordu. Çünkü bugün Liverpool basınıyla önemli bir röportajı vardı. Ondan sonra da bu geceki konser için Empire Tiyatrosu'nda prova yapılacaktı. Sert bir şekilde kapıyı tıklattı. Saniyeler sonra Ellie kapıyı açtı.

"Günaydın George. Kahve yapıyordum, sen de ister misin?"

George normalde çayı tercih ederdi, yine de Ellie'nin teklifini reddetmedi. Ellie'nin peşinden içeri geçerken, "Sana bir haberim var," dedi. Ellie daha şimdiden giyinmiş ve yatağını toplamıştı. Ancak henüz hiç makyaj yapmamıştı. Makyajsız çok daha genç gösteriyordu. "Bu arada yatağını kendin yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum, ama yatağı toplamazsam oda gözüme çok dağınık görünüyor. Hem ne olacak ki bir dakikalık iş." Ellie'nin odasında kahve demliği ve süzgeç filtresi vardı. Dün otele giriş yaparken danışmadan özellikle talep etmişti. "Ayrıca ben oda görevlisinden daha iyi topluyorum. Sütlü ve iki şekerli, değil mi?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi George. "Biliyor musun, bu sabah itibarıyla Penny Bright albümü İngiltere'de bir numara oldu."

Ellie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu daha çok para kazanacağız mı demek?"

"Şey... Evet, ama dahası da var. Bu aynı zamanda büyük bir yıldız olduğun anlamına da geliyor."

"Bana kalırsa ikisi arasında pek bir fark yok, sadece daha çok yorulacağım." Son birkaç haftadaki temposu sahiden çok

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yoğundu, fakat Ellie başarıyla üstesinden gelmişti. Gece geç saatlere kadar çalışmaktan, sabahın köründe kalkıp bavullarını hazırlamaktan, sürekli yollarda olmaktan, sayısız röportaj ve provalardan, kendini bilmez hayranların aşırı davranışlarından bir kez olsun şikâyet etmemişti. George'a kahvesini ikram ederken kendi kendine, "Belki de bütün ünlü yıldızlar yorgundur," dedi. Ardından kendi kahvesini alıp köşedeki küçük kare masaya oturdu.

Tam karşısına oturan George, Ellie'nin göz altlarındaki morlukları fark etti. Birden ben bu filmi görmüştüm diye geçirdi içinden ve "İyi uyuyor musun?" diye sordu. Eski Penny'nin geri dönmüş olabileceğinden, daha doğrusu benzer şeyleri tekrar yaşamaktan korktuğu için paniğe kapıldı. Malum, her şey uykusuz gecelerde alınan uyku haplarıyla başlamıştı...

Ellie kahvesinden bir yudum aldı. "Sahnede performans gösterdikten sonra sakinleşmem zor oluyor. Yani onca insan beni avuçları acıyıncaya kadar alkışladıktan sonra bomboş otel odasına dönmek..." Bu sırada omuz silkti. "Neyse, alakan için teşekkür ederim ama merak etme, idare edebilirim."

"Sadece üç haftamız kaldı."

Ellie fincanını masaya koyup öne doğru eğildi. "Peki, sonra ne olacak George? Ünlü bir İngiliz pop yıldızı neler yapar? Yani sahneye çıkmadığı ya da prova yapmadığı zamanlarda..."

George usulca çenesini ovuşturdu. "Bir ara verebilir, kısa bir tatil yapabilirsin. Ama yapacak bir şeyler mutlaka olacaktır. Ne bileyim, belki yeni röportajlar... Sonra yeni albüm hazırlıklarına da başlamamız gerekecek. Yeni şarkılar yazmak, bestelemek, prova etmek..."

"Ama şimdiki gibi çılgın bir temponun içinde olmayacağız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, tabii."

"Ben biraz ses eğitimi almak istiyorum."

George tam anlayamadı. "Ama sen zaten mükemmel söylüyorsun."

Ellie gülümseyip uzaklara baktı. Bu hâliyle George'un Penny'sine nasıl da benziyordu. George'un içi cız etti. "Gerçek anlamda şarkı söylemekten bahsediyorum."

"Opera mı?"

"Sesimi yeniden eğitmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bir uzmanla, daha doğrusu alanında yetkin bir hocayla çalışmayalı o kadar uzun zaman oldu ki... Eski seviyeme geri dönmek, önceden olduğu gibi harika bir şekilde söylemek istiyorum."

"Ama şu an pop müzikten değil, operadan bahsediyorsun, yanılıyor muyum?"

"George, pop müzik beni hiç zorlamıyor, sesime yeni şeyler katmıyor."

"Ama Penny Bright opera sanatçısı değil, ünlü bir pop şarkıcısı." George'un kafası karışmıştı. "Aklında ne var Ellie?"

Ellie'de yoğun bir hüzün, hatta öfke sınırına varan derin bir keder olduğunu sezdi. "Şan dersi alamayacağımı mı söylüyorsun?"

George gönülsüzce, "Boş zamanlarında dilediğin şeyi yapabilirsin," diye belirtti. "Ancak aklında Covent Garden'daki opera binasında söylemek gibi şeyler varsa bir an önce bunlardan vazgeçsen iyi olur. Bunca zaman ve parayı büyük bir başarıya sırt çevirmek için harcamadık. Ayrıca kimse opera dinlemez."

"Yanılıyorsun, bir sürü insan opera dinler," dedi Ellie hararetli bir ses tonuyla.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George tebessüm ederek ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Tamam, tamam... Bir sürü insan opera dinler, fakat senin albümünü ülke çapında bir numara yapan insanlar onlar değil. Şu an sahip olduklarınla mutlu olamaz mısın? Dışarıda senin yerinde olmak için her şeyini feda etmeye hazır bir sürü kız var."

Ellie tek kaşını kaldırdı. "Ben herhangi bir kız değilim."

"Bunu biliyorum," dedi George ve bu konuda samimiydi.

"Opera bir sanat George... Opera değersiz yaşamlarımıza anlam katan, küçücük varlıklarımızı yücelten, sınırlarımızı aşmamızı sağlayan bir sanat... Opera bu dünyada bizi Tanrı'ya yaklaştıran yegâne yol..."

George Ellie'yi daha önce hiç bu kadar tutkulu konuşurken görmemişti. Heyecandan gizlemeye çalıştığı Alman aksam bile sözcüklerine nüfuz etmişti.

Ellie arkasına yaslandı ve uzun parmaklarını kahve fincanına doladı. "Operayla kıyaslandığında pop müzik çok sıradan, basit ve ruhsuz kalıyor."

O an George'un tüyleri diken diken oldu. "O hâlde çok yanlış anlamışsın. Çünkü pop müzik tamamen ruhla alakalı... Pop, bir kültürün modern halk müziğidir. Pop kendimizi, hayatımızı, yaşadığımız toplumu anlamanın ve adlandırmanın en güzel yollarından biridir. Ayrıca senin çok basit dediğin şeyi yazmak büyük bir yetenek gerektirir. O basit söz ve besteler bir ömür boyu dinleyicilerin kulaklarında yer eder."

"Bu konuda ciddi değilsin, değil mi? Yani bir insanın hayatı boyunca Penny Bright şarkılarından birini hatırlayacağına gerçekten inanıyor olamazsın."

George maalesef öyle dercesine kafasını salladı. "Müzik herkese farklı şeyler hissettirir. Her insanın müziğe bakış açısı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve müzikten anladığı farklıdır Ellie. Sırf *Lady Butterfly* dinlemeyi tercih ediyorsun diye bu insanları..."

Ellie araya girip, "*Madama Butterfly*," diye düzeltti.

"Ona bakarsan milyonlarca insan da Rolling Stones dinlemeyi seviyor. Şu an dinliyorlar, yarın dinleyecekler, hatta gün gelip torun sahibi olduklarında bile dinlemeye devam edecekler."

Ellie sorgulayan gözlerle George'a baktı. "İzin ver durumu netleştireyim. Şimdi sen şan dersleri almamı yasaklıyor musun?"

"Hayır Ellie. Ben sadece profesyonel olarak opera söylemeni yasaklıyorum, hobi olarak tabii ki söyleyebilirsin. Sen Penny Bright'sın, İngiltere'nin en meşhur pop yıldızı Penny Bright! Olay bu kadar net ve basit!"

Ellie dudaklarını sıktı. George bu mimiği gerçek Penny'nin yüzünde bir kez bile görmemişti. Ellie'nin koyduğu mesafe yüzünden kendini bir yabancı, dış kapının mandalı gibi hissediyordu.

"Anlıyorum," dedi Ellie saatine bakarak. "Radyo istasyonuna kaçta gideceğiz?"

"Onda."

Ellie ayağa kalktı. Fincanını alıp arkasını döndü. "Hazır olduğumda süitine gelirim."

"Tamam, o hâlde sonra görüşürüz." George ayağa kalkıp odayı terk etti. Bir yandan Ellie'nin dikkafalılığından ve doğurabileceği sonuçlardan korkuyor, bir yandan da durumu abartıp boş endişelere kapılmaması konusunda kendini telkin etmeye çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sessiz bir geceydi, taverna bile her zamankinden daha sakindi. Yunancası hızla ilerlediği için Silas bir gece barın arkasında çalışmasına müsaade etmişti. Küçük ve karanlık mutfakta bardak yıkayarak geçen onca zamandan sonra bu güzel bir değişiklikti. Üstelik piknik turu projesini hayata geçirmek için paraya ihtiyacı vardı.

Tavernaya girdiğinde Silas masalardan birine oturmuş kitap okuyordu. En büyük bağımlılığı olan piposu da her zamanki gibi dudaklarının arasındaydı. Önlüğünü bağlayarak Silas'ın yanına gitti.

"Kyrios Silas, sana bir şey sorabilir miyim?"

Silas elini kaldırdı. Angela'nın yüzüne bile bakmadan, "Yunanca lütfen," dedi.

Angela hemen Yunancaya geçti. Muazzam derecede iyi konuşamasa da artık derdini gayet net bir şekilde anlatabiliyordu. "Bu akşam bir kadın gördüm. Aslına bakarsan bu onu ikinci görüşüm. Daha önce de onu günün aynı saatinde, aynı yerde görmüştüm."

Silas kaşlarını kaldırdı, siyah gözlerinde meraklı bir ifade hâkimdi. "Evet?"

"Çok güzel bir kadın, sanırım kırklı yaşlarının sonunda. Çok kederli görünüyor. Ne zaman konuşmak için yanına gitsem koşarak benden kaçıyor." Kadını gördüğünde içinde oluşan tedirginliği kelimelere dökemedi, yani Yunanca olarak... İşin ilginci bu kez kadının yüzünde o sıcacık tebessüm yoktu ve bu durum Angela'yı tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Hatta kadın uzaklaşmadan önce ona buz gibi bir bakış fırlatmıştı. Loş havada bile seçilen kendine has güzelliği, edası, bakışları o kadar farklıydı ki Angela onun bir insan olmadığını düşünmeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kimi kastettiğini bilmiyorum," dedi Silas. "Petaloudos'ta birçok güzel kadın var. Hatta dünyanın en güzel kadınları bu adada diyebilirim."

"Peki, adada hiç, şey... Yani hayalet yok, değil mi?"

Silas kahkahalarla gülmeye başladı. "Hayır, hayır, hiç hayalet yok. Bu ne saçma bir laf Angela!"

"Ama o çok tuhaf görünüyordu."

Silas omuz silkti. "Belki de sessiz bir ortamda kafasını dinlemeye çalışırken onu rahatsız ettiğin içindir. Şu andan itibaren bu konuda çok dikkatli ol, adada adının *işgüzar* Angela'ya çıkmasını istemezsin, değil mi? Bu adada takılan lakaplar yüzyıllarca unutulmaz."

Angela bunun üzerine bara döndü. Silas'ın sözleri korkularının yersiz olduğunu göstermiş, içini rahatlatmıştı. Ancak merakı bakiydi... Kadının kimliğini ve sakladığı sırrı ölesiye merak ediyordu.

Dieter eve girip portakal dolu fileyi mutfak masasının üstüne koydu. Evde hiç ses yoktu. Anne ve babasının nerede olduğunu merak edip arka kapıdan dışarı çıktı. Annesiyle babası sebze bahçesinin orada uzun boylu, zayıf bir adamla derin bir sohbete dalmışlardı. Uzun boylu adamın yanında genç bir kadın vardı. Ancak Dieter o mesafeden karısı mı, yoksa kızı mı olduğunu anlayamadı.

İyice meraklanmıştı. "Anne?" diye seslendi.

Annesi kafasını çevirip baktı. Ardından kocasını adamla yalnız bırakıp oğluna doğru yürüdü.

"Dieter! Haydi gel ve Bay Podolski'yle tanış," dedi annesi. Sesi çok neşeliydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O kim?"

Annesinin dudaklarında parlak bir gülümseme belirdi. "O... Ah, şey... Çiftliğe bakıyor."

Dieter'in kafası allak bullak oldu.

"Baban çiftliği satmayı düşünüyor."

"Çiftliği satmak mı? Ama neden?"

Annesi sözlerine sesini alçaltarak devam etti. "Lütfen Dieter, haydi gel de tanış. Bu arada kibarlığı elden bırakma, daha sonra durumu sana açıklayacağız."

Dieter annesinin peşinden gidip Bay Podolski ve kızıyla tanıştı. Ingrid isimli sarışın ve güzel kız yaklaşık onun yaşlarındaydı. Her iki taraf da tanışmaktan duyduğu memnuniyeti kibarca dile getirdi. Ancak az önce duyduğu şeyi idrak edemeyen Dieter'in kafası karman çormandı. Çiftliği satmak? Ama bunu ona neden daha önce söylememişlerdi? Ayrıca neden şimdi? Babası günden güne iyileşiyordu, geçim dertleri yoktu, güzel ve huzurlu bir hayat yaşıyorlardı ve hepsinden de önemlisi çiftlik büyükbabasından kalmıştı. Dieter çocukluğundan beri hayatını bu çiftlikte geçireceğine inanmış, daha doğrusu aksini hiç düşünmemişti.

Babası Bay Podolski'ye arazinin arka tarafını göstermeyi teklif etti. Dieter özellikle arkada kaldı, fırsatını bulunca eve dönmeyi planlıyordu. Hep birlikte yürümeye başladılar. Ancak Ingrid de arkadan yürüyordu. Yetişkinler yeni ekilmiş mısır tarlasının koridorlarını gezerken o Dieter'e eşlik etmeyi seçmişti.

Dieter'e bakıp sempatik bir şekilde gülümsedi. Kirpikleri sarının en açık tonundaydı. İnsan dikkatli bakmayınca albino ya da kirpiksiz olduğunu sanabiliyordu. "Anladığım kadarıyla çiftliğin satılmasını istemiyorsun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter temkinli davranmakta fayda görüyordu. "Eminim ki babamın önemli nedenleri vardır."

Ingrid etrafa baktı, dudaklarındaki gülümseme bir saniye olsun kaybolmuyordu. "Burası çok güzel bir yer... Çok sakin ve huzur dolu..."

"Ama işi çok ağırdır, tek başına bir adam başa çıkamaz."

"Babamın fiziken çalışmak gibi bir niyeti yok, bir işçi tutacak."

"Madem öyle, neden bir çiftlik alıyorsunuz?"

İşte, tam bu noktada Ingrid'in gülümsemesi kayboldu. "Annemi bir yıl önce kaybettik. Babam bir gün şehri bırakıp çiftlikte yaşayacağımız konusunda ona söz vermişti. Fakat babam yoğun iş temposu yüzünden şehri planladığından çok daha geç bırakabildi. Neyse, sanırım annemin anısını yâd etmek için böyle bir yere ihtiyacı var."

"Çok arazi baktı mı?"

Ingrid yine gülümsedi. "Ooo, düzinelerce... Doğru yeri bulduğunda mutlaka hissedeceğini söylüyor."

Dieter derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştı. Demek Podolski bir sürü yer bakmış ama hiçbirini almamıştı. Belki bu kez de öyle olurdu.

"Özür dilerim," dedi Ingrid. "Az önce adını tam duyamadım."

"Dieter..."

"Peki, eşinin adı?"

Dieter önce afalladı, fakat sonra Ingrid'in medeni hâli hakkında bilgi edinmeye çalıştığını anladı. Anlaşılan beden dili fazla mesafeli durduğunu ele veriyordu. "Evli değilim," dedi sakince. "Yani henüz..."

"Ama hayatında biri var, öyle değil mi?" Ingrid pervasızca soru yöneltiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, bir süreliğine Londra'ya gitti." Dieter toprağa bir tekme savurdu. Utanmaktan Ingrid'in gözlerine bakamıyordu. "Yakında onu tekrar göreceğim."

Cevapları Ingrid'i zerre rahatsız etmemişti, anlaşılan yılmayacaktı. "Londra çok büyük ve kalabalık bir şehir... İngilizce konuşabiliyor musun?"

"Çok çalışıyorum ve sürekli pratik yapıyorum."

"İyi... Çünkü İngilizler öldürsen İngilizce dışında bir dil konuşmaz. Konuşsalar bile o kadar saçma telaffuz ederler ki ne dediklerini anlamazsın. Aptal ya da küstah olduklarını söylemiyorum ama..." Ingrid burada kendini tuttu. "Özür dilerim, sevgilin İngiliz miydi?"

"Yarı İngiliz demek daha doğru," dedi Dieter. "Ama o da burada, yani Kokondorf'ta büyüdü."

"Şey... Niyetim onu kınamak değildi," diye açıkladı Ingrid. "Ah, galiba babam beni çağırıyor."

Dieter kafasını kaldırıp baktı. Bay Podolski abartılı el kol hareketleri yapıyordu. "Öyle galiba, gitsen iyi olur."

"Benimle yürüyecek misin?"

"Evde halletmem gereken işler var."

"Ah, anlıyorum." Ingrid'in yüzünde yine o gülümseme belirdi. Dieter genç kızın güzelliğinden çok etkilenmişti; sıcak, samimi, şirin bir kızdı... "Seninle tanıştığıma sevindim Dieter."

"Ben de... Hoşça kal..." Dieter dönüp eve doğru yürüdü. Bay Podolski ve kızını bir daha görmemeyi ümit ediyordu.

Bir süre sonra Podolski Ailesi gitti. Dieter traktör garajının çimento zeminini hortumla yıkıyordu. Annesi suyu kapatmasını işaret etti. Dieter anne ve babasının ayağında çizme olmadığını görünce suyu kapattı ve onlarla konuşmak için zeminin kuru tarafına geçti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üzgünüm evlat," dedi babası.

Dieter böyle bir şeye niyetlendiği ve kendisine daha önce haber vermediği için babasına kızmak istiyordu. Fakat babası öyle cılız, yaşlı ve güçsüz görünüyordu ki... Yün hırkanın altında canlı cenaze gibi duran adama kızamadı.

"Niçin bana çiftliği satmayı düşündüğünü söylemedin?"

"Çünkü senin de dediğin gibi sadece bir düşünceydi," dedi babası. "Ayrıca Bay Podolski daha bu sabah aradı. Sonra da araziyi görmek için buraya geldiler, sana söyleyecek vakit olmadı."

"Hani bu sadece bir düşünceydi?"

Tam burada annesi vahşi bir kaplan gibi araya girdi. "Yeter Dieter, babanı bu kadar zorlama."

Dieter küçük bir mahcubiyet görmek ümidiyle babasının yüzüne baktı, hatta bir saniyeliğine görür gibi oldu. "Ama artık iyileşmek üzeresin, öyle değil mi?"

Annesi yine araya girerek, "Baban az kalsın ölüyordu, ne çabuk unuttun," dedi.

"Tabii ki unutmadım," dedi Dieter sinirle.

Babası iki tarafı da sakinleştirmek niyetiyle elini havaya kaldırdı. "Doğruyu söylemek gerekirse... Ben artık o eski adam değilim. Elli dört yaşındayım. Tamamen iyileşmeyi, eski sağlığıma kavuşmayı beklemek aptallık olur. Dieter sen bana gerçekten çok yardımcı oldun. Hatta son birkaç ay koca çiftliği tek başına idare ettin. Ama artık bahar geldi ve yapılacak işlerin sayısı arttı. Bir işçi tutmaya gücümüz yetmez. Ellie'den daha fazla maddi yardım da alamayız. Çiftliği satarsak köyde küçük bir ev alabiliriz. Ben de başka bir iş yaparım. Mesela tamircilik... Ya da o tarz ufak tefek işler... Bir şeyleri tamir etmeyi oldum olası sevmişimdir..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter'in içinden *Peki ben ne olacağım?* diye sormak geldi ama sesini çıkarmadı. Yirmi beş yaşındaydı... Onun yaşındaki bir gencin uzun zaman önce evden ayrılmış olması gerekirdi. O da bir kez evden ayrılmıştı gerçi, askere gitmek için... Ancak bundan nefret etmişti. Eve döndüğünde çok sevinmiş, aile işinde aktif rol üstlenmenin ve kendi ailesini burada kurmanın en doğrusu olduğuna kanaat getirmişti.

Dieter birden, "Peki ya Bay Podolski çiftliği almak istemezse? Satmaktan vazgeçecek misin? Yoksa başka alıcılarla mı görüşeceksin?"

Anne ve babası manalı bir şekilde bakıştı. Uzayıp giden sessizlik sorunun kritikliğine dikkat çekiyordu. Birden rüzgâr yüzünden garaj kapısı ardına dek açıldı ve içeri gün ışığı girdi.

Dieter cevap konusunda üstelemek istercesine, "Baba?" dedi.

Fakat cevap veren yine annesi oldu. "Bay Podolski bir teklif verdi bile," dedi. "Üzgünüm Dieter ama maalesef çiftlik artık bizim değil..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Yedinci Bölüm

Angela iki hafta boyunca haftada üç kez umutla iskelenin sonunda bekledi. Yanında da ahşaptan yapılmış kara bir tahta vardı. Üstündeki *Petaloudos Piknik Turları* yazısını boyayla kendi yazmıştı. Haftada üç kez olmak üzere tam iki hafta... Her seferinde de suya düşen ümitler... Hiç kolay değildi. Kaptan Lianis'in üzgün bir şekilde başını salladığını görmek, kimsenin gelmemesi, sürekli eli boş dönmek... Gerçekten kolay değildi. Hâlbuki bunu o kadar istemişti ki... Bu uğurda Kaptan Lianis'ten bizzat müşteri arama sözü almış, bununla da yetinmeyip ana karanın limanlarında turistlere yönelik bilgilendirici broşürler dağıtmıştı.

Üçüncü hafta gelmişti. Salı günüydü ve yine iskelede bekliyordu. Fakat bu kez eskisi kadar umutlu değil, aksine gergindi. Bir yandan tırnaklarını kemiriyor, diğer yandan bu kadar berrak ve mavi olduğu için gökyüzüne kızıyordu. Öyle ya, kimse görme zahmetine girmeyecekse ne halt etmeye bu kadar güzeldi ki? Bu arada ikmal teknesi bugün gecikmişti. Normalde yanaşmış olması gerekirken hâlâ ufukta bir nokta gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İkinci motosikletin tamir parasını Silas'tan borç almıştı. Kiralamayı planladığı oda da onundu. Silas verdiği borcu ücretinden mahsup etmek ya da yedek odasını geri almak için daha ne kadar bekleyecekti ki? Odadan çıkardıkları eski eşyaları garaja koydukları için zavallı Silas arabasını caddeye park ediyordu. Yalnız odanın son hâlini gördüğünde Silas gerçekten çok etkilenmişti. Angela sahiden büyük bir iş başarmıştı. Banyonun her santimetrekaresini çamaşır suyuyla ovmuş, pirinçleri cilalayıp parlatmış, dip köşe temizlik yapmış, rengârenk yeni havlular ve banyo paspasları almıştı. Duvarları bile açık kayısı rengine kendi elleriyle boyamış, bordür olarak da beyaz çiçekli duvar kâğıdı yapıştırmıştı. Eski yatağı bile atmayıp değerlendirmişti. İskeletindeki yayları yağlamış, döşeğin yırtık yerlerini yamamış, bir güzel temizledikten sonra da yeni aldığı nevresimleri sermişti. Hatta üşenmeden denize bakan pencerenin panjurlarını bile yeniden boyamıştı. Camları sildikten sonra yeni kornişler takmış ve elleriyle diktiği perdeleri asmıştı. Çok eski olduğu için halıyı atmak zorunda kalmıştı. Zemin çıplak kalınca koyu renk ahşap yer döşemelerinin güzelliği ortaya çıkmıştı. Döşemeleri temizlemişti gerçi ama cila da gerekiyordu. Parası olmadığı için kusurlu kısımların üstüne köydeki dükkânlardan aldığı renkli kilimleri sermeyi akıl etmişti. Bunca emekten sonra oda tertemiz ve ferah bir yaşam alanına dönüşmüştü. Çok uğraşsa da her şeyi yenilemek mümkün değildi. Turistlerin odadaki eski eşyaları otantik bulmasını ümit ediyordu, daha doğrusu öyle olmasını dilemekten başka çaresi yoktu.

Tekne yaklaşmca Kaptan Lianis'in iki elini birden salladığını gördü. Elini gözlerine siper edip dikkatlice baktı ve o da el salladı. Kaptan parmağıyla teknenin kıç tarafında dikilen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

iki kişiyi işaret ediyordu. Mesajın ne anlama geldiğini anında anlayan Angela'nın heyecandan soluğu kesildi.

Demek sonunda birileri gelmişti!

Bedeni kaskatı kesildi. Tırnağını yediği elini ağzından çıkarıp üstünü başını düzeltti. Heyecandan eli ayağı titriyordu. İlk müşterileri gelmek üzereydi ve iyi bir ilk izlenim bırakması gerekiyordu.

Müstakbel müşterileri İsviçre'nin Luzern şehrinden gelen genç bir çiftti. Tek kelime Yunanca bilmiyorlardı ama İngilizceleri fevkaladeydi. Angela onları önce tavernaya götürüp kalacakları odayı gösterdi. Ardından yemek yiyebilecekleri yerler hakkında bilgilendirdi ve adanın el çizimi haritasını verdi.

Sabah kahvaltılarının sabah saat sekizde hazır olacağını belirtti. "Saat on bir civarı piknik sepetinizi getireceğim. Motosikletlerle her yeri gezebilir, öğle yemeğinizi dilediğiniz yerde yiyebilirsiniz," diye ekledi.

Genç kadın defalarca teşekkür ederek odanın 'büyüleyici' olduğunu söyledi. Angela büyük bir mutluluk ve haklı bir gururla genç çiftin yanından ayrıldı.

Merdivenden inerken Silas'la karşılaştı.

"Yerleştiler mi?" diye sordu Silas. Angela onu ilk kez bu kadar gergin görüyordu. Silas'ın hâlini ve tavrını görünce gülmemek için kendini zor tuttu. Demek soğukkanlılık abidesi Silas bile heyecanlanabiliyordu.

"Öyle görünüyorlar. Saat beşteki mesaim başlamadan önce dönerim, ama ondan önce istediğin bir şey varsa..."

"Yok, idare edebilirim," dedi Silas. Ardından hafifçe Angela'nın omzuna dokundu. "İyi iş çıkardın Angela..."

"Senin yardımların olmadan yapamazdım. Oda, motosiklet, sigorta poliçesinin tercümesi..." Geçen ay uğraştığı belgeleri,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kâbustan farksız olan bürokratik işlemleri hatırlayarak kafasını salladı. "Kısaca asıl ben teşekkür ederim." Aniden içinden geldiği gibi davrandı ve Silas'ın buruşuk yanağına bir öpücük kondurdu. Silas'ın kızardığı gözünden kaçmamıştı.

Taşlı dar sokaklarda yürürken tuz ve yosun karışımı deniz kokusunu ciğerlerine çekti. Ilık rüzgâr saçlarını dans ettirirken içinde yine o his belirdi; derin ve huzur yüklü bir mutluluk... Nedensiz gibi görünse de anlamlı, ufak şeylerden kaynaklansa da yüreği dolduran mutluluk... Hayat sahiden çok ironikti. Bu adaya geçmişini öğrenmek niyetiyle mutsuz bir kadın olarak gelmişti. Ama sonra... Hâlâ aydınlatamadığı o geçmişi kovalamaktan vazgeçip özgürleşince bambaşka bir mutluluk tatmıştı. Hiç aklında yokken, hiç böyle bir şey aramıyorken mutlulukların en basitini ama en sahicisini yakalamıştı. Bir hiçlikten güzel bir şey yaratmayı başarmış, depo olarak kullanılan tozlu bir odayı pansiyona çevirmişti. Bir motosikletten esinlenip turistlere yönelik sıfırdan bir iş kurmak harika ve memnuniyet verici bir başarıydı. Küçük odasına giden merdivenleri çıkarken garip bir hisse kapıldı. Sanki önünde bir sürü kapı vardı da dilediğini seçip içeri girebilirdi. Artık bu hayatta onun için imkânsız diye bir şey yoktu çünkü Angela bir zamanlar kim olduğunu bilmiyordu...

"Eee George... Burada ne işimiz olduğunu bana söyleyecek misin?"

George yanında oturan Ellie'ye bir bakış fırlatıp tekrar yola baktı. Şimdi ona ne cevap verecekti ki? *Buraya sahtekârlık yapmak için geldik* diyemezdi ya... Ellie şu ana dek çok iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iş çıkarmıştı. Yoğun turne programı daha iki gün önce bitmişti, söylemese de İngiltere'nin her köşesine gitmekten muhtemelen çok bunalmış ve yorulmuştu. Ancak bu sefer farklı bir durum vardı. Onu evden alırken Silkfield'a gideceklerini ve nedenini yolda açıklayacağını belirtmişti. Ona Penny'nin Angela Smith adına düzenlenen sürücü belgesini vermiş ve imzasını taklit etme konusunda pratik yapmasını söylemişti. Ellie yarım saat boyunca kucağındaki deftere imza attıktan sonra başının ağrıdığını söyleyerek yolun kalan kısmında uyumuştu.

Ve şimdi... Ana caddenin kenarına park ettikleri hâlde George hâlâ planından bahsetmemişti. Ancak Ellie büyük ihtimalle yasa dışı bir durum olduğundan şüphelenmişti. Zaten bunca gizeme rağmen şüphelenmemesi tuhaf olurdu. George yol boyunca sıralanmış dükkânlara, barın yan duvarını kaplayan sarmaşıklara, rüzgârda uçan eski tarihli gazeteye, postanenin önündeki merdivenleri süpüren ince yapılı kadına baktı.

"Şey..." diye lafa girmeye çalıştı. Bir yandan da yol kenarındaki bir yeri göstermeye çalışıyordu. "Bazı belgeleri almam lazım. Daha doğrusu benim için bazı belgeleri alman gerekiyor."

"Penny'yle ilgili mi?"

"Hem evet hem hayır... Bahsettiğim belgeler Penny'nin gerçek adına, yani Angela Smith adına düzenlenmiş şeyler..." George motoru durdurup Ellie'ye döndü. "Bundan dolayı bu sürücü belgesine ihtiyacın olacak. Penny araba kullanmaktan nefret ederdi, sınava bile benim zorumla girdi. Ehliyeti aldı, lakin araba kullanmaya hiç alışamadı."

Ellie belgenin üstündeki imzayı bir kez daha inceledi.

George, "Muhtemelen kimlik tespiti isteyecekler," diye anlatmaya devam etti. "Gerekli belgeyi imzala, özel kasayı aç

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve içindeki dokümanları bana getir. Sonra hemen Londra'ya döneriz." Tabii dokümanlar hâlâ yerindeyse... Belki de Penny kutuyu çoktan açmış ve buralardan uzak durmasına neden olacak bir şeyler öğrenmişti.

"Bu çok... Yani yapacağımız şey yasalara aykırı," dedi Ellie.

"Sence bugüne dek yaptıklarımız çok mu uygundu?" dedi George lafını esirgemeden. Ardından sakinleşip devam etti. "Bak, onları güvenli bir şekilde muhafaza etmek için istiyorum. Olur da bir gün Penny dönerse, kesin o belgeleri soracaktır. Eee, ne diyorsun? Bunu yapabilecek misin?"

"Tabii ki... Aylardır onun el yazısını ve imzasını taklit ediyorum."

"Kastettiğim şey kanunları çiğneyip böyle büyük bir suçu işleyebilecek misin?"

Ellie biraz düşündükten sonra hafifçe omuz silkti. "Eğer bu Penny Bright olmanın bir parçasıysa yapacağım. Sonuçta anlaşmamız böyleydi. Sen de benimle gelecek misin?"

George emniyet kemerini çözdü. "Elbette."

George bunun sıradan bir bankacılık işlemi gibi görünmesi adına Ellie'yi en yaşlı erkek veznedarın önündeki kuyruğa soktu. Bu arada bitkileri sulayan genç kadının Ellie'ye nasıl baktığı gözünden kaçmamıştı.

Kadın çok geçmeden, "Penny Bright!" diye çığlık atarak Ellie'ye doğru koştu. "Elbette, bu sensin!"

Ellie kadına dönüp kibarca tebessüm ederken çatık kaşlı yaşlı veznedar gözlüğünün üstünden onları izliyordu.

"Aman Tanrım! Seninle tanıştığım için o kadar mutluyum ki! Heyecanımı anlatamam!" Kadın zorla Ellie'nin elini tuttu. Üniformasındaki etikete göre adı Helen'dı. "Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie'nin önce kendisine sonra genç kadına baktığını gören George, duruma müdahale etme gereği hissetti. "Helen, aslına bakarsan hususi bir işlem için gelmiştik. Penny yardımların ve göstereceğin özen için minnettar kalacaktır."

Helen gizlilik mesajını aldığını belirtmek için başını salladı. Ardından sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. "Tamamdır, sizinle bizzat ilgileneceğim. Haydi, üç numaralı bankoya geçelim." Cebinden çıkardığı anahtarlarla bankonun arka tarafına geçtikten sonra George ve Ellie'yle küçük bölmeden ilgilenmeye devam etti. George avukatın mektubunu çıkarırken Ellie de sürücü belgesini gösterdi. Penny Bright'ın gerçek adı olmadığını öğrenen Helen önce şok oldu. Ardından bu sırrı ne pahasına olursa olsun saklayacağına dair büyükannesinin ölüsü üstüne yeminler etti ve gerekli belgeleri hazırladı. İmza atma faslından sonra nihayet anahtarı teslim alabilmişlerdi.

Helen bankoların sonundaki metal kasalı cam kapıları işaret ederek, "Güvenlik kapısına geçin, ben de hemen geliyorum," dedi. Helen'ın önderliğinde rutubet ve çamaşır suyu kokan bir koridordan geçtiler. Sonra daha kalabalık bir anahtar seti çıkarıldı ve hedefledikleri yere vardılar. Sonunda karanlık kasa dairesindeydiler.

Tepedeki floresan lambalar göz kırparcasına yanarken Helen, "İşte geldik, kasa no C184... En eski kasalarımızdandır, sanırım ellili yıllardan beri var," dedi. Yalnız '*ellili yıl*' kısmını söylerken yüzyıllar öncesinden bahsediyormuşçasına gözlerini devirdi. George onun bu tavrını hiç üstüne alınmadı. Helen kendi kendine mırıldanarak odanın arka tarafına doğru yürüdü. Oradan aldığı küçük kutuyu getirip Ellie'ye verdi. "İşte getirdim, al bakalım Angela."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bana Penny denmesini tercih ederim," dedi Ellie sert bir şekilde. Kadının yüzüne bakmaya bile tenezzül etmemişti.

"Tabii ya... Özür dilerim Penny. Girişin yanında ufak bir masa var, işinizi halletmek için onu kullanabilirsiniz. Şimdi sizi yalnız bırakayım." Kapının yanındaki özel bölmeyi kastediyordu. "Çıkmak istediğinizde zile basın, ben hemen gelirim."

Sonra Helen gitti ve kapıyı arkasından kilitledi.

Ellie George'a dönüp kutuyu uzattı. "Al, bu senin..."

George suçlulukla iç çekerek, "Aslına bakarsan bu ikimizin de değil," dedi. İşin garibi bir parça da korkuyordu. Öte yandan neden böyle hissettiğini bilmiyordu. "Ama anahtarı sana verdi." George kutuyu tuttu, Ellie de minik anahtarı kilide soktu. Uzun zamandır kapalı olduğu anlaşılan kilit biraz zorlamayla açıldı. Demek Penny buraya hiç uğramamıştı.

George kutunun kapağını kaldırdı. İçindeki sarı zarfı çıkarıp boş kutuyu Ellie'ye verdi. Ellie kutuyu tekrar kilitledi ve çalışma masasının üstüne koydu. George'un kalbi deli gibi atıyordu. Zarfı kolunun altına sıkıştırdı.

"İçinde ne olduğuna bakacak mısın?" diye sordu Ellie.

"Gerek yok, sanırım zaten biliyorum."

Ellie şaşkın görünüyordu.

"Penny'nin bir geçmişi vardı."

Ellie zarfı göstererek, "Yani sen şimdi onun geçmişini aldın," dedi. "Ben de geleceğini. Umarım bugününe sımsıkı tutunmayı başarır..." Sonra gayet normal bir şekilde dönüp zile bastı. Hizmet verme heveslisi Helen, saniyeler sonra yanlarında bitti. Yanında kutu şeklinde bir fotoğraf makinesi ve kâğıt getirmişti. George fotoğraf çekilme talebini reddederken Ellie kâğıda Penny Bright olarak imza atmayı seve seve kabul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmişti. Hayranının talebini yerine getirdikten sonra arabaya döndüler.

George arabayı çalıştırıp sarı zarfı torpidoya koydu. Bu sırada Ellie de radyoyu açmakla meşguldü. Zaten ne zaman birlikte yolculuk etseler Ellie klasik müzik yayını yapan bir istasyon bulana dek radyoyu karıştırırdı. George virajlarda yol almaktan ve konçerto dinlemekten bunalsa da Ellie istifini bile bozmazdı.

Opera... Yine opera... George her zamanki gibi kaderine boyun eğmişti.

Ancak birden Ellie'ye baktı ve bir tuhaflık olduğunu fark etti. Ellie buğulu gözlerle uzaklara bakıyordu. Ayrıca bileğindeki tüyler de diken diken olmuştu.

"Ellie? Sen iyi misin?"

Ellie dalıp gittiği yerden döndü, göz pınarları yaş doluydu. "Ben... Bu arya..."

"Bu ne ki?"

"*Un bel di*..."

"Yani? İngilizce lütfen?"

"*One fine day*. Güzel bir gün... Puccini'nin eseri *Madama Butterfly* operasından meşhur bir arya."

"Niçin ağlıyorsun?"

"Sözleri... Sanki... Sanki onları ilk kez duyuyorum, yani bir anlığına öyle hissettim."

"Dur bir saniye... Sen Fransızca biliyor musun?"

Ellie hafifçe tebessüm etti. "Aslında sözleri İtalyanca..." Sonra radyonun sesini açtı. "Cio-Cio-San sevgilisinin bir gün döneceğine bütün kalbiyle inanıyordu... Dinle... 'Gördün mü bak o geliyor...' İşte burası..." Burada Ellie'nin sesi soluğu kesildi. Daha fazla konuşacak hâli kalmadığını ve küçük bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çocuk gibi kabuğuna çekildiğini gören George'un içinden elini sıkıca tutmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek geldi.

"Konu Dieter değil mi? Almanya'daki şu genç adam?"

Ellie kederle başını salladı ve mahzun bir ifadeyle dudaklarını sıktı. "Bu çok saçma... Ben Cio-Cio-San değilim, o da Pinkerton değil... Babası uzun zamandır hasta, onu bırakıp da gelemez tabii ama..."

"Ama birini çok seversen içinde her daim onu kaybetme korkusunu taşırsın."

"Kesinlikle," dedi Ellie, bir mendil almak için çantasına uzanarak. "Ben... Benim için değerli olan herkesi kaybettim George. Bazen acaba bu benim hatam mı diye düşünmeden edemiyorum. Belki de bu kadar ilgisiz, mesafeli ya da soğuk olmasaydım..."

George emniyet kemerini çıkardı ve Ellie'ye sarılmak için uzandı. Ancak bu sefer hiç beklemediği bir tepki aldı. Ellie her zamanki gibi ürkerek kendini çekmemişti. Bu sefer kollarını George'un boynuna dolamış ve hafifçe kendisine sarılmasına müsaade etmişti. George'un aklına birden gerçek Penny geldi. Ellie ve o ne kadar farklıydı. Her şeyden evvel Penny'nin sarılmaları yumuşak ve samimiydi. George'un kollarının arasına kendini gömercesine, varlığını huzur limanına yanaştırırcasına sarılıyordu. Hâlbuki Ellie dik, gergin ve kaskatıydı... Akla gelebilecek her konuda Penny'yi başarılı bir şekilde taklit edebiliyordu. Fakat bunun gibi özel, savunmasız, duygu yüklü anlarda aralarındaki büyük fark gün gibi ortaya çıkıyordu. Saniyeler sonra Ellie kendini çekti. Sırtını dikleştirdi ve gözyaşlarını kontrol altına almaya çabaladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Başka bir kanal aç," dedi Ellie şaşırtıcı bir şekilde. "İngilizce pop müzik mesela... En azından o müzik kimseyi ağlatmaz."

George Ellie'nin ukalalığına ve küstah yorumuna biraz sinirlenmişti. Ancak bu kez ona cevap yetiştirmek yerine hafifçe tebessüm edip kanalı değiştirmeyi tercih etti. "İşte sana İngilizce pop müzik..."

George talebi üzerine Ellie'yi Leicester Meydanı'nda indirdi. Ellie soluğu hemen müzik dükkânlarında aldı, evde dinlemek için plak almak istiyordu. Malum, uzun zamandır kaliteli, hatta muhteşem müziğin hasretiyle yanıp tutuşuyordu. George pop müzikte ne bulduğunu ve pop müziği neden sevdiğini açıklayabilirdi aslında, fakat Ellie'nin fikirleri değişmezdi. Kim ne derse desin Ellie'ye göre pop kısa süreli bir zevk, zamanda iz bırakamayacak türden bir müzikti. Öte yandan ünlü opera arya-ları tarihin her köşesinde değerli bir mücevher gibi parıldar, değişen nesiller sadece değerine değer katardı. Charing Cross Sokağı'nda ikinci el bir dükkâna rastladı. Köhne ve tozlu bir mekândı. Tezgâhın arkasında duran iri yapılı adam dükkânın önündeki hoparlörden yayılan caz şarkısına ıslığıyla eşlik ediyordu. Ellie birkaç dakika bakındıktan sonra Maria Callas koleksiyonuna ait bir uzunçalar buldu. Adından uzunçaları alıp ödeme yapmak için kasaya gitti.

Adam ürünü karton torbaya koyarken, "Sen Penny Bright'sın..." dedi.

"Hayır," dedi Ellie anında. "Yalnız, bu cümleyi sürekli duyuyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dükkândan çıktı ve daha fazla tanınmamak için hemen bir taksi çevirdi.

Eve döner dönmez yeni plağını pikaba koydu ve sesini sonuna kadar açtı. Ardından kanepeye oturup gözlerini kapattı. Plaktaki şarkıların hepsini tek tek dinledi. Böyle yüce bir müziğin karşısında içgüdüleri sessiz kalamıyordu. Göz pınarlarında biriken yaşları zapt etmeye çalışmaktan boğazı yanıyor, ses telleri sessiz bir isyana yelteniyordu. Notalar yukarı tırmandıkça yüreğinin en derinine ulaşıyordu. Şarkı söylemek istiyorum...

Bu içgüdüye daha fazla karşı koyamazdı. Birden ağzını açtı ve esere eşlik etmeye başladı.

Yalnız... Bir sorun vardı... Sesi, söyleyişi doğru gelmiyordu...

Tabii ya... Doğru değildi çünkü hem sesini ısıtmamıştı hem de tuzlu gözyaşlarından boğazı yanıyordu. Maria Callas gibi bir üstadın söylediği eserin ortasına pat diye girmek ve ona hakkıyla eşlik edebileceğini sanmak... Bunu yapabileceğini düşünmek düpedüz aptallıktı. Yine de başka bir sorun daha vardı ve bu onu çok rahatsız ediyordu. Bir kere sesi boğuk çıkıyordu; duygulardan arındırılmış, rehavet örtüsüyle kaplanmışçasına mat, soğuk ve uyuşuk... Bunun nedenini anlamak çok da zor değildi. Yoğun turne programı, geç saatlere kadar sahnede olmak, kötü bir yöntemle şarkı söylemek... Bütün bunların karşılığında yığınla para kazanmıştı tabii... Ama hayatta her şeyin bir bedeli vardı ve şu an ödediği büyük bedelle yüzleşiyordu.

Birden kafasının içinde babasının sesini duydu ve tepeden tırnağa ürperdi. "Aferin Ellie, en değerli enstrümanını mahvettin..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George ahşap ağırlıklı tasarlanmış sıcak stüdyosuna girip çalışma masasına oturdu. Bir yandan düşünüyor, bir yandan da zarfın kenarıyla oynuyordu. Bu aşamaya geldikten sonra... Yani her şeyi göze alıp belgelere ulaştıktan, zihni ve vicdanının sesini bastırdıktan sonra küçücük bir mührün ona engel olmasına izin mi verecekti?

Hayır, elbette vermeyecekti. Önce dikkatli bir şekilde zarfın kapağını kaldırmaya çalıştı, ama kımıldatamadı bile... Sonra mektup açacağını aldı ve zarfın mahremiyetine hızlı bir hamleyle son verdi. İçindeki kâğıtları masaya yaydı.

Bir süre suçluluk duygusunun ağırlığıyla ezilen kalbine rağmen belgelere göz attı. O kadar dalmıştı ki kapı tıklatılınca korkuyla sıçradı. Sonra alelacele belgeleri görünmeyecek bir köşeye tıktı.

"İçeri gel,"

Aila kapıyı açtı. "*Lemmikki*, bir konuyla ilgili fikrine ihtiyacım var." Elinde bir çift minik deri ayakkabı vardı. İşin ilginci onları dünyanın en nadide şeyiymiş gibi özenle, şefkatle ve bir parça da sahiplenici bir edayla tutuyordu. "Galiba boş yere telaş yapıyorum..." Aila'nın sesinin canlılığını yitirdiğini fark eden George, belgeleri aklından çıkarmaya ve bütün dikkatini karısına yöneltmeye çalıştı.

"Onlar da ne?"

Aila minik ayakkabıları gösterdi, sesinde belli belirsiz bir titreme vardı. "Bu Julia'nın bebeğinin hediyesi, pazar günkü vaftiz töreni için... Sence... Çok eski olduklarını biliyorum, ama hiç kullanılmadılar. Ayrıca çok da güzeller. Bu kadar şirin ayakkabıları dolapta bekletmek haksızlık olur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George o an neden bahsettiğini anladı. Aila o bebek ayakkabılarını üçüncü hamileliğinde (korku ve umutla geçen on iki haftalık süreçte) heyecanla almıştı. Gebeliği yine düşükle sonuçlanınca da o ayakkabıların lafını bile etmemişti. Tabii, bu onları tamamen unuttu demek değildi. O ayakkabıları sahip olamadıklarının somut ve hüzünlü bir temsili olarak senelerce bir köşede saklamıştı. Bunlara tanık olan George da öfke, yorgunluk ve suçluluk duygularıyla kıvranmış, biricik karısının durumuna çare olamamanın acısını çekmişti. Şimdi yine öyle hissediyordu. Aila'ya sıkıca sarılmak, yaralı yüreğindeki bütün gamları çıkarıp uzaklara savurmak istiyordu. Aila'yı yavaşça kendine çekip kucağına oturttu. Ardından yumuşacık boynuna bir öpücük kondurdu. "Aila onları saklamak istiyorsan sakla..."

"Sanırım bunu yapmamalıyım."

"O zaman onları Julia'ya ver, bayılacaktır."

Aila gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Bu hafta sonu bir yerlere gitmeye ne dersin?" Paris belki? Çok uzun zamandır birlikte keyifli bir şeyler yapamadık."

"Evet, çok isterim. Fakat vaftiz..."

"O zaman ondan sonraki hafta sonu gideriz. Seni gezdirmek ve şımartmak istiyorum."

Aila küçük bir kahkaha attı. "Ne yalan söyleyeyim, biraz şımartılmak benim de hoşuma gider." Kocasının kucağından kalkıp kapıya yöneldi. "Turne bittiği için çok memnunum. Seni yeniden evde görmek güzel..."

"Yeniden evde olmak gerçekten güzel... Aila, rica etsem çaydanlığı ateşe koyar mısın? Buradaki işim bitmek üzere..."

Aila çıkar çıkmaz belgeleri koyduğu yerden çıkarıp zarfa yerleştirdi. Tekrar yakalanmamak için elini çabuk tutması

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gerekiyordu. Sonra telaşlı parmaklarının arasındaki zarfa baktı. Eee... Şimdi bunları ne yapacaktı? Yok edemezdi çünkü Penny bir gün dönebilir ve bunları sorabilirdi. Bir süre düşündükten sonra zarfı dosya dolabına kaldırdı. Önce dolabı, sonra da ofisinin kapısını kilitledi. O belgelerin gizli kalması hayati derecede önem arz ediyordu.

Ellie TRG Plak'ın ofisindeydi. Hakkında basında çıkan son haberlerin kopyasını alırken Ivan Hamblyn'i gördü.

Ivan Hamblyn her zamanki gibi çok şıktı. Mağrur bir şekilde koridordan ofisine doğru yürüyordu. Laf ebeliğinde ihtisas yapmış Alice, önündeki işi bırakıp Ivan'ın arkasından bakan Ellie'yi seyretmeye başladı.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye takıldı Ellie'ye.

Ne yaptığının farkına varan Ellie güldü. "Ben... Hayır, aslında Ivan'ı görmek bana bir şeyi hatırlattı. Sakıncası yoksa ofisine gidip onunla konuşabilir miyim? Randevum yok ama..." Evde keşfettiği şey fena hâlde canını sıkıyordu. En değerli varlığı olan sesinin göz göre göre yok olmasına izin veremezdi. Evet, bu durumu düzeltebilirdi. İhtiyacı olan tek şey sesinin yapısını ve durumunu anlayacak, onu eski hâline nasıl döndürebileceği konusunda yol gösterebilecek iyi bir öğretmendi. Sonuçta Londra'daydı; harika öğretmenler büyük şehirlerde yaşardı, öyle değil mi? Tek yapması gereken konusunda yetkin öğretmenlerden bir tanesine ulaşmaktı.

Bremen'deki seçmelerde nasıl şarkı söylediğini gören ve hâlihazırda TRG Plak'ın klasik müzik bölümünü yöneten Ivan Hamblyn, bu konuda ona yardımcı olabilirdi. Ivan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

muhtemelen aradığı türden bir öğretmen tanıyordu, hatta öyle olduğundan adı gibi emindi.

Alice bu esnada randevu defterini kontrol ediyordu. Sayfanın üstene kalemle vurarak, "Şey, aslında lord hazretleri on dakikalığına müsait," dedi. Bir iki saniye sonra da, "Yalnız ondan sonra mutlaka katılması gereken bir satış toplantısı var," diye ekledi.

Ellie Alice'in taktığı lakabı fazla abartılı buldu. Çünkü onunla birkaç kez karşılaşmıştı ve Ivan her seferinde gayet candan ve mütevazı davranmıştı.

Alice işaret parmağını ofis kapısına doğru uzatarak, "Haydi gel, seni ben götüreyim," dedi.

"Teşekkür ederim." Ellie suçluluk bilinciyle gereksiz açıklamalar yapmaya yeltendi. "Eski bir arkadaşıma senfoni bileti ayarlamaya çalışıyorum da... Tanıdıkları devreye sokmakta fayda var diye düşündüm." Ancak bu konu Alice'in ilgisini pek çekmemişti.

"Hı hı," diye geçiştiren Alice, ofis kapısının önüne gelince durdu. Ivan'ın adı kapının üstündeki tabelaya altın rengi büyük harflerle yazılmıştı. "İşte geldik. Belki de sonrasında karşılıklı bir çay içeriz. Hani hep söz verdiğin ama içmek için bir türlü fırsat bulamadığımız?"

Ellie şevkle başını salladı. "Tabii ki... Tabii ki içeceğiz, ama bugünlük beni affet. Buradan çıkınca halletmem gereken acil bir işim var."

Alice yapmacık bir tebessümle yanından ayrıldı. Ellie kapıyı tıklatıp içeri girdi.

Ivan Hamblyn şaşkınlıktan elindeki dolma kalemi masanın üstüne düşürdü. "Penny?" diyerek ayağa kalktı. "Bu ne güzel bir sürpriz..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie kapıyı arkasından kapattı. Ivan gri takım elbise giymiş, mavi renk ipek kravat takmıştı. Pikabın sesini kısarak Ellie'ye oturmasını işaret etti.

"Bach'ın Brandenburg Konçertoları," diye açıkladı. "Barok müzik eşliğinde daha verimli çalışıyorum."

Ellie Ivan'ın tam karşısına oturup gözünün önüne gelen saçını kenara attı. Penny Bright rolünden ödün vermemeye çalışarak, "Ne hoş," dedi. Sadece yüzeysel iki kelime... Aslında dilinin ucuna kadar gelen şeyler çok başkaydı; Barok müzikten, uyumsuz entonasyonlarından ve kontrast adı altında yaratılan karmaşadan nefret ettiğini, romantizmin hisli ezgilerinin ve ruha yaptığı tatlı armonik işkencelerin müzik zevkine daha çok hitap ettiğini söyleyebilmek ne güzel olurdu. Ama yapamazdı çünkü o güne kadar birçok kez kendini ziyadesiyle ele vermişti. Gerçek Penny müzik konusunda çok ama çok az şey biliyordu. Müzik konusundaki bilgisinin küçük bir bölümünü bile ortaya sermek, Ellie için tehlikeli bir uçurumun kıyısına ilerlemekle eşdeğerdi. Boğazını temizleyerek konuya nasıl gireceğini düşündü.

Ivan mavi bakışlarını Ellie'nin göz bebeklerine yönelterek, "Sevgili Penny, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Opera söylemeyi öğrenmek isteyen bir arkadaşım var."

Ivan başını salladı. "Anlıyorum."

"Ona bu konudaki en iyi öğretmenlerin Londra'da olduğunu söyledim. Düşündüm de belki siz nereden başlamak gerektiği konusunda fikir verebilirsiniz."

Ivan telefon rehberini karıştırmaya başlamıştı bile. "Arkadaşın bayan bir öğretmen mi tercih eder?"

"Kendisi soprano..." Ellie birden yaptığı hatanın farkında vardı. Yüzüne aptal bir ifade kondurup omuz silkti. "Artık her ne demekse..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İngiliz sesleri ve Avrupai sesler arasında büyük farklar var," dedi Ivan. "Çoğu insan Rus ya da İtalyan gibi Avrupai tarzları tercih eder. Sence arkadaşın İngiliz bir öğretmenden yeterince fayda görebilir mi?"

Ellie savunmaya geçercesine cevap verdi. Ivan'ın altını çizdiği ayrımı kendisi de biliyordu. İngiliz sesler çok daha düşük bir tonda eğitiliyordu. O böyle bir şey istemiyordu. O en az babası kadar iyi ve işinde uzman birini istiyordu. "Tercihen Avrupai tarzda eğitim veren bir öğretmen ister, tabii Londra'da böyle biri varsa..."

"O hâlde senin aradığın kişi Dobryna Grusova... Öğrencilerinin göz bebeği gerçek bir madam. Aslen Rus, ancak hayatı Avrupa'da geçmiş. Dünya çapında birçok ünlü vokal ondan eğitim aldı. Kısa bir süre İngiliz Ulusal Operası'nda öğretmenlik yaptıysa da tarzını pek uygun bulmadılar. Bu piyasada dengesiz, sinirli, hatta gaddar derecesinde acımasız biri olarak nam salmıştır. Ancak mutlaka hedeflediği sonuca ulaşır. Şahsi fikrimi sorarsan o çok ama çok iyi bir hoca, hatta en iyisi. Bu arada arkadaşının maddi durumunun en iyisiyle çalışmak için yeterli olduğunu farz ettim ama..."

Ellie heyecanını gizlemeye çalışarak, "Evet, öyle. Para sorun değil," dedi. Madam Grusova kulağa harika geliyordu.

Ivan kodlayarak kadının tam adını ve telefon numarasını söyledi, Ellie de çek defterinin arkasına hızlıca not etti.

"Umduğun gibi sonuçlanmazsa bana mutlaka haber ver, bildiğim başka isimler de var," dedi Ivan.

Ellie çek defterini çantasına koyup ayağa kalktı. "Çok teşekkür ederim. Bir şey daha... Buraya geldiğimi George'a söylemezseniz çok memnun olurum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ivan'ın dudaklarında manalı bir tebessüm belirdi. "Anlıyorum... Tamam, sorun olmaz."

Ellie kapıya doğru yürümeye başladı.

Bu sırada Ivan, "*Viel Glück,*" dedi.

Ellie donup kaldı... Ivan az önce onunla Almanca konuşmuştu. Hemen döndü, bozuntuya vermemek için gülümsedi. "Affedersiniz ama az önce ne dediniz?" Kalbi deli gibi atıyordu. Yüce Tanrı aşkına şimdi ne yapacaktı? Anlamamış gibi davranmaya devam mı edecekti? Yoksa hemen dökülüp kimseye söylemesin diye ona yalvaracak mıydı? Ivan ondan kesin şüpheleniyordu. Bu yüzden az önce Almanca konuşmuştu, onu denemek için... Evet, başka bir neden söz konusu bile olamazdı. Birden ne yapması gerektiğini buldu; Ivan'a kendini açık etmek çok tehlikeliydi. Süreci gözünün önüne getirdi. Ivan'la gelecek vadeden küçük bir opera şarkıcısıyken tanışmıştı, George adını ve adresini ondan almıştı, şimdi de... Bir budala gibi direkt onun ofisine gelmiş ve sözde arkadaşının alacağı opera derslerinden bahsetmişti...

O esnada Ivan, "Almanca," diyerek korkularının arasına girdi. "İyi şanslar anlamına geliyor." Ivan'ın yüz ifadesinden bir anlam çıkarmak imkânsızdı. Ya anlamamıştı ya da düşüncelerini belli etmemek konusunda gerçek bir ustaydı.

Ellie kafası karışmış numarası yaptı. Ivan'ı kuşkularının doğru olabileceğine dair cesaretlendirmemekte fayda vardı. "Ah, öyle mi? Sanırım ihtiyacı olacak."

"Bu arada eğer arkadaşın klasik müzik alanında İngiltere'nin en prestijli markasıyla çalışmayı düşünürse mutlaka benimle iletişime geçsin."

"Sanırım bahsettiğiniz türden bir başarı arkadaşım için çok uzak," dedi Ellie.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ivan ellerini ayırıp hafifçe omuz silkti. "Tamam, o hâlde hoşça kal Penny."

"Teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

Ellie hızlı adımlarla koridoru geçti, Alice'e üstünkörü bir veda etti ve kendini temiz havaya attı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yalnız bunun nedeni bu hayattaki en büyük tutkusuna yaklaşmanın verdiği heyecan mıydı? Yoksa yakayı ele verdiğini sanırken kıl payı kurtulması mıydı? Bilmiyordu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Sekizinci Bölüm

"Biliyor musun, seninle gurur duyuyorum..."

Banyo zeminine diz çökmüş olan Angela, kafasını kaldırıp baktı. Tuvaleti ovarak temizliyor, sıhhi açıdan yeni müşterilerin kullanımına hazır hâle getirmeye çalışıyordu. Silas'm yüzündeki ciddi ifadeyi görünce gülmekten kendini alamadı. "Tuvaleti bu kadar güzel temizlediğim için mi benimle gurur duyuyorsun?"

Silas gülümsedi. Bastonunu katlayıp koltuk altına sıkıştırdıktan sonra kirli sepetinin kenarına oturdu. "Ne demek istediğimi gayet iyi anladın. Ayrıca bunca zamandır birlikteyiz, böyle şeyleri söylemenin benim için ne kadar zor olduğunu da biliyorsundur... Yani..."

"Evet, biliyorum ve iltifatını nezaketle kabul ediyorum." Tahta fırçayı sepete koyduktan sonra lastik eldivenleri çıkardı. "Teşekkür ederim Kyrios Silas... Güzel gidiyor değil mi?"

"Fırındaki Lilika senin bir dâhi olduğunu düşünüyor."

"Galiba bunun nedeni piknik sepetindeki yemekler için küçük çaplı bir servet talep etmesi." Ellerini yıkayıp kot pantolonuna kuruladı. "Haydi, gel benimle, sana sormam gereken

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir şey var." Silas onu takip etti. Birlikte yatak odasına geçtiler. Angela ilk iş panjurları açtı, sonra da yatağı yapmaya koyuldu.

"Nedir?" diye sordu Silas merakla.

"Bu işe memnun olan tek kişi Lilika değil," dedi Angela. "Geçen gün Kaptan Lianis'le uzun uzun sohbet etme imkânım oldu. Bana çok ilginç şeyler anlattı."

"Leo Lianis asla gerçekleştiremeyeceği fikirler üretmeye pek meraklıdır," diye uyardı Silas. "Eee, sana ne dedi?"

Angela Silas'ın ikazını duymazdan gelerek anlatmaya başladı. Daha doğrusu hem çalıştı hem anlattı. "Söylediğine göre tek bir odamız olduğu için dört kez müşterileri geri çevirmek zorunda kalmış. Hesaplamalarına göre tekneye bir yerine üç çift alırsa haftada fazladan bir sefer daha yapacak parayı kazanabilirmiş. Bir düşünsene, bu işten bütün ada kârlı çıkar. Her dükkân daha sık mal alır, her hane ana karaya çıkma fırsatını daha çok elde eder." Bu sırada Angela örtüyü düzeltti, yastıkları kabarttı ve yatağın ucuna oturdu.

Silas şaşırmışa benziyordu, daha doğrusu kafası karışmıştı. "Ama burada altı kişiyi ağırlayamayız."

"Biliyorum."

"O hâlde aklımda ne var?"

"Yatak ve kahvaltı hizmeti veren özel bir yer, adada bir pansiyon..."

"Nerede? Nerede?"

"Deli Mia'nın boş evinde, hani kayalıkların oradaki ıssız yer."

Silas yanaklarını şişirip hızla içindeki havayı bıraktı, yani kendince ofladı. Bu fikirden hiç haz etmediğini daha iyi gösteremezdi. "Bu çok aptalca bir fikir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama neden?" diye sordu Angela. Silas'ın kuşkuları ve itirazları karşısında kolay pes etmemekte kararlıydı. "Orayı hiç kullanmıyor, o evin boyutu planladığımız iş için çok uygun. Hem sonra çok sağlam inşa edilmiş. Tek yapman gereken Mia'ya gidip o ev için ne kadar kira istediğini sormak sonra..."

"Ben o kadının on metre yakınına bile gitmem!"

Silas'ın ciddi ciddi heyecanlandığını ve öfkelendiğini gören Angela, anında geri adım attı. "Tamam, sen gitme. O hâlde ona ben soracağım. Yalnız bu işi yapabilmem için senin rızan ve yardıma gönüllü olman çok önemli. Sensiz hayatta başaramam."

"Bence şu an boşuna tartışıyoruz. O kadın hayatta kabul etmez."

"Bence edebilir..."

Silas gürültülü bir şekilde nefes aldı. "Bak, benden sana tavsiye; ne yaparsan yap ama o kadından uzak dur. Ondan sana hayır gelmez."

Bir an sessizce durdular. Şiddetli bir deniz meltemi camları titretirken Angela evlerin çatılarına, adanın üstünde kümelenen bulutlara baktı. Kaptan Lianis'in bugün hiç turist getirmeyeceğini biliyordu çünkü hava bozmak üzereydi. Belki de Silas'ın hakkı vardı. Belki de elindekiyle yetinmeyip işi büyütme hayalleri kurmak aptallıktı.

Angela sessizliği yararak, "Gerçekten o kadar tehlikeli mi?" diye sordu.

"Olabilir."

"Peki, neden o kadar zengin? Madem deli, niçin o kadar çok parası var? Deli insanlar genelde fakir olur, mukavvaların üstünde falan yaşar." Eski, soğuk, nahoş bir anı gölgelerin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arasından çıkıp gelir gibi oldu ama Angela onu anında geldiği karanlığa geri postaladı.

"Delirmeden önce de zengindi. O evi yıllar önce buraya geldiğinde aldı. İnsanların söylediğine göre zamanında Avrupa sosyetesine mensup zengin bir kadınmış, sonra bir adama âşık olmuş ve adam kalbini kırmış. Çok uzun zaman öncesinden bahsediyorum tabii..." Silas elini salladı. "Tepedeki malikâneye taşınmadan önce kayalıkların oradaki evde oturuyordu. Onu pek gören olmazdı. Herkes aşk acısından delirdiğini söyler."

"Belki de deli değildir. Belki de sadece yalnızdır..."

"Yalnız insanlar komşularının evcil hayvanlarını zehirlemez, dükkânlarda yabancılara bağırıp edepsizce konuşmaz, kendilerini tozlu bir malikâneye kapatmaz ya da postacıları silahla tehdit etmez."

Angela duyduklarını kafasında evirip çevirdi. Silas'm onun hatırına bile o kadının yanına gitmeyeceğini biliyordu. Asıl soru Deli Mia denilen o kadınla konuşmaya kendisi cesaret edebilecek miydi? Sonra kayalıkların oradaki evi gözünün önüne getirdi; temizlenmiş, boyanmış, yeniden dekore edilmiş hâlini tabii... Önünde duran parlak renkli yarım düzine motosikleti bile görür gibiydi. Bu hayal o kadar cezbediciydi ki galiba yapacaktı, yani en azından bir deneyecekti. Belki de Mia o kadar da korkulacak biri değildi. Belki de Silas biraz fazla abartıyordu. Sonuçta küçük yerleşim yerlerinde işler böyle yürürdü; zamanla rivayetler masala dönüşürdü.

Silas kuşkulu gözlerini kısarak, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela gülümseyerek, "Acaba rıhtıma gidip Kaptan Lianis'in bana yeni konuklar getirip getirmediğine baksam mı diye düşünüyordum," dedi.

"Angela, sakın uyarılarımı hafife alma."

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Kyrios Silas." Angela yatağın ucundan kalkıp gerindi. "Aslında haklısın. Belki de Mia'yla konuşmaya çalışmak başıma bela almaktan başka bir şey değil."

Aniden yağmur başladı... Angela camların buğusunu temizlerken bir karar aldı. Hava açar açmaz ilk iş malikâneye gidecek ve kendini Deli Mia denilen kadına tanıtacaktı...

Ellie otobüs durağından Madam Grusova'nın evine doğru yürümeye başladı. Tanınmamak için elinden geleni yapmıştı; bol elbise, düz ayakkabılar, saçlarını gizlemek için eşarp, gözlerini perdeleyen büyük camlı siyah güneş gözlüğü... Bu kadar tedbirden sonra Greenwich seyahatinin mahremiyet içinde geçmesini ümit ediyordu. Taksiyle de gidebilirdi tabii, fakat Greenwich'e kadar taksi tutmak tuzluya mal olurdu ve Ellie cimri denecek kadar tutumluydu. Küçük banka hesabındaki rakamların günden güne arttığını görmeyi çok seviyordu. O kadar ki ne zaman para çekmesi gerekse ve rakamlar biraz olsun azalsa kalbi sıkışıyordu. O rakamlar sayesinde yoksul günlerine geri dönme korkusu azalıyor, o rakamlar sayesinde bu hayatta güvende hissetmek diye bir şeyin mümkün olabileceğine inanıyordu. Evet, hayatında ilk kez kendini rahat hissediyor ve geleceğe güvenle bakabiliyordu. Bu duygunun yüreğindeki ferahlatıcı etkisi uğruna azami seviyede tutumlu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

davranıyordu. Tek lüksü Dieter'le yaptığı telefon görüşmeleriydi. Onun masrafını bile kendine has yöntemlerle telafi etmeye çabalıyordu. En basitinden en ucuz yemeği yiyor, olabildiğince az elektrik kullanıyor ve nadiren yeni giysiler alıyordu. Neyse ki tren ve otobüsler çok ucuzdu, onlarla aktarma yaparak dilediği yere gidebilirdi. Bu uğurda tanınma riskini bile göze alabiliyordu.

Madam Grusova'yla henüz konuşmamıştı. Telefonla aramıştı gerçi, ama telefona şan hocasının asistanı çıkmıştı ve randevunun saatini onunla organize etmişlerdi. Asistanının anlattıklarına göre madam yeni öğrencileri kısa bir mülakat sonrasında kabul ediyordu. Bir de kendisi insanların ne kadar zengin olduklarından ziyade seslerine önem veriyordu, yani asistanı bu şekilde söylemişti. Birinin şarkı söyleme konusunda yeterli kabiliyete sahip olmadığına kanaat getirirse onu anında reddediyordu. Kadının bu denli zor ve prensipli olması Ellie'yi hem cezbediyor hem de biraz ürkütüyordu. Ancak yapacak bir şey yoktu. Ivan Hamblyn bu kadının piyasadaki en iyi öğretmen olduğunu söylemişti ve Ellie en iyisiyle çalışmak istiyordu.

Hayalinde gerçek bir madama yaraşır şekilde büyük ve gösterişli bir ev canlandırmıştı. Ancak gerçek yanından bile geçmiyordu. Madamın yaşadığı yerin çatısı sıradan kiremitlerle kaplı, çoğu insanınki gibi bakımlı bir bahçeye sahip, beyaz renk, yarı müstakil bir ev olduğunu görünce epeyce şaşırdı. Ön bahçeyi geçip zile bastı. Kapıyı orta yaşlı bir kadın açtı.

"Madam Grusova?" dedi Ellie.

"Hayır, ben Clare kendisinin asistanıyım. Sen Penny olmalısın."

"Evet."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İçeri gel. Madam da çayını bitirmek üzereydi." Clare'in önderliğinde aydınlık bir koridordan geçtiler. İçerisi buram buram ilaç ve dezenfektan kokuyordu. Salonun bir köşesinde Ellie'nin adını bile bilmediği tıbbi aletler duruyordu; oksijen tüpünün konulduğu tekerlekli tuhaf bir araba, ondan sarkan borular, tüpler... Ellie bunun üzerine Clare'in kılık kıyafetine bir kez daha baktı. Mavi renk sade elbisesi ve düz ayakkabılarını görünce acaba Clare asistanlığın yanı sıra hemşirelik de mi yapıyor diye merak etti. Kim bilir, belki de madamın düzenli bakım gerektiren bir hastalığı vardı...

Clare onu daha sonra ahşap yer döşemeleri, küçücük bir penceresi olan müzik odasına aldı. Koyu kahverengi perdeler ve odanın büyük bölümünü kaplayan kocaman piyano yüzünden içerisi olduğundan daha kasvetli görünüyordu. Clare döşemeleri yıpranmış berjeri işaret ederek, "Burada bekle, madam birazdan gelir," dedi.

Clare odadan çıktı ama Ellie oturmak yerine pencerenin yanına gitti. Biraz gün ışığı girsin diye perdeyi açtı. Aslında cadde bir hayli hareketliydi, bir sürü araba geçiyordu. Ancak pencerelerdeki çift camlardan olsa gerek içerisi neredeyse hiç ses almıyordu. Ellie eşarbını ve güneş gözlüğünü çıkarıp çantasına koydu. Tam o sırada kapı tarafından bir ses geldi.

"Sen Penny misin?"

Hemen dönüp baktı. Madam Grusova şüphesiz Ellie'nin ömrü hayatında gördüğü en yaşlı insandı. Sırtı kamburlaşmış, yüzü buruş buruş olmuştu. Tahminine göre en az seksen yaşındaydı, gerçi doksan olduğunu öğrense de hiç şaşırmazdı.

"Evet, ben Penny," dedi Ellie elini uzatarak. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Madam, Ellie'nin eline bakarak burnunu kırıştırdı. "Aynı şeyi söyleyebilmem için öncelikle nasıl şarkı söylediğini duymam gerek," dedi. Hemen piyanonun başına geçti ve Ellie'ye sağında durmasını işaret etti. Tabureye yavaşça oturup tuş kapağını açtı.

Ellie, "Çocukluk ve ergenlik dönemimde opera söylemek için eğitildim," diye açıklama yapmaya yeltendi. "Fakat son zamanlarda..."

Madam bu sefer de sağ eliyle susmasını işaret etti. "İzahat istemiyorum. İzahatların nezdimde hiçbir kıymeti yok. Ben sadece şarkı söylediğini duymak istiyorum. Sesler benimle konuşur, bilmem gereken her şeyi bana sesin söyleyecek. Yani şimdi..." Güçlü bir tondan ses verip arpej yaptı.

Ellie derin bir nefes alıp yüksek sesle şarkı söylemeye başladı. Bir anda öğrendiği her şeyi hatırlamıştı sanki... Nefesini doğru kullanıyor, ses perdesini düzgün şekilde ayarlıyor, en tiz notalara çıkmak için gereken teknikleri uyguluyordu. Sesinin yüksek tonlarda rahatça kanat çırptığını fark edince kendiyle gurur duydu. Hâlâ biraz boğukluk vardı tabii, bazı bölümleri istese de net çıkaramıyordu. Ancak bunların çok da sorun yaratacağını düşünmüyordu. Muhtemelen madam bu ufak pürüzlerin altında yatan gerçek potansiyeli fark edecekti.

Beş dakika sonra madam arpejin ortasında durdu, Ellie de anında sustu. Madam ona doğru dönüp gözlerinin içine baktı. Müstakbel hocasının dudak büktüğünü gören Ellie'nin nabzı hızlandı.

Madam sonunda heyecanlı bekleyişe bir son vererek, "Seni kabul etmeyeceğim," dedi.

"Ne! Ama neden?" diye itiraz etti Ellie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kötü, hatta korkunç alışkanlıklar yüzünden... Maalesef onları düzeltemem."

Gururu kırılan Ellie, haddini aşmak pahasına kendini savundu. "Ama ben iyi bir şarkıcıyım. Bunu duyamıyor musunuz?"

"Bir zamanlar öyle olabilirsin ama sesin büyük hasar görmüş."

"Hasar mı görmüş?" Acı tespiti duyduğu an yüreği buz kesti. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Ses tellerin şişmiş, sesine hiç dikkat etmemişsin. Ses tellerin doğru şekilde titreşmiyor." Madam iki elinin işaret parmağını kaldırıp sertçe birbirine vurdu. "Nefesin yetmiyor, sesinde de çatallanma var. Bu nasırlaşmaya kadar varabilir. Daha şimdiden tınısında ve elastikiyetinde sorun var. Hâl böyleyken seninle bir yola çıkmak istemem. Bir yıla kalmadan sesini tamamen kaybedilirsin."

Duyduğu şeyler yüzünden dehşete kapılan Ellie'nin nutku tutuldu. Bunu hiç bilmiyordu... Yani sesini bu kadar kolay ve çabuk kaybedebileceğini... Hiç uyarı sinyali olmadan böyle büyük bir felaketin eşiğine gelebileceğini... Bilmiyordu.

Madam ayağa kalkmak üzereydi ki Ellie, "Hayır, bir saniye durun!" dedi.

Madam tekrar oturdu. Kaşlarını çatıp Ellie'ye baktı.

"Lütfen söyler misiniz? Yani bahsettiğiniz çatallanmayı saymazsak iyi bir sesim var, değil mi? Beni babam eğitti. Belki onu duymuşsunuzdur, adı Kasper Frankel... 1950'li yılların başında Franz Auerbach'ın en gözde öğrencisiymiş."

Madam omuz silkti. "Bak, iyi bir eğitim aldığın aşikâr, zamanında büyük bir potansiyele sahipmişsin..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İşte, tam da bu yüzden buradayım. Hasarı gidermek ve o zamanki sesime kavuşmak için..."

"Peki, ne söylersem yapmaya hazır mısın? Yani sesini bu hâle getiren şeyleri bırakmaya ve mevcut problemleri yok etmek için talimatlarıma harfiyen uymaya?"

"Ben..."

Madam net ve kibirli bir tavırla, "Hiç sanmıyorum," dedi.

Ellie çabucak düşünmeye çalıştı. Yeni albümün provalarının başlamasına en az altı hafta vardı. O zamana kadar pop müzik söylemesine gerek yoktu. Ayrıca programı artık daha müsaitti. Akşam erken yatıp dinlenir, hayatına daha çok dikkat eder ve vakit kaybetmeden madamla derslere başlardı. Evet, bunları yapabilir ve durumun nasıl gittiğine bakabilirdi. Ondan sonra da... Galiba endişelenmesi gereken asıl kısım ondan sonrasıydı.

"Evet, yaparım, hepsini bırakacağım," dedi Ellie heyecanla. "Beni öğrenciniz olarak kabul ederseniz söylediğiniz her şeyi yapacağım."

Madamın yüzünde takma dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme belirdi. "Aferin sana, akıllı kızsın. O hâlde salı ve perşembe günleri saat tam üçte burada oluyorsun. Geç kalınmasına tahammül edemem. Clare'e adresini bırak, sana ilk dönem ücretini yatırman için hesap numarası gönderecek."

Ellie madamın evinden heyecanlı ve kararsız bir ruh hâliyle ayrıldı. En azından birkaç haftalığına sesini geri kazanmak için var gücüyle çalışabilirdi. Peki ya sonra? Sonrası düşündürücüydü. Penny Bright olmayı istemiş, hatta bu konuda talepkâr ve ısrarcı olmuştu, ama artık bundan o kadar da emin değildi.

Özellikle de Penny Bright olmak sesini kaybetmek anlamına geliyorsa...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

George plak şirketinin merkez binasından çıkıp meydanın karşısına park ettiği arabasına doğru yürüyordu. Güneşin sıcak yüzünü gösterdiği, çok güzel bir gündü. Bir ara durup yemyeşil çimenlerin üstünde yiyecek arayan iki güvercini izledi. Uzun ağaçlardan tam görünmese de caddede yoğun bir trafik vardı; güneşli ve yeşil bir günün huzurunu gürültüsüyle perdeleyen bir karmaşa...

"George!"

Güvercinler ürkerek havalandı. George şaşkınlıkla dönüp bakınca bankta oturan Ivan Hamblyn'i gördü. Gözleri onu yanıltmıyorsa kucağında tuttuğu şey öğle yemeğiydi. Ivan neşeli gözlerle el salladı, George da aynı şekilde karşılık verdi.

"Gelsene!" diye seslendi Ivan.

Giderek meraklanan George daveti reddetmek istemedi. Ahşap banka doğru yürüyüp Ivan'ın yanma oturdu.

Ivan ağzına attığı kerevizi çiğneyerek, "Güzel bir gün, değil mi?" dedi.

"Öğle yemeğini hep meydanda mı yersin?"

Ivan başını salladı. "Sadece hava güzelse, yağmurlu günlerde şirkette kalırım."

George da anlıyorum anlamında kafasını salladı. Öne doğru eğilip ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. Ivan'ın durup dururken neden dost canlısı kesildiğini merak ediyordu. Birbirlerini yıllardır tanıyorlardı gerçi, fakat hep çok yüzeysel bir ilişkileri olmuştu. Bu yüzden bankta sıcak bir sohbet ortamından ziyade gergin bir sessizlik hâkimdi. Uzadıkça uzayan sessizliği bölen tek şey, ara ara yoldan geçen kamyonların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gürültüsü ve Ivan'ın peş peşe ağzına attığı kerevizlerin çiğnenme sesiydi.

Buna bir son vermek isteyen George vedalaşmaya yeltendi. Tam ayağa kalkıyordu ki Ivan kereviz dolu ağzındaki baklayı çıkardı. "George, biliyorum..."

George ilk etapta ne demek istediğini anlayamadı. "Affedersin?"

Ivan öğle yemeğini koyduğu kutunun kapağını kapatıp bulutsuz göğe baktı. Sonra gayet normal bir sesle konuşmaya başladı. "Penny konusundan haberim var George, yani Ellie'den..."

George birden bütün bedenine elektrik verilmiş gibi hissetti. Yaşadığı şokun büyüklüğünden kelimeler boğazında düğümleniyordu, konuşmak bir yana sesini bile çıkaramadı.

"Endişelenmene gerek yok, kimseye söyleyecek değilim." Ivan gülümseyerek George'un göz bebeklerine baktı. "Yalnız bir şey sormak istiyorum. Penny nerede? Yani gerçek Penny?"

George'un cevap verecek aşamaya gelmesi bir on saniye sürdü. İçinde hep aynı şey yankılanıyordu; *Ivan biliyor*... Bu nasıl olabilirdi? Hepsinden de önemlisi şimdi ne olacak, bu işin sonu nereye varacaktı? Bir süre düşündükten sonra samimiyetle soruyu yanıtladı. "Bilmiyorum," dedi. Sonra çaresizce anlatmaya başladı. "Penny kaçtı... Nerede olduğunu bilmiyorum. Onunla ilgili aldığım son haber Madrid'de çekle bir ödeme yaptığı, sonrasında izini tamamen kaybettim. Nereye gittiğini, şu an nerede olduğunu bilen yok." George hayretle kafasını salladı. "Ama sen... Nasıl anladın? Yani Ellie rolüne çok iyi uyum sağlıyordu. Her şey gayet iyi gidiyordu, sanmıştım ki..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bana kalırsa benim dışımda durumu anlayan yok. Nasıl anladığıma gelirsek, sadece doğru zamanda doğru bilgileri edindim, sonra da parçaları birleştirdim." Ivan öne doğru eğildi. "Geçen hafta Ellie... Yani Penny..." Omuz silkip güldü. "Her neyse işte, beni görmeye geldi. Bana Londra'da yaşayan iyi bir şan hocasını nasıl bulabileceğini sordu. 'Bir arkadaşım için,' dedi ve ofisime geldiğini sana söylemememi rica etti. Onun operadan söz etmesi, geçen yılki partide Penny'yi yanlışlıkla Ellie sanmam ve hemen akabinde beni sorguya çekmen... Kısaca durumu fark etmemem için aptal olmam lazımdı."

George aylar öncesini hatırladı. O geceki partide gayet normal yaklaştığını ve bir şey fark ettirmediğini sanmıştı. Çünkü Penny'yi benzettiği kızın adından ve Almanya'nın hangi şehrinde yaşadığından başka bir bilgi talebi olmamıştı. Yanıldığını şimdi anlıyordu. Serinkanlılıkla sorduğu soruların altında bir anlam aranabileceğini, Ivan Hamblyn gibi bir adamın büyük bir risk olabileceğini hesaba katmamıştı. Onun gibi zeki bir adamın tüm bunları vaktinde öngörmesi ve süreci daha ustaca yönetmesi gerekirdi.

"Kanıtlar âdeta gözlerimin önüne serilmişti," diye devam etti Ivan. "Mesela madamın numarasını sağ eliyle yazdı. Hâlbuki gerçek Penny solaktı, tıpkı benim gibi. Partide imza dağıtırken kalemin sol elinde olduğunu hâlâ hatırlıyorum."

Beynine kan sıçrayan George açık açık, "Bu bilginin bedeli ne?" diye sordu. "Bu konu hakkında kimseye tek kelime etmemen için ne yapmamı istiyorsun? Ya da ne kadar istiyorsun?" Son cümleyi söyler söylemez hatasını fark etti. Yenilgisini kendi ağzıyla itiraf etmek hiç de akıllıca değildi çünkü Ivan'ın çok zengin bir adam olduğunu bilmeyen yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"George," dedi Ivan gücenmiş bir edayla. "Bunu başkalarına söyleyince elime ne geçecek? Bu konudan ne tür bir çıkarım olabilir ki? Betin benzin soldu, öncelikle sakin ol. Bak, seni temin ederim ki sırrın bende güvende." Tam bu sırada tek gözünü kırptı. "Yalnız opera alanında bir kariyer yapmaya karar verirse, albüm konusunda önceliği bana vermeni istiyorum."

"Opera kariyeri diye bir şey olmayacak. O Penny Bright ve Penny Bright pop müzik söyler..."

"Ama nasıl opera söylediğini duysaydın eminim..."

"Tamam, madem seçmelerde dediğin kadar iyiydi, onu bulduğum sırada niçin arya söylemek yerine çiftlikte çalışıyordu?"

"O gece babasını kaybetti. İlk mülakata gelmedi. Maalesef mazeretini çok geç öğrendik. Onun yerine başka bir adayı kabul etmiştik. Yine de o fevkalade bir yeteneğe sahip, o günkü performansıyla hepimizin nefesini kesti diyebilirim."

"Ne olursa olsun, o artık seçimini yaptı," dedi George bu kez. "Daha az önce bir toplantıdan çıktım. İki ay sonra Birleşik Devletler'de albümü çıkıyor, turne için onu Amerika'ya götüreceğim. Daha şimdiden elli sekiz görüşme ayarlandı ve bir sürü anlaşma imza aşamasında. Onu çok ama çok ünlü bir yıldız yapacağım. Opera için hiç vakti olmayacak."

"Ama opera dünyasında da bir sürü yıldız ve ünlü divalar var."

"Bir tanesinin adını söyle."

Ivan hemen bazı isimleri sıralamaya başladı; Callas, Angelis, Sutherland... George hepsini de tanıyordu, yine de boş versene dercesine elini salladı. "Neticede her şey paraya bakar," dedi George doğrudan. "Ellie yığınla para kazanmak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

istiyor ve ben de ona para kazandırmak konusunda iyiyim. Mükemmel bir ortaklığımız var. Kısa süre sonra opera sevdasından vazgeçecektir."

"Umarım haklısındır. Bu hayattaki en zor şey gönülsüz bir yıldızla uğraşmaktır. Hâlihazırda birini elinden kaçırdığını da düşünürsek..." Ivan saatine baktı. "Neyse, benim işe dönmem lazım. Seninle sohbet etmek güzeldi."

George gitmek için ayaklanan arkadaşına, "Ivan," diye seslendi. "Sırrımı saklayacağın konusunda sana güvenebileceğimi varsayıyorum."

Ivan hınzır bir şekilde gülümsedi. "Lütfen bu konuyu kafana takma." Sonra kafasını sallayıp güldü. "Vay canına, ne hikâye ama!" Ardından meydanın diğer tarafındaki ofisine doğru yürüdü.

George bir müddet daha bankta oturup çelişkili duygularına kulak verdi. Masmavi göğe ve sıcacık güneşe rağmen üşüdüğünü hissediyordu. İçinde güzel günün bile iyileştiremeyeceği bir huzursuzluk ortaya çıkmıştı. Peki, böyle hissetmesinin asıl nedeni neydi? Ivan'ın gerçeği bilmesi olabilir miydi? Belki de... Ama George ona güveniyordu. Bu piyasadaki düzgün ve dürüst adamların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve Ivan Hamblyn onlardan biriydi. Yoksa neden Ellie miydi? Ellie'nin şan dersi alma konusundaki kararlılığı ve inadı yüzünden mi bu denli tedirgindi? Duygularının altında yatan nedeni bilmese de bir konudan emindi. Ellie'nin opera hevesine en başından dur demek zorundaydı. Yeni parçadan, Amerika turnesinden, Penny Bright dünyaca ünlü bir yıldız olmadan önce gereken önlemi almalıydı. Aksi takdirde kaybedeceklerinin sınırını kendisi bile bilemezdi...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter havaalanında şaşkına dönmüştü. Her yer insan kaynıyordu; gelenler, gidenler, bekleyenler, çalışanlar, sevdiklerini karşılayanlar, yakınını yolcu edenler... En kötüsü de Ellie hâlâ görünürde yoktu. Etrafındaki herkesin İngilizce konuştuğunu gördükçe daha da tedirgin oluyordu. Sessizce bir yere oturdu ve küçük valizini ayağının yanına koydu. Annesi daha büyük bir valiz alması konusunda ısrar etmiş ama o reddetmişti. Çünkü çok az eşyası vardı; birkaç parça kıyafet, omzuna attığı bol bir palto ve Ellie'nin yanında olmadığı zor anlarda imdadına yetişsin diye aldığı İngilizce konuşma kılavuzu...

Şimdi de o zor anlardan birini yaşıyordu. Ürkek gözlerle etrafına bakıp Ellie'nin tanıdık simasını aradı. Onu görmeyeli, ona sarılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Hasretinin dakikalar içinde son bulacağını bilmek, onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Heyecan kısmı aşktandı da korkusunun nedenini o da tam olarak bilmiyordu. Belki de sadece her şeyin farklı olmasından korkuyordu... Çünkü gerçek şuydu ki Ellie gittiğinden beri çok şey değişmişti. Belki de değişmeye devam edecekti.

"Dieter!"

Evet, nihayet gelmişti. Bir yandan kalabalığı yararak ilerliyor, bir yandan da el sallıyordu. Ellie... Son gördüğünden bu yana çok değişmişti. Bir kere artık çok daha zayıftı. Havalı saç modeli ve şık kıyafetleriyle çok farklıydı. Çiftlikte çalışan mahcup kız gitmiş, yerine magazin dergilerinden fırlamışçasına güzel bir kadın gelmişti. Bir ona bir de kendine baktı... Eski ve buruşuk kıyafetleri, dağınık saçlarıyla aykırılığın tanımlarından biri gibiydi. Sevinçle ayağa kalktı. Ellie'ye doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koşacağım derken az kalsın valizine takılıp düşüyordu. Saniyeler sonra vuslat yaşandı. Ellie yine kollarının arasındaydı. Onun tanıdık kokusunu içine çektikçe huzur buldu. Evet, o yine Ellie'ydi... *Onun Ellie'si*... Gözlerini kapatıp aşkını göğsüne bastırdı. Ve zaman durdu. Hep öyle kalmayı umarken yakından bir erkek sesi duyuldu.

"Bayan Bright, hemen yola çıksak iyi olur."

Dieter geri çekilince Ellie'nin hemen arkasında duran gri takım elbiseli, uzun boylu adamı fark etti.

Ellie mahcup bir şekilde tebessüm etti. Dieter'in kulağına Almanca, "Koruma," diye fısıldadı. "Dışarı yalnız çıkmam pek kolay değil. İnsanlar beni hemen tanıyor. Normalde kimliğimi gizlemeye çalışır ve ona göre giyinirim, ama bugün sana güzel görünmek istedim."

Dieter etrafına bakınca Ellie'nin ne demek istediğini anladı. İki genç kız Ellie'nin fotoğrafını çekiyor, az ileride küçük bir grup durmuş onu izliyor, adamın biri elinde kalemle, "Penny!" diye bağırıyordu. Gri takım elbiseli koruma imza almak isteyen adama mani olurken Ellie sıkıca Dieter'in elini tuttu. İşte o an onun Ellie'si değildi. O artık Dieter'e ait değildi. O hayranlarından oluşan kalabalığa, şık giyimli güvenlik görevlisine, tahsis edilen parlak limuzine aitti. Bunu fark etmek Dieter'in kendisini yabancı biri gibi hissetmesine neden oldu. Aşkına kavuşmayı beklerken kaybolmuş, aşinalık umarken yalnızlık sokağına çıkmış, sıcacık hayallerin peşinden koşarken ayazda kalmıştı... Ya gerçekten soğuktu ya da sadece içi üşüyordu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Dokuzuncu Bölüm

Dört gün süren yağmurdan sonra taş sokaklar kuruyor, hava buram buram ıslak toprak ve yosun kokuyordu. Bugün güneş bile yüzünü göstermişti. Gökyüzünün pırıl pırıl olduğunu gören Angela, Deli Mia'yla görüşmek için doğru bir zaman olduğuna karar verdi.

Kırmızı motosikletini alıp erkenden yola koyuldu. Normalde turistler binebilsin diye kenarda beklettiği motosikletine haftalar sonra ilk kez biniyordu. Malum, şiddetli yağmur yüzünden piknik turu için adaya gelen yoktu. Tepeyi çıkarken neredeyse yeryüzüne değecek kadar alçakta olan güneş sağından vuruyor, iliğini kemiğini ısıtıyordu. Mia'nın malikânesine yaklaşırken kafasında yarattığı cadı imajı yüzünden midesine kramplar girmeye başladı. Motosikletini çimlerin üstüne park edip çamurlu yolun karşısına geçti. Malikânenin uzun demir kapılarına doğru yürüdü. Görkemli beyaz malikâneyi demir parmaklıkların arasından görebiliyordu. Sabah güneşiyle parlayan mavi çatısı ve harika manzarasıyla çok hoş bir yerdi. Yalnız bahçesini yabani otlar ve çalılar sarmış, ağaçlar uzun zamandır budanmamıştı. Anlaşılan kimse bu güzel bahçeyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

epeydir alakadar olmamıştı. Burası insana çocukken okuduğu masalları hatırlatıyordu; bir sürü hayata ve sayısız olaya tanıklık ettikten sonra sırlarıyla ıssızlığa gömülen, yabaniliğin bakirliğe dönüştüğü, ürpertici ama bir o kadar da merak uyandırıcı, ölümsüz ve gizemli bir kale gibiydi. Çok sessiz bir yerdi, o kadar ki dışarıdan bakınca burada yaşayan bir canlı olduğuna inanmak güçtü. İlk izlenimlerine göre Silas'ın abartarak anlattıklarıyla hiç örtüşmüyordu. Silahla insanları tehdit eden, köpek zehirleyen, küfürbaz, şirret Mia... Sanki burada yaşayan kişi böyle biri olamazdı. Yine de ihtiyatlı olmakta fayda görüyordu. Usulca demir kapıyı açmayı denedi.

Elbette, kapı kilitliydi...

Angela zil tarzı bir şey bulmak için etrafına bakındıysa da göremedi. Ardından arazinin çevresini dolaşmaya başladı. Belki dışarıda olduğunu ve içeri girmek istediğini Mia'ya bildirmenin bir yolunu bulabilirdi. Bir tur attıktan sonra demir kapının önünde durdu. Şimdi ne yapması gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Fakat eve dönüp bu işin peşini bırakması gibi bir şey söz konusu bile değildi.

Olabildiğince yüksek sesle, "Mia!" diye bağırdı. "Merhaba? Orada biri var mı? Mia!"

Sonra beklemeye başladı. Ev çok büyüktü ve koca evde sadece tek bir pencere açıktı. Mia büyük ihtimalle kendisini duymamıştı. İç çekip düşünmeye başladı. Önce bir kez daha bağırmaya niyetlendiyse de vazgeçti. Arkasını dönünce bir posta kutusu olduğunu fark etti. Belki de en doğrusu ona not bırakmaktı. İdeal bir yöntem olmasa da iletişim kurma yollarından biriydi. Zaten çok fazla seçeneği de yoktu. Ya posta kutusuna not bırakacaktı ya da dükkân dükkân gezip güneş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gözlüklü, eşarplı, herkesin uzak durmaya çalıştığı, tuhaf bir kadın bulmaya çalışacaktı.

"Ne istiyorsun?"

Angela hemen eve doğru döndü. Ön bahçede, kapının az ilerisinde bir kadın dikiliyordu. Upuzun siyah saçları ve onlarla aynı renkte gözleri olan aşırı zayıf bir kadın... Dikkatle bakınca kadının alacakaranlık vakti uçurumun kenarında gördüğü kişi olduğunu fark etti. Ne deliye ne de cadıya benziyordu. Üstünde şampanya rengi ipek bir gecelik vardı, yalnız ayakları çıplaktı. "Sen Mia mısın?" diye sordu Angela.

"Evet."

Angela kendine çekidüzen verdi. "Özür dilerim," dedi, kadının kılık kıyafetini işaret ederek. "Yoksa seni uyandırdım mı?"

Mia kafasını salladı. "Saatlerdir uyanığım, beni kuşlar kaldırdı. Yağmur nihayet dindiği için çok mutlular." Kadın çok net bir şekilde ama fazla hızlı konuşuyordu. Angela Yunanca cümleleri yakalamakta epey bir güçlük çekiyordu.

Mia, hakkında anlatılan hikâyelerdeki gibi deli ya da saldırgan birine benzemiyordu. "Adım Angela, içeri gelip seninle konuşabilir miyim?"

"Hayır."

"Çok vaktini almam."

"Bolca vaktim var, sadece seninle konuşmak istemiyorum. Zaman nedir ki? Hiçbir şey... Zaman her daim ve her yerde, hatta bazen bütün gün parmaklarımın arasından kayıp gidişini izliyorum."

Angela kadının tam olarak ne demek istediğini anlamaya gayret etti ve uzun uzun düşündü. Hatta bir ara Yunancayı yanlış mı yorumladım acaba diye kendinden şüphe etti. Ama sonra... kadının Deli Mia olarak nam saldığını anımsadı ve mantık aramanın nafile bir çaba olduğuna kanaat getirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hoşça kal," dedi Mia ve eve girmek için arkasını döndü.

"Bekle!"

"Beklemeyi sevmem."

"Dur demek istedim, seninle sahiden konuşmam lazım."

Mia bir süre tereddüt ettikten sonra tekrar yüzünü döndü. Bu kez Angela'yla İngilizce konuşmaya başladı. "Sen şu yeni kızsın, değil mi? Markette senden bahsettiklerini duymuştum. Parlak fikirleri olan İngiliz kız..."

"Ben... Evet," dedi Angela ana diline dönmenin sevinciyle.

"Demek bu yüzden buradasın. Buraya geldin çünkü adada yenisin. Geldin çünkü hakkımda hiçbir şey bilmiyor ve benden korkmuyorsun."

"Hayır, bahsini çok duydum," diye itiraf etti Angela. "Sadece hakkında anlatılanların ne kadarına inanmam gerektiğini bilmiyorum. Bu arada hayır, senden korkmuyorum."

İşte o an sürpriz bir şey oldu. Mia ilk kez gülümsedi. Bu gülümseme hem tanıdık hem de yabancıydı. Bir açıdan uçurumun oradakine benziyordu, yalnız bu kez dudaklarının köşesinde hınzır ve sinsi bir ifade saklıydı. "Belki de seni korkutmak için bir şeyler yapmam lazım. Kasıtlı olarak..."

"Lütfen! İçeri gelip seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Çok uzun zamandır kimse evime ayak basmadı." Mia dudağını ısırdı, bu hâliyle heyecanlı ve stresli ergenlere benziyordu. "Ortalık perişan durumda..."

"Ben sadece konuşmak istiyorum. Seni yargılamak gibi bir niyetim kesinlikle yok."

"Hayır, yargılayacaksın. Herkes yargılar, herkes kınar..." Mia bir yandan konuşuyor, bir yandan da demir kapıya doğru yürüyordu. Kapının önüne gelince tuhaf bir şey yaptı ve kilidi açtı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela şok olmasına rağmen şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Ne kadar dil dökse de hiçbir yere varamayacağını sanırken bu onun için çok büyük sürpriz olmuştu. "Teşekkür ederim," dedi Angela. "Çok teşekkür ederim." O an keşke eli boş gelmeseydim diye düşündü. Lilika'nın fırınından baklava alabilir ya da adanın diğer tarafından bir demet kum zambağı toplayabilirdi.

Mia demir kapıyı açtıktan sonra eve giden patikada Angela'ya rehberlik etti.

İçerisi çok karanlık ve tozluydu. Ayrıca kedi sidiği ve çürümüş patates kokuyordu. Son derece geniş olan salonda ilerlerken iki kedi bedenlerini Angela'nın bacaklarına sürttü. Sanki bunu takılıp düşsün diye kasten yapıyorlardı. Angela yaramaz kedilerin kulaklarını kaşımak için durdu.

Mia yemek odasından, "Gel haydi, acele et," diye seslendi.

Angela hemen Mia'nın yanına gitti. Mia oturması için yemek masasının etrafındaki sandalyelerden birini çıkardı. Masanın üstünde bir karış toz vardı, tam ortadaki kollu şamdan da örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Masanın bir tarafında gelişigüzel istiflenmiş onlarca kitap duruyordu. Mia pencerenin önüne gidip jaluziyi açınca içeri biraz gün ışığı girdi. Bu sırada kedilerden biri masanın üstüne sıçradı, tozların üstüne oturup gözlerini Angela'ya dikti.

"Yemek masamı kullanmıyorum," diye açıkladı Mia. "Hiç misafirim olmaz."

"Kaç tane kedin var? Sadece bu ikisi mi?"

Mia Angela'nın yakınına bir sandalye çekerken parmaklarıyla dört yaptı. "Ama diğer ikisi çok yabanidir. Bahçede yaşarlar ve hiç içeri girmezler."

Tam o sırada diğer kedi de Angela'nın kucağına zıpladı ve patilerini Angela'nın vücuduna sürttü. Angela kıpırdamadan kedinin sakince uzanmasını bekledi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Buraya gelip beni ziyaret etmen çok hoş," dedi Mia. Ancak tedirgin yüz ifadesi nezaketinin formaliteden olduğunun ispatı niteliğindeydi.

"Sana kayalıkların üstündeki evi sormak istiyordum," diye lafa girdi Angela.

"Kahve yapayım mı? Ya da çay? Siz İngilizler çay denen zıkkıma bayılırsınız."

"Lütfen, hiç zahmet etme. Belki başka bir zaman kahve içmek için gelirim, hatta pasta da getiririm."

"Hayır, buraya bir daha gelmeyeceksin. İstediğin şeyi aldıktan sonra, değil buraya gelmek yüzüme bile bakmayacaksın. Sonuçta hepiniz aynısınız."

Angela Mia'nın söylediklerini takip etmekte zorlanıyordu. Mia'nın düşünme şekli sahiden de çok tuhaf ve öngörülemezdi. Kibar bir şekilde mevzuya, yani ziyaretinin nedenine geri dönmeye çalıştı. "Kayalıkların oradaki ev diyordum Mia?"

"Oraya yıllardır gitmedim. O evde bazı hadiseler yaşandı." Mia kafasını çevirip pencereden baktı. Gözlerinde evi görür gibi bir ifade vardı, lakin camın ardındaki tek şey karışık bahçeydi. "Şey, aslında arada bir kırlangıçları kovmak için gidiyorum."

"Çok güzel bir ev, çok da büyük..."

Mia burun kıvırdı. "Bu ev kadar büyük değil ama. Biliyor musun, dokuz tane yatak odam var. Her gece farklı bir odada uyuyorum, hatta bazen gecenin bir yarısı kalkıp oda değiştiriyorum."

"Kayalıklardaki evi bana kiralamayı düşünür müsün?"

Mia birden bütün dikkatini Angela'ya yöneltti. Kaşlarını kaldırıp, "Orada yaşamak mı istiyorsun?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, aslında orayı küçük bir otele çevirmek istiyorum."

Mia'nın gülümsemesinden cesaret alan Angela heyecanla planının ayrıntılarını anlatmaya başladı. "İstersen bir anlaşma yaparız ve her hafta kârın belli bir yüzdesini alırsın. Her şeyle ben ilgilenirim. Temizlik, tadilat, boya, dekorasyon gibi işler için para toplayabilirim. Senin tek yapman gereken açılışa kadar sembolik bir bedel üzerinden evi bana kiralamak."

Mia hâlâ gülümsüyordu. Aniden, "Hayır," dedi.

Müspet bir yanıt duymayı uman Angela şok oldu. "Hemen reddetme, dilersen biraz düşün..."

"Hayır, hayır, hayır... Hayır! Sen çok acayip bir kızsın Andrea. Beni çok güldürdün."

"Angela."

"Bu kadar küçük bir adada böylesine büyük fikirler, çok ilginç..."

"Şey, aslına bakarsan bu gayet mütevazı bir fikir sayılır. Piknik turları projesini hayata geçirip belli bir noktaya getirdim ve..."

"Orada ne olduğunu bilseydin benden böyle bir şey istemezdin?"

"Anlamadım?"

"Bu soruyu bana sormazdın diyorum. Eğer o evde bana ne olduğunu bilseydin..." Kafasını eğip kaygılı gözlerle el tırnaklarına baktı. "Yıllar, yıllar önce... Hayır, bilseydin kesinlikle sormazdın."

Angela derin bir nefes aldı ve içinden sabırlı olması gerektiğini tekrarladı. Mia'nın akli dengesinde bir sorun olduğu ortadaydı. Zihni yaramaz yavru kedi misali durduğu yerde duramıyordu. "Orada ne oldu?"

"Birini kaybettim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela Mia'nın bu hâle gelmesine neden olan kırık kalp hikâyesini hatırladı. "Çok üzgünüm..."

"Senin suçun değildi."

"Demek istediğim senin adına çok üzüldüm. Birini kaybetmek çok zor..."

"Gerçekten biliyor musun?" Mia hemen savunmacı bir tutum takındı. "Sen hayatında birini kaybettin mi hiç?"

Angela sersemleyip kem küm etmeye başladı. "Şey... Ben... Yani bilmiyorum..."

"Bilmiyorum da ne demek?"

Mia'nın solgun güzelliğinde, yaralı hâlinde Angela'yı etkileyen bir şeyler vardı. Birden gerçek dilinden dökülüverdi. "Bilmiyorum. Altı ay önce hafızamı kaybetmiş bir hâlde uyandım. Hayatımın o güne kadarki bölümüyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Bu yüzden birini kaybedip kaybetmediğimi bilmiyorum. Hatta kaybedince çok üzüleceğim bir yakınım var mıydı? Onu bile bilmiyorum."

Mia uzun bir süre sessizce Angela'ya baktı. Arada bir dudakları kıpırdar gibi oluyordu ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Angela kendini çok huzursuz hissetse de telaşlanmamaya, sakin görünmeye çalıştı. Uzun ve gergin sessizlikten sonra Mia, kendi kendine mırıldanırmışçasına alçak sesle konuşmaya başladı. "Unuttuğun için çok şanslısın. Keşke ben de unutabilseydim... Keşke unutsaydım da böyle hissetmeseydim... Sanki elimden geleni yapmamışım gibi..." Birden ayağa kalktı ve elini Angela'nın sandalyesine koydu. "Artık gidebilirsin."

"Teklifimi düşünecek misin?"

"Hayır, düşünmeyeceğim."

"Lütfen!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sakın yalvarma! Haydi git şimdi."

"Peki, buraya tekrar gelebilir miyim? Yani konuşmak için?"

"Hayır, seni bir daha görmek istemiyorum. Şimdi gitmek zorundasın." Birden sandalyeyi itti. "Haydi kalk artık, evine git."

İşte bu kadın, hakkında korkunç hikâyeler anlatılan Deli Mia'ydı. Fakat Angela ona kızmamıştı. Çünkü içinden bir ses gerçek Mia'nın uçurumun kenarında gördüğü kadın olduğunu söylüyordu; güzelliği, insanın ruhuna tesir eden eşsiz gülümsemesi... Bunu düşünüce ona karşı son derece sabırlı olabileceğini fark etti.

Mia bahçe kapısının orada durup Angela'yı demir kapının dışına kışkışladı. Sonra da kapıyı kilitledi.

Angela ısrarı elden bırakmıyordu. "Fikrini değiştirirsen... Ya da sadece sohbet etmek istersen..." Ancak Mia çoktan eve girip kapıyı kapatmıştı.

George bazı günler alt kattaki stüdyonun köşesindeki ofisinde çalışırken kendini çok klostrofobik hissediyordu. Bir kere stüdyoda pencere olmadığı için içeriye hiç gün ışığı girmiyor, günün her saati floresan ışığında çalışmak zorunda kalıyordu. Kayıt falan yapıyorsa bu durumu çok da umursamıyordu çünkü müzik loş ve boş mekânı ısıtan, ona yarenlik eden en güzel şeydi. Ancak bazen hiç zevk almadığı masa başı işleri halletmesi gerekiyordu. Ofisindeki masasında onlarca finans konulu telefon görüşmesi yaptıktan, saatlerce madden manalı ama manen boş rakamlarla uğraştıktan sonra oldum olası

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ısınamadığı para kavramından yoruluyor, günü şiddetli baş ağrılarıyla nihayete eriyordu.

Bugün de o tüketici günlerden biriydi işte... Gün içinde beş önemli telefon görüşmesi yapmış, saniyeler önce kapattığı altıncısında da hattın diğer ucundaki şeytanla, diğer adıyla *Packenham and Powell*'la anlaşmaya varmıştı. Penny Bright turnesinin büyük bir başarıyla sonuçlandığını gördükten sonra yakın gelecekteki Amerika turnesine de sponsor olmak istiyorlardı. George bu yeni turne programı için çok heyecanlıydı. Bir kere Amerikan müzik piyasası çok kazançlıydı. Daha şimdiden bir sürü teklif gelmeye başlamıştı; kimi finansman teklif ediyor, kimi programa konuk etmek istiyor, kimi de cazip reklam fikirleriyle geliyordu. TRG New York Penny'den övgüyle söz ediyor ve onunla uzun bir yola çıkmak istiyordu. En güzeli de ilk parçası altı hafta içinde piyasaya çıkacaktı. Piyasadaki herkes Penny'nin Amerika'yı kasıp kavuracağına inanıyordu. Kısaca o ve George çok büyük paralar kazanacaktı. Yalnız bu konudan henüz Ellie'ye bahsetmemişti. Daha doğrusu bu işi biraz ertelemişti çünkü onu görmekten kaçıyordu. Kendisinden habersiz Ivan Hamblyn'i görmeye gittiği, oynadıkları oyunu açık ettiği için ona hâlâ çok kızgındı. Ona bu kadar sinirliyken altmış konserlik Amerika turnesinin müjdesini nasıl verecek, hâlâ opera dersleri aldığını görmeye nasıl tahammül edecekti?

Tam bunları düşünürken telefon çaldı.

"George Fellowes."

"Alo, Bay Fellowes merhaba. Ben Leicester Meydanı'ndaki Barnes Bankası'ndan Natalie. Size bir haberim var."

"Sizi dinliyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O hesaba yatırdığınız paraya hiç dokunulmadı."

"Peki, hesap ne kadar zamandır hareket görmedi?"

"Altı aydır. Yatırdığınız tutarın iadesi için size çek tanzim etmemi ister misiniz?"

George bir müddet bunu düşündü. O zaman bunun en doğrusu olduğuna karar vermişti. Penny'nin birinci albümüyle ilgili paralar akmaya başlayınca kazançların küçük bir yüzdesini el altından gerçek Penny'nin, yani Angela Smith'in banka hesabına yatırmıştı. Penny'nin hesabındaki miktarı görünce paranın ne sebeple ve nereden geldiğini tahmin edeceğini, harcarken kendisine minnettar kalacağını sanmıştı. Hatta teşekkür etmek için arar diye düşünmüştü. Ancak aylarca dokunulmamış bir banka hesabı tek bir anlama geliyordu; Penny ne pahasına olursa olsun gizlenmek niyetindeydi. Artık ne George'u ne de George'un parasını istiyordu. Penny sahiden de George'la olan bütün bağlarını koparmıştı.

Penny hiçbir zaman geri dönmeyecekti...

Bir süre sonra telefondaki banka memuruna cevabını verdi. "Evet, lütfen bana bir çek yazın. Bir daha o hesaba para yatırmayacağım. Yani artık benim için hesabı izlemenize gerek yok."

Gerçeğin ağırlığı yüreğine bir kaya gibi otursa da bunu kabul etmek zorundaydı; artık her şey bitmişti... Muhtemelen Penny'yi bir daha asla göremeyecekti...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirminci Bölüm

Dieter şaşkın ve mahcup gözlerle menüye bakıyordu. Menüde adı geçen yemeklerin çoğunun ne olduğunu bile bilmiyordu. O utana sıkıla menüyü incelerken, George ve Ellie çoktan ne yiyeceklerine karar verip menüyü masanın üstüne bırakmışlardı. Dieter bu restoranı, aşırı derecede kibar garsonu, mekânın loş köşesine koyulmuş özel masayı, sürekli caz müzik çalan piyanisti hiç sevmemişti. En çok da elinde tuttuğu menüden nefret ediyordu. Son üç ayını İngilizcesini geliştirmeye adadığı hâlde menüyü bir türlü anlayamıyordu. Çünkü lanet olası şey İngilizce değil, Fransızcaydı...

Sonunda, "Ben de Ellie'ninkinden istiyorum," dedi ve ruhuna işkence eden menüyü masaya bıraktı.

Ellie sevgilisinin dirseğine dokunarak, "Ama sen balık sevmezsin Dieter," dedi.

"O balık mı?"

"Evet, istersen bunu bir dene." Ellie parmağıyla menüdeki bir satırı işaret etti. Ardından Almanca, "Portakal soslu ördek, çok lezzetlidir," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter başıyla onaylayınca George el işaretiyle garsonu çağırdı. Siparişlerini verdiler, çok geçmeden de masalarına bir şişe kırmızı şarap geldi. Garson şarap servisi yaparken George konuşmaya başladı.

"Eee, tatilinizin ilk günü keyifli geçiyor mu?"

Ellie dudaklarında muzip bir gülümsemeyle Dieter'e baktı. "Şey, evet... Gerçi henüz evden dışarı çıkmaya fırsat bulamadık."

Utançtan kıpkırmızı olan Dieter, hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. "Sen de tatilde misin George?"

George kafasını salladı. "Hayır, şeytan azapta gerek. Bu sektör tam bir canavardır, bir an olsun boş bırakmaya gelmez." Şarabından bir yudum aldıktan sonra kadehi masaya koydu. Ardından öne doğru eğildi. "Aslına bakarsanız... Ellie sana bazı haberlerim var."

"Umarım iyi haberlerdir?" dedi Ellie.

"Hem de çok iyi... Şöyle söyleyeyim, içinde seyahat, para, şöhret falan var. Nasıl, ilgini çekti mi?"

"Devam et lütfen."

"Amerika turnesi... Tam altmış konser, sonbaharın sonunda başlıyor."

Ellie'nin yüzündeki tebessüm fotoğraf karesi misali dondu. Dieter bir George'a bir Ellie'ye bakıyordu, ama hiç sesini çıkarmadı.

George Ellie'nin gönülsüzlüğünü fark ettiyse bile hiç belli etmiyordu. Normal bir sesle anlatmayı sürdürdü. "Yalnız büyük ihtimalle provalara çok önceden başlamamız gerekecek. Şu an büyük bir sahne şovu için fon topluyorum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca da önemli insanlarla görüşüp ön anlaşmaları yapacağım. Eee, ne düşünüyorsun? Heyecanlı mısın?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie sevinçle gülümsedi. "Çok heyecanlandım. Bu konuyu ne zamandan beri biliyorsun George?"

"Aslında aylardır düşündüğüm bir şey, ama bazı şeyler son birkaç haftada netleşti. Kesin bir şey olmadan sana söylemek istemedim."

Dieter konuşulanların çok az bir kısmını anlayabiliyordu, ama hiç konuşmamaktansa anladığı kadarıyla muhabbete dâhil olmak istedi. "Peki, Ellie'nin turneden önce eve gelmek için vakti olacak mı? En azından bir süreliğine?" diye sordu.

"Ev mi? Aaa, Almanya'ya," dedi George omuz silkerek. "Şu an bilmiyorum, programına bir bakmamız gerekecek."

Dieter bu kez Ellie'ye döndü. "Turneden sonra eve dönecek misin? Yani temelli?"

Ellie bir Dieter'e bir George'a baktı. "Belki... Ben... Bu artık birkaç aylık bir şey değil Dieter. Daha önce de söylediğim gibi anlaşmamız artık kalıcı."

"Ama bir yerde yaşamak zorundasın."

"Ellie için en doğrusu işi neredeyse orada olmak," dedi George.

"Şimdilik bulunduğum şehir Londra," dedi Ellie. "Beni anlıyorsun, öyle değil mi?"

Dieter anlamıyordu. Demek bunca zamandır hayati derecede önemli bir bilgiyi görmezden gelmişti, hem de defalarca... Telefon görüşmelerinde Ellie sürekli onu, çiftliği, köyü ne kadar özlediğinden bahsetmiş, memleket hasretinin çok zor olduğundan yakınmıştı. Fakat Dieter şimdi görüyordu ki bu sözlerin hepsi duygusal fantezilerden ibaretti, Ellie'nin çok özledim dediği eve dönmek gibi bir planı yoktu. Kahretsin, burada neler oluyordu böyle?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie birden ayağa kalktı, hatta kalkarken peçetesini masanın üstüne düşürdü. "Bana bir dakika müsaade eder misiniz," deyip bayanlar tuvaletine gitti.

Dieter kadehindeki kırmızı şaraba bakarak beklemeye başladı. Çok huzursuzdu. Ellie masadan uzaklaşır uzaklaşmaz George, "Eve dönme konusunu bir daha açmazsan çok sevinirim," dedi.

Dieter hayretle George'a baktı. Kulaklarının duyduğu şeyden emin olmayıp, "Affedersin?" dedi.

"Bak, Ellie'nin zaten kariyeri konusunda bazı kararsızlıkları var, sürekli Almanya konusunu açman kafasını daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor."

Dieter cümleleri doğru şekilde tercüme etmek için bir müddet düşündü ve George'un tam olarak ne demek istediğini anladı.

George gülümsüyordu, sanki birden dost canlısı kesilmişti. "Özür dilerim Dieter, kabalık etmek istemedim. Bak, dilediğin zaman onu ziyarete gelebilirsin. Seni görmek, güzel bir şekilde ağırlamak bizi çok mutlu eder. Ama ben Ellie'nin o köye bir daha dönmesini istemiyorum. O... o artık oraya ait değil."

"O hep oraya ait olacak," dedi Dieter. "Orası onun evi..." George'un hayır anlamında kafasını salladığını gören Dieter, sinirden deliye döndü. "Çok affedersin ama ben onu senden çok daha iyi tanıyorum."

"Öyle mi? Buna sahiden inanıyor musun? O artık basit bir köylü kızı değil. O ünlü bir şarkıcı ve dünya çapında bir yıldız olma yolunda hızla ilerliyor. Kokondorf denilen yere bir daha dönmeyecek."

"Evet, o çok güzel ve çok yetenekli. Şöhret ve para güzel şeyler tabii, ancak Ellie'nin gerçekten istediği bunlar değil."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gördüğüm kadarıyla onunla yakın zamanda konuşmamışsın."

Dieter öfke ve inkârla başını salladı. "Yanılıyorsun. Ellie'nin gerçekten bunları istediğini düşünüyorsan, asıl sen dinlememişsin. Daha doğrusu sen onu değil, onun ağzından konuşan babasını dinlemişsin." Dieter İngilizcesinin anlaşıldığını umarak George'a baktı.

George şarabından bir yudum daha aldı. "Babası mı?"

"Evet, o çok hırslı bir adamdı. Hırsı yüzünden Ellie'nin ruhuna bir sürü tohum ekti ama o tohumlardan sadece biri güzel bir çiçek olup açtı; sesi..." Dieter kelimeleri bulmakta güçlük çektiği için duraksadı. Söylemek istediği çok şey vardı. Ana dilinde konuşsa bir çırpıda hepsini anlatabilirdi, fakat yabancı bir dilde kendini ifade etmek dünyanın en güç şeyiydi. "Ellie'yi o kadar yanlış yetiştirdi ki... Onu, kusursuz şarkı söyleyemezse, el attığı her konuda muhteşem olamazsa bir hiç olacağına inandırdı. Ellie onun yüzünden yaptığı her işte en iyi olmaya çabalıyor. Bu yüzden sürekli mükemmelliğin peşinden koşuyor. En kötüsü de sırf bu yüzden hayatı boyunca hiç mutlu olamayacak... Değer ve öneminin yaptığı şeylerden değil, olduğu kişiden kaynaklanması gerektiğini idrak edemediği sürece mutsuzluk girdabında debelenmeye mahkûm kalacak. Babası öldükten sonra, yani benimle ve ailemle çiftlikte yaşarken bunu yavaş yavaş anlamaya başlanıştı. Ama şimdi, yani Londra'da babasının hayaleti ve gaddar felsefesi hayatının dizginlerini tekrar ele aldı." Dieter tekrar kadehine baktı. "Senin de ondan bir farkın yok. Sen de babasıyla aynı dizginleri tutuyorsun."

"Söylediklerine ne kadar inanabilirim bilmiyorum," dedi George. "O babasına hayrandı, onu hâlâ çok özlediğini gözlerinde görebiliyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O sadece babasının iyi yönlerini özlüyor, gerçi çok az iyi yönü vardı ya... Neyse..." Dieter kafasını kaldırıp George'un gözlerinin içine baktı. "Bir gün bir iş için köye inmiştim. Babası bardan çıkıyordu ve her zamanki gibi körkütük sarhoştu. Aniden yere düştü, el ve dirseklerinde sıyrıklar oluştu. Yanma koşup ayağa kalkmasına yardım ettim. Sonra iyi niyetle eve kadar ona eşlik edebileceğimi söyledim. Bana ne dedi biliyor musun? Söyledikleri kelimesi kelimesine hâlâ aklımda." Dieter gözlerini kapatıp İngilizceye en doğru şekilde nasıl tercüme edeceğini düşündü. "Şöyle dedi; 'Sen bana büyüklük taslayamazsın Dieter Neumann. Sen bana acıyamazsın. Çünkü sen eğitimsiz, seviyesi düşük, sanattan zerre kadar anlamayan beyinsiz bir adamsın. Tıpkı ailen gibi cahil ve aptalsın...' Bunu Ellie'ye hiç söylemedim." Dieter göz ucuyla Ellie'nin gelip gelmediğini kontrol ediyordu. "Ona babasının ben ve ailem hakkında söylediği kaba sözleri, daha doğrusu hakaretlerini anlatmadım. Çünkü ne olursa olsun o Ellie'nin babasıydı ve Ellie onu seviyordu. Zaten kısa süre sonra da babası öldü ve söyleyecek bir şey kalmadı."

George'un sesinde hafif bir yumuşama vardı. Dieter ilk kez George'un iş adamı kimliğinin ardında yatan insani yanına tanık oluyordu. "Bak... Ne düşünürsen düşün ya da Ellie'yi motive eden şey her ne olursa olsun bir gerçeği anlamak zorundasın; Ellie bir daha Almanya'ya dönemez. Şimdi olmaz. Bu kadar değişmişken eski hayatına geri dönemez. Seni sevdiğini ve sana çok değer verdiğini biliyorum. Belki de sen buraya taşınmayı düşünmelisin."

Dieter bunu çoktan düşünmüştü zaten. Çiftlik yakın zamanda tamamen başkasının olacaktı. Ailesiyle birlikte köydeki küçük bir evde yaşamak istemiyordu. Burada, yani Londra'da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir dairede yaşasa... Trafik gürültüsünü ve etrafının İngilizce konuşan insanlarla dolu olduğunu düşününce bile nefes alamadığını hissediyordu. Ama... Şayet Ellie'nin istediği buysa...

"Onunla turneye gelebilirsin. Hem ayrılmamış olursunuz hem de değişik yerler görürsün."

Dieter sadece omuz silkti, cevap vermek bile istemiyordu. George'un bunları Ellie ve onun iyiliğini düşünerek değil, kendi menfaatleri için teklif ettiğine inanıyordu. Ancak o sevdiği kadının iyiliğini düşünüyordu. Ellie'nin geleceği için en doğru şey... Birden Ellie'nin *gerçekten* ne istediğini düşündü. Cevabı biliyor muydu? Yoksa bildiğini mi sanıyordu. Dürüst olması gerekirse ona bu soruyu sormayalı uzun zaman olmuştu ve bazı şeyler değişmiş olabilirdi.

Ve Ellie masaya döndü. Her zamanki gibi çok güzel ve şık görünüyordu. Dieter elini uzatıp Ellie'nin elini tuttu. Yalnız gereğinden fazla sıkmamaya özen gösterdi.

Kaptan Lianis tekneyle yaklaşırken Angela iskelede bekliyordu. Son iki geceyi tavernada geçiren İngiliz çift kaygılı gözlerle gri göğe baktı.

"Endişelenmeyin," dedi Angela. "Siz tekneye binene kadar yağmaz, söz veriyorum."

Orta yaşlı adam kafasını salladı, karısı da biraz olsun rahatlamışa benziyordu. Angela teknenin yan tarafına geçti. Kaşlarını kaldırıp umutla Kaptan Lianis'e baktı.

"Üzgünüm Angela, bugün sana turist getirmedim."

Angela'nın içi buruldu. Yağmurlu günlerde hep böyle oluyordu. Sorun piknik turlarının yeterli olmayışıydı. Aklı başında hangi insan yağmurlu havada pikniğe çıkmak isterdi ki?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hizmeti çeşitlendirmek şarttı. Silas'ın tavernada eğlenceli etkinlikler düzenlemesine ihtiyacı vardı. Sonra Lilika fırının önünde kafe tarzı özel bir bölüm oluşturabilirdi. Kaldırımın üstüne masalar ve şemsiyeler koyabilir, müşterilere kahve ve tatlı ürünler servis edebilirdi. Adadaki küçük sanat galerisinde çalışan Magda bile ada halkından para toplayıp müzeyi onarabilirdi. Şu an orada sadece küçük boğalar, göbekli bereket tanrıçaları gibi Paros mermerinden yapılmış Kiklad heykelleri vardı. Kısaca herkes bir şeyler yapabilirdi. Eğer onları bu konuda ikna edebilirse, turistlerin düzenli olarak geldiği harika bir oteli olabilirdi.

Kaptan Lianis'in sürme iskeleyi indirdiğini görünce tekneye binecek müşterilerinin yanına gitti.

İngiliz kadın mahcup gözlerle Angela'ya bakıp, "Şey... sakıncası yoksa bir şey sormak istiyorum." dedi.

Meraklanan Angela, "Tabii, buyurun," dedi.

"Penny Bright'la bir yakınlığınız var mı?"

Penny Bright... Bu ismi duyunca hafızasındaki karanlığın bir köşesi hafifçe aydınlandı ve yüreğine garip bir huzursuzluk hissi çöreklendi. Alacağı cevaptan ölesiye korktuğu hâlde, "Penny Bright kim?" diye sordu. Saniyeler sonra içini büyük bir panik kapladı. Yoksa o an gelmiş miydi? Yoksa kaçmaya çalıştığı geçmişi sonunda onu yakalıyor muydu?

"Pop yıldızı, kendisi ülkemizde oldukça ünlü bir şarkıcıdır," dedi kocası. "Gazetelerde bir sürü haberini okumuştum. Yalnız siz ona aşırı derecede benziyorsunuz. Bu sahiden çok ilginç..."

Angela'nın dili tutuldu; Penny Bright'la uzaktan veya yakından bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordu. Aslına bakılırsa o an aklına gelen tek ihtimal Penny Bright *olabileceğiydi*.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçi okuduğum kadarıyla kardeşi yokmuş," dedi kadın. Bilmeden Angela'nın imdadına yetişmişti. "Wiltshire'lı bir otobüs şoförünün tek çocuğuymuş. Yalnız kendini çok iyi yetiştirmiş, böyle önemli bir noktaya gelmek kolay değil."

Angela içgüdüsel olarak iki farklı yöne çekildiğini hissediyordu; birincisi Penny Bright isimli şarkıcı hakkındaki her şeyi araştırıp öğrenmek, ikincisi de ona çıkan bütün yolların önünü kesip beynini hemen kapatmak. Ürkek bir sesle, "O hâlâ İngiltere'de, değil mi?" diye sordu. "Yani ülke dışına çıkmış ya da..." İçinden 'kaybolmuş' demek geliyordu, ama kulağa çok saçma geleceğini fark edip o ihtimali kendine sakladı.

"Bir yıldızın ne zaman nerede olacağı hiç belli olmaz. Sonuçta çok zengin insanlar, büyük ihtimalle vakitlerinin çoğu Güney Fransa kumsallarında tatil yapmakla geçiyordur. Ancak birkaç hafta kadar önce radyoda canlı bir röportajını dinlemiştim."

Angela başını salladı, yüreğine su serpilmişti. Demek aralarındaki benzerlik sadece tesadüfiydi, korkunç geçmişiyle bir bağlantısı olamazdı.

"Her neyse... Her şey için tekrar çok teşekkürler. Arkadaşlarımıza bu güzel adadan mutlaka bahsedeceğiz."

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi Angela yüzündeki zoraki tebessümle. Kaptan Lianis çiftin tekneye binmesine yardım etti. Canı sıkılan Angela da arkasını dönüp yola doğru yürümeye başladı. Birden iskelenin aşağısında bekleyen ince yapılı biri aklındaki bütün düşünce ve dertlerini unutturdu. Lacivert yağmurluk giyip kocaman güneş gözlüğü takmış bir kadın.

Mia...

Mia elini sallayınca Angela koşar adım yanma gitti.

İskeleden inerken, "Mia, bu ne güzel bir sürpriz," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mia güneş gözlüğünü kafasının üstüne kaldırıp yüzüne düşen siyah saçlarını arkaya attı. Açık havada, rüzgâr giysilerini uçururken normalden çok daha zayıf görünüyordu.

"Seninle konuşmam lazım," dedi Mia.

"Tavernaya gelmek ister misin?"

Mia hayır anlamında kafasını salladı. "Ne yani, bunak Silas yaşlı bir av köpeği gibi ortalıkta dolaşırken mi konuşacağız? Hayatta olmaz."

Angela küçük bir kahkaha attı.

"Hayır, burada konuşacağız," dedi Mia kesin bir dille. "Çok vaktim yok, hızlı konuşacağım. Bana sorduğun şeyi düşündüm ve fikrimi değiştirdim."

Angela'nın yüreği hop etti. Ama sonra Mia'nın çılgın bir kadın olduğunu, sandığı güzel cevabı vermek yerine bambaşka bir konudan bahsediyor olabileceğini kendine hatırlattı.

"Yalnız tamamen değiştirmen gerek, her şeyi..."

"Neyi kastediyorsun?" diye sordu Angela temkini elden bırakmadan.

"Aynı görünmesini istemiyorum. Yeni boyalar, yeni perdeler... Sanki hiç benim olmamış gibi, sanki orada başıma gelen şeyler hiç yaşanmamış gibi..."

Angela usulca başını salladı. "Mia, ne demek istediğini tam anlayamadığım için soruyorum. Şimdi sen oda ve kahvaltı hizmeti veren bir otel yapmam için kayalıkların oradaki evi bana kiralamak mı istiyorsun?"

"Evet."

Angela gülümsemekten kendini alamıyordu. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Ama az önce de dediğim gibi değişmesini istiyorum, anladın değil mi? Her şey eskisinden farklı görünmeli."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Anlıyorum tabii, lakin belirtmem gereken bir husus var. Malum, bütçem kısıtlı ve bu kapsamda..."

"Hayır, artık değil. İhtiyacın olan bütün parayı sana ben vereceğim." Mia'nın elleri sinirden titriyor gibiydi. "Dediğim gibi baştan aşağı yenile. Anladın mı? Bütçe kısıtlaması falan da yok, her santimetrekaresini değiştir."

"Eğer eminsen..."

"Evet, eminim." Mia güneş gözlüğünü tekrar taktı. "Şimdi gidiyorum. Leo Lianis'in bana nasıl baktığını görüyorum."

Angela omzunun üstünden arkaya göz attı. Kaptan Lianis görünürlerde yoktu. Sonra tekrar Mia'ya döndü. "Bazı resmî hazırlıklar gerekiyor, en basitinden kira sözleşmesi falan imzalamalıyız."

"Yarın sabah beni görmeye gel. Ne istiyorsan imzalayacağım." Mia daha sonra yağmurluğunun kapüşonunu başına geçirdi ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Angela hayretle arkasından baktı. Yağmur çiselemeye başlamıştı ama mutluluğun hararetinden onu bile hissetmiyordu. Yine de içten içe kararsızlık yaşıyordu. Endişelenmeli miydi? Yoksa bu sürpriz gelişme karşısında dilediği gibi sevinmeli miydi? Görünen o ki adanın meşhur Deli Mia'sıyla bir iş anlaşması yapmanın eşiğindeydi...

Ellie madamın evinden çıkıp kendisini bekleyen taksiye bindi. Yüreği iki farklı hisle çalkalanıyordu. Bir yanda gurur, tatmin ve mutluluk, diğer yanda da kafa karışıklığı, kararsızlık kaynaklı vesvese ve can sıkıcı düzeyde kaygı hâkimdi. Az önce madamla onuncu dersinden çıkmıştı ve her şey son

BELONGS TO KAKTUS TEAM

derece güzel gitmişti. Neyse ki sesindeki boğukluk ve deformasyon artık geçmişti. Sonunda sesi... Bu arada belirtmekte fayda var; Penny Bright'ın değil, Ellie Frankel'in sesi gerçek kapasitesine ve parlak formuna ulaşmıştı. Madamı etkilemek gerçekten çok zordu. Ellie Mozart'ın kolay bir aryasını söyledikten sonra kaşlarını kaldırmak dışında bir tepki vermemişti. Ardından daha zor bir parça bulmak için nota sehpasındaki kâğıtları karıştırmıştı. Karar kıldığı eser gerçekten çok manidardı; *Come Scoglio*... Ellie'nin gençliğinin kâbusu olan arya. Yalnız artık kâbus değildi, bu kez kolaylıkla ve mükemmel şekilde icra etmeyi başarmıştı.

Performansından hoşnut olan madam gülümsemesini gizlemeye çalışmıştı. "Sanırım artık belli bir yolda ilerlemeye başladık Penelope," demişti. Madam kimsenin para birimiyle aynı isme sahip olmaması gerektiğine inanıyor, bu yüzden ona hep Penelope diye hitap ediyordu. "Ve galiba varacağımız nokta tahmin ettiğimizden de iyi bir yer olacak..."

Ellie Londra caddelerinden geçerken arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Evet, nihayet eski güzel sesine kavuşmuştu. Bu demek oluyordu ki kariyerinde önemli bir kavşağa varmıştı. Her şeyden evvel artık Penny Bright gibi şarkı söylemeyi ve sesini katletmeyi istemiyordu. Opera söylemenin derin hazzı bu hayattaki hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Opera bambaşka bir dünyaydı sanki. Opera söylediği o büyülü anlarda sesi billur bir su misali akıp gidiyor, kendini ruhundaki müziğin ilahi ritmine bırakıyordu. Daha da ötesi cennetle, babasıyla ve kaderiyle bağlantı kurabildiğini hissediyordu. Tüm bunlar iyiydi güzeldi de şimdi ne yapacaktı? Yüreğinin götürdüğü yere nasıl gidecekti? En basitinden turneden, provalardan ve albüm kaydından nasıl kaçacaktı? Resmen köşeye sıkışmıştı. Çaresizlik,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öfke, endişe... Bir sürü olumsuz duygunun pençesinde can çekişiyor, içinden hüngür hüngür ağlamak geliyordu.

Aniden Ivan Hamblyn'in sözlerini anımsadı. Gerçek Penny Bright olmadığından şüphelenince ona aynen şöyle demişti; *Bu arada eğer arkadaşın klasik müzik alanında İngiltere'nin en prestijli markasıyla çalışmayı düşünürse mutlaka benimle iletişime geçsin.* Aslında bu gayet makul bir teklifti. Belki de boş yere endişeleniyordu, belki de sadece müzik dalmı değiştirmesi yeterliydi. Neden olmasın? Aynı anda hem Penny Bright hem de opera yıldızı olamaz mıydı? Bir kere müzik piyasasında adını duyurmuştu, ayrıca plak şirketlerinde bir sürü tanıdığı vardı. Hepsinden önemlisi de bu sektördeki en harika menajere sahipti.

George... Onu düşününce kalbine onlarca bıçak saplamış gibi hissetti. George hayatta bu işe razı gelmezdi.

Gözlerini açtı. Trafik ışıklarının önünde durmuşlardı. Birden karşıdan karşıya geçen ilginç görünümlü kadın dikkatini çekti. Suni deriden daracık bir pantolon, pantolonun dikiş yerlerindeki çengelli iğneler, parlak mora boyanmış saçlar, dudaklardaki simsiyah ruj... İşte Ellie'nin müzik endüstrisiyle ilgili problemi tam da buydu; bugün popüler olan şey yarın gözden düşebiliyordu. Bu kadının dış görünüşü de önemli bir gerçeğin altını çiziyordu. Punk müzik yavaş yavaş Londra'daki gece kulüplerine sızmaya başlamış, pop müziğin saltanatına göz dikmişti. Hâl böyle olunca kim Penny Bright'a kalıcı olma vaadi verebilirdi? Turne sonrası ülkesine döndüğünde hâlâ eskisi kadar popüler bir şarkıcı olacağının garantisi var mıydı? Tabii ki yoktu çünkü pop müzik geçici bir gönül hevesinden farksızdı. Zaman ve beğeni sınavlarından kalırdı. Öte yandan opera... O her şeye dayanabilir, sanatın asil duruşuyla

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tüm zamanlara imza atabilirdi. Her şey geçse de opera kalırdı. Ayrıca George da onun patronu değildi.

Bunları düşündükçe yüreğinde ılık bir heyecan yeli esmeye başladı. George'la aralarında resmî bir anlaşma yoktu. Zaten sözlü anlaşmaları, diğer bir deyişle karanlık sırları yasa yolunu direkt kapatıyordu. Paraya gelince... Bu konuda bazı tavizler vermesi gerekecekti tabii, eskisi kadar büyük paralar kazanamayacaktı. Ama olsun, zaten hatırı sayılır bir birikimi vardı. O para onu epey bir idare edebilirdi. Ellie düşündükçe seviniyor, sevindikçe gülmemek için kendini zor tutuyordu. Az önceki çelişkili hisleri, kafa karışıklığı, iç sıkıntısı sanki bir anda buharlaşıp havaya karışmıştı. İçinde bulunduğu durumu ne kadar da yanlış değerlendirmişti. Çaresizlik sandığı şey aslında yanılsamasıydı. Evet, her şey mümkündü. *George ona engel olamazdı*... Kesin çok kızacak ve para akışını kesecekti. Ama olsun, sonuçta operadan da para kazanabilirdi. Tek ihtiyacı olan iyi bir menajerdi.

Ellie artık kaderine doğru ilerliyordu. Bu gerçeğin çocuksu neşesini bütün hücrelerinde hissedebiliyordu. Aksilikler, sorunlar, engeller yaşamış, hayatın akışı yüzünden dolambaçlı yollara girmişti. Ama şimdi... Hayatının yegâne amacına, varoluş sebebine doğru gidiyordu. Artık hiçbir şey onu bu yoldan döndüremez, hiç kimse onu hayalini gerçekleştirmekten alıkoyamazdı.

Binanın önüne gelince taksinin parasını ödedi. Dieter'in pencerenin önünde olup olmadığını görmek için kafasını kaldırıp yukarı baktı. Vaktinin çoğunu Londra caddelerini izleyerek geçiren Dieter'in güzel yüzü bu kez orada değildi. Belki de içeride bekliyor, hatta Ellie için sıcacık bir Alman yemeği hazırlıyordu. Ellie'nin içten içe hissettiği bazı şeyler vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sanki Dieter daha zayıf ve modern görünüşünü beğenmemişti. Sanki Londra'da kurduğu yeni hayatıyla gerektiği kadar ilgilenmiyordu. Sanki... Neyse... Ellie yine de mutluydu. Âşık olduğu adam yanında olduğu için mutluydu. Dakikalar önce verdiği karar için mutluydu. İçeri girip sevdiği adama yeni planını anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Daireye girdiğinde Dieter'i volta atarken buldu. Gergin ve heyecanlı görünüyordu.

Dieter merhaba bile demeden konuşmaya başladı. "Ellie, dönmene çok sevindim. Evden bir telefon aldım."

Ellie anahtarlarını kapının yanındaki küçük kâseye koydu. Saniyeler önceki heyecanının yerini garip bir hayal kırıklığı almıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Emin değilim. Babamı yine hastaneye kaldırmışlar. Galiba kısmi felç olmasından şüpheleniyorlarmış. Sezonluk işçilerden biri işi bırakınca çiftliği satışa hazırlamak ona kaldı. Çok çalıştı ve kendini çok fazla yordu."

Dieter birden Ellie'nin ellerini tuttu. "Özür dilerim ama satış işlemleri bir ay içinde bitecek. O zaman yine özgür olacağım."

"Anlıyorum..."

"Anladığını biliyorum."

Ellie ellerini çekip telefonun yanına gitti. "Havayolunu arayacağım, en kısa zamanda gidersin. Yarın da seni oradan ararım." Telefon rehberini çıkarıp ince sayfalarını karıştırmaya başladı.

"Ellie, bekle bir saniye..."

"Para konusunu dert etme. Bu arada seni havaalanına bırakması için limuzini ayarlayacağım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ellie, dur lütfen," dedi Dieter tekrar. Ellie bu kez kayıtsız kalmadı ve yüzünü döndü.

"Sana bir şey sormam lazım," dedi Dieter tek nefeste.

"Nedir?"

Önce bir sessizlik oldu. Ellie'nin içini birden nedensiz bir ürperme kapladı. Neşesi, coşkusu, mutluluğu hızla buharlaşmaya devam ediyordu. Bulduğu ilk yere oturdu, Dieter de hemen karşısındaki yerini aldı.

Dieter'in yüz ifadesi son derece ciddiydi. Derin bir nefes alıp söze girdi. "Ellie bak, seni hep sevdim. Önce bir çocuk, sonra da bir erkek gibi... Bunu bu dünyada en iyi sen anlayabilirsin. Hatta seni senden bile iyi tanıdığıma inanıyorum."

Ellie tebessüm etmeye çalıştı. "Ya... Sahiden mi?"

Dieter de tebessüm çabasıyla karşılık verdi. "Evet, sahiden." Kafasını sallayıp ellerini masanın üstüne koydu. "Bak, önümüzde yeni bir ayrılık var. Şimdi sana bunları söylemezsem gönül rahatlığıyla eve dönemem. Ellie, ben senin eve geri dönmeni, Almanya'da kendi sesinle ve kimliğinle şarkı söylemeni istiyorum. Hem oradayken hep yanı başında olacağım ve sana desteğimi..."

"Dieter, ben..."

"Benimle evlenmeni istiyorum Ellie. Seninle bir aile kurmak istiyorum. Ben... İkimiz adına uzun zamandır hayalini kurduğum o hayatı gerçek kılmak istiyorum."

Ellie sersemledi. Dieter'in hayali gerçekten bu kadarcık mıydı? Bu dünyadaki *herkes* biriyle evlenip bir aile kurabilirdi. Öte yandan bunu kendisi de istiyordu tabii. Yani bir gün böyle bir hayat kurmak, biriyle evlenmek onun da arzu ettiği bir şeydi. Ayrıca hayatı paylaşacağı o kişi kesinlikle ama kesinlikle Dieter'di, yani öyle olması tek dileğiydi. Fakat

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şimdi... Evlenmek... Dieter'in zamanlaması daha kötü olamazdı. Anlar, saniyeler ve dakikalar geçti...

Dieter hafif histerik bir kahkaha atarak, "Ellie," diye seslendi. "Aslına bakarsan bu tam olarak almayı hayal ettiğim cevap değildi."

"Aslında nişanlanabiliriz," dedi Ellie savunmaya geçerek. "Yalnız benim Londra'da kalmam gerek."

Dieter kaşlarını çattı. "Ama Londra'daki kişi sen değilsin Ellie. Sen bu şehirde başka biriymiş gibi yapıyorsun. Üstelik sen pop müzikten nefret edersin."

"Evet, ama Penny Bright Avrupa'da tanınan bir isim değil. Hem ben artık kendi sesimle söylemek istiyorum. Önemli bazı kişilerle yaptığım görüşmeler sonrası bu isteğimi hayata geçirebileceğimi öğrendim. Operaya geri dönebilirim. Ama bu konuda bana yardım edebilecek herkes burada, yani Londra'da."

Dieter uzaklara bakarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Londra'da yaşamak istemiyorum."

Bu sözün üzerine çileden çıkmamak elde değildi. Dieter az önce söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamış mıydı? Ellie'nin kariyeri, geleceği bu şehirdeydi. "Bu gayet açık Dieter. Hatta her gün benim yüzümden burada olduğun için kendimi kötü hissettiriyorsun."

"Hayır, ben sana kendini kötü hissettirmiyorum."

"Belki kasten değil, ama aynen öyle yapıyorsun Dieter. Sürekli bir şeye mana veriyor, her an bir şeyden şikâyet ediyorsun. Burada olmaya neden dayanamıyorsun Dieter? Neden bu kadar gönülsüzsün? Londra'dan bu kadar nefret etmenin asıl nedeni ne? Bu şehrin en çok nesini sevmiyorsun?"

Dieter omuz silkti, anlaşılan bu sorunun cevabını ilk kez ciddi anlamda düşünüyordu. "Sevmiyorum çünkü... burası benim evim değil."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tam o sırada Ellie'nin aklına babasının Neumann Ailesi'yle ilgili eleştirilerinden biri geldi; *cahil çiftçiler... Onlar hayatları boyunca bu mezbeleden dışarı adım atmamışlar...* "Münih'teyken de aynen böyle mi hissettin? Çiftçi çocuk oradayken de yuvasını özledi mi?" Ellie ağzından çıkan aşağılayıcı söz için saniyesinde pişman olmuştu ama artık çok geçti. Bu hakaret tartışmanın şiddetini tırmandırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Dieter çok sinirlenmişti. Yine de kendine hâkim oldu ve tane tane sorusunu sordu. "Ait olduğun yerde yaşamak istemenin nesi bu kadar kötü?"

"Bu dünyada görülecek ve yaşanacak bir sürü şey var Dieter. Hayat o köyden ibaret değil."

"Bu çok saçma. Benim şu an Kokondorf'ta olmam gerekirdi. Babam ağır hasta, o ve annem hızla yaşlanıyor..."

Ellie Dieter'in yorumunu duymazdan geldi. "Merak etme, baban çiftlik satılır satılmaz iyi olur. Sonra annenle birlikte en az otuz yıl daha yaşarlar. Haydi itiraf et Dieter! Londra'da yaşamak istemiyorsun çünkü yeni bir şey denemekten ölesiye korkuyorsun."

"Hayır, neden bu değil," diye itiraz etti Dieter. "Londra'yı sevmiyorum çünkü burası riyakâr insanlarla dolu riyakâr bir şehir. Burada herkes yalancı, herkesin gözünden samimiyetsizlik akıyor. Dön de bir kendine bak; sen bile başka biriymişsin gibi yapıyorsun. Sen kocaman bir yalansın Ellie!"

Ellie o an uzun zamandır bastırmaya ya da yok saymaya çalıştığı bazı hislerin yüzeye çıkmaya başladığını ve çok kötü sonuçlar doğurabileceğini fark etti. Sonuçta birbirlerini çok iyi tanıyorlardı ve en çok acıtacak yere vurmak ikisi için de en kolayıydı. "Bunu yalancı olduğum için yapmıyorum. Bunu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yapıyorum çünkü karşılığında çok para kazanıyorum. Bizim için... Geleceğimiz için..."

"Lütfen bunu bizim için yaptığını söyleyerek kendini kandırma Ellie. Benim için paranın hiçbir önemi olmadığını gayet iyi biliyorsun."

Ellie burun kıvırdı. "Herkes böyle söyler Dieter, ama gerçek asla öyle olmaz."

Dieter'in yüzü kızardı. Aniden cüzdanını çıkardı ve Ellie'nin ona verdiği bir sürü banknotu yere fırlattı. "Sakın bana gerçeklerden söz etme. Para benim için önemsiz diyorsam öyledir. Para hiçbir şeydir..."

Para hiçbir şeydir... Bunu ancak hayatı boyunca hiç para sıkıntısı çekmemiş insanlar söyleyebilirdi. Ellie yüksek bir uçurumun kenarında durduğunun farkındaydı. Ne de olsa Dieter kendi işinin patronu, kocaman bir çiftlik sahibi bir ailede büyümüştü, onu anlayamazdı. Ne demek istediğini kırmadan dökmeden anlatmanın bir yolu olmalıydı. Asıl soru o yolu bulabilecek miydi? "Sen böyle büyük cümleler kurma lüksüne sahipsin tabii, çünkü hayatın boyunca cebinde hep paran oldu. Sana hep ailen baktı."

"Onlar sana da baktılar Ellie, yoksa bunu da mı unuttun?"

"Tabii ki unutmadım," dedi Ellie anında. Önce utandı, sonra utanmasına yol açan Ditere'e içten içe öfke duydu. Öfkesi büyüdü, büyüdü... Alev olup gözlerine yansıdı. Artık dilini tutması imkânsızdı, gerçekler yutkunmayacağı kadar büyük ve acı bir kıvama gelmişti. "Evet, baktılar, ama karşılığında da beni çalıştırdılar."

Dieter omuz silkti. "Çiftlikte herkes bir işin ucundan tutar Ellie, herkes çalışmak zorundadır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama ben bir aşçı ya da hizmetçi olamayacak kadar iyiyim Dieter. Benden istediğin şeyler bunlar mı? Böyle bir hayata layık olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır tabii ki..."

"Çünkü ben müzisyenim... Ben bir opera sanatçısıyım ve ben en iyisi olacağım."

"Herkesten iyi, öyle mi?"

"Evet."

"İşte, şimdi tıpkı baban gibi konuştun."

Baba... Ne cüretle tartışmanın orta yerinde ölmüş babasının adını ağzına alırdı? "Bu da ne demek, hakaret mi ettiğini sanıyorsun?"

Çok ileri gittiğini fark eden Dieter, anında geri adım attı. "Hayır, hayır. Bu sadece... Yani bazen senin ağzından konuşuyormuş gibi geliyor. Belki de sana öğrettiği şeyleri sorgulamanın vakti gelmiştir."

"Bana öğrettiklerini sorgulamak mı? Bu hayatta bildiğim her şeyi bana o öğretti. O Avrupa'nın en önemli hocalarından ders aldı ve öğrendiklerinin hepsini bana aktardı."

"Sen ondan müzik dışında şeyler de öğrendin."

"Evet, mesela haysiyet... Mesela kendinin kıymetini bilmek, kendine değer vermek..."

"Değer mi? Adam kendinden o kadar nefret ediyordu ki gece gündüz içiyordu."

Ellie içgüdüsel olarak yumruğunu sıktı. "Babam üzgündü... Kalbinde büyük bir keder taşıyordu. Hayalleri yıkılmıştı. Bu duygulardan kurtulup biraz olsun iyi hissetmek için içiyordu."

"Buna inanmak en kolayı, değil mi? Babanın büyük bir adam, hatta kahraman olduğuna, o köyden çok daha iyi yerleri

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hak ettiğine inanmak... Keşke olsaydı, ancak bunların hiçbiri doğru değil Ellie."

"Sakın babamı anlıyormuş gibi konuşma."

"Neden? Onun hakkında yorum yapamayacak kadar cahil biri miyim? Yoksa ona göre alt tabakadan olduğum için o seviyede düşünemez miyim? Ellie, babanın benden daha iyi bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ellie hiddetten köpürüyordu.

"Sessizliğine bakılırsa haklıyım, sahiden öyle düşünüyorsun," dedi Dieter.

"Bu çok saçma!"

"Fakir bir hayat yaşamanın tek sorumlusu baban Ellie. O senin geleceğini bile mey yapıp kadehe doldurdu."

Ellie, "Hayır, yanılıyorsun," dedi. "Sesim olmasaydı, bir geleceğim de olmazdı. Bu gerçeği görmüyorsun çünkü kişisel tecrübelerinin ötesinde düşünmeni sağlayacak bir eğitime ya da hayal gücüne sahip değilsin."

Bu son sözler derin bir sessizliğe gömüldü. Ellie az önce ağzından çıkan ölümcül kelimeleri geri alabilmeyi diledi ama bu imkânsızdı.

"Bir keresinde baban da benimle aynen böyle konuşmuştu," dedi Dieter. Üzüntü ve öfkeden sesi titriyordu. "Seni çok iyi yetiştirmiş... Gördüğüm kadarıyla hâlâ onun izinden gidiyorsun. Babanın öğrettiklerini kayıtsız şartsız uygulamaya devam ettiğin sürece birbirimizi yanlış anlamaya mahkûmuz."

"O iyi bir adamdı..."

Dieter elini masaya vurarak, "O kibirli ayyaşın tekiydi!" diye bağırdı.

Ellie hiç beklemediği türde bir tepki alınca irkildi, kalbi buz kesmişti. "Git," diye haykırdı. "Köyüne dön haydi, her şey bitti."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter ayağa kalktı. "Tamam, madem istediğin bu."

"Evet!" Ellie yerdeki paraları avuçlayıp Dieter'in suratına çarptı. "Bu parayla da lanet olası uçak biletini alırsın."

Dieter üstündeki paraları silkeledi. "Paraya ihtiyacım yok." Ellie'yi masada bırakıp yatak odasına gitti. Öfke ve hayal kırıklığı canını o kadar yakıyordu ki ağlamamak için kendini çok zor tuttu. Dieter dakikalar sonra odadan çıkıp alelacele topladığı küçük valizini aldı. Kapıya doğru yürürken, "O hâlde hoşça kal," dedi.

"Hoşça kal!"

Sonra kısa süreli bir duraksama oldu. Ümit dolu, sessiz bir bekleyiş... Film şeridi misali hayattan küçük bir kare... O sırada Ellie, "Gitme, bunu halledebiliriz," diyebilirdi ya da Dieter, "Özür dilerim, hatamı nasıl telafi edebilirim?" diye sorabilirdi. Ancak zaman ve mekân ayrılığı ilişkilerinin yapısını ister istemez zedelemişti. İkisi de hüzünlü sessizliği bozacak o yapıcı cümleleri söylemedi. Ve sonunda kaçınılmaz son geldi. Kapı açıldı, Dieter gitti...

Ellie hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini çok zor tutuyordu. Derin bir nefes alıp ellerini masaya bastırdı. Öfkesi ve gururu Dieter'in peşinden gitmesine engel oluyordu. Fakat içinde hâlâ Dieter'e deliler gibi âşık olan bir kız vardı. O kız acı çekiyor, Dieter'siz kalmak istemiyordu.

Ellie ayağa kalkıp gezinmeye başladı. Deli gibi istese de ağlayamazdı çünkü bir kere ağlamaya başladı mı kendini durduramamaktan, göz pınarları kuruyana dek keder yaşları akıtmaktan korkuyordu. Madem acısını ağlayarak dışa akıtamayacaktı, başka bir şey yapmalıydı. Birden şarkı söylemeye başladı; önce titreyen sesini düzeltmek için birkaç alıştırma yaptı ve ayaklarıyla tempo tutarak nefesini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

düzene soktu. Sonra Saint-Saëns'den bir arya söylemeye başladı... Ancak saniyeler sonra notalar da sesi de kilitlendi. Yüreğini yakıp kavuran ateş buz gibi bir sessizliğe dönüştü. O an bildiği tek şey bu soğuk sessizliğin yıllarca yakasını bırakmayacağıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

George arabasını park etti. Bir ara golf malzemelerini bagajdan çıkarmayı düşündüyse de sonra vazgeçti. Çok uzun zamandır golf oynamamış olması bir yana, her yeri ağrıyordu. Aila bu hâlini görse muhtemelen çok gülerdi. İşin garibi George bile bu fikri komik buluyordu. Tek sorun içinden golf oynamak gelmiyordu. Dinlenmeye hiç alışık olmadığı hâlde bedeni bile öğleden sonrayı açık havada geçirme fikrine itiraz ediyordu.

Eve adım atar atmaz mis gibi biftek kokusu ağzını sulandırdı. Etkisi tam geçmemiş mobilya cilası kokusuna ve pırıl pırıl parlayan aksesuarlara bakılırsa Aila bütün gününü ev işleriyle uğraşarak geçirmişti.

"Aila!"

Aila mutfaktan çıktı. Saçlarını ense hizasında gelişigüzel toplamıştı. Karısının duru güzelliği karşısında George'un her zamanki gibi nefesi kesildi. "En sevdiğin yemeği yaptım," dedi Aila. "Soslu biftek, Yorkshire pudding..."

"Özel bir gün mü?"

"Golf günü..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu özel bir durum mu ki?"

"Evet, aslına bakarsan işten başını kaldırıp kendine biraz zaman ayırabildiğin her gün özel sayılır." Aila parmak uçlarında yükselip kocasının yanağından öptü. "Yemek yarım saat içinde hazır olur." Ardından mutfaktaki işinin başına döndü.

"Arayan oldu mu?" diye sordu George. Paltosunu çıkarıp koridordaki portmantoya astı.

Aila mutfaktan, "Tabii ki aradılar," diye cevap verdi. "Zaten sürekli arıyorlar. Yalnız hepsi yarın tekrar arayabileceğini söyledi, Penny hariç..."

George koridorun köşesinden mutfağa baktı. "Penny mi?"

"Evet, çok telaşlı bir hâli vardı. Seninle acilen konuşması gerekiyormuş. Geç geleceğini ve gelir gelmez onu arayacağını söyledim." Aila dudaklarını büzdü. "Sonuçta onunla çalışarak para kazanıyorsun, öyle değil mi?"

George, Penny'nin ortadan kaybolduğu günden beri Ellie ve Aila'yı birbirlerinden uzak tutmaya özen göstermişti. Malum, Aila gerçek Penny'yle çok fazla zaman geçirmişti. Ellie'yle aynı ortamda olursa bazı şeylerin farklı olduğundan kuşkulanabilirdi. Ancak kuşku uyandırmamak için seçtiği bu yöntem çok da başarılı sayılmazdı çünkü karısı bu kez başka şeylerden şüphelenmeye başlamıştı. Aila genç yıldızı artık neden akşam yemeğine getirmediğini sorguluyor, Penny'nin telefondaki sesinin neden eskisi kadar sıcak ve dostça olmadığını merak ediyordu.

George yakınırcasına, "Benimki normal bir iş değil ki..." dedi. "Asla boş günün olmaz." Demek Ellie telaşlıydı... Ama neden? George'un içine bir kurt düştü. "Onu bir arayayım."

"Tamam, ama çok uzatma," dedi Aila fırını işaret ederek. "Yorkshire pudding yaptım dedim, unuttun mu? Zamanında yemezsek lastik gibi olur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George merdivenlerden inip alt kattaki ofisine gitti ve ışığı açtı. Hemen Ellie'nin numarasını çevirdi ve merakla telefonun açılmasını bekledi.

"Alo?"

"Selam, ben George..."

"George geri aradığın için teşekkür ederim. Seni görmem lazım."

"Şimdi mi?" diye sorarken Aila'nın hazırladığı biftek aklına geldi. Leziz yemekler bir yana, bu akşam işle ilgilenmek istemiyordu. "Şimdi gelemem."

"Tamam, öyleyse en erken ne zaman gelebilirsen o zaman... Mesela yarın sabah?"

"Telefonda anlatamaz mısın?"

"Hayır, telefonda olmaz. Yüz yüze görüşmemiz lazım. Konuşup çözmemiz gereken konular var."

"Ellie beni endişelendiriyorsun."

"Endişelenmene gerek yok George. Ne yaptığımı biliyorum."

Bu son cümle George'u daha da endişelendirmekten başka bir işe yaramamıştı. "Turneyle alakalı bir konu mu?"

"Evet, yani kısmen... Aslında bu her şeyle ilgili, bu... Neyse, bak, dediğim gibi yüz yüze konuşmamız gerek. Yarın sabah erkenden."

Lanet olsun! Sürekli bir huzursuzluk çıkardığı, para ve şöhrete rağmen Alman köylü kız kimliğinden kurtulmayı beceremediği için Ellie'ye lanet olsun! "Sorun Dieter, değil mi? Kesin seni aptalca bir şey yapmaya ikna etti. Hatta o..."

"Dieter evine döndü," dedi Ellie sönük bir sesle. "Bu konuyu sabah konuşsak daha iyi."

"Ellie..."

"Sana mı geleyim? Sabah on çok mu erken olur?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, aksine daha erken olursa sevinirim. Seninle kahvaltı saati buluşalım. Saat sekizde sokağın köşesindeki küçük kafede, tamam mı?"

"Orada olacağım."

Birden hat kesildi ve sessizlik oldu. Neler olduğunu anlayamayan George, elindeki telefona bakakaldı. Ne düşüneceğini, neyle karşılaşacağını bilemese de en kötüsünü aklına getirip korkmaktan kendini alamıyordu.

Tren istasyonundan çıkan Dieter, tepeyi tırmanırken gök alacakaranlığın soluk rengine bürünmüştü ve akşamın ilk yıldızları cılız bir şekilde parlıyordu. Evin içinde yanan sarı ışıkları görünce yuvam dediği bu yere dönmek için sabırsızlandığı eski günleri anımsadı. Kendini bildi bileli nihai varış noktası hep burası olmuştu. Buz gibi soğuğu ve ıslak tarlaları arkasında bırakarak sıcacık yemek kokularının kaynağına doğru ilerlemek... Ama artık... Artık o günler geçmişte kalmaya mahkûmdu. Hayatındaki diğer her şey gibi son durağı da değişmek üzereydi.

İşin kötüsü değişiklikler çoktan gerçekleşmeye başlamıştı. Babası hastanedeydi, annesi de üzüntü, korku, evham yüzünden kısa zamanda yaşlanmıştı. Değişim kaçınılmazdı. Değişimden nefret eden Dieter'in bile bu gerçeği artık kabullenmesi gerekiyordu. Artık o evden leziz ve sıcacık yemek kokuları yayılmayacaktı. Hatta bu akşam yemekte peynir ekmeğe talim etmek durumundaydı.

Evin ön kapısından içeri girdiğinde kollarını kocaman açıp kendisini bekleyen annesini gördü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çok üzgünüm tatlım," diye fısıldadı annesi kulağına. Dieter onu Bremen'deki tren istasyonundan arayıp her şeyi anlatmıştı. Ama sonra çok pişman olmuş, keşke hikâyedeki bazı detayları saklasaydım diye düşünmüştü. Öyle yapsaydı, annesinin Ellie'ye kızgınlık ya da kırgınlık hissetmesine de mani olabilirdi. Yaşananlar ne olursa olsun anne ve babasının bir zamanlar kızları gibi gördükleri birine düşman olmasını kesinlikle istemezdi. "Ama şuna inanıyorum ki onsuz çok daha iyi olacaksın. O çok değişti Dieter."

Dieter yorgun başını annesinin omzuna yaslayıp gözlerini kapattı. Ellie'siz daha iyi olabileceğine inanmıyordu, lakin Ellie'nin onsuz çok daha iyi olacağına bütün kalbiyle inanıyordu. Sevdiği kadını öylece bırakıp gitmesinin nedeni, Ellie'nin öfkesi ya da çocukça tartışmaları değildi. Onu bırakmıştı çünkü uzun zamandır gözünün önünde olan gerçeği ancak fark edebilmişti. Ellie bambaşka birine dönüşmüştü. Dieter'in mütevazı hayatına çok uzak, parıltılı bir dünyayı mesken tutan bir yabancı olmuştu. Ellie'yi eski hayatına, geçmişine bağlayan tek şey Dieter'di. Artık o da olmayacağına göre mazisiyle olan son bağlarını da koparıp tamamen önüne bakabilirdi. Dieter bu acının benzerini bir daha yaşamak istemiyordu. Olur da bir gün kalbi iyileşirse bile bir daha asla Ellie gibi bir kadını hayatına sokmamak için ant içti.

Sonra gözlerini açıp etrafına baktı. Eşyalarının büyük bölümü paketlenmiş, ortalıkta sadece birkaç büyük mobilya kalmıştı. Eşyalar toplanınca ev nasıl da boş ve geniş görünüyordu.

Annesi geri çekilip yüzüne baktı. "Üzgünüm Dieter, ama evde akşam yemeği namına bir şey yok. Ben de birazdan babanı görmek için hastaneye gideceğim. Sen de gelecek misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İki gündür yollardayım. Yorgunluğumu atmak için uzun bir duş almam lazım. Babama yarın sabah erkenden onu görmeye geleceğimi söyle."

Annesi başını sallayarak Dieter'in saçlarını düzeltti. "Bay Podolski bu akşam yeni perdeler için pencerelerin ölçüsünü almaya gelecek. Anahtarı var gerçi, ama olur da karşılaşırsanız lütfen ona karşı nazik ol, tamam mı?"

Dieter başını evet anlamında salladıktan sonra paltosunu giyip evden çıkan annesini izledi. Annesi gittikten hemen sonra bavulunu alıp çamaşırların yıkandığı yere gitti. Kirlilerini sepete boşaltırken ön kapının oradan gelen bir tıkırtı duydu. Ellindekileri bırakıp Bay Podolski'yi karşılamak için ön kapıya gitti.

Yalnız şöyle bir durum vardı. İçeri girip kapıyı arkasından kapatan kişi Bay Podolski değil, kızı Ingrid'di.

Ingrid'in yüzünde her zamanki gibi parlak bir gülümseme vardı. Güldükçe yüzündeki çiller ve duru güzelliği daha da belirginleşiyordu. "Merhaba Dieter."

Dieter mahcup bir tebessümle karşılık verdi. "Merhaba Ingrid."

Angela'nın kolları ağrıyor, dışarıdaki fırtınalı ve soğuk havaya rağmen alnından şıpır şıpır terler damlıyordu. Saat gecenin on biriydi. Hafta boyunca her gece yaptığı gibi tavernadaki mesaisi biter bitmez kayalığın oradaki eve gelmişti. Şu an da duvar kâğıtlarını sökmeye çalışıyordu.

Aralıksız çalışmaktan dolayı çok yorulmuştu. Bir ara durup gömleğinin koluyla terli yüzünü sildi. Hava sahiden de berbattı. Denizde dev dalgalar oluşturan şiddetli fırtına evdeki bütün

BELONGS TO KAKTUS TEAM

camları zangır zangır titretiyordu. Eski, küçük bir lambanın ışığında çalışıyordu. Bu arada ilk fırsatta elektrik bağlatmayı ve kilitleri değiştirmeyi planlıyordu. Lambanın kısıtlı kapasitesi ve mütemadiyen çakan şimşekler ancak birkaç metrekareyi aydınlatmaya yetiyordu. Bir müddet daha çalıştıktan sonra birkaç adım geri çekilip eserine baktı. Neyse ki ikinci yatak odası da bitmek üzereydi. Aslında bu tarz emek gerektiren işleri yapmak için bir usta tutabilirdi. Hatta Mia hiçbir masraftan kaçınmamasını özellikle söylemişti. Gerçi boya işleri için Nakşa Adası'ndaki bir ustayla anlaşmıştı, fakat adam üç haftadan önce işe başlayamayacağını belirtmişti. Hâl böyle olunca Angela boyacıyı beklemek yerine kolları sıvamayı tercih etmişti. Mecburiyetler bir yana bu tür işleri yaparken çok zevk alıyordu. Enkazdan farksız bir binayı yeni, temiz ve renkli bir mekâna dönüştürmek... Bu hem heyecanlı hem de tatminkâr bir süreçti. Bu yüzden yoğun iş programının her aşamasında aktif rol almayı özelikle tercih ediyordu.

Gök gürültüsü duvarları sarsarken Angela spatulasını tekrar eline aldı. Tam uzun bir parça duvar kâğıdını söküyordu ki çakan şimşekle beraber tek ışık kaynağı da söndü.

"Kahretsin," diye mırıldanırken elindeki spatulayı yere düşürdü. Gözlerinin karanlığa alışması için bir süre durup bekledi. Sonra mutfak kapısının arkasındaki sigorta kutusunu fark etti. Oraya gidip sigortaları açardı açmasına da iliklerine kadar ıslanırdı. Belki de sadece beklemeliydi... Eski kanepeye uzanıp biraz uyur, işine sabah kaldığı yerden devam ederdi.

Ama yarın muhtemelen piknik turu için yeni müşteriler gelecekti. Onları bırakıp çalışmaya gelemezdi ki... Tüh! Oysa bu odayı bitirmesine de çok az kalmıştı. Birazcık ışık olsa... Belki de sigorta konusu tahmin ettiği kadar karmaşık

BELONGS TO KAKTUS TEAM

değildi, belki de bir elektrik düğmesini kaldırmak kadar kolay bir işti.

Arka kapıdan dışarı çıktı.

Saçakların onu şiddetli yağmurdan koruyacağını ümit ederek duvarın tam dibinden yürümeye özen gösterdi. Ancak çatıdaki oluklar çoktan dolmuştu, hatta taşıyordu. Sigorta kutusunun kapağını açarken buz gibi yağmur suyu ensesinden sırtına süzüldü. Keşke bir el feneri olsaydı. Çakan şimşek sayesinde birkaç saniyeliğine aydınlanan kutunun içine bakarken tek sorununun karanlık olmadığını anladı. Dürüst olması gerekirse tam olarak ne aradığını, neye bakması gerektiğini bile bilmiyordu. Belki de boşuna panik yapıyordu, belki de bu adanın tamamında yaşanan bir kesintiydi. Çok ıslandığı için evin ön kapısına doğru yürümeye başladı. Bir yandan da köyü görmek umuduyla uzaklara bakıyordu.

Evin ön tarafında yağmurdan korunabileceği bir noktada durdu. Köyde de hiç ışık yoktu. Anlaşılan ne kadar istese de işini bu gece bitiremeyecekti.

Tam kapıdan içeri gireceği sırada bir şimşek daha çaktı. Angela şimşeğin ışığı sayesinde ileride birinin durduğunu fark etti. Kayalıkların uç kısmında dikilmiş, eve bakıyordu. Bir an korkudan yüreği ağzına geldi ama çok geçmeden gördüğü kişinin Mia olduğunu anladı.

Yüce Tanrı aşkına, böyle fırtınalı bir havada orada ne yapıyordu?

Angela iki elini birden sallayarak, "Mia!" diye seslendi. "Buraya gel! Yağmurun altında durma!"

Ancak oradaki figürün bir adım bile kımıldamadığını görünce acaba beni görmedi mi diye düşündü. Yağmurun altına çıkıp birkaç adım ilerledi. Gözleriyle karanlığı taramaya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çalışırken çakan bir şimşek imdadına yetişti. Evet, oradaki kesinlikle Mia'ydı.

Rüzgârın uğultusunu ve sürekli gürleyen göğün sesini bastırmaya çalışarak var gücüyle, "Buraya gel!" diye bağırdı. "Haydi, içeri gel de seni kurulayalım."

Mia işte o an hafifçe kımıldadı. Sanki ıslandığını, ıslanmak ne kelime sırılsıklam olduğunu bile fark etmemişti. Ona seslenmek için yağmur altında duran Angela da tepeden tırnağa ıslanmıştı. Çok üşüdüğü için girişin üstü kapalı kısmına geçip orada beklemeye başladı. Mia yağmur ve soğuğa aldırış etmeden ağır adımlarla yürümeye devam etti. Yeterince yakına gelince Angela kolunu Mia'nın ıslak bedenine doladı ve onu hemen karanlık evin içine soktu.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedi Angela. "Donuyor olmalısın."

"Her gece burada ne yapıyorsun?" diye sordu Mia.

Angela karanlıkta Mia'yı görmeye çalıştı. Birden Mia'nın fal taşı gibi açılmış gözlerindeki yaşları fark etti.

"Sen diğer gecelerde de burada mıydın?" dedi Angela.

"Burada ne yapıyorsun?"

Angela bir an tereddüde düştü. Yoksa Mia yaptıkları anlaşmayı unutmuş muydu? Mutabakata varıp imzaladıkları sözleşme aklından çıkmış olabilir miydi? "Şey... Ben duvar kâğıtlarını söküyorum. Evi boyacılar için hazırlamaya çalışıyorum."

"Bana gösterir misin?"

Angela hafifçe Mia'nın dirseğinden tuttu. "Yatak odalarında... Haydi gel benimle."

Mia'yı çalıştığı son odaya götürdü. Gelişigüzel yere atılmış duvar kâğıtları karanlıkta hayalet gibi görünüyordu. Mia eğilip kâğıt parçalarından birini eline aldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu deseni ben seçmiştim," dedi.

"Şey... Üzgünüm, ama inan beğenmediğimden değil..."

"Hayır, hayır. Dediğim gibi her şeyin değişmesini istiyorum. Bu konuda ciddiyim. Ben... Bunları seçtiğim zaman çok farklı bir kadındım. O zamanlar... çok farklı hayallerim vardı." Eski duvar kâğıdı parçasını sıkıca göğsüne bastırdı. Angela bir anlığına Mia'nın yaptığı şeye anlam veremedi ama saniyeler sonra ağladığını fark etti.

Şefkatli bir sesle, "Mia?" dedi.

"Hayat çok acımasız," dedi Mia.

"Burada ne olduğunu bana anlatmak ister misin? Bu denli üzülmene sebep olan şey ne?"

Mia kafasını salladı. Hıçkırıklar ve kesik kesik öksürükler göğsünü titretiyordu. Onun bu perişan hâline üzülen Angela, önce ne yapacağını bilemedi. Sonra içinden geleni yaptı, Mia'yı kollarının arasına alıp ona sıkıca sarıldı. "Tutma kendini, bırak yüreğindekiler dışarı aksın," dedi.

Saçlarından sular damlayan Mia, ıslak yüzünü Angela'nın omzuna yaslayıp içli içli ağladı.

"Mia, eğer buraya gelmek senin için bu kadar zorsa..."

"Evet öyle, ama görmek istedim."

"Bittiğinde görebilirsin. Seni üzen geçmiş tamamen yok olacak. Her şey yenilenecek, değişecek ve farklı renklere boyanacak. Tamamen bittiğinde burası bambaşka bir yere dönüşecek."

Mia geri çekilip pencereden dışarı, fırtınalı geceye baktı. "Tıpkı senin gibi," dedi. "Geçmiş silinecek, sadece yeni olan kalacak."

Angela gülümsedi. "Evet, bir parça benim durumuma benziyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tamam, tamam... Tamamen bitene kadar bir daha gelmeyeceğim. Ancak haftada bir kez beni ziyaret etmeni ve işlerin gidişatıyla ilgili bilgilendirmeni istiyorum." Mia duvar kâğıdı parçasını hâlâ elinde tutuyordu. Angela usulca kâğıdı parmaklarının arasından almaya çalıştı.

"Anlaştık öyleyse, haydi gidelim," dedi Angela.

Mia duvar kâğıdının parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi. Angela tekrar Mia'nın dirseğinden tuttu. "Haydi, evine kadar birlikte yürüyelim."

"Ama fırtına... Islanacaksın..."

"Sorun değil, birlikte ıslanırız. Eve döndüğümde sıcak bir duş alırım, olur biter. Bu gecelik burada işim bitti, bu karanlıkta daha fazla çalışamam."

Mia başını salladı. Ardından Angela'yla beraber kötü anılarla dolu evden çıktılar.

Ellie kafeye çoktan varmıştı. Pencere kenarındaki bir kabinde oturmuş bekliyordu. Soğuk, ıssız ve renksiz bir sabahtı. Dieter gitmişti. Artık yokluğunda biraz olsun teselli bulabileceği telefon görüşmeleri de olmayacaktı. Gece yarısı Dieter'in sesini duyamayacağını, hatta onu bir daha hiç göremeyeceğini bilmek... Bunları düşününce midesine acı ve pişmanlık krampları girdi. Kendini çok kötü hissediyordu. Tam telefona koşup Dieter'i aramaya karar vermek üzereydi ki babası hakkında söylediklerini hatırladı. O sözler Dieter'in kendisini hiç anlamadığının, bu hayattaki en büyük tutkusuna ulaşma yolunda onu hiçbir zaman desteklemeyeceğinin kanıtıydı. Amaçlarına ulaşmak için her şeyi yapmaya hazırdı? Ona engel olabilecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

herkese karşı duracaktı? Hatta bu uğurda kasten veya bilmeden kuyusunu kazan insanlarla olan ilişkisini bile bir kalemde bitirmeyi göze almıştı.

Birden yüzünde hain bir gülümseme belirdi. Şimdi sırada George vardı... *Sakin ol Ellie*... Evet, kesinlikle doğru şeyi yapıyordu. George'un kararını kabullenmekten başka şansı yoktu. Sonuçta bu onun sesi, onun hayatıydı. Üstelik George onun sahibi değildi. George da diğer herkes de er ya da geç en doğru kararı verdiğini anlayacaktı, yani öyle umuyordu. Bir kere pop müzikte gelecek diye bir şey yoktu. Pop müzik çok geçici ve değişken bir müzik dalıydı. Bugün kahraman, büyük bir yıldız olarak görülen şarkıcıların yarın adı bile hatırlanmayabilirdi. İstikrarlı bir başarı tablosu çizmenin tek yolu gerçek sanat olarak kabul edilen bir alanda, yani operada kariyer yapmaktı. Hem bu sayede otuzlu, hatta kırklı yaşlarında bile mesleğini başarıyla icra edebilirdi. Ve Ellie bu alandaki en parlak kariyeri yapmaya kararlıydı çünkü o gözünü zirveye dikmişti.

Birden mis gibi jambon kokuları kafenin içini doldurdu. Ellie parmaklarını masanın üstünde tıkırdatıyordu. Ancak bunun endişeli bir insanın yapacağı türden bir hareket olduğunu fark edip anında durdu. Ne olursa olsun kendinden de kararından da son derece emindi. Dakikalar sonra George göründü. Tepeden tırnağa siyah giymişti, yüzündeki ifade de en az giysileri kadar karanlık ve kasvetliydi. Kafenin kapısını itip içeri girdikten sonra paltosunu astı. Gözlerini kısıp Ellie'ye baktı, ancak ne düşündüğünü kestirmek güçtü.

George tam karşısına otururken Ellie, "Günaydın George," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George menüyü alıp inceledi. Ardından garsonu çağırdı. "Önceliğimiz kahve, mutabık mıyız?"

"Mutabıkız," dedi Ellie. Belki de o sabah mutabık kalacakları tek konu buydu.

Siparişlerini verdikten sonra George arkasma yaslandı. "Eee, benimle konuşmak istediğin önemli konu ne?"

Ellie derin bir nefes alıp pat diye konuya girdi. "Amerika'ya gitmek istemiyorum."

George anında, "Amerika'ya gitmek zorundasın," diye belirtti.

"Taahhüt verdik mi?"

"Evet, bu proje için ortaklarım var. Ayrıca konser mekânları da ayarlandı. Kısaca gitmeye mecbursun."

Ellie'nin kontrolünü kaybetmesi an meselesiydi. Anlaşılan bu kolay olmayacaktı, tıpkı tahmin ettiği gibi... "Finansman konusu... Ne kadar paramız var?"

George 'paramız' lafını duyunca istemsizce kaşını kaldırdı. "Bir haftaya kadar finansörle yazılı bir anlaşma yapacağım."

"Anlaşmayı sakın yapma."

George kafasını salladı. Solgun benzi hızla kızarmaya başladı. "Ellie..."

"Bu işi yapmayacağım. Son turnede az kalsın sesimi mahvediyordum. Üstelik o kısa süreli bir işti."

"Sesini mahvettiğin falan yok. Turnenin sonunda başındakinden katbekat güzel söylüyordun."

"Boğuk? Hatta hırıltılı?"

"Bu çok seksi, pop müzik seksi olmak demek..."

"Peki ya sonra? Yani yaşım ilerleyip de şimdiki gibi güzel ve seksi olmadığım zaman? O zaman o ses ne işime yarayacak?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Garson kahve servisi için masalarına geldi. Sessizce garsonun servisi yapıp gitmesini beklediler.

George suratını asarak, "Bu operayla ilgili mi?" diye sordu.

"Evet, bu benim en büyük tutkumla ilgili George." Ellie birkaç saniye durduktan sonra, "Bana engel olamayacağını biliyorsun," diye ekledi.

"Turne tarihlerini yeniden düzenleyebiliriz," dedi George çaresizce. "Bak, istersen sesin için de sana bir hoca ayarlarım. O arada da yeni albüm kaydına yoğunlaşırız."

"Hayır George, hayır... Turne yok, albüm de yok... Yani en azından pop albümü olmayacak. Penny Bright artık tarzını değiştirecek. Ivan Hamblyn'le sözleşme yapabiliriz, her şeyin yolunda gideceğinden eminim."

George başını ellerinin arasına alıp yılgın bir sesle of çekti. Kafasını kaldırıp Ellie'nin yüzüne bir kez daha baktı. İşte o an makul ve hoşgörülü yaklaşmanın ufacık bir sonuç bile vermediğini gördü. "Bu iş hakkında *hiçbir* şey bildiğin yok..."

"Olabilir, ama her gün yeni şeyler öğreniyorum."

"Bak, şu an büyük bir dinleyici kitlen var. Hayranlarının bir tanesi bile seni opera söylerken görmek istemeyecektir."

"Yanılıyorsun, bence hoşlarına gidecek. Ayrıca opera dinleyicileri de beni beğenecektir. Ben iyiyim George... Tahmin bile edemeyeceğin kadar iyiyim."

"Bak, Tanrı'nın meleklerinden biri gibi şarkı söylemen zerre kadar umurumda değil. Sen Penny Bright'sın ve Penny Bright pop şarkıları söyler."

Ellie sıkıca masayı tuttu ve buz gibi bir sesle savunmaya geçti. "Ben Ellie Frankel'im... Bunca zamandır saçma sapan bir isimle şarkı söylemiş olabilirim ama bu gerçeği değiştirmez. Ben Ellie Frankel'im ve Ellie Frankel opera söyler!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu müzik kariyerinin sonu olacak. Bak, yokuş aşağı gittiğinin farkında değilsin. Böyle bir şey yapmaktan seni menediyorum, bu hem profesyonel hem de insani sorumluluğum."

"Sen beni hiçbir şey yapmaktan menedemezsin George. Sen benim sahibim değilsin. Ben Angela Smith değilim. Ben her dediğini yapan, ilaç bağımlısı bir geri zekâlı değilim."

O an George'un yüzünde şimşekler çaktı. "Sakın Penny'yi bu konuya karıştırma! Onu tanımıyorsun bile."

"Görünen o ki o da seni tanımak istemiyormuş. Yoksa neden arkasına bile bakmadan kaçsın ki..."

"Senin şu an yaptığın çok mu farklı peki?"

Ellie kafasını salladı. İçten içe kendine sakin olmasını, George'u yanında tutmanın lehine olacağını hatırlattı. "Bak George, operaya geçtiğimde de menajerliğimi yine senin yapmanı istiyorum. Sen iyi bir iş adamısın, benim için çalışmaya devam etmeni çok isterim."

Hayrete kapılan George histerik bir kahkaha attı.

Ellie gayet normal bir sesle, "Ne diyorsun? Bu yeni iş ilgini çeker mi?" diye sordu.

Ellie George'un aklından geçenleri okuyabiliyordu. İlgileniyordu tabii ki... Ancak bir parçası da Ellie'nin başarısız olmasını diliyordu. Zaten George'un kariyerinin ikinci etabına gönüllü olarak eşlik etmesini beklediği de yoktu.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi George. Öne eğildi ve işaret parmağını masanın üstüne, tam Ellie'nin önüne bastırdı. "Şimdi kulaklarını aç ve beni iyi inle. Bu iş *başarısızlıkla* sonuçlanacak! Kariyerinin en büyük hatasını yapıyorsun. Bu işten para kazanamazsın ve paranın senin için ne kadar önemli olduğunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunu benim için değil, kendin için söylüyorsun, öyle değil mi? Çünkü senin tek istediğin beni olduğum yerde tutmak."

George dudaklarında müstehzi bir gülümsemeyle başını salladı. "Bak, seni şahsi menfaatim için değil, sadece senin iyiliğin için ikaz ediyorum."

"Sana inanmıyorum."

George parmaklarına baktı. "Belki de bu konuyu avukatımla konuşmalıyım."

Ellie bunun boş bir tehditten ibaret olduğunu biliyordu. "George biz; yani sen ve ben insanları kandırdık. Biz büyük çaplı bir dalaverenin içindeyiz. Büyük paralarla dolu bu oyunun mimarı da bizzat sensin." Ellie arkasına yaslanıp kahvesini yudumladı. "Sakın beni yasal yollara başvurmakla tehdit etme."

George'un gözlerindeki hiddet öyle büyüktü ki Ellie bir an ürktü. Ama saniyeler sonra hiddet bulutları aralandı ve donuk bakışlar geri döndü. "Karşılanması gereken bazı masraflar var," dedi George. "Turne için bazı yatırımlar yapıldı."

"Elbette..." Ellie biraz olsun sakinleşmişti. Acaba George ne kadar bir meblağdan bahsediyordu?

Ellie'yi kaygılı ve huzursuz görmek George'un hoşuna gitti. "Ayrıca en geç bu haftanın sonuna kadar daireyi boşaltman gerekiyor. Bir ayı aşkın süredir Penny Bright olarak performans sergilemiyorsun. Bu süreçteki masrafları ve hâlihazırdaki harcamaları da tahsil etmek durumundayım."

Evet, George şu an resmen Ellie'yi korkutmaya çalışıyordu. Ellie soğukkanlılığını korumaya, endişelerini George'a belli etmemeye çabaladı. Bunların olacağını zaten biliyordu. Aldığı kararın maddi bir bedeli de olacağını hesaplamıştı. Zaten bugüne dek kazandığı paranın büyük kısmına elini bile

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sürmemişti. Muhtemelen banka hesabı George'un sözünü ettiği masrafları karşılamaya fazlasıyla yeterdi.

George ayağa kalktı. "Bana olan diğer borçlarını da hesaplayıp sana ayrıntılı bir fatura gönderirim." Masanın üstüne elli peni attı. "Bu da kahve için... Hoşça kal!"

George paltosunu alıp kafeyi terk etti. Ellie George'un tek bir yudum bile almadığı kahvesine bakarken kendini çok kötü hissetti. Midesi korku ve suçluluk duygularıyla kasılıyordu.

Dakikalar sonra kendini tebrik etti. Evet, nihayet her şey bitmişti. Geçmişiyle olan bir bağı da koparıp atmıştı işte. Kendine, hayattaki en büyük arzusuna ve biricik babasının hatırasına sadık kalmak için bunu yapması gerekiyordu ve yapmıştı. Bu herkes, ama özellikle de onun için en doğru karardı.

Bu Ellie'nin hayatının kararıydı.

George uzun zamandır kendini hiç bu kadar öfkeli hissetmemişti.

Eve girince Aila'yla tek kelime konuşmadı. Kendini anında ses geçirmez sığınağına, yani stüdyosuna attı. Çalışma masasının üstü turne belgeleriyle doluydu. Bir hışımla belgelerin hepsini yere fırlattı. Yere yavaşça düşen kâğıtlar onu kesmeyince sinirini boş çay fincanlarından çıkardı. Kırılma sesleri, tuzla buz olan camlar çok daha iyi hissettirmişti. Birden duvardaki Penny Bright posterini eline geçirdi. Tam ortadan yırtmak üzereydi ki tereddütle durdu. Kısa bir an için posterdekinin Ellie mi yoksa gerçek Penny mi olduğunu hatırlayamadı. O tereddüt anında Aila kapıyı tıklattı ve davet edilmeyi beklemeden içeri girdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tanrı aşkına neler oluyor?"

"Beni terk etti."

"Anlamadım?"

"Penny... İşi bıraktı, ilişkimiz tamamen bitti."

Aila tek kaşını kaldırdı. "George, seni duyan da çift olduğunuzu sanır."

George'un o sırada karısının kıskançlık kaynaklı sitemleriyle uğraşacak ne vakti ne de hâli vardı. "Ne demek istediğimi anladın. İş ilişkimizi sonlandırdı. Başka bir şey denemek, daha doğrusu opera söylemek istiyor."

Aila bir kahkaha patlattı. "Penny'nin opera sevdiğinden haberim yoktu."

George karısına Ellie'yle oynadıkları oyundan bahsetmeye niyetlendiyse de kendine engel oldu. Bu itiraf çok fazla kuşku ve soru işareti doğurabilirdi. "Aslında opera söyleyebiliyor," diye belirtti. "Ivan Hamblyn onu bir şan hocasına yönlendirmiş."

Aila kafasını salladı. "Peki, seni neden kovdu? Opera sanatçısı olsa da bir menajere ihtiyacı olacak."

George yerdeki fincan parçasına tekme atarak, "Aila, o kızın lanet olası bir mucizeye ihtiyacı var," dedi.

"Küfretme Lemmikki," dedi Aila ve eğilip yerdeki kırıkları toplamaya başladı. "Şey... İtiraf etmeliyim ki gittiği için mutlu bile oldum. Gözünün sürekli onun üstünde olması gerekiyordu. İlgilenmesi, bakımı zor biriydi, haksız mıyım?"

George'un yaşadığı onca şeyden sonra böyle söylemek az bile kalırdı. Önce Penny'nin depresif ruh hâli ve ilaç bağımlılığı... Sonra da Ellie... Keçi gibi inatçı, bildiğini okuyan hain Ellie... En azından şimdi onun başarısız olduğuna tanık olmanın hazzını yaşayacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aklından geçenleri düşününce duyduğu pişmanlık öfkesine galip geldi. Bu acımasız fikirler aklına nereden geliyordu? Neden? Neden daha hoşgörülü ve bağışlayıcı olamıyordu? Özellikle de Ellie söz konusuyken niçin böyleydi?

Hele ki kendisi geçmişte bağışlanamayacak kadar büyük günahlar işlemişken? Neden?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

Ellili yılların başı George ve Aila için acı tatlı olaylarla geçiyordu. Bir yandan George işinde başarıyla ilerliyordu. Stüdyo ortamına, teknik imkânlara, müzik ve sesi yaratıcı bir şekilde harmanlama potansiyeline tek kelimeyle bayılıyordu. Hatta o aralar Memphis'teki Sam Phillip's Sun Records şirketinin sahibi gibi bir gün kendi stüdyosunu açıp yeni müzik tarzları üretme hayalleri kurmaya başlamıştı. Atlantik'in ötesinden gelen yeni müzik tarzları... Delta Cats'i dinlediği o ilk anı hayatı boyunca unutması mümkün değildi. Heyecandan bütün tüyleri diken diken olmuştu. Müzikte bir devrim yaşandığının farkındaydı. Yakın zamanda başlayacak olan dönemin bir parçası olabilir, bu konuda etkin rol oynayabilirse mutlulukların en büyüğünü yaşayabilirdi. Hâl böyle olunca muhteşem siyahi müziğine benzer şekilde çalabilecek, yetenekli küçük grupları keşfedebilmek amacıyla İngiltere'nin ücra köşelerindeki izbe barları ve salaş gece kulüplerini gezmeye başladı. Bu tuhaf gezilerinde Aila da ona eşlik ediyordu. Hanımefendi dış görünüşü loş ve dumanlı ortamlara o kadar aykırıydı ki müzisyenler ona şaşkın şaşkın bakmaktan enstrümanlarını çalamıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O heyecanlı günlerin sevimsiz hadiseleri de vardı tabii... Sürekli suya düşen bebek sahibi olma ümitleri... Aila iki yıl içinde altı kez düşük yapmıştı. Artık hamileliğinin doğumla sonlanacağına dair ümitlerini yitirme noktasındaydı. Tam o çaresizlik döneminde Aila'nın ailesi evlat edinme konusunda destek olmaya karar verdi. Aila'ya bu konuda uzman bir avukat bulması için maddi imkân sağladılar. Avukatla yapılan görüşmeden iki ay sonra bir telgraf geldi. Birmingham'da altı haftalık erkek bir bebek vardı. Bu haber ikisi için de olağanüstüydü. George'un kalbi heyecandan yol boyunca deli gibi attı, Aila'nın da sürekli gözleri yaşarıyordu. Yolda mola verip altı tane bebek bezi aldılar. Heyecan ve umut sarhoşu Aila yolculuğun kalan kısmında o bezleri elinden bir an olsun bırakmadı.

Ancak o umutların da suya düşmesi uzun sürmedi. Minik bebeğin on altı yaşındaki annesi son dakikada kâğıtları imzalamaktan vazgeçti. Aila tek kelimeyle yıkıldı. George biricik karısını en çok neyin üzdüğünü bilemiyordu. Hayallerinin yıkılması mı? Yoksa gencecik kızların bile yapabildiği bir şeyi başaramama duygusu mu? Büyük bir fiyaskoyla sonuçlanan girişimin ertesi haftasında avukatı azletti.

"Aynı şeyleri tekrar yaşayamam George," dedi hüzünle. "Bebek sahibi olma hayallerimi yabancı insanlara bağlayamam. Hayatımın en önemli şeyi için hiç tanımadığım insanlara güvenemem. Denemeye devam edeceğiz, başka çaremiz yok."

Ve denediler... Hiç başarılı olamasalar da denemeye devam ettiler...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George'un iş konusunda bir sürü hayali vardı. Ancak TRG bu hayallere her zaman destek olmuyordu. George'dan tek istedikleri yeni çıkaracağı şarkının liste başı olmasıydı. Amerikan müziğin yerli bir versiyonunu piyasaya sürmek gibi fikirler zerre kadar umurlarında değildi. Şirketin kendisi kadar öngörülü olmadığını, daha doğrusu olmak istemediğini gören George, hayalini tek başına gerçekleştirmesi gerektiğini biliyordu. Hatta Lambeth'teki yeni evlerinin altında kendi stüdyosunu kurarak ilk adımları attı. Tam donanımlı ve modern bir stüdyoya sahip olmak oldukça pahalı bir işti. Ancak acelesi yoktu, her şeyi yavaş yavaş ve sırayla yapacak, yedi bilemedin sekiz yıl sonra hayalini kurduğu her şeye sahip olacaktı. Aslında yıllarca beklemesine gerek kalmayabilirdi çünkü Aila'nın ailesi borç vermeyi teklif etmişti. Ancak George böyle bir şeyi kabul edemeyecek kadar gururuna düşkün bir adamdı. Çok geçmeden TRG'de parlak bir teklif aldı. Terfi ederek üretim bölümünden yönetime geçmesini istiyorlardı. Hesaplamalarına göre ücret artışı sayesinde stüdyosunu üç yıl içinde bitirebilecekti. Sonra da kariyerini uzun zamandır hayalini kurduğu yönde ilerletme şansına sahip olabilirdi. Böylesi büyük bir kazanç her türlü fedakârlığa değerdi.

Terfi teklifini gündeme getirip yeni pozisyonunun kapsam ve sorumluluklarını maddeleyen üst düzey yönetici, "Bunun için tek bir engel var, o da yurt dışında olması..." dedi.

Bunu beklemeyen George ihtiyatlı bir sesle, "Yurt dışında derken... Ne kadar uzakta peki?" diye sordu.

"Şöyle söyleyeyim, Avrupa ofisimizde... Viyana'da."

"Anlıyorum."

"Bir de klasik müzik bölümünde."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George iç geçirdi çünkü onun asıl tutkusu pop müzikti. "Anlıyorum."

"Haydi, şimdi evine git ve bu teklifi biraz düşün."

Aila bunu duyunca çok sevindi. Yurt dışında yaşamayı hep istemişti ve ona göre Viyana çok romantik bir şehirdi. George detaylı bir hesaplama sonrası böyle bir riske değeceğine kanaat getirdi. Karı koca yeni planlar yapmaya, hayatlarının macerası için hazırlanmaya başladılar.

Taşınma günü giderek yaklaşıyordu. İki gece sonra yola çıkacaklardı. Aila bir yandan ardiyeye gidecek kıyafetleri katlıyor, bir yandan da ortam ve hava değişikliği sayesinde yeniden gebe kalma hayalleri kuruyordu. O sırada telefon çaldı. Telefona bakan Aila oldu ve telefonu açmasıyla yüzünün düşmesi bir oldu.

"Ama biz bunu nereden bilebilirdik?" diyordu hattaki kişiye. "Ne zamandır hasta?" Sonra saniyeler süren bir sessizlik ve keder yüklü bir iç çekme... "Peki, ne kadar ömrü kaldı?"

Konu annesiydi... Her daim sağlıklı ve dinç görünen annesine beyin tümörü teşhisi konmuştu. Doktorların söylediğine göre sadece birkaç aylık ömrü kalmıştı.

Kısacası ve doğal olarak Aila onunla gelemeyecekti. Ama George yeni işi çoktan kabul ettiği için gitmeye mecburdu. Evlendikleri günden beri bir tek günü bile ayrı geçirmeyen George ve Aila kısa süreli olmasını umut ettikleri ayrılığa kendilerini hazırlamaya çalıştılar.

Birbirlerinden ayrılacakları sabah hava bulutsuz ama serindi. George kaldırımın üstünde durmuş kendisini havaalanına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

götürecek taksinin gelmesini bekliyordu. Aila da başını kocasının omzuna yaslamıştı. George Aila'nın avucundaki elini sıkıca tutuyordu. Aila annesiyle ilgili kara haberi aldığından beri çok üzgündü ve kaderine boyun eğmişti. Karısını acılı günlerinde yalnız bırakmak George'un içine sinmiyordu. Aila'nın yanında kalıp bu zor günlerde sevgi ve şefkatiyle ona destek olmayı çok istese de bunu yapması imkânsızdı. Viyana'daki iş bekleyemezdi.

Taksi köşede görününce Aila kollarını sıkıca George'un boynuna doladı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

George Aila'nın saçlarını okşayarak, "Aila, Aila!" dedi. "Bak, istersen gitmem. Sadece 'kal' demen yeterli. Kal de kalayım!"

"Hayır, gitmek zorundasın. Nasıl olsa bir süre sonra ben de yanma geleceğim. Yani şeyden sonra..." Annesinin kaçınılmaz ölümünden bahsetmek ona çok ağır geliyordu. "Haydi gitmen lazım, geç kalma... İnan bu en doğrusu..."

Taksi önünde durunca George'un içinden de ağlamak geldi. Gözyaşlarına mani olabilmek adına çabucak konuştu. "Sana her gün yazacağım. Fotoğraf da göndereceğim. Göreceksin bak, hiç ayrılmamışız gibi hissedeceğiz."

"İşin başından aşkın olacak, bunları yapamasan da durumu anlayışla karşılarım."

"Hayır, hiçbir zaman karıma onu sevdiğimi söyleyemeyecek kadar meşgul olmayacağım." George tebessüm etmeye gayret etti. "Ben sonsuza dek sana aitim Aila!"

"Ben de sana George..."

George karısının sıcak kollarından istemeye istemeye ayrılıp taksinin kapısını açtı. Bu esnada şoför bavullarını bagaja yüklüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hoşça kal," dedi George.

"Çok yakında hepsi bitecek," dedi Aila. "Bu kâbus, bu hüzün, bu ayrılık... Sonra her şey eskisi gibi olacak."

"Elbette," diye onayladı George.

Şoför George'un kapısını kapattı. Saniyeler sonra da yola koyuldular. Aila arkasından el salladı. George da gözden kaybolana dek karısına baktı.

Şoför, "Bugün nereye uçuyorsunuz?" diye sordu.

"Avusturya," dedi George. "Viyana."

"Uzun süre mi kalacaksınız? Kız arkadaşınız bir hayli üzgün görünüyor."

Şoförün gereksiz samimiyeti George'un hiç hoşuna gitmedi. Buz gibi bir sesle cevap verdi. "Orada bir iş aldım. *Karım* da burada, hasta annesinin yanında olmak zorunda kaldı."

Işıklarda durdular. Taksi şoförü arsız bir ifadeyle göz kırpıp, "O hâlde kendinize çok dikkat edin ve uslu durun," dedi.

George adamı görmezden gelip pencereden dışarı bakmaya başladı. Ancak aşk hakkında hiçbir şey bilmeyen bir aptal böyle bir yorum yapabilirdi. Biricik karısından ayrılmanın acısıyla boğuşurken bu adamın ettiği de laf mıydı yani? Viyana'da tabii ki uslu duracaktı. Zaten aksi mümkün olabilir miydi?

Ancak belki de kendini sandığı kadar iyi tanımıyordu.

George başlarda yeni evine ve şehre pek alışamadı. Aila olmadan dışarı çıkıp şehri gezmek karısına haksızlık gibi geliyordu. Bu yüzden çok merak ettiği hâlde Muhteşem İmparatorluk Sarayı'nı, gotik mimarinin en görkemli örneklerinden biri olan Aziz Stefan Katedrali'ni ya da meşhur Ringstrasse'deki büyülü sanat galerilerini karısı olmadan gezmedi. Fakat iki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gün sonra kendini ister istemez yeni bir şehirde olmanın heyecanına kaptırdı. Her gün iş çıkışı bir saat kadar Viyana sokaklarında dolaşıyor ve buranın neden dünyadaki en romantik şehirlerden biri olarak görüldüğünü artık anlıyordu.

Schellingstrasse'deki mütevazı apartman dairesi çok merkezi bir yerdeydi. Klasik müziğin merkezi olarak kabul edilen Viyana Devlet Operası'na ve TRG'nin Avrupa ofisine çok yakındı. Bu arada ofis de ünlü mağazalarla dolu Kaerntnerstrasse'nin hemen üst caddesindeydi. George klasik müzik hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama bu zaten pek de önemli değildi. Sonuçta idari bir pozisyondaydı ve ağırlıklı olarak bütçe hazırlamak, muhasebe raporları, personel alımı ve personelin işten çıkarılması, masraf onayları gibi işlerle ilgileniyordu. Bu tarz işleri pek sevmese de maaşı gayet dolgundu ve kaldığı dairenin parası da şirket tarafından ödeniyordu. George'a düşen de son derece tutumlu olup evindeki stüdyo için olabildiğince çok para biriktirmekti.

İlk ay çok çabuk geçti. Her sabah tost ve çaydan oluşan kahvaltısını hazırlıyor, sonra da yürüyerek ofise gidiyordu. Akşam altıya kadar çalışıyor, işten sonra yaklaşık bir saat şehri geziyor, bazen de yoğun kıvamlı bir sıcak çikolata içmek için Spiegelgasse'deki bir kafede oturuyordu. Haftada iki akşam Almanca kursuna gidiyordu, ama maalesef iyi bir öğrenci olduğu söylenemezdi. Neyse ki iletişim kurmak zorunda olduğu insanların hepsi mükemmel derecede İngilizce konuşabiliyordu. Haftada bir kez Aila'yla telefonda konuşuyor ve fırsat buldukça da Aila'ya mektup yazıyordu. Aila yoktu ya, sanki hayat durmuştu. Sanki yaşamak günleri devirmekten ibaretti. Sanki o olmadan yaşadıklarının hiçbiri gerçek değildi ve onunla can bulacaktı sahicilik hissi...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George'un doğum gününün sabahında yine telefonda konuşuyorlardı. Aila'nın sesi gayet neşeliydi. Hatta operatör hattı bağlar bağlamaz Fince şarkı söylemeye başlamıştı.

George şarkının bitiminde, "Bu ne güzel bir uyandırma şekli böyle," dedi. Telefonu eline alıp kanepeye oturdu.

"Seni çok özledim," dedi Aila. Sesi titriyordu.

"Ben de seni özledim," dedi George. Anlık bir duraksamadan sonra da, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Aila sesini fısıltı derecesinde alçaltarak, "Annem," dedi. "Durumu çok kötü *Lemmikki*... O... kendinde bile değil."

Aila annesinin durumunu ve hastalığın seyriyle ortaya çıkan değişiklikleri detaylı olarak anlattı. Tümör beynindeki sinir hücrelerine baskı yaptıkça zihni ve hafızası etkilenmiş, hatta kişiliği değişmişti. Bir an sakin ve olumlu olan kadın, başka bir an sinirli ve küfürbaz birine dönüşüyordu. Bunun yanı sıra sık sık kelimeleri, hatta öz çocuğunu bile unutuyordu. Aila'nın yaşamak zorunda kaldığı acılar ve yanında olup karısına sarılamamak George'u fazlasıyla üzüyordu. Aralarındaki mesafeye bir kez daha lanet etti ve onu bırakıp geldiği için büyük bir pişmanlık duydu.

Hıçkırıklara boğulan Aila, "O daha şimdiden gitti George," dedi. Ağlamaktan zar zor konuşuyordu. "Ona dair her şey... Kişiliği, kimliği, anıları... Hepsi onun içinde kayboldu."

"Eve gelmemi ister misin?" diye sordu George.

Aila derin bir nefes aldı. "Evet, elbette isterim. Ama lütfen gelme. Viyana'da kal, çünkü bu senin geleceğin, bu bizim geleceğimiz... Orada olmanla ilgili içimde çok güzel hisler var. Sanki bu en iyisi... Sanki yeniden umut etmek için böyle olması gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

George sesini alçaltarak, "Keşke şu an sana sıkıca sarılabilseydim," dedi.

"Bana sarıldığını hissedebiliyorum *Lemmikki*... Merak etme, ben iyi olacağım."

Bu konuşma üzerine George karısının yanma gitmeyip Viyana'da kalmaya devam etti. Aila da böyle yapmasını istemiş, hatta bunun en iyisi olacağını iddia etmişti. Sanki bu ayrılık ortak gelecekleri için bir amaca hizmet ediyordu. Günler geçti ve George Viyana'daki hayatına devam etti. Bir bahar günü sanatçı ve repertuvarlardan sorumlu müdürlerden biri olan Karl önemli bir haber vermek için George'un yanına geldi.

Karl, "DG ile çalışıyordu," diyerek konuya girdi. "Ama daha küçük çaplı bir markayla çalışıp kontrolünü arttırmak istiyormuş. Onun için biçilmiş kaftanız."

"Ama bu çok büyük bir para," dedi George.

"Ama o da çok büyük bir yıldız."

George klasik müzik albümlerinin birçok açıdan pop albümlerinden farklı olduğunu biliyordu. Mesela piyasaya sunulduğu ilk hafta bir pop albümü klasik müzik albümünden yüz kat fazla satabilirdi. Ancak pop albümü sadece birkaç ay satarken, klasik müzik albümü onlarca yıl satmaya devam ederdi. Sanatçı ve repertuvar bölümünün içgüdü ve öngörülerini güvenilir bulsa da bu denli yüksek bir meblağı böyle bir işe yatırmak kolay bir karar değildi. Üstelik düşündükçe tereddütleri artıyordu.

Karl, "Tamam o hâlde, gel ve onu dinle," diye ısrar etti. "Bu akşam Devlet Opera Binası'nda sahne alacak. Belki bizzat dinledikten sonra beni daha iyi anlar ve bana hak verirsin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George konsere gitmeden önce Aila'ya telefon etti. Aslında bu George açısından iyi bir fikir değildi. Aila'nın sesini duymamak, yarasını bir daha kanatmamak onun için daha iyi olabilirdi. Fakat Aila'nın annesinin durumu günden güne kötüleşiyordu ve Aila'nm birine içini dökmeye ihtiyacı vardı. Ama bu akşam... Diğer günlerden farklı bir şey oldu. Bu akşam operatör hattı bağlayamadı.

George sonraları bunun bir tür mesaj, bir işaret olup olmadığını çok düşündü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Üçüncü Kısım

Elveda geçmiş…
Elveda mesut günler ve neşeli düşler…

Addio, del passato, La traviata Operası, GIUSEPPE VERDI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Penelope Bright'ın *Butterfly* albümünü *Classical Monthly* sizin için değerlendiriyor

19 Mayıs 1978

Böyle bir kaydı neden yapmak istediğini anlamak çok güç. Yakın zamanın pop şantözü Penny Bright kendini Penelope Bright adında bir opera şarkıcısı olarak takdim etmek gibi büyük bir değişikliğe imza attı. Bu fazlaca cesur (hatta bazılarına göre küstah denebilecek) hareket, dinleyicileri hem üzdü hem de sinirlendirdi. Bright bir kez olsun opera sahnesine ayak basmadığı hâlde Puccini, Verdi, Bizet gibi dünyaca ünlü müzisyenlerin aryalarını söyledi. Bu insanda ister istemez bir şeylerin olması gerektiği gibi gitmediği hissi uyandırıyor. Mecazi olarak belirtmek gerekirse at arabanın önüne değil de araba atın önüne bağlanmış gibi ters bir durum söz konusu. Bu arada Bright'ın soprano sesinin asgari yeterlilikte olduğu kuşku götürmez bir gerçek. Ancak tekniği yetersiz, ses geçişleriyse beceri ve ustalıktan yoksun. Yaşının genç olmasının doğal bir sonucu olarak tekniğe odaklanma çabası duygu iletiminden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taviz verilmesiyle sonuçlanmış. Yüzyıllara damga vuran bu büyük eserlerdeki tutkuyu hakkıyla icra etmek herkesin harcı olamaz. Çaba her durumda takdire şayan olsa da hırslar her zaman istenilen sonucu vermez. Bright'ın girişimi bu durumun bir örneği niteliğindedir. Çıraklık yapmadan, sahne tozu yutmadan böyle bir albüm çıkarmak opera dinleyicilerine göre fazla fiyakalı ve hakkaniyetten ödün verilerek yapılmış bir kariyer hamlesi. Klasik müzik piyasasında büyük çaplı bir stüdyo kaydı yapamamış ya da albüm çıkarma lüksüne sahip olamamış bir sürü vokal var; belirtmek gerekir ki bu sanatçıların çoğu bu genç kızdan çok daha güzel bir sese sahip. Bright pop müziğin muhteşem yıldızı olmayı ve gönüllerde taht kurmayı başarmış olabilir, ama söz konusu operaysa mükemmellik ufukta bile zor görünen bir kelimeden ibaret...

Penelope Bright'ın *Butterfly* albümünü
London Music Mag yorumluyor
24 Mayıs 1978

Tanrı aşkına ne düşünüyordu? Penny Bright, pop sahnelerinin boğuk sesli prensesi kesinlikle aklını kaybetmiş. Efsanevi çıkış albümünün devamı niteliğinde bir projeye imza atmak yerine bir opera albümü çıkarmaya karar verdi. Acaba bu albümü piyasaya sürerken aklından ne geçiyordu? Bu yeni albümü kimin alacağını ümit ediyordu?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Eski hayranları olmadığı muhakkak çünkü onlar şırıl şırıl akan güncel melodiler yerine küf kokan eski eserleri bir tarafına bir şey sıkışmışçasına ciyak ciyak söylediği için ziyadesiyle hayal kırıklığına uğramış durumda. Bize göre bir insanın bu albümü almasının tek bir nedeni olabilir; kariyer intiharının nasıl bir şey olduğunu dinleyerek öğrenmek...

'Mia'nın Yeri'
En iyi Oteller Rehberi değerlendiriyor
On birinci baskı, İngiltere, 1978
İşletme sahibi: Angela Smith
Adres: Agios Manolis, Petaloudos Adası

Bu başarılı işletme Kiklad Adaları'nın en küçüklerinden ve en güzellerinden biri olan Petaloudos'ta kalabileceğiniz tek yer. Ucuz fiyatlarda yüksek kaliteyi bulabileceğiniz mekânın birbirinden şirin ve konforlu dört odası mevcut. Banyoları tertemiz ve günlük olarak servis edilen zengin içerikli İngiliz kahvaltısı çok lezzetli... Ev yapımı marmelatları ve el işçiliğiyle nakşedilmiş nevresimleriyse buranın samimiyetini arttıran yöresel dokunuşlar. Burada birçok şey yapabilirsiniz; dilerseniz işletme sahibinin siz ve eşiniz için ayarladığı motosikletle muhteşem tabiatta piknik turuna çıkabilir ya da köyde bir geziye çıkıp yaşlı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

insanlar ve ilginç hikâyelerle dolu renkli bir hayata bizzat tanıklık edebilirsiniz. Adadaki taverna ise akşam yemeğini Yunan ezgileri eşliğinde yemek isteyenler için harika bir yer. Belirtmemiz gerekir ki bu güzel mekân her daim dolu. Ayrıca ana karayla ada arasında haftada sadece dört kez tekne seferi düzenleniyor. Bu yüzden gitmeden önce rezervasyon yaptırmakta fayda var. Gezmeyi, tatili ve keşfetmeyi seviyorsanız, bu nefes kesici yer tam size göre!

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Üçüncü Bölüm

1978

Ellie güçlü sesiyle tize çıktı. Banyo aynasındaki yansımasından başka dinleyicisinin olmaması acınası bir durumdu. Artık Ladywell'de yaşıyordu; zemin katta, loş ve bakımsız küçük bir dairede. Sürekli sigara kokan yan komşusu Bay Pope gürültüden şikâyet ettiğinden beri ses alıştırmalarını ve provalarını banyoda yapıyordu.

Tütün tiryakisi adam, "Uçaklar bile kalkarken senin şarkı söylemenden daha az ses çıkarıyor," demişti. Ellie o an İngilizlerin neden sürekli ve her şeyden yakınan bir millet olarak nam saldığını anladı.

Kısaca yaklaşık iki yıldır banyoya sığınıp şarkılarını aynadaki aksine söylüyordu. Paslı ayna, kırık fayanslar ve küçük pembe emaye küvet yüzünden ortam pek iç açıcı sayılmazdı. George'un çıkmasını istediği Chelsea'deki apartman dairesiyle karşılaştırılamazdı bile. Ancak Ellie üzülmemek için o lüks daireyi aklına getirmemeye çalışıyordu. Yeni evi hem şehir merkezine uzaktı hem de çok ucuzdu. Başlarda burada bir iki ay kalacağını sanmıştı. Daha iyi bir ev bulur bulmaz taşınmayı planlıyordu. Fakat bir yandan da birikimlerinin hızla eriyip

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tükenmesinden ölesiye korkuyordu. Para kazanmadan geçen bir yılın sonunda durumu daha da kötüleştirmemek adına bu kelepir evde kalmanın mantıklı olduğuna karar verdi.

Poptan operaya geçişi maalesef planladığı ve hayal ettiği gibi olmamıştı. Aslına bakılırsa bazı şeylerin çok çabuk değişeceğini varsaymak gibi bir hataya düşmüştü. Ivan Hamblyn onun için elinden geleni yapmıştı tabii, ama George kadar iyi bir menajer değildi. Bir şeyleri belirlemek, gidişata yön vermek gibi üstün meziyetleri yoktu. Mayıs 1978'de yeni opera albümünün piyasaya çıkmasına karar verince Ellie kabul etmek zorunda kalmıştı. Çünkü Penny Bright'ın kazançları artık eline geçmiyordu. Daha da kötüsü artık bir mağazaya girip şık bir kıyafet bile alamıyordu. Beklemekten başka çaresi yoktu. Opera sanatçısı olarak ünlenip tekrar para kazanmayı bekledi. Para zor kazanılıyor ama hızla tükeniyordu. Her şey para demekti; kira, yemek, şan dersleri... Masraf olmasın diye ne bir telefon görüşmesi yapıyor ne de kendine yeni bir giysi alıyordu. Fakat hepsinin üstesinden gelebilirdi. Hiç parası kalmasa ne olurdu ki? Daha önce de fakir olmuştu. Dieter'den ayrıldığı için kahrından ölse, kalbi aşk acısından paramparça olsa ne olurdu ki? Daha önce de bir sürü şey ve insan kaybetmiş, yine de hayatta kalmayı başarabilmişti. George bir keresinde fırsatçı olduğunu söylemişti. Bu kez de yapması gereken fırsatını beklemekti. Bunu yapabilirdi çünkü güçlüydü. Her koşulda başını dimdik tutmayı becerebilirdi. Hayat oldum olası Ellie'yi zorlamaktan hoşlanmıştı. Ancak Ellie hayatın çetin sınavları karşısında hep aynı yöntemi uygulamıştı. İçine dönmek ve bu dünyada yapabildiği en iyi şeyi yapmak; şarkı söylemek, nota çalışmak, bildiği yabancı dilleri pratik etmek...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

En büyük önceliği opera arenasındaki muhteşem çıkışı için kendini donatmak ve hazırlamaktı.

Maalesef işler tam olarak planladığı gibi gitmiyordu...

Ellie arpejler arasında ara verince kapının tıklatıldığını duydu. Aynaya bakarak derin bir şekilde iç çekti. Saçlarını düzeltip atkuyruğu yaptı. Hava bugün çok sıcaktı ve banyo basık ve bunaltıcıydı. Acaba kapıya bakmalı mıydı? Muhtemelen gelen yine Bay Pope'tu... Komşuların birbirlerine olan sorumlulukları konulu bir ders daha dinleyecek durumda değildi.

O sırada kapının önündeki kişinin seslendiğini işitti. "Ellie, orada mısın?"

Gelen Ivan'dı... Loş salondan geçip ön kapıya koştu.

Kapının çalındığını yeni duymuşçasına, "Affedersin Ivan," dedi. "Uzun süredir mi çalıyorsun?"

"Sadece birkaç dakikadır. Alıştırma yaptığını duydum, ara vermeni bekledim." Ivan gülümseyerek elindeki dergiyi uzattı. "Bak, iyi bir yorum..."

Ellie buna hemen kanmadı. Birincisi, albümü hakkında yapılan yorumların büyük bir kısmı kötüydü. İkincisi de Ivan'la onun iyi yorum anlayışları arasında dağlar kadar fark vardı. En iyi ihtimalle yeterli kabiliyette olmadığı ya da kendini geliştirmesi gerektiği söylenirdi. En kötü ihtimalle de hiç yoktan kendini maskara ettiği yazılıp alay edilirdi. Opera dünyasındaki insanların hiçbiri soylu bir aileden gelmediği için onu takdir etmezdi. Pop dünyasındakilerin de ne yaptığını anlaması imkânsızdı. Bu yola çıkarken popüler kültürle klasik müzik arasında bir sanat köprüsü kurmayı ve geniş bir dinleyici kitlesine ulaşmayı hedeflemişti. Ancak onun yerine iki farklı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dünya arasındaki uçuruma yuvarlanmıştı. Şu ana dek bin tane bile albüm satamadığı düşünülürse bu konuda kendine haksızlık ettiği söylenemezdi.

Ellie dergiyi alıp, "Haydi içeri gel," diye teklif etti. "Birlikte bakalım."

Ivan'ın bahsettiği değerlendirme yazısı kısa ve pervasızdı. Şöyle yazıyordu; Penny Bright niçin poptan operaya geçip insanların kafasını karıştırdı ki? Yine de harika bir sesi olduğu inkâr edilemez...

"Harika," dedi Ivan. "Bu iyi bir şey, öyle değil mi?"

Ellie dergiyi kapattı. *Gelecek Zaman* adında bir alternatif sanat dergisiydi ve büyük olasılıkla abone sayısı yirmiyi geçmezdi. İç çekerek dergiyi berjerin üstüne fırlattı. Tabii ki harika bir sesi vardı; yıllardır sesini eğitmek için çalışıyordu. Madem öyle, neden daha önemli sanat eleştirmenleri bunu itiraf etmiyordu? Bu düpedüz haksızlıktı... Bu tek kelimeyle ayrımcılıktı.

"Ivan, benim rol kapmam lazım. O zaman beni ciddiye alacaklardır." Şu ana dek uygun rol arayışları sonuçsuz kalmıştı. Zaten ne zaman bir rol için başvursa önce opera söyleyebileceğine inanmıyorlardı. Dinledikten sonra da ya reddediyorlar ya da Ellie'nin yeteneğine hakaret eder gibi küçücük roller teklif ediyorlardı. Kısacası kimse bir pop yıldızını işe alıp seçkin opera dünyasının itibarını kaybetmek istemiyordu.

Ivan elini ince telli saçlarının arasından geçirerek, "Biliyorum, biliyorum," dedi. Ne yazık ki o, George değildi... Yönetimsel yetenekleri çok azdı ve ilgilenmesi gereken başka sanatçıları vardı. Yine de deniyor ve elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Ellie bu çabası için ona minnettardı. Ivan Ellie'nin tam karşısındaki sandalyeye oturdu. "Burada olmamın bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

diğer sebebi de bu. Westminister Opera Şirketi yeni bir müzik direktörü almış. Adı Andre Anderson... Çok genç, ama kendini beğenmiş ya da eski kafalı biri kesinlikle değil. Beş yıldır Avrupa'daydı. Sesine bayılacak... Bildiğim kadarıyla yakın zamanda *La Traviata* operasını sahneye koymayı planlıyor."

Ellie heyecanla öne eğildi. Violetta opera söyleyen herkesin uğrunda öleceği türden bir roldü. "Yapacağı seçmelere katılabilir miyim?"

"Aslında ben çok daha iyi bir şey düşündüm. Ailem Andre'nin ailesini tanıyor, yani ahbap sayılırız. Onu perşembe akşamı evimde vereceğim akşam yemeğine davet ettim. Acaba sen de bize katılmak ister misin?"

"Şaka mı yapıyorsun, çok isterim... Teşekkür ederim Ivan. Bu arada sence bir arya hazırlamalı mıyım?"

Ivan kafasını salladı. "Dilersen çok aceleci davranmayalım, hassas yaklaşmakta fayda görüyorum." Ivan elini cebine sokup beş poundluk bir banknot çıkardı. "Al bakalım, evime gelirken bineceğin taksi için. Adresi de buraya yazıyorum. Marylbone'da oturuyorum, York Gate'in hemen aşağısında. Saat yedide bende olmaya çalış."

Ivan'ın yaşadığı yeri merak eden Ellie birden çok heyecanlandı. George'la çalışırken yakın bir ilişkileri vardı. Bir kere stüdyo George'un evindeydi, yani özel hayatına az da olsa tanık olma şansına sahipti. Ancak Ivan'la ilişkisinde böyle bir şey söz konusu değildi. Bunun nedeni Ivan'ın soğuk biri olması değildi tabii... Aksine Ivan son derece kibar, güler yüzlü, özenli ve yapıcı biriydi. Yine de saygıyı ön planda tutuyor ve belli bir mesafeyi korumaya özen gösteriyordu. Yalnız bunu kendi iyiliği için mi yapıyordu? Yoksa Ellie'nin iyiliği için mi? İşte, bunu bilmek zordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ivan ayağa kalkıp eliyle kumaş pantolonunun paçalarını düzeltti. "Tamam, anlaştık o hâlde. Perşembe günü görüşürüz."

Ellie Ivan'ı uğurladıktan sonra banyoya döndü. Artık içinde yepyeni bir amaç ve büyük bir kararlılık vardı. Arpej çalışmayı bırakıp Violetta'nın *Addio del passato** aryasını söylemeye başladı. Bu aryaya albümünde de yer vermişti. Gözlerini kapattı... Kasvetli banyo ortamında değil de hep istediği yerde olduğunu hayal etti; sahne, seyirciler, ışıklar... Bütün hücrelerinin yeni bir umut ışığıyla aydınlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Bu sefer işler kesinlikle yoluna girecekti. Bu kez her şey planladığı gibi gelişecekti. Böyle olacağından adı gibi emindi... Andre Anderson adındaki adam onu dinleyecek ve bir an bile düşünmeden Violetta rolünü hak eden kişiye, yani ona verecekti...

Zaten böylesine harika bir sesi duyduktan sonra aksi şekilde davranması söz konusu olabilir miydi?

Angela kirpiklerine maskara sürerken telefon bir kez daha çaldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Maskara sürme işini alelacele bitirip resepsiyona koştu. Bugün Silas'ın yetmiş beşinci doğum günüydü ve tavernada verilen parti beş dakika önce başlamıştı. Bugün birkaç saati kendine ayırabilmek için otelle ilgili bütün işleri günler öncesinden halletmeye çalışmıştı. Ancak hiç beklenmedik bir şey olmuştu, buzdolabı öğleden beri çalışmıyordu. Kahvaltıda ikram edeceği jambon ve sütün bozulmasını göze alamayacağı için en kısa sürede gelip buzdolabını tamir edecek bir usta arayışına girmişti.

* *İt.* Benim acıklı hikâyem de böyle son buluyor. (Ed. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Mia'nın Yeri," diye haykırdı ahizeye. "Angela Smith."

Yine bir Yunanca fırtınası... İki yılı aşkın zamandır bu adada yaşadığı hâlde Yunanca konusunda hâlâ güçlük çekiyordu, özellikle de karşı taraf makineli tüfek gibi konuştuğu zaman.

Hattaki adama, "Lütfen daha yavaş, daha yavaş," dedi.

"Adım Nick Savadelis, elektrik tesisatçısıyım," dedi adam daha anlaşılır bir şekilde. "Hâlâ ihtiyacınız varsa hemen gelebilirim."

Angela'nın kafası karıştı, kararsızlık zor şeydi. Hem partiyi kaçırmak istemiyordu hem de buzdolabının bir an önce tamir edilmesi gerektiğini biliyordu. Bir parça üzülse de, "Tamam, çok iyi olur, teşekkürler," dedi.

Ve beklemeye başladı... Önce yarım saat geçti. Tamirci adam hâlâ ortalarda yoktu. Nick Savadelis denen adamı geri arayınca adamın yola daha yeni çıkacağını öğrendi. Bir hayal kırıklığı daha... Sonra bir yarım saat daha geçti. Saat yedi olmuştu. Sabırsızca bekliyordu ki adam nihayet geldi. Dakikalar içinde buzdolabını söktü, mutfak zemini buzdolabı parçalarından görünmüyordu.

Angela ritmik bir şekilde ayağını yere vuruyordu. Tamirciye, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

Adam kafasını kaldırıp baktı ve omuz silkti.

"Şey, sakıncası yoksa... Yani benim acilen çıkmam lazım."

Adam kocaman ve kıllı eliyle gitmesini işaret etti. "Gidebilirsiniz, burada size ihtiyacım yok. İşim bitince faturayı tezgâhın üstüne bırakırım."

Angela duymak istediği cevabı alır almaz ok gibi fırladı. O kadar telaşlıydı ki az kalsın koridorda İngiliz turistlerden birine çarpıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kadın biraz tuhaf aksanıyla, "Bayan Smith, bugün temiz havlu almadım," dedi.

Angela önce derin bir nefes aldı. "Yalnız iki günde bir temiz havlu servisi verebiliyorum," dedi ve kibarca eklemeyi ihmal etmedi. "Sudan tasarruf için..." Bu tam olarak doğru değildi, daha doğrusu havluları günlük olarak değiştirememesinin tek nedeni bu değildi. Otel küçük olabilirdi, ancak işler hiç bitmiyordu. Temizlik, yemek pişirmek, evrak işleri, çamaşır derken çalışmaktan canı çıkıyordu.

"Anlıyorum, yine de bu akşam temiz havlu alabilirsem çok sevinirim," dedi inatçı kadın.

Angela sinirden dişlerini sıkarak anahtarlarını çıkardı. "Elbette, lütfen beni takip edin," dedi. Angela önde, turist kadın arkada havlu ve nevresimlerin durduğu dolabın yanına gittiler. Angela kadına iki tane temiz havlu verdikten sonra kendini dışarı atabildi.

Yaz geliyordu... Angela serin akşam havasını ciğerlerine çekti. Sanki dünyanın güzel kokularından küçük bir demet adanın havasına sinmişti; ıslak toprak, çiçekler, deniz... Tabii bunlar işin sadece tabiat kısmıydı. Tavernaya yaklaşınca bunlara aspiratörden yayılan kızartma yağı ve baharat kokuları da eklenmişti. Yeni otelde sürekli bir müşteri döngüsü mevcuttu ve turistlerin doğal olarak akşam yemeklerini yiyecekleri bir yere ihtiyacı vardı. Hâl böyle olunca Silas artan talebi rahatça karşılayabilmek için tavernaya yeni bir mutfak ve yemek bölümü ilave etmişti. Koşar adım taş sokaklarda yürüyen Angela'nın tavernaya varmasına pek bir şey kalmamıştı. Hatta daha şimdiden müzik ve kahkaha seslerini duyabiliyordu. Maalesef son dakika çıkan bir aksilik yüzünden eğlencenin başını kaçırmıştı. Ancak seslere bakılırsa herkesin keyfi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yerindeydi ve parti epeyce sürecek gibi görünüyordu. Kapıyı itip içeri adım attığı an ışık, duman ve gürültü yüklü bir buluta yakalanmış gibi hissetti. Lilika Stathakis'in ergenlik çağındaki oğlu Mitros ve grup arkadaşları enstrümanlarını girişin çaprazındaki köşede çalıyorlardı. Hepsi on sekiz yaşından küçük dört yakışıklı genç... Dudaklarının arasına sigara sıkıştırmış olan Mitros son derece konsantre olmuş bir şekilde buzuki çalıyordu. Zor olmasına rağmen parçanın hakkını veriyorlardı. Öyle ki onların coşkusu misafirlere de yansımıştı. Yirmiden fazla insan darbukanın kıpır kıpır ritmine kendini kaptırmış, kol kola Yunanların meşhur kalamatyano* dansının hareketli figürlerini sergiliyorlardı. Kırmızı yanaklarına, gülen yüzlerine ve şen kahkahalarına bakılırsa daha şimdiden içkiyi fazla kaçırmışlardı. Silas da bir kenarda durmuş dudaklarından sarkan piposuyla neşeyle eğlenen insanları izliyordu. Yüzünde de her zamanki gibi yarı memnun yarı hoşnutsuz garip ifade vardı.

Angela doğum günü çocuğunun yanına yaklaşıp onu yanağından öptü. Müziğin sesini bastırmaya çalışarak, "Mutlu yıllar yaşlı adam!" diye bağırdı.

Silas gür kaşını kaldırıp ağzındaki pipoyu çıkardı. "Adada hâlâ yeni sayılırsın, hele ki bana takılmak için..."

"İki yıldan fazladır burada yaşıyorum."

"En az yirmi yılını burada geçirmediğin sürece yabancı sayılırsın," dedi Silas.

"Madem öyle, neden herkes beni bu kadar çok seviyor?"

Silas sırıttı. "Çünkü sen hepimize çok para kazandırıyorsun."

Angela bu laf üzerine bir kahkaha attı ve salona göz gezdirmeye başladı. Parti epey kalabalıktı. Yaklaşık yüz insan

* Kökeni Mora'da Kalamata Bölgesi olan ve 7/8'lik müzik eşliğinde yapılan neşeli bir halk dansıdır. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gülüyor, içiyor, sigara tüttürüyor ve bangır bangır müzik yüzünden birbirleriyle bağırarak konuşuyordu. İçerisi her anlamda çok sıcaktı. Angela hırkasını çıkardı. Mia burada değildi tabii ki... Angela defalarca kez ada halkına turistlerin adaya akın akın gelmesinde ve bu işin kazançlı bir hâle dönüşmesinde Mia'nın büyük payı olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Ancak insanlar ne işin aslını öğrenmeyi ne de Mia'nın adını duymayı istiyordu. Mia'ya olan düşmanlıkları tahmin edilemeyecek kadar güçlüydü. Hatta köylülerin çoğu kinlerinden 'Mia'nın Yeri' ifadesini kullanmak yerine turistlerin gözdesi mekâna 'otel' demeyi tercih ediyordu. Angela sırf tepkilerini görmek adına otelinin tam ismini kullanıyor ve bundan gizli bir haz alıyordu.

Bu kin tek taraflı değildi elbette... Mia da adada yaşayan herkesten nefret ediyordu. Onlarla iletişim kurmak yerine büyük, karanlık evine kapanıyor, keder ve sırlarla dolu mazisini bugünde yaşamaya devam ediyordu. Angela'nın daveti üzerine yeni otele beş altı kez gelmişti. Geniş kapsamlı tadilat süreci sona erip de açılış günü geldiğinde Mia da oradaydı. Salonda oturup yirmi dakika ağzı açık bir şekilde etrafına bakmış ve bol bol gözyaşı dökmüştü... Dünyanın nelere kadir olduğuna hayret eden, kâh şaşkın kâh sevinçli küçük bir çocuktan farksızdı. Ayrıca o günden sonra o evde yaşanan kötü hadiseden ve mutsuzluğundan bir kez bile bahsetmemişti. Arada bir kahve içmek ve evinin yeni hâline bakmak için uğruyordu gerçi, ama köyden gelen biriyle karşılaşınca kaçar gibi gidiyordu. Bir de ziyaret vesilesi olan kahveden bir yudum bile almışlığı yoktu. Mia'yla yaşadıklarını hatırlayınca Angela'nın yüzü düştü. Onu yaklaşık üç aydır görmemişti. Muhtemelen yakın zamanda işleri ve Angela'yı kontrol etmek için uğrardı, malum, artık vakti gelmişti...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gençlerden oluşan grup şarkıyı bitirince davetliler ıslık çalmaya ve neşeyle alkış tutmaya başladı. Angela o sırada kalabalığın içinde yabancı bir sima fark etti; kum rengi saçlı, uzun boylu bir adam kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde barın yanında dikiliyordu. Üstüne bol gelen kot pantolonu ve beyaz gömleği eski görünüyordu.

Angela adama bakarak Silas'a, "O kim?" diye sordu.

Silas Angela'nın baktığı yöne kafasını çevirdi. "Turist."

Angela manidar bir sesle, "Demek turist? Öyleyse nerede kalıyor?" diye sordu.

"Theodrakiseslerin yanında. Onların oğluyla Almanya ve İtalya'yı gezmiş. Olur da bir gün Petaloudos'a yolu düşerse yanlarında kalabileceğini söylemişler." Silas hınzır bir ifadeyle gülümsedi, gergin ve riyakâr bir tip olan Antonia Theodrakis'ten pek haz etmiyordu. "Bir haftadır burada ve Antonia da açık açık artık git diyemiyor. Sürekli gitmesi yönünde imalarda bulunuyor ama adam ya çok aptal ya da ısrarla anlamazdan gelecek kadar zeki..."

"Yarından itibaren bir odam boşalıyor, odayı beğenir mi acaba?"

"Aslına bakarsan otelde kalacağını sanmıyorum çünkü Antonia'nın söylediğine göre beş parasızmış."

"Yine de sormakta fayda var. İngiliz mi?"

"Avustralyalı, adı Jerry Robbins."

Angela Silas'ın omzuna hafifçe vurup bara yöneldi. Bir cin tonik alıp Jerry Robbins'in yanına yaklaştı. "Selam, adım Angela," diye lafa girdi.

Jerry muhteşem gülümsemesiyle dönüp bakınca Angela'nın nefesi kesildi. "Ben de Jerry, tanıştığımıza memnun oldum." Sıcacık ve güçlü parmaklarıyla Angela'nın elini sertçe sıktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela kendini toplamaya çalışıp elini çekti. "Kayalıkların üstündeki oteli işletiyorum. Duyduğuma göre kalacak bir yer arıyormuşsun."

"Aslında hayır, kalacak bir yerim zaten var."

"Fiyatlarımız çok makuldür."

"İnan bana, şu an kaldığım yer katbekat ucuz, hatta bedava."

"Ama belki de seni daha fazla misafir edecek durumda değillerdir..."

Müzik tekrar başlayınca Jerry cevabını Angela'ya doğru eğilerek verdi. Sıcacık nefesi Angela'nın kulağını gıdıkladı. "Eninde sonunda beni kovacak, o zaman da adadan gideceğim."

Angela başını sallayıp içkisinden bir yudum aldı. "Anlıyorum. Neyse, seninle konuşmak güzeldi."

Jerry kollarını kavuşturarak bardaki ilk pozisyonuna geri döndü. Angela bir süre duraksadıktan sonra Silas'ın durduğu yöne doğru yürümeye başladı. Silas'ın torunuyla koyu bir sohbete daldığını görünce bulduğu boş bir yere oturdu ve düşünceli düşünceli içkisini içti. Müzik çalıyor, insanlar çılgınlar gibi dans ediyordu. Bir nedenden dolayı müzik sesi duymak tuhaf bir şekilde onu geriyor ve endişelendiriyordu. Öyle ki içten içe müziğin bir an önce susmasını diliyordu.

Angela bir ara kafasını kaldırıp etrafa baktı ve Jerry'nin kendisine baktığını gördü. Gülümsememek için kendini zor tuttu ve hemen gözlerini kaçırdı. Mitros'un grubu bu kez geleneksel tarzda bir şeyler çalmaya başlamıştı. Angela parçanın sözlerini tam anlayamıyordu. Duyabildiği birkaç kelimeye dayanarak şarkının aşk ve yalnızlık konulu olduğunu tahmin etti. Bu arada Jerry'nin gözlerinin hâlâ üstünde olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissedebiliyor ve bu kadar heyecanlandığı için içten içe kendiyle dalga geçiyordu. Saniyeler sonra ılık bir tutku dalgası bedenine yayılmaya başladı. Sıcak ve güçlü elleri, o muhteşem gülüşü düşününce bile hararet basıyordu.

Cesaretini toplayıp kafasını bir kez daha kaldırdı. Jerry de sırıtarak ona bakıyordu. Sanki o an bakışlarıyla aynı dili konuşuyorlardı...

"Angela?"

Dalıp gittiği için önce irkildi. Seslenen kişi Nick Savadelis, yani buzdolabı tamircisiydi.

"Ah Nick, sen miydin?" derken zihnini gündelik hayatın gerçeklerine odaklamaya çalıştı.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm. Buzdolabını şimdilik tamir ettim ama muhtemelen yeni bir kompresöre ihtiyacın olacak. Senin için bir tane sipariş etmemi ister misin?"

"Gelmesi çok uzun sürer mi?"

"Bir sonraki tekneyle gelmesini sağlayabilirim."

"Tamam, o hâlde siparişi ver çünkü buzdolabım olmadan yapamam."

"Doğal olarak... Haa, faturayı dediğim gibi mutfak tezgâhına bıraktım. Parça elime geçince seni ararım."

"Teşekkür ederim Nick. Bu arada bu kadar çabuk geldiğin için ayrıca teşekkür ederim."

Nick gidince dikkatini yeniden Jerry'ye yöneltti, fakat barın orada kapladığı alan maalesef boştu. Demek Jerry gitmişti... Paniğe kapılan Angela, duygularını belli etmemeye çalışarak gözleriyle kalabalığı taradı. Ancak Jerry hiçbir yerde yoktu.

İçkisini dibine kadar içip yenisini almak üzere bara gitti. İçinde nedenini bilmediği bir hayal kırıklığı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Taksi şoförü büyük ve muhteşem güzellikte bir evin önünde durunca Ellie şaşkına döndü.

"Burası mı?" diye sordu hayretle.

"Evet, numara on dört," diye cevap verdi adam.

Hemen Ivan'ın adresini yazdığı kartviziti kontrol etti. "Peki, doğru caddede miyiz?"

"Evet."

Ellie şoförün parasını ödedikten sonra bir müddet kaldırımda dikildi. Pervazı muntazam bir şekilde boyanmış çatı pencerelerine, duvarlara, mimari açıdan çok farklı şekildeki çatıya ve kapının üstündeki mozaik camdan pencereye uzun uzun baktı. Ivan Hamblyn böyle bir evde, bu kadar seçkin bir semtte yaşamayı nasıl başarmıştı? Mütevazı ama şık bir daire görmeyi beklerken böyle bir yer akıl alır gibi değildi. George'un evi bile bunun yanında küçük kalırdı.

Belki de hâlâ yanılıyordu. Belki de Ivan burada küçük bir oda kiralamıştı.

Parmaklarını ferforje tırabzanın üstünde gezdirerek merdivenden çıktı ve zili çaldı. Duyduğu havlama sesine bakılırsa içeride küçük bir köpek vardı. Saniyeler sonra kapı açıldı ve Ivan tam karşısında belirdi. Daha önce hiç görmediği kadar spor giyinmişti. Kot pantolon ve beyaz gömleğiyle bile şık görünüyordu. Ivan elindeki mutfak havlusunu sallayarak sürekli havlayan Yorkshire teriyeri cinsindeki köpeğe susmasını işaret etti. O sırada mutfaktan mis gibi et ve sebze kokuları geldi. Ellie Ivan'ın arkasındaki bal rengi dekorasyonu görünce bir kez daha şaşırdı; gıcır gıcır parkeler, el işçiliği olduğu anlaşılan şık mobilyalar insanın nefesini kesiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ellie, içeri gel haydi... Tam zamanında..."

Ellie ev sahibinin peşinden içeri girdi ve paltosunu kapının yanındaki askıya astı. Giriş salonu siyah-beyaz karolarla kaplanmış, mat krem rengi duvarlar da yer yer altın rengi kâğıtlarla hareketlendirilmişti. Salona girince bir kez daha etrafına baktı. Bu evdeki her şey tek kelimeyle mükemmeldi; duvar boyaları, duvar kâğıtları, özenle cilalanmış biblolar, duvarları süsleyen şık çerçeveler ve içlerindeki pahalı resimler, pikapta çalan Bizet...

"Çok güzel bir evin var," dedi Ellie. Hayretten sesi boğazında düğümleniyordu. Burası için güzel demek haksızlık olurdu, burası olağanüstüydü. Burası tek kelimeyle inanılmazdı. Demek bunca zamandır tanıdığı, sanatçı ve repertuvar menajeri olarak mütevazı bir maaşla geçimini sağladığını sandığı Ivan Hamblyn, lüks denizinin tam ortasında yaşıyordu.

"Teşekkür ederim. Kanepeden aşağı in Mimi!" Küçük teriyer bu kez havlayarak mutfağa koştu. Ivan Ellie'ye dönüp, "Affedersin, ne zaman misafir gelse heyecanlanıyor," dedi.

"Andre hâlâ gelmedi mi?"

"Birazdan burada olur, çok dakiktir. Bu arada içecek olarak ne ikram edebilirim?"

"Sadece su lütfen..." Ellie bu akşam Andre'ye şarkı söyleyeceğine o kadar inanıyordu ki alkol kaynaklı susuzluktan sesinin etkilenmesini istemiyordu.

Ivan mutfağa giderken Ellie merakla onu izledi. Üstün bir zevkin örneği olan dekorasyon tek bir odayla sınırlı değildi, mutfak da harika eşya ve objelerle doluydu.

"Ne kadar süredir burada yaşıyorsun?" diye sordu Ellie. Daha önce hiç Ivan'ın özel hayatıyla ilgilenme gereği duymamıştı, ama gördüklerinden sonra burnunu sokmadan durmak imkânsızdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hımm... Galiba sekiz yıldır..."

"Burada... Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Hem evet hem de hayır. Bir hizmetlim var, pazartesiden çarşambaya kadar burada kalıyor. Haftanın kalanını da diğer evimde geçiriyor."

"Başka bir evin daha mı var?"

"Evet, Cotswolds'da bir kır evim var."

Ellie aklına gelen soruyu nasıl soracağını düşünüyordu. Bir insana, '*Neden bu kadar çok paran var?*' nasıl denirdi ki? Neyse ki sorusunu sesli olarak tekrarlamadan önce kapı zili çaldı.

Ivan bir bardak suyu Ellie'ye uzatarak, "Bu Andre olmalı, haydi salona dönelim," dedi.

Ellie kanepeye oturup derin bir nefes aldı. Andre Anderson'da iyi bir izlenim bırakmak istiyordu, fakat bunu şarkı söylemeden nasıl yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Sadece kendin ol... Ellie bunu düşününce az kalsın sesli olarak gülüyordu; iki yıldan uzun bir süredir başkası gibi davranırken şimdi kendi kendine verdiği öğüt hakikaten komikti.

Ivan yanında kısa boylu ve sakallı bir adamla geri döndü. "Penelope, seni Andre Anderson'la tanıştırayım."

Ellie ayağa fırlayıp elini uzattı. Andre'nin parmakları soluk, pürüzsüz, hatta düpedüz kadınsıydı. Tıraş sonrası losyonunu biraz fazla sürmüş olsa gerek buram buram kokuyordu. Ellie, "Sizinle tanışmak benim için büyük bir zevk," dedi.

Andre Ellie'nin tam karşısındaki berjere otururken Ivan pikabın önüne gidip Ellie'nin albümünü koydu. Ellie kendi sesini duymaktan duyduğu mahcubiyeti belli etmemeye çalıştı. Ivan ve Andre havadan sudan konuşmaya başladılar, arada

BELONGS TO KAKTUS TEAM

da dostça sohbetlerine Ellie'yi de dâhil ediyorlardı. Yaklaşık yarım saat sonra Andre kafasıyla pikabı işaret ederek, "Bu da kim Ivan?" diye sordu. "Buraya geldiğimden beri sesini bir yerden çıkarmaya çalışıyorum."

Ivan zafer gülümsemesini viski kadehinin arkasına saklamaya çalışarak, "Penelope," dedi.

Andre hayret dolu gözlerle Ellie'ye baktı. "Gerçekten mi? Daha önce sesini hiç dinlememiştim, ama hakkında bazı şeyler duymuştum. Yazık ki hiçbiri sesinin güzelliğiyle ilgili değildi."

"Eleştiriler fazla acımasızdı."

Andre eleştirmenlerin ne düşündüğü zerre umurunda değilmişçesine omuz silkti. "Bu çok anlaşılabilir bir durum. Malum, iş hayatında ses her şey demek değil. Bizim sektörde kimi tanıdığın, kimlerle çalıştığın ve hangi işlerde yer aldığın çok daha önemli. Neden söz ettiğimi anlıyorsundur, pop müzikte de durum muhtemelen aynıdır."

Ellie bu konudaki gerçek fikirlerinden, pop müzik söylerken işlerin çok daha kolay ilerlediğinden bahsetmedi. Pop müzikte şımarabilirdi, ama opera söz konusu olunca daha çaylak sayılırdı. Esas meseleye gelip, "Ivan yakın zamanda *La Traviata* için kadro kuracağını söyledi," dedi.

Ivan birden Ellie'ye ikaz dolu bir bakış fırlattı. Ancak Ellie bu bakışı pek umursamadı çünkü beklemenin önemini tam kavrayamamıştı. Umutlanarak zaman kaybetmektense aceleci ve net olmak istiyordu.

"Evet," diye onayladı Andre. "Ve sanırım senin gibi yetenekli bir soprano için elimde uygun bir şey olabilir. Neyse, şimdilik iş konuşmayalım ve yemeğimizin tadını çıkaralım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie gülümsedi. Demek zorlu dönem bitiyordu. Demek artık her şey bu kadar kolay da olabilecekti.

Ellie yemek boyunca çok rahat ve kendinden emindi. Güldü, ince espriler yaptı, hatta Andre'yi hayatı boyunca tanıyormuşçasına keyifli bir sohbete imza attı. Kendini kuş gibi hafif hissediyordu. İçindeki mutluluk ve heyecan aklına yepyeni sorular getirdi. Acaba Westminster Opera'da büyük bir rol için ona ne kadar ücret öderlerdi? Bu denli prestijli bir şirket muhtemelen sanatçılarına dolgun maaşlar verirdi. Çok para kazanırsa yeniden para biriktirmeye başlayabilir, banka hesabını eskisi gibi kabarık hâle getirebilir ve sonra... Bir sürü şey yapabilirdi.

Andre gidene dek *La Traviata* operasıyla ilgili tek kelime etmedi.

Paltosunu giyerken, "Penelope, eğer bana telefon numaranı verirsen yarın seni rolle ilgili ararım," dedi.

"Şey, benim telefonum yok..." dedi Ellie.

"Tamam, o hâlde ben de Ivan'ı ararım." Andre yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle Ellie'nin elini sıktı. "Bence senden mükemmel bir Annina olacak."

Annina mı? Ellie rolü duyar duymaz şok oldu... Bir süre tek kelime edemedi. Ne yani, Andre onu hizmetçi rolü için mi istiyordu? *La Traviata* gibi muazzam bir eserde büyük bir arya bile söylemeyen küçücük bir karakter... Görkemli bir girişi ya da trajik bir çıkışı bile olmayan, varlığı ve yokluğu belirsiz bir hizmetçi rolü...

Ellie olayın şokuyla boğuşurken Ivan, "Hoşça kal Andre, seninle yeniden zaman geçirmek çok güzeldi," diyordu.

"Seninle de Ivan, lütfen Lord Dovercourt'a saygılarımı ilet."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tabii ki, lütfen sen de değerli annene sevgilerimi ilet." Ivan Andre'nin arkasından kapıyı kapatır kapatmaz Ellie'ye döndü. "Ellie? Hiç mutlu görünmüyorsun?"

"Annina..."

"Ama bu rol sayesinde çok büyük bir operayla çalışma fırsatın olacak."

"Ama bu rol seviyemin ve yeteneğimin çok altında."

"Bunu ben de biliyorum, ama..."

"Bu teklifi kabul edemeyeceğimi anlamıyor musun Ivan? Bu rol çok küçük... Hakkımdaki eleştirileri haklı bulmuşum ve eleştirmenlerin gönlünü yapmaya çalışıyormuşum gibi görünecek. Ben bir albüm çıkardım Ivan, yani ben zaten ünlüyüm." Ellie sesindeki tizliği ve nafile haykırışını duyunca kendinden nefret etti.

"Bana kalırsa bu teklifi değerlendirsen iyi edersin."

Ellie kollarını kavuşturup bıkkın bir şekilde iç çekti. Bu rolü kabul etmenin geri adım atmak olduğundan emindi, ama aynı zamanda bu şu ana dek büyük bir opera şirketi tarafından teklif edilen tek roldü. Ivan kapıyı açınca serin hava yüzünden Ellie'nin tüyleri diken diken oldu.

"Bak, bu gece iyice bir düşün," dedi Ivan bu kez. "Sana bir taksi çağırmamı ister misin?"

Ellie Ivan'a dönüp baktı ve aniden Andre'nin gitmeden önce söylediği son şeyi hatırladı. Ivan'm servetinin kaynağını yeni yeni idrak ediyordu. Cevabını tahmin ettiği hâlde, "Lord Dovercourt kim?" diye sordu.

Ivan kızarıp gözlerini kaçırdı. "Babam," diye mırıldandı.

"Baban bir lord mu?"

Ivan başıyla onayladı.

"Peki, bu seni ne yapar? Yani sen de bir lordsun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ivan hayır anlamında kafasını salladıktan sonra durumu açıkladı. "Hayır, hayır... Ama sanırım bir gün onun soylu unvanı bana miras kalabilir."

Ellie etrafa bir göz attı. "Yani... bütün bunlar?"

"Evet, hepsi aileme ait..."

Ellie duyduğu şey karşısında bir kez daha şaşkına döndü. Parası olan bir aile... İçten içe Ivan'ın durumunu çok kıskandı. "Peki, sana bu unvanın yanı sıra başka neler miras kalacak?" dedi. Ancak ağzından çıkar çıkmaz da böyle bir soru yönelttiğine pişman oldu.

"Az önce de söylediğim gibi unvan bana *miras kalabilir*, ama bu kesin değil. Yani zamanı geldiğinde lord olmayabilirim de..."

"Neden?"

"Çünkü ailem... Yani onlar evlenip çocuk sahibi olmamı istiyorlar. Kırk bir yaşındayım ve hâlâ... Kısaca benim yüzümden soyumuzun devam etmemesinden endişe ediyorlar." Ivan gülerek çenesini sıvazladı. "Bilirsin işte, bana kalırsa annemle babam erkek kardeşimin altıncı Lord Dovercourt olmak için benden daha uygun bir aday olduğunu düşünüyor. Hem onun bir sürü sağlıklı oğlu var..."

Ellie öğrendiklerini algılamak için bir süre sessizce düşündü. Bugüne dek Ivan Hamblyn'in sıradan, hatta sıkıcı bir adam olduğunu düşünmüştü. Alice bir keresinde ona 'lord hazretleri' deyince onun şaka yaptığını sanmıştı. Ama bu şaka değil, gerçeğin ta kendisiydi: "Peki, neden TRG için çalışıyorsun?" diye sordu. "Yani çalışmaya ihtiyacın olmadığı ortada." Birden bunun çok kaba bir soru olduğunu fark etti, ama kibar Ivan kabalığına rağmen onu yanıtsız bırakmadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, para için çalışmam gerekmese de çalışmam gerekiyor. Çünkü boş durmanın insanları nasıl zehirlediğini gördüm. Bence çalışmak insanın ruhuna çok iyi geliyor, hem müziği de çok seviyorum. Özetle işimi çok seviyorum."

Caddeden kamyon geçerken Ellie bir şey fark etti; Ivan hâlâ ön kapıyı kapatmamıştı, yani gitmesini bekliyordu. Ivan'a sormak istediği daha binlerce soru vardı ve nezaket kuralları bunu yapmasına mani oluyordu. Acaba neden hiç evlenmemişti? Tam olarak ne kadar parası vardı? Sonra ailesinden miras kalacak servetin büyüklüğü neydi? Sorular, sorular... Ellie içinde kabaran yoğun kıskançlığa rağmen dilini tutmayı başardı. Yapmacık bir tebessümle, "Galiba bana bir taksi çağırsan iyi olacak," dedi.

Ivan'ın evinden uzaklaşırken hayatın adaletsizliğine bir kez daha öfkelendi. Sefil evinin kirasını birkaç ay daha ödeyebilmek için buralara kadar gelmiş ve hayallerinin kıyısından dahi geçmeyen ufak bir rol teklifiyle aşağılanmıştı. Öte yandan muhtemelen hayatı boyunca hiç zorluk çekmemiş olan Ivan Hamblyn iki tane lüks eve sahipti. Üstelik hayatı boyunca çalışmasa bile refah içinde yaşayabilirdi. Bu büyük haksızlığı düşündükçe Ellie'nin içi acıyordu. O an kendini şarkı yarışmasına katıldığı akşamdaki gibi hissetti; hayalleri ve umutları hayatın gaddar çelmesine takılıp düşerken zengin bir ailenin şanslı, güzel ve özgüvenli kızı kolaylıkla onun ödülüne konmuştu. Yıllar geçse de talihin yüzü yumuşamıyordu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Dördüncü Bölüm

Angela bir yandan mutfak tezgâhının altındaki sepetleri karıştırıyor, bir yandan da oteldeki depolama alanının azlığı yüzünden söyleniyordu. Nevresimleri koyduğu küçük dolap, biri girişte biri de yemek odasında olan raflar ve mutfaktaki köşe ünitesinden başka eşyalarını koyabileceği bir yeri yoktu. Onlar da zaten tıka basa doluydu. Sırtından ter aka aka hazırladığı kahvaltıları bile resepsiyon olarak kullandığı yerde servis ediyordu. Şartlar bu kadar kısıtlı olunca birçok şey sepetlerde duruyordu; faturalar, kayıp eşyalar, yedek parçalar, kırtasiye malzemeleri, eski dergiler... Hepsi karmakarışık bir sepetin içindeydi çünkü onları düzenlemek için hiç vakti olmamıştı. Şu anda da yatak örtülerinden birinden sarkan ipleri kesmek için makas aramakla meşguldü. Buralarda bir yerde olduğundan emindi, fakat bir türlü bulamıyordu.

Dalgın dalgın makas ararken çalan kapı ziliyle sıçradı. Hatta kazara kafasını tezgâhın altına vurduğu için az kalsın geriye düşüyordu.

Bir erkek sesi, "Affedersin, seni korkutmak istememiştim," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela acıyan kafasını kaldırıp sesin sahibine baktı. Bu Jerry'ydi... Birden ne berbat göründüğünü düşündü; gelişigüzel toplanmış saçları, makyajsız yüzü... Ayağa kalkıp gülümsemeye çalıştı. "Aaa merhaba, sana nasıl yardımcı olabilirim?" Angela Jerry'nin fikrini değiştirip bir oda istediğini sanıyordu. Bir yandan da ona yakın olacağı ve onunla aynı banyoyu paylaşacağını düşünerek garip bir huzursuzluk hissediyordu.

"Sana yardıma geldim," dedi Jerry sırıtarak. "Patronun sana hiç izin vermiyor mu?"

Angela gergin bir sesle, "Ben kendim için çalışıyorum," dedi. Bu herkesin düştüğü bir yanılgıydı. Nedense insanlar çok genç bir bayanın başarılı bir işletmeyi tek başına idare edemeyeceği gibi bir varsayıma sahipti.

Jerry sadece güldü. "Şey... Aslında şaka yaptım. Patron sensin tabii... Arada bir izin yapıp kendine vakit ayırır mısın peki?"

Angela'nın yüzü kızardı. "Şey... Bazen..." dedi, ama gerçekte otelden dışarı nadiren çıkabiliyordu. Malum, her zaman yapılacak bir iş vardı ve bu işleri onun halletmesi gerekiyordu. Otelden çıkma nedeni bile genellikle işti. Ya müşterilerine servis edeceği yiyecekler için markete gidiyor ya Silas'la akşam yemeği ve tur organize etmek için tavernaya uğruyor ya da yeni müşterileri karşılamak üzere iskeleye iniyordu. Tabii bunları Jerry'ye itiraf edemezdi. Zaten Jerry'nin gözünde heyecanlı ve telaşlı bir imaj çizdiğine inanıyordu. Bir de sıkıcı bir kız gibi görünmesine hiç gerek yoktu.

"Güzel... Ben de bir süredir otelinin organize ettiği motosiklet turlarından birine çıkmayı istiyordum. Turda bana eşlik ve rehberlik edersen çok sevinirim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela'nın aklından o sabah yapması gereken yüzlerce iş geçti. Fakat çok güzel bir gündü ve motosikletler de müsaitti. Bunları düşünürken kimsenin haberi olmadığı bir sırrı biliyormuşçasına bilgiç bilgiç gülümseyen Jerry'ye baktı.

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi.

Mutfak tezgâhında duran piknik sepetlerinden birini alıp yola koyuldular.

Masmavi gökyüzünü kristal gibi parlatan güneş gözlerini kamaştırdı. Jerry uçurumun kenarında durunca Angela da motosikletiyle hemen yanına yanaştı. Serin rüzgâr tatlı bir köpek misali yüzünü yalarken teklifi kabul ettiğine bir kez daha memnun oldu.

Jerry derin bir nefesle temiz havayı ciğerlerine çekti. "Haydi, beni kimsenin gitmediği bir yere götür," dedi.

"Burası çok küçük bir ada," dedi Angela.

"Ama mutlaka öyle bir yer vardır."

"Sanırım insanlar uçurumun aşağısına pek inmiyor. Çünkü orada kayda değer bir sahil ya da ilginç mağaralar falan yok. Bilirsin işte, sadece kayalar ve bataklık..."

"Tamam, aşağı nasıl ineceğiz peki?"

"Şurada bir patika var, daha doğrusu eski bir balıkçı yolu."

Jerry kırmızı motosikletin arkasındaki piknik sepetini ve kilimi alıp, "Haydi göster bana," dedi.

Angela yaklaşık altmış metre yükseklikteki uçurumdan nasıl ineceklerini göstermek için önden gitti. Bir süre bakındıktan sonra rüzgârla dans eden sarı otların arasındaki taş patikayı buldu. Çok dik ve büyük çakıllarla dolu kaygan bir yoldu. O kadar ki birkaç defa ayağı kaydı ve düşme tehlikesi atlattı. Jerry de hemen arkasındaydı ve elindeki sepete rağmen gayet dikkatli bir şekilde iniyordu. Zemindeki ıslak kayalıklara yaklaştıkça güneşin etkisi azalıyor ve hava serinliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela Jerry'nin ne kadar geride olduğunu görmek için dönüp arkasına baktı. Tam o sırada ayağı kaydı ve geriye düştü.

Saniyenin yüzde biri kadar kısa bir an için büyük bir korku zihnini ele geçirdi. Kendini tam anlam veremediği bazı görüntülerin içindeyken gördü. Elleri bağlanmıştı, soğuk ve kapkaranlık bir yerdeydi... Çaresizlik ve korku ruhunu esir almıştı. Neyse ki Jerry tam o anda müdahale etti ve Angela'nın sırtüstü yokuş aşağı yuvarlanmasına engel oldu.

"İyi misin?"

Zihninde yanıp sönen hatıra kaybolmuş, geride sadece dehşet yüklü his kalmıştı. Angela kendini toplamaya çalışıp tebessüm etti. "Ben..."

Jerry ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra Angela güvende olup olmadığını anlamak için içgüdüsel olarak etrafına baktı. Mavi gökyüzü, parıldayan deniz, muhteşem gülümsemesiyle gözlerinin içine bakan Jerry... Ortama alıştıkça zihnindeki korku hafifliyor ve kendini yeniden rahat ve huzurlu hissediyordu. "Evet, iyiyim... Haydi, yola devam edelim," dedi Jerry'ye.

Kısa süre sonra patikanın sonuna, yani engebeli zemine vardılar. Bu noktada tuz ve yosun kokusu çok daha yoğundu. Angela buranın piknik yapmak için uygun olduğundan şüphe duymaya başladı.

Jerry o esnada aklından geçenleri okumuşçasına, "Üff! Bu koku da ne?" dedi.

"Yosun," dedi Angela. "Ve kayalıklarda biriken tuz..."

Yalnız bu Jerry'nin azmini kırmaya yetmemişti. "Bak orada rahatça oturabileceğimiz büyük bir kaya var."

Kâh konup kâh havalanan martıları izleyerek ve sulara gömülü kayaların arasından geçerek yassı kayaya doğru

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yürüdüler. Angela kayanın üstündeki martı pisliklerini temizledikten sonra yarısı güneşin altına yarısı da gölgeye gelecek şekilde kilimi serdi. Sonra da oturdular ve birkaç metre ötedeki kayalara nazikçe vuran dalgaları izlediler.

"Burası sahil kadar güzel sayılmaz tabii, yine de kendine has bir cazibesi var. İstersen buradan sonra da Halki sahiline gidip bakarız. Çok güzel bir yer, ama adanın biraz kuzeyinde."

"Sen bir de bizim oradaki sahilleri gör," dedi Jerry mavi sulara bakarak. Sanki o an denizde evinin bir resmini görüyordu. "Kilometrelerce kumsal... Bembeyaz kumlar..."

"Nereden geliyorsun? Yani bildiğim kadarıyla Avustralyalısın."

"Hayatım boyunca orada yaşadım. Sunshine Kumsalı adında bir yerde büyüdüm. Ailem hâlâ orada, ancak uzun bir süredir yanlarına gidemedim." Jerry birden kafasını çevirip Angela'ya baktı. "Bilirsin, buralarda insanlar 'bugün güneşli bir gün,' falan diyor, ama sana şu kadarını söyleyeyim, Queensland'i görmemiş biri gerçek anlamda güneş ışığı görmüş sayılmaz. Orada gök o kadar engin ve mavidir ki bakmaktan göz bebeklerin sızlar. Sonra her şey ışık sağanağına tutulmuş gibi aydınlıktır. Ağaçlar bile yeşilin en canlı, en parlak tonundadır. Kısaca acayip muhteşem bir yer..."

Angela Jerry'ye gülümseyerek baktı. Memleketinden böyle tutkuyla bahsetmesi ve samimiyeti çok etkileyiciydi.

"Peki ya sen? Nerelisin?"

Angela duraksadı... Jerry'ye anlatıp anlatmamakta kararsızdı. Nereli olduğunu bilmiyordu ki...

"Dur, tahmin edeyim," dedi Jerry Angela'yı cevap verme zulmünden kurtardığını bilmeden. "Bir yıl kadar İngiltere'de kaldım. Aksan ayırt etmek konusunda üstüme yoktur. Bir kere kuzeyinden değilsin, bunu biliyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır," dedi Angela.

"İyi bir okula gittiğini söyleyebilirim, ama aşırı sosyetik bir yer değil."

"Hı hı..."

"Bir de Londra'da bir müddet kalmışsın. Fakat batısında, güneyinde olamaz."

"Bu konuda gerçekten iyisin," dedi Angela. "Evet, Londralıyım, ama burada yaşamayı tercih ederim." Jerry'nin merakını gidermek için söylediği cümle sayesinde kendiyle ilgili önemli bir gerçeği bir kez daha keşfetmişti. Yine de bu konuyu uzatmak istemiyordu. "Yemek yiyelim mi? Lilika'nın piknik menüsü harikadır."

"Evet, süper olur. Açlıktan ölüyorum."

Angela sepetin üstündeki örtüyü katlayıp kenara koyduktan sonra Lilika'nın fırın kaplarını çıkarmaya başladı. Sadece birkaç saniye sonra da oturdukları kayaya vuran büyük bir dalga bütün yiyeceklerini tuzlu suyla ıslattı.

Angela ayağa fırlayarak, "Ah!" diye bağırdı. Kot pantolonunun sağ paçası da sırılsıklam olmuştu.

Jerry panik ortamını keyifli bir kahkahayla yumuşattı. Onu gören Angela da hâllerine gülmeye başladı.

Jerry bir yandan gülüyor, bir yandan da, "Çok affedersin," diye özür dilemeye çalışıyordu. "Hem ıslanmana sebep oldum hem de karşına geçmiş gülüyorum."

"Senin hatan değil."

"Hayır öyle. Sırf seni etkileyeceğim diye aşağı indirip buraya kadar getirdim. Sonra da..." Gülmesine mani olamıyordu. Jerry'nin güneşte parlayan altın sarısı saçlarına bakan Angela'nın yüreği bir kuş gibi kanat çırpmaya başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Jerry ayağa kalktı ve sesine ciddi bir hava vermeye çalışarak, "Angela," dedi. Angela'nın ellerini avucunun içine alıp sesini alçalttı. Artık gülmesi kesilmişti. "Angela, belki de en doğrusu bu romantik saçmalıkları bir kenara bırakıp sana karşı dürüst olmak. Perşembe günü adadan ayrılıyorum. Ama senin çok güzel olduğunu düşünüyorum ve bana izin verirsen seni öpmek istiyorum."

Angela o an daha önce öpüşüp öpüşmediğini bile bilmediğini fark etti. Muhtemelen öpüşmüştü, yani hatırlamasa da öyle olduğunu farz ediyordu. Yine de ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Jerry Angela'nın düşünceli yüzünü yanlış yorumladı. "Özür dilerim ben... Fazla mı ileri gittim? Yani siz... İngiliz kızları..."

Angela telaşla, "Evet..." dedi. "Yani hayır. Daha doğrusu hayır, ileri gitmedin ve evet... Sorunun ilk kısmı için cevabım evet."

Jerry gülümsedi. Sıcacık elini Angela'nın başının arkasına götürüp yavaşça onu kendisine çekti. Dudakları sıcacıktı, Angela'nın dudaklarını eritecek kadar sıcak... Angela kendini ona bıraktı; ateşli, güven veren ve erkeksi yanı Angela'nın derinlerindeki bir duyguyu uyandırdı, hiç farkında olmadığı bir hasreti dindirdi... Sonra büyük bir dalga daha kayaya vurdu ve ayakkabılarını ıslattı.

Jerry geri çekilip, "Lanet olsun," diyerek yeniden gülmeye başladı.

"Gel," dedi Angela. "Haydi otele dönüp kurulanalım, ben sana yiyecek bir şeyler hazırlarım. Bir süredir yöresel tarifleri deniyorum ve epey bir yol katettim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yok artık, yemek de mi yapabiliyorsun? Pes diyorum, sen galiba mükemmel falansın."

Angela aptal ve flörtöz sırıtmasını gizlemeye çalıştı çünkü o da Jerry için aynı şeyi düşünüyordu.

"Tamamdır Charlie," dedi George. "Buraya gel de birlikte bir daha dinleyelim."

George'un yeni projesi olan Charlie Growe, kafasını sallayıp kulaklıkları çıkarttı. George kumanda odasının arka tarafındaki taburede sessizce oturan Aila'ya dönüp kaşlarını kaldırdı. "Bunca uğraşa değer mi dersin?"

Aila coşkuyla kafasını salladı. "Bu şarkıya bayıldım."

George çok şaşkındı çünkü Aila normalde buraya, yani stüdyoya inmezdi. Ancak Charlie'ye karşı özel bir alaka gösteriyordu. Bu bir dereceye kadar anlaşılabilirdi. Sonuçta Charlie genç, çekici, komik bir adamdı. Doğulu aksanı, ardı arkası kesilmeyen hikâyeleri ve şakaları da onu cana yakın yapıyordu. Yine de bu... Yani genellikle George'un işlerine pek karışmayan Aila'nın şimdi stüdyo ortamında olması çok enteresandı. George Aila'nın son felaketin bir benzerini yaşamaması için işlere müdahil olduğundan şüpheleniyordu. Yani Ellie vakasının...

Ellie'nin ihaneti George'u öyle derinden etkilemişti ki şu an bile geceleri uyumakta güçlük çekiyordu. Ellie'yle olan iş ilişkisi bittikten sonra içine kapanmış, buz gibi bir adam olup çıkmıştı. Aila defalarca kez Ellie'yi bağışlayıp hayatına devam etmesi için yalvarmıştı. Ama bunu yapmak kolay değildi... Konser sponsorlarıyla ve yabancı plak şirketleriyle yaptığı her telefon görüşmesinde, pazarlama ve reklam departmanlarıyla

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaptığı her toplantıda acı çekiyordu. Sürekli aptal olduğunu düşünüyor, herkesten utanıyor ve kendini dünyanın en başarısız insanı gibi hissediyordu. Bir yolunu bulup Ellie'yi kalmaya ikna edemediği için kendine kızdığı zamanların haddi hesabı yoktu. Ellie'nin yeni müzik kariyeriyle ilgili ilk çalışması piyasaya çıktıktan sonra yapılan kötü eleştiriler çok hoşuna gitmişti. Hatta bazı ayrıntıları bilhassa kendi basına sızdırmıştı; egoist biri olması, kendini büyük rollerin sanatçısı olarak görmesi, ne yaparsa yapsın onu sevmekten vazgeçmeyecek eski hayranlarına binlerce yeni hayran ekleme hayalleri... Bunları yaptığını gören Aila bile giderek gaddar biri olduğunu, bu kadar abartmamasını söylemişti.

Yaklaşık bir yıl kadar sonra King's Cross İstasyonu'nun yakınında salaş bir barda Charlie'yi buldu. Sadece bir gitar ve mikrofonla küçük bardaki insanları hipnotize ettiğine, çekici mavi gözleri ve viskiyi fazla kaçırmış gibi çıkan boğuk sesiyle yüreklere dokunduğuna bizzat tanık olmuştu. George'a göre yirmi sekiz yaşındaki bu yetenekli adamın daha önce keşfedilmemiş olması akıl alacak şey değildi.

Charlie'yle çalışmaya başladıktan altı ay sonra nedenini anladı. Charlie tembel ve sorumsuz adamın tekiydi. Hiçbir yere tam vaktinde gidemiyor, basın mensuplarına kaba davranıyor, çok sık ve aşırı alkol alıyordu. Yine de George'un eski yıldızını unutturacak yeni bir müzisyene ihtiyacı vardı. Aila'nın ısrarları da devreye girince Charlie'ye yatırım yapmaya başladı. Charlie'nin ilk parçasını on birinci sıraya getirmeyi başarmıştı. Şimdi de baş başa vermiş, yeni şarkı için çalışıyorlardı. Aila da gözünü bir an olsun üstlerinden ayırmıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Charlie dışarı çıktı. Kayıt kabininin kapısını arkasından kapatıp, "Nasıldım?" diye sordu.

Aila dudaklarında tatlı bir tebessümle, "Bence fevkalade söyledin," dedi.

Charlie Aila'ya göz kırptı. "Teşekkürler tatlım. Eee, sen ne düşünüyorsun patron? Beğendin mi?"

"Tamamdır dedim ya," diye homurdandı George. "Beğenmeseydim tekrar söyletirdim."

"İşte benim George'um, övgü konusunda hep çok cömerttir." Charlie elini cebine sokup kâğıtla tütün çıkardı. Ardından sapsarı olmuş parmaklarıyla tütünü sardı. Hazırladığı sigarasını yakmak için dudaklarına götürürken, "Söylesene," dedi. "Bir kadeh viski içmek için saat çok mu erken sence? Bilirsin kutlamak için..."

"Evet," dedi George kesin bir dille. "Sarhoş olmadan önce halletmemiz gereken çok iş var. Öncelikle de geri vokal konusu..."

Aila taburesinden kalkıp, "Ben çay yaparım," diye gönüllü oldu.

"Hiç zahmet etme tatlım," dedi Charlie. Ancak George bunu içtenlikle söylemediğini biliyordu.

Aila stüdyodan çıktı. Charlie sigarasını tüttürürken George kaydı geri saydı. Sonra Charlie'yle birlikte şarkıyı dinlemeye başladılar. George'un hünerli parmakları kontrol masasının üstünde âdeta dans ediyor, kafası da son hızla yeni fikirler üretiyordu; buradaki gitarın sesini yükseltelim, bu kısımda ekoyu biraz arttırmak iyi olabilir, o kısma piyano iyi gider, nakarat birkaç kadın vokal sayesinde daha etkili kılınabilir... Charlie de peş peşe çektiği nefeslerle odayı duman altı yapmakla meşguldü. Teknik ayarlar bitince

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George sesi kademeli bir şekilde azaltarak şarkıyı sonlandırdı. Charlie gurur ve memnuniyetle sırıtıyordu.

"Hiç fena değil... Evet, hiç fena değil, öyle değil mi patron? Bana kalırsa bu parça direkt bir numaraya oturacak."

Şarkının liste başı olmasını bütün kalbiyle dilemesine rağmen Charlie'nin ukala tavırları George'un sinirlerine dokunuyordu. "Göreceğiz. Bildiğin gibi sadece başarılı bir kayıt yapmak yetmiyor. Tanıtım çalışmalarına katılman ve turneye çıkman lazım. Tabii, bir de basına karşı çok kibar olmak zorundasın."

Charlie endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istercesine elini havada sallayınca sigarasının külü kontrol masasının üstüne döküldü. "Bunları biliyorum Georgie..." Bu arada '*Georgie*' diye hitap etmesi Charlie'yi sinir bozucu kılan alışkanlıklarından bir diğeriydi. "Biliyor musun, büyükannem falcıydı. Ben henüz dört yaşındayken anneme bir gün çok ünlü olacağımı ve bütün gazetelerde boy boy resmimin çıkacağını söylemiş."

George o sırada suçluların da fotoğraflarının gazetelerde boy boy çıktığını düşündü ama bu düşüncesini sesli olarak söylemedi.

O esnada Aila elinde çay tepsisiyle içeri girdi. "Doğru mu duydum? Büyükannen sahiden falcı mıydı?"

Charlie arsızca gülümsedi. "Şey, aslına bakarsan insanlara kaderlerini söylemek için beş pound alıyormuş. Doğruyu mu söylüyordu? Yoksa dalaverecinin teki miydi? Bak, orasını bilmiyorum..." Sonra komik bir edayla omuz silkti. "Zaten kim bilebilir ki?"

Aila bir yandan kibarca gülüyor, bir yandan da ritmik olarak George'un omzuna vuruyordu. "Ön kapıda bir kurye var *Lemmikki*, senin imzalamanı istiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George ortamdan uzaklaşmasını sağlayacak bir bahane çıktığına memnun oldu. Stüdyodan dışarı çıkarken Aila çay servisine başlamıştı, Charlie de sigarasını çay tabağına söndürüyordu. Evin üst katındaki tertemiz hava ciğerlerine çok iyi geldi. Ön kapıya gidince sabırla bekleyen kırmızı üniformalı kuryeyi ve ayağının ucunda duran büyük karton kutuyu gördü. George evrakı imzalayıp kutuyu teslim aldı. İçeri girer girmez merakla kutuyu açtı.

Büyük kutunun içinde bir sürü albüm vardı. Hepsinin üstünde de kendi el yazısıyla *Penny Bright, albüm kaydı, Temmuz 1973* yazıyordu... Penny'nin orijinal kayıtları yeterli depolama alanı olmadığı gerekçesiyle şirket tarafından iade edilmişti. George kayıtlardan birini alıp kalın halının üstüne oturdu. İlk kayıt... Sanki üstünden bir ömür geçmişti. Umutlu ve bir o kadar da utangaç Penny, şarkılarından birini George için çalıp söylemişti. George o günü bütün detaylarıyla hatırlıyordu. Şarkıyı dinlemek için kabinden çıkan Penny'nin yüzündeki mutlu ve mahcup ifade bir kez daha gözünün önüne geldi. Penny fazlasıyla farklı biriydi. Ne Charlie Crowe gibi ukalaydı ne de Ellie gibi soğuk ve doyumsuz... Penny heyecanlanmayı, alçak gönüllü olmayı ve şaşırmayı biliyordu.

O gün George'a, "Sesim sahiden böyle mi çıkıyor?" diye sormuştu.

"Evet, tabii ki..."

"Ama bu... Bu çok güzel..."

O an George'un içinden kalkıp ona sıkıca sarılmak geldi. Yaralı kalbinden silinmeyen masumiyeti, güzelliği ve yeteneğinin farkında olmayışı, ürkek ve güvensiz tavrı, çocuk gibi heyecanlanması... Bu hâlini görüp de etkilenmemek mümkün olamazdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George ayağa kalkıp albümü kutuya geri koydu. İşin kötüsü bunca kaydı saklamak için onun da yeterince yeri yoktu. Öyleyse bunları ne yapacaktı? Hepsini yok mu etmeliydi? Nedense kalbi hayır diye haykırıyordu. Belki bir süreliğine garajın bir köşesinde dursalar Aila fark etmezdi.

George düşünceli bir şekilde alt kata indi. Stüdyonun kapısını açınca karşılaştığı manzara kanını dondurdu. Charlie bir eliyle Aila'nın elini tutmuş, diğer elinin parmak uçlarını da avucunun içinde gezdiriyordu. Aila büyülenmiş gibi ona bakıyor, bunun farkında olan Charlie de şey gibi gülümsüyordu... Tarif etmek güçtü, ama galiba doğru kelime 'ayartıcıydı.' George birkaç saniye sonra Aila'yla göz göze geldi.

"Charlie geleceğimi okuyor *Lemmikki*," dedi Aila çabucak. Hatta fazla hızlı ve telaşlı bir şekilde.

"Büyükannemden aldığım bir yetenek," dedi Charlie gayet normal bir ses tonuyla. Anlaşılan ne en ufak bir suçluluk duyuyor ne de yaptığı şey için özür dilemeye yelteniyordu. "Karın çok uzun bir hayat yaşayacak."

Bu açıklama George'u azıcık bile rahatlatmadı. Madem el ele tutuşmaları bu kadar masumdu, o hâlde Aila neden kızarmıştı? Yirmi beş yılı aşkın süredir evli olmalarına rağmen George daha önce onu bir kez bile böyle görmemişti.

"Uzun bir ömür yaşayacak olmasına memnun oldum. Ancak maalesef bizim kaydı bitirmek için çok az zamanımız var," dedi George sert bir şekilde. "Böyle saçmalıklara ayıracak vakit yok Charlie. Bugün bitirmemiz gereken bir dünya iş var."

"Haklısın adamım." Charlie gerindi, Aila'ya göz kırptı ve kayıt kabinine döndü. Kalbini sıkıştıran kıskançlık duygusuyla baş etmeye çalışan George da kaydı geri sardı. Ve kendi kendine söz verdi... Bir daha asla Aila'yı o arsız Charlie'yle yalnız bırakmayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellie madamın müzik odasında beklerken başını pencereye yaslayıp camdan dışarı baktı. Artık iş kesinleşmişti. Andre Anderson ona resmen Westminster Operası tarafından sahneye koyulacak *La Traviata* operasındaki Annina rolünü teklif etmişti. Ivan rolü kabul etmesini söylediği hâlde o hayır demişti. Şimdi de kara kara düşünüyordu. Acaba bundan madama bahsetmeli miydi? Yaşlı hocası kararını onaylar mıydı? Yoksa onu aptal ve kibirli olmakla suçlayıp eline geçen bütün iş fırsatlarını değerlendirmesini mi öğütlerdi? Madamın ne söyleyeceğini ya da nasıl davranacağını kestirmek çok zordu. Hava durumu bile onun kadar sık değişmezdi.

Kapı açıldı. Ellie tozlu perdeyi kapattı. Madam ayaklarını ahşap döşemenin üstünde sürüye sürüye piyanonun başına oturdu. Genellikle direkt çalmaya başlardı. Bu dersin başladığının ve şarkı söylemeye hazırlanmasının işaretiydi. Çok nadiren de merhaba anlamında kafasını sallardı. Ama bugün madamda bir farklılık vardı. Piyanonun başında sessizce oturup uzun uzun Ellie'ye bakıyordu.

Ellie neler olduğunu merak ediyordu. Bir süre sonra sessizliğe dayanamayıp, "Ne oldu?" diye sordu. "Şarkı söylememi istemiyor musunuz?"

"Seninle uğraşma zahmetine girsem mi, girmesem mi karar veremiyorum."

Ellie çok şaşırdı. "Affedersiniz, ama ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Son verdiğin çek karşılıksız çıktı. Gördüğüm kadarıyla artık maddi imkânın benden ders almana yetmiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Korku ve panikten Ellie'nin kalbi sıkıştı. "Karşılıksız mı çıktı?" Lanet olası banka kayıtlarının hepsini saklıyor, titizlikle hesap yapıyordu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Onca para nasıl bu kadar çabuk tükenmişti?

"Aslında emek vermeye değer biri olduğunu düşünüyorum Penelope. Fakat artık çok yaşlandım, benden bu şekilde faydalanman hiç doğru değil."

"Hayır, kesinlikle böyle bir şey yapmadım, yapmam..." dedi Ellie. "Çok özür dilerim. Hemen size yeni bir çek..."

"Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki banka hesabı bir kere boş çıktıysa yeni para girişi olana kadar boş kalır. Söyle bakalım salı gününden beri hiç para yatırdın mı?"

Ellie kafasını salladı.

Madam buruş buruş elinin dört parmağını kaldırdı. "Sana dört ders daha vereceğim. O derslerden sonra da paran olmazsa öğretmen öğrenci münasebetimiz son bulur."

Ellie öfkeden tepinmek, hatta bağıra bağıra ağlamak istiyordu. Ancak bunların yerine usulca başını öne eğdi. "Evet madam, sizi anlıyorum. Anlayışınız ve cömertliğiniz için teşekkür ederim."

Madam bu kez daha yumuşak bir ses tonuyla, "Buraya gel çocuğum," dedi. Piyano taburesinin üstüne vurarak oturmasını işaret ediyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Madamın tavrı karşısında afallayan Ellie, tereddütlü adımlarla piyanoya yaklaştı. Madam daha önce hiç yanına oturmasını teklif etmemişti, kişisel alanı konusunda son derece muhafazakârdı. Ellie yavaşça tabureye oturdu. Kolunun kazara madamın bedenine değmemesine de özellikle dikkat etti. Bu denli yakın bir mesafeden yaşlı kadının pudra ve şampuan kokusunu duyabiliyordu. Şan hocası gül kokuyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Madam ciddi bir ifadeyle Ellie'nin gözlerinin içine baktı. "Dün çok eski ve çok değer verdiğim bir dostumla öğle yemeği yedim. Onu on beş yıldır görmemiştim."

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Perdelerin arasından giren gün ışığı bile sessizliği bozmamak adına kımıldamıyordu sanki...

Madam bir süre sonra anlatmaya devam etti. "Dostumun adı Franz Auerbach. Onu tanıdığını biliyorum. Tanıştığımız gün babanın ondan eğitim aldığını söylemiştin."

Ellie'nin kalbine hüzün suyuna batırılmış bir hançer saplandı. Baba... Artık onu eskiden olduğu gibi her gün düşünmüyordu. Ama ne zaman hatırına gelse onu kaybettiği günün acısını yeniden yaşıyordu. Ölüm acısı zamanla geçecek ya da azalacak bir şey değildi galiba...

"Evet," diye onayladı Ellie. "Babam kendisinden övgüyle bahsederdi."

Madam zoraki bir şekilde tebessüm etti. Ellie bir anlığına madamın yüzünde acımaya benzer bir şey gördüğünü sandı. "Penelope, bana babanın adının Kasper Frankel olduğunu söylemiştin. Bu doğru, değil mi?"

"Evet."

"Üzgünüm, ama Franz bu isimde biriyle hiç tanışmadığını söyledi."

Duyduğu şeyin şokuyla Ellie'nin zihnine yıldırım düştü, sanki beyni çalışmayı bırakmıştı. Dudakları bile bağımsızlıklarını ilan etmişçesine onun izni olmadan titriyordu. "Unutmuş olmalı... Yani bu... Çok uzun zaman önceydi. Üstünden yıllar geçtiği için muhtemelen hatırlayamamıştır."

"Babanın Franz'ın gözde öğrencisi olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum. Gerçekten öyle olsaydı inan bana hayatta unutmazdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama o yaşlı... O..." Ellie kabalık sınırına vardığını fark edip kendine engel oldu. "Bir hata olmalı, yanlış hatırlıyordur... Evet, kesin öyle olmalı."

Madam Ellie'nin dizine vurdu. Başka şartlar altında olsaydı Ellie madamın bu şefkatli tavrı karşısında hayrete düşerdi. Ancak şimdi babasıyla ilgili acı gerçekler gözlerinin önüne serilirken ne düşüneceğini ve ne hissedeceğini bilemiyordu. Altüst olmuştu.

"Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum," dedi madam.

"Madem bu doğru değil, babam neden bana öyle söyledi?" Ellie bu soruyu madam cevap versin diye değil çelişkilerinden kurtulmak için boşluğa yöneltmişti. Babası hep çok iyi bir eğitim aldığından söz ederdi. Ellie'ye öğrettiği onca şeye bakılırsa öyle de olmalıydı. O Ellie'nin hayatı boyunca tanıdığı herkesten çok daha bilgili bir adamdı, o özel biriydi. "Peki, Auerbach değilse, babam kimden eğitim aldı?"

"Sanırım işini iyi bilen yetkin birinden," dedi madam omuz silkerek. "Sen de çok iyi eğitilmişsin, yeteneğini geliştirmende babanın büyük katkısı olduğu aşikâr."

Ellie düşünceler denizinde kaybolmuştu. Babası bu konuda yalan söylediyse acaba başka ne yalanlar söylemişti? En basitinden ümit vadeden bir kariyeri gerçekten olmuş muydu? Mesleğini bırakmasının sebebi gerçekten sağlık sorunları mıydı? Yoksa o sadece bir amatör müydü? Bir gün şan ve şöhret kazanma hayalleri kuran milyonlarca opera sanatçısından biri miydi? Başarısızlığından dolayı acı çektiği, hatta kendinden utandığı için öz kızına yalanlar söyleyen bir palavracı mıydı? Gözleri dolan Ellie, hemen kalkıp madamın yanından uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bütün vücudu gerilmişti. Birden piyanonun üstündeki notalarını toplamaya başladı. "Bedava ders teklifinizi kabul edemem. Param olduğu zaman sizi tekrar ararım."

"Penelope, bunda utanılacak bir şey yok."

"Utanmak mı? Neden utanayım ki?"

"Babandan tabii ya da kendinden..."

"Hayır, ben utanmıyorum," dedi Ellie, belki de utanıyordu, fakat söyleyemiyordu. "Babam çok iyi bir adamdı ve beni çok güzel eğitti. Dediklerinize doğruysa bile muhakkak çok geçerli nedenleri vardır."

Madam burun kıvırdı. "Sanırım o neden gururu. Belki sana aktardıklarından biri de aşırı gururudur."

Öfkeden Ellie'nin midesine kramp girdi. Tek kelime daha etmeden çıkıp gitti.

Caddeye çıktı. Yanaklarını ısıtan güneş, saçlarını uçuran rüzgâr ve temiz hava bir şeyi fark etmesini sağladı. Bu kadar öfkelenmesinin nedeni madamın az önceki tespitinin son derece doğru olmasıydı. İtiraf etmeliydi ki haddinden fazla gururluydu ve bu özelliğini de diğerleri gibi babasından almıştı.

Elini cebine sokup, "Lanet olsun ki haklı," diye söylendi. Birkaç bozukluk çıkarıp telefon kulübesine doğru yürüdü. Hemen Ivan'ı aramalı ve Andre'nin teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını öğrenmeliydi. Artık bir yerden başlaması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Beşinci Bölüm

Belki de Dieter gelinine tozlu plastik çiçeklerle dolu vazolardan ve teybe sıradan bir piyano fon müziği kaseti koymaktan daha iyi şartlar sunabilirdi. Hatta belki de bu özel tören için çok daha romantik bir ortam seçebilirdi. Rutubetli ofis ortamı, eski halı ve nikâhlarını kıyacak suratsız ve mesafeli görevli... İki insanın bundan çok daha iyi koşullarda evlenmesi zor bir şey değildi. Fakat Dieter Ingrid'e sadece istediği şeyi vermekle yetinmişti; küçük ve gizli bir nikâh töreni...

Dieter ona, "Beyaz gelinlik giymek istemiyor musun peki? Ailen orada olmayacak mı?" diye sormuştu.

Ingrid de hâlâ tam belli olmayan karnına vurarak, "Babamı fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattım zaten, onu bir de akrabalarının önünde rezil edemem. Ayrıca beyaz gelinlik de bakire kızlar içindir," demişti.

Ingrid'in babasıyla ilgili *hayal kırıklığı* kelimesini kullanması durumu anlatmak için çok hafif kalırdı. Gerçekte babası evlenmeden hamile kalmasına o kadar kızmıştı ki ikisini de Kokondorf'tan kovmuştu. Onlar da mecburen şehre gidip kısa süreliğine Gröplingen'de küçük bir ev kiralamışlardı. Öte

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yandan Dieter'in ailesi ise onları hiç yargılamamıştı. Oğullarının yetişkin bir adam olduğunu düşünüyorlar ve kendi hayatıyla ilgili kararları verebileceğine inanıyorlardı. Malum, Ellie artık yoktu... Onlar da biricik oğullarının Podolski'nin kızıyla olan ilişkisini uzun zaman önce kabul etmek durumunda kalmışlardı. Bir gece annesi Dieter'e Ingrid konusunda niyetinin ciddi olup olmadığını açıkça sordu.

Dieter annesinin sorusuna bir anlam veremedi. "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Bu çiftlikten kopmamak adına başvurduğun bir yol değil umarım?"

Annesinin aklına böyle bir şey gelmesi Dieter'i önce dehşete düşürdü. Ama sonra kendi kendine aynı soruyu sordu. Öyle olmadığına inanmasa da acaba yüreğinin kuytularından gelen şey bu muydu? Ingrid'e duyduğu ilginin temelinde çocukluğunu geçirdiği eve olan bağlılığı yatıyor olabilir miydi? Sonra Ellie'nin sözlerini hatırladı: *Hayat o köyden ibaret değil...* Yoksa değişiklikten mi korkuyordu? Ellie'nin haklı olma ihtimali onu çok korkutuyordu. O kadar ki sırf aksini ispatlamak için uzak yerlere taşınma planları yapmaya başladı. Bu yoldaki ilk adımı da Avustralya'ya göç başvurusu yaparak attı. Talihe bak ki düğününden bir gün önce başka bir ülkeye taşınma talebi kabul edilmişti.

Ingrid ve Dieter bir ömür sürecek olan evlilik yeminlerini iki eski okul arkadaşlarının şahitliğinde etti. Sonra görevli nereye imza atacaklarını gösterdi. Tören vasat olmaktan da öteydi, aslına bakılırsa tam bir hayal kırıklığıydı. Özellikle de imzaları atmadan hemen önce bozulan teyp yüzünden o sıradan piyano müziğinden bile mahrum kaldıkları kısım...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dini görevli büyük beyaz dişlerini gösterip tebessüm ederek, "Çok özür dilerim," dedi. Hemen ardından da arızaya neyin sebep olduğuna bakmak için teybin yanına koştu. Kasetin içindeki şerit yanıklarla dolu turuncu halının üstüne yayıldı.

Ingrid adını ve soyadını düzgünce yazıp imzasını attı. Zaten Ingrid demek özen, kararlılık ve anlayış demekti. Dürüst olmak gerekirse son iki yılda Dieter'e hiç sorun çıkarmamıştı. Ne patronluk taslıyor ne de ilgi meraklısı bir kadın gibi davranıyordu. Bu arada soğuk ya da aşırı hırslı tiplerden de değildi. Belli bir düzeyde hiddet her insan gibi onda da vardı tabii... Neyse ki Dieter onu sinirlendirecek şeyler yapan karakterde bir erkek değildi. Bugüne dek bir kez olsun birbirlerinin damarına basmamışlardı. Hoş ve uyumlu bir ilişkileri vardı. Ingrid ne zaman onu sevdiğini söylese Dieter de anında, 'Ben de seni seviyorum,' diyordu. Yine de ilişkilerini sonsuza kadar sürecek bir evliliğe taşımak... Dieter bunu bir kez bile aklına getirmemişti. Acaba böyle uzun vadeli bir plan yapmamış olmasının temelinde Ellie mi vardı? İçten içe Ellie'nin bir gün kendisine döneceğini ümit etmiş olabilir miydi? Ancak bir aptal böyle saçma sapan umutlara kendini kaptırırdı. Şimdi hayatının en önemli olayını yaşarken, yani sevdiği kadınla evlenmenin eşiğindeyken bile aklında yine Ellie vardı. Bu kişisel tercihten ziyade mecburiyetten yapılan bir evlilikti. Ama Ellie'nin böyle bir günde bile pat diye zihninde belirivermesi... İşte, bu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Aşk acısını yüreğinde hisseden Dieter, tereddütlü bir şekilde kalemi eline aldı.

Dieter'in duraksadığını gören Ingrid, "Haydi imzala," dedi. Şaşkınlığı güzel yüzünden okunuyordu. "Dieter? Haydi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki yere de... Hem buraya hem de buraya..." Ingrid sıcak ve yumuşacık parmaklarıyla kalemi Dieter'in eline bastırdı.

Dieter kalemi tutup derin bir nefes aldı. Sonra da yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı.

Angela dükkânların canlı ve duyuları harekete geçiren imajlarını çok seviyordu. Cızır cızır damlayan yağ ve besleyici görüntüsüyle insanın ağzını sulandıran döner... Ürün ve renk çeşnisinde sınır tanımayan meyve standı ve mis gibi kokan aktarlar; kapari, biberiye, adaçayı, limonlar... Çeşit çeşit peynirler, ıstakozlar, buzun üstünde bekleyen balıklar, halis zeytinyağı ile dolu olan cam şişeler, sele zeytinler, fıstıklar, tepsilere dizilmiş sarmalar, peynirli tartlar ve börekler... Köy meydanına haftada üç kez rengârenk tezgâhlar kuruluyor, ada halkı da güneşli havada alışverişini yapıyordu. Pazar ortamı ayaküstü sohbet ve dedikodu yapmak isteyenler için de ideal bir fırsattı. Bazı insanlarsa ahbaplarıyla uzun masalara oturuyor, bir yandan kahve ve sıkma portakal suyu gibi içeceklerini yudumluyorlar, bir yandan da iki lafın belini kırıyorlardı.

Angela otel alışverişini yapmak için pazara normalde salı günü gidiyordu. Ancak bugün perşembeydi ve bu sefer çok farklı bir amaç için buradaydı. Bugün Jerry adadan ayrılıyordu... Son birkaç haftayı dip dibe geçirmişlerdi ama artık ayrılık vakti gelip çatmıştı. Jerry şu an sırt çantasını topluyor, Antonia Theodrakis'e misafirperverliği için teşekkür ediyordu. Ondan sonra da ana karaya gitmek için kalkacak tekneye yetişecekti. Angela ona iskelede buluşma sözü vermişti. Hem vedalaşacaklardı hem de Jerry'ye vermek istediği bir şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Jerry çok az eşyayla seyahat ediyordu; sadece bir sırt çantası ve geniş siperli bir çanta... Yani ona eski bir kitap ya da antika çerçeve içinde bir fotoğraf gibi bir şey hediye edemezdi. Bu yüzden yükte hafif ama manevi değeri olan küçük bir şey vermeye karar verdi. Hatta şu an Sofi Nikolaides'in tezgâhından el yapımı küçük tatlı ve şekerlemeler seçmekle meşguldü. Şekerlemeleri küçük bir keseye koymayı, ağzını bağladığı keseyi de Jerry'nin sırt çantasının yan gözüne sıkıştırmayı planlıyordu. Bu uzun ömürlü bir hediye değildi tabii... Belki de Jerry tatlarını aldığı sürece kendisini hatırlayacak, sonra da şekerler bitecek ve Angela unutulacaktı. Ama olsun, Angela'ya bu kadarı da yeterdi. Çünkü Jerry daha en başında Angela'ya onunla zaman geçirmekten çok keyif aldığını ama ilişkilerinin sonsuza dek sürmeyeceğini net bir şekilde belirtmişti. Dürüst olması gerekirse Angela da adada kalması için onu teşvik edecek ya da özendirecek bir şey sunmamıştı. Birlikte onca zaman geçirdikleri hâlde aralarında öpüşmekten fazlası yaşanmamıştı, hem de Jerry'nin daha da ileri gitme isteğine ve yoğun ısrarlarına rağmen... Angela nedense öpüşmenin ötesine geçmekten korkuyordu. Hem daha önce seks yapıp yapmadığını bilmiyor hem de bu gerçeği Jerry'ye itiraf etmekten çekiniyordu.

Angela birkaç adet nuga, ballı çikolata ve bonbon şeker aldıktan sonra tezgâhtaki diğer ürünlere göz attı. Üstünde *koufeta* yazan etiketi göstererek, "Bunların içinde ne var?" diye sordu.

Sofi cömertçe, "Bir iki tane ye," dedi ve ellerini üstüne silip şekerlerin üstündeki küreğe uzandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela Sofi'nin ikram ettiği şekerlerden bir tane alıp ağzına attı. Birden yoğun şeker ve badem tadı damağını doldurdu. Demek bu badem şekeriydi ve süper bir tadı vardı. Başını sallayarak, "Tamam, biraz da bunlardan alayım," dedi. "Aslında otel için de değişik şekerler alsam ne güzel olur, konuklar bunların tadına bayılır."

Sofi badem şekerlerini de paketlerken, "Teklifin çok cazip, bir ara ciddi ciddi konuşmak isterim."

Angela gülümsedi. "Evet, hatta şöyle..." diyordu ki buz gibi bir el bileğinden tuttu. Arkasını dönünce Mia'yı gördü. Kocaman güneş gözlüğü, küçücük yüzü ve sıska vücuduyla yanında dikiliyor, işin garibi her zamankinden daha gergin görünüyordu.

Angela sevinçle, "Mia!" diye haykırdı.

Bundan hoşlanmayan Sofi ise kollarını kavuşturup kaşlarını çattı.

Mia Angela'nın kolundan çekerek, "Burada olmaz," diye fısıldadı.

"Bekle bir saniye, bunların parasını ödemem..."

"Sonra ödersin, sorun yok," dedi Sofi.

Mia Angela'yı çekiştirip tezgâhlardan ve kalabalıktan uzaklaştırmaya başladı. Angela bir yandan hızlı adımlarla yürüyor, bir yandan da aldığı şekerleri çantasına tıkmaya çalışıyordu. Mia'nın ada halkı tarafından sevilmediğini bilse de insanların Mia'yı görür görmez suratlarını ekşitmesini hâlâ kabullenemiyordu. Niçin daha bağışlayıcı ve hoşgörülü olamıyorlardı ki? Ancak Mia'nın kimseyi umursadığı yoktu, başı dik bir şekilde yürüyordu. Kalabalıktan uzaklaşıp meydanın kenarına vardıklarında Mia pazara doğru dönüp yere tükürdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela o an Mia'yı bağışlamanın sandığı kadar kolay olmayabileceğini anladı.

Mia'yla daha net ve kolay iletişim kurmak için İngilizce, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Seninle özel olarak konuşmam lazım, buraya gel." Mia bu kez Angela'yı fırının yanındaki dar sokağa sürükledi. Fırından sıcacık ekmek kokusu geliyordu. Mia ortamın yeterince tenha olduğuna ikna olunca durdu ve abartılı bir hareketle güneş gözlüğünü çıkardı. "Galiba çok ağır hastayım," dedi Mia. "Hatta ölebilirim."

Angela birden panik oldu ve aynı anda Mia'ya sandığından çok daha fazla alıştığını fark etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir kitlem var, tam burada." Mia Angela'nın elini tutup sol göğsünün üstüne koydu. Bunu yaparken ne en ufak bir utanç duymuş ne de bir saniye olsun tereddüt etmişti.

Angela şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak Mia'nın sözünü ettiği kitleyi hissetmeye odaklandı.

"Gördün mü?" dedi Mia. "Çok büyük değil mi?"

"Ben bir şey hissetmiyorum."

"Bir daha dene, anlayacaksın." Mia bluzunun önünü açıp Angela'nın parmaklarını göğüs derisine sertçe bastırdı. "Nasıl hissedemiyorsun anlamıyorum, orada kocaman bir şey var."

"Ben... Yani..." Angela kibarca elini çekti. "Ne zaman fark ettin?"

"Bu sabah. Dün gece rüyamda küçük çocuklar ve bebekler gördüm. Rüyamda onları emziriyordum. Sabah kalktığımda da göğsümdeki kitleyi fark ettim." Gözleri yaşardı. "Ben hayatımda hiç bebek emzirmedim Angela. Bu yüzden kanser gibi korkunç bir hastalıkla cezalandırılıyorum."

"Sen kanser değilsin Mia." Angela bir de, *'Göğsünde kitle falan da yok,'* diyecekti, ama son anda kendini tuttu. Dese

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bile bir şey değişmezdi çünkü Mia öyle olduğuna inanmıştı bir kere, aksini kabul etmezdi. Bu yüzden, "En kısa zamanda iyileşeceğinden eminim," gibi teselli dolu bir cümle söyledi.

Mia, "Senin için söylemesi kolay," diyerek Angela'yı tersledi. "Ölmek üzere olan sen değilsin tabii."

Angela sabırlı olmaya çalışıp gayet alçak bir sesle ve tane tane konuşmaya devam etti. "Bak, bu seni endişelendiriyorsa Doktor Moscopolos'a görünmen lazım."

"O yaşlı aptalın yanına hayatta gitmem!" diye bağırdı Mia. Ardından duvara yaslanıp kafasını eğdi. Birkaç saniye sonra da gözlerini yerden ayırmadan, "Yani sence ona gitmeli miyim?" diye fısıldadı.

"Evet, kesinlikle. Hem muayene olursun hem de için rahat eder."

"Ne kadar ömrüm kaldığını da söyleyebilir, yani öyle tahmin ediyorum," dedi Mia iç çekerek. Sonra kafasını kaldırdı ve umut dolu gözlerle Angela'ya baktı. "Beni sen götürür müsün?"

Angela'nın aklına gelen ilk şey saatine bakmak oldu. Öğleyi geçmişti ve Jerry'nin teknesinin kalkmasına da bir saat vardı. Acele ederse hem Mia'yı Doktor Moscopolos'a götürüp hem de tam saatinde iskeleye yetişebilirdi, daha doğrusu öyle olacağını ümit ediyordu.

"Elbette," dedi Mia'ya.

Labirent gibi karışık sokaklardan geçip tepeyi tırmandılar. Sokak araları pek güneş almadığı için hava serindi, Angela biraz ürperdi. Bir müddet sonra sokağın sonunda önündeki tabela yıpranmış, beyaz dış cepheli, küçük bir ev gördüler. Burası adadaki iki sağlık ocağından biriydi. Angela kapıyı iterek açıyordu ki Mia tereddütle geri çekildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun ne?" diye sordu Angela.

"Benden nefret ediyor."

"Hayır, bence etmiyor."

"Bir keresine karısına şişko dişi keçi demiştim."

Angela gülmemek için kendisini zor tuttu. Emalia Moscopolos'un tipi sahiden de aşırı kilolu bir keçiye benziyordu. Kendini toplayıp yüzüne ciddi bir ifade oturttu. "Geçmişte aranızda ne yaşanmış olursa olsun o bir doktor. Görevi ve ettiği yemin gereği seni muayene etmek zorunda..."

Mia güneş gözlüğünü taktı. "Önce sen gir. Seni herkes seviyor. Gir ve beni muayene edecek mi diye sor."

Angela iç çekerek, "Mia..." dedi.

"Lütfen," diye yalvardı Mia. Birden çaresiz ve masum birine dönüşmüştü. "Lütfen Angela, sen benim tek arkadaşımsın."

Tabela hızla akan zamanın göstergesi misali rüzgârla sallanıyordu: Angela daha fazla vakit kaybetmemek için direnmekten vazgeçti. "Tamam, o hâlde sen burada bekle."

Neyse ki doktorun muayenehanesinin içi sıcaktı. Angela asistanın masasına gidip zili çaldı. Çok geçmeden odalardan birinden kısa boylu, burnu kemerli bir kadın çıktı. Kucağındaki hasta dosyalarını masanın üstüne koydu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Doktor Moscopolos'la görüşmem gerekiyor."

Asistan, "Şu an bir hastası var. Ancak işi birazdan biter, dilerseniz bekleyebilirsiniz," dedi ve duvarın dibindeki uzun oturma bölümünü işaret etti. Angela kadının gösterdiği yere ve saatine baktıktan sonra gidip oturdu.

Hastaların oyalanması için koyulan dergiler hem çok eski tarihliydi hem de Kiril alfabesiyle hâlâ sorun yaşıyordu. Bu yüzden dergilere hiç dokunmayıp ahşap panelle kaplı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duvarlara bakmaya başladı. Saatin tik taklarını ve aleyhine işleyen zamanı düşünmemek kolay değildi. Kaptan Lianis genellikle normal kalkış saatini geçirirdi. Bu demek oluyordu ki yirmi dakika içinde buradan çıkabilirse Jerry'yi yakalama ihtimali hâlâ vardı. Çantasındaki tatlı atıştırmalıkları ve Jerry'yi düşününce kendi kendine gülümsedi. Keşke adada biraz daha uzun kalabilseydi...

Beş dakika kadar sonra doktorun odasından yaşlı bir kadın çıktı. Onun peşinden de Doktor Moscopolos'un kendisi göründü. Asistan doktora Angela'nın onu görmek istediğini bildirdi. Angela doktorun daveti üzerine içeri girdi.

"Aslında buraya kendim için gelmedim," diye söze girdi Angela. "Mia'yı muayene eder misiniz diye sormak için buradayım."

Doktor Moscopolos bıyıklarını düzeltip suratını astı. "Bugün gerçekten çok meşgulüm..."

"Lütfen! Göğsünde bir kitle fark etmiş, kanser olma ihtimalinden korkuyor. Ondan hoşlanmadığınızı biliyorum, fakat bir doktor hasta birini muayene etmeyi reddedemez, öyle değil mi?"

Asistan da yüzünü ekşitti. Ancak Angela ısrarı elden bırakmayacaktı.

"Sadece birkaç dakikanızı alır. Üstelik diğer hastalar gibi muayene ücretinizi de ödeyecek."

Doktor Moscopolos ellerini açıp, "Peki, onu içeri gönder," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Angela, derin bir nefes alarak. Minnettarlığını anlatacak kelime bulamadı. Şimdi tek yapması gereken Mia'yı doktorun tıbbi ellerine teslim edip son hız iskeleye koşmaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sevinçle dışarı çıktı ama bir de ne görsün, daha doğrusu ne göremesin... *Mia*... Mia ortalarda yoktu.

"Kahretsin," diye söylendi Angela. Sinirle turlarken yokuş aşağı inen Mia'yı gördü. Var gücüyle, "Mia, bekle!" diye bağırdı.

Mia koşmaya başladı.

Angela o an Mia'yı kendi hâline bırakmayı düşündü. Madem istemiyordu, o hâlde muayene olmazdı. O da Jerry'nin güçlü kollarına koşar, sıcacık dudaklarından bir kez daha öperdi. Ama... Ya Mia gerçekten hastaysa? Böyle bir şey varsa kendini asla affetmezdi. Vicdan azabının ağır yükünü göze alamayıp çaresizce Mia'nın arkasından koşmaya başladı.

Yokuşun aşağısında ona yetişti ve sıkıca Mia'nın kollarından tuttu.

"Mia dur! Kabul etti, seni muayene edecek."

Mia'nın eğri güneş gözlüğü yüzüne asimetrik bir ifade veriyordu. "Hayır, o göğüslerime bakacak, sonra da herkese anlatacak."

Angela Mia'nm kollarım hafifçe gevşetti. "Hayır, kimseye bir şey söylemeyecek. Söyleyemez, çünkü o bir doktor."

Mia hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Mia ona görünmek zorundasın. En azından içinin rahat etmesi için."

"O beni rahatlatamaz. Biliyorum işte... Öleceğimi biliyorum, hatta hissedebiliyorum. Sanki tenim bile küçülmeye başladı." Mia kollarım kavuşturdu.

Angela Mia'nın elinden tutup, "Haydi gel," dedi.

"Korkuyorum."

"Korkmana gerek yok, ben seni dışarıda bekleyeceğim."

"Hayır, sen de benimle içeri gel. Elimi tut..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, madem öyle istiyorsun."

Birlikte yeniden yürümeye başladılar. Angela hâlâ iskeleye zamanında yetişmeyi umut ediyordu. Doktor Mia'yı muayene ederken bile aklı iskeledeydi.

Doktor muayene sonunda, "Herhangi bir kitle hissetmiyorum," dedi.

Mia oflayarak, "Ama ben hissediyorum," diye yanıt verdi.

"Altı hafta sonra tekrar gel, bir daha bakalım. Bu arada fazla kafana da takma."

"Bu benim hatam değil mi? Yaptığım şey için cezalandırılıyorum."

Doktor kafasını sallayıp kıkır kıkır güldü. "Mia, kanserli kitleler cadıları cezalandırmak için oluşmaz."

"Benim cadı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Doktor kaşlarını çatarak Mia'nın gözlerinin içine baktı. O an ikisinin arasında dile dökülmeyen bir şey olduğu kesindi, ama Angela ne olduğunu bilemiyordu. Sanki... Daha doğrusu içinden bir ses Mia'nın Doktor Moscopolos'u söylediğinden çok daha iyi tanıdığını fısıldıyordu.

"Hayır Mia, cadı olduğunu düşünmüyorum. Hem de bu adada yaşayan güzel insanları üzecek ve sinirlendirecek onca şey yapmış olmana rağmen..."

Mia bluzunun düğmelerini iliklerken esip gürlemeye başladı. "Güzel insanlar mı? Yok artık! Hepiniz benden çok daha üstün olduğunuzu sanıyorsunuz, öyle değil mi?"

Angela hemen araya girdi. "Haydi ama Mia. Bak doktor iyi olduğunu söyledi, artık gidebiliriz."

Mia dışarı çıkarken bile içindeki zehirleri saçmaya devam ediyordu, ancak Angela onu dinlemiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela bir süre sonra dayanamayıp, "Özür dilerim, ama acele etmem lazım," diye belirtti. "İskelede biriyle buluşmam gerekiyor."

Mia önemli değil anlamında elini salladıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi hızlı adımlarla evinin yolunu tuttu. Angela da fırsattan istifade var gücüyle iskeleye koşturdu. Bacaklarındaki bütün takati kullanırken tepesinde toplanan gri bulutlar gözünden kaçmadı.

Evet, buradan bile görebiliyordu... Az kalmıştı. Kayalıklardan inen yola saptığı sırada teknenin palamarı çözüp denize açıldığını fark etti. Artık Jerry'ye yetişip hediyesini vermesi imkânsızdı. Ama belki de onunla vedalaşma şansı hâlâ vardı. Yani Jerry olur da güverteye çıkarsa iskelede olduğunu görebilirdi. İskeleye çıkıp koşmaya devam etti. Hatta az önce tekneden indirdiği büyük kutuyu sürüklemeye çalışan Nick Savadelis'in yanından rüzgâr gibi geçti. İskelenin ucuna varınca dikkatle güverteyi taradı. Maalesef Jerry'nin güzel yüzü orada değildi. Otelden ayrılan iki müşteri onu görüp hemen el salladı. Angela da dudaklarındaki zoraki tebessümle onlara el salladı. Ama belki de kendini buruk hissetmesine gerek yoktu. Belki de Jerry gitmemişti. Evet, neden olmasın? Belki de son dakika adada kalmaya karar vermişti.

Saniyeler sonra Nick Savadelis yanında belirdi. "Avustralyalı adam tekneye binmeden önce sana bir mesaj iletmemi istedi."

Angela'nın yüreği gün ışığı görmüş kar tanesi gibi eridi. "Gerçekten mi?"

"Evet, Noel kartı göndermeni bekliyormuş."

"Peki, bundan başka bir şey söyledi mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nick omuz silkti. "Hayır, hepsi bu kadar..."

Hepsi bu kadar... Angela önce kutusunun başına dönen Nick'in, sonra da ufuk çizgisinde kaybolan teknenin ardından baktı, baktı, baktı...

Ellie Nancy McKenzie'yle ilk kez Westminster Operası'nın merkez binası olan Geminus Tiyatrosu'nun kulisinde karşılaşmıştı, *La traviata'nın* son provalarının yapıldığı günün öğleden sonrasıydı. Violetta rolünü oynayacak olan Nancy, uluslararası çapta bir yıldızdı ve provaların ilk ayı boyunca Amerika'da turnedeydi. O süreçte de provalar yedek oyuncuyla yapılmıştı. Ellie ilk prova öncesinde rolünü iyice öğrenmişti. Ancak kadroya alınan diğer oyuncuların tembelliği, lakayıtlığı ve dikkatsizliği onu resmen hayrete düşürmüştü. Hangi birine daha çok şaşırdığını bile bilemiyordu. Mesela Alfredo rolü için seçilen küçük çeneli Lex Honeydew onca çalışmaya rağmen bazı İtalyanca kelimeleri yanlış telaffuz ediyordu. Andre de sürekli sinirleniyor ve bütün oyuncuları azarlıyordu. Hatta kimi zaman böyle devam ederlerse aralık ayındaki açılış gecesinde herkesin önünde rezil olacaklarını söylüyor ve fiyasko tehditleri savuruyordu. Bir kez bile yanlış tondan söylemediği ve İtalyanca ünlüleri hep doğru çıkardığı hâlde maalesef Ellie de bu fırçalardan nasibini alıyordu.

Bir keresinde vokal koçuna, Andre'nin iş ahlakından nasibini almamış bu kadroyu amatör şarkıcıların arasından mı seçtiğini sormuştu. O da bir kahkaha atarak, "Provalardan sonra ne hâle geldiklerini görünce sen bile şaşıracaksın," demişti. Ellie hâlâ şaşkınlığının aksi boyutta gerçekleşmesini bekliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ve şimdi beklenen büyük gün yaklaşıyordu... Seyirciler tarafından görülmeyen yan taraftaki bir sandalyeye oturmuş, Geminus Tiyatrosu'nun kocaman ve boş sahnesine bakıyordu. Dile kolay seksen yılın ayak izleri, bantlarla kapatılmaya çalışılmış çatlaklar, kir tabakasına dönen zamanın tozları ve yer yer sigara yanıkları... Yaşlı bir çınardan farksız olan sahnenin tam karşısında da yuvarlak, devasa bir salon vardı; zeminden yukarı doğru muntazam bir şekilde yükselen eski koltuklar, devamındaki siyah duvarlar... Parlak tepe aydınlatmaları ve kare şeklindeki spotlar barok döneminden esinlenerek tasarlanmış ortamı ve koltukları olduğundan çok daha eski, yıpranmış gösteriyordu. Bir temizlikçi lavanta ve çamaşır suyu kokan bir maddeyle ahşap döşemeleri paspaslıyordu. Her şey şimdiki hâliyle nasıl da solgun, yorgun ve durgundu... Ama Ellie bunun çok sürmeyeceğini biliyordu. Vakti geldiğinde... Yani ışıklar parıldadığında, opera tutkunları yavaş yavaş salonu doldurduğunda, heyecanlı bekleyişi paylaşmak adına fısıldaşmalar başladığında ve orkestra üyeleri Verdi'nin muhteşem uvertürünü çaldığında tiyatronun büyüsü geri dönecekti. İşte o zaman renk, yaşam gücü ve hareket kulaklara, gözlere ve kalplere tesir edecekti. Sanatın sihirli gücünün ruhları teslim alması kaçınılmazdı.

Orkestra çukurundaki piyanonun başına oturan vokal koçu sağ eliyle gam çalışması yapıyordu. Bir yandan da ortalıkta bir sürü farklı insan geziniyordu; kostümcüler, sahne görevlileri, teknik personel, koro üyeleri... Ellie yanlarına gidip kendini tanıtma gereği bile duymadı. Bakışları ve ukala gülüşleri zaten hakkındaki düşüncelerini gayet iyi anlatıyordu. Pop müzik geçmişine sahip olmasını küçümsüyorlar, basında çıkan kötü eleştirilerin hepsinin haklı olduğunu düşünüyorlar ve gerçek

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir opera sahnesindeki ilk sınavında başarısız, hatta rezil olacağına inanıyorlardı. Bu konuyu Ivan'la da paylaşmıştı. Ancak Ivan fazla abarttığını, kimsenin ona karşı önyargılı olmadığını ve düşmanlık beslemediğini söylemişti. Keşke durum Ivan'm söylediği gibi olsaydı ama değildi. Ellie ne yanılıyor ne de abartıyordu. Maalesef gerçek buydu... Bu insanların hiçbirinden dost olmayacağı ortadayken adlarını öğrenme zahmetine niçin girecekti ki?

Dalgın dalgın dikilirken yanma kare yüzlü, tıknaz bir kadın yaklaştı. Sahne arkasının loş ortamından olsa gerek Ellie'ye bir de gözlerini kısıp bakma gereği duydu.

"Affedersin, sen Penny Bright mısın?"

Ellie başıyla onayladı.

Kadın birden sebepsiz bir kahkaha attı. Nasıl bir tepki vereceğini kestiremeyen Ellie, sessiz kalmayı tercih etti.

"Şey... Görmüyor musun?" diye devam etti kadın. "Bunun ne komik bir durum olduğunu sahiden görmüyor musun? Sen daha yakın geçmişte bir pop yıldızıydın ve çok ünlüydün. Kız kardeşim *Top of the Pops*'ta seni izlemeye bayılırdı. Ama şimdi benim hizmetçimsin." Kadın lafını bitirir bitirmez sahneye doğru yürüyüp tam ortadaki yerini aldı. Ellie o an meşhur diva Nancy McKenzie'yle tanıştığını idrak etti.

Nancy hâlâ piyanonun başında oturan Andre'ye, "Sadece iki saatim var," diye seslendi. Sözlerini vurgulamak için de saatini tıklatıp iki parmağını havaya kaldırdı. "Vaktini iyi değerlendir."

Ellie'nin içinde öfke ve kıskançlık ateşleri parladı. Alevleri harlayan da Nancy'nin şarkı söylemeye başlaması oldu. Ellie bir gerçeği adı gibi biliyordu; diva denen kadından katbekat güzel bir sese sahipti. Nancy'nin sesi tizlerde berrak olabilirdi,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

fakat ara tonlarda özensiz ve bulanık çıkıyordu. Bunun yanı sıra ünlü geçişlerini fazla keskin yaptığı için kelimelerin anlamı kayboluyordu. Bu düpedüz haksızlıktı... İçindeki öfke katlanarak artıyordu. Kadının yetersiz sesine daha fazla tahammül edemeyeceğini anlayınca sahnenin arkasına geçti. Arka taraftaki odalardan biri dinlenmek ve çay molası için ayrılmıştı. Odada eski bir semaver, birkaç parça fincan ve duvar boyunca sıralanmış plastik sandalyelerden başka bir şey yoktu. Ellie hemen kahve aradı, fakat az ötedeki cam kavanozun içinde çok az kahve kalmıştı. Bulduğu kadarıyla idare etmeye karar verdi ve lavabonun başında kahvesini hazırlamaya başladı.

"Penelope?"

Yüzünü döner dönmez kapı eşiğinde dikilen genç adamı gördü. Siyah saçları ve duman rengi gözleriyle çok yakışıklıydı. Üstelik diğerleri gibi küçümseyerek bakmıyor ve içtenlikle gülümsüyordu.

"Evet," dedi Ellie temkinli bir şekilde.

"Ben Damien." Adam yaklaşıp elini uzattı. Ellie de adamın elini sıktı. "Korodayım. Albümünü aldım. Yani arya albümü..."

Ellie mahcup bir edayla tebessüm etti. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Damien."

"Bayıldım. Yani sesin..." Damien tam bu sırada birleştirdiği parmak uçlarını öperek, "Tek kelimeyle enfes," dedi.

Ellie yavaş yavaş adama ısınıyordu.

"Teşekkür ederim. Çok sıkı çalıştım."

"Bu rol, yani Annina, senin seviyenin çok altında. Bence o yaşlı ve gaddar cadı yerine sen Violette olmalısın." Keyifle gülüyordu ki birden kendine gelip, "Ah, özür dilerim, belki siz... Yani sen ve Nancy arkadaşsınızdır," diye ekledi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, değiliz." Ellie kahve bardağını işaret ederek, "Bana eşlik etmek ister misin?" diye sordu.

"Bu uygun olur mu? Yani biz korodakilere sürekli oyuncuları rahatsız etmememizi söylüyorlar."

"Bence mahsuru yok."

Damien bunun üzerine kendine kahve alıp Ellie'nin yanına oturdu. Ellie'ye övgüler düzdükten sonra Nancy McKenzie ve Andre Anderson başta olmak üzere Westminster Operası'ndaki neredeyse herkes hakkında dedikodu yaptı. Ellie adamın gri gözlerinden ve sıcak gülümsemesinden giderek daha çok etkileniyordu.

Ellie tam adama ısınmış ve savunma mekanizmalarını devre dışı bırakmıştı ki Damien, "Şey, merak ediyorum da... Ivan Hamblyn hakkında neler biliyorsun?" diye sordu.

"Ivan mı?"

"Evet, o senin menajerin, öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz, sadece çok iyi bir iş ilişkimiz var. TRG'nin klasik bölümüyle sözleşme imzalamama o vesile oldu diyebilirim."

"Evet, haklısın. Ivan klasik müzik alanındaki en güçlü isim, ama onunla tanışmak imkânsız. Performansları seyretmeye nadiren geliyor. Genellikle sektörün ünlü isimlerinin verdiği partilere katılıyormuş, ancak onlara da davetiye bulmak çok zor..."

Ellie o an Damien'ın büyük ilgisinin şahsına değil Ivan'a yönelik olduğunu fark etti. Ivan'la irtibat kurmak istediğini ve bunun için yaklaştığını anlayınca tüyleri diken diken oldu. Saniyeler önce indirdiği duvarların yerine daha kalınlarını ördü.

Damien konuşmaya devam ediyordu. "Bu doğru mu? Düzenli olarak gittiği mekânları biliyor musun? Demek istediğim

BELONGS TO KAKTUS TEAM

albüm yapmayı hedefleyen genç bir tenor onunla nerede tanışma şansına erişebilir?"

Ellie buz gibi bir sesle yanıt verdi. "Ivan kendi hâlinde bir yaşam sürer."

Damien güldü. Ya Ellie'nin sesindeki soğukluğu fark etmemişti ya da sadece umursamak istemiyordu. Son derece gamsız bir şekilde, "Bak ne diyeceğim," diye devam etti. "Belki de sen beni kendisiyle tanıştırabilirsin?"

Ellie ayağa kalkıp henüz bitirmediği kahve bardağını tezgâhın üstüne bıraktı. "Bu konuda sana yardımcı olamam."

Bir saniyeden kısa bir süre içinde Damien'ın yüzündeki dostane gülümseme kayboldu. "Olamaz mısın? Yoksa olmaz mısın?"

"Aslında albümümü almadın, değil mi?"

Damien omuz silkti. "Sadece ben değil, hiç kimse almadı."

Ellie'nin dikkati birden sertçe tıklatılan kapıya kaydı.

"Bayan Bright? Bayan McKenzie düet yapmak için sizi sahneye bekliyor. Hemen..."

Ne güzel! Resmen alay ediyordu. Böyle aşağılayıcı bir tavra maruz kalmak... Ellie derin bir nefes alıp dişlerini sıktı. "Tabii... Hazırım..."

Ellie ofisine girdiğinde Ivan'ı telefonla konuşurken buldu. Ivan hafifçe tebessüm ettikten sonra arkasını dönüp görüşmesine devam etti. Ivan telefonun kordonunu büyük meşe masanın diğer ucuna kadar çekiştirmiş, alçak sesle, "Evet anne... Hayır, yapmayacağım... Madem orada olmamı istiyorsun, geleceğim..." gibi şeyler söylüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie mecburen kulak misafiri olduğu görüşme yüzünden biraz rahatsız oldu. Aslında dışarıda beklemek istemişti, ama Alice ısrarla, "Direkt gir, seni bekliyor," deyince içeri girmek durumunda kalmıştı. Ellie gözlerini kaçırmaya, Ivan yerine ofisin içine göz atmaya başladı. Cam kutular içinde duran dört altın plağa, şık duvar kâğıtlarına, tıka basa albüm dolu raflara uzun uzun baktı. Ancak Ivan'ın konuşması bir türlü bitmiyordu. Ellie tam ayağa kalkıp odadan çıkmayı aklından geçiriyordu ki Ivan hattın diğer ucundaki kişiye, "Bak, şimdi kapatmam gerekiyor," dedi. "Sonra yine konuşuruz. Evet, evet, söz veriyorum, elimden geleni yapmaya çalışacağım. Tamam, hoşça kal."

Ardından Ivan derin bir oh çekerek ahizeyi yerine bıraktı ve bütün dikkatini Ellie'ye yöneltti. "Çok affedersin Ellie. Bu telefonu şimdi almamalıydım çünkü tam vaktinde burada olacağını biliyordum."

"Hayır, sorun değil. Asıl ben özür dilerim. Dışarıda beklemem gerekirdi."

Ivan Ellie'nin özür dileme çabasını görmezden gelerek, "Hayır, hiç gerek yok. Arayan sadece annemdi," diye belirtti. "Her sene Noel öncesi biraz gergin olur. Özellikle de bu sene. Babam pek iyi değil de... Neyse, şimdi bunun konumuzla alakası yok. Senden bahsetmemiz gerekiyor." Ivan ellerini birleştirdi ve hüzünlü bir tebessümle öne doğru eğildi. "Sanırım ne söyleyeceğimi biliyorsun."

Ne duyacağını tahmin etmesine rağmen Ellie'nin yüreği birden buz kesti. "Sözleşmemi yenilemeyecekler, öyle değil mi?"

"Hayır, şimdi değil. Yani bence yenileyecekler, hatta bundan eminim. Ancak henüz değil. Sonuçta ilk Penelope Bright

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

albümü beklenen başarıyı sergileyemedi, hatta satış rakamları çok kötü. Hâl böyle olunca seninle bir albüm daha yapmadan önce bazı şeylerden emin olmak istiyorlar. Aynı şeyi tekrar yaşamamak için küçük çaplı bir yatırım önlemi olarak düşün. Bu arada satış bölümüne Westminster Opera'yla çalışmaya başladığından söz ettim. Seni tebrik ettiklerini ve çok doğru bir yolda ilerlediğini sana iletmemi istediler."

Ellie dilini ısırdı. İçinden acaba Penny Bright olarak bir pop müzik albümü daha çıkarma ihtimali olup olmadığını sormak gelse de kendini tutmaya çalıştı. Keşke bunu teklif eden biri olsaydı çünkü maddi açıdan çok zor durumdaydı. Parasızlık ve çaresizlik yüzünden arkasını dönüp gittiği şeyi bile tekrar değerlendirme aşamasındaydı.

Ivan bu esnada anlatmaya devam ediyordu. "İrtibatta olmaya devam edelim Ellie. Bak, satışların nasıl olduğu hiç önemli değil. Bence sen tanışmaktan ve birlikte çalışmaktan onur ve zevk duyduğum en büyük yeteneklerden birisin."

Ellie'nin içinde hüzün yağmurları atıştırıyordu. Yoksa bunun adı yalnızlık mıydı? Artık bir başınaydı... Olası bütün limanlarla bağını koparmış bir gemi gibi rüzgâra kapılmış gidiyordu. TRG ile olan sözleşmesi yenilenmediği için Ivan'ın kariyerindeki aktif rolü de son buluyordu. Artık yalnızdı. "İletişim hâlinde oluruz tabii... Hatta belki de... Belki arada bir görüşürüz. Seni bir öğle yemeğine çıkarmayı çok isterim, bu sayede benim için yaptığın onca şey için sana teşekkür etmiş olurum."

Ivan'ın yüzünde aniden düşünceli bir ifade belirdi ve gözü telefona kaydı. "Ellie, düşündüm de... Ancak niyetim kesinlikle onurunu kırmak ya da kabalık yapmak değil."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie afallamıştı. "Anlamadım?"

"Şey bu sadece... Dürüst olmak gerekirse bana *teşekkür edebilmen* için aklıma bir yol geldi. Yalnız bu planda seni ben öğle yemeğine götüreceğim. Sadece biraz daha resmî ve sıkıcı bir ortama..."

"Elbette."

"Dur bir saniye, açıklamam lazım." Ivan şaşkın bir çocuk gibi gülümsüyor ve boynundan başlayan bir kızarma dalgası yüzüne doğru yükseliyordu. "Ya bu çok aptalca, ama annem... Hatırlarsan sana daha önce de söylemiştim. Ailem beni iyi bir vâris olarak görmüyor."

Ellie evet anlamında başını salladı.

"Benim hiçbir zaman evlenmeyeceğimden korkuyorlar. Özellikle de babam... Şu an çok hasta. Durumu o kadar ağır ki birkaç ay içinde ölebilir."

Ellie bir yandan Ivan'ı dinliyor, bir yandan da Ivan'ın bu konuları ufacık bir keder belirtisi göstermeden rahatlıkla anlatabilmesine hayret ediyordu. "Şey... Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Annem biriyle tanışma konusunda çaba göstermemi istiyor, yani bir kız..." Ivan küçük bir kahkaha attı, yine kızarıyordu. Bu arada Ellie de endişelenmeye başlamıştı. Yoksa Ivan kendisine çıkma mı teklif edecekti? Bir kere Ivan yaşça kendisinden çok büyüktü. Ayrıca ne kadar baksa da onda çekici bir özellik göremiyordu. Teni süt gibi beyazdı, sırtı hafif kamburdu ve elleri de her daim aşırı nemliydi.

"Korkarım bu saçmalıklar zerre kadar ilgimi çekmiyor," diye devam etti Ivan. Ellie içten içe çok rahatlamıştı, ama bunu belli etmemeye çalıştı. "Bir işim var ve sanat koleksiyonum... Yani hayatımın şimdiki hâlinden son derece memnunum. Ama annem yanımda birini götürürsem babamın çok sevineceğini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

düşünüyor... Yani bir kızı... Ailemizin Noel partisine... Babamın gerçeği bilmesine gerek yok."

Son sözler bir durumu açıklığa kavuşturmuştu. Ivan Ellie'den onun kız arkadaşı olarak aile partisine gelmesini istiyordu, fakat bu sahte bir şey olacaktı. Gerçekten çıkmayacaklardı. Ellie sessizliğe gömüldü. Aklından acaba bunun karşılığında bir ücret talep etsem mi diye geçirdi. Bunu yaparsa yanlış anlaşılır mıydı? Ya da hayat kadını gibi bir imaj çizer miydi?

Ellie'nin sessizliği uzayınca kendini kötü hisseden Ivan oldu. "Özür dilerim. Seni zor duruma düşürmek istemedim."

"Hayır, hiç de değil," dedi Ellie hemen.

"Parti Noel günü... İyi zaman geçireceğinin garantisini veremem, ama çok leziz bir öğle yemeği menüsü olacak. Bunun yanı sıra annem sana Noel hediyesi olarak pahalı bir şey alacak. Tabii, bir de ailemizin arazisini ve evimizi gezme imkânın olacak. Yaklaşık iki yüz yıllık göz alıcı bir yer."

Ellie şimdiden meraklanmaya başlamıştı. "Evet, çok isterim."

Ivan'ın yüzü ciddileşti. "Yalnız durumu netleştirmek adına tekrar belirteyim; orada biz şey taklidi yapacağız... Yani sen ve ben bir ilişki yaşıyormuşuz gibi. Bu arada fiziksel gösterilere hiç gerek olmayacak. Zaten annem etrafında bu tarz şeyler görmekten pek hazzetmez."

Ellie güldü, Ivan da güldü. Bu küçük kahkahalar tuhaf durumdan kaynaklanan gergin havayı biraz olsun yumuşatmıştı. "Ivan, sorun değil. Noel'de gidecek daha iyi bir yerim yok." Bu cümlenin altında yatan acı gerçek bir anda Ellie'nin yüzündeki gülümsemeyi yok etti. Yalnızdı ve sonsuza dek böyle bir başına kalamazdı. Kaygı ve kuşkularına rağmen annesinin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İngiltere'de yaşayan akrabalarıyla iletişime geçmek için kendine söz verdi. "Eğlenceli olacak."

"Güzel, güzel..." Ivan iki kez parmağının eklem kısmını masaya vurdu. "Gerçekten çok rahatladım."

Tam o sırada Alice kafasını kapıdan içeri uzattı. "Ivan, satıştan Donna Jones hatta," diye belirtti.

"Teşekkür ederim Alice. Bizim de işimiz bitti." Sonra tekrar Ellie'ye baktı. "O hâlde... Yani yakın zamanda tekrar görüşüyoruz. Açılış gecesine de sadece iki hafta kaldı."

"Evet."

"Peki, her şey yolunda mı?"

Ellie diğer oyunculardan ne kadar nefret ettiğinden, Nancy McKenzie'nin onu sürekli aşağıladığından ya da program afişinin en solunda yer alan isminin 'Penelope' yerine 'Penlope' olarak yazıldığını görmenin ne kadar acı verici olduğundan bahsetme gereği duymadı. Sonuçta Ivan'ın bu konularda yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Evet, her şey yolunda... Hatta çok güzel..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Altıncı Bölüm

Her çekiç darbesinde Angela'nın kalp atışı hızlanıyordu. Çok yorgundu çünkü dün gece İskoç kızlar yüzünden doğru düzgün uyuyamamıştı. Bir sırt çantasıyla yollara düşen tiplerden olan dört kız, küçücük bir odayı paylaşıyordu. Ancak dün nedense odalarında kalmak yerine giriş salonunda oturmaya karar vermişlerdi. Sabaha kadar içki, sigara, sohbet ve kahkaha sesleri... O kadar gürültü yapıyorlardı ki kafasını yastığın altına saklaması bile fayda etmemişti. Konuştukları her şeyi saatlerce dinlemek durumunda kaldıktan sonra sabah dört civarı içi geçti. Ancak yorgun bedeninin istirahat keyfi uzun sürmedi ve altıya doğru kalktı. Sabahın köründe kalkmasının nedeni bıyıklı İtalyan adamın kahvaltısını erken istemesiydi.

Adam çat pat konuşabildiği İngilizcesiyle, "Ben hep altıda kahvaltı ederim," demişti.

Angela yatağından kalkar kalkmaz önce adamın, sonra da diğer müşterilerin kahvaltı servisini hazırladı. Ardından yatak çarşaflarını söktü ve çamaşır yıkadı. Çok geçmeden doğu cephesindeki duvarı yıkacak olan ustalar geldi. İşler iyi gidiyordu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve artan talepleri karşılamak için oteli de büyütmek durumundaydı. Neyse ki sezon yoğunluğu yakında azalacaktı da bu büyük tadilat ona pahalıya ve kargaşaya mal olmayacaktı. Tadilat planı kapsamında otele yeni bir banyo, bir depo ve deniz manzaralı iki oda ilave edilecekti. Yeni odalardan birini kendine ayırmak için can atıyordu. Fakat bir yandan da keyfekeder yer işgal edip kârlı bir fırsattan olmayı göze alamıyordu. Para konusunda tedbiri elden bırakamazdı.

Arka taraftan çekiç sesleri gelirken Angela yemek masasının başında haftalık hesap kitap işlerini hallediyordu. Bir yandan çatlayacak gibi ağrıyan başı, bir yandan uykusuzluk, bir yandan gürültü, bir yandan rakamlar... Tam bundan daha berbat bir durumda olamam diye düşünüyordu ki yanıldığını anladı. O an aklına en son gelecek şey oldu ve hafızasının karanlık çukurundan yükselen anı kırıntıları yorgun zihninde beliriverdi.

Çıplaktı... Biri fotoğraf makinesiyle fotoğraflarını çekiyordu. Kendini korumasız, kırılgan ve çaresiz hissediyordu. Bir erkek sesi, *'Angie,'* diye seslendi. *'Çok güzelsin...*

Sonra hepsi geldiği hızla kayboldu. Angela şoktan elindeki kalemi masaya düşürdü. Gözlerini kapatıp burnunu ovuşturdu. Birinin ona Angie diye seslenmesinden nefret etmişti. Yoksa neden bu muydu? Ne yapmıştı? Ne yapmış olabilirdi? Ancak soruların cevabını vermeden önce beynine hükmedebildi ve her zamanki gibi geçmişle ilgili bütün devrelerini kapattı. *Bilmek istemiyorum...* İçinde nedensiz, hatta mantıksız bir hiddet ateşi yanıyordu. Bu anılar ne cüretle çıkıp gelebiliyordu? Duygusal ya da bilişsel bir davet olmadan su yüzeyine çıkmaya ne hakları vardı? İspanya'da geçirdiği kazanın üstünden çok uzun zaman geçmişti. Hatta geçmişini bir daha hiç

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hatırlamayacağını ve sonsuza dek şimdiki gibi huzur içinde bir yaşam süreceğini sanmıştı. Hatıralarını kontrol edememek, geçmişin sis perdesinin ardında kalmasını sağlayamamak onu deli ediyordu. Bu haksızlıktı...

Gözlerini açınca masanın ucunda birini görüp korktu. Neyse ki gelen Mia'dan başkası değildi. Her zamanki gibi çat kapı uğramayı seçmişti. Kocaman güneş gözlüğüyle kıpırdamadan duruyordu.

"Merhaba Mia," dedi Angela. İlgilenecek farklı bir konu bulduğu için çok memnundu. "Her şey yolunda mı?"

Mia sessizce omuz silkti. Angela çek defterini bulmak için masadaki belgeleri karıştırdı. "Kira çekini hazırlamıştım, buralarda bir yerde. Şimdi mi almak istersin?"

Mia yine tek kelime etmeyip omuz silkti. Angela aradığını buldu ve yırttığı çek yaprağını Mia'ya uzattı. İçten içe Mia'nın çekleri bozdurmaya zahmet edip etmediğini çok merak ediyordu. Şimdiye kadar sadece beş çeki nakde çevirmişti. Hatta Mia'nın evine gittiği son seferde verdiği bütün çekleri boş ve tozlu bir meyve tabağının altında bulmuştu.

Mia sandalyeye oturup başını ellerinin arasına alarak, "Galiba ölüyorum," diye fısıldadı.

Angela sakin olmaya gayret etti, bu dördüncüydü. Mia son haftalarda sürekli aynı ölümcül fikre kapılıyordu. Kanserler, kan hastalıkları, ciğer problemleri... Artık Doktor Moscopolos bile ki bu konuda kendisine minnettardı, Mia'ya karşı acıma ve hoşgörü karışımı yumuşak bir tutum sergiliyordu. Neyse ki Angela Mia'nın içini rahatlatmak için ne söylemesi gerektiğini biliyordu. "Bence gayet iyisin Mia."

Mia kafasını salladı. "Hayır, bu kez değil. Kalbim çok hızlı atıyor. Sanırım çarpıntı tarzı..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bana kalırsa aşırı endişelendiğin için buna sen sebep oluyorsun." Angela söyleyeceği hiçbir şeyin Mia'yı teselli edemeyeceğini anladı. "Seni Doktor Moscopolos'a götürmemi ister misin?"

Mia kafasını kaldırdı ve kocaman güneş gözlüğünü çıkardı. Angela Mia'nın göz altlarındaki koyu halkaları görünce telaşlandı. "Sahiden götürür müsün? Onun benden nefret ettiğini biliyorum. Bizim kötü bir geçmişimiz var..."

"Biliyorum, karısına şişko dişi keçi demiştin. Ancak Doktor Moscopolos senden nefret etmiyor, aksine sana yardım etmek istiyor."

Mia Angela'nın elini alıp kalbinin üstüne koydu. "Bak yine başladı, çok hızlı atıyor." Beti benzi atmış, paniği gözlerinden okunuyordu. "Bana yardım et Angela! Ben ölüyorum!"

Angela elini çekti. "Şimdi sakin ol, derin bir nefes al... Bak, şimdi daha iyisin, değil mi?"

Mia havayı ciğerlerine çekti. Sakinleşmişti. "Evet," dedi nefesini verirken. "Ama doktora gitmem lazım."

"Tamam, sen burada bekle. Montumu alıp geliyorum."

Mia bir süre otelin dışında dikilip ustaların çalışmasını izledi. Hüzünlü gözleri yine uzaklara, bilinmez diyarlara dalıp gitmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Angela.

"Çok... Çok farklı görünüyor."

"İstediğin bu değil miydi zaten?"

Mia başını salladı ve boğazını temizledi. "Tabii... Elbette... Böyle çok daha iyi..." Ardından elini yine kalbinin üstüne koydu. Nefes alamıyormuşçasına, "İşte yine başladı," dedi.

"O hâlde hemen gidelim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Doktor Moscopolos'un asistanı düzenli ziyaretlerine artık alışmıştı. Doktorun yanına girmek için sadece on dakika beklediler. Angela dışarıda dikilip ahşap panelle kaplı duvarlardaki çerçeveleri izledi. Doktor da bu sırada sabırla Mia'nın şikâyetlerini dinledi ve onu muayene etti. Ancak bu sefer her zaman yaptığı gibi Mia'nın korkularını gidermedi. Mia'nın kalbini dinlerken kaşlarını çattı.

"Hafif bir aritmi problemi var," diye teşhis koydu.

Mia'nın gözlerinde zafer kazanmış bir komutan bakışı vardı. "Kalbimde bir sorun mu var?"

Doktor Moscopolos stetoskopunu meşe masanın üstündeki yerine astı. "Çok küçük bir çarpıntı... Sağlığınla ilgili yoğun endişelerinden kaynaklanıyor olabilir. Bence mühim bir şey değil. Kendini rahatlatmayı başarabilirsen kendiliğinden geçecektir. Şu aşamada ileri düzeyde test yaptırmak için Nakşa'ya sevkine gerek görmüyorum."

"Bu adadan ayrılmayacağım," dedi Mia panikle.

"Evet, dediğim gibi buna gerek yok zaten," diye yineledi doktor. Sabırlı olmak için kendini zorladığı sesinden anlaşılıyordu. "Çok küçük bir sorun. Daha rahat olursan kendiliğinden düzelecektir. Mütemadiyen endişelenmeye bir son verirsen yüz yaşına kadar yaşarsın."

Mia bir süre düşündü. "Yüz yaş... Fazla uzun bir yaşam," diye mırıldandı. "Çok yaşlı... Çok çok yaşlı *olmak*..."

Doktor gülümsemesine mani olup, "Sadece lafın gelişi söyledim," diye ekledi.

Angela içeri girip Mia'nın dirseğinden tuttu. "Haydi gel Mia, seni eve götüreyim."

Mia yol boyunca çok sessizdi. Ön kapıya gelince Angela'ya dönerek, "Hayatında hiç 'kalp kırıklığı' diye tabir edilen şeyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

düşündün mü?" diye sordu. "Demek istediğim bunun gerçekte ne anlama geldiğine hiç kafa yordun mu?"

"Sanmıyorum..."

"İnsanlar bunu çok kolay söylüyor, hatta çoğu bunu bir kâğıt parçası üzerine ortasından çatlamış bir kalp resmi çizmek kadar basit görüyor. Bence öyle değil, biliyor musun? Bence bir insanın kalbi gerçekten kırılabilir. Birini sevmek, ama çok sevmek... Sonra da o sevgiyi kaybetmek insanın bütün sistemini altüst edebilir ya da organlarında kalıcı hasara neden olabilir." Mia birden iki eliyle göğsünü yumrukladı. Bu hâliyle tıpkı sıska, devasa güneş gözlüğü takmış hüzünlü bir maymuna benziyordu. "Sanırım benim sorunum da bu..."

Angela cılız bir sesle, "Bilmiyorum Mia," diye geveledi. O an bir şeyi fark etti; belki de Mia'nın sorunu buydu. Kimsenin onu ciddiye almamasından yorulmuş, derdini anlatamamaktan tükenmişti. "Peki yaşadığın kalp kırıklığından bahsetmek ister misin?"

Mia'nın dudakları titriyordu. "Ah... Boş ver... Çok eskide kalmış saçma sapan bir şey işte."

"Dilersen içeri gelip ikimize sert bir kahve yaparım. Kahvelerimizi içerken biraz sohbet ederiz. Belki o zaman kendini daha iyi hissedersin."

Mia sırtını dikleştirdi. "Hayır, hayır. Bugün çok meşgulüm."

"Peki, öyleyse başka bir zaman?"

"Hayır, böyle şeylere ayıracak vaktim yok." Mia arkasını dönüp anahtarını deliğe soktu. Kapı gıcırdayarak açıldı. "Tek istediğim evime girip biraz dinlenmek. Ve tabii uzun, çok uzun bir uyku... Derin bir uykuya dalmak ve yüz yaşıma gelene dek uyanmamak..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela eve girene kadar Mia'nın arkasından baktı. Ardından otele dönmek için yokuşu inmeye başladı. Bugün hava çok güzeldi. Sıcacık güneş ve denizden esen sert bir meltem... Aslında böyle havalarda kendini zinde ve mutlu hissederdi. Fakat şimdi içinde tuhaf bir melankoli hâkimdi. Acaba böyle hissetmesinin nedeni Mia mıydı? İtiraf etmeliydi ki son zamanlarda Mia'yla aşırı derecede ilgileniyordu. Onunla çok zaman geçirince de Mia'nın tuhaf ruh hâllerinden ve mantıksız korkularından fazlasıyla etkileniyordu. Belki de tedirginliğinin ve durgunluğunun sebebi buydu. Makul bir gerekçeydi ama sanki bundan daha fazlası vardı. Belki de Mia ona yapayalnız bir kadının başına gelebilecekleri çağrıştırıyor, hayatını paylaşacak birini bulamazsa sonunun nasıl olacağını hatırlatıyordu.

Postalarını almak için postaneye uğradıktan sonra otele döndü. Kendine sert bir kahve hazırlamasının ardından oturup zarfları açtı. Postaların büyük bölümü faturalar ve rezervasyon talepleriydi. Yalnız İsveç'ten gönderilen bir mektup zarfı hemen dikkatini çekti. Mektubun Jerry'den geldiğini anında anladı.

Jerry'den ne zaman bir mektup alsa kalbi küt küt atıyordu. İşin garibi ondan bir haber aldığında duyduğu heyecana kendi bile şaşıyordu. Dürüst olması gerekirse onu tahmin ettiğinden çok daha sık düşünüyordu. Jerry mektupları hep uzun ve sıcak bir sohbet tarzında yazıyor, ilginç gözlemlerine ve ince esprilere de ağırlıklı olarak yer veriyordu. Bu mektubunun sonunda da yakında yine yazacağını belirtmişti. Bu arada Jerry'den gelen mektupların zarflarında 'gönderenin adresi' kısmı hep boştu, bunun nedeni bir sonraki durağının neresi olacağını onun da bilmemesiydi. Angela mektubu okuduktan sonra arkasına

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaslandı. Yemek masasını kaplayan faturalar, hesaplar ve hayatın maddi gerçekleri bir anlığına aklından çıktı. Çünkü zihni Jerry'yle doluydu... Jerry'nin yumuşak teni, saçlarının mis kokusu, Angela'nın boğazını yakan sıcak nefesi... Aslında ona mektup yazamıyor olması Angela açısından iyi bir şeydi çünkü böyle bir imkânı olsa istemeyeceği bir şeyi yapabilir ve anında pişman olabilirdi. Jerry'ye âşık oluyordu. İçindeki bu duyguya teslim olmaması için belki de böylesi daha iyiydi.

Aşkını dile getirmemek... Hatta, '*Lütfen bana geri dön,*' diye yalvarmamak... Yüreğinin haykırdıklarını sessizliğe gömmek... Hiç kolay değildi.

Ellie, Wallingham İstasyonu'nda trenden inip şaşkın gözlerle etrafına baktı. Yağmur atıştırıyordu ve peronlar rengârenk şemsiyelerle dolu bir tarlayı andırıyordu. Kalabalık, gürültü, kargaşa... Ellie tanıdık bir şeyler görebilmek ümidiyle yanından geçen herkesin yüzünü dikkatle inceliyor ama aradığını bir türlü bulamıyordu. Onu gardan annesinin erkek kardeşi olan Murray dayı alacaktı. Ancak hem onu daha önce hiç görmemişti hem de garın bu kadar kalabalık olacağını tahmin etmemişti. Her yer insan kaynıyordu. Acaba öylece durup beklemeye devam mı etmeliydi? Yoksa en doğrusu yolcu salonuna geçmek miydi? Düşünüyor, fakat karar veremiyordu.

"Ellie?"

Evet, bu onun adıydı. Heyecanla arkasını döner dönmez kısa boylu, tombul bir kadın gördü. Kıvırcık kızıl saçlarını sımsıkı toplamış bu kadın ona el sallıyordu. Kadının üstünde gri renk bir yağmurluk, elinde de pembenin en göz alıcı tonunda bir şemsiye vardı. Ellie çekine çekine kadına el salladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ancak kadın onun kadar ürkek ve mesafeli değildi. Yanına gelir gelmez Ellie'ye sıkıca sarıldı. "Ben Bea yengen!" dedi kadın yüksek ve neşeli bir sesle. "Tanrım sen... Bu ne güzellik! Dergilerdeki fotoğraflarından çok daha güzelsin..."

"Teşekkür ederim," dedi Ellie. Yengesine hemen kanı kaynamıştı. Ellie akrabalarını en başından beri gerçek Penny Bright olduğuna inandırmıştı. Fakat soyadlarının tam olarak nasıl telaffuz edildiğini bilmemesi Ellie açısından kuşku uyandırıcıydı. Ellie annesinin ailesinin kendisine gerçekten inanıp inanmadıklarından emin değildi. Belki de içten içe bazı şeylerden kuşkulanıyorlardı. Yalnız öyle bile olsa bunları dile getirmeyecek kadar kibar insanlardı. "Bu arada beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Murray dayın aksine müsaade etmezdi. Taksiler çok tutuyor."

Ellie yol masraflarının ne kadar pahalı olduğunu çok iyi biliyordu. Mevcut maddi sıkıntıları göz önünde bulundurulunca tren biletine o kadar para vermek kolay olmamıştı. Ancak aileden birileriyle görüşme arzusu o kadar baskındı ki tutumlu olmak ikinci planda kalmıştı. Sonuçta hiç arkadaşı yoktu. Hatta günden güne yalnızlığın farklı bir boyutunu yaşıyordu. "Murray dayı nerede?" diye sordu yengesine.

"Bizi evde bekliyor. Yağmur yüzünden romatizması azdı. Dizlerindeki ağrıyla araba kullanamazdı. Gel haydi." Bea yenge Ellie'nin elinden tuttu ve birlikte terminalin içinden geçtiler. Dışarıda yeni ama inanılmaz derecede kirli bir Volvo duruyordu. "İşte arabamız."

Ellie arabaya bindi. Yerdeki yiyecek ambalajlarına ve eski postalara basmamak için ayaklarını özenle yerleştirdi. Arabanın içi küf kokuyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah tabii ya, dağınıklık için kusura bakma lütfen," dedi Bea yenge. "Onları ayağınla kenara itebilirsin. Bir gün vakit bulursam temizleteceğim." Bea yenge motoru çalıştırdı. Arabayı o kadar hızlı bir şekilde kaldırdı ki az kalsın bir motosiklet sürücüsüne çarpıyordu. Motosikletteki genç sinirle yumruğunu havaya kaldırdı, ancak yaptığı hatanın farkına varmayan Bea yenge gamsız gamsız gülümsemeye devam ediyordu. "Murray dayın seni görmek için sabırsızlanıyor. Bu arada bugün çocuklarımız da olacak, kuzenlerin Linda, Malcolm ve Paul. Tam bir aile buluşması..."

Bütün bunların saçma ve gereksiz olduğunu düşünen Ellie, giderek kaygılandığını fark etti. Neden tedirgin oluyordu ki? Korkacak ne vardı? Durup dururken anılara boğulması ve aşırı duygusallaşması çok tuhaftı. Sonuçta bu ona iyi gelecekti, yani kendisine yakın birileriyle yeniden iletişime geçmek... Bu insanlarla irtibatı koparmış olması ne üzücüydü. Bunun en temel nedeni annesinin akrabalarından hiç hazzetmeyen babasıydı tabii... Daha da önemlisi annesi de Almanya'ya gelerek bir anlamda onlardan kaçmıştı. Bildiği kadarıyla nedeni mirasla ilgili bir konuda erkek kardeşi Murray'le yaşadığı anlaşmazlıktı. Ancak şimdi annesi de babası da hayatta değildi. Ve hep çok iyi tanıdığını sandığı babasını sorgulamanın zamanı gelmişti. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştı. Panik yapacak bir şey yoktu. Sonuçta bu sadece bir öğle yemeğiydi. İşler iyi giderse ne ala, ama olur da o insanlardan hoşlanmazsa hiçbirini bir daha görmek zorunda değildi.

Kısa süre sonra caddenin iki yanındakilerle tıpatıp aynı olan, dış cephesi taş kaplı bir evin garaj yoluna yanaştılar. Ellie pis ve dağınık arabanın içinden dikkatle inme planları yaparken evin ön kapısı açıldı ve sakalı kırlaşmış yaşlıca bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

adam aksayarak onlara doğru yürüme başladı. Adam çok duygusal bir tavırla Ellie'yi kucakladı. Ellie, buram buram tütün ve tıraş sonrası losyonu kokan adamın kollarının arasındayken kendini rahatlatmaya çalıştı.

Adamın arkasında üç kişi daha duruyordu. Malcolm ile Paul olduğunu tahmin ettiği iki adam ve otuzlu yaşlarının başında gösteren bir kadın. Kadının saçları tıpkı annesininki gibi kızıl ve kıvırcıktı, fakat o annesine kıyasla daha uzun ve ince yapılıydı. Demek bu da Linda'ydı. Kendini tanıtma, selamlaşma, kucaklaşma ve el sıkışma faslı epey uzun sürdü. Ardından hep beraber eve girdiler. Evin içi de en az araba kadar dağınıktı. Yalnız patates ve çamaşır deterjanı kokusu tuhaf bir biçimde insana huzur veriyordu. İşte burası gerçek bir ev, daha doğrusu yuvaydı. Bu insanlar da gerçek bir aileydi. Ellie nihayet rahatlamaya başlamıştı.

Murray dayının tipinin annesine hiç benzemediğini görmek, Ellie'yi bir parça hayal kırıklığına uğrattı. Yine de ara ara yüzünde oluşan ifade, kaşlarını çatış şekli gibi küçücük detaylarda annesini görebiliyordu. Herkes ona karşı çok sıcak ve samimiydi. O kadar ki Ellie annesinin apar topar yurt dışına kaçmasına sebep olan tartışmanın nedenini çok merak etti. Ne yaşanmış olabilirdi ki? Ne olmuştu da annesiyle Murray dayının arası bu denli açılmıştı? Ev yapımı reçelli kurabiyeler ve kremalı kekler eşliğinde çay servisi yapıldı. Ellie kuzenlerinin hayatlarıyla ilgili detayları dinlerken saatler su gibi akıp geçti. Haklarında bir sürü şey öğrenmişti. Öncelikle işleri; gür sesine rağmen sürekli yüksek sesle konuşan Malcolm ambulans şoförüydü, açık renk saçları ve sessiz bir mizacı olan Paul ise öğretmendi, Linda da bir kozmetik firmasında satış temsilcisi olarak çalışıyordu. Sonra aileleri; Malcolm bekârdı, Paul'un

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir karısı ve dört küçük çocuğu vardı, Linda da yakın zamanda nişanlanmıştı. Ha bir de ardı arkası kesilmeyen çocukluk hikâyelerini ve anılarını dinlemek zorunda kalmıştı. Ellie de onlara müzik konusundaki sessizliğinin nedeninin operaya geçişi olduğunu anlattı.

"Beni babam eğitti," diye belirtti Ellie. "O da gençken opera söylüyordu."

Babasının adı geçer geçmez hoş sohbetin yerini yavan bir sessizlik ve geçiştirme cümleleri aldı. Murray dayı rostoya bakmakla ilgili bir şeyler mırıldanıp aksayarak odayı terk etti. Bea yenge de öksürük krizine tutulup önce eliyle sonra da mendille ağzını kapattı. Onların bu tavrı karşısında hem utanan hem de şaşkına dönen Ellie de sessizce kuzenleriyle oturdu.

Birkaç dakika sonra, "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

Malcolm başıyla Linda'yı işaret etti. "Bilmiyorum, Linda bilir."

Linda omuz silkti. "Babam bu konu hakkında konuşmaz. Galiba babanla babam arasında bir çeşit husumet var."

"Annem yüzünden mi? Yoksa neden miras mı?"

"Ne mirası?" dedi Paul. "Miras konusu falan yok, öyle değil mi Linda?"

"Tam olarak ne olduğunu ben de bilmiyorum," diye açıkladı Linda. Ancak Ellie o an Linda'nın gözlerini kaçırdığını fark etti. "Annem bazı şeylerden bahsetti ama..."

Tam o sırada Bea yenge, "Yemek hazır olmak üzere!" diye seslendi. Yüzünde yine o neşeli gülümseme vardı. "Haydi, herkes ellerini yıkasın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Linda önde, Ellie arkada loş koridordan geçip banyoya gittiler. Linda yalnız kaldıkları süreçte eski ailevi konuları açmamaya özen gösterdi.

Sıcak bir sohbet eşliğinde yedikleri öğle yemeği çok lezzetliydi. Ancak Ellie eve ilk geldiği hâline kıyasla biraz durgundu. Ortama uyum sağlamaya çalışsa da düşüncelere dalmaktan kendini alamıyor, bir an önce evine dönmek için sabırsızlanıyordu. Linda son trenin yarım saat sonra kalkacağını söyleyince içten içe çok sevindi.

Linda onu istasyona bırakmayı teklif etti. Bu sayede yol boyunca biraz daha sohbet etme imkânları oldu. Sonunda istasyona vardılar, peronda dikilip trenin gelmesini beklemeye başladılar. Akşam karanlığı çökerken, orta şiddette bir rüzgâr Ellie'nin saçlarını havalandırıyor ve istasyon müdürünün odasının önündeki tabelayı sallıyordu. Önce uzun bir sessizlik oldu, sonra Linda, "Şey... Bugün olanlar için üzgünüm, yani babanın konusu açılınca yaşananlar..." dedi. "O senin baban ve onu çok seviyor olmalısın. Babamın o şekilde davranıp seni huzursuz hissettirmesi doğru değildi."

"Keşke geçmişte neler olduğunu bilseydim."

Tren büyük bir gürültüyle perona yanaşırken Linda, "Bu karmaşık bir durum," dedi. "Üstelik babam mahremiyetine fazla düşkün biridir..." İnsanlar trenin açılan kapılarına hücum etmeye başladı. "Dönem dönem satış toplantıları için Londra'ya geliyorum. Seni arayabilir miyim? Dilersen birlikte bir şeyler içebiliriz."

"Tabii çok isterim. Yalnız benim telefonum yok."

"Sorun değil, annemde adresin var." Linda sonra birkaç adım geri çekildi. "Sanırım artık gitmen lazım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellie gülümseyerek trene bindi. "Londra'ya geldiğinde beni mutlaka ara."

"Arayacağım. Seninle baş başa konuşmak güzel olacak, bilirsin işte, bizimkiler etrafta yokken..."

Kondüktör düdüğü çaldı. Ellie vagonun kapısını kapatıp el sallamak için pencereye doğru ilerledi. Tren kalktı. Linda peronda dikilip el sallamaya devam ediyordu. Ellie gözden kaybolana dek kuzenine baktı. Ondan sonra da Londra'ya dönüş yolculuğuna odaklandı.

George'un o geceki partide görmeyi beklediği son kişi Ivan Hamblyn'di. Her zamanki gibi çok şıktı ve ellerini önünde kavuşturmuştu. Ivan normalde bu tarz sosyal etkinliklere pek katılmazdı. Muhtemelen kendini bu tarz angaryalarla uğraşamayacak kadar üstün görüyordu. Ancak bu gece tuhaf bir biçimde oradaydı, salonun diğer köşesinde oturmuş ukala bir ifadeyle gülümsüyordu. TRG şirketinin kokteyl Noel partisi her sene kasım ayında yapılıyordu. Aralık ayında yapılmamasının nedeni üst düzey yöneticilerin büyük kısmının yılın son ayını güneşli ülkelerde geçirmek için yurt dışına çıkmasıydı. Aslında George da aynen öyle yapmayı planlıyordu. Aila'yla birlikte Maldivler'de bir tatil organize etmişlerdi. Daha doğrusu son zamanlarda George'un işleri başından aşkın olduğu için Aila tek başına organize etmişti.

George Ivan'ın küstah gülümsemesine tebessümle karşılık vermek yerine Noel dekorasyonlarıyla ilgilenmeye başladı. Bu salona en son Penny'nin kaçırıldığı gece geldiği düşünülürse burayla ilgili iyi hatıraları yoktu. Yeni yeni anlıyordu ki o gece sandığından daha büyük bir öneme sahipti. O gece bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çeşit milat, kaçınılmaz sonun başlangıcıydı. Ancak o zamanlar bunu nereden bilebilirdi ki? Penny bir numaraydı, önünde parlak ve uzun bir kariyer vardı. Her şey olasıydı ve imkânsız sadece başka insanlar için geçerli olan bir kelimeydi. Hatta o zamanlar... Evet, itiraf etmeliydi ki bunu düşünmüştü; yani bir gün Penny'ye gerçek duygularından bahsetmeyi...

Ama o geceden sonra her şey kötü gitmişti ve bunun için suçlanabilecek çok insan vardı. En büyük suç o gece onu kaçıran vahşi adamdaydı. Sonra ona adamakıllı sahip çıkamadığı, onu koruyamadığı için George suçluydu. Estrella'nın da suçu vardı tabii, Penny'ye karşı o kadar sert ve acımasız olmasaydı tüm bunlar yaşanmazdı. Ellie... O da masum değildi. Bu kadar hırslı olduğu ve ta en başında George'a verdiği sözü tutamadığı için suçluydu. Ama şimdi sadece Ivan Hamblyn'i suçluyordu. Hem tam karşısında duruyordu hem de onu suçlamak en kolayıydı. Penny Bright konusundaki sırrı keşfetmiş, Ellie'nin aklına olmayacak tohumlar ekmiş ve albüm yapma vaadiyle onun gözünü boyamıştı. Tamam, Ellie'nin albümü istenilen sonuca ulaşmamış olabilirdi, fakat bu başarısızlığa tanık olmak George'un yaşadığı onca şeyin ancak küçük bir tesellisi olabilirdi.

George karısına, "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Hatta birkaç tane..."

Aila belli belirsiz gülümsedi. Açık pembe elbisesi ve gül rengi rujuyla kırk yedi değil de yirmi yedi yaşındaymış gibi görünüyordu. "*Lemmikki*? Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. Endişelenmeli miyim?"

Bu esnada Ivan el sallayarak George'un dikkatini çekmeye çalışıyordu. Onu böyle görünce daha çok sinirlenen George, kaşlarını çatıp kafasını başka yöne çevirdi. Sert bir sesle, "Sen bir şey istiyor musun Aila?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aila, "Pernod* lütfen," diye yanıtladı.

George karısı için bir sandalye bulup içki almak için bara gitti. Önce ayaküstü içmek için kendine bir cin tonik söyledi. Ancak sonra Aila'nın içki siparişini unutturacak bir gelişme oldu. Ivan tam yanında dikiliyor ve gülümsüyordu. Bir de utanmadan gülümsüyordu...

"Selam George," dedi Ivan. George Ivan'ın sesindeki gerginliği duyunca içten içe memnun oldu.

George kısık ve sert bir ses tonuyla, "Ivan," dedi. Ardından gitmek için arkasını döndü.

"George bekle bir saniye. Bak, bana kızgın olmanı anlıyorum..."

"Arkadaş olmak zorunda değiliz Ivan," diye tersledi George ve hızla Aila'nın yanına gitti. Önce onu bıraktığı yerde bulamadı ama sonra aslında orada olduğunu, etrafını saran küçük çaplı kalabalık yüzünden göremediğini fark etti. Aslına bakılırsa kalabalığın odak noktası Aila'nın yanı başında oturan Charlie Crowe'du. George elindeki cin toniği kafasına dikti ve yenisini almak için tekrar bara döndü. Sonra da Charlie'nin etrafını saran kalabalığın yanında durdu. Charlie komik hikâyelerinden birini anlatıyordu ve en can alıcı bölüme gelmişti. Birkaç saniye içinde herkes kahkahalara boğuldu.

Charlie iki kolunu George'a doğru uzatarak, "İşte benim patronum!" dedi. Son derece rahat, hatta laubali görünüyordu. Bir elinde sigara, diğerinde de viski şişesi vardı. Her zamanki gibi kendini alkole vurmuştu.

"Akşam oldu Charlie," dedi George. Ardından Aila'ya baktı ve yüreğinde yine aynı korkunç kıskançlığı hissetti.

*Özellikle damıtılmış içki üretimi konusunda uzmanlaşmış, Pernod Ricard adındaki Fransız menşeli firma tarafından üretilen bir çeşit alkollü içecek. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birden Aila'dan kuşkulandı. Normalde bu tarz davetlere katılmak istemeyen Aila, neden bu gece gelmek için ısrar etmişti? Üstelik bu gece için kendine yeni bir elbise bile almıştı. Lanet olsun! Hepsinden de önemlisi bu gece topuklu ayakkabı bile giymişti. George kırkıncı yaş gününden beri Aila'nın topuklu ayakkabı giydiğini görmemişti. Topuklu ayakkabıların çok rahatsız olduğundan yakman ve bu işkenceye daha fazla katlanamayacağını söyleyen o kadın neredeydi? Şu an Charlie'ye bakmıyor olabilirdi ama ona bakmamak için kendini zorladığı hâl ve tavrından anlaşılıyordu.

Charlie başka bir hikâyeye başladı. Bu arada parti giderek daha gürültülü bir hâl alıyordu. Salonun ana aydınlatmaları kapatılmış, sadece Noel ışıklarıyla loş bir ortam yaratılmıştı. George içkisinin dibini gördü ve yeni bir kadeh alma planı yapmaya başladı. Normalde çok alkol almadığı için cin biraz başını döndürmüştü. Çakırkeyifliğin etkisiyle etrafındaki her şey ve herkes gerçeküstü bir âlemin parçası gibi görünüyordu. Charlie bir sigara daha yaktı. Aila heves ve merakla Charlie'nin ağzından çıkacakları bekliyor, her söylediğine keyifli bir tepki veriyordu.

Charlie bir süre sonra George'a baktı. "Haydi, bizimle otur patron. Tatlı eşini benden korusan iyi edersin. Bu gece öylesine göz kamaştırıcı ki onu senden çalabilirler."

George dişlerini göstererek gülümsedi ve Aila'nın elini tuttu. "Gel tatlım, seni tanıştırmak istediğim biri var," dedi.

Charlie'nin grubundan uzaklaştıktan sonra George Aila'nın elini bıraktı ve bara yöneldi.

Kocasına yetişmek için koşturan Aila, "Beni kiminle tanıştıracaksın?" diye sordu.

"Ne? Haa, hiç kimse... Sadece seni Charlie'den uzaklaştırmak istedim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neden?"

George dönüp Aila'nın yüzüne baktı. Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Yoksa bunu yaptığı için George'a kızgın mıydı? "Çünkü... Ben... Şey, düşündüm de..."

"Bu arada içkim nerede?"

George bara doğru dönüp, "Hemen getiriyorum," dedi.

Aila bileğinden tutup George'u durdurdu. "Hayır George, boş ver. O kahrolası içkiyi unut ve soruma cevap ver: Niçin böyle davranıyorsun?"

O an diskjokey yeni bir parça koydu ve salondaki bütün hoparlörlerden Charlie'nin son parçasının sesi yükseldi. Köşedeki grup daha da neşelenip çığlıklar atmaya başladı. George o tarafa dönüp bakınca Charlie'nin sandalyesinde aptalca dans ettiğini, diğerlerinin de onu alkışladığını gördü. Aila bir müddet dudaklarında tebessümle onları izledi, sonra dikkatini tekrar George'a yöneltti. Muhtemelen George'un içindeki büyük kıskançlık aynen yüzüne yansımıştı.

"*Lemmikki*, ne oluyor?"

George çok öfkeliydi ve kafası karmakarışıktı. "Bence aynı şeyi ben sana sormalıyım," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Charlie'den fazla etkilenmiş görünüyorsun."

Aila biri yüzüne vuracakmış gibi birkaç kere gözlerini kırptı. George o an kalbinin derinlerinde bir parça suçluluk hissetti, ancak bununla uğraşacak vakti olmadığı için anında görmezden geldi.

"Eee, inkâr edecek misin?"

Aila'nın yanaklarında iki tane kırmızı ateş topu belirdi. George daha önce karısını hiç bu kadar öfkeli görmemişti, birden ayıldığını hissetti. "Neyi inkâr edeceğim? Sen... Sen beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George tereddüt etti, yanlış sularda fazla ilerlemiş ama bunu geç fark etmişti. "Ondan etkilendiğini inkâr edemezsin."

"Tabii ki, sonuçta o çekici bir adam. Ama sanırım sorun olan bu değil. Bence asıl sorun seni aldatıp aldatmadığım konusunda benden şüphelenmen."

"Ben... Hayır, Aila. Sana güveniyorum, güvenmediğim o!"

"Ne saçma! Charlie biraz zıpır bir adam olabilir, ancak sana saygı duyuyor. O iyi bir insan *Lemmikki*, iyi bir kalbe sahip."

George önce bu konuda aynı fikirde olmadığını söylemek istedi. Fakat Aila o lanet herifin etkisi altına öyle girmişti ki buna inanmazdı. Ayrıca huysuz bir koca gibi görünmek istemiyordu.

Aila George'un ellerinden tuttu. "Bak, bunu söylemeye beni sen mecbur ettin ve şimdi söylemek zorundayım. Penny seni bırakıp gittiğinden beri çok farklı bir adam oldun."

George o an hem sinirlendi, hem utandı, hem de gücendi. Ellerini o kadar sert çekti ki Aila tökezledi. Yüksek topuklu ayakkabılara alışık olmadığı için düşme tehlikesi atlatmıştı. Aila kocasının kolundan destek alıp dengesini sağladı ve hayret dolu gözlerini George'un göz bebeklerine dikti. Karı koca arasında sessiz kıyametler koparken parti son hız devam ediyordu. Tokuşturulan kadehler, bangır bangır çalan müzik, salonun farklı köşelerinden yükselen kahkaha sesleri, dans edenler... George'un birden kalbi sıkıştı, yoksa az önce Aila'ya kaba mı davranmıştı? Tanrı aşkına George'un sorunu neydi? Neden böyle davranıyordu?

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi Aila az önce yaşanan olayı kastederek. "Sen önceden çok daha kibar ve daha affedici biriydin. Şimdi şu hâline bir bak... Ivan Hamblyn'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adım ağzına almayı reddediyorsun, Charlie'ye parlıyorsun ve nedenini bilmediğim bir sebepten ötürü beni, yani karım suçluyorsun..." Aila derin bir nefes alıp konuşmasına devam etti. "Biliyor musun, son zamanlarda sık sık Penny'ye âşık olup olmadığını düşünüyorum. Çünkü o hayatımızdayken çok daha iyi ve mutlu bir adamdın."

"Penny'yle olan ilişkim sadece işten ibaretti," diye cevap verdi George. Aila'nın bu iddiasını dallanıp budaklanmadan kesip atmakta fayda görüyordu.

"Saçmalık! Sen ona tapıyordun George."

"Hayır, tapmıyordum... Ben hiçbir zaman ona karşı cinsel bir çekim hissetmedim."

"Hissedip hissetmemen umurumda değil *Lemmikki*... Ben sana güvendim. İçinde bu tarz hisler uyansa bile onlara yenik düşmeyeceğin konusunda sana itimat ettim." Aila şık kısa ceketini omuzlarına çekti. "Senin bana aynı şekilde güvenememiş olman çok acı."

George birden karmakarışık duyguların esiri olduğunu hissetti. Tartışmanın yön değiştirip aleyhine dönmesine fazlasıyla sinirleniyordu. Kocasından çok daha genç bir adama hayran hayran bakan Aila'ydı, ama eleştirilere maruz kalan George'du. Öte yandan bir tarafı da Aila'ya hak veriyordu. George'un genç ve güzel bir kadınla uzun zaman geçirmesine dayanan karısının bunu söylerkenki sakinliği gözünün önünden gitmiyor, yüreğini burkuyordu. Aslında Aila doğru söylüyordu; George gerçekten de Penny'ye hayrandı.

"Sana güveniyorum," dedi George bu kez, fakat bunda ne kadar samimi olduğundan kendisi bile emin değildi. Yan gözle onları izleyen Charlie'ye baktı. Acaba gergin yüz ifadelerinden tartıştıklarını anlamış mıydı? Charlie kadehini kaldırıp

BELONGS TO KAKTUS TEAM

göz kırpınca George'un kan beynine sıçradı. Evet, Charlie kesinlikle tartıştıklarını anlamıştı. Hatta tartışma nedeninin kendisi olduğunu tahmin ediyor ve bundan keyif alıyordu.

Diskjokey bu kez eski bir swing parça koydu. Sanki karı koca arasındaki atmosfer müziğin tarzıyla paralel bir biçimde değişiyordu. Aila iç geçirdi. Saçlarını kulağının arkasına atıp George'un gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum George, ama son zamanlarda yaptığın nahoş şeyleri kabul etmek kolay değil. Penny seni terk edeli yıllar oldu. Artık onu geçmişte bırakmalı ve hayatına devam etmelisin. Bunu aşman lazım, aksi takdirde kendi kendine zarar vermeye devam edeceksin."

"Sizin suratınız neden asık bakayım?" diyen ve George'un sırtına vuran kişi Charlie'ydi. Sarhoş ve aşırı keyifli Charlie... "Haydi gel tatlım, gel ve benimle dans et," dedi Aila'ya.

"Hayır, teşekkürler Charlie," dedi Aila nazik bir sesle. "Topuklu ayakkabılar ayaklarımı fena hâlde acıtıyor. Hangi akla hizmet bunları giydim, bilmiyorum."

"Aaa, haydi ama... Sadece pistte hızlıca bir tur atacağız."

George Charlie'nin kendisini kışkırtmaya çalıştığını fark edip yapmacık bir şekilde tebessüm etti. "Sorun değil Aila, git ve dans et. Ben de bu sırada iş arkadaşlarımla sohbet ederim."

Aila kararsız gözlerle bir George'a bir de Charlie'ye baktı.

George bu kez, "Haydi," diye yineledi.

Charlie Aila'nın elinden tutup onu dans pistine sürükledi. George bir süre onları izledi. Charlie Aila'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor, Aila da hoşnut bir ifadeyle gülüyordu. Charlie Aila'yı afili bir şekilde tuttu ve pistte dönmeye başladılar. Charlie'nin keyifli hâlini ve zarif ayak hareketlerini görmeye dayanamayan George kafasını başka yöne çevirdi. Sonra gözü bara takıldı ve bir içki daha almak için ilerledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doğru, değişmişti. Kendisi de bunun farkındaydı. Ya da belki de değişmemişti. Belki de zaman denen film şeridi geri sarıyor ve George Aila'nın onu kurtardığı zamanki hâline dönüyordu. Önce Penny'yi, sonra da Ellie'yi kaybetmek ona çok şeye mal olmuştu; maddi açıdan Aila'nın ailesinden bağımsız olmalarını sağlayan kariyerine vurulan sekte, zor günler, hastalık ve derin pişmanlıklarla dolu hatıralar, uzun zaman önce alt ettiğini sandığı düşmanın yeniden hortlaması, babası gibi bir adama dönüşme korkusu...

Eski bir deliğe düşüyordu. Geriliyordu; zamanda, karakterde ve karanlıkta... Bu durum hiç hoşuna gitmese de gidişatı durdurmaya gücü yetmiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Yedinci Bölüm

Ellie seyircilerin alkışları karşısında bir süre öylece kaldı. *La Traviata*'nın açılış gecesinde bis yapmak* için tekrar sahneye çıktığında kendini umduğu kadar mutlu ve iyi hissetmemişti. Aslına bakılırsa seyirci çok takdirkârdı, Ellie başıyla selamını verirken onu deli gibi alkışlamışlardı. Bunu sonuna kadar hak etmişti tabii... Bir kere *Ah forsè lui* aryasının can damarı olan süslendirme bölümünde ses kontrolünü kaybedip ciyaklayan Nancy McKenzie'den katbekat daha iyi söylemişti. Kuliste oturup duygularını dikkatlice analiz ettikten sonra ağır makyajını temizlemeye başladı. Niçin böyle hissediyordu? Yoksa kendini öfke ve kıskançlığa fazla kaptırıp da müzikten zevk almayı mı unutmuştu? Nedenini tam bilmese de dönüştüğü kişiden hiç ama hiç hoşlanmıyordu. O kadar ki aynadaki yansımasıyla göz göze gelmeye bile tahammül edemiyordu.

Birden kapı tıklatıldı. Ellie hemen kendini toparlayıp dik oturdu. Kasttaki insanların fesatlığı ve garezi canına tak etmişti. Bu yüzden ne onlardan birini görmeyi ne de onlara bu hâlini göstermeyi istiyordu.

---

* Beğenilen bir konserin sonunda tempolu biçimde alkışlayarak sanatçıyı veya sanatçıları bir eser seslendirmesi için yeniden sahneye çağırmak. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sakin bir sesle, "İçeri gelin," dedi.

Andre Anderson odaya girip kapıyı arkasından kapattı. "Penelope, tebrikler... Harika söyledin."

Ellie elinde olmadan tebessüm etti. "Teşekkür ederim Andre."

"Sana rol vermekle büyük bir hata yaptığımı binlerce kez söylediler. Ama sen sana olan inancımı boşa çıkarmadın." Andre bir sandalye çekip Ellie'nin yakınına oturdu. Küçük elleriyle top sakalını düzeltti. "Önümüzdeki yılla ilgili seninle konuşmam gerek. Daha çok işimiz olacak."

Ellie birden kulak kesildi. Bu sezon bitince ne yapacağım diye kara kara düşünürken bu süper bir haberdi. "Devam et haydi."

"Geçen gün Nancy McKenzie'yle ileride sahneye koyacağımız *Dido and Aeneas* eseri hakkında konuşuyorduk. Yedek oyuncusu olarak seni istedi."

Ellie'nin nutku tutuldu. Nancy McKenzie provalar boyunca onu sürekli aşağılamış, her notasını ve nefesini eleştirmişti. Ama şimdi duydukları... Birden yeni iş kapısı açılması konusunda duyduğu heyecanın yerini büyük bir şüphe aldı.

İlk şoku atlattıktan sonra, "Nancy beni mi istiyor?" diyebildi.

"Evet, hatta bu konuda ısrar ediyor."

Zaman geçiyor, Ellie duyduklarını kafasında evirip çeviriyordu. Andre muhtemelen böyle bir teklife balıklama atlamasını bekliyordu. Sonuçta ona sunulan büyük bir fırsattı. Hayallerini süsleyen rolle arasındaki tek engel şiddetli bir solunum yolları enfeksiyonu olacaktı. Yine de bu işte bir terslik olduğunu düşünmeden edemiyordu. Mesela Nancy neden ona böylesine büyük bir şans veriyordu? Tanıştıkları gün hizmetçisini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oynayacağı için mutlu olan, hatta onunla dalga geçen Nancy değil miydi? Sonra zihninde bir jeton düştü. Cevap gün gibi ortadaydı. Nancy onun kendisinden çok daha yetenekli olduğunu biliyor ve onu kariyerinde bir tehdit olarak algılıyordu. Yedek oyuncu yapmak Ellie'yi yakınında ve kontrolde tutmak demekti. Bu sayede Ellie'nin o sezon başka bir projede iyi bir rol almasını engellemiş olacak ve onu alt seviyede kalmaya mahkûm edecekti. Nancy hiç hasta olmayacağı konusunda kumar oynamayı göze almıştı. Niyeti Ellie'nin provalar dışında şarkı söylemesinin önüne geçmekti.

Ancak madalyonun bir de diğer yüzü vardı. Tüm bunları bilse bile nasıl hayata geçirecekti? Bu teklifi kabul etmezse ne yapacaktı? Her şeyden önce kirasını ödemek zorundaydı. Bunun yanı sıra bir mucize olmadığı sürece İngiltere'deki diğer opera şirketleri onu işe almak istemeyecekti. Belki de temel sorun tam da buydu. Belki de kariyer hayalleri için İngiltere dışına çıkması gerekiyordu. Bir zamanlar Londra ona istediği kapıyı açan bir şehirdi ama şimdi mesleki anlamda önünü tıkamaktan başka bir işe yaramıyordu. Umursamazlıklarıyla, aşağılamalarıyla ve sevimsiz eleştirmenleriyle hayallerini zehirliyordu. Artık çalıştığı bir plak şirketi de yoktu. Londra'da da kalsa, Almanya'ya da dönse fakir kalma ihtimali vardı. Almanya... Memleketi... Dieter... Ondan ayrılmakla, Dieter'in gitmesine izin vermekle ne büyük bir hata yapmıştı. Acaba ona geri dönmek için çok mu geçti? İki buçuk yıllık ayrılığın acı izlerini silip her şeye yeniden başlamak mümkün müydü?

"Penelope?" dedi Andre. "Bir sorun mu var?"

"Nancy McKenzie'nin yedek oyuncusu olmayacağım," dedi Ellie gururlu bir ifadeyle. "Ben ondan daha iyiyim. Bunu o da biliyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kızgın bir tepki bekliyordu ama tam aksi oldu. Andre kahkaha attı. "Hayatım bunu herkes biliyor. Ancak iş dünyası bu şekilde işlemiyor; yetenek ve başarı birbirine denk muamele görmez. Senin için en doğrusu önüne çıkan fırsatları değerlendirmek. Bu kadar gururlu olma, aksi takdirde iş bulmakta çok zorlanacaksın."

"Umurumda değil. Nancy'nin oyununu oynamayacağım."

Andre omuz silkip ayağa kalktı. "Peki, madem kararın bu..."

"Evet."

"Tamam, Ivan'a selamlarımı iletirsin, değil mi?" Andre parmağıyla hafif bir selam işareti yapıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Ellie çabucak makyajını temizleyip üstünü değiştirdi. Kafasına koyduğu şeyi bir an önce yapmak için can atıyordu. Cüzdanından bozuk para çıkardı ve en yakındaki telefon kulübesine gitmek üzere tiyatrodan çıktı.

Dışarıda kar atıştırıyor, caddeden vızır vızır arabalar geçiyordu. Dondurucu soğuğu hisseder hissetmez şapkasını çekiştirip kulaklarını kapattı. Caddenin hemen köşesinde sokak lambasının altında bir telefon kulübesi vardı. İçeri girip kapıyı kapattı. Fakat soğuk, kapı altındaki boşluktan girmeye devam ediyordu. Eldivenlerini çıkarıp bozuk paraları attı. Operatörün yardımıyla Kokondorf'ta Neumann adıyla kayıtlı tek numarayı buldu.

Operatör kısa sürede hattı bağladı. Ve Ellie yıllar sonra yeniden Bayan Neumann'ın sesini duydu.

"Alo, ben Ellie Frankel," dedi.

"Alo... Ellie..." dedi Bayan Neumann. Duyduğu şeyden emin olamadığı sesinden anlaşılıyordu.

Ellie o an eskilere, Bayan Neumann'la yakın olduğu günlere gitti. O günleri ne kadar da çok özlemişti. Ancak şimdi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çabucak konuya girmeliydi. "Bayan Neumann, Dieter'i arıyorum. Orada, yanınızda mı?"

Kısa süreli bir sessizlik... Ellie'yi hayal kırıklığına hazırlamak üzere geçen bir an... "Üzgünüm Ellie, ama burada değil."

Ellie, "O hâlde sonunda yanınızdan taşındı?" diye şaka yaptı, ama hattın diğer ucundan beklediği tepkiyi alamadı.

"Öyle de denebilir. Bir hafta önce Sidney'e gitti."

"Sidney mi? Yani Avustralya'ya mı?"

"Evet."

Ellie birden şaşkına döndü. Zamanlaması tek kelimeyle korkunçtu. Tam da onunla yeniden iletişime geçmeye karar vermişken Dieter'in binlerce kilometre uzaklara gitmesi... Böyle bir şansızlık... "Peki, ona ulaşabileceğim bir numara var mı?"

"İstersen sana adresini verebilirim, telefonu henüz bağlanmadı."

Ellie kâğıt kalem bulmak için çantasını karıştırdı. Bayan Neumann'm söylediği adresi yazarken Sidney'e uçak biletinin ne kadar olduğunu düşünüyordu. Büyük ihtimalle parasının yetmeyeceği kadar pahalıydı. Belki de ilk etapta ona bir mektup yazabilirdi.

"Ellie, sana söylemem gereken önemli bir şey var," dedi Bayan Neumann. "Dieter'le ilgili..."

Bu sırada dışarıdaki kar yağışı etkisini arttırmıştı. Ellie, "Nedir?" diye sordu. Bayan Neumann'ın durgun ses tonundan korkmaya başladı.

"Dieter artık evli."

Bu üç kelimelik cümle Ellie'nin kalbine bir hançer gibi saplandı. *Dieter evlendi mi?* "Kiminle?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ingrid adında genç ve güzel bir kızla. Şu an bebek bekliyorlar, şubat gibi doğacak."

Ellie kulübenin camına yaslandı. Şimdiye kadar hep Dieter'le önlerinde uzun bir zaman olduğunu düşünmüş, geleceği ileride ve mutluluk ihtimallerini saklayan bir zaman dilimi olarak görmüştü. Bir kere henüz ikisi de çok gençti. Kötü bir şekilde ayrılmış olsalar da Dieter'in kendisini çok sevdiğine ve tekrar birlikte olacakları günü beklediğine inanmıştı. Ne yani, bunu sadece Ellie mi istemişti? Neden? Ne demeye başka biriyle evlenmişti ki?

Belki de neden tam iki buçuk yıldır onu bir kere bile aramamış olmasıydı. Belki de kariyer, para, şöhret gibi geçici şeylere kendini fazla kaptırmıştı. Belki de Dieter tıpkı kendisi gibi bu hayatta neyin gerçekte olduğunu unutmayan birini bulmuştu.

"Onun adına çok sevindim," dedi Ellie kısık bir sesle. "Lütfen bir sonraki mektubunuzda ona tebriklerimi iletin."

"İstersen ona sen de yazabilirsin," dedi Bayan Neumann.

"Hayır... Hayır. Ben..." Son bozuk para da klik diye düştü ve bağlantı aniden kesildi. Ellie boş ve ümit yoksunu gözlerle otobüs biletinin arkasına yazdığı adrese baktı. Bileti dikkatle katlayıp cüzdanının bir köşesine sıkıştırdı. Sonra caddeye, yoğun trafiğe, telefon kulübesinin üstünde titreyerek yanan sokak lambasına ve hâlâ yağmakta olan kara baktı. Bunların hiçbirinin zerre kadar önemi yoktu. Duyuları, algıları, hisleri sekteye uğramıştı.

Bir zamanlar bu hayatta hiçbir şeyi olmadığına inanmış, çok değerli ve güzel bir şeye sahip olduğunu fark etmemişti. Sahip olduğundan bile haberdar olmadığı şeyleri tüketmeyi başarmıştı. Ellie Frankel bu hayatta elleri bomboş kalmanın ne demek olduğunu asıl şimdi anlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela melankolinin diplerindeydi. Aslında bu yalnız geçirdiği ilk Noel değildi. Daha doğrusu hatırladıklarının hepsinde bir başınaydı. Ancak nedense bu kez yalnız kalmak onu rahatsız ediyordu. Odanın köşesindeki berjere oturup camdan dışarı baktı. Sonra da penceresine astığı yıldız şeklindeki Noel süslemelerinin loş ışığı altında bir kitap karıştırmaya başladı.

Hafızasını kaybetmiş olmasına rağmen yılın bu zamanında içten içe memleket ve yuva hasreti çekiyordu. Bu sahiden de garipti. İngiliz Noellerine dair tek bir detay bile hatırlamıyor olsa da Yunan Noellerini yadırgıyordu. Sanki yüreği beyninin bilmediği bir şeylere vakıftı ve bu yüzden Yunanların Noel kutlamaları farklı hissettiriyordu. Bir kere Yunanlarınki daha diniydi. Bizans ilahileri, insanların burnuna lezzet şöleni yaşatan kuzu çevirme kokuları... Noel hediyeleri bile haftalar öncesinden verilmişti. Yani Noel Arifesi bir festival havasında geçmiyordu. Angela kendini yalnız ve kaybolmuş hissediyordu.

Aslında Silas ve ailesiyle biraz zaman geçirmek için oraya gidebilirdi. Sonuçta orada hep iyi karşılanıyordu ve taverna da kapalıydı. Diğer yandan Mia'nın evine doğru bir yürüyüşe de çıkabilirdi. Muhtemelen bu ziyaret yaşlı kadının çok hoşuna giderdi. Kısaca ruhuna bir karabasan gibi çöken yalnızlığından kurtulmak için birçok yol vardı. Fakat nedense içinden bunların hiçbirine başvurmak gelmiyordu. Belki de şikâyet ettiği melankoliden gizli gizli zevk alır hâle gelmişti.

Komodinin üstünde duran kırmızı şarap kadehine uzandı. Neyse ki otel sessiz ve huzurluydu; sadece bir tane müşteri vardı. Bu Angela için tatil sayılırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tam bunları düşünürken resepsiyonun zili çaldı. Kitabı ve kadehi bir kenara koyup gönülsüzce ayağa kalktı. Kim bilir müşteri yine ne talep edecekti? Daha çok havlu? Gece atıştıracak bir şeyler? Yoksa sıcak suyu mu bitmişti? Birazdan öğrenecekti nasıl olsa...

Fransız turist onu bekliyordu. Kadının Yunancası berbattı ve Angela söylediklerini anlamakta çok zorlanıyordu. Neyse ki bir süre sonra birbirlerini anlamayı başarabildiler. Tahminlerinden biri doğru çıkmıştı; kadın atıştıracak bir şeyler istiyordu. Angela elinden geldiğince sadece kahvaltı hizmeti verdiğini anlatmaya çalıştı ve dilerse kendisine çayla tost hazırlayabileceğini belirtti. Mutfaktaki işini çabucak halledip yalnızlığının merkezi olan odasına döndü.

Tam koltuğuna oturmuştu ki zil yeniden çaldı. Derin bir şekilde iç çekti. Önce duymazdan gelip gitmemeyi düşündü. Sonuçta Noel Arifesi'ydi ve böyle bir akşamda sürekli rahatsız edilmek istemiyordu. Birden resepsiyona üstünde 'beni yalnız bırakın' yazan bir kâğıt yapıştırmak geldi.

Angela kaçış yolları düşünürken zil tekrar çaldı. İstemeye istemeye yerinden kalktı. Hep Fransızların çok kaba olduğunu söyleyen Silas'a hak vermemek elinde değildi. Hızlı adımlarla koridordan geçip köşeyi döndü.

O sırada girişte hem tanıdık hem de yabancı gelen birini gördü. Lambanın loş ışığının orada dikiliyordu.

"Jerry!"

Jerry gülümseyerek Angela'ya baktı. Kısılan gözleri neşe doluydu. "Mutlu Noeller!" Jerry bir kartpostal uzattı. "Sana bunlardan bir tane almaya hazır ol demiştim."

Angela'nın üstüne birden tuhaf bir utangaçlık çöktü. Jerry'ye yaklaşıp kartı aldı, ama bir türlü gözlerine bakamıyordu. "Burada ne arıyorsun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Noel'de sıcak bir yerde olmak istedim. Önce aklıma sıcacık Kiklad Adaları'nm iyi olacağı geldi." Jerry yanma gidip Angela'nın ellerini tuttu. "Sonra kollarının arasında olmanın hepsinden sıcak ve güzel olacağı fikri zihnimi doldurdu."

Angela kafasını kaldırıp Jerry'nin gülen gözlerine baktı. O an utangaç tavrını çok aptalca buldu. Onunla sadece dört gün geçirmiş olabilirdi. Hatta onun hakkındaki bildikleri sık sık gönderdiği sıcak ve komik mektuplarında yazdıklarından ibaret de olabilirdi. Bunların ne önemi vardı ki? Kalben onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissediyordu. O an içinden geleni yapmak istedi. Kollarını Jerry'nin boynuna doladı, Jerry de onu sıkıca tuttu.

"Ah, bak bu çok daha iyi geldi," dedi Jerry. Ilık nefesi Angela'nm kulağını gıdıklıyordu. "Buradan gittiğimden beri eksik bir şey var Angela. Sanırım o şeyi burada bıraktım. Onu bulmak için geri gelmemin umarım senin için bir mahsuru yoktur."

Angela, "Kesinlikle yok," diye cevap verdi. Jerry'nin gözlerine tekrar bakmak için geri çekildi. "Peki, onu aramaya nereden başlayacaksın?"

Jerry haylaz bir çocuk gibi gülümsedi. "Bilmem... Belki de yukarıdan, yani yatak odandan?"

Angela hem heyecandan titredi hem de tuhaf bir kararsızlığın içine düştü. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Daha da kötüsü bu işi daha önce yapıp yapmadığını bile bilmiyordu. Birden aklına o korkunç anı görüntüsü geldi. Elinde fotoğraf makinesi olan tuhaf adam... Görüntüyü hemen bilincinden savuşturdu. Jerry bu kez çok ısrarcı görünüyordu. Parmaklarını Angela'nınkilere kenetledi ve birlikte koridorda ilerlediler. Angela'nın yatak odasına girdikten sonra Jerry ayağıyla

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kapıyı kapattı ve Angela'yı kendine çekti. Kasık bölgeleri, bedenleri ve dudakları bir olmuştu sanki... Ara ara şehvetle öpüşüyorlar, ara ara da birbirlerinin kulağına isimlerini fısıldıyorlardı. Angela rahatladı ve kendini Jerry'ye bıraktı. Parmakları Jerry'nin uzun saçlarının arasında tutkuyla dans ediyordu. Jerry hünerli parmaklarıyla Angela'nın bluzunun düğmelerini açtı ve sıcacık ellerini içeri daldırdı. Angela büyük bir haz arzusuyla kıvranmaya başladı. Jerry'nin ateşli ve sertleşmiş bedeni, erkeksi dokunuşları başını döndürüyordu. Sanki bütün duyuları şehvani bir büyünün etkisi altındaydı ve karşı koyacak gücü yoktu. Angela kendini bedeninde harlayan tutku ateşine bıraktı. Jerry'yi istiyordu, bundan emindi.

Öpüşme aralarında Jerry'ye, "Yatak... Yatağa..." diye fısıldadı. Jerry Angela'yı kucakladı ve Noel süslemelerinin loş ışığının vurduğu yatağa büyük bir özenle yatırdı. Yatağa geçer geçmez yavaşladılar. Usul usul birbirlerinin kıyafetlerini çıkardılar. Çıplak bedenlerini teslim alan hazzın tadını doyasıya çıkardılar. Angela yüreğinin derinlerinde güçlü duygular hissediyordu. Bunlar o kadar yeni, öylesine farklı şeylerdi ki böyle bir şeyi daha önce yaşamadığından neredeyse emindi. Aksi olsaydı hatırlardı. Böyle bir sıcaklık, bu yoğun tutku, bedeninin her santimetrekaresinde açan tutku çiçekleri... Bunlar unutulacak şeyler değildi. Jerry bedeniyle bedenini kaplarken, "Lütfen nazik ol, bunu daha önce hiç yapmadım," diye belirtti.

Jerry gülümsedi. "Ben her zaman naziğimdir," dedi ve Angela'nın içine girdi.

Saniyeler sonra ikisi de şehvetin dilini konuşmaya başladılar. Sonra da hazzın doruklarında güzel bir yolculuğa çıktılar. Bedenleri arzu sularını kana kana içtikten sonra yan yana uzandılar. Jerry o sırada, "Bu arada... sahiden ilk seferin miydi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öyle sanıyorum," diye cevap verdi Angela.

Jerry birden doğrulup Angela'nın yüzüne baktı. Saçları Angela'nın omuzlarını gıdıklıyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yani... ben... hatırlayamıyorum... Yaşamış olsam, mutlaka hatırlardım diye düşünüyorum... Yani şeyi..."

Jerry'nin kafası fena hâlde karışmıştı. Angela ona bir açıklama borçlu olduğunun farkındaydı.

"Üç yıl önce bir kaza geçirdim ve hayatımın kazadan önceki kısmını hatırlamıyorum."

Jerry kahkahalarla gülmeye başladı. Angela'nm değil gülmek, tebessüm bile etmediğini görünce kahkahaları kesildi. "Ciddi değilsin, öyle değil mi?"

"Hayır, ciddiyim."

Jerry uzun bir müddet Angela'ya baktı. O kadar ki Angela kendini huzursuz hissetmeye başladı.

Hatta savunmaya geçerek, "Bana öyle bakma. Öyle baktığında kendimi başarısız bir şaklabanmış gibi hissediyorum," dedi.

"Ah! Hayır, olur mu öyle şey." Jerry eğilip Angela'nın köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu. "Bebeğim, amacım kesinlikle seni kırmak değildi. Bu sadece çok acayip. Nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. İspanya'da bir bahçede uyandım, sonra da buralara kadar geldim ve... Ve kendime yepyeni bir hayat kurdum." Angela sesini fısıltı seviyesine alçalttı. "Galiba bir şeyden kaçıyordum. Ya da birinden..."

Jerry başını Angela'nın yastığına koydu, yüzü Angela'nınkine bir nefes kadar yakındı. Şefkatle Angela'nın yüzüne düşen saçları okşadı. "Angela Smith, giderek daha çok ilgimi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çekiyorsun, hatta beni büyülüyorsun. Peki, hatırlamayı hiç denedin mi? Yani önceden kim olduğunu bulmak adına bir girişimin oldu mu?"

Angela kafasını salladı. "Hayır, bunu istemiyorum. Ben şu anki hâlimden çok memnunum."

Jerry bir şeyler söylemek ister gibi ağzını açsa da sessizliğini korudu. Ardından sırtüstü yatıp tavana bakmaya başladı. "Biliyor musun, burada, yani Petaloudos'ta yaşamaya çok alıştım. Boş odan yoktu, değil mi?"

Angela gülümseyerek, "Aslında var," dedi. "Ancak odayı çok çalışan bir otel yöneticisiyle paylaşman gerekecek."

"Tamam, benim için sorun değil. Peki, oda ne kadarlığına müsait?"

Angela dirseğinden destek alarak doğruldu ve Jerry'yi kirli sakalından öptü. Bilmediği sularda akıntıya kapılmış gidiyordu. Bu, hem çok heyecanlı hem de ürkütücüydü. "İstersen sonsuza dek..."

"Bak, bu çok hoşuma gitti," dedi Jerry.

Ve Angela'nın yanında kaldı...

Ellie'yle birlikte güneybatıya, Sussex'e doğru giden Ivan'da bir durgunluk vardı. Ellie Ivan'ın bu hâlini içinde bulundukları tuhaf duruma bağlıyor, hatta elinden geldiğince normal davranmaya çalışıyordu.

Dar bir yola saptıkları sırada Ellie, "Sık sık buraya aileni ziyaret etmeye gelir misin?" diye sordu. Yolun iki tarafı boyunca uzanan alçak taş çitlerin üstü yosun ve sarmaşıklarla kaplanmıştı. Dün gece hafif bir kar yağışı vardı ama bugün karlar erimişti. Hava, soğuk olmasına rağmen güzeldi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Onları sadece Noellerde ve doğum günlerinde görüyorum." Ivan parmaklarını ritmik bir şekilde direksiyonun üstünde tıkırdatıyordu. "Hepsi bu kadar..."

"Yani onlarla pek yakın değilsin?"

Ivan buruk bir şekilde tebessüm ettikten sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. "Korkarım hayır."

Ellie nedenini sormak istedi ama bunun kabalık olacağını düşünüp vazgeçti. Ancak Ivan soramadığı sorulara cevap vererek ve merak ettiği detaylara değinerek onu birden şaşırttı.

"Ben dadılarla büyüdüm. Yedi yaşıma girene kadar her sene yeni bir dadı geldi. Sonra yatılı okula gittim. Bence aile bireylerinin birbirlerini sevmesi ve yakın olması için birlikte zaman geçirmesi gerekir." Araba yavaşladı. "İşte geldik." Ivan başıyla işaret edip çok geniş bir araç yoluna saptı.

Artık Ivan'm kendi hâlinde bir hayat yaşaması, mahremiyetine düşkün olması ve kadınlarla birlikte olmak konusunda, 'Korkarım bu saçmalıklar ilgimi çekmiyor,' demesi çok daha mantıklı geliyordu. Üyelerinin birbirine mesafeli olduğu bir aile, diğer insanlardan, hatta kendi ailesinden uzak bir yaşam sürmek... Bunlar kolay şeyler değildi. Ellie neredeyse Ivan'a acımak üzereydi. Fakat bu hissi sadece saniyeler, daha doğrusu tepeyi çıkıp da muhteşem Dovercourt Malikânesi'ni görene dek sürdü.

Georgian tarzında inşa edilmiş ve son derece iyi korunmuş olağanüstü bir ev... Hem de etrafı sıra sıra kavak ağaçlarıyla çevrili upuzun bir araç yolunun en tepesinde... İnsana kendini cennette hissettiren mavi bir göl... Ormana dek uzanan geniş bir arazi... Evi çevreleyen göz alıcı bahçeler, sanat eseri gibi budanmış ağaçlar, muntazam bir şekilde sıralanmış çiçek tarhları, araç yolunun aşağısına dek uzanan tarihi taşlar, botaniğin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elit kesiminden çiçekler... Ivan beyaz renk, küçük Ford'unu daire şeklindeki otoparka, gıcır gıcır bir Rolls Royce'un hemen yanma park etti. Ellie gördükleri karşısında şaşkına dönmüş, hatta bir parça da korkmuştu.

Ivan arabayı göstererek, "Ah, kardeşim gelmiş bile," dedi. Ardından hediye paketleriyle dolu şık sepeti almak için arka koltuğa uzandı. "Direkt içeri girip seni takdim etsek iyi olur. Öğle yemeğinden sonra seni ormanda küçük bir yürüyüşe çıkarırım."

Ellie heyecanının dışarıdan belli olmamasını ümit ederek arabadan indi. Kendi kendine ne olursa olsun sakin kalması gerektiğini hatırlattı. Zengin insanlar dünyadaki herkesten üstün olduklarına inanırlardı. Kendisinin de aynı fikirde olduğundan kuşkulanmalarına izin vermemeliydi.

Ivan bahçeleri işaret ederek, "Yaz mevsiminde çok güzel olur," dedi. "Annemin gün güzelleri çok meşhurdur. Ne yazık ki onları göremeyeceksin."

Ellie de aynı şeyi düşünüyordu. *Ne yazık*... Yazık ki böyle ihtişamlı bir hayatı, tarihi malikâneleri, Rolls Royce arabaları ve meşhur gün güzellerini görmek için elinde tek bir şans vardı. Böylesine büyük bir adaletsizliğe isyan etmek istiyordu. Ancak kendi kendine verdiği sözü anımsayıp içini kemiren kıskançlığı bir kenara attı. Ivan'la birlikte taş basamaklardan çıkıp evin ardına dek açık olan ön kapılarına doğru ilerlediler. Saniyeler sonra da çok geniş ve şık bir giriş salonuna adım attılar.

"Anne? Biz geldik," diye seslendi Ivan. Arabasının anahtarlarını cebine koyup Ellie'nin elini tuttu.

Sade siyah bir elbise giymiş genç ve zayıf bir kadın kafasını dışarı uzattı. "Kış bahçesindeler Bay Hamblyn," dedi.

"Teşekkür ederim Elizabeth. Bu taraftan Ellie."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evin içinde yürürken Ellie pahalı halılar, altın varaklı süsler ve cilalı antikalarla dolu odalara tek tek göz attı. Ancak sanki evin içinde kimse yaşamıyormuş gibiydi. Yani Dovercourt Malikânesi bir ailenin yaşadığı evden çok bir müzeye benziyordu. Sonunda kış bahçesine vardılar. Uzun cam panellerden giren kış güneşi içerisini âdeta ışık sağanağına tutuyordu. Aslına bakılırsa burası eve daha çok benziyordu. Yemyeşil bitkilerle dolu saksılar, rahat kanepeler, kahkaha sesleri, çocuk çığlıkları... Ivan Ellie'yi ailesine takdim etti.

Kardeşi Raymond siyah saçlı, kocaman kıllı elleri ve sıcacık bir gülümsemesi olan dost canlısı biriydi. Raymond'ın karısı Jayne ise tuhaf aksanlı ve asık suratlı bir tipti. Durumuna bakılırsa Ellie'nin varlığından pek hoşnut değildi. Raymond ve Jayne'in üç çocuğu vardı; Benjamin, Alisdair ve Peter. Üçü de babasının küçük bir kopyasıydı. Ayrıca üçünün de saç kesimi ve kıyafetleri birebir aynıydı. Ellie anında çocukların adını unuttu. Çocuklar çılgınlar gibi büyük piyanonun ve altı hediyelerle dolu devasa Noel ağacının etrafında koştırmaya devam etti. Ivan'ın kuzeni Cornelia da oradaydı. Muhtemelen kırk küsur yaşlarındaydı. Kâse kesim saçları ve krem rengi kazak hırka takımıyla rüküş görünüyordu. Cornelia'nın zayıf ve donuk bakışlı kocası Bernie ise gözlerini bir an olsun Ivan'dan ayırmıyordu.

Meşhur Lord Dovercourt ise en az seksen yaşında olmalıydı. Sallanan sandalyesinde oturan adamın dizlerine de ekoseli bir battaniye örtülmüştü. Dışarıdan bakınca hasta olduğuna dair hiçbir belirti görünmüyordu. Bununla beraber yaşlı adamda en ufak bir mutluluk ifadesi de yoktu. Hem de Tanrı'nın bunca nimetiyle kutsanmış olmasına rağmen... Adam öyle tepkisizdi ki canlı bir insandan ziyade ortama hiç

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uymadığı hâlde fonda asılı duran bir tabloya benziyordu. Ve nihayet Leydi Dovercourt'la tanışma şerefine erişti. Altmışlı yaşlarında, gümüş rengi saçlarını tepeden topuz yapmış, bembeyaz elli, ince yapılı bir hanımefendi... Ellie'nin elini sıkarken, "Seninle tanışmak ne büyük zevk tatlım," dedi. Ancak sözcüklerindeki samimiyetin aksine yüz ifadesi soğuk ve mesafeliydi. Kadının rol yaptığını düşünen Ellie'nin içinden kahkahalarla gülmek geldi. Demek bugün rol yapan tek kişi o değildi.

Ellie gösterilen yere usulca oturdu ve sessizce aile bireylerini gözlemlemeye başladı. Yeri gelince kibarca gülümsüyor, gerekmedikçe konuşmuyor ve lüks dolu bir ortamda olmanın keyfini çıkarıyordu. Bir süre sohbet edildi. Ardından çocukların yoğun ısrarı üzerine hediyeler açıldı. Birkaç dakika içinde içerisi yırtık ambalajlarla doldu. Sonra çocuklar yeni oyuncak arabalarını sürmek, oyuncak silahlarıyla birbirlerine ateş etmek ve tüm bu eğlenceyi şipşak fotoğraf makineleriyle çekmek üzere dışarıya gönderildi. Leydi Dovercourt Ellie'ye ince bir paket uzattı. Ellie teşekkürlerini sunduktan sonra hediyesini açtı; kanarya sarısı bir eşarp ve aynı renkte eldivenler...

Leydi Dovercourt, "Biliyor musun, el yapımı, Fransa'dan," dedi.

"Çok güzeller," dedi Ellie. O an aklına böyle bir söz karşısında babasının ne söyleyeceği geldi; 'Fransızların her konuda iyi olduğunu düşünmene sebep olan ne?'

"Bu renk sana çok yakışacak," dedi Jayne. Ellie onun kendisine bir kez olsun baktığına inanmıyordu. Solgun teni ve kahverengi gözlerini düşününce sarı, Ellie'nin kendisi için seçeceği son renkti.

Raymond büfenin üstünde duran sürahiden cam kadehine viski doldurup Ellie'nin tam karşısındaki kanepeye oturdu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ellie, hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diyerek sırıttı. "Ivan çok ketumdur. Ne iş yapıyorsun?"

"Opera sanatçısıyım," diye cevap verdi Ellie. "Penelope Bright adıyla sahne alıyorum."

"Ah, demek bu sayede tanıştınız," dedi Leydi Dovercourt. "Biz de merak ediyorduk."

O sırada boğuk bir ses, "Bizim için şarkı söylemelisin," dedi. Ellie merakla döndü ve sesin sahibinin Lord Dovercourt olduğunu gördü. Demek heykel can bulmuştu.

"Şimdi mi Henry? Bence bu genç bayan yemek vakti şarkı söylemek istemiyordur."

"Hayır cevabını kabul etmiyorum," dedi Lord Dovercourt bu kez. "Haydi, başla genç bayan. Bir şey söyle. Az önce kendi ağzıyla şarkı söyleyebildiğini söyledi. Onu dinlemek istiyorum."

Ellie ne cevap vereceğini bilemedi. Hemen Ivan'a baktı. Ivan omuz silkip, "Madem babam öyle istiyor," dedi.

Yaşlı adam bu kez, "Evet, öyle istiyorum," dedi. Adamın sesi o kadar kati ve kararlıydı ki Ellie saniyesinde yerinden fırladı ve şarkı söylemek için hazırlandı.

"Bekle Ellie," diye seslendi Ivan. Ayağa kalkıp piyanoya doğru yürüdü. "Sana eşlik edeceğim."

Ellie o an, 'Piyano çalabildiğini bilmiyordum,' diyecekti ki son anda kendini tuttu. Böyle söylerse çizmeye çalıştıkları çift imajına aykırı hareket etmiş olurdu. Onun yerine, "Çok sevinirim," dedi.

"*Casta diva*'ya* ne dersin?" diye sordu Ivan.

---

* Vincenzo Bellini'nin bestelediği Norma isimli iki perdelik opera eserinden ünlü bir arya. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu Ellie'nin albümündeki dördüncü eserdi. Piyanoya doğru yürüyen Ellie, "Olur tabii," dedi.

Ivan piyanoyu çalmaya başladı. Çalışındaki yumuşaklık, duyarlılık ve yeteneği Ellie'yi hayrete düşürdü. Ellie sesini ayarlayıp şarkısına başladı. Raymond, Cornelia ve Bernia dudaklarında kibar bir tebessümle onu dinliyorlardı. Lord Dovercourt da gözünü boşluğa dikmiş sessizce, hatta biraz donuk ve kasvetli bir ifadeyle oturuyordu. Ancak Jayne ve Leydi Dovercourt Ellie'nin şarkısı boyunca kendi aralarında sohbet ettiler. Ellie bir grup yabancı insan önünde performans sergilemekten dolayı kendini çok tuhaf ve huzursuz hissetti. Arya bitince sadece Raymond içten bir şekilde alkışladı. Jayne ve Leydi Dovercourt da hiçbir şey olmamış gibi muhabbet etmeye devam ediyorlardı. Cornelia kocası Bernie'den bir mendil istedi. Lord Dovercourt ise ne en ufak bir harekette bulundu ne de ses çıkardı. Sanki yaşlı adam gözleri açık uyuyakalmıştı.

Ivan piyanonun etrafından dolanıp Ellie'nin elini tuttu. "Harikaydın sevgilim."

Ellie ürkek ve kararsız bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim," dedi.

Üç küçük çocuk o sırada koşarak içeri girdi. Onların hemen arkasından da öğle yemeğinin hazır olduğunu belirtmek için Elizabeth geldi. Hep beraber geniş yemek odasına geçtiler.

Yemekten sonra Leydi Dovercourt'la birlikte ağaçlık arazide bir yürüyüşe çıktılar. Ellie yolun yarısında Cornelia ve Leydi Dovercourt'un Ivan'la kendisini ayırmak üzere iş birliği yaptığını sezdi. Cornelia çok eski ve değerli bir kitap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göstermek bahanesiyle Ivan'ın yolunu kesmişti. Aynı anda Leydi Dovercourt da Ellie'yi Sussex'in başka hiçbir yerinde yetişmeyen çok nadide bir eğrelti otu çeşidini göstermek amacıyla açık havaya çıkarmıştı. Yemek boyunca havada kümelenen bulutlar içlerini dökmeye başlamıştı. Yağmurun çiselemesi üzerine Ellie'ye hâlâ ilk adıyla hitap etmeyen Leydi Dovercourt şemsiyesini açtı ve Ellie'yi altına doğru çekiştirdi. İki kadın kol kola yağmur altında yürümeye devam ettiler.

"Peri mağarasını görmen lazım," dedi Leydi Dovercourt. "Yağmurda biraz ıslanmaktan kimseye bir şey olmaz."

Leydi Dovercourt'un peri mağarası dediği yere vardıklarında yağmur dinmişti. Burası sahiden güzel bir yerdi. Büyük bir söğüt ağacı, ağacın gölgesine dairesel olarak konulmuş şapkalı mantar şeklinde kırmızı-beyaz tabureler, yeşilin bakir tonları... Leydi Dovercourt Ellie'ye mantar şeklindeki taburelerden birine oturmasını söyledi ve Ellie de söylediğini yaptı. Ancak Leydi Dovercourt oturmak yerine ayakta dikilmeye devam etti.

"Burayı Henry'yle yeni evlendiğimizde yaptırmıştım. O zamanlar tatlı küçük kızlarım olacağını umuyordum ama anlaşılan Tanrı'nın bizim için daha farklı planları varmış."

"Oğullarınız buraya hiç gelmedi mi?"

"Henry buna izin vermedi. Çocukların duygusal ve yumuşak kalpli büyümesini istemiyordu. Özellikle de Ivan'ın... O hep çok duyarlı bir çocuktu." Leydi Dovercourt gözlerini dikip Ellie'ye baktı. Kadının iğneleyici bakışına hapsolan Ellie donup kaldı. "Senden hoşlanıyor."

"Ivan mı?"

"Lord Dovercourt."

Ellie şok oldu. Lord Dovercourt yemek boyunca kimseyle tek kelime konuşmamıştı. Ondan sonra da öğle uykusu için

BELONGS TO KAKTUS TEAM

direkt odasına çekilmişti. Dikkatli bir sesle, "Bunu kendisi mi söyledi?" diye sordu.

"Hayır, ben anladım. Kırk üç yıldır evliyiz. Artık ne düşündüğünü kolayca tahmin edebiliyorum. Dediğim gibi senden hoşlandı." Leydi Dovercourt gezinmeye başladı. "Bu çok ender olur, biliyor musun? Yani birine bu kadar çabuk ısındığı... Tanrı da biliyor ki Jayne'den nefret ediyor." Aniden durdu ve Ellie'ye aynı iğneleyici bakışı fırlattı. "Ivan'la evlenecek misin?"

"Ben... Şey... Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmedim."

Leydi Dovercourt dudak büktü. "Saçmalık! Bunu mutlaka düşünmüşsündür. Bugüne kadar düşünmediysen bile malikâneyi gördüğün an düşünmüş olmalısın. Bir gün burası senin olabilir."

Ellie birden bu sihirli cümlenin etkisi altına girdi. Kafasında sürekli Leydi Dovercourt'un söylediği cümle yankılanıyordu. *Bir gün burası senin olabilir...*

"Sana karşı dürüst olacağım Ellie. Ivan'ın evlenmesi gerekiyor. Ancak evleneceği kişi onun yaşlarında olamaz çünkü çocuk sahibi olmalılar. Sen gençsin ve lordumuz seni sevdi. Bu da demek oluyor ki evlilik yolunda önün açık..."

"Leydim, ben..."

"Şimdi beni iyi dinle. Ivan iyi bir adamdır ve sana çok iyi davranır. Cömert, düşünceli ve bana kalırsa objektif olarak bakıldığında Raymond'dan çok daha yakışıklı. Raymond'un hep bir cazibesi olmuştur, fakat Ivan'ın asil bir duruşu var." Yağmur tekrar çiselemeye başladı. Fakat Leydi Dovercourt'un yağmura aldırış ettiği yoktu. "Hem müzik gibi ortak bir ilgi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

alanınız da var. Henry ve benim hiç ortak yanımız olmadı ama buna rağmen uzun yıllardır mutlu bir evliliği sürdürüyoruz."

Ellie içinde bulunduğu komik ve tuhaf duruma kahkahalarla gülmek istiyordu, yalnız olsaydı bunu kesin yapardı. Hayat sahiden de sürprizlerle doluydu. Burada, yağmur altında mantar şeklindeki bir taburede oturmuş çok soylu ve zengin bir bekârla evlenmesi yönünde ikna edilmeye çalışılıyordu. Acaba bu konuşmadan Ivan'a söz etmeli miydi?

"Eee... Ne düşünüyorsun?" diye sordu Leydi Dovercourt.

"Bence Ivan'ın başka planları olabilir."

"Merak etme, biz burada konuşurken Cornelia da Ivan'ı ikna etmeye çalışıyor. Hiçbir şeyi şansa bırakamayız."

Ellie gülümsemeye çalıştıysa da kaskatı bir yüz ifadesiyle karşılaştı. "Bence böyle şeyler daha şey ilerlemeli... Yani doğal akışında..."

"Saçmalık. En başarılı evlilikler romantik değil, mantıklı olanlardır. Buna inanır ve uygularsan mutlu bir kadın olursun."

Yağmur şiddetini arttırdı. Ellie oturduğu yerden kalktı. "Özür dilerim, ama artık geri dönebilir miyiz? Çok ıslandım da..."

Şemsiye açılıp yeniden başına tutuldu ve Leydi Dovercourt onu tekrar koluna aldı. "Sadece söylediklerimi bir düşün. Senden başka bir şey istemiyorum."

Ellie zaten bunları düşünmekten kendini alamıyordu. Leydi Dovercourt Ivan konusunda haklıydı. Artık Ellie de onu bambaşka bir açıdan görmeye başlamıştı. Bir kere piyanoyu çok iyi ve hisli çalıyordu. Akıcı ve düzgün konuşuyordu. Ayrıca Ellie'ye karşı hep çok kibardı. Samimiyetlerine dayanarak bir kez bile nezaket çizgisini aşmamıştı. O gerçek bir beyefendiydi ve dikkatle baktığında annesinin sözünü ettiği asil tavrı bile

BELONGS TO KAKTUS TEAM

görebiliyordu. Fakat neden şimdi böyle şeyler düşünüyordu ki? Bugüne dek Ivan'ı sadece bir arkadaş olarak görmüştü, yaşça kendisinden büyük bir arkadaş... Ama o kadar... O kesinlikle Dieter olamazdı. Olmak bir yana Dieter'le kıyaslanamazdı bile. Dieter'in sıcak teni, insanın yüreğine işleyen derin bakışları...

Ama Dieter... O artık evliydi. Dieter başka bir kızla evlenmişti.

Günün sonunda eve dönmek için arabaya bindiklerinde Ellie Ivan'ı artık daha iyi tanıdığını hissetti. Hava kararıyor, gün boyu aralıklarla yağan yağmur camlara vuruyordu. Uzun yolculukları boyunca ikisi de tek kelime etmedi. Sessizliğin uzayıp gittiğini gören Ellie sonunda, "Ivan, babanın bütün servetini ve unvanını sana değil de Raymond'a bırakacağına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Malikâne çok güzel... Sana ait olmasını istiyor olmalısın."

Ivan net bir cevap vermedi. Gözlerini yoldan ayırmadı ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Şey... Bunu tabii ki isterim."

Ellie derin bir nefes aldı. İkisinin de istediğini alması için harika bir yol biliyordu. Elini Ivan'ın dizine koyarak, "Bence bir gün oranın sahibi sen olacaksın," dedi.

Ivan şok oldu. Başını eğip şaşkın gözlerle Ellie'nin eline baktı, fakat elini çekmesi yönünde bir harekette bulunmadı. Sadece tek bir şey söyledi; "Kim bilir... Belki de haklısın..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Sekizinci Bölüm

1979

Angela soğuk bir şubat sabahı uyandı ve Mia'yı iki aydan uzun süredir görmediğini fark edince şaşırdı.

Önce kötü bir arkadaş olduğu için kendine kızdı. Fakat sonra yanında yatan seksi erkek bedenine bakıp vefasızlığının asıl nedenini hatırladı. Jerry... Çarşafın üstündeki biçimli omuzları ve yüzüne dökülen uzun saçlarıyla Jerry... Angela'nın gizli aşkı... Aynı odada kaldıklarından şüphelenmeye başladığından beri Silas, Angela'ya soğuk davranmaya başlamıştı ve bu konudan kimseye bahsetmemesi yönünde söz vermesini istemişti.

Hatta bir gün suratını asıp açıkça, "Senden utanıyorum Angela," demişti. "Bak, bundan kimsenin haberi olmamalı, yoksa otelinin ünü ve adın zarar görür."

Angela Silas'ın ikazı üzerine Jerry'yi işe aldı ve etrafa karşı oteldeki odalardan birinde kalıyormuş imajı çizdi. Aslında bu çözülmesi kolay bir denklemdi. Yani biri oteldeki oda ve müşteri sayısını hesaplarsa sırrı anında ortaya çıkardı. Belki de sorun yaratabilecek en önemli nokta ilişkileri konusunda açık olmayışıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela gerinip yataktan kalktı. Mia konusu biraz daha bekleyebilirdi. Önce kahvaltılar hazırlanmalıydı. Bugün günlerden salıydı, yani sıra Angela'daydı. Jerry otelde kalmasının karşılığında bir şeyler yapmak istediği için kahvaltı hazırlama işini dönüşümlü yapıyorlardı. Haftanın dört günü kahvaltıyı Jerry hazırlıyor. Bunun yanı sıra meşakkatli çamaşır işine ve Angela'nın zaman yetersizliğinden ötürü el atamadığı işlere de yardım ediyordu. O geldiğinden beri birçok iş halledilmişti; vana ve bataryalar değiştirilmiş, duvarlardaki ayak izleri silinmiş, kapı menteşeleri yağlanmış ve bütün raflar temizlenip düzenlenmişti. Her daim yoğun olan ve oradan oraya koşturan Angela'nın artık sıkılacak vakti oluyordu. Artık Jerry vardı... Ne zaman bunaldığını hissetse Jerry onu alıp sahilde yürüyüşe ya da tavernada bir şeyler içmeye götürüyordu.

Bu arada Jerry hakkında yeni ve etkileyici bir gerçeği öğrenmişti. Kendisinin gizli ve önemli bir yeteneği vardı. Sırt çantasını alıp dünyayı gezmek için yollara düşmeden önce mimarlık bölümünü bitirmişti. Ancak pratikte bir kez bile işini yapmamıştı. Bir gün otelin genişletilmesiyle ilgili planlara bakıp Angela'ya, "Bir kat daha çıkmayı hiç düşündün mü?" diye sormuştu. Angela, "Yani... Olabilir aslında," deyince eline kâğıt kalemi alıp çizim yapmıştı. Angela'ya da durumu, "Mevcut inşa süreci gelecekteki olası büyüme planlarını kısıtlıyor," diye açıklamıştı. Angela'nın bu sabah gözünü açar açmaz Mia'yı hatırlamasının nedeni buydu. Mia'nın Jerry'nin çizdiği planları onaylaması gerekiyordu ve Angela onun bunu yapacağından emindi. Sonuçta bu evin tamamen değişmesini talep eden kendisiydi. Angela onu en son Noel'den önce görmüştü. Bu yüzden uzun zamandır görmediği arkadaşını daha fazla bekletmek istemiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Saat ikiden sonra ön kapıda duran motosikletlerden birini alıp Mia'nın evinin yolunu tuttu. Hava fazlasıyla soğuktu. Silas, bunların bahardan önceki son soğuklar olduğunu söylüyordu. Angela da ona inanıyordu. Sanki soğuk ve şiddetli rüzgâr, sıcak ve hayat dolu bir şeylerin elçisi gibiydi. Böyle düşününce içi huzur doluyor ve yarınlara umutla bakıyordu. Karanlık geçmişini de sayarsa sanki ilk kez bu kadar mutlu bir yaşam sürüyordu. Bu sadece bir tez gibi görünebilirdi, fakat içten içe doğru olduğundan emindi. Aksi takdirde beyni neden geçmişi hatırlamamakta bu kadar diretsin ki? Demek hem zihni hem de ruhu unutmayı ve yeni bir hayata başlamayı tercih etmişti.

Mia'nın evine varınca motosikletten indi ve demir kapıya doğru yürüdü. "Mia!" diye seslendi. Cevap yoktu ki bu çok tipik bir durumdu. Mia genellikle öğleden sonraları güneye bakan yatak odasında uyurdu. Yan duvara gidip, "Mia!" diye seslendi. "Ben Angela. Seni görmem lazım!" Dakikalar geçti, ama yine ses yoktu. Birkaç kez daha denemesine rağmen hiçbir şekilde cevap alamadı.

Angela kaşlarını çatıp düşündü. Birden içine ilk evham kıvılcımı düştü. Bu durum sadece Mia'yı görmeye gitmemesinden ibaret değildi. Ona ne köydeki dükkânlarda rastlamış ne de köy halkının Mia'dan şikâyet ettiğine tanık olmuştu. Ne yani, bunca zamandır evinden hiç çıkmamış mıydı? Son zamanlarda sık sık çok hasta olduğundan yakınmıştı, ama Angela birkaç seferden sonra onu pek ciddiye almamıştı. Peki ya doğruyu söylediyse? Ya gerçekten hastaysa ve yardımına koşacak kimse yoksa? Daha da kötüsü ya ölmüşse?

Telaşlanan Angela kapının önüne geri koştu. En üstteki demire tırmanabilirse tuğla kemere ulaşmayı deneyebilirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Belki de yukarı tırmanabileceği bir ağaç falan bulurdu. Bir yolunu bulmak zorundaydı. Kot pantolon giydiğine memnun olup ayakkabılarını çıkardı. Parmaklığı aşıp kendini kemere doğru çekti. Yaklaşık bir metre üstünde bir ağaç dalı uzanıyordu. Önce kendisini taşıyıp taşımayacağını test etti ama ağaç dalı onu taşıyacak kadar sağlam görünmüyordu. Öte yandan başka bir alternatifi olmadığı için bu riski almaya mecburdu. Tam kendini bıraktığı sırada dal çıtırdamaya başladı ve aynı anda zihninde yine yabancı görüntü ve sesler belirdi.

Büyük bir evden gelen ışıklar... Birinden kaçıyordu... Tuhaf bir ses... Ve düşme hissi...

Angela o an nefes alamadı. Bir hatıra daha karanlıktan çıkıp gelmişti ve bu durum onu sahiden çok rahatsız ediyordu. Keşke durup durup bunları yaşamasaydı. Dalın daha fazla dayanmayacağını fark eder etmez kendini ağacın çatal gövdesine attı. Sonra da yavaşça aşağı indi. Toprağa ayak basması yırtık bir monta ve dirseğinde bir sıyrığa mal olmuştu. Yerde soluklanırken kafasını allak bullak eden görüntüleri savuşturmaya çalıştı. Ancak az önceki görüntü ve seslerin hafızasını kaybettiği geceye ait olduğundan adı gibi emindi. Huzursuzluk ve korku konusunda kalbiyle aynı fikirde olan bilinci anı kırıntılarını anında perdeledi. Bu sayede hepsi çıkageldikleri karanlığı boyladı.

Şu an her şeyden daha önemli bir şey vardı; Mia...

Angela açık olan ön kapıyı yavaşça itti.

"Mia? Mia orada mısın? Ben Angela."

Evde saat tik taklarından başka ses yoktu. Her yer yine bir karış tozdu ve kedi sidiği kokusu dayanılmaz boyuttaydı. Aniden iki kedi yanına geldi. Miyavlayarak Angela'nın bacaklarına dolandılar. Angela usulca onları uzağa tekmeledi ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

merdivenlerden yukarı çıktı. Tüyleri diken diken olmuştu ve kalbi son hız atıyordu. Nasıl bir manzarayla karşılaşacağını bilmediği için kendisini en kötüsüne hazırladı.

"Mia?"

Hafif bir inleme... Angela sesin geldiği yöne koştu ve yatak odasının kapısını açtı. Mia buradaydı. Cılız bir gölge misali yatağın kenarına kıvrılmıştı.

"Mia ne oldu? Hasta mısın? Doktor çağırayım mı?"

Mia hayır anlamında kafasını salladı. "Ölüyorum..."

Angela dikkatle Mia'ya baktı. Her zamankinden daha zayıf ve solgun görünüyordu. "Sorun ne? Kalbin mi?"

"Kendimi çok takatsiz hissediyorum."

"Ne kadar zamandır yataktasın?"

"İki haftadır."

"Neden beni aramadın? Hemen gelirdim."

"Çünkü sen buraya gelene kadar öleceğimi düşünüyordum."

Angela Mia'nın oturmasına yardım etti. "Ne zamandır kendine bakmıyorsun? En son ne zaman yemek yedin?"

Mia omuz silkti. Gözlerini kaçırdığını görünce Angela daha da şüphelendi.

"Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin? Mesela bir sandviç?"

"Hayır," dedi Mia. "Evde yiyecek hiçbir şey yok." Elleri soğukta kalmış yavru bir kuş gibi titriyordu. "Uzun zamandır alışveriş yapmadım. Köye inemem. Orası pis insanlarla ve mikroplarla dolu..." Mia birden ürperdi.

"Böyle olmaz ama Mia, bir şeyler yemen lazım. Hem kedilerini de doyurmalıyız."

Mia'nın hüzün dolu göz bebekleri büyüdü. "Kedilerim! Benim zavallı bebeklerim! Ama... köye gidemezsem onlara nasıl mama alacağım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela sorunun ne olduğunu tam olarak anlamak amacıyla sorular sormaya devam etti. Anlaşılan Mia Noel'den önce dış dünyanın kendisi için güvenli olmadığına karar vermiş, dokuz hafta boyunca da evdeki malzemelerle idare etmeye çabalamıştı. Aşırı zayıflığının ve solgun benzinin temelinde besin eksikliği yatıyordu. İki gün önce evdeki son yiyeceği de bitmişti, kedileri de dünden beri beslenmemişti. Ama Mia şartlar ne kadar vahim olsa da alışverişe gitmemekte inat etmişti. Onu aksine ikna etmek de mümkün görünmüyordu.

Angela sonunda derin bir iç çekerek, "Senin için alışveriş yapmamı ister misin?" diye teklif etti.

Daha soru ağzından tam çıkmadan Mia yattığı yerde doğrulup, "Sahiden bunu yapar mısın?" diye sordu.

Angela yapması gereken diğer işleri düşündükten sonra sezonun yoğun olmadığını anımsadı. Neyse ki otelde şu an sadece bir müşteri vardı ve köydeki marketten alışveriş yapmaya zaman ayırabilirdi.

Alışveriş yaptıktan sonra motosikletini park ettiği yerde Doktor Moscopolos'a rastladı.

"İyi günler Angela. Uzun süredir seni görmüyorum." Doktor mahsustan kaşlarını çatarak, "Hastan iyileşti mi bari?" diye sordu. Mia konusunda espri yapıyordu.

Angela önce Mia'nın sorunlarının dile düşmesinden hoşlanmayacağını düşündü. Ama sonra doktorla olan hukuklarının eskiye dayandığını hatırladı ve bahsetmekte bir sakınca görmedi. "Aslına bakarsanız köyde çok fazla mikrop olduğuna kanaat getirip kendini eve kapattı." Elindeki alışveriş torbasını havaya kaldırdı. "Ben de kendisine yiyecek götürmekle görevlendirildim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Doktor Angela'nın koluna dokundu. "Sevgili kızım, sen ona karşı çok iyisin," dedi. "Aslında hiçbir hastalığı olmadığını biliyorsun. O çarpıntılar falan... Hepsini kendi yaratıyor."

"Kendini öleceğine inandırmış."

"Bu tarz vakaları daha önce de gördüm. İnsanlar bazen sırf öyle olacağına inandıkları için ölürler." Doktor kafasını salladı. "Yalnız Deli Mia onlardan biri sayılmaz. Çünkü o domuz kadar sağlıklı, yani endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum," dedi Angela, ancak bunda ne kadar dürüst olduğu tartışılırdı. Alışveriş torbalarını motosikletinin arkasına yerleştirdikten sonra yola koyuldu. Serin bir rüzgâr yanaklarına vuruyordu. Tepenin üstüne çıkınca köye ve kayalıkların oradaki otele baktı. Mia'nın evhamları tam da otelin yenileme çalışmalarına başlandığı sırada ortaya çıkmıştı. Acaba bu ikisi arasında bir bağlantı mı vardı? Mia hep zerre kadar umurunda olmadığını, evin tamamen değişmesinin onun için de iyi olacağını söylüyordu. Peki, ciddi miydi? Hastalık hastası olmasının ardında otelin gün geçtikçe farklı bir şeye dönüşmesinin mi payı vardı? İnşaatlar sadece otelin duvarlarını değil, Mia'nın hayatındaki en önemli hatıraları da mı yok ediyordu?

Angela motosikletten inip Mia'nın evine doğru yürüdü... Kayalıkların oradaki evde Mia'nın başına ne geldiğini hâlâ ölesiye merak ediyordu.

Ellie, Nancy McKenzie'nin kapanış performansı şerefine verdiği partiye gitmek istemiyordu. Aslında usulen de olsa davet edilmişti... Alkışlar sona erip seyirciler salonu terk etmeye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başlarken Nancy McKenzie sahne arkasında Ellie'ye dönüp, "Evimde bir parti düzenliyorum. Adresi vermemi ister misin?" diye sormuştu. Ellie de, "Hayır," diyerek reddetmişti. Gitmek istememesinin nedeni kadrodaki diğer oyuncuların hiçbiriyle arkadaş olamaması değildi elbette. Sonuçta bunca zamandır kendini diğer oyuncu ve çalışanlardan soyutlamayı o seçmişti. Asıl neden Nancy McKenzie'nin yaşadığı yeri görmek istememesiydi. Londra'da bütün kadroyu ağırlayabilecek kadar büyük bir ev... Bunu düşünmek bile kıskançlığını arttırıyordu. Nancy yetersiz bir sese sahip büyük bir yıldızdı. Öte yandan Ellie muhteşem bir sese sahip bir yıldız müsveddesi sayılırdı. Bu arada opera, sezonu uzatmaya karar vermişti. Yani bir süre daha düzenli bir geliri olmuştu. Fakat bu geceden sonra elinde hiçbir iş kalmamıştı. Geçinmek için bir iş bulmaya mecburdu; belki bir barda garsonluk ya da bir dükkânda tezgâhtarlık... Karar vermesi gereken asıl nokta hangi şehirde devam edeceğiydi. Münih'e giderse Penny Bright damgasından kurtulabilir, kendine iyi bir ajans bulur ve seçmelere katılabilirdi. Diğer yandan Londra'da kalması için Ivan gibi bir nedeni de vardı.

Ellie ve Ivan her perşembe düzenli olarak görüşüyorlardı. O gün Ellie'nin boş günüydü. Ivan çiçekler alıyor ve Ellie'yi akşam yemeğine çıkarıyordu. Ellie de ne kadar zevkli olduğu konusunda iltifatlar edip ailesi hakkında sorular soruyordu. Gecenin sonunda Ivan Ellie'yi evine bırakıyor, yanağına basit bir öpücük konduruyor ve haftaya perşembe yine görüşecekleri konusunda söz veriyordu. Noel'den beri her hafta aynı şey tekrarlanıyordu. Ellie Ivan'dan hoşlanmak konusunda önyargılı değildi. Çok nazik olmasını ve müzikle yakından ilgilenmesini etkileyici buluyordu. Fakat hayranlık ve takdirinin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

büyüyüp de başka bir şeye dönüşme ihtimalinden o kadar emin değildi. Ortak bir gelecekleri olacak mıydı? Olursa nasıl olacaktı? Bilmiyordu... İşin kötüsü Ivan bu konuda fazla ketum davranıyordu. Ellie'nin kafasında bir sürü soru işareti vardı. En basitinden şu an neydiler? Yani Ivan onun erkek arkadaşı mıydı? Galiba... En azından Ellie öyle olduğunu sanıyordu, fakat yakın bir ilişkileri yoktu. Yani bir çiftten ziyade okul bahçesinde oyun oynayan iki çocuğa benziyorlardı. Lord Ivan ve küçük opera yıldızı Ellie... Dışarıdan bakınca ideal bir çift ama gerçekte birbiriyle alakası olmayan iki farklı insan...

Sahne arkasındaki sohbet ve kahkaha sesleri dakikalar sonra azaldı. Oyuncular kostümlerini değiştirip Nancy'nin evindeki partiye gitmek üzere tiyatrodan ayrılmaya başladı. Ellie makyajını çıkarırken oyalandı. Ardından kostümünü özenle askıya astı. Andre bu gece açılış performansından sonra yaptığı gibi ziyaretine gelmemişti. Yani yeni bir rol teklifi falan yoktu. Etrafındaki bütün masalar rengârenk tebrik çiçekleriyle doluyken Ellie'ninkinde kurumuş bir yaprak bile yoktu. Birden oyundan hiçbir hatıra almadığını fark etti ve boş sahnenin oraya gitti. Program broşürlerinden bir tane aldıktan sonra tiyatronun ön kapısından çıkıp gitti. Hava çok soğuktu. Otobüs durağına doğru yürürken arkasından gelen ayak sesleriyle ürktü. Panikle arkasını dönünce çılgınlar gibi el sallayan Ivan'ı gördü.

"Ellie! Dur!"

Merakla geriye doğru yürüdü.

"Biz de sahne kapısında seni bekliyorduk," dedi Ivan ve Ellie'nin kucağına formu bozulmuş bir buket bıraktı. Soğuktan ağzından dumanlar çıkıyordu. Sokak lambasının loş ışığına rağmen Ellie Ivan'ın yanaklarının kızardığını fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biz derken?"

"Annem ve ben... Son performansını izlemek için geldik. Uzun süredir çıkmanı bekliyoruz." Usulca Ellie'nin kolundan tuttu. "Senin için de mahsuru yoksa annem seninle konuşmak istiyor."

"Tabii... Ama sıcak bir yerlere gidelim."

Tiyatronun hemen arkasında bir kafe bulup girdiler. Ancak Leydi Dovercourt ortamdan pek memnun kalmamıştı. Üstleri soyulmuş lamine masalar ve tozdan görünmeyen ahşap paneller pek de nezih değildi tabii... Ellie sonra bir şeye dikkat etti; Leydi Dovercourt'un bir kez bile bir şeyden etkilendiğini ya da bir şeyi beğendiğini görmemişti. Belki memnuniyetsiz ve küçümseyici ifade yüze yapışıp kalan bir şeydi. Palto ve şapkalarını asıp bir yere oturdular. Leydi Dovercourt zoraki bir tebessümle Ellie'ye bakarak, "Bu akşam çok güzel söyledin hayatım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Ellie. Yan gözle Ivan'a baktı, fakat o Ellie'nin bakışlarına karşılık vermedi. Masanın kenarını kurcalamakla meşguldü. Bir garson masaya gelip çay ve kahve siparişlerini aldı. Sonra üçü arasında rahatsız edici bir sessizlik meydana geldi.

Sessizliği bozmak isteyen Ellie, "Bu gece hava çok soğuk, değil mi?" dedi.

Leydi Dovercourt sabırsızlıkla iç çekti. "Ivan'ın sana sormak istediği bir şey var," diyerek konuyu değiştirdi. "Haydi, söyle Ivan."

Ellie çok şaşırmıştı. "Ivan?"

Ivan mahcup bir şekilde gülümsedi. "Ellie, bugün öğleden sonra annemle uzun uzun konuştuk. Ve düşündük ki... Yani ikimizin evlenmesinin en doğrusu olduğuna karar verdik."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evet, işte bu! Çok ciddi bir ortamda olmasaydı Ellie sevinçten kahkahalarla gülebilirdi. Ama sonra Dieter'i ve evlilik teklifini hatırladı. Araları gerginken yaptığını değil, hamile olduğunu düşündüğü sırada aldığı teklifi düşündü. O güne dair detaylar film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti; öğleden sonra güneşi, ipteki çamaşırları havalandıran rüzgâr, yaban çiçekleri... Yüreğinin derinlerinde oluşan bir burukluk, tuhaf bir keder içini sarmıştı. Sonra hemen kendini topladı. O günler geçmişte kalmıştı. Artık geleceğini düşünmek zorundaydı. Elini uzatıp Ivan'ın ılık elini tuttu. Neyse ki bir süredir beklediği bu soruya ne cevap vereceğini önceden planlamıştı. "Evet, Ivan, bence de bu en doğrusu..."

Ivan başını salladı. Ellie Ivan'ın teslimiyet hissiyle böyle bir şeye razı olduğunu fark etti. Zaten bunun çok da önemi yoktu. Önemli olan tek şey ikisinin de birbirine ihtiyacı olmasıydı. İnsanlık tarihinde zorunluluk yüzünden yapılan ilk evlilik onlarınki olmayacaktı.

Leydi Dovercourt kontrolü ele alıp planlarını anlatmaya başladı. "Altı aylık bir nişanlılık döneminden sonra küçük bir düğün töreniyle evleneceksiniz," dedi. "Lord Dovercourt'un ciddi sağlık sorunlarını düşünürsek ne uzun zaman bekleyebilir ne de gerginliğe ve endişeye dayanabilir."

Ellie ailelerine katılacak olmasının gerginlik ve endişe olarak adlandırılmasına alınıp alınmaması gerektiğini bilemedi. "Elbette, ailenizin planlarına uyum sağlamaktan mutlu olurum."

"Bu arada bana düğüne katılacak yakınlarının listesini vermelisin. Lütfen sadece aile bireyleri ve yakın arkadaşlar olsun."

Yakın arkadaşlar mı? Ellie'nin hiç arkadaşı yoktu ki... Bunun bir kusur, bir eksiklik olduğunu düşündü. İngiltere'ye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir pop yıldızı olarak adım atmıştı. Sonra da etrafı sığ ilişkiler, politik sohbetler ve güvenilmez insanlarla dolup taşmıştı. Opera dünyası desen... Başarısız albümünden sonra herkes onu acımasızca eleştirmiş, hor görmüştü. O da kendini tamamen soyutlamayı tercih etmişti. Aile kısmına gelirsek... Aslında annesinin akrabalarını davet edebilirdi. Bir keresinde Bea yenge ve Murray dayı bir gece onu sahnede izlemek için operaya gelmişlerdi. Gururdan gözleri yaşarmış ve gece boyunca güzel temennilerde bulunmuşlardı. Yani onlar aşk, sevgi, aile kavramı ve dürüstlüğe önem veren insanlardı. Ivan'la yapacağı mantık evliliğine bizzat şahit olmaları hoş olmazdı. Ellie anında onları düğüne çağırma fikrinden vazgeçti ve cevabını verdi. "Sorun değil Leydi Dovercourt, zaten davet edecek kimsem yok."

"Güzel, bu işleri kolaylaştırır. Tebrikler hayatım, umarım çok mutlusundur."

Ellie bu son cümleyi uzun uzun düşündü. Mutlu olmak... Bu sahiden de çok büyük ve parlak bir gelişmeydi. En azından artık çok zengin bir kadın olacaktı. Muhteşem bir evde yaşayacak, etrafında pahalı ve güzel şeyler olacaktı. Başını sokacağı bir dam ya da midesine girecek iki lokma yemek için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Artık insan gibi yaşayacak ve rahat bir nefes alacaktı ki bu mutlu olmak için son derece yeterli bir nedendi. Ivan o sırada elini sıktı. Ellie müstakbel kocasının yüz ifadesinden düşüncelerini okumaya çalıştı. Öncelikle hiç de mutsuz görünmüyordu, belki de o da Ellie gibi rahatlamıştı. Bu işin altından birlikte kalkacaklardı. Birlikte hareket edecek ve mevcut durumlarını iyileştireceklerdi. İkisi de istediğini aldığı sürece hiçbir sorun yaşamazlardı.

"Mutluyum tabii," dedi Ellie. "Hem de çok..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Jerry'nin oteldeki varlığı vazgeçilmez bir hâl almıştı. İnşaat işlerinin başında yöneticilik yapıyor, hatta zaman zaman ustalarla birlikte çalışıyordu. Mevsim değişip parlak güneş her yeri kasıp kavurmaya başladı. Angela Jerry'yi dışarıda üstsüz ve dudaklarının arasında bir sigarayla çalışırken görmeye çok alışmıştı. Oteli büyütme çalışmalarının iyi gitmesi Angela'yı çok mutlu ediyordu. Gerek mimari planlar gerekse inşa süreci çok başarılıydı. Onları ara ara zorlayan tek şey, Yunan ustalarla iletişim kurma konusuydu. Bir aksilik olmazsa sezon yoğunluğu başlamadan önce bütün inşaat işleri bitmiş olacak ve turistler yine gelmeye başlayacaktı. Aslında 'gelmekten' ziyade 'akın edecekler' demek daha doğru olurdu. İngiltere'de yayımlanan gezi dergilerinden birinde Yunanistan ve 'Mia'nın Yeri' hakkında çok güzel yorumlara yer verildiğinden beri Angela'nın telefonları susmak bilmiyordu. Bazen talep aşırı yoğun oluyordu ve hepsini kabul edemiyordu. Hatta bu yüzden Silas ekstra talep için tavernanın üstündeki bir odayı hizmete açmıştı. İşler hızla büyüyordu. Ekstra odalar daha fazla müşteri ve kazanç anlamına geliyordu. Jerry oteldeki işlere yardım etmek adına elinden geleni yapıyordu, ancak müşterilerin çok olduğu zamanlarda ikisi de yetişemiyordu. Bunun üzerine Angela yakın zamanda Silas'ın torunlarından Delia'yı sezon yoğunken çalışmak üzere işe almaya karar verdi. Bu arada Jerry mekânı dikey anlamda da büyütmek için planları çizmeye çoktan başlamıştı. Angela da sezon dışı yapılacak inşaat çalışmalarını nasıl finanse edeceğinin hesaplarını yapıyordu. Kaptan Lianis ek sefer düzenlemeyi kabul etmediği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

için Angela Nakşa ve Amorgos adaları arası sefer yapan feribotun kaptanıyla sezonun yoğun olduğu zamanlarda haftada bir kez Petaloudos'a da uğraması konusunda bir anlaşma yaptı. Lilika Stathakis'in kız kardeşi adaya taşındı ve Halki Sahili'nde kebapla dondurma satan ve geniş bir terası olan güzel bir mekân açtı. Kimseden geri kalmak istemeyen Silas da bir teras yaptırdı tabii. Bu tarz yerlere gerçekten ihtiyaç vardı aslında. Bazen adada iki düzineden fazla turist oluyordu ve bu insanların lezzetli yemek yiyebilecekleri yerlere ihtiyaçları vardı.

Angela'nın motosiklet filosu da hızla büyüdü. Jerry onları Paros Adası'ndan bizzat almıştı. Ayrıca bütün motosikletlerin bakımını da düzenli olarak o yapıyordu. Bunca işin arasında Angela'yı da ihmal etmiyordu. Haftada bir kez Angela'yı alıp baş başa biraz zaman geçirmeleri için sahillerden birine götürüyordu. Aşırı yoğun işlerden başını kaldırıp kendine zaman ayırmak hiç kolay değildi. Ama bazen durmak ve dinlenmek gerekiyordu. Neyse ki bunu ikisi adına da Jerry yapıyordu. Onun sayesinde Angela hem biraz nefes alıyor hem de en yoğun günlerde bile sağlıklı ve mantıklı düşünebiliyordu.

Maalesef hayatındaki her şey güzel gitmiyordu. Güzel gelişmelerin yanında can sıkan, tedirgin eden şeyler de oluyordu; gölgelerin arasından çıkıp gelen eski anılar gibi... O anları çok sık yaşamasa bile Angela'nın huzurunu kaçırmaya yetiyordu. Zihninde beliren hatıraların hepsi bölük pörçüktü. Bazen anlık kötü bir görüntü, bazen tuhaf bir his, bazen de yabancı bir yüz... Angela'nın en büyük korkusu parçaların bir gün bir araya gelip de bir bütün oluşturmasıydı. O gün hiç gelmemeliydi... Geçmişini tek bir parça hâlinde görmenin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bugünkü mutluluğuna mal olmasını istemiyordu. Bazı zamanlar bundan kurtulmak için kendi kendine küçük bir mantra mırıldanıyordu; *Unut, unut, unut*... Bu genellikle işe yarasa da anıları ve ortaya çıkma potansiyelleri konusunda mutlak bir kontrole sahip olamamak asabını bozuyordu.

Angela ve Jerry, Mia konusunda hiç anlaşamıyorlardı. Angela her hafta Mia için alışveriş yapıyor, evinde ona yemek pişiriyordu. Jerry ise bunca işin arasında böyle zahmetlere girmesini onaylamıyordu.

Konuşmalarından birinde Angela yine derdini anlatmaya çalışıyordu. "Ama Jerry, ben bu adada onu seven tek kişiyim. Onunla ilgilenmek zorundayım."

"Yalnız birinin nazını çekmek ona yardımcı olmak demek değildir. O hasta değil Angela. Gerekiyorsa dışarı çıkıp kendi alışverişini kendi yapacak. Bunu idrak etmesi ve sorumluluk alması lazım..."

Angela sevgilisinin Mia'yı anlamasını beklemiyordu. Aslına bakılırsa kendisi bile Mia'yı *neden anladığını* bilmiyordu. Fakat kalbinin derininden bir nokta onunla aynı şeyi hissediyordu. İşte, o nokta, dünyadan saklanmak istemenin, açık alanlardan ve insanlardan korkmanın, kalabalıklar içinde güvensiz hissetmenin ne demek olduğunu gayet iyi biliyordu. Çoğu zaman bilinci söylediklerini mantıklı bulmasa da sezgisel bir parçası onunla aynı dilden konuşuyordu.

Angela'yı kaygılandıran bir diğer şey de Jerry'ye giderek daha da âşık olmasıydı ve bu kaybetme korkusunu da beraberinde getiriyordu. Jerry'yi yavaş yavaş tanımaya ve anlamaya başlamıştı. Bir yanının ülke ülke gezmekten vazgeçmediğinin farkındaydı. Otele gelen müşterilerle gezip gördüğü yerler hakkında sohbet ederken gözlerinde bir hüzün belirdiğine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tanık oluyordu. Yollarda olmayı, yeni yerler görmeyi ne denli özlediğini görebiliyordu. Ancak Angela hayata onun gibi bakmıyor, onunla aynı şeylere heyecanlanmıyordu. Petaloudos'u, işini ve onu bağrına basan iyi kalpli ada halkını çok seviyordu. Jerry şimdilik mutlu görünüyordu ama bir gün... Bir gün gitmek isteyecekti. İşte bu yüzden Angela onu çok sevmemeye çabalıyordu. Ne kadar başarılı olduğuysa kocaman bir soru işaretiydi.

Ellie büyük bir yatakta, yumuşacık yorganın altında çıplak yatıyor ve banyodan gelen su sesini dinliyordu. Uzun ve yorucu bir gündü. Düğün törenleri tıpkı Leydi Dovercourt'un arzuladığı gibi olmuştu; küçük, sade ve Lord Dovercourt'u asgari seviyede endişelendirecek şekilde... Lord töreni sandalyesinden gururlu gözlerle izlemişti. Bahçe günün önemine uygun şekilde dekore edilmiş, peder onları altın rengi kurdelelerle süslenmiş beyaz bir çadırın altında evlendirmişti. Ellie lila rengi bir gelinlik giymiş ve saçlarını arkadan bol bir şekilde toplamıştı. Ivan ise İtalyan tarzı çok şık bir takım giymiş ve gözleriyle birebir aynı tonda mavi bir kravat takmıştı. Bütün davetliler çok uyumlu ve güzel bir çift olduklarını söylemişti. Hatta Ellie bile öyle olduklarına inanmaya başlamıştı.

Davetlilerin çoğu hiç tanımadığı kişilerdi; tok sesli adamlar, saç kremi ve pahalı parfüm kokan kadınlar... Herkes onu sıcak bir şekilde karşılamıştı. Hatta içlerinde onu Penny Bright olarak tanıyanlar bile vardı. Müzik kariyeriyle ilgili hikâyesini dinlemek için can atmışlardı. Ancak hepsinin ortak beklentisi evlendikten sonra işini bırakmasıydı. Yemek olarak kızarmış

BELONGS TO KAKTUS TEAM

et, küçük beyaz patatesler ve sanatsal bir şekilde tabağa konulmuş yeşil fasulyeler servis edilmişti. Meyveli ve katmanlı özel İngiliz tatlısının konyağı o kadar fazlaydı ki Ellie sarhoş olmaktan korkmuştu. Ivan'la sürekli yan yana oturmuşlardı. Birbirlerine bakıp mutlu mutlu gülümsemişler ve davetlilerin iyi dileklerini büyük bir nezaketle kabul etmişlerdi.

Ve sonunda akşam olmuştu. Ağustos ayı olduğu için hava çok geç kararmıştı. Bütün davetliler gitmişti. Etrafta sadece Ivan'ın kuzeni Cornelia, sinsi kocası Bernie ve bahçeyi toplayan hizmetliler vardı. Yorgunluktan ölmek üzere olan Ellie bir yandan çalışanları izlemiş, bir yandan da yatıp dinlenme hayalleri kurmuştu. Ivan ise bu sırada gamsız bir şekilde kuzeni ve kocasıyla sohbet etmişti.

Cornelia buz gibi eliyle Ellie'nin bileğinden tutarak, "Mutlu musun hayatım?" diye sordu.

"Evet," dedi Ellie göz ucuyla Ivan'a bakarak. Ivan Bernie'yle koyu bir sohbete dalmıştı.

"Ah, onları merak etme. Hep böyle gevezelik ederler." Cornelia şampanya kadehini eline aldı. Boş olduğunu görünce tekrar masaya bıraktı. Yüzü parlak ve kırmızıydı. Keskin hatlı saç modeliyle neredeyse bir erkeğe benziyordu. "Sanırım birazdan onları durdurmamız gerekecek. Yalnız bu arada sana söylemek istediğim bir şey var tatlım."

"Nedir?"

"Aşk çok değerlidir," dedi Cornelia. "Lütfen ona karşı iyi ve nazik ol."

"Elbette öyle olacağım."

"Onun da sana karşı son derece kibar ve sevecen olacağından şüphem yok. Bir parça sevecenlik ve iyi tavır çok büyük etkiler yaratır, uzun vadede çok faydalı olur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ivan konuşmalarının arasına girip, "Karıma yine ne tür saçmalıklar anlatıyorsun Nellie?" diye takıldı.

Cornelia muzip bir şekilde gülümseyerek, "Kadınsal mevzular," dedi. "Bernie'yle saatlerdir konuştuğunuz erkek konularından çok daha ilginç şeyler diyebiliriz."

Ellie esnedi. Sonra uyması gereken görgü kurallarını hatırlayıp kendine mani olmaya çalıştı.

Bernie, "Gitme vaktimiz geldi," dedi.

Bernie ve Cornelia'yla vedalaşıp onları yolcu ettiler. Ellie hâlâ Cornelia'nın sevecenlik ve iyilik konusunda söylediklerini düşünüyordu. Bunlar çok basit gibi görünseler de muazzam sonuçlar doğurabilecek kadar güçlü tutumlardı. Eğer Ivan'la birbirlerine karşı iyi, kibar ve sevecen olmayı başarabilirlerse, belki de gerçek tutkunun yokluğunu telafi edebilirlerdi. Ivan'ın peşinden odalarına yürürken kendisini bu düşünceye alıştırmaya çalıştı.

Yatak odasına giderken Lord Dovercourt onları oturma odasına çağırdı. Yaşlı adamın morali çok iyiydi. Oğluyla gelinini birkaç kadeh konyak ve gençlik dönemine ait sayısız hikâyeyle ağırladı. Saat on bire doğru Leydi Dovercourt kocasını yatma vaktinin geldiği ve yeni evli çiftleri yalnız bırakmaları gerektiği konusunda ikna etti.

Onlar gittikten sonra garip bir sessizlik oldu. Ivan Ellie'ye dönüp, "Biz de yatsak iyi olur," dedi.

Ellie başıyla onayladı. Bugüne dek aralarında öpüşmekten öte bir şey yaşanmamıştı. Onlar da tutkunun zerresini içermiyordu. Ama bu gece onların ilk gecesiydi ve bu gidişatın değişmesi gerekecekti. Ellie kendisine tahsis edilmiş şık yatak odasına doğru ilerlerken yaşayacakları şeyin görev icabı yapılandan biraz daha anlamlı olmasını diliyordu. İki insan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

arasında arzunun sonradan da oluşabileceğine, yabancılık hissinin birbirlerinin bedenlerini keşfederken yok olacağına ve bu hissin yerini sıcak bir huzurun alacağına inanmak istiyordu. Ivan duş alırken soyunup yorganın altına girdi ve beklemeye başladı. Sonra da kocası beline sardığı havluyla banyodan çıktı.

Oda karanlık sayılırdı, sadece banyo kapısından azıcık bir ışık sızıyordu. Ivan belindeki havluyu çıkarıp yatağa girdi. Ardından Ellie'yi soluk renkli ve kıllı göğsüne doğru çekti.

"İyi geceler Bayan Hamblyn," dedi.

"İyi geceler saygıdeğer lordum."

Ivan tebessüm ederek, "Henüz değil," diye ekledi.

Ellie kendisine dair ufacık bir arzu belirtisi görmek amacıyla Ivan'ın gözlerine baktı. Ivan'ın teni soğuktu, bacakları da uzun ve cılız. Parmaklarını yavaşça Ivan'ın kaburgalarının üstünde gezdirdi. Ivan ürperdi. Ellie daha sonra elini Ivan'ın karnından aşağı, bacaklarının arasına doğru kaydırdı. Ivan hâlâ sertleşmemişti. Yavaşça Ivan'ın penisini sıvazladı. Ancak hiçbir etkisi olmuyordu.

Ivan Ellie'nin elini çekti ve onu kendisine doğru çevirdi. Dudakları buluştuktan sonra Ivan'ın dili Ellie'nin ağzında bir yolculuğa çıktı. Ellie Ivan'ın elini alıp göğüslerinin üstüne koydu, ancak Ivan'da hâlâ sertleşme belirtisi yoktu. Dakikalar geçtiyse de hiçbir şey olmuyordu.

Ivan sert bir hareketle kendini çekip, "Kahretsin!" dedi ve sırtını döndü. Birden aralarında büyük bir vadi oluşmuştu.

Ellie temkinli bir ses tonuyla, "Ivan?" dedi.

Ivan yüzünü tekrar dönüp Ellie'nin saçlarını okşadı. "Ah Ellie, özür dilerim. Ben sadece... Bu işte pek iyi değilim... Yani neden sen değilsin. Sen çok güzel bir kadınsın hayatım ve sana çok değer veriyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellie ne söyleyeceğini bilemediği için sessiz kalmayı tercih etti.

"Haydi, bu gece sadece sarılıp uyuyalım. Uzun bir gün oldu."

"Madem öyle istiyorsun."

"Ellie, senin istediğin şeyin de bu olduğunu biliyorum." Ivan Ellie'yi kendisine doğru çekti ve alnından öptü. "Bu işi daha sonra hallederiz."

Kahvaltıdan sonra Ivan birkaç iş görüşmesi yapmak üzere ortadan kayboldu. Ellie de tek başına yürüyüşe çıktı. Güneş gökyüzünde ışıl ışıl parlıyordu. Peri mağarasının çevresi bezelye çiçekleri, çan çiçekleri ve nergislerle sarılmıştı. Salkım söğüde yaslanıp parmak uçlarını ağacın kabuğunda gezdirdi. Bir gün bu ağaç da onun olacaktı... Nedense bu sabah bu düşünce içinde derin bir boşluk hissi yaratıyordu. Sanki şu an ve buradaki her şeye sahip olacağı o gün arasında katedilmesi imkânsız, engin bir mesafe vardı.

Birinin, "Ellie?" diye seslendiğini duydu. Bu Ivan'dı... Uzaktan gelen sesi yaz rüzgârına karışmış bir fısıltı gibiydi.

Ellie patikaya doğru yürüyüp, "Buradayım!" diye bağırdı.

Ivan'ın gelmesi biraz zaman aldı. Ellie'nin yanına vardığında yüzünde samimi bir gülümseme vardı. Ellie'den gerçekten hoşlanıyordu ve bu durum dün geceki fiyaskoyu daha da anlaşılmaz kılıyordu.

Ellie, "İşlerini bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Aslına bakarsan bu sabah eski bir arkadaşımla çok önemli bir konuşma yaptım. Adı Louis Decaux... Senden bahsettik, umarım sakıncası yoktur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benden mi?"

Ivan başını salladı, ancak nedense Ellie'nin gözlerine bakmıyordu. Ağaçların yaprakları rüzgârla hışırdarken Ellie'nin merakı katlanarak artıyordu.

"Evet, Louis'in eğlence ve sanat sektöründe faaliyet gösteren bir ajansı var, uzmanlık alanı da opera şarkıcıları. Onlara Avrupa'nın değişik yerlerinde farklı iş imkânları sağlıyor."

Ellie konunun nereye bağlanacağını tahmin edebiliyordu. "Anlıyorum."

"Fazla bir şey söylememe gerek kalmadı. Seni işe almak istiyor. Kısa sürede bir iş bulabileceğinden son derece emin, yalnız İngiltere'de olmayacak. Bu arada başlarda küçük rollerle yetinmeyi kabul etmen gerekiyor. Üstelik nereye gidersen git çok şık ve lüks bir yerde kalmanı sağlayacağım."

Ellie Ivan'a kendisini Louis'le neden daha önce tanıştırmadığını sormadı. Fakat Louis'in eski bir arkadaştan ziyade ihtiyaç hâlinde temasa geçilen bir iş bağlantısı olduğundan kuşkulandı. Büyük olasılıkla da kuşkularında haklıydı. Ivan'ın gücüne ve parasına hayran, bir telefonla taleplerini yerine getiren bir tanıdık, belki de bir maşa... Birden aklına Andre'nin içinde bulundukları sektör konusunda söyledikleri geldi. Andre de haklıydı; bu işlerde nasıl şarkı söylediğinden çok kimleri tanıdığın önemliydi.

"Ama yurt dışına gidersem... Yani bu ailenle sorun yaşamana sebep olmaz mı?"

"Onların haberi olmayacak tatlım. Hatta Noel ve doğum günlerinde buraya döndüğün sürece ruhları bile duymayacak."

Ellie Ivan'ın son derece pratik çözümü karşısında ona bir kez daha hayran oldu. Aniden içgüdüsel olarak kollarını Ivan'ın boynuna dolayıp onu öptü. Bu hareketi beklemeyen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ivan önce şaşırdıysa da sonra Ellie'nin öpücüklerine karşılık verdi.

"Teşekkür ederim Ivan," dedi Ellie sevinçle. "Sen giderek daha muhteşem bir koca oluyorsun."

"Sanırım düğüne gelen davetliler bizim hakkımızda haklıydılar Ellie. Biz güzel ve ideal bir çiftiz, sadece onların bildikleri çiftlerden biraz daha farklıyız." Ivan Ellie'nin elini tuttu. "Haydi gel, annemle babama hoşça kal diyelim. Londra'ya dönmek üzere yola çıksak iyi olur."

Yeşilliklerin arasında uyumlu adımlarla yürüdüler. Ellie'nin aklı da kalbi de hayallerle doluydu. İlk kez kendini bu kadar umutlu hissediyordu ve Ivan'la evlendiğine hiç pişman değildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

1981

Parti vermek için harika bir gündü. Eylül ayıydı. Gökyüzü bulutsuz ve parlaktı. Alacakaranlık vakti olmasına rağmen hava hâlâ sıcacıktı. Denizden esen meltem otelin önündeki fenerleri sallıyor ve zincirler ritmik olarak duvara çarpıyordu. Angela her zamanki gibi çok meşguldü. Bir sürü iş onu bekliyordu; etler, kalamar dolmaları ve humuslar için servis tabağı ayarlamak, şarapları taşıtmak, telefonlara bakmak, geleli iki gün olmasına rağmen dört tane havlu kirletmeyi başaran Lübnanlı adam için havlu temin etmek... Kısaca işler bitmiyordu, bitmezdi de... Ama bunlar heyecan verici, keyifli şeylerdi ve nefes alamayacak kadar yoğun olmak Angela'yı mutlu ediyordu. Bu akşam önemli bir akşamdı... Bu akşam uzun zamandır verdiği emeklerin bir nevi karşılığı, daha doğrusu kutlamasıydı.

Sezon yoğunluğu geçtikten sonra otelle ilgili yenileme çalışmalarının ikinci fazı tamamlanmıştı. Artık Mia'nın Yeri'nin yepyeni bir katı daha vardı. Tüm bunları öngören Jerry de şu an yeni boyanmış son panjuru takıyordu. Artık otel revaçta bir turistik mekândı ve her hafta yeni rezervasyonlar alıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Müşteri talebini karşılamak için yeni personel bile almıştı. Artık tam zamanlı çalışan üç elemanı ve yarı zamanlı çalışan bir aşçısı vardı. Aşçıyı sadece kahvaltı servisi için görevlendirmişti. Ayrıca son iki haftada Mia'nın Yeri'nin son dokunuşları tamamlanmış ve otel harika bir yere dönüşmüştü. Öncelikle mutfak çok değişmişti. Aynı anda yirmi sekiz kişiye kahvaltı hazırlayacak şekilde planlanmış ve bir sürü ocak eklenmişti. Sonra yemek odasını genişletmek için ferah bir teras yapılmıştı. Kayalıkların tam tepesindeki teras masmavi sulara bakıyor ve püfür püfür esiyordu. Burası kutlama ve parti yapmak için ideal bir yerdi, onlar da bunu değerlendiriyordu.

Müzik, rengârenk ışık ve süsler, sohbet, kahkaha, sıcak ve leziz yemekler... Elbette insanın ruhuna ve ciğerlerine iyi gelen mis gibi deniz havası... Özetle insan burada içmeden sarhoş olabilirdi. Tabii, gerçek bir parti alkolsüz olmazdı. Jerry diğer adalara ve ana karaya yaptığı seyahatlerden birinde bir sürü şampanya almıştı. Hatta onları getirirken Kaptan Lianis'le yumruk yumruğa gelmişlerdi. Jerry tekneye binerken bir tane yolcu bileti almış ve alkol kolilerini de oturma bölümlerine koymuştu. Kaptan Lianis altı koliden fazlasının kargo sınıfına gireceğini söyleyip nakliye için ekstra ücret talep etmişti. Sonunda aralarında anlaşmışlardı. Hatta Kaptan Lianis hizmetinin karşılığını altı şişe şampanya olarak almaktan memnun bile oldu. Zaten Jerry'nin her türlü insanı etkileyebilme konusundaki akıl almaz yeteneği, Petaloudos'ta efsane hâline gelmişti. Herkes onlardan bahsediyor, yaşlı kadınlar aralarında adanın evlatlığı sayılan iki gencin olası düğünlerini konuşuyorlardı. Bu dedikodular Angela'nın bile kulağına gelmişti. Ancak o, bu tarz bir şeyi ihtimal dâhilinde bile görmüyordu. Jerry'yi çok seviyordu ve onun da kendisini sevdiğini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

biliyordu. Ancak Jerry'nin evlenilecek türde adamlardan biri olmadığına inandığı için evlilik konusunu bir kez bile açmadı. Bu arada bu konu Jerry tarafından da gündeme getirilmedi.

Angela birkaç dakikalığına terasın akordeon kapısının önünde durdu. Görünen o ki ada halkının yarısı partisindeydi. Kimi dedikodu yapıyor, kimi şakalaşıyor, kimi de Jerry'nin kaliteli şampanyalarını kadeh kadeh götürüyordu. Angela kadehindeki şampanyadan bir yudum alırken kalabalığın içinde Mia'ya bakındı. Geleceğini sanmıyordu gerçi ama... Onu davet ettiği için içinde küçücük de olsa bir umut vardı. Mantık olarak Mia'nın Yeri adına verilen bir partinin Mia'sız olmaması gerekirdi. Neredeyse yıllardır oteli görmemişti. Evinden hiç çıkmıyordu. Dahası üst kattaki odaların penceresinden oteli görmemek adına pencerenin önüne büyük bir ağaç dikmişti. Acaba biraz olsun merak etmiyor muydu?

Birden sıcak bir çift el beline dolandı. Jerry yanağına bir öpücük kondurdu. "Eğleniyor musun?" diye sordu.

Angela sevgilisine yaslandı. "Evet, çok... Çok güzel bir gece..."

Jerry Angela'nın elini sıkarak, "Öyle," dedi. "Biraz daha şampanya getireyim mi?"

"Aslında içmesem daha iyi... Ya müşterilerden birinin acil bir durumu olursa?"

Jerry Angela'nın endişelerini savuştururcasına elini havada salladı. "Haydi ama, bu senin partin... Kendini biraz rahat bırak." Jerry Angela'nın cevabını bile beklemeden içki getirmeye gitti. Angela gözleriyle onu takip ediyordu. Aniden parti ışıklarının dışında, karanlığın içinde tanıdık bir silüet gördü.

"Mia?" diye seslendi ve kalabalığı yararak ona doğru yürüdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mia kararsız bir ifadeyle dikiliyordu. Solgun ve zayıf yüzü, fal taşı gibi açılmış gözleri ve tereddütlü ifadesi her zamanki gibi çok tuhaftı. Angela dirseğinden tutup onu partiye doğru çekiştirdi. "Bunu başarabilirsen beni çok mutlu edersin. Haydi gel! Neler yaptığımızı sana da göstermek istiyorum."

Mia panikle, "Hayır," dedi. "Oraya giremem, ben... Yapamam..." Mia'nın gözleri birden yeni çıktıkları kata kaydı. "Çok farklı görünüyor. Eski ev... O neredeyse tamamen yok olmuş."

Angela bir an duraksadı. Mia'nın sesi bu kez hüzünlüydü. Birden Mia'nın ruh hâlinin hava durumundan daha değişken olabileceğini hatırladı. Onu tedirgin etmemek için evin değiştirilmeyen bölümleri olduğunu söylemekten kaçındı. Sonuçta Mia defalarca kez evin baştan aşağı değişmesini ve eski anıların tamamen silinmesini istediğini söylemişti. "Beğendin mi?"

Mia birden Angela'ya döndü, gözlerinde kızgın bir bakış vardı. "Hiçbir şeyi beğenmedim. Hem neden beğenecekmişim ki?"

Angela bu sözleri doğal karşıladı. Mia'nın sıra dışı tarzına alışmıştı. "Sana bir kadeh şampanya getirmemi ister misin? Dilersen hep yanımda dursun. Bence insanların seni görmesinde fayda var. Sonuçta bütün bunlar senin cömertliğin sayesinde gerçekleşti."

Mia birkaç saniyeliğine aklı başında biri gibi baktı. Cılız bir şekilde gülümseyip kolunu çekti. "Ah güzel kızım, ben hiçbir şey yapmadım ki... Bunların hepsini sen kendi başına başardın." Angela'nın eline hafifçe vurdu. "Seninle gurur duyuyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela omzunun üstünden karanlık göğün altında ışıldayan otele baktı. "Ben de..." dedi. Döndüğünde Mia karanlığa doğru yürümeye başlamıştı. "Mia! Geri gel!"

Ancak Mia geri gelmedi. O sırada Jerry eliyle partiye dönmesini işaret ediyordu. Angela kendi kendine, "Hoşça kal Mia," diye fısıldadı ve partiye döndü.

Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu. Ortalık toplanmış, bulaşıklar yıkanmış ve her şey normal hâline döndürülmüştü. Angela sıcak bir duş alıp derin bir uyku çekmek için sabırsızlanıyordu. Jerry birden elinden tutup onu yemek masalarından birine oturttu. Çok ciddi görünüyordu.

"İyi iş Angela, aferin sana!" dedi.

"Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım."

"Olur mu? İşlerin beyni sendin, ben sadece kas gücü kısmına dâhil oldum."

Kahkahalarla güldüler. Saniyeler sonra Jerry durgunlaştı. "Angela dün kız kardeşimden bir mektup aldım. Bir bebeği olacakmış."

Angela konunun nereye bağlanacağını öngöremiyordu. Sakin ve dikkatli bir sesle, "Bu çok güzel bir haber," dedi.

Jerry birden ağzındaki baklayı çıkardı. "Eve dönmek istiyorum, yani Avustralya'ya..."

Angela'nın başından aşağı kaynar sular döküldü. Bunca zamandır Jerry'nin her an toplanıp gideceğini düşünerek yaşamıştı. Ama içten içe de ara sıra Petaloudos'a uğrayabileceği kadar yakında olmasını ümit etmişti. Ama Avustralya? Orası dünyanın öbür ucuydu... "Ama... Peki ya otel ne olacak? Buraya çok emek verdin?"

"Evet, her saniyesinden de büyük keyif aldım. Fakat burası benim değil, senin bebeğim. Hem ailemi çok özledim. Ağaç

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kokularım, saksağan seslerini... Kısaca evimle ilgili her şeyi çok özlüyorum."

Angela'nın kalbi buruldu. "Anlıyorum..."

"Benimle gelir misin?"

Angela aniden iki farklı yöne çekiliyormuş gibi hissetti. Kalbi can atsa da dudakları aksini söyledi. "Yapamam... Hayatımın son iki yılını oteli bu aşamaya getirmek için harcadım. Bunca şeyden sonra şimdi bırakıp gidemem."

Jerry yere baktı. "Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim."

Angela az önce söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu düşünmeye başladı. Belki de oteli satabilirdi... Ama satın alacak kişinin otelle birlikte Mia'nın sorumluluğunu da devralması gerekirdi. Bu dünyada bunu isteyecek tek bir insan olduğunu sanmıyordu.

"Sonsuza kadar orada kalmayabilirim," dedi Jerry bu kez. "Senin de bildiğin gibi henüz bir yere kök salmaya hazır değilim. Bana biraz zaman ver, olur mu? Bir ya da iki yıl... Belki geri dönebilirim."

Angela dönüp Jerry'nin güzel yüzünü avuçlarının arasına aldı. Onu şakağından öpüp, "Seni seviyorum," dedi. "Buraya dönebileceğine gerçekten inanıyorsan, seni beklerim."

Jerry gülümsedi. "Seni özleyeceğim Angela."

"Ben de seni... Hem de çok..."

Bir haftaya kalmadan Jerry gitti.

Ellie, kariyerinde büyük bir sıçrama yapan sanatçılar, bugün bir hiçken tek bir rolle yarın önemli biri oluveren şarkıcılar olduğunu çok duymuştu. Maalesef benzer tarzda bir kırılma anı onun başına gelmemişti. Hayatının fırsatını beklemek yerine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kolları sıvayıp var gücüyle çalışmaya koyuldu. Avrupa'dakiler bir zamanlar pop yıldızı olmasına zerre kadar takılmıyordu, hatta Penny Bright adını hiç duymamışlardı. Yani bu kez Penelope Bright olmak başarı yolunda ne bir avantaj ne de bir dezavantaj sağlayacaktı. Zaten buna da ihtiyacı yoktu çünkü o bir sürü değerli şeye sahipti. Harika bir ses, gençlik, güzellik... Hepsinden de önemlisi seçmelere katılmasını, lüks otellerde kalmasını ve bir ülkeden diğerine birinci sınıf yolculuk yapmasını sağlayan zengin bir koca... Avrupa'daki ilk performansını Bavyera Devlet Operası tarafından sahneye koyulan, Bach'ın bestelediği *St Matthew Passion*'da sergiledi. Onu o kadar beğendiler ki küçük rollerde oynaması ve büyük rollerin yedek oyunculuğunu yapması için bir sezonluk anlaşma yaptılar. Münih gençlik hayallerinin şehriydi; geniş ve güzel Marienplatz Meydanı, çan sesleri eşliğinde yapılan danslar, büyük ustaların eserlerinin sergilendiği müzeler, barok mimarisinin en güzel örneklerinden olan ve kuleleri gri göğe uzanan kiliseler... O sezon Puccini'nin *Tosca* isimli operasındaki Floria rolünü, Shakespeare'in *Romeo ve Juliet*'indeki Juliet rolünü ve Tchaikovsky'nin *Eugene Onegin* operasındaki Tatyana rolünü öğrenmişti. Fakat hiçbirini sahnede söyleyemedi. Georges Bizet'nin *Carmen* operasındaki köylü kızı Micaëla rolü o kadar alkış almıştı ki bu rol sayesinde Barselona'daki Büyük Lucie Tiyarosu'ndan yaz konserleri serisi, sonrasında da meşhur Dresden Staatskapelle müzik grubuyla resital verme teklifi aldı. Ajansı Louis onu garantiye almak için Covent Garden'daki operalardan birinin seçmelerine katılma fırsatı ayarladı, neyse ki Ellie'yle irtibata geçmediler. Buna çok mutlu oldu çünkü ruhunun ve sanatının yuvası İngiltere değil, Avrupa'ydı... İngiltere sadece yaşadığı ülkeydi. Bu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

arada sonbaharda Viyana Devlet Opera sahnesinde bir Verdi bestesi olan *Requiem*'de solo bir performans sergiledi. Ondan kısa süre sonra da Salzburg Festivali'nde Mozart'ın bestelediği *Sihirli Flüt* operasında Pamina rolü teklif edildi. Teklifi kabul edince sezonun kalanında Berlin'deki Deutsche Oper bünyesinde çalışabilmek için özel uçakla hemen Almanya'ya dönmek zorunda kaldı. Bu süreçte de seçkin bir semt olan Charlottenburg'da lüks bir dairede kaldı. Hem çılgınlar gibi alışveriş yapan zengin insanların arasında yaşıyor hem de geniş ön camından ağır hasar almış Kaiser Wilhelm Anıt Kilisesi'ne bakıyordu. Bu arada Berlin Duvarı meşhur ve gözde Kurfurstendamm Meydanı'ndan uzaklara, göz kamaştırıcı mağazaların ve refahın ötesindeki yaşamlara doğru heybetli bir şekilde uzanıyordu. Ellie Berlin'de çalışırken Seattle Operası'ndan da bir teklif aldı. Fakat Ivan Amerika'ya gitme konusuna hiç sıcak bakmamıştı.

Hatta o gün Ellie'ye, "Orası çok uzak, Avrupa'da kal," demişti.

O da saygılı ve kocasına itaat eden bir eş olarak onun lafını dinlemişti. Hayır... Aslında sadece sıradan bir eşti. Kariyer hedefleri için en iyi ihtimalle ayda bir kez gördüğü kocasından destek alan sıradan bir eş... Ellie'nin borcunu ödeyebilmesinin tek yolu da ulaşılabilir olmaktı. Olur da Ivan'ın ailesi oğullarının hâlâ evli olduğuna dair bir kanıt isterse karısı olarak yanında bulunmalıydı. Bazen bunun bir çeşit fahişelik olduğunu düşünüyordu. Tek fark asıl mesele olan cinsel birleşmeyi henüz halletmemiş olmalarıydı. Bu çok ironik bir durumdu. Sırrını anlatacak kadar yakın bir arkadaşı olsaydı, bu aralarında çok komik bir espri konusu olabilirdi. Ancak Ellie'nin kimsenin sevgisine ihtiyacı yoktu, özellikle de hayatının bu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

evresinde... Kalabalığın alkışları, seyirci sevgisi ve hakkında olumlu şeyler yazan eleştirmenler ona yetiyordu. Üstelik şu an büyük bir sınırın eşiğindeydi. Hâlihazırda küçük opera şirketlerinde büyük, büyük opera şirketlerinde de küçük roller oynamıştı. Artık ihtiyacı olan tek şey bomba etkisi yaratacak büyük bir roldü; Milano'daki La Scala Operası'nda ya da Paris Operası'nda Violetta veya Cio-Cio-San gibi büyük bir rol... O zaman hayallerini kurduğu o yola adım atmış olurdu. Hem belki o zaman Ivan'ın parasına ihtiyacı da kalmazdı... Birden hislerinin çelişkiler kavşağına çıktığını fark etti. Belki de en doğrusu bunları düşünmemekti.

Sezonu Berlin'de tamamladıktan sonra kısa bir tatil için Londra'ya dönmeye karar verdi. Uçakta her zamanki gibi birinci sınıf koltukta oturuyordu. Suyunu yudumlarken şık giyimli bir adam yanına geldi.

"Affedersiniz, siz Penelope Bright mısınız? Opera sanatçısı?"

Ellie dik oturup güçlü görünmeye çalıştı. Adam kesin İngiltere'deki acımasız opera eleştirmenlerinden biriydi ve sanatıyla ilgili düşüncelerini söyleyecekti. Kendinden emin bir şekilde, "Evet," dedi.

"Adım David Wallace." Adam elini uzatırken Ellie adamın İngiliz aksanıyla konuşmadığına dikkat etti. En azından daha önce hiç bu şekilde konuşan bir İngiliz görmemişti. "Avustralya Operası'nda görevliyim."

Avustralya... Dieter'in taşındığı ülke... Ellie aklına gelen bu düşünceyi anında uzaklaştırdı. Artık onu düşünmemesi gerekirdi çünkü Dieter'in yepyeni bir hayatı, bir karısı ve bir çocuğu vardı. Onunla iletişime geçmek, hatta bunu aklından

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geçirmek bile yanlıştı. Ellie ana odaklanıp kibar bir edayla David Wallace'ın uzattığı eli sıktı. "Nasılsınız?"

"Sizi yazın Salzburg'da gördüm. Güzel, çok güzel bir performans sergilediniz. Acaba bizim operamızda şarkı söylemeyi düşünür müsünüz? Kuzey yarım kürede kış mevsimi yaşanırken harika bir yaz konserleri serisi düzenliyor olacağız. Duyduğum kadarıyla Gustav Mahler'in *Lied*'lerini* muhteşem söylüyormuşsunuz ve bunlar programımıza çok uygun eserler. Ajansınızı arayabilir miyim?"

Ellie ne söyleyeceğini bilemedi. Avustralya Operası dünyadaki en iyi ve en ünlü opera kurumlarından biriydi. Ancak Ivan'ın hoşuna gitmeyecek kadar uzak bir yerdi. "Bana kartınızı verir misiniz?" dedi Ellie. "Şu an size bir söz veremem, ancak bu konuyu eşimle konuşacağım. Belki yurt dışında biraz zaman geçirmeyi o da ister." Evet, neden olmasın? Belki de Ivan'ı güzel bir tatil için ikna edebilirdi. Kışın ortasında bol güneş ve altın sarısı kumsallar belki onu da cezbederdi.

David Wallace'ın uzattığı kartviziti çantasına koydu.

Sonunda uçak yere indi. Ivan her zamanki gibi onu havaalanında bekliyordu. Normalde Ellie'nin valizini alıp yanağına küçük bir öpücük kondururdu. Ama bu sefer hâlinde bir tuhaflık vardı. Önce Ellie'yi sıkıca kucakladı, sonra da kolundan tutup sakin bir köşeye çekti.

Meraklanan Ellie gülerek, "Ivan neler oluyor?" dedi.

Ivan ciddi ve resmî bir ses tonuyla, "Saygıdeğer Leydi Dovercourt," dedi ve saniyesinde ekledi. "Babam öldü..."

* Lied Almanca bir kelime olup, lirik içerikli kısa şiirlerin bestelenmesiyle yapılan şarkıları ifade eder. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

15 Mayıs 1982

Sevgili Jerry,

Gönderdiğin fotoğraflar için teşekkür ederim. Yeğenin çok güzelmiş! Sana gelirsek, fotoğraflarda gördüğüm kadarıyla saçlarını kestirmişsin. Maalesef beğendiğimi söyleyemeyeceğim. Galiba benim için hep uzun saçlı mağara adamım olarak kalacaksın. Bu arada yeni işin yüzünden mi saçlarını kestirdin? Tanrım, seni gömlek ve kravatla hayal edemiyorum. Yine de eğitimini aldığın işi yapıyor olmana sevindim.

Burada her şey aynı... Herkes adanın keyfini çıkarırken ben deli gibi çalışıyorum. Müşteriler sabahın üçünde temiz nevresimler istiyor ve Silas da sürekli şikâyet ediyor. Biliyor musun, daha geçen gün bana, 'Sen gelmeden önce burada her şey daha kolay ve basitti!' dedi. Düşünebiliyor musun, bunu turistlerden kazandığı paralarla Küba purosu tüttürmeye başlayan adam söylüyor! Bunu ona da söyledim tabii, gülmemek için kendini zor tuttu. Huysuz ve tatlı ihtiyar... Mia'yı sorarsan, kendisi gayet iyi. Sadece bu haftayı pankreas kanseri olduğunu düşünerek geçirdi. Bu hastalık fikirlerine nereden kapıldığını hiç bilmiyorum. Yine de onunla elimden geldiğince çok zaman geçirmeye özen gösteriyorum. Mia'nın kedilerinden biri geçtiğimiz hafta öldü ve bu acı kayıp Mia'yı çok üzdü. Hâlini görmeliydin, dakikalarca küçük bir kız çocuğu gibi iç çeke çeke ağladı. Ne yazık ki elimden saçlarını okşayıp, "Tamam, tamam," demekten fazlası gelmedi. Kendimi çok çaresiz, hiçbir işe yaramıyormuş gibi hissettim ve bu da beni çok üzdü. Biliyorsun, normalde onun yanındayken kendimi hep faydalı ve iyi biri gibi hissederim. Ama bu sefer öyle olmadı. Mia'nın acı çektiğini görmek, mutsuzluğuna

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çare olamamak beni kahretti. Her neyse, bahçede küçük bir çukur kazıp kediyi oraya gömdük. Ertesi gün Mia'yı küçük mezarın üstüne fide dikerken buldum. Bu çok büyük bir gelişmeydi! Ne zaman mantıklı bir şey yaptığını görsem içim rahatlıyor. Mia'nın iyi olması beni çok mutlu ediyor.

Neyse... Mektubumun başından beri sormak istediğim soruyu erteleyip sana hep buralardan bahsettim. Gelelim asıl konumuza... Keşke amcandan o araziyi almadan önce bana da danışsaydın. Boş bir hayale bir ton masraf yaptığını düşünmek beni çok üzüyor. Tamam, araziyi çok ucuz bir fiyata aldığını biliyorum... Yine de bu çok büyük bir yatırım. Her neyse olan olmuş sonuçta... Bu arada Coolum Sahili tam olarak nerede? Ailenin oturduğu yere yakın mı? Fotoğraflara dikkatle baktım ve şu kadarını söyleyeyim bir otel için bundan daha harika bir yer olamaz. Tüm bunların beni neden bu kadar ilgilendirdiğini de anlayabilmiş değilim ya... Ben burada kendimi tamamen işime adadım. Dürüst olmak gerekirse, senin de öyle düşündüğüne ve bir gün buraya döneceğine inanmıştım. Ancak şimdi görüyorum ki sen bambaşka bir şey istiyorsun. Bu hem beni çok huzursuz ediyor hem de ne yapmam gerektiği konusundaki kararsızlığımı arttırıyor. Galiba seni hâlâ erkek arkadaşım olarak görüyorum. Tanrım ne saçmalıyorum böyle... Ergenler gibi konuştuğuma inanamıyorum... Ama sen... Yani görünen o ki sen Avustralya'da yeni bir şeye başlıyorsun. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Senden uzun zaman önce vazgeçmem gerekiyordu ama yapamadım. Sen benim hayatımın aşkısın... Tek söyleyebileceğim bu! Şimdi senden bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Eğer ben oraya gelemezsem (ki gelmem imkânsız gibi görünüyor), senin ileride bir gün buraya dönme ihtimalin var mı?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sanırım mektubumu bir an önce bitirip postaya versem iyi olur. Aksi takdirde önümüzdeki haftaya kadar gönderemeyeceğim. Bana net ol ve çektiğim acılara bir son ver, olur mu?

Kucak dolusu sevgiler,

Angela

Ellie eteklerini özenle katlayıp büyük bavulun içine yerleştirmeye başladı. Ancak bu sefer sahneye çıkmak için Avrupa'ya gitmiyordu. Bu sefer yolculuk çok daha yakın bir yere, Sussex'teki Dovercourt Malikânesi'neydi... Ivan görünürde çok acı çeken yaslı annesini teselli etmek için oraya önceden gitmişti. Ellie'ye göre buna hiç gerek yoktu. Daha doğrusu Ellie kadının kederini hiç samimi bulmuyordu. Hatta ona göre Leydi Dovercourt hasta ve yaşlı kocası nihayet öldüğü için içten içe seviniyordu. Ellie eşyalarını toplama işini biraz ağırdan alıyordu. Çünkü Ivan Londra'daki evi kısmen boşaltacaklarını, belki aylarca geri dönemeyeceklerini söylemişti. Leydi Dovercourt'la birlikte yaşama fikri Ellie'nin pek hoşuna gitmiyordu. Ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Dovercourt Malikânesi'nin, kayınvalidesiyle her an burun buruna olmasını engelleyecek kadar büyük olmasını diliyordu. Bunlar yetmezmiş gibi bir de İtalya'daki iki iş anlaşmasını feshetmek zorunda kalmıştı. Ancak üçüncü ayın sonunda sabrının ve fedakârlığının karşılığı olarak Paris'teki yaz festivaline katılabilecekti.

Paris hayalleri kurarken kapı zili çaldı. Kendisini alacak araç bu kadar erken gelmiş olamazdı. Hemen saatine baktı, daha en az yarım saati vardı. Bavulların arasından geçip yatak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

odasından çıktı. Evin diğer kısımları bomboş ve sessizdi. Ivan mobilyaların üstünü çarşafla kapatmış, değerli tablolarını da depoya kaldırmıştı. Sürekli ayakaltında gezinen ya da kanepelerin üstüne atlayan Mimi de yoktu tabii. Ivan köpeğini de yanında götürmüştü. Ellie ön kapıyı açtı ve gelen kişinin kuzeni Linda olduğunu gördü.

Şaşkınlığını gizleyemeyen Ellie, "Ah!" dedi. "Şey... Seni beklemiyordum."

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi Linda. "Tam caddenin köşesinde bir seminere gelmiştim. Tanrım, haber vermeden uğramakla hata ettim. Keşke önce telefon etseydim..."

"Telefon hattını kapattırdık. Taşınıyoruz da... Yani kısa süreliğine." Ellie kapıyı ardına kadar açıp, "İçeri gel," dedi.

"Sana pasta getirdim," dedi Linda. Elindeki pasta kutusunu sehpanın üstüne koyup kırmızı ipek eşarbını çıkardı. "Bir fincan çay içebilir miyiz?"

Ellie İngilizlerin çay sevdasını oldum olası anlayamamıştı. O bulduğu her fırsatta kahve içmeyi seven biriydi. Ancak Ivan kahve makinesini de götürmüştü. Çayla idare etmekten başka çareleri yoktu.

Ellie Wallingham'daki aile ziyaretinden sonra kuzeni Linda'yı sadece iki kez görmüştü. Aslında şehre sık sık gelen Linda, onunla birçok kez görüşmek istemişti. Fakat Ellie her seferinde bir bahane bulup ondan kaçmıştı. Ya çok meşguldü ya da yurt dışında oluyordu... Ne yazık ki kuzeniyle görüşmekten kaçmasının gerçek sebebi bu değildi. Aslında Linda ve ailesinden utanıyor, kendini onlara karşı çok mahcup hissediyordu. Düğüne davet edilmemek annesinin ailesini çok üzmüştü, daha da önemlisi evlendiklerinden beri bir kez bile

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ivan'la ziyaretlerine gitmemişlerdi. Zaten Lord ve Leydi Dovercourt'un yanında birbirine deli gibi âşık karı koca rolü yapmak yeterince zordu. Aynı şeyi kendi ailesinin, birbirine gerçek sevgiyle bağlı olan insanların yanında yapamazdı. Böyle güzel insanların yanında çıkar evliliği yapan biri olarak kendini dünyadaki en yalancı ve hilekâr insanlardan biri gibi hissetmekten korkuyordu. Dürüst olması gerekirse, annesinin ailesini çok sevmişti. Hatta yaptığı hataları biraz olsun telafi edebilmek ümidiyle Noel, doğum günü gibi özel günlerde onlara pahalı hediyeler gönderiyordu. Öte yandan Ellie'nin kalbinde Linda'nın yeri başkaydı. O iyi bir insandı... O kadar iyiydi ki sürekli olumsuz cevap almasına rağmen kuzeniyle görüşmekte ısrar etmiş ve bir kez olsun Ellie'ye darılmamıştı.

Oturma odasına geçip üstü çarşafla örtülmüş koltuklardan birine oturdular. Ardından Ellie pastayı kesti.

"Ne güzel bir ev," dedi Linda. "Çok mutlu olmalısın."

"Evet," dedi Ellie.

Linda'nın heyecanlı, hatta telaşlı bir hâli vardı. Fakat hemen açılmadı. Önce bir süre İngiliz asilzadeleri gibi kucaklarında porselen çay fincanlarıyla kibarca oturdular. Sonra söz döndü dolaştı ziyaretinin nedenine geldi.

"Ellie, Malcolm hastanede."

Ellie ağzına yeni götürdüğü bir çatal dolusu pastayla donup kaldı. Ona göre üç kuzeni arasında hastalanma ihtimali en düşük olan Malcolm'dı. Yani gür sesi, geniş omuzları ve güçlü bedeniyle dışarıdan çok sağlıklı görünüyordu.

Linda yavaşça başını salladı. Göz pınarlarına üşüşen yaşları zapt edebilmek için dudaklarını sıktı. "Ciğerinde bir tümör var. Yarın ameliyata alacaklar ve doktor her şeye hazırlıklı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olmamızı söyledi. Belki bu illetin de üstesinden gelir, belki de... Belki de başaramaz..."

Ellie fincanını bırakıp Linda'nın elini tuttu. "Çok üzgünüm Linda. Peki, annenle baban bu zor durumla nasıl baş ediyor?"

"Annem neşeli görünmeye çabalıyor ama babam resmen yıkıldı." Linda başını öne eğdi. Ağlamamak için derin bir nefes alıp verdi.

Ellie'nin içinden Linda'ya sarılmak geldi. Ama sonra bunun uygun olmayabileceğini düşünüp vazgeçti. Onun yerine kuzenine, "Sorun değil Linda, ağlayabilirsin," dedi.

Linda cebinden çıkardığı buruşuk mendili burnuna bastırdı. Sonra omuzlarını dikleştirip Ellie'nin gözlerine baktı. Uzun süre gözlerini Ellie'den ayırmadı. Ellie içinde tuhaf bir duygunun filizlendiğini hissetti. Bu çok insanca ve samimi bir andı. Dieter'le ayrıldığından beri kimse gözlerine böyle bakmamış, kimse gözlerinden kalbine uzanan yola bir adım bile atmamıştı. O an yüreğinin ıssız bir köşesine ittiği duygular yüzeye çıktı; yalnızlık, pişmanlık, yuva hasreti... Duygularının ağırlığı altında ezilen Ellie, hemen gözlerini kaçırdı.

"Ellie," dedi Linda sonunda. "Sana bir şey söylemem lazım ve bu sende şok etkisi yaratabilir."

"Nedir?" diye sordu Ellie merakla. Kalbi bile ortamın gerilimini bölmemek için atmayı bırakmıştı sanki. Ellie yine korkunç bir haber duyacağını sandı. Korkusu, bir türlü unutamadığı geçmişini, yani fakirliğin ve ölümün acısıyla harap olduğu günlerini gözlerinin önüne getirdi.

Linda başını öne eğerek, "Senin bir kardeşin var," dedi.

Bu Ellie'nin duymayı beklediği son şeydi. Birden savunma mekanizmalarının hepsi devre dışı kaldı. Tek kelime konuşamıyordu... Bir şeyler söylemek istiyordu ama oksijeni

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tükenmekte olan balık gibi ağzını oynatmaktan başka bir şey yapamıyordu. Yüreğindeki gürültü ses olup dışarı çıkmıyordu.

Linda başını kaldırıp gözlerini yeniden Ellie'ye dikti. Ellie Linda'nın ona bakan gözlerindeki pişmanlığı gördü. Sonra diğer sözcükler Linda'nın dudaklarından hızla döküldü. "Bir kız kardeşin var Ellie... Bundan altı yedi yıl önce annemle babamın konuşmasına kulak misafiri oldum. Sana söylediğimi öğrenirlerse beni öldürürler. Ona ne olduğuna gelirsek... Sanırım o kısım annenle baban arasında bir şey. Galiba baban bir şey yapmış... Ama ne olduğunu bilmiyorum. Kısaca bir kız kardeşin var ve bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Ellie'nin aklında milyonlarca soru belirdi. Hepsini sormak istiyordu ama bu imkânsızdı. "Peki nerede? Kardeşim kim?" diye sordu. Ancak saniyesinde cevabı zaten bildiğini fark etti. Tabii ya... Bu dış görünüşlerindeki ve seslerindeki aşırı benzerliği açıklıyordu. Zaten bunca zaman kendisiyle gerçek Penny Bright arasında bir bağ olduğunu düşünmemek aptallıktan başka bir şey değildi.

Linda elini kaldırarak Ellie'ye sakin ve yavaş olmasını işaret etti. "Üzgünüm, ama ben de çok az şey biliyorum. Şu an nerede olduğu ya da adının ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Annemle babamın bildiğinden de şüpheliyim. Bildiğin gibi baban bu konuda onlara tek kelime etmezdi. Onu bırak, annenin ailesiyle konuşmasına bile izin vermiyordu."

Ellie arkasına yaslanıp uzun uzun düşündü. Bir kız kardeş... Kendi kanından canından bir insan... Acaba anne babaları aynı mıydı? Yoksa sadece ebeveynlerinden biri mi ortaktı? Annesi gizemli biriydi, belki de Penny'yi babasıyla evlenmeden önce doğurmuştu. Belki de babasının ona bu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

konudan bahsetmemesinin, annesinin akrabalarını sevmemesinin sebebi buydu. Evet, muhtemelen düşündüğü gibiydi.

Linda ayağa kalkıp, "Artık gitsem iyi olacak," dedi.

Dalıp gittiği düşünceleri bırakıp ana dönen Ellie, "Bir şey sormak istiyorum," diyerek onu durdurdu. "Bana bunu neden söyledin? Madem ailen öğrenmemi istemiyordu..."

Linda iç geçirdi. "Çünkü şimdi... kardeşimi kaybetme riskiyle karşı karşıyayım ve bu hayatımda yaşadığım en büyük acı. Sana söyledim çünkü kardeşler önemlidir Ellie. Söyledim çünkü bir kardeşin olduğunu öğrenmen gerektiğini düşündüm." Linda yaşlı ve umutsuz gözlerle omuz silkti. "Lütfen bu gece yatmadan önce Malcolm için dua et Ellie! Herkesin duasına ihtiyacımız var."

Ellie'nin babası kiliselere ve dini şeylere zerre kadar tahammül edemeyen asabi bir inançsızdı, bu yüzden hayatı boyunca bir kere bile dua etmemişti. Buna rağmen kuzeninin elini tutarak, "Dua edeceğim, söz veriyorum," dedi.

Linda ağlaya ağlaya çıkıp gitti. Pastası da çayı da yarım kalmıştı. Ellie kuzenini yolcu edip kapıyı kapattıktan sonra sırtını duvara yasladı. Eşyalarını toplamaya nasıl devam edecekti? Dünyası altüst olmuştu. *Bir kız kardeşim var...*

O sırada yine kapı zili çaldı. Bu sefer gelen kendisini götürecek aracın şoförüydü ve zamanlaması mükemmeldi. Dovercourt Malikânesi'nden önce uğraması gereken bir yer vardı.

Linda kız kardeşinin kim olduğunu bilmiyor olabilirdi, fakat bunu bilen bir kişi vardı ve Ellie o kişinin kim olduğunu biliyordu: George Fellowes...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuzuncu Bölüm

Cumartesi sabahı kapı zili çaldığında George insanların fikrini değiştirmek isteyen aşırı dinci gruplardan birinin geldiğini sandı. Kapıyı açıp onları defetme planları yaparken karşısında tanıdık bir yüz gördü. O an büyük bir şok yaşadı, kalbi kasılıp kalmıştı sanki... *Penny?*

George'un yüzündeki hayret ifadesinden düşüncelerini okuyan Ellie, "George, ben Ellie," diye belirtme gereği duydu.

George birden suratını ekşitti. "Meşgulüm," deyip kapıyı kapatmaya çalıştı.

Ellie ayağını eşiğe koyup kapının yüzüne kapanmasına mani oldu. "Bugün cumartesi George..."

"Gelmeden önce araman gerekirdi."

"O zaman beni görmeyi istemez ve reddederdin."

George Ellie'nin mantıksal çıkarımında haksız olduğunu söyleyemezdi. Kapıyı çok az araladı. "Seni içeri davet etmeyeceğim."

"İçeri girmek istemiyorum." Ellie başıyla kaldırım kenarına park etmiş gümüş renkli arabayı işaret etti. "Aslında başka bir yere gidiyordum. Burada konuşabiliriz." George'un

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bileğinden çekip evden çıkmasını sağladı. Sonra da onu evin önündeki basamaklardan birine, hemen yanına oturmaya ikna etti. Soğuk bir sabahtı ve trafik henüz yoğunlaşmamıştı. Yan bloktaki kafeden gelen kahvaltı kokuları insanın iştahını kabartıyordu. George mis gibi kokuları içine çektikçe kepekli mısır gevreğiyle yaptığı yavan kahvaltıyı düşündü.

Ellie çok oyalanmak istemiyordu. "Nasılsın?"

"Sanırım oldukça iyiyim..."

"Duyduğuma göre şu an Charlie Crowe'un menajerliğini yapıyormuşsun. Tebrik ederim. Noel'de parçası bir numara oldu."

"Charlie'nin menajeri falan değilim. Altı ay önce yollarımızı ayırdık." O an George'un içinden *hepsi senin suçun* demek geçti. Charlie Amerika çapında turneye çıkmak için çok hevesliydi. Ancak George böyle bir kariyer hamlesi için henüz çok erken olduğunu düşünüyordu. Yine de Charlie'yi kırmayıp eski bağlantılarıyla temas kurdu. Aradığı kişilerin yarısı Charlie konusunda kararsızdı, diğer yarısı da Penny Bright fiyaskosundan sonra George'a güvenemeyeceklerini söylemişti. Turne girişimi başarısızlıkla sonuçlanınca Charlie George'u, George da Charlie'yi suçlamıştı. Bu da yetmezmiş gibi Charlie George'un kıskançlığına tepki göstermişti. Aila kocasının bu hâlini sineye çekebilirdi ama Charlie kısa sürede yorulmuştu. Noel zamanı çıkacak farklı bir proje için EMI'yle anlaşma imzalayacakları sırada Charlie açık açık, "Buna ihtiyacım yok patron," demiş ve onu yarı yolda bırakmıştı. Özetle George yine hak ettiğine inandığı şeyi yaşamıştı.

"Anlıyorum... Ama eminim ki kısa sürede menajerliğini yapabileceğin yeni bir yetenek bulursun."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Aslına bakarsan iyi dilek kabul etme havamda değilim," diye tersledi George. "Neden lafı döndürüp dolaştırmayı bırakıp da asıl konuya gelmiyorsun?"

Ellie derin bir nefes aldı. "George, gerçek Penny Bright'la bir bağım olduğunu düşünüyorum ve bunun için çok geçerli bir sebebim var. Sanırım o benim... kız kardeşim."

George en ufak bir renk vermedi, bu hâliyle poker oyuncularına taş çıkartırdı. İçindeki duygu karmaşasını ve kafasındaki çelişkileri saklamak büyük başarıydı. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Çünkü kuzenim bana annemin bir çocuğu daha olduğunu söyledi. Yani onunla aramızdaki büyük benzerlik... Adam-akıllı düşününce, gerçek gün gibi ortada..."

"Bundan ne kadar eminsin?"

Ellie gülümseyerek kafasını salladı. "Hem hiç emin değilim hem de yüzde yüz eminim. Kuzenim sadece bir konuşmaya kulak misafiri olmuş, detayları o da bilmiyor. Bir türlü anlam veremediğim tek nokta zamanlama... Yani bildiğim kadarıyla Penny'yle aynı yaşlardayız. Babamızın ortak olduğunu bir an bile düşünmedim çünkü babam hayatta ondan vazgeçmezdi. Geriye sadece annemin yasak bir ilişki yaşama ihtimali kaldı. Bilemiyorum... Belki de babamla tanışmadan önce gayrimeşru bir çocuk doğurdu ya da... Bilemiyorum ama kardeşim Penny olmalı. Onu bulmak istiyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

George az önce duyduğu şeyleri düşünürken derin bir sessizlik oldu. Ellie'nin tahmini saçma değildi, hatta mantıklı bile sayılırdı. Ancak Penny'yi bulabileceğini hiç sanmıyordu. Sonuçta bunca zamandır o bulmayı başaramamıştı. "Hayır, seninle bu işlere kalkıştığımızdan beri ondan hiç haber almadım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gerçek adı Angela Smith, öyle değil mi?"

"Evet."

Ellie bir süre düşündü. "Smith... Çok yaygın bir soyadı."

"Doğru. Bu da demek oluyor ki şu an dünyanın herhangi bir yerinde olabilir: Afrika, Hindistan, Amerika... Yani onu bulamazsın."

"Seninle hiç iletişim kurmadı, değil mi?"

"Hiç."

"Eğer ararsa... Yani bir şey öğrenirsen bana haber verirsin, değil mi? Lütfen George!" Ellie başını öne eğip yere baktı. "Bu hayatta ondan başka kimsem yok."

"Olur mu, Ivan var."

Ellie gülümsedi, fakat George gülümsemesinin sahte olduğunu anında fark etti. "Ivan var tabii... Biz çok mutluyuz."

George kuşkuyla kaşını kaldırdı. "Seni yeterince iyi tanıyorum Ellie. Onunla neden evlendiğini biliyorum."

Ellie omuz silkti, az önceki gülümseme dudaklarından uçup gitmişti. "İstediğini düşünebilirsin. Diğer insanların evliliğimle ilgili düşünceleri zerre kadar umurumda değil."

Ellie'nin ses tonundaki kırılgan ve üzgün ifade George'un içine dokundu. Anlaşılan yollarını ayırdıktan sonra işler Ellie için de pek iyi gitmemişti ve onun da tıpkı George gibi sayısız pişmanlığı vardı. Ama sonra kendini topladı ve yüreği yeniden taş kesti. Onun için üzülecek hâli yoktu. Sonuçta bütün bunlar onun yüzünden yaşanmıştı. Bu onun seçimiydi.

Kapıya doğru gelen Aila, "George?" diye seslendi. Sonra Ellie'yi gördü ve ağzı bir karış açık kaldı. "Penny?"

"Merhaba Aila," dedi Ellie. "Ben de eve gidiyordum." Ellie ayağa kalkıp eteğini düzeltti. "Seni yeniden görmek güzeldi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George. Konuştuğumuz konuyla ilgili bir haber alırsan lütfen benimle de paylaş."

George, "Öleceğimi bilsem, herhangi bir konuda sana yardım etmem," demek istedi. Hatta bu cümle dilinin ucuna kadar geldi, fakat Aila'nın varlığı onu durdurdu. Zaten Aila son zamanlarda her hareketini inceliyor ve sık sık onu eleştiriyordu. Bir de Penny ve Ellie konusunda açık verip de kuşku bulutlarını üstüne çekmenin âlemi yoktu. Ellie'nin ardından baktıktan sonra Aila'ya döndü.

Aila, "Ne istedi?" diye sordu.

George, "İşle ilgili, önemli bir şey değil," diye geveledikten sonra Aila'nın yanından geçip eve girdi.

Aila da peşinden içeri girdi ve yüzünde onlarca soru işareti vardı. "Neden gelmiş? Yoksa onu tekrar kabul etmeni mi istiyor? Senin istediğin de bu mu? Hâlbuki ben tamamen bittiğini sanmıştım ve..."

George yüzünü dönüp yüksek sesle, "Sana önemli bir şey olmadığını söyledim," dedi.

"Bana bu şekilde bağırmana gerek yok."

"Bağırmadım," dedi George, ama aslında öyle yaptığını fark etti. Hatasını anlar anlamaz sakinleşti. "Özür dilerim. Penny Bright felaketi konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Onu yeniden görmek... Beni çok öfkelendirdi. Tekrar özür dilerim." Aila'yı kendisine çekip saçlarını okşadı. "Üzgünüm tatlım."

Aila başını kocasının göğsüne yaslayarak mırıldandı. "Neler olduğunu gerçekten anlamıyorum *Lemmikki*... İş hayatı böyledir. İnişler çıkışlar olur... Bu herkesin başına geliyor. Penny'yi kaybetmek seni neden bu kadar üzüyor?"

"Üzmüyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aila geri çekilip George'un gözlerine baktı. "O gittikten sonra çok değiştin. Sanki ruhuna başka biri girdi. Charlie'yle işlerin çirkinleşmesi... Hepsi Penny'den kaynaklanıyor."

George birden savunmaya geçti. Evlilikleri boyunca ilk kez Aila'ya sarılmak istemiyor, ilk kez ona yakın olmaktan rahatsız oluyordu. Ani ve sert bir hareketle Aila'yı kendinden uzaklaştırdı. "Olayları fazla abartıyorsun. Yapmam gereken işler var, stüdyoya iniyorum."

"Bugün cumartesi."

Ancak George karısına cevap vermedi. Kapıyı açtı, koşar adım merdivenlerden indi ve Aila'yı öylece orada bıraktı. Artık kalbine soğuk bir taş gibi oturan duygularıyla baş başaydı. Üşüyor, eziliyor ve acı çekiyordu...

Gökyüzü ile yeryüzü dün gece fırtına ve şiddetli yağmurla âdeta yıkanmıştı. Şimdi güneş yerlerdeki su birikintilerini kurutmakla kalmıyor, köydeki evlerin çatılarını kasıp kavuruyordu. Angela müşterilerin sabah kahvaltılarını hazırlama işini aşçıya verip Mia'nın evine doğru yürümeye başladı. Yanına Mia'nın bakması için bazı belgeler de almıştı. Mia'yı uzun zamandır tanıyordu ve geçen yıllar sayesinde bir şeyi iyi öğrenmişti; Mia sabahları daha sağduyulu biri oluyordu. Sanki gün ve getirdikleri onu tüketiyordu, hatta bu yüzden öğleden sonraları ve akşamları kafası allak bullak oluyordu.

Dün geceki şiddetli yağmur ve fırtına Angela'yı da uykusundan uyandırmıştı. Zaten başının üstündeki dam için endişelenen bir insanın böyle bir havada mışıl mışıl uyuması neredeyse imkânsızdı. Ne geceydi ama... Mutfak pencerelerinin zangır zangır sallanan panjurları, dolup taşan oluklar,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sular içinde kalmış teras... Neyse ki otelde büyük bir hasar meydana gelmemişti. Hatta her şeyin yolunda olduğunu gözleriyle gördükten sonra yatağına dönüp uyumaya devam etmişti. Tepeyi tırmanırken etrafına baktı ve dün geceki fırtınayı sandığından çok daha ucuz atlattığını gördü. Yerlerdeki kırık ağaç dalları, çatısındaki kiremitlerin bir kısmı uçan evler, her yere saçılan yaprak ve çöpler... Birden Mia'nın evi ne hâlde acaba diye düşünüp endişelendi ve adımlarını hızlandırdı. Kapının oradan eve şöyle bir baktı ve fırtınanın Mia'nın evine çok zarar verdiğini gördü. Çatıdaki bir sıra kiremitin neredeyse tamamı uçmuş, daha da kötüsü bahçedeki ağaçlardan biri devrilmişti. Zavallı Mia... Kim bilir onu nerede bulacaktı? Belki korkudan çocuk gibi bir köşeye sinmişti, belki de su akıtan noktaları bulmak için elinde fenerle çatıda geziniyordu. İkisinin de ihtimal dâhilinde olması ne garipti... Mia alışveriş poşetlerini eve rahatça sokabilmesi için Angela'ya da bir anahtar vermişti. Ancak Angela bir kez bile içeri yedek anahtarla girmemişti. Bunun bir nedeni Mia'nın her zaman evde olup Angela geldiğinde kapıyı açmasıydı. Diğer neden de Angela'nın bunu Mia'nm özeline izinsiz girmek gibi görmesiydi. Ancak galiba o anahtarı kullanmanın vakti gelmişti çünkü bugün saygı ve prensiplerden çok daha önemli bir şey vardı; Mia'nın canı... Elini cebine sokup anahtarı çıkardı ve yavaşça içeri girdi.

"Mia!" diye bağırdı ve sesi boş salonda yankılandı. Angela daha birkaç ay önce alt katı bir güzel silip süpürmüştü, fakat eski dağınık ve tozlu hâline dönmesi uzun sürmemişti. Mia'nın kedileri alt katta bir kolonun altına toplanmıştı. Normalde hep bahçede olan ve eve adımını bile atmayan yabani kedi bile bu kez arkadaşlarının yanındaydı. Kızgın ve şaşkın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerle Angela'ya baktılar, sanki onu ilk kez görüyorlardı. Angela telaşla üst kata koştu. "Mia? İyi misin?"

Hâlâ cevap yoktu. Aklına hemen Mia'nın en sevdiği yatak odası geldi. Odanın kapısını açtığında Mia'yı taştan bir heykel gibi pencerenin önünde dikilirken buldu. Pür dikkat bir şeye bakıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Mia?"

Mia dönüp Angela'ya baktı. Yüzü kireç gibiydi, göz altları koyu renk halkalarla çevriliydi ve üstünde hâlâ ipek geceliği vardı. Angela Mia'nın gece boyunca uyumadığını bir bakışta anladı.

"Ah Mia!" Mia'nın yanına gidip elini tuttu. "Keşke beni arasaydın, hemen gelirdim. Çok korktun mu?"

Mia tek kelime etmedi. Kafasını sallayıp yüzünü tekrar pencereye döndü. Angela kafasını uzatıp Mia'nın baktığı şeyi görmeye çalıştı. Ve saniyesinde jeton düştü... Bahçedeki ağacın devrilmesiyle Mia'yla kayalıklardaki ev arasındaki tek engel de kalkmıştı. Artık kaçmak istediği her şey gözlerinin önündeydi; ada, deniz, kayalıklar, ev... Angela konu hakkında yorum yapmak yerine Mia'yı pencerenin önünden uzaklaştırdı. Ardından panjurları kapattı. Sanki panjurlar kapanınca Mia onu hipnotize eden bir güçten kurtulup özgür kalmıştı. Pencereye arkasını dönüp yatağın kenarına oturdu.

Angela da hemen önüne çömeldi. "Mia, haydi alt kata inelim. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Burada baksam olmaz mı?" diye sordu Mia. "Çok yorgunum... Merdivenlerden inip çıkmak, aşağısıyla yukarısı arasında mekik dokumak beni çok yordu."

Bunun üzerine Angela yatağın üstüne, Mia'nın hemen yanına oturdu. "Aslında çok basit bir şey... Otelin önüne asmak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

için bir tabela yaptırıyorum. Paros'ta yetenekli bir sanatçı buldum, bana üç model çizdi. Senden sadece içlerinden hangisini beğendiğini söylemeni istiyorum. Yani seçimi sen yapacaksın."

Mia başta bunu kabul etmedi tabii, fakat Angela onun bu hâline alışıktı ve artık kendince yöntemler geliştirmişti.

Angela kâğıtları Mia'nın avucuna koydu. "İşte... Bence en güzeli ikincisi, sen ne düşünüyorsun?"

Mia kâğıtlara gelişigüzel baktıktan sonra Angela'ya geri verdi. "Mia'nın Yeri," diye mırıldanmaya başladı. "Mia'nın Yeri... Mia'nm Yeri..."

"Özellikle beğendiğin var mı?"

"Mia'nın Yeri denmesi hoşuma gitmiyor."

Angela çok şaşırdı. "Ama en başından beri adı bu... Herkes öyle biliyor."

"Orası artık benim yerim değil, orası senin. Orayı benim evim yapan, bana ait olduğunu gösteren bütün izler silindi." Ayağa kalkıp panjurları açtı ve otele bakmaya devam etti. "Adını değiştirmek zorundasın."

Angela birden üstünde büyük bir yorgunluk, hatta bezginlik hissetti. Yıllardır... Yıllardır aynı şeyi yaşıyordu... "Mia, otelin adını değiştiremem. Bütün gezi dergilerinde, turistik rehberlerde adı Mia'nın Yeri olarak geçiyor. Kısaca adı bu şekilde kalacak."

Mia ani bir hareketle Angela'ya döndü, gözleri alev alev öfke saçıyordu. "Hayır! Orası benim yerim değil ve adımın orayla birlikte anılmasını istemiyorum. Benim evim yok oldu, bunu kafana soksan iyi olur."

"Tabii, nasıl istersen," dedi Angela. "Her şeyi değiştirtiyorsun nasıl olsa..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, bunu hiç yapmadım. Buraya geldin, bana baskı yaptın ve dediğini yaptırdın. Bana hayır deme fırsatı bile tanımadın. Hepsi bir yana, yıllardır bana ödeme bile yapmadın!"

Angela sakinliğini ve ses tonunu korumaya çalıştı. "Nasıl yani? Sana her hafta düzenli ödeme yaptım. Bankaya gidip çekleri bozdurmadın bile."

Mia bir yandan, "Şuna bak! Görüyor musun?" diye bağırıyor, bir yandan da parmak eklemlerini sertçe panjura vuruyordu. Angela Mia'nın kendini incitmesinden korktu. "Bak! Sadece şuraya bak! Gördün mü? Orası Mia'nın Yeri değil, orası Angela'nın Yeri! Sen orayı benden çaldın!"

Angela derin bir nefes alıp sakin olması yönünde kendi kendine telkinlerde bulundu. Bir kere Mia dün gece hiç uyumamıştı. Muhtemelen yarın sabah bu saatlerde daha farklı düşünecek ve hissedecekti. Şimdi en doğrusu fevri olmak yerine onu kendi hâline bırakmaktı. Model çizimlerinin olduğu kâğıtları toplayıp sessizce gitmek için ayaklandı. "Yarın tekrar gelirim, biraz uyumaya çalış, olur mu?"

"Sakın bir daha buraya gelme!" diye bağırdı Mia. Ancak ne verdiği yedek anahtarı geri istedi ne de Angela'nın gerçekten gidip gitmediğini kontrol etmek için arkasına dönüp baktı. Sadece dikildi ve baktı... Geçmişin hayaletlerine, acılarının başkentine ve bir ömürlük sürgüne...

Angela kısa süre sonra Mia'yla olan tartışmalarını unutup kendini işlere kaptırdı. Ancak gecenin bir yarısı, yaklaşık saat iki civarı içine uykusunu kaçıran bir kurt düştü. Mia verdiği çekleri yıllardır nakde çevirmemişti ve Angela da bu konuya fazla takılmamıştı. Şimdi önemli bir sorunu vardı. Ya Mia çeklerin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hepsini aynı anda nakde çevirmeye kalkarsa? O zaman ne yapacaktı? Ticaret hukukunun buna izin verip vermediğini bilmese de bu büyük bir riskti. Mia hepsiyle bankaya giderse finansal açıdan dar boğaza girmesi kaçınılmazdı. Yatakta bir sağa bir sola dönüp evhamlarına yenisini ekledi. Bu şartlar altında gözüne uyku girmeyeceğini anlayınca kalkıp hesaplara bakmaya karar verdi. Evet, en doğrusu Mia'ya olan toplam borcunu hesaplamak ve banka hesabındaki tutarın borcu karşılayıp karşılamayacağını kontrol etmekti.

Hesap defterlerini alıp yemek odasına geçti. Bir yandan uyku akan gözlerini ovuşturuyor, bir yandan da loş ışık altında rakamları toplamaya çalışıyordu. Gözlerinden uyku akıyordu. Dakikalar sonra zihni yavaşladı, gözleri ağırlaştı. Odaklanmakta zorlanınca biraz kestirmeye karar verdi. Kollarını masanın üstüne koydu, alnını da kollarına dayadı. Azıcık uyusa kafasını toplayabilirdi. Sadece birkaç dakika...

Aniden bir şey onu uyanırdı. *Bu da neyin nesi?* Ayak sesine benziyordu ama uyku sersemi emin olamıyordu. Belki de müşterilerden biri tuvalete kalkmıştı? Sorusunun cevabını saniyeler sonra aldı. Çatırtı sesi, bir patlama ve dumanlar...

Yangın...

Kalkıp koridora koştu. Dumanlar mutfağın her yerini sarmıştı ama hiç alev göremiyordu. Ardından girişe koşup kapıyı açtı. Parlayan alevler, keskin gaz yağı kokusu... Otelin yeni yapılmış doğu kanadı alev alev yanıyordu.

Var gücüyle, "Uyanın! Kalkın çabuk!" diye bağırmaya başladı. "Herkes kalksın! Yangın var!"

Birkaç saniye sonra insanlar çığlık çığlığa koşuşmaya başladı. Angela ana anahtarı bulup bütün kapıları ardına dek açtı. Parlak alevler insanın gözlerini kör ediyordu. Müşterilerinden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

birini odasında mahsur kalmış bir hâlde buldu. İngiliz genç kız dumanlarla baş etmeye çalışıyordu. Alevlerin koridordan odalara yayılması an meselesiydi. Angela sürekli öksürüyordu, o kadar ki dumandan akciğerleri parçalanmak üzereydi. Genç kızı kolunun altına alıp güvenli bir şekilde odasından çıkardı. Koridordaki insanlar bağırıp çağrışıyordu. Duman gözleri yaktığı için bir adım sonrasını görmek mümkün değildi. İçeride kaldıkça da boğulma tehlikesi artıyordu. Pencerenin camı içeri doğru kırıldığı için her yerde cam parçaları vardı. Angela panik hâlindeydi, yürümekten başka ne yapacağını bilemiyordu. Bir adam koridorda bekliyordu. Bu Lilika Stathakis'in erkek kardeşlerinden biriydi, bir haftalığına gelmişti. Bağırarak Angela'ya Yunanca bir şeyler söyledi. Fakat Angela ne dediğini anlayamadı. Genç kızı adama teslim edip diğer odaya koştu. Neyse ki kapı açıktı ve içeridekiler çoktan çıkmıştı. Sonra herkes koşarak merdivenden inmeye başladı. Müşterilerin hepsi hızla kaçmaya çalışıyordu. Angela polisi aramak için telefona koştu ama hat kesikti.

Yunan adam omzunun üstünden Angela'ya bir kez daha bağırdı ve Angela bu kez ne demek istediğini anladı. "Dışarı çık! Dışarı çık! Bütün odalar boşaltıldı..."

Sonra büyük bir çatırtı sesi daha duyuldu. Doğu kanadının çatısının tamamen yandığını görünce donup kaldı; emekleri, işi, bütün hayatı oradaydı...

"Haydi! Acele et! Dışarı çık!" Adam Angela'yı omzundan tuttuğu gibi çekiştirdi. Onun sayesinde Angela alevlerle dolu binadan dışarı çıktı.

Müşterileri yaklaşık üç yüz metre ileride toplanmış, korku dolu gözlerle yanmakta olan otele bakıyordu. Angela gözleriyle müşterileri saydı. Tanrı'ya şükür ki herkes oradaydı,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kimse ölmemişti... Amerikalı genç turist Angela'nın çıkardığı kıza suni teneffüs yapıyordu. İtalyan kadın da yardım istemek için köye doğru koşuyordu. Ancak otel için yapılacak bir şey kalmamıştı. Jerry'nin öngörüsü, yeteneği ve alın teriyle hayat bulan üst kat turuncu renkli alevlerin pençesinde can çekişiyordu. Cam kırılma sesleri ve kalas çatırtıları kulakları sağır ediyordu. O sırada Lilika'nın kardeşi tekrar otele doğru koştu.

"Dur!" diye bağırdı Angela. "Ne yapıyorsun? Müşterilerin hepsi burada..."

"Orada bir kadın var. Onu çamaşırhanede gördüm. İpek gecelik giymiş, zayıf bir kadın..."

Angela, "Hayır, herkes burada. Az önce saydım," diyordu ki aniden kanı dondu. Dehşet büyük bir buz dağı gibi kalbinin üstüne oturuverdi. İpek gecelik giymiş, zayıf kadın... *Mia!* Sonra içeride duyduğu gaz yağı kokusunu anımsadı ve neler olduğunu çözdü.

"Seninle geliyorum," deyip Lilika'nın kardeşinin peşinden koştu.

"Hayır, burada kal."

"O benim arkadaşım!" diye bağırdı Angela. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "O benim arkadaşım..."

Aniden biri onu durdurdu. Müşterilerden biriydi ve gitmemesi için onu sıkıca tutuyordu. Bu arada Lilika'nın kardeşi de otele doğru koşuyordu. Binaya varmasına birkaç adım kala üst kat kulakları sağır eden bir gürültüyle çöktü. Bina alevlerden yapılmış bir mağara gibiydi. Azgın alevler artık yeni kalaslarla beslenmeye başlamıştı. Taş duvarlar hâlâ yerinde dursa da içeride bir insanın sağ kalması imkânsızdı. Kimse alev alev yanan bir kalasın altından canlı çıkamazdı. Angela kendisini tutan kollardan kurtulup dizlerinin üstüne çöktü. Ellerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karnının üstünde kavuşturup bağıra bağıra ağlamaya başladı. Sürekli, "Mia!" diye haykırıyordu. "Mia!"

Ne kadar olduğunu kestiremediği bir süre sonra bir çift sıcak el onu omuzlarından tuttu. Silas... Angela'yı kendisine çekti ve ona şefkatle sarıldı. "Tamam kızım, geçti... Tamam..." Polis memuru ve Doktor Moscopolos olay yerine geldi. Sonra da kargaşayı gören bütün ada halkı otele üşüştü. Angela üzgün yüzünü Silas'ın tütün kokan gömleğine gömüp ağladı, ağladı, ağladı...

Paris yazın sıcak ve rengârenkti... Moulin Rouge* güzel havaya ve seyircilere kapılarını açmış, Clichy Bulvarı'nda işe çıkan hayat kadınları uçuş uçuş yazlık elbiselerini giymiş, Montmarte'nin kalbi olarak görülen Ressamlar Tepesi'ndeki İspanyol ve Yunan sanatçılar ellerinde sigaralarla politik tartışmalar yapmaya başlamıştı. Ellie Montmarte'de kiraladığı odanın küçük bahçesinde oturmuş, Sacré-Coeur Bazilikası'nın mavi gökle bütünleşen kubbelerine bakıyordu. Rakımı yüksek olması sebebiyle Montmarte, Paris manzarasının en güzel olduğu yerdi. Yaz konserleri başlayalı daha beş gün olmuştu ve bugün onun ilk izin günüydü. Hava aşırı sıcak olduğundan Ellie terlememek için gölgede kalmayı ve olabildiğince az hareket etmeyi planlıyordu.

Bahçede keyif yaparken telefon çaldı.

"Alo?" dedi Ellie. Rüzgârdan mahrum kalmamak için telefon kablosunun el verdiği ölçüde bahçe kapısına yaklaştı.

* 6 Ekim 1889 tarihinde Joseph Oller ve Charles Zidler tarafından Paris'te inşa edilen dünyaca ünlü kabaredir. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba, ben Ivan." Ivan'ın ses tonu sert, hatta bir parça sinirliydi.

Ellie merakla, "Sorun ne?" diye sordu.

Ivan iç çekti. "Öncelikle nasılsın? İyi misin?"

"İyiyim, teşekkürler. Ne oldu Ivan?"

Ivan yorgun ve bıkkın bir sesle bir şeyler gevelemeye başladı. "Avukatlar... Babamın mirası... Ellie durum çok kötü."

"Ne demek kötü?" Ellie kablonun bahçeye kadar uzamadığını görünce yatağın kenarına oturdu. Alnından ve göğüslerinin arasından ter damlaları süzülüyordu. Hayatının büyük bölümünü yoksulluk ve acı içinde geçirmiş bütün insanlar gibi kötü haber duymaya çok alışık ve hazırlıklıydı.

"İşler umduğumuz kadar kolay neticelenmeyecek. Durum fazla karışık ve bu..."

"Lafı dolandırmayı kes ve hemen söyle. Her şeyi kaybettik, değil mi?"

"Hayır, ama kaybedebiliriz." Ivan histerik bir şekilde güldü. "Ah, Ellie... Leydi Dovercourt olmak için ne kadar ileri gidersin?"

Ellie Ivan'ın sorusunu düşündü... Daha şimdiden lüks dairelerde yaşamaya alışmış ve malikânenin sahibi olma hayallerine kendini fazlasıyla kaptırmıştı. Bu hayattan o kadar kolay vazgeçemezdi. "Biz bir takımız Ivan," dedi sakin bir sesle. "Ne kadar istersen o kadar ileri giderim."

"Evlenmemiz yeterli gelmedi. Babam vasiyetinde lordluk unvanını ve malikâneyi bir çocuk sahibi olmamız koşuluyla bize bıraktığını belirtmiş." Ivan sinirden bir kez daha güldü. "Galiba sandığımdan daha uyanıkmış... Soyun devam etmesi onun hep önceliğiydi."

Bir çocuk... Ellie'nin kafası İsviçre saati gibi tıkır tıkır işlemeye başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Babamın ölüm tarihinden itibaren tam iki yılımız var. Eğer bu süreçte bir çocuk sahibi olamazsak bütün mal varlığı ve unvan Raymond'a geçecek. Londra'daki evde kalmamıza izin verecek tabii... Yani sonuçta hiçbir koşulda kimseye muhtaç olmayacağız ama... Malikâne Ellie... O malikâne..."

Ellie aşırı sıcağa rağmen soğuk terler dökmeye başladı. Mantık evliliği bir dereceye kadar kabul edilebilir bir durumdu. Yani iki yetişkinin ortak menfaatleri ve rızası esasına dayanan göstermelik bir şeydi. Fakat çocuk yapmak...

"Bak ne diyeceğim, dilersen bu konuyu eve döndüğünde uzun uzun konuşalım. Hem bu sayede bir iki hafta ne yapacağımızı düşünürüz." Ivan bir kez daha iç çekti. "Bence bunu yapmalıyız Ellie, güzel olabilir..."

Ellie sesine samimi ve neşeli bir hava vermeye çalışarak, "Evet, olabilir," dedi. "Bunu birlikte halledebiliriz." Ancak telefonu kapatırken bu söylediğinden o kadar emin olmadığını fark etti.

Otelin tekrar adım atılacak kadar soğuması iki gün sürdü.

Angela bir zamanlar mutfak olan alanda durup göğe baktı. Buraya yıllarım, sevgisini, emeğini vermişti. Şimdi de bütün bunları hatırlamasını sağlayacak herhangi bir şey arıyordu. Ama ne kadar bakınsa da hiçbir şey bulamıyordu. Yamuk tencereler, kapkara tavalar, paramparça olmuş çırpma teli... Yıllardır kaldığı yatak odası, Jerry'nin yazdığı mektupların ve gönderdiği fotoğrafların hepsi yanmıştı. Angela kaybettiği eşya ve anılarını düşünüp mavi gökyüzüne baktı. Kalbi keder, acı ve hayal kırıklığı doluydu. Mia bunu neden yapmıştı ki? Belki de aylardır evhamlı olması, hastalık hastası

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tutumları ilgi görmek istemesinden kaynaklanmıyordu. Belki de o gerçekten de ölmek istemişti. Angela'nın yüreği sızladı. Ne tür bir mutsuzluk insanı böylesine korkunç bir şey yapmaya sürüklerdi ki? Feci sonuna gözleriyle tanık olduktan sonra Mia'nın yaşadığı acıların boyutunu hayal bile edemeyeceğini anladı. Fakat adada Mia'nın ölümüne gerçekten üzülen ve onun için yas tutan tek kişi maalesef Angela'ydı... Turistlerin uğrak noktası olan otelin yok olması, yabancı müşterilerin ölümle burun buruna gelmesi, sevdiklerini kaybetme tehlikesi... Bütün bunlar insanların artık Mia'dan on kat daha fazla nefret etmesine yol açmıştı. Angela ada halkının kızgınlığını bir açıdan anlayabiliyordu, fakat bu onlarla aynı duyguları paylaştığı anlamına gelmiyordu. Çünkü birçok açıdan kendini Mia'ya benzetiyordu. Angela da tıpkı onun gibi dış dünyadan korkuyor, bu adaya saklanıyor ve geçmişiyle olan sorunlarını çözemiyordu.

Birden küllerin arasında duran bir şey gözüne takıldı. Külleri eşeleyip çıkarınca bunun isle kaplanmış bir kaşık olduğunu gördü. Bu kaşıkları geçen yıl hediyelik eşya olarak özel siparişle yaptırmıştı. Hatta kaşıkların üstüne otelin küçük bir resmini koydurmuştu. Maalesef bu fikri pek rağbet görmemiş, kaşıklardan sadece üç dört tane satabilmişti. Ama birden o kaşık dünyanın en değerli şeyi hâline gelmişti. Kapkara olmuş kaşığı altından yapılmış bir hazine gibi göğsüne bastırdı. Nasıl görünürse görünsün bu kaşık hayatının önemli bir kısmının tek tanığıydı.

"Angela, buradan hemen çık!" Bu Silas'ın sesiydi.

Angela kül ve molozların arasında ilerleyerek yıkık duvarların önüne gitti. Silas her zamanki gibi asabi ve huysuz görünüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Burada olmaman lazım, çok tehlikeli."

"Burada ayağımın takılacağı ya da üstüme düşecek hiçbir şey kalmadı ki..." diye belirtti Angela. Sonra kaşığı Silas'a uzattı. "Gördün mü? Otelden geriye kalan tek şey bu!"

Silas iki eliyle bastona dayanıp iç geçirdi. "Çok üzgünüm sevgili kızım..."

Angela enkazı araştırmak için tekrar arkasını döndü. Ilık bir rüzgâr saçlarını uçurup yüzüne yapıştırdı. Aynı rüzgâr külleri havalandırıp gri bir bulut oluşturdu. Sonra rüzgâr dindi ve küller yağmur olup yere yağdı. "Silas... Sence bu evde Mia'nın başına ne geldi? Neden buradan bu kadar çok nefret ediyordu?"

Silas bilmiyorum anlamında kafasını salladı.

"Bir şeyler biliyor olmalısın. Hayatının tamamını bu adada geçirdin."

"Bir yat vardı..." diye homurdandı Silas. "Mia'nın onunla geldiğini düşündük. Çok lüks bir yattı ve iki gece iskelenin orada demirledi. Üçüncü gün yatla kıyı arasında mekik dokuyan bir sandal gördüm, içinde iki kişi duruyordu. Çok fazla bavulları vardı. O kadar ki bir ara sandalın ağırlıktan batacağından korktum. Sonra yat denize açıldı. Kırk gün sonra da Mia kiliseye gelip kutsanmak istediğini söyledi. İtiraf etmeliyim ki hepimiz merak içindeydik. Mia herkese zehir zemberek sözler sarf ediyordu. İşte, Mia'yla böyle tanıştık..."

Angela Silas'ın anlattıklarını kafasında evirip çevirdi. Silas'ın anlattığı kişi Mia'ysa, geçmişten korkma aşamasına hangi ara gelmişti? Yani buradan önceki hayatında ne olmuştu da zihnen ve kalben içine kapanmayı seçmişti?

"Neyse... Artık bunların bir önemi yok," dedi Silas. "O öldü... Şimdi geçmişe değil, geleceğe bakmamız lazım. Ne yapmayı düşünüyorsun? Oteli yeniden mi yaptıracaksın?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela kafasını salladı. "Hayır, yani burada değil. Ama yeniden kendi işimi kurmayı planlıyorum."

Silas şaşkın gözlerle Angela'ya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Coolum Sahili adında bir yer var, hiç duydun mu?"

Silas hayır anlamında kafasını salladı, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Buradan çok uzakta bir yer, öyle değil mi?"

Angela Silas'ın buruşuk yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni çok özleyeceğim Silas..."

"Biz de seni çok özleyeceğiz, bizleri sakın unutma!"

Angela unuttuğu onca şeyi düşünüp gülümsedi. "Unutmayacağım... Söz veriyorum..."

Ellie'nin Paris'te son günüydü ve işin tuhafı içten içe Londra'ya dönmekten korkuyordu. Paris'te havalar serinlemiş, gökyüzü berrak maviden griye dönmüştü. Ellie'nin havaalanına gitmesi için daha vakti vardı. Son saatlerini Paris sokaklarında yürüyerek ve kafasını boşaltarak geçirmeye çalıştı.

Yaz konserleri çok başarılı geçmişti. Birkaç aylığına bile olsa Londra'ya dönecek olmak ona çok zor geliyordu. Kış mevsiminin sonunda Stockholm'e gidecek ve üç perdelik *Hansel ve Gretel* operasında performans sergileyecekti. Provaların başlamasına bile daha çok vardı. Böyle uzun iş araları olunca kendini çok kötü hissediyordu. Sanki iş tek odak noktası olmayınca asıl ve yeni sorunu yüzeye çıkıyordu. Boş vakitler kararsızlık denizinde nafile bir şekilde kulaç atmaktan farksızdı. Ne yapacaktı? Ivan, ortak gelecekleri ve bebek yapma konusunda nasıl bir karar verecekti? Bilmiyordu ve bilmemek onu daha da bunaltıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Etrafına, şehri özel kılan detaylara baktı; Seine Nehri, turistleri taşıyan ve ağır ağır ilerleyen küçük tekneler, mis gibi taze kahve kokusu, yemyeşil ağaçlar, sık çalılar, banklarda öpüşen çiftler... Bir ara kendini Seine Nehri'nin yakınında bir kitapçıda buldu. Meraklı gözlerle kitap raflarına bakıyordu.

"Penelope?"

Ellie eski siyah beyaz kartpostallara bakmak için eğdiği kafasını kaldırdı. Bu Fransız Soprano Chantelle Veron'du... Yaz konserlerinin afişlerinde Ellie ve onun adı en üstte yazılmıştı. Aslında konserler boyunca Ellie'ye hep dostça ve samimi davranmıştı. Ancak insanların güler yüzünün altında ne niyet yattığını kestiremeyen Ellie, mesafeli ve kibar olmayı tercih etmişti. Müzik dünyasında tanık olduklarından sonra tedbiri kolay kolay elden bırakamıyordu. "Aaa, merhaba..."

Chantelle güneş gözlüğünü başının üstüne kaldırdı. "Sana rastladığıma çok sevindim. Son konserin çıkışında seni yakalarım diye umut ediyordum ama hemen ortadan kaybolmuşsun. Eve bu kadar erken mi dönüyorsun?"

"Evet, hatta bugün öğleden sonra..."

"Ne yazık... Ben de seni ailemle bir akşam yemeğine davet etmek istiyordum."

"Ailenle mi?"

Chantelle omzunun üstünden bakıp başıyla siyah saçlı adamı ve yanında duran küçük kızları işaret etti. Kızların biri dört, diğeri de altı yaşlarında gösteriyordu ve ikisinin de saçları sarıydı. O tarafa baktıklarını görünce adam el salladı.

Ellie dik dik bakmaktan kendini alamıyordu. "Nasıl yani? İki çocukla kariyerine devam etmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Ah, evet... Genellikle konserlere giderken onları da yanıma alıyorum. Ne yapayım, onlardan uzun süre ayrı kalmaya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dayanamıyorum." Chantelle yüzünü dönüp Ellie'nin gözlerine baktı. "Senin çocuğun yok mu?"

Ellie kafasını salladı. "Hayır, henüz yok."

"Ah, çocuk muhteşem bir şey... İnsanı daha sevgi dolu, şefkatli ve iyi biri yapıyor." Chantelle güldü. "Galiba söylediklerim kulağa delice geliyor."

"Hayır, hiç de değil."

"Anne!" Seslenen büyük kızıydı, kollarını açmış annesini çağırıyordu.

Chantelle güneş gözlüğünü yeniden gözüne taktı. "Hoşça kal Penelope, seninle çalışmaktan büyük zevk aldım."

"Ben de aynı şekilde..." dedi Ellie. O sırada Chantelle'le iyi arkadaş olma şansını kaçırdığını fark etti. Keşke onunla daha yakın olsaydı. Bu sayede sanattan, çocuklardan, hayattaki dengelerden ve birini 'insan' yapan şeylerden uzun uzun konuşma fırsatları olurdu. Chantelle ve ailesinin arkasından baktı, özellikle de küçük kızlardan gözlerini alamadı. Kız kardeşler... Birden gördüğü sahneyi zihninde değiştirdi. Adam Ivan olmuştu, kollarım sevgiyle beline doladığı kişi de karısı, yani Ellie'ydi. İkisi de küçük kızlardan birinin elini sıkı sıkı tutuyordu. Desenli taytların içindeki sıska bacaklar, renkli lastik tokalarla atkuyruğu yapılmış saçlar ve neşeyle parlayan gözler... Bunların hepsi ikisinin çocuklarına aitti, yani hayalinde...

Ivan aslında iyi bir adamdı ve Ellie onu kendince seviyordu. Hem tarih sayfaları mantık evliliğiyle başlayıp büyük bir sevgiye dönüşen nice hikâyelerle doluydu. Tamam, belki tutku hiçbir zaman olmayacaktı. Yine de bu müşterek bir yaşam kurmalarına engel değildi. Belki de Lord Dovercourt'un çocuk sahibi olmaları yönündeki ısrarı boşuna değildi. Belki de lord kendi tecrübelerine dayanarak Ellie ve Ivan hakkında önemli

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir gerçeğin altını çizmek istemişti. Belki bir bebek iki insan arasına sevgi tohumları ekebilirdi. Belki aile olma arzusuyla başlayan yaşamlar mutlu bir yuvaya dönüşebilirdi. *Belki* demek bu hayatta her şeyin mümkün olduğunun ve umudu elden bırakmamanın göstergesiydi.

Ellie gözlerini kapattı. Kendini güçlü bir akıntıya kapılmış gibi hissetti. Artık aksi yöne yüzmek için mücadele etmeyecekti. Hayat nereye akıyorsa oraya gitmek kolayken, zor olanda inat etmek niyeydi? Ellie sonunda kararını vermişti...

Ivan havaalanının çıkış kapısında onu beklemiyordu ve bu çok tuhaf bir durumdu. Belki de dönüş tarihini ya da uçağının saatini yanlış anlamıştı. Ellie eve gitmek için bir taksi çevirdi.

Marylebone'daki evlerinin önüne varınca taksi şoförünün parasını ödedi. Bavullarıyla birlikte bir süre kaldırımda dikildi ve derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Kapıyı açıp eve girdiğinde banyodan su sesi geliyordu. Birden malikânedeki ilk gecelerini, yatakta çırılçıplak nasıl beklediğini hatırladı. Belki de bu sefer Ivan'ı beklemezdi. Belki en doğrusu soyunup duşta ona eşlik etmekti. Hem çok heyecanlıydı hem de gergindi... Çelişkili duygularının yoğunluğu karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

Sonra yatak odasına doğru ilerledi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde resmen şok oldu. Ivan yatakta yatıyordu ve çırılçıplaktı.

Ellie'yi görünce korkuyla sıçrayarak çarşafla üstünü örttü. "Ellie! Yarın döneceğini sanıyordum."

Bu arada duştan hâlâ su sesi geliyordu. Ivan'ın korkudan beti benzi attı. Gördüğü manzara karşısında afallayan Ellie'nin olan biteni idrak etmesi tam beş saniye sürdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ivan?" diye bağırdı. "Sen başka biriyle ilişki mi yaşıyorsun?"

O sırada duştan gelen su sesi kesildi. Ellie banyo kapısının açıldığını duydu. Ivan dehşet dolu gözlerle banyo kapısına bakıyordu. Ellie kızgınlık ve merak duygusu arasında sıkışıp kalmıştı. Ivan'ın sağlam ve aşılmaz duvarlarından içeri girmeyi başaran kim olabilirdi? Yoksa Ivan sonunda 'saçmalık' olarak gördüğü şeylere ilgi duymaya mı başlamıştı? Banyo kapısı yavaşça açıldı. Eşikte bedenine sardığı havluyla dikilen kişi Ivan'ın kuzeni Cornelia'dan başkası değildi.

Ellie gözlerini kapatıp derin derin iç çekti. Bu kadar aptal olduğu için kendine çok kızgındı.

"Ah!" dedi Cornelia.

"Açıklayabilirim," diye mırıldandı Ivan. "Cornelia ve ben... Biz... Bizim bir ilişkimiz var. Aslında hep vardı... Sadece annemle babamın bundan haberi yoktu..." Ivan ve Cornelia aynı anda bir şeyler anlatıyordu, ancak Ellie söylediklerinin tek kelimesini bile duyacak durumda değildi. İçinde sessiz sakin, huzur dolu bir köşe bulup birkaç dakikalığına oraya saklandı. Dünyadaki en korkunç günahlardan birini işlemesine ramak kalmıştı; dünyaya bir çocuk getirmek ve onu birbirini hiç sevmeyen ebeveynlerle büyümeye mahkûm etmek... Bazen gerçek kaskatıydı. O kadar ki bir çocuğun, masum ve yeni bir ruhun bile bunu değiştirmeye gücü yetmezdi. Ivan bugüne dek kendisine hep çok kibar ve iyi davranmıştı. Mutluluğu başka birinde buldu diye onu suçlayamazdı... Şu an karşılaştığı manzaradan çok daha kötü şeyler olabilirdi, iş o aşamaya geldiği için kendini şanslı saymalıydı. Ya buraya gelme niyeti gerçek olsaydı? Ya 'belki' dediği şeylerin cazibesine kapılıp hamile kalsaydı? Ya Ivan'dan bir çocuğu olsaydı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve yıllar sonra evliliklerinin içinin boş olduğunu öğrenseydi? Ya koca bir ömrü farkında olmadan bir yalana adasaydı?

Ellie sonunda gözlerini açarak, "Senden ayrılıyorum Ivan," dedi.

"Hayır, Ellie... Miras..."

"Bence sen o işi halletmenin bir yolunu bulursun. Zaten senin gibi insanlar her zaman bir yolunu bulur. İyi ve mutlu olacağından şüphem yok. Sen yoksunluk, yalnızlık, ıssızlık gibi şeyleri hiç yaşamadın, bunları anlayamazsın. Sen... sen beni asla sevmeyeceksin Ivan... En azından benim istediğim gibi..." Ellie kendini budala gibi hissediyordu. Çocuk sahibi olma hayalleri, yuva kurma ümitleri sönüp gitmişti. Şok, öfke, hayal kırıklığı... İşte, geriye sadece bu olumsuz ve hepsi birbirinden ağır duygular kalmıştı. Kendi elleriyle hayatını mahvetmişti. Para için yaptığı bir evlilikte işlerin iyiye gitmesini ne hakla umabilirdi? Bu nasıl bir ahmaklıktı... Ellie birden ağlamaya başladı.

Cornelia banyoya döndü. Ivan üstüne bir sabahlık giyip Ellie'yi teselli etmeye çalıştı. Ellie kendini Ivan'ın kollarından kurtarıp koşarak evden çıktı. Caddede yürümeye başladı. Öğleden sonra güneşinin altında dalgın dalgın yürüdükten sonra yemyeşil bir parka vardı. Yaşlı gözlerini ve burnunu silmek için çantasında mendil aramaya başladı.

Tam o sırada eline mendil yerine bir kartvizit geçti. David Wallace... Avustralya Operası...

Kartı sımsıkı tuttu. Kararını vermişti. Berbat ettiği hayatından olabildiğince uzağa gidecekti. Evet, en doğrusu buydu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dördüncü Kısım

Eğer ölümün kaçınılmazsa,
Şayet kader o korkunç kelimeyi kaleme almışsa,
Bir kez daha dene, hatta yirmi kere,
Ah yine o acımasız kart: Ölüm!
Yine, Yine! Her seferinde o... Daima ölüm.

En vain pour éviter, Carmen Operası, GEORGES BIZET

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Batı Queensland, Avustralya: 1997

Papağanlar karanlıkla cilveleşircesine öterken o yemek masasında çalışıyordu. Evi derli topluydu. Ayrıca gereksiz eşyalara yer verilmediği için çok da ferahtı. Sadece birkaç şık ve değerli parça, yeter de artar dediklerinden... Mektupları geliş sıralarına göre masanın üstüne dizdi. Yazan kişi yazış şekline hiç özen göstermemişti. Belki cahil biriydi, belki de gelişigüzel yazmakta bir sakınca görmemişti. Çünkü tehditlerin hepsi karalama denebilecek kadar kötü bir el yazısıyla yazılmıştı. Daha da vahimi, aynı satırdaki sözcükler bile düz bir çizgi şeklinde ilerlemiyordu. Bu arada tehdit mektuplarının sayısı artık on ikiye ulaşmıştı. On birinci mektuptan sonra bir sessizlik olmuştu. Bu sessizlik o kadar uzun sürmüştü ki endişe ve korkuları yok olmaya başlamıştı. Yani neredeyse... Kendini Çavuş Osbourne'un haklı olduğuna bile inandırmaya çalışmıştı. Mektupları gönderen her kimse, belki de niyeti ona zarar vermek değil, sadece onu korkutmaktı. Belki de bu kötü bir şakaydı ve yapan kişi bile yavaş yavaş bundan sıkılıyordu. Tabii bunlar sadece olumlu düşünme çabalarıydı çünkü bu sabah bir mektup daha gelmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ne yaptığını ikimiz de biliyoruz... Ama bunun bedelini ne zaman ödeyeceğini sadece ben biliyorum.

Aslında bu son mektup da tıpkı diğerleri gibiydi. Ne daha ılımlıydı ne de daha ürkütücü. Ama uzun bir aradan sonra gelmiş olması içinde büyük bir korku girdabı yarattı. Huzur ve sessizliğe alışırken yeniden böyle bir tehdit almak, galiba bu en kötüsüydü. Korkudan nefesi kesilirken bir karar verdi. Eli kolu bağlı beklemek ve mektupların kesilmesini umut etmek artık saçma geliyordu. Bir şeyler yapmalıydı... Öncelikle mektupları kimin gönderdiğini bulmalı, sonra da onu polise şikâyet etmeliydi.

Ellie önüne boş, beyaz bir kâğıt çekip ona düşmanlık besleyebilecek kişilerin adlarını yazmaya başladı. Penny Bright aldatmacası hakkında bilgi sahibi olanları da listenin ilk sırasına koydu.

Şüpheli 1: George Fellowes... Onu yıllardır görmemişti. Ancak son görüşmelerine dayanarak kendisine hâlâ çok kızgın olduğunu rahatça söyleyebilirdi. Penny Bright'ın öz kardeşi olduğuna inandığı için olur da bir haber alır diye George'a ara ara mektup yazmış ve adres değişikliklerini düzenli olarak bildirmişti. Fakat George mektuplarının tekine bile cevap vermemişti. George'un kariyerindeki gelişmeleri basından takip etmeye çalışmıştı. Bildiği kadarıyla uzun yıllardır bir tane bile popüler parçaya imza atamamıştı. Yani George mesleki anlamda baltayı taşa vurmuştu. Belki ardı arkası kesilmeyen başarısızlıklarından hâlâ Ellie'yi sorumlu tutuyordu. Sonuçta bu kötü gidişatı başlatan Amerika turnesinin fiyaskoyla sonuçlanmasıydı. Onun da tek suçlusu Ellie'ydi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şüpheli 2: Ivan Hamblyn... O günden sonra Ivan kendisine hemen boşanma davası açmıştı. Bu kadar aceleci davranmasının nedeni muhtemelen yeni bir nişanlı bulma ümidiydi. Vasiyetnamede belirtilen iki yıllık süre bitmeden ona çocuk doğuracak bir budalaya ihtiyacı vardı. Neyse, Ivan'ı da o günden sonra hiç görmemişti.

Şüpheli 3: Penny Bright, daha doğrusu Angela Smith... Belki de bir şekilde gerçeği öğrenmişti. Ellie'nin kendisine borçlu olduğunu düşünüyor ve yaptıklarının bedelini ödetmek istiyordu. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Dürüst olması gerekirse bu ihtimal onu hepsinden de çok korkutuyordu. Ya Angela geri gelirse? Ama gelirse ne isteyebilirdi ki? Para desen, zaten Ellie'de de yoktu. Popülerlik, basının ilgisi olmak desen... Bu zaten tek başına hiçbir anlam ifade etmezdi, üstelik dayanılacak bir şey de değildi.

Şüpheli 4: Dieter'in karısı Ingrid... Ellie bu ismi yazdıktan sonra kalemi elinden bıraktı. Burnunun ucunu kaşıyıp derin derin iç çekti. Böylesine kalabalık bir liste hazırlayabildiğine göre hayat denen sınavda fena hâlde başarısız olmuştu. Bu yüzden kalabalıklardan uzakta bir evde tek başına oturuyordu. Bu yüzden yalnızlık iliklerine işlemişti. Maalesef acı da olsa gerçek buydu; Ellie yapayalnızdı.

Birkaç dakika sonra içinde bulunduğu komik durumu düşünüp kendi kendine güldü. Aklına gelen şüphelilerin hepsini yazmıştı işte. Lakin bunların hiçbiri katil değildi, olamazlardı. Öyleyse endişelenmesi için bir neden yoktu. .Sadece küçük bir ihtimal dışında; mektupları gönderen kişiyi tanımıyor olabilirdi. Ya böyle biri gerçekten varsa? Ya bütün bunları bilmediği bir nedenden ötürü ona zarar vermek isteyen biri yapıyorsa? Her saniye tetikte olmakta fayda vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie sandalyesini itip kalktı. Su dolu çaydanlığı ısınması için sobanın üstüne koydu. Birden çöp kutusundaki bir şey gözüne takıldı; bugün gelen mektubun zarfı... Çöplerin üstünde duran zarfa bakarken dehşete kapıldı. Yavaşça eğilip zarfı çöpten aldı. Elleri zangır zangır titremeye başladı.

Bunu daha önce nasıl da fark etmemişti? Böylesine önemli bir detayı nasıl gözden kaçırırdı? Zarfın üstündeki pulla damga İngiltere'ye ait değildi. Bir kere pul Avustralya puluydu, ayrıca damgaya göre zarf üç gün önce Avustralya postanesinde işleme alınmıştı.

Zarfın ifşa ettiği gerçeğe bakarken sobanın üstündeki çaydanlık aklından uçup gitmişti. Telaşla telefona koşup polis merkezinin numarasını çevirdi. Ne yazık ki cevap veren umduğu kişi değil, telesekreterdi. Çavuş Osbourne'un geniz sesiyle kaydettiği mesajı dinlemeye başladı. "Çavuş Osbourne'u aradınız, şu an..." Ses kaydı nihayet bitince panikle konuşmaya başladı. "Çavuş Osbourne merhaba, ben Mununja'dan Penelope Bright. Bugün bir tehdit mektubu daha aldım, Avustralya'dan gönderilmiş. Lütfen beni en kısa sürede arar mısınız? Ya da buraya uğrayabilir misiniz? Lütfen çavuş... Lütfen hemen buraya gelin, ben... çok korkuyorum..." Sonra mesajın süresi doldu ve hat kesildi. Korkudan soluğu kesilen Ellie de ahizeyi usulca yerine koydu.

Ardından ahşap yazı masasının önüne gidip çekmecelerden birini açtı. Çekmecenin tavanına bantlanmış anahtarı alıp kapının yanındaki dolabı açtı. Dolabın içinden silahını çıkardı. Evet, bu gece yalnız uyumak gibi bir niyeti yoktu. Bu gece baş ucunda bir silahla uyumak en doğrusuydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Birinci Bölüm

Sunshine Kumsalı, Avustralya: 1989

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu resepsiyon görevlisi. Ellili yaşlarında, kibar bir kadındı ve masasından Angela'ya gülen gözlerle bakıyordu. Angela o an acaba psikologların yanında çalışan insanların hepsi bu denli kibar ve güler yüzlü mü diye merak etti. Muhtemelen bu işe alım sürecinde olmazsa olmaz türden bir özellikti.

"Merhaba adım Angela Smith, Doktor Hardie'yle randevum vardı."

Görevli ajandasını kontrol etti. "Buyurun oturun, birazdan sizi alacağız."

Angela omzunun üstünden arkasına bakıp, "Şey acaba..." dedi. Jerry'nin bu süreçte Bo'yu nerede oyalayacağını merak ediyordu. "Seans tam olarak ne kadar sürer? Oğlum... Daha dört yaşında, uzun süre bekleyemez de..."

"Önce sizi tanımak için bir konsültasyon yapılır, genellikle bir saat sürer. Doktorun hastanın geçmişini öğrenip kaydetmesi için gerekli bir işlem."

O sırada Jerry yanına yaklaştı, Angela ona bakıp gülümsedi. "Bir saat sürecekmiş. İstersen Bo'yu parka götür?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Jerry, "Tamam bebeğim," deyip Angela'yı alnından öptü. "O hâlde sana iyi eğlenceler." Sonra Bo'nun elinden tuttu. "Gel ahbap, haydi sana güzel bir salıncak bulalım."

Birkaç dakika kadar sonra doktorun odasının kapısı açıldı. Gri saçlı ve gözlüklü bir adam adıyla seslendi. Angela derin bir nefes alıp içeri girdi.

Angela kendisine gösterilen deri berjere oturup sinirden bacaklarını sallamaya başladı. Doktor Hardie de elindeki not defteriyle tam karşısındaki yerini aldı. Doktorun arkasındaki duvara yapıştırılmış etiketin üstünde 'Akıl ve Ruh Sağlığı Haftası 1984' yazıyordu.

Doktor kalemini eline alıp, "Evet, Angela," dedi. "Sana hangi konuda yardım edebilirim?"

Angela derin bir nefes daha aldı. "Bundan on dört yıl önce hafızamı kaybettim."

Adam hızla yazmaya başladı. "Hafıza kaybın ne kadar sürdü?"

"Aslında hâlâ devam ediyor. Yani... neler olduğunu bilmiyorum. Bir gün çimenlerin üstünde uyandım. Galiba düştüm... Yani öyle olduğunu sanıyorum... Sonra da... Aslına bakarsanız kendimle ilgili bildiğim tek şey pasaportumda yazanlar. Ondan öncesi yok."

Doktor kalemi not defterinin üstüne bırakıp Angela'nın gözlerine baktı. "On dört yıl demek?" Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Travmatik retrograd amnezi, yani travma kaynaklı geriye dönük hafıza kaybı genellikle geçicidir. Peki, bu durumun uzamasına yol açan başka faktörler var mıydı? Mesela aşırı alkol tüketimi, uyuşturucu bağımlılığı ya da sakinleştirici kullanımı?"

"Bilmiyorum. Fakat galiba bir şeyden kaçıyordum. Yani sanırım başıma kötü bir şey geldi." Angela'nın kalbi o sırada

BELONGS TO KAKTUS TEAM

son hız atmaya başladı. Hemen içinden meşhur mantrasını söylemeye başladı: *Unut, unut, unut...* Uzun hatta çok uzun zamandır zihin olarak çok huzurluydu. Hatırlamaktan korktuğu o geçmiş, karanlıklardan çıkıp gelen anılar olmadan dingin bir yaşam. Her şey çok güzel gidiyordu, o ve Jerry sadece hayatlarına odaklanmışlardı. Sahilde Coolum Bahçeleri adını verdikleri oda ve kahvaltı hizmeti veren, küçük ve şirin bir otel açmışlardı. Otel, sahil boyunca uzanan yolun tam karşısında olduğu için turistler akın akın geliyordu. Sonra hamile kalmıştı... Bu ikisi için de büyük sürpriz olmuştu çünkü çocuk sahibi olmak gibi bir planları yoktu. Onu bırak, daha evli bile değillerdi... Angela hamileyken bile sabahlara kadar çalışıyordu. İşini o kadar seviyordu ki doğumdan sonra çalışma hayatına son hız devam etmeyi planlıyordu. Ama sonra Bo doğdu. Onun güzel yüzüne baktıktan sonra hayatındaki her şey değişmeye başladı. En basitinden Bo'yu başka birinin bakımına bırakma fikri bile Angela'yı hüngür hüngür ağlatmaya yetiyordu. Angela'nın annelik içgüdülerinin ve üzüntüsünün yoğunluğunu gören Jerry, onun yerine bakması için bir asistan aldı. Zihinsel sakinlik ve aile olmanın büyüleyici etkisi bir araya gelince hayat daha da güzelleşmişti. Artık zamanı sadece çalışarak heba edilemeyecek kadar kıymetli bir şey olarak görmeye başlamıştı. Hatta bakış açısındaki bu değişiklik o korkunç anıların geri gelmesine bile mani olmuştu.

Yani bir süreliğine... Ne yazık ki ara ara yüzeye çıkan görüntü ve sesler son bir yılda bir hayli sıklaşmıştı. Artık eskisi gibi kısa süreli ve ürpertici değillerdi. Artık daha uzun süreli, net, sert, keskin ve dehşet vericiydi. Gözünün önüne en sık gelen görüntü de rutubetli bir odada elleri bağlı bir şekilde oturmasıydı. Buz gibi ve karanlık bir oda, elinde bıçak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olan bir adam... Ancak adamın yüzünü bir türlü göremiyordu, nedense yüz kısmı hep gölgeliydi. Kimliğini seçemese de bir şeyden adı gibi emindi; adam ona düşmanca bakıyordu. Öyle vahşi, öyle öfkeli, öyle gaddar bir bakış ki... Angela'nın içinde çok yoğun bir korku uyanıyor, hatta korkudan midesi düğüm düğüm oluyordu. Korku... Maalesef son zamanlarda en çok hissettiği duygu buydu. Artık her şeyden korkar hâle gelmişti. Hissedebiliyordu... İçinde, ruhunun derinlerinde yatan psikolojik yaranın kanamaya başladığını hissedebiliyordu. Sanki büyük bir felaket için geri sayım başlamıştı. Sanki saatli bombanın pimi çekilmişti ve zaman aleyhine işliyordu.

Doktor Hardie kalemini tekrar eline aldı. "Ah... O hâlde ruhsal kökenli bir durum. Bu noktada sana yardımcı olacağıma inanıyorum. Yalnız öncelikle belirtmem gereken bir şey var; global amnezi, diğer deyişle uzun süreli ve genel hafıza kaybı çok ender bir durumdur. Hatta gerçek hayattan çok filmlerde görürüz." Doktor Angela'yı yüreklendirmek istercesine başını salladı. "Demek hatıralarının geri gelmesi için sana yardım etmemi istiyorsun?"

"Doktor Hardie hatıralarım zaten kendiliğinden geri geliyor." Angela kararlı bir ifadeyle başını salladı. "Aslına bakarsanız buraya gelmemin nedeni onların geri gelmemesi için bana yardım edebileceğinizi düşünmem. Hepsinin gömülü oldukları yerde kalmasını istiyorum, sonsuza dek..."

Sidney, Avustralya: 1989

Herkes merakla bekliyordu. Ancak bir isim diğer seyircilerden katbekat heyecanlı ve sabırsızdı: Dieter...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birazdan o büyük an gelecekti. Birazdan ünlü *Madama Butterfly* operası açık havada sahnelenecekti. Alacakaranlık vakti, pastel renkli gökyüzü, Moreton Koyu'nun büyük incir ağaçları ve üstlerinde siyah silüetler gibi görünen yarasalar... Doğa akşamı karşılarken sahne âdeta gün doğumuna hazırlanıyordu; parlak ve rengârenk ışıklar, sanatçılarını kucaklamayı bekleyen geniş sahne, etrafta koşuşturan organizasyon çalışanları... Dieter önce sahneye, sonra etrafına baktı. Buram buram parfüm kokan kadınlar ve şık ceketli adamlar hem ferah akşam havasının tadını çıkarıyorlar hem de kendi aralarında kibarca sohbet ediyorlardı. Fakat Dieter onlar kadar keyifli değildi. Keyifli olmak bir yana sinir ve stresin doruklarında geziyordu. Mütemadiyen parmaklarıyla oynuyor ve kendi kendine o soruyu soruyordu: Tanrı aşkına burada ne işim var?

Aslında her şey bir pazar günü öğleden sonra başlamıştı, bundan yaklaşık üç ay önce bir pazar... Ingrid daha sekiz aylık oğulları Alex'i kucağına verip biraz kestireceğini söylemişti. Kızları Sarah ise bir ahbaplarının bahçesinde arkadaşlarıyla oynuyordu. Dieter bunun biricik oğlunu futbolla tanıştırmak için bulunmaz bir fırsat olduğunu düşündü. Öyle ya, her erkek futbol keyfini sonuna kadar yaşamayı hak ediyordu. Kanepeye oturup bebeğini yanına yatırdı. Televizyonu açtı ve maçın olduğu kanalı aramaya başladı. Ancak televizyonda futbol maçı yerine opera programı vardı. Ekranda gördüğü güzel yüzü tanıması sadece birkaç saniye sürdü.

Ellie... Johann Strauss tarafından bestelenmiş *Fledermaus*, yani Yarasa operetinde Rosalinda rolünü oynuyordu. Dieter televizyonun karşısında öylece kalakaldı. Arya söyleyen Ellie'yi büyülenmiş gibi seyrediyordu. Alt yazıda, 'Avustralya Operası'nın önemli sanatçılarından Penelope Bright,' yazıyordu. Nasıl yani? Ellie şimdi Avustralya'da mıydı?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kanepeye geri oturdu, arkasına yaslanıp izlemeye başladı. O sırada yatak odasından Ingrid'in sesi duyuldu.

"Şu korkunç şeyin sesini kıs!"

Dieter birden suçluluk duygusuna kapılıp televizyonu kapattı. Ancak az önce gördüğü şeyi aklından bir türlü çıkaramıyordu. Ellie'nin Avrupa'nın egzotik yerlerinde olduğunu, zengin insanlarla dolu seçkin sahnelerde büyük roller oynadığını sanıyordu. Ama yanılmıştı, Ellie burada, yani Sidney'deydi... Onunla aynı şehirde olduğunu, aynı bahar havasını soluduklarını bilmek Dieter'in içinde küllenmeye bıraktığı ateşi yeniden yaktı. Kaçmaya çalıştığı bir gerçeğe yakalanmış, gömdüğünü sandığı duyguları yeniden hortlamıştı.

Sonra boş vakitlerinde onunla ilgili araştırma yapmaya başladı. North Shore'daki evlerinin yakınındaki gazete bayisinden klasik müzik dergileri aldı. Onca derginin içinde Ellie hakkında yazılmış tek bir makale bulabildi, neyse ki onda da ihtiyacı olan bütün bilgiler vardı. Ellie Sidney'de yaşıyordu, bekârdı ve hâlâ çok güzeldi. Dergideki fotoğrafta üstünde şarap rengi bir elbise vardı, siyah saçları da omuzlarına dökülüyordu.

Ellie... Aklında fikrinde sürekli o vardı... Evdeyken, kızı Sarah'nın matematik ödevlerine yardım ederken, oğluna bakarken kafasında hep Ellie vardı. İşte de durum farklı değildi; pervazları boyarken Ellie'yle ilgili hayaller kurmaktan kendini alamıyordu. Gecenin bir yarısı Ingrid oğullarını emzirirken bile o Ellie'yle ilgili sıcak hatıralara dalıp gidiyordu. Ellie... Her an her saniye Ellie... Gülüşü, vücudu, saçlarının kokusu, gözleri... Baktığı her şeyde onu görüyordu.

Şu an bu hayallerin kimseye bir zararı yoktu. Öte yandan er ya da geç eylemi beraberinde getireceklerdi. Sonra bir gün

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gazetedeki tanıtımı gördü; açık hava konserinde Penelope Bright da sahne alacaktı. Bu konsere kayıtsız kalması imkânsızdı. Bir ara Ingrid'i de konsere götürmeyi düşündü. Fakat Ingrid bebeğe bakarken çok yorulduğu için dışarı çıkma konusunda pek hevesli değildi. Bunun üzerine konsere tek başına gitmeye karar verdi. Ingrid'e de bir arkadaşıyla buluşup bir şeyler içeceğini söyledi.

Ve şimdi buradaydı... Orkestra üyeleri enstrümanlarını çalmaya başladı. Seyirciler sustu. Dieter de nefesini tutup bekledi.

Birazdan önemli bir şey başlayacaktı... Ne olduğunu bilmese de bunu her hücresinde hissedebiliyordu.

Ellie sahnenin kenarında durup sırasının gelmesini bekledi. Dimdik duruyor ve ses tellerine odaklanmaya çalışıyordu. Biraz gergindi ama bu kadarı son derece normaldi. Açık hava sahnesine çıkıp seyircileri kendisine hayran bırakmak için ziyadesiyle hazırdı. Artık sahne kenarındaki heyecanlı bekleyişlere çok alışmıştı. Bu noktaya gelebilmek için fazlasıyla çalışmıştı. Kimse onun kadar azimli, çalışkan ve tutkulu olamazdı. Bugüne dek bir sezonu bile boş geçirmemiş, teklif edilen her rolü seve seve kabul etmişti. Avustralya Operası'nda misafir sanatçı olarak çalışmaya başlamıştı. İlk performansını Puccini tarafından bestelenmiş *Il Tabaro*, yani Pelerin isimli tek perdelik operada Giorgetta rolüyle sergilemişti. Başarısından tatmin olan Avustralya Operası bir sezon daha sahne almasını teklif etmişti. İki sezon arası boşluklarda da Amerika'ya gitmiş; önce San Francisco, sonra da Metropolitan Operası'nda

BELONGS TO KAKTUS TEAM

küçük rollerde oynamıştı. Avrupa'daki operalardan da teklif gelmişti tabii, ama o hepsini reddetmişti. Avrupa'daki işleri kabul etmiş olsaydı belki de şu an çok daha ünlü bir sanatçıydı. Ama bir türlü yapamadı. Kötü anılarla dolu o yerlere dönmeyi, utanç duyduğu geçmişiyle yüzleşmeyi istemiyordu. Maalesef Avrupa'da hayatının en büyük ve en acı dersini almıştı; sevgi, aşk ve samimiyet gibi duyguların alınıp satılamayacağını bizzat yaşayarak öğrenmişti. Bunları bulmak her insana nasip olmuyordu. Bu güzellikleri yaşayacak kadar şanslı olduğun zaman da kıymet bilmek ve kaybetmemek için çabalamak gerekiyordu.

Avustralya Operası'nda kadrolu ve maaşlı çalışmaya başladıktan sonra bile Amerika ve Asya çapındaki işleri bırakmadı. Sürekli seyahat ediyor, bambaşka coğrafyalarda misafir sanatçı olarak performans sergiliyor, düzenli para kazanıyor ve durmadan çalışıyordu. O kadar çok çalışıyordu ki işine takıntı derecesinde bağlandığını düşünmeye başladı. Ancak aksi elinden gelmiyordu. Bomboş hayatını başka nasıl doldurabilirdi ki? Boşlukta kaybolmamak, yalnızlığına odaklanmamak adına hep en güvenli gördüğü limana sığındı, yani çalıştı. Tatil yapmadan, ben ne yapıyorum diye düşünmeden, nefes bile almadan çalıştı, çalıştı, çalıştı...

Devasa orkestra Puccini'nin büyülü notalarını çalmaya başladı. Ellie sahnedeki yerini aldı ve bu hayatta en iyi yaptığı şeyi yapmaya başladı; şarkı söyledi...

İlk ara zamanı gelince Ellie loş ışıklar altından seyircilere baktı. Kalabalığın tepkisini merak ediyordu. Onlarca, hatta yüzlerce yüz vardı... Çoğu karanlık yüzünden tam seçilmiyordu. Birden kalabalığın içindeki bir yüz özellikle dikkatini çekti. Bir kez daha baktı. Yoksa bu o... Bakıyor ama bir türlü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

emin olamıyordu. Gördüğü kişi Dieter Neumann'a çok benziyordu.

Sahne arkasına geçince stresli bir şekilde volta atmaya başladı. O sahiden de Dieter miydi? Yoksa şiddeti azalan ışıkların hayal gücüyle iş birliği yapması sonucu ortaya çıkan bir serap mıydı? Gözlerinin baktığını mı görmüştü? Yoksa kalbinin umut ettiğini mi? Dieter... Onu tabii ki unutamamıştı, zaman zaman aklına düştüğünü inkâr edemezdi. Hatta bir ara adına ve numarasına rastlamak ümidiyle telefon rehberini bile karıştırmıştı. Ancak Sidney'de D. Neumann diye biri yoktu. Bunun üzerine Dieter'in başka bir ülkeye taşınmış ya da Almanya'ya geri dönmüş olabileceğini düşünmüştü. Her şey bir yana acı gerçek gün gibi ortadaydı. Dieter evli bir adamdı... Ellie bunu bile bile kalbine uyamazdı. Duygularına kapılıp aptalca bir hata yapmamakta son derece kararlıydı. Bu yüzden Dieter'in hasretiyle yanıp tutuşmak yerine hayatına devam etmeyi seçti. Karşısına çıkan adamları Dieter'le karşılaştırma huyundan bile vazgeçmeye çalıştı. Evet, hayatına giren erkekler olmuştu. Ancak hiçbir ilişkisi birkaç aydan uzun sürmemişti. Opera gibi aşk hayatı da mevsimsellik gösteriyordu. Sürekli biten ilişkiler erkeklere bakış açısını değiştirdiği gibi içindeki romantizmi de öldürdü. Aşk, sevgi ve dokunmak eskisi kadar anlamlı gelmiyordu. Elbette, bu tek taraflı değildi. Zaten hangi erkek gerçek anlamda yanında olmamış, kalbinin kapılarını bir kez bile açmamış bir kadına âşık olabilirdi ki? Kimse bir ilişki içinde yalnız kalmayı istemezdi.

Sanatçıların kulis olarak kullandığı çadırda bir şişe su içti ve Suzuki rolünü oynayan kadın sanatçıyla şakalaştı. Tuhaf, gergin ve dengesiz davrandığının o da farkındaydı. Hızlı konuşuyor, olur olmaz şeylere kahkahalarla gülüyor ve bazen de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

saçmalıyordu. Sonra ikinci perdeye geçildi ve Puccini'nin yoğun trajedisi yürekleri parçalamaya başladı. Parlak ve göz alıcı sahne ışıkları yüzünden ilk iki sırada oturan seyircileri görmek imkânsızdı. Ellie bir yandan kalabalıkta o yüzü arıyor, bir yandan da aryalarını kusursuz bir şekilde icra etmeye çalışıyordu. Eserin sonunda seyirciler çılgınlar gibi bağırmaya ve ıslık çalmaya başladı. Herkes hayranlıkla, elleri acıyıncaya kadar alkışlıyordu. Beğeni ve takdir o kadar büyüktü ki oyuncular tam dört kez seyircileri selamlamak için sahneye çıktı. Alkışlar kesilip de perde son kez kapanınca Ellie hemen çadıra döndü. Bir an önce üstünü değiştirirse kalabalık dağılmadan onu yakalayabilirdi.

"Bayan Bright?"

Arkasını dönünce güvenlik görevlilerinden birini gördü. "Evet," dedi adama.

"Dışarıda küçük bir kalabalık toplandı, sizden imza istiyorlar."

Tabii ya... İmza verme faslı vardı. Bu, Bennelong Point'te, yani Sidney'deki büyük opera binasında izin verilen bir durum değildi. Orada görevliler seyircileri belli bir mesafede tutmaya çok özen gösteriyordu. Ancak bunun gibi halk konserleri ve açık hava etkinlikleri imza meraklılarının dört gözle beklediği fırsatlardı. Ellie hayranlarının bu onur verici talebini geri çeviremeyeceğinin farkındaydı.

"Hemen geliyorum," dedi ve askıdaki çantasını aldı. Önce büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Sonra bu kadar aptal olduğu, saf saf heyecanlandığı için kendine kızdı. Muhtemelen gördüğü kişi Dieter değildi, yok yere hayal kurmak tamamen aptallıktı.

Sahnenin yan tarafında bulunan bir sandalyeye oturdu ve yaklaşık yirmi beş dakika boyunca imza dağıttı. Elleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorulmuştu ama imza kuyruğu bir türlü azalmıyordu. Bir ara duyma güçlüğü çeken yaşlı bir kadının yüzüne bakmak için kafasını kaldırdı. İşte o sırada onu gördü... Kuyruğun sonunda duruyordu... Dieter... Gerçekti... Göz göze geldiler, gözden göze bir köprü kuruldu. Aralarında her daim var olan elektrik, aşinalık, duygusal çekim... Sadece ikisinin hissedebileceği o özel bağ... Kalbi hızlandıkça nefesi kesiliyordu. Ellie gülümsedi, Dieter de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Güvenlik görevlisine doğru eğilip, "Sadece beş dakika daha," dedi.

Görevli başını sallayıp kuyruğa girmek isteyen insanların önünü kesti. Ellie hızla son imzaları dağıttı. Evet, nihayet sıra ona gelmişti...

"Sen olduğuna inanamıyorum," dedi Ellie. İçinden deli gibi gülümsemek, hatta kahkahalarla gülmek geliyordu ama kendini tuttu. Sonra Dieter'den ayrı geçen zamanın kendisine neler yaptığını düşündü. Dieter'in kendisini son gördüğü o günü, o zamanlar ne kadar genç ve güzel olduğunu hatırladı. Şimdi göz kenarlarında hafif kırışıklıklar baş göstermiş, cildi eski parlaklığını yitirmişti. Ancak Dieter bu konuda çok şanslı sayılırdı, bir kere hâlâ çok yakışıklı ve çekiciydi. Zamanın yüzünde bıraktığı izler sadece toyluğunu olgunluğa çevirmişti. Artık delikanlı gibi değil, kendini daha iyi tanıyan, güçlü ve özgüvenli bir adam, gerçek ve dört dörtlük bir erkek gibi görünüyordu.

"Ellie..." Dieter birkaç adım öne gelip Ellie'nin elini sıktı. "Muhteşem söyledin. Sen hâlâ... çok güzelsin."

Ellie memnuniyet ve sevincini gizlemek istercesine başını öne eğdi. "Teşekkür ederim."

"Ben... Şey... Galiba şu an çok meşgulsün. Gitmen gereken bir yer mi var?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie kafasını kaldırıp Dieter'in gözlerinin içine baktı. O derin bakışlarda kaybolurken yüreğinde can bulan hislerden korktu. Önce bomboş dairesini ve taşınmak için yaptığı kolileri düşündü. Bu hayatta onu bekleyen bir kedisi bile yoktu. Tenhalık ve kasvet odaklı bir yaşam sürüyordu. Şimdi... Yani yanında Dieter varken evi ve hayatı gözüne her zamankinden daha boş göründü. Acınacak hâldeydi. "Hayır, gitmem gereken bir yer yok," dedi.

"Şey... Madem vaktin var, bir yere gidip oturalım mı? Biraz sohbet ederiz, belki bir de kahve içeriz?"

"Tabii, çok iyi olur," diye cevap verdi Ellie.

Kısa ve rahatsız edici bir yürüyüştü. Karanlık, ağaçlar, gökyüzü... Birbirine hislerini itiraf etmekten çekinen iki karşı cins için fazla romantik bir hava hâkimdi. Ellie ve Dieter üstünkörü konuşmalara imza atıp birbirlerine yüzeysel iltifatlarda bulunuyorlardı. Çok tuhaf bir durumdu. Sonunda Phillip Caddesi'nin köşesinde buldukları bir kafeye oturdular. Ellie kendini rahatlatmaya çalışarak normal davranmaya odaklandı. Maalesef yapmak söylemek kadar kolay değildi.

Sonunda cesaretini toplayıp Dieter'in ela gözlerine baktı. "Eee? Son on yıldır neler yapıyorsun?"

Dieter tedirgin görünüyordu. Parmaklarını masanın üstünde tıkırdatırken garson kız yanlarına geldi. Sade kahve siparış ettiler. Kız gidince yine baş başa kaldılar. Sessizliği kelimeleriyle dolduran Dieter oldu. "Aslında anlatacak çok bir şey yok. Ingrid'le birlikte buraya yerleştik ve kısa süre sonra Sarah dünyaya geldi. Şu an on yaşında. Sonra ikinci sürprizimiz, yani Alex doğdu. Önce büyük bir şirkette boyacı olarak çalışmaya başladım, şimdi kendi işimin patronuyum. Ingrid de evrak işlerine bakıyor, birlikte iyi iş çıkarıyoruz. Aslına

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bakarsan sandığımdan da iyi bir yere geldik. Bak..." Dieter cebinden çıkardığı kartvizitini masanın üstünden Ellie'ye uzattı. Kartta *D. ve I. Newman Boya İşleri* yazıyordu. Ellie o an telefon rehberinde onu neden bulamadığını anladı. Dieter İngilizce olsun diye soyadını okunuşuna göre kullanıyordu.

Ellie kartı eline alıp baktı, birden dudaklarındaki gülümseme kayboldu. *Ingrid, Sarah, Alex*... Dieter'in ailesi... Artık Dieter'in hayatında ona yer yoktu. O sadece tesadüfen karşılaştığı eski bir dosttan ibaretti.

"Senin adına çok sevindim," dedi Ellie. Samimiyetsizliğinin sesine yansıyıp yansımadığını merak etti.

"North Shore'da bir evimiz, Elizabeth Koyu'nda da yatırım amaçlı aldığımız küçük bir dairemiz var. Art deco* tarzında, küçük ama hoş bir yer, hoş bir dekorasyonu var." Dieter güldü. "Yalnız şu an boş, son kiracı kazara mutfağı yaktı. Tanrı'ya şükür ki sigortalatmıştık."

"İngilizcen çok gelişmiş."

Dieter kederli bir ifadeyle başını salladı. "Sarah okula başlayana kadar evde Almanca konuştuk. Sonra onun sayesinde tamamen İngilizceye döndük." Dieter kol saatinin kayışıyla oynamaya başladı. "Ya sen? Sen neler yapıyorsun?"

"Şarkı söylüyorum."

"Evlendin mi?"

"Evlendim ama yürümedi. Neyse ki çocuk yapmamıştık. Şimdi yalnız yaşıyorum." Ellie ona Ivan'la yaptığı korkunç evlilikten, kariyerinde kaydettiği aşamalardan, çalışmaktan kendini alamamasından, sürekli çıktığı seyahatlerden, bir ev alabilmek için para biriktirmesinden ve yuva kurma

* 1920'li yıllardan sonra özellikle mimaride etkisini göstermiş Fransız menşeli sanat akımıdır. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hayalinden bahsetti. Sohbet koyulaştı, laf döndü dolaştı geçmişe, çocukluk anılarına ve mutlu günlere geldi.

"Kokondorf'a hiç döndün mü?"

Ellie kafasını salladı. "Hayır, sen?"

"İki yıl önce ziyarete gittik. Köy çok değişti. Çiftliğimizi Ingrid'in babası aldı, beş yıl sonra da başkasına sattı. Yeni sahibi çiftlik arazisine sekiz tane küçük ev yaptırdı." Dieter suratını ekşitti. "Her şey gelişti denebilir, yine de... Ne yalan söyleyeyim orayı böyle görmek beni üzüyor. Eski çitlerin ardında yeni evler... Düzgün çatılar, çakıl kaplı yollar, modern binalar... Sanki bir zamanlar yaşadığım o çiftlik evi hayallerde kaldı. Sanki değişmedi de hiçliğe gömülüp yok oldu."

Dieter'in sözcüklerindeki hüzün Ellie'nin kalbine dokundu. Hayat acımasızdı, zaman geçiyor ve kaybedilen şeyler bir daha geri gelmiyordu. İkisi de aynı melankolinin etkisi altına girmişti. Saniyeler dakikalara dönüştü. Bir müddet ikisi de hüzün yüzünden tek kelime edemedi.

Sonra Dieter sessizliği bozdu. "Aslında kaybettiğim için pişmanlık duyduğum o kadar çok şey var ki..."

"Dieter..." Duygu karmaşası; hüzün, özlem, acı, yabani bir çiçek misali açan umut...

"Bir keresinde, yani uzun zaman önce..." Dieter'in dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. "Ellie, bir gün benden bir konuda söz vermemi istemiştin, ne olursa olsun gerçek hislerimi senden saklamamamı söylemiştin. Şimdi bir şeyi bilmeni istiyorum, bunca zamandır hep akımdaydın." Dieter Ellie'nin elini tutmak için elini uzattı ama son anda korkuyla parmaklarını çekti. Sanki Ellie'nin eline değil de ateşe değecekti. "Peki sen... Yani beni hiç düşündün mü?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Elbette düşündüm." Hüzün yüklü gülümseme bu kez Ellie'nin dudaklarına konmuştu. "Ama biz geçmişte kaldık, sen şimdi başka birine aitsin."

Dieter başını hafifçe eğip yere baktı, yüzünde yine o çocuksu ve çekici ifade vardı. Ellie arzunun bütün bedenini ele geçirdiğini hissedebiliyordu. O an dışarıdan masum gibi görünen bu buluşmanın çok büyük ve tehlikeli bir şeye gebe olduğunu fark etti.

Hemen ayağa kalktı. "Eve gitmem lazım," dedi.

Dieter de anlıyorum anlamında başını salladı. "Evet, ben de gitsem iyi olacak. Yoksa Ingrid..." Ellie Dieter'in cümlesini tamamlamamasına memnun oldu. Ingrid'i düşünmek, Dieter'i kaçta beklediğini öğrenmek, geç giderse söyleyeceklerini duymak istemiyordu.

"Güzel zaman geçirdim," dedi Ellie.

"Evet, ben de," dedi Dieter.

Havada asılı kalan yavan sözcüklere rağmen aralarında karşı konulmaz bir çekim vardı. Dieter Ellie'yi öpmek için öne eğildi. Ellie de başını hafifçe yana çevirip Dieter'in dudaklarının yanaklarıyla buluşmasına izin verdi.

Dieter birden, "Telefon numaranı alabilir miyim?" diye sordu.

Ellie üzgün bir sesle, "Bunun uygun olacağını sanmıyorum," diye karşılık verdi.

Dieter azarlanmış bir çocuk gibi gözlerini kaçırdı.

"Hoşça kal Dieter," dedi Ellie.

"Hoşça kal..."

Ellie ardından dışarı çıktı. Sıcak yaz havasını içine çekerken Dieter'in dudaklarının teninde bıraktığı izi görmezden gelmeye, o büyülü anı aklından çıkarmaya çalıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz İkinci Bölüm

Kokondorf, Kuzey Almanya: 1969

George öylece dikilip kocaman kontrol masasının parçalara ayrılmasını ve zemin kattaki stüdyosunun boşaltılmasını izledi. Zaten böylesine önemli bir anda başka ne yapabilirdi ki? Kim bir ömür harcadığı değerler yok olurken oturabilirdi? Aslında Aila dışarı çıkmasını ve oda boşaltılana dek dönmemesini söylemişti. Artık zemin katta stüdyosu olmayacaktı, artık o oda hayatının tutkusuna ait değildi. Şimdilik sadece boşaltılıyordu, fakat yakın zamanda başka bir şeye dönüşecekti; belki raflar dolusu şarapları barındıran bir mahzen, belki de golf eşyalarının konulduğu bir depo olacaktı...

Bir süre sonra ayakta durmaktan yoruldu. Köşede duran deri, döner koltuğunu çekip oturdu ve çalışanları seyretmeye devam etti; kablolar sarıldı, mikrofon ayakları bağlandı, boş kasetler kolilere dolduruldu, önemli belgelerin üst kata aktarıldığı dolap taşındı... Bütün teknik ekipman Manchester'da faaliyet gösteren bir plak şirketine satılmıştı ve nakliye işlemi öğleden sonra yapılacaktı.

Orada oturup odanın boşaltılışını izlerken uzun uzun iş hayatının cilvelerini düşündü. Bir iş kuruluyor, büyüyor,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gelişiyor, büyük paralar kazandırıyordu. Sonra rüzgâr tersine esiyor, kâr miktarı azalıyor, sıfırlanıyor ve zarar etmeye başlıyordu. George'un büyük başarılara imza attığı işi önce dibi boylamış, sonra da eksiye geçmişti. George'a çok tuhaf bir şey olmuştu. Sanki duyularını, içgüdülerini yitirmişti. Bu noktalara gelmesini sağlayan o meşhur özgüveni iki tufana yenik düşmüştü; önce Ellie, sonra Charlie... Artık bu piyasayı okuyamıyor, müziğin nabzını tutamıyordu. Çaresizce menajerliğine soyunduğu insanların yere çakılışına tanık oldu. Başarısız teşebbüsler bir sürü paraya mal oldu. Sonra borç batağına saplandı ve sıfırı tüketmeye başladı. İşi borçla döndürmek imkânsız hâle gelince de Aila'nın ailesi iflasını istemesini önerdi. Böyle yaparsa en azından kayıt stüdyosunu elinde tutmaya devam edebilirdi. Ancak George bu teklifi bile reddetti. Hem gururu buna mani oluyordu hem de artık tükendiğini hissediyordu. Evet, artık her şey bitmişti. Dibin de dibine vurmuştu. Ellili yaşlarının sonundaydı ve geride bıraktığı ömür bir sürü hata ve başarısızlıkla doluydu. Artık müzik endüstrisi ona olan inancını yitirmişti, daha da kötüsü artık o bile kendine inanmaz hâle gelmişti.

Aila alt kata inip yanma geldi. Her zamanki gibi zarif, yumuşak ve şefkatliydi. George'un yüzüne düşen saçlarını düzeltip anaç gözlerle ona baktı. "*Lemmikki*? Kendini çok üzmüyorsun, değil mi?"

George kafasını salladı, konuşacak takati yoktu. Zaten son zamanlarda kimseyle, hatta Aila'yla bile pek konuşmuyordu, içine kapanmıştı. Ancak Aila ne olursa olsun ondan vazgeçmiyordu.

"Sana çay yapmamı ister misin?"

"Bir faydası olacağını sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sen elinden gelen her şeyi yaptın," dedi Aila. "Lütfen bu konuda için rahat olsun." Aila tebessüm etmeye çalıştı, ancak bu çabası üzüntüsünü gizlemeye yetmiyordu. George gerçekte ne hissettiğini gözlerinde görebiliyordu. Aila George'u hâlâ seviyordu... Yaptığı onca şeye rağmen onu hâlâ çok seviyordu. Bu yetmez miydi?

"En iyisi seni yalnız bırakayım," dedi Aila ağlamaklı bir sesle. "Belki akşam yemeğini dışarıda yeriz, ne dersin? Ne bileyim, belki güzel bir şeyler yaparız."

George'un sözcükleri içindeki soğuk sessizlikte donup kaldı. Aila'nın ardından bakarken az önce söylediklerini düşündü. Düşündükçe de Aila'ya kızmaya başladı; *Sen elinden gelen her şeyi yaptın*... Bu nasıl laftı böyle? Elbette yapmıştı. Ayrıca bunların hiçbiri onun suçu değildi. Yani George olanlar konusunda kendini değil, bir başkasını suçluyordu. Evet, Ellie... Olan biten her şeyden sadece o sorumluydu.

Penny George'un uğuru, hatta hayatının şansıydı. Fakat Ellie bir uğursuzluk abidesi, peşinden lanet getiren bir karanlıktı. Her şey onun gelişiyle başlamıştı. O günü gayet net hatırlıyordu. O günü ve Ellie'yle birlikte hayatının üstüne çöreklenen o kara bulutu... Her şey onun inatçılığı ve bencilliği yüzünden başlamıştı. Hâlbuki Penny öyle miydi? Penny o kadar naif, öyle tatlı ve uysaldı ki... Aniden George'un yüreğinde utanç ve pişmanlık duyguları uyandı. Zaten en başından beri aralarındaki en büyük fark da bu değil miydi? Penny kendine güvensiz, ürkek, idare edilmesi kolay ve patronunu mutlu etmek için her şeyi yapacak türden bir kızdı. Öte yandan Ellie onun tam zıttıydı... Penny ve Ellie bir kelebeğin kanatları gibiydi; hem çok aynı hem de çok farklıydılar...

Kız kardeşler... Ellie kardeş olduklarından çok emindi. Hatta sırf bu yüzden düzenli olarak George'a adres

BELONGS TO KAKTUS TEAM

değişikliklerini bildiriyordu. Angela Smith'ten bir haber alma umudu hâlâ tazeydi.

Ellie son mektubunda şöyle yazmıştı. *Bir şeyi fark ettim, belki de onu hiçbir zaman bulamayacağız...* George bu satırları okurken en çok 'bulamayacağız' kelimesine takılmıştı ve yüzünde acı bir gülümseme belirmişti. Yazdığı şey sahiden de çok ironikti. Sanki 'biz' kelimesini kullanabilecekleri ortak bir konuları ya da ortak noktaları varmış gibi yazması... Bu sahiden de komikti.

Yakın zamanda dayımı kaybettik. Maalesef annemin sırrını da kendiyle birlikte mezara götürdü. Ama ben bu işin peşini hiçbir zaman bırakmayacağım. Asla vazgeçmeyeceğim. Bir şey duyarsan... Küçücük bir ipucuna bile ulaşırsan, lütfen bana haber ver, lütfen...

George bu son mektuba da diğerleriyle aynı karşılığı verdi, yani sessiz kaldı... Zaten ne yazacaktı ki? Sonuçta Penny'nin nerede olduğunu bilmiyordu. Ayrıca bilse bile bunu hayatta Ellie'yle paylaşmazdı.

O sırada nakliye firmasının çalışanlarından biri elindeki not defteriyle boş odayı işaret ederek, "Bitti sayılır Bay Fellowes," dedi.

George, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. İşin tuhafı neden teşekkür ettiğini kendisi de bilmiyordu.

"Şey... O... Yani koltuk?"

George oturmakta olduğu deri koltuğa baktı. "Bu da mı listede?"

Adam görebilmesi için elindeki not defterini George'a doğru çevirdi. *No 1: Deri ofis koltuğu...* George ayağa kalktı. Koltuk da diğer eşyalarla birlikte dışarı taşındı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bütün eşyalar gittikten sonra George yere oturup avuçlarını ahşap zemine bastırdı. Yıllarca müziğin en güzeline kulak vermiş, en yaratıcı fikirlere tanıklık etmiş bu döşemeler artık tamamen boştu. Boşluk... Önce odayı işgal etmişti, şimdi de George'un kalbine sızıyordu. Yani George bu kez de acımasız bir ıssızlığa yeniliyordu...

Ellie o gün en az yirmi kez kendi kendine, 'Ben ne yapıyorum?' diye sormuştu.

Direksiyon başındaydı... Yan koltukta Dieter'in verdiği kartvizit ve küçük bir şehir haritası duruyordu. Daha önce hiç gitmediği bir semtin sokaklarını keşfediyordu. Yaptığı şeyi sorgulasa da bunu sadece meraktan yaptığı konusunda kendini ikna etmeye çalışıyordu. Sözde Dieter'in hayatını görecekti. Maalesef gerçek bundan ibaret değildi ve o da bunun farkındaydı. Çünkü karşılaştıkları günden beri onu bir an olsun aklından çıkaramıyordu. Onu arayamazdı, böyle bir şeyi yapmaması gerektiğini biliyordu, fakat içinde yükselen merak duygusu her geçen gün onu daha da ele geçiriyordu. Dieter'in nasıl bir hayat sürdüğüne, şimdi ne tür bir dünyanın parçası olduğuna dair çok güçlü bir merak...

Dieter'in evi bloğun köşesindeydi, kırmızı tuğlalı bir bungalov... Ön tarafında gül çalıları, bahçesindeki ağacın alt dalına kurulmuş lastik salıncak, birbiriyle uyumsuz saksılarla dolu veranda, değişik bitkiler ve ön çitin hemen dibine konulmuş iş yeri tabelası...

Ellie caddenin kenarına yanaştıysa da arabasını stop ettirmedi. Çünkü kapıyı çalmak gibi bir niyeti yoktu. Tek istediği beklemek, bakmak ve Ingrid'i görecek kadar şanslı olmaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Acaba rakibi nasıl bir kadındı? Mesela güzel miydi? Muhtemelen güzel bir kadındı, aksi takdirde Dieter evlenmek için onu seçmezdi.

Direksiyonu eğreti bir şekilde tutarken düşündü. Bir türlü karar veremiyordu. Belki de normal bir şekilde kapıyı çalmalıydı. Eski bir arkadaş gibi içeri girer, romantik duygularını açık etmeden hem karısıyla tanışmış olur hem de etrafa bir göz atardı.

Uzun süre evi seyretti. Hiçbir hareket yoktu, sanki zaman durmuştu. Durgunluğa tahammül edemeyerek kafasını salladı. Perşembe günü saat on birdi. Yani şu an Dieter işte, Sarah da okulda olmalıydı. Ingrid de büyük ihtimalle bebekle ilgileniyordu. Kısaca burada Ellie'ye yer yoktu.

Bir süre daha bekledikten sonra vitese takıp arabayı hareket ettirdi. Caddede ilerlerken kendinden ve az önce yaptığı şeyden utanıyordu. Arabasını eski sevgilisinin evinin önüne çekip kapıyı gözetleyen yetişkin bir kadın... Bunu kendine hiç yakıştıramamıştı. Radyoyu açıp Mozart'ın bestelediği bir aryaya eşlik etmeye başladı. Belki müzik Dieter'i aklından çıkarmasına yardımcı olabilirdi.

Pek sanmıyordu ya... Bir umut...

"Anne, büyükbabam Savy'ye binebileceğimi söylüyor."

"Senin adına sevindim tatlım." Angela çay fincanını ferforje masanın kenarına bırakıp Bo'nun güvenlik kaskını taktı. Jerry'nin ailesinin Sunshine Kumsalı'nın üst tarafındaki evindeydiler. Büyük bir arazi onlara aitti. Sıcak ve rüzgârlı bir öğleden sonrasıydı. Angela Jerry'nin annesi Leila'yla karşılıklı çay içiyordu. Sarmaşık güllerle çevrili avlu, rüzgâr çanları,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

güneş ışınlarını yakalayıp rengârenk yansıtan kristaller... Ambiyans da en az gün kadar sıcak ve güzeldi... "Dizginleri çok sıkı tut, olur mu?"

"Tamam." Bo minik elini tutması için Jerry'nin babasına uzattı. Ardından birlikte atların yanına doğru yürüdüler.

Angela arkalarından baktı. Küçük oğlunun Savy gibi büyük bir ata nasıl bineceğini düşündükçe endişeleniyordu, tıpkı sevgi dolu her anne gibi...

"Merak etme," dedi Leila. "Savy çok sakin ve uslu bir attır, ayrıca Richard onu bir an bile bırakmaz."

Angela şaşkın bir ifadeyle dönüp Leila'ya baktı. "Aklımı mı okuyorsun?"

"Aslında bu kez aklından ziyade yüz ifadeni okudum." Leila muzipçe gülümsedi. "Fakat istersem aklını da okuyabilirim."

Leila sıradan büyükannelere hiç benzemiyordu. Yetmiş yaşında olmasına rağmen yirmi yaşında bir insanın ruhuna sahipti. Bazı bölümleri gökkuşağı gibi rengârenk boyanmış uzun kızıl saçları, Çingenelerin giydiği tarzda uçuş uçuş elbisesi, parmaklarını dolduran gümüş yüzükleriyle aykırılık derecesinde farklıydı. Ayrıca o hem sanatçı, hem amatör bir filozof hem de bölgedeki kitapçılarda yarı zamanlı tarot falı bakan bir falcıydı... Bu arada kendisi tipik kayınvalideler gibi de değildi. Angela'ya gerçek bir anne olmuştu. Zeki, şefkatli, ilgili ve korumacı bir kadındı. Angela böyle biri hayatında olduğu için kendini çok şanslı hissediyor ve onu çok seviyordu.

"Bir çocuğumuz daha olursa, sence yine bu kadar endişelenir miyim?" diye sordu Angela.

Leila kaşlarını kaldırdı. "Yedeği olursa daha mı az korkarım diye soruyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela gülümseyip çayından bir yudum aldı.

"Cevabım evet, hep endişeleneceksin. Kaç tane çocuğun olursa olsun her daim merak edecek, korkacak ve evham yapacaksın. Bu, anne olmanın bir parçası..." Leila kayıtsız görünmeye çalışarak, "Bir çocuk daha yapmayı düşünmüyorsunuz değil mi?" diye sordu.

Angela bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Evet, aslında *o* sık sık bir çocuk daha yapmayı düşünüyordu, ama *Jerry* istemiyordu. Jerry'ye göre ailesi artık tamamlanmıştı.

Jerry hep, "Üçümüz..." diyordu. "Üç çok ideal ve kontrol edilebilir bir sayı. Mesela bir gün buralardan gitmek ya da dünyayı gezmek istersek üç kişi bunu rahatça yapabiliriz. Hem artık Bo da makul bir yaşa geldi. Bir çocuğumuz daha olursa burada kısılıp kalırız."

Burada kısılıp kalmak... Acaba Jerry ne kadar zamandır kısılıp kaldığına inanıyordu?

Leila çayları tazelerken, "Aslında sessizliğin çok şey anlatıyor," dedi.

"Jerry'nin o barbeküyü temizlemesi fazla uzun sürdü," dedi Angela.

Angela'nın lafı değiştirmek için çok alakasız bir konu seçmesi komikti ama Leila bu konuda şaka yapmadı. "Jerry'yi bilirsin, kestirme yöntemleri de baştan savma iş yapmayı da sevmez. Bir iş ya en doğru şekilde ve kusursuz yapılacak ya da..."

Angela, "Hiç yapılmayacak," diyerek Leila adına cümleyi tamamladı. "Evet, biliyorum."

"Bu arada bana psikolog randevusundan bahsetti."

Angela gülerek kafasını salladı. "Bana yardım edemeyecek. Sadece sekiz yıllık tecrübesi var ve bu süreçte bir kez bile benim gibi birine rastlamamış. Hatırlamak yerine reddetmeyi seçen bir hastayla hiç çalışmamış."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Leila dudaklarını hafifçe büktü. Angela onun bu konuda ne düşündüğünü zaten biliyordu, mimikleri de hâlâ aynı fikirde olduğunun deliliydi.

"Haydi söyle," dedi Angela.

"Şey... Ben sadece anlayamıyorum Angela. Bir insan hatırlamayı, kim olduğunu bilmeyi nasıl istemez?"

"Çünkü ben şu an kim olduğumu biliyorum ve bu da bana yetiyor. Ya önceden kim olduğumu öğrenirsem ve o zamanlar olduğum kişiyi sevmezsem? O zaman ne yaparım? Büyük ihtimalle aklımı yitiririm. Bir düşünsene, aynı bedene sığmaya çalışan iki farklı insan..."

"Ama belki de böyle hissetmezsin. Belki de eski Angela'yla yeni Angela'yı bir noktada uzlaştırmayı başarırsın. Çok farklı iki hayat yaşamış ve bir sürü tecrübe edinmiş bir insan olursun."

Angela tekrar kafasını salladı, bu konuda cevap vermeyi bile reddediyordu.

"Bak Angela, içimde seninle ilgili güzel hisler var... Bence senin kötülerin yanında harika anıların da var. Onları geri kazanmak istemez misin?"

Harika anılar mı? Nedense bugüne dek gördüklerinde harika bir yan yoktu; erkek kemeriyle dövülmek, çıplak fotoğraf çektirmek, karanlık bir bodruma bağlanmak, boğazına dayanmış soğuk ve keskin bir bıçak... Bu kadar vahşetin arasında harika ne olabilirdi ki? Leila onu anlamıyordu, hatta kimse onu anlayamıyordu. Artık yepyeni bir hayatı vardı. Yeni ve mutlu hatıralarla doldurduğu bir geçmişi, bir evi ve küçük oğlu Bo vardı. Şiddet ve korku dolu karanlık bir geçmişi öğreneceğim diye bugün sahip olduklarını, mutluluğunu ve huzurunu riske atamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neyse ki o sırada Jerry göründü. Terli ve kirli ellerini eski bir havluya silerek yanlarına geliyordu. Bir sandalye çekip, "Nihayet bitti," dedi. Sandalyeye oturup uzun bacaklarını uzattı. "Bir bira süper olur anne."

Leila fincanında kalan çayı yakındaki saksıya döküp, "İyi fikir, galiba bana da iyi gelecek," dedi. "Angela sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Leila rüzgârda uçuşan eteğini tutarak eve girdi.

"Kan ter içinde kaldım, hava acayip sıcak," dedi Jerry.

"O kadar değil aslında, uzun zamandır çalıştığın için bu kadar terledin."

"Şu an bile aşırı sıcak geliyor. Şimdi Almanya'da olduğunu düşünsene... Muhtemelen kar yağıyordur, bembeyaz bir Noel..."

"Almanya'ya gitmek istemiyorum."

"Oraya gitmek *ister misin* diye sormadım, sadece *düşün* dedim. Hayal et..."

"Olabilir, ama bunu ima ettin." Angela bir ilişkideki hassas noktaların zamanla nasıl arttığını düşündü. Bir zaman geliyor en sıradan cümleler bile ya anlamsızlaşıyor ya da gereğinden fazla şey anlatıyordu. Gerçek şuydu ki Jerry tekrar yollara düşmek için can atıyor, gezip dolaştığı günler burnunda tütüyordu. Artık işleri de büyütüp düzene oturtmuşlardı. Jerry oteli bir süreliğine başka birine kiralamayı ve parasıyla dünyayı gezmeyi istiyordu. Hatta sürekli farklı bir ülkeye kafayı takıyordu. Bir süre Güney Afrika diye yanıp tutuşmuştu, sonra Güneydoğu Asya hayalleri kurmaya başlamıştı. Şimdi Almanya ve Doğu Avrupa'ya heves ediyor, oradan da Sovyet İmparatorluğu topraklarına geçmeyi planlıyordu. Altı yıl önce

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Berlin Duvarı'nın yıkılışını birlikte televizyondan izlemişlerdi. Jerry resmen ekran karşısında hüngür hüngür ağlamıştı. Bu Angela'nın onu ağlarken ikinci görüşüydü; ilki Bo'nun doğduğu gündü.

Jerry duvar yıkılırken, "Keşke orada olabilseydim," demişti. Angela o sırada Jerry'nin gözlerinden akan yaşların gerçek sebebinin insanlık ve özgürlük adına duyulan sevinç olmadığını fark etmişti. Jerry farklı bir yarım kürede olduğuna ve o büyük anı bizzat göremediğine üzülüyordu.

Asıl sorun Jerry'nin arzu ve hayalleri değildi elbette. Sorun Angela'nın hiçbir yere gitmek istememesiydi. Angela yeni ülkesini ve evini seviyor, burada kendini güvende hissediyordu. Durup durup geri gelen hatıralarını kontrol altına alana dek de buradan hiçbir yere kıpırdamayacaktı. Bu konuda son derece kararlıydı.

Leila elinde bira şişeleriyle döndü. Ondan birkaç dakika sonra da Bo göründü. Büyükbabasıyla atlardan konuşmak onu çok heyecanlandırıyordu. Aile bireyleri toplanmaya başladıkça Angela ve Jerry arasındaki gerginlik yok oldu. Ancak Angela bunun geçici bir durum olduğunu biliyordu çünkü gerginliğe sebep olan mesele hallolmamıştı. Jerry'nin duygu ve hayalleri bir anda yok olamayacak kadar derin ve büyüktü. En kısa sürede bu anın bir benzerini daha yaşayacaklardı...

Emlakçının arabasındaydılar ve içerisi çok soğuktu. Anlaşılan danışmanı olan kadın nemli ve sıcak yaz havasını fazla ciddiye almıştı.

Ellie boş evlerle ilgili resim ve belgelere göz atmaya başladı. Tekrar taşınmak zorunda olduğu için çok sinirliydi. Sık

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sık taşınmak zorunda olmasının asıl sebebi kira sözleşmelerini kısa süreli yapmasıydı. Yakın gelecekte kendi evini alacağını düşünerek bundan özellikle kaçınıyordu. Sonuçta artık parası vardı ve dilediği evi alabilirdi. Yeni evine taşınıyor, sonra aniden yeni bir iş teklifi gündeme geliyordu. Pekin, San Francisco ya da Wellington'da sezonluk anlaşmalar imzalıyordu. Birkaç ay yurt dışında kalacağını bile bile yeni bir ev almak da mantıksız geliyordu. Birkaç ay yurt dışında çalışıyor, sezon bitince dönüyor, o arada kira sözleşmesinin süresi doluyor ve yeni bir yere taşınmak zorunda kalıyordu. Her seferinde aynı döngünün esiri olduğu için de hayatı taşınarak geçiyordu.

Bu sabah üç eve baktıysa da hepsinde bir kusur bulmuştu. Bir tanesi fazla büyüktü ve Ellie temizlik yapmayı pek sevmiyordu. Bir tanesi komşu evlere çok yakındı, sonuçta yüksek sesle alıştırma yapması gerekiyordu. Sonuncusunda da evcil hayvan beslemeye müsaade edilmiyordu. Tamam, şu an yoktu ama ya bir gün bir kedi isterse? Kısacası mantıklı ve mantıksız bütün ihtimaller beğeni çıtasını yukarı çekiyordu. Ona evleri gösteren kadının da tahammül sınırları fazlasıyla zorlanıyordu. Tepkisini belli etmese de muhtemelen Ellie'nin kılı kırk yaran biri olmasından rahatsızdı.

Trafikte ilerlerken kadın Ellie'ye, "Glebe'deki evi görmek istiyor musunuz peki?" diye sordu.

"Sanırım evet, bahçesi var mı? Genelde evde olmadığım için bahçeyle ilgilenecek vaktim yok."

"Taş kaplı bir avlusu var."

"Tamam, o hâlde gidip ona da bakalım." Ellie sayfaları çevirmeye devam etti. Kimi bulanık kimi net bir sürü ev resmi vardı. Normalde ne istediğini bilen ve kararlı biriydi. Ama şimdi hiçbiri tam olarak içine sinmiyordu. Belki de asıl

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sorun kısa süreli bir kiralama anlaşmasına daha imza atmak istemiyor oluşuydu. Geçici evlerden gına gelmişti. Bir de bu kararsızlık belası Dieter'le görüştüğü gün başlamıştı. Sanki bir şey bekliyordu da ondan böyleydi... Ama ne beklediğini kendisi de bilmiyordu. Birden dosyadaki resimlerden biri gözüne çarptı. *Elizabeth Koyu, Art deco...*

"Peki, bu nasıl?" dedi kadına.

Kadın Ellie'nin gösterdiği evin özelliklerini düşünerek bir süre yola baktı.

"Dürüst olmak gerekirse işinizi görmez," diye cevap verdi. "Mutfak yandı, şimdi baştan yapılıyor. Tam olarak hazırlanması zaman alabilir."

"O arada dışarıda yiyebilirim."

Kadın trafik ışıklarının orada durdu. Ellie'ye dönüp güneş gözlüğünü kafasının üstüne kaldırdı. "Ciddi misiniz?" Ellie kadının aklından geçenleri okuyabiliyordu. Muhtemelen, 'Evcil hayvan besleme izni olmaması sorun ama mutfaksız olması sorun değil, bu nasıl bir ev arayışı?' diye düşünüp hayrete düşüyordu.

"Görmek istiyorum." Ellie hata yaptığının bilincindeydi, fakat bunu görmezden geldi. Ne olacaktı ki? Dieter'in kiraya vermek istediği bir mülkü, kendisinin de yeni bir daireye ihtiyacı vardı. Ayrıca Elizabeth Koyu merkezi ve güzel bir yerdi.

Aslında durum bu kadar masum değildi tabii... Ellie resmen ateşle oynuyordu, tıpkı Dieter'in onu görmeye gelirken yaptığı gibi...

Kadın şerit değiştirerek, "Elbette, dilerseniz hemen gidebiliriz," dedi.

Şık ve gösterişli dış cephesi dışında dairede göze çarpan hiçbir özellik yoktu. İs lekelerinden görünmeyen mutfak,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oturma odasının uzantısı olan küçük bir alandı. Bunun yanı sıra eskiden ocağın durduğu yerde kocaman bir delik vardı. Burası Ellie'nin normal şartlar altında değil taşınmak, görmek bile istemeyeceği türden bir yerdi.

Kadın parmağını kapkara olmuş mutfak tezgâhına sürterek, "Bunların hepsi ocak sonuna kadar yenilenmiş olacak," dedi. "Evin sahipleri güzel ve modern bir mutfak yaptırmayı planlıyorlar. Tabii, bu sefer elektrikli ocak tercih edecekler. Sizce de daha güvenli değil mi?"

"Hı hı..." Ellie ilerleyerek dairenin diğer bölümlerini gezmeye başladı. Tek bir yatak odası olması güzeldi. Böylelikle hiç kullanmadığı alanları süpürerek zaman kaybetmeyecekti. Banyo minyatür denebilecek kadar küçüktü. Evin her yerini dolaştıktan sonra oturma odasına döndü. Manzarayı değerlendirmek için pencerenin önüne gitti. Komşu evin bahçe duvarını görünce memnun oldu. Komşuların sesini duyup rahatsız olmayacak olması iyiydi.

Danışman kadın, "Yalnız mutfak penceresinin manzarası çok daha güzel," diye belirtme gereği duydu. "Küçük ve şirin bir bahçe, üstelik ortak kullanım alanı... Yani hiçbir şey yapmanız gerekmeyecek."

Ellie başını salladı. Ardından kadının gözlerine bakma gereği bile duymadan, "Tamam, tutuyorum," dedi.

Kadın o kadar şaşırmıştı ki bir süre duraksadı. Bu kararı hiç beklemediği aşikârdı. Kendine gelip de duyduğu şeyden emin olunca, "Ah! Tabii, nasıl isterseniz," dedi.

Ne tür bir işe kalkıştığını düşünen Ellie'nin kalbi deli gibi atıyordu. Burayı tutarak Dieter'le arasında bir bağ yaratıyordu. "Ne zaman taşınabilirim? Yani en erken?"

"Sanırım mutfak tadilatı bittiğinde."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie olmaz der gibi kafasını salladı. "Bir süre mutfaksız idare edebilirim. Önemli olan Noel'den önce başımı sokacak bir evimin olması. Çarşamba günü taşınabilir miyim?"

"Talebinizi ev sahipleriyle görüşeceğim."

"Eminim sorun olmayacaktır."

Çarşamba, yani büyük gün gelip çatmıştı. Ellie kolideki kitaplarını dar raflara yerleştirirken beklenmedik bir şey oldu ve Dieter ziyaretine geldi. Eşyaları boşaltma işiyle uğraştığı için kan ter içindeydi, saçlarını gelişigüzel toplamıştı, yani berbat görünüyordu. Ayaklı vantilatörün karşısında biraz olsun serinlemeye çalışıyordu ki kapı çaldı.

"Dieter," dedi ve kötü görünen saçını düşündü. "Aslında ziyaretçi beklemiyordum."

"Habersiz geldiğim için özür dilerim, umarım sakıncası yoktur."

"Hayır, ne demek..." Ellie, eli kapı kulpunda öylece kalakalmıştı. Dieter mavi giymişti, Ellie ona maviyi çok yakıştırıyordu. Kendine gelip hemen konuşmaya başladı. "Girsene, kolilerden birinin üstüne oturabilirsin."

Dieter hayır anlamında kafasını salladı. "Çok kalmayacağım. Ben sadece... bir konu hakkında seninle konuşmam lazım." Lafa girmeden önce boğazını temizledi. Bir hayli gergin görünüyordu.

Ellie dikkatle Dieter'in gözlerine baktı. "Evet, devam et lütfen."

"Sen... biliyordun, öyle değil mi? Yani buranın bizim dairemiz olduğunu?"

Ellie başıyla onayladı. Suçluluk duygusu yüzünden nabız atışları hızlandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğinden emin olamıyorum Ellie. Ben sandım ki... Demek istediğim görüşmemizden sonra bende birbirimizden uzak durmamız gerektiği gibi bir izlenim uyandırdın."

Ellie duraksadı, sonra kelimelerini özenle seçerek konuşmaya başladı. "Evet, öyle yapmamız gerekiyor... Ancak insanlar her zaman yapmak zorunda oldukları şeyi yapamıyor."

Dieter'le aralarında büyük bir çekim vardı, hatta içerisi alev alev yanıyordu. Ellie'nin bakışları Dieter'in gözlerinden dudaklarına kaydı. O dudakların hasretiyle yanıyordu. Dieter'in onu öpmemesi... İşte bu Ellie için ölüm demekti.

Fakat ne Dieter onu öptü ne de Ellie öldü. Dieter tutku akışının yolunu kesmek istercesine gözlerini kaçırdı ve tekrar boğazını temizledi. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Kira anlaşmasıyla ilgili olarak... Yani acaba sen... Daha doğrusu bu konuda sadece emlak danışmanıyla muhatap olmalısın. Lütfen evle ilgili konularda beni sakın arama. Olur da Ingrid'le konuşursan da sakın burada olduğundan bahsetme."

Ellie dudağını ısırdı. Kendini ahmak, kötü ve yuva yıkmaya çalışan bir kadın gibi hissediyordu. "Şey... Elbette..."

"Bu sadece..." Dieter elini saçlarının arasından geçirip birden son hız içindekileri dökmeye başladı. "Sen benim eski sevgilimsin Ellie ve Ingrid bunu biliyor. Başım derde girsin istemiyorum."

"Sorun yaratmak ya da başını derde sokmak istemem." Az önceki çekimden eser kalmamış, aralarında yanan ateş sönüp kül olmuştu. Saniyeler önce birbirine derinden bağlanmış iki âşık ruh gibiydiler. Sanki bu dünyada onlardan başka insan yoktu. Gel gör ki şimdi ayrı dünyaların insanlarıydılar. Birbirinden çok uzak iki sönük yıldız... Artık aralarında sadece yüzeysel bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ilişki vardı; artık devreye emlak danışmanı ve karısı girmişti. *Karısı*... Lanet olsun! Ne düşünüyordu ki? Hayır, ne olacağını sanmış, hangi akla hizmet böyle bir şeye kalkışmıştı?

Dieter suçluluk duygusundan olsa gerek kafasını yavaşça çevirip arkasını kontrol etti. Sonra tekrar Ellie'ye döndü. Derin bir nefes alıp, "Ellie..." dedi. "Karım her ayın ilk pazartesi gününde mikado* oynar."

Ellie şaşkına dönmüştü. Bu, o an Dieter'den duymayı beklediği son şeydi.

"Kulüpteki arkadaşlarının kızları da olduğu için Sarah'yı da yanında götürür. Ve tabii Alex'i... Zaten onu bir an olsun gözünün önünden ayırmaz. Yani o zaman evde olmayacak ve yokluğumu fark etmeyecekler... Seni görmek için uygun bir gece olabilir diye düşünüyorum."

Başını dik tut... Ellie sakin ve mahcup bir ses tonuyla, "Tabii, çok isterim," dedi.

Dieter ellerini ceplerine sokarak, "Tıpkı iki eski dost gibi," diye belirtti. "Bundan daha fazla bir şey kesinlikle istemiyorum. Sen haklısın... Yani birbirimizden..."

Ellie hevesle kafasını salladı. "Elbette, sadece iki eski arkadaş..."

Dieter bir şey daha söyleyecekmiş gibi görünüyordu, fakat son anda fikrini değiştirdi. Ellie Dieter'in dilinin ucuna dek gelen şeyin ne olduğunu biliyordu çünkü aynı şeyi kendisi de hissediyordu. Bu çok derin bir şeydi; tutku ve arzu dolu bir his, aşk ve mutluluk dolu güzel bir anı... Bu geçmiş ve gerçeğin harmanlandığı sonsuzluktu. Birden kendine geldi. Aklını başına almalı ve böyle saçma sapan hayaller kurmanın

* Fildişi, kemik ya da tahtadan yapılmış, ince ve renkli tahta çubuklarla oynanan, zekâ ve el becerisine dayanan bir Japon oyunudur. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

manasızlığını idrak etmeliydi. Dieter'in söylemedikleriyle ilgili teoriler üreteceğine az önce *söylediği* şeye odaklansa iyi ederdi.

"Tamam, öyleyse ocak ayının ilk pazartesisi..." dedi Ellie.

Dieter önemli bir noktayı vurgulama gereği duydu. "Ah, hayır... Özür dilerim Ellie. Ancak biz Noel tatillerinde evde olmuyoruz. Genellikle Queensland'e gidiyoruz. Sarah'nın Sunshine Kumsalı'nda yaşayan bir okul arkadaşı var."

"Anlıyorum, eminim çok güzel zaman geçiriyorsunuzdur."

"Gerçekten de öyle..."

Aile tatili... Ellie o an kendi hayatıyla Dieter'in hayatı arasında büyük uçurumlar olduğunu gördü. Onun bambaşka bir dünyası vardı ve o dünyanın merkezi Ingrid ile çocuklarıydı... Dieter günün yirmi dört saati onlara aitti. Deniz kenarında geçirilen altı hafta boyunca onlara aitti. Aslında Dieter sadece onlara aitti, *sonsuza dek* de onlara ait olacaktı.

"O hâlde şubat," dedi Ellie. "Burada mı?"

"Evet, buraya gelirim. Saat yedide..." Dieter ellerini ceplerinden çıkarıp ovuşturdu. "Artık gerçekten gitmem lazım. Eşyalarını boşaltmana yardım edemediğim için üzgünüm."

"Sorun değil. Ben de zaten neyi nereye koyacağımı yeni yeni planlıyorum."

Ellie önce Dieter'in arkasından baktı, sonra kapıyı kapatıp merdivenlerdeki ayak seslerini dinledi. İçinden hüngür hüngür ağlamak geliyordu. Hemen bir matematik hesabı yaptı. Bir yılda tam bir düzine pazartesi akşamı vardı. Birkaç tanesinde Ellie turnede olacaktı, bazılarında da Dieter ailesiyle tatile çıkacaktı. Onları düşünce en iyi ihtimalle yılda sekiz kez görüşme şansı kalıyordu, her bir görüşme üç saat sürse... Toplamda yirmi dört saat ediyordu. Koca bir yılda sadece bir gün...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter'le görüşeceğinden, kısa da olsa birlikte güzel zaman geçireceklerinden emin olsa da kendi kendine bir söz verdi. Ne olursa olsun hayatını Dieter Newman'a bağlamayacaktı. Bu sözü aklından hiç çıkarmamalı, bir kenarda Dieter'i bekleyen aciz kadın rolüne bürünmemeliydi. Söz veriyordu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Üçüncü Bölüm

1992

Bo'nun yedinci yaş gününden bir gün önce Angela Yunanistan'dan bir mektup aldı. Zarfın üstünde kısa kenar boyunca uzanan kalın, siyah bir şerit vardı. Tuhaf görünümlü zarf çoğu fatura ve işle ilgili belgelerden oluşan diğer postaların üstünde duruyordu. Bo okuldaydı, Angela da otellerinden iki blok uzaktaki evlerinde işlerini hallediyordu. Diğer postaları masanın üstüne bıraktıktan sonra mektubu alıp bahçeye çıktı. Salıncağa oturdu... Gri ve durgun bir hava vardı. Anlaşılan Queensland'in meşhur güneşi bugün ortalarda görünmek istemiyordu. Kötü haberler almaya uygun, gri ve kasvetli bir gün... Mektubun içinde yazanları okumadan bilebiliyordu.

Silas ölmüştü... Mektup kızlarından biri tarafından kısa ve öz bir şekilde yazılmıştı. Angela hüzünlü gözlerle satırları okudu. Silas birkaç haftadır hastaydı. Doksanıncı yaş gününden hemen önce etrafını saran ailesinin gözleri önünde son nefesini vermişti. Mektubun hemen yanında ortasından katlanmış bir zarf daha vardı. Bu muhtemelen Silas'ın ona vermek istediği son hediyeydi. Angela yavaşça zarfı açtı. İçinden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Silas'ın el yazısıyla yazılmış iki sayfa ve Angela'nın yirmili yaşlarındayken çekilmiş bir resmi çıktı. Resmin arkasında Kiril alfabesiyle yazılmış bir not vardı. Angela iki sayfalık mektubu tekrar eline alıp okumaya başladı.

Sevgili Angela,

Öncelikle sana mektupla veda eden bu yaşlı adamı lütfen affet. Yaptığımın korkakça olduğunun farkındayım. Aslında sana telefon etmem gerekirdi ama doğru kelimeleri bulamayacağımı düşündüm, yani kendime güvenemedim. Bu hayattaki en mutlu anlarımın bir kısmı seninle geçti tatlı kızım. Seni ve birlikte geçirdiğimiz günleri sık sık düşünüyorum. Özellikle de bu dünyadaki zamanımın dolmak üzere olduğunu hissettiğim şu son günlerde...

Ekte bir fotoğraf var... Mia öldükten sonra birinin kedilerini toplaması gerekiyordu ve bu göreve ben seçildim. Bu fotoğraf Mia'nın yatağının yanındaydı. Sana öğrettiğim Yunancayı unutmuş olabileceğini düşünerek arkasında yazan şeyi tercüme edeyim; 'Sevgili Angela.' Aslında bunu sana bulur bulmaz göndermem gerekirdi, fakat inatçı bir ihtiyar olduğum için yapamadım. Şimdi adım adım ölüme yürüyorum. Bu yüzden artık Mia'nın tuhaflıklarına bile pek takılmıyorum, hatta ona acımaya başladım. Evinde vasiyetname tarzı bir şey bulunamadığı için avukatlar hâlâ en yakın akrabasını araştırıyorlar. Şimdiye dek kimse öne çıkıp da böyle bir iddiada bulunmadı. Mia'nın bu denli yalnız bir hayat yaşamış olması beni çok üzüyor. Ama sen güzel kızım, sen ona karşı hep çok iyiydin... Hatta bu yönün senin benden çok daha iyi bir insan olduğunu gösteriyor.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hazır günah çıkarmaya başlamışken sana itiraf etmem gereken önemli bir şey daha var. Tanıştığımız gün sana yalan söyledim. Aslında ailenin kim olduğunu biliyordum. Yalnız soyadları Smith değildi ve hiçbir zaman ada halkının bir parçası olmadılar. İlk başta çok emin olamadım, ancak emin olduğumda da sana bunu söylemenin kimseye bir faydası olmayacağını düşündüm. İşin özü eski hayatından nasıl korktuğunu, yeni bir yaşam ve umuda bağlanmak konusunda nasıl hevesli olduğunu görünce bunu yapmak hepten zorlaştı ve gereksiz geldi.

Şimdi nasıl bir tepki verdiğini tahmin edebiliyorum ama endişelenmene gerek yok. Bütün gerçekleri bu mektupta açığa çıkarmak niyetinde değilim. Gerçeği öğrenmek isteyip istemediğine sen karar vereceksin, bu senin seçimin olacak. Sana ancak gereken ipucunu verebilirim. Petaloudos'ta hâlâ benim gibi eski toprak birkaç insan var. Onları sıkıştırırsan gerçeği sana anlatacaklardır. Theo Moscopolos kesin bir şeyler biliyordur. Sana bunları daha önce anlatmadığımız için bizleri lütfen bağışla. Niyetimiz sadece seni korumaktı, tıpkı adaya geldiğin ilk gün senin küçük Christos'u koruduğun gibi...

Hoşça kal Angela, Tanrı hep yanında olsun...
Silas

Angela âdeta felç geçirmişti, kıpırdayamıyordu. Yağmur çiselemeye başladı. Yağmur damlaları Bo'nun kaplumbağalarının olduğu küçük göletin üstünde halkalar oluşturuyordu. Leila'nın Noel için verdiği rüzgâr çanları şıngır şıngır sesler çıkarıyordu. Angela fotoğrafı dizlerinin üstüne koydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gözlerinden akan yaşlara engel olmak istese de yapamıyordu. Her şey üst üste gelmişti; Silas'ın ölümü, Mia'nın şefkat ve sevgi dolu notu, Silas'ın geçmişine dair bilgi sahibi olup bunu hiç söylememesi... Kapıldığı duygu selinde boğulmaktan korkuyordu. Aynı anda bu kadar farklı şeyi yaşamak hiç ama hiç kolay değildi. Keşke o an yalnız olmasaydı. Keşke Jerry yanında olup saçlarını okşasaydı. Ya da keşke Bo olsaydı ve son yaptığı resmi göstermek isterken acılı annesinin dikkatini dağıtsaydı.

Angela mektubu tekrar eline aldı ve o satırı bir kez daha okudu.

Aslında ailenin kim olduğunu biliyordum. Yalnız soyadları Smith değildi ve hiçbir zaman ada halkının bir parçası olmadılar.

Bu ne demekti? Neden böyle yazmıştı? Ayrıca gerçek adları neydi?

Sorular zihnini tırmalarken eski anıların da gölgelerin arasından çıkıp gelmesinden korktu. Ya hafızasındaki sis kalkar ve gerçekler gün ışığına çıkarsa? İşte, en kötüsü bu olurdu... Bu kadarına dayanamazdı. Üzüntü ve stresten omuzlarının gerildiğini fark etti. Ayağa kalkıp bahçenin içinde turlamaya başladı. Yağmur şiddetini arttırmıştı. Damlalar tepesindeki yeşil plastik çatıya çarptıkça takır takır sesler çıkıyordu. Lanet olası Silas bunun onu üzeceğini nasıl düşünmedi? Yazdıklarının uykusuz gecelerden başka bir şey getirmeyeceğini tahmin etmesi gerekirdi. Jerry bu mektubu görmemeliydi... Görürse hemen telefona sarılır ve Theo Moscopolos'u arardı. Mektubu zarfa koyup yatak odasının yolunu tuttu. Kitaplıkta, Victoria

BELONGS TO KAKTUS TEAM

döneminde yazılmış eserlerin durduğu rafın arka kısmına sakladı. Jerry o tozlu kitaplara hayatta bakmazdı. Zaten Jerry Angela'nın geçmişi hatırlamak istememesini saçma buluyor, hafızasının derinlerinde gömülü olan anıları serbest bırakması için başının etini yiyordu.

Ne zaman bu konu açılsa Jerry ısrarla aynı şeyleri anlatıyor, Angela da her seferinde ona, "Bunu yapıp yapmamak benim kararım," diyordu.

"Geçmişinle yüzleşmek zorundasın, bu insani ve ahlaki anlamda senin görevin."

Angela da gülerek insani ve ahlaki değerler gibi konulardan dem vurma hakkını nereden aldığını sorup ona şakalar yapıyordu. Kısaca yaşadıkları bütün gerginlikler gibi bu da espri ve şakalarla savuşturuluyordu. Ancak gerçekte ne fikir ayrılıkları tatlıya bağlanıyordu ne de tartışma mevzusunda küçük de olsa bir aşama katediliyordu.

Angela mektubu sakladıktan sonra yapması gereken işlere odaklanmaya çalıştı. Ancak kafasında yüzlerce düşünce korku denizinde sörf yapıyor, her fikir olumsuz ve daha güçlü bir duyguyu tetikliyordu. Keşke... Keşke Silas bu sırrı mezarına götürmeyi tercih etseydi. Angela o mektupta yazanları okumamış olmayı öyle isterdi ki... Fakat artık çok geçti. Gerçekler kitabının kapağı aralanmıştı bir kere...

Ellie işi gereği çok uzak yerlere gitmişti, fakat bugüne kadar gittiği hiçbir yer Mununja kadar farklı ve uzak gelmemişti.

Uzun yol macerasının ilk safhası gece boyu süren tren yolculuğuydu. Katlanabilen daracık bir yatakta uyumaya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çalışmak hiç kolay değildi. Tren ne zaman bir istasyona yanaşsa sıçrayarak uyanıp camdan dışarı bakıyordu. Gece ilerledikçe istasyonlar giderek küçülmeye başladı. Yol her defasında çok daha küçük ve ilkel bir istasyona varıyordu. Daha küçük, daha küçük derken sabah sekizde rayların sonu göründü... Onu Cunnamulla Lisesi'nin müdürü Desmond Overton karşıladı. Buz gibi kış havasına rağmen adamın koltuk altlarında ter izleri vardı.

"Gelebilmene çok sevindim Penelope," dedi adam. "Diğerleri de dün otobüsle geldi. Hatta şu an Mununja'dalar. Birazdan seni onların yanına götüreceğim. Yola koyulmadan evvel kahvaltı yapmak isteyeceğini düşündüm."

Adam Ellie'yi dış cephesi özel bir tür tahtayla kaplı evine götürdü. Evin arka kısmındaki tozlu arazi muhtemelen bir zamanlar park ya da o tarz bir şeydi. Müdürün karısı muazzam bir kahvaltı hazırlamıştı; jambon, yumurtalar, sosisler, ızgara domatesler ve tost makinesinden yeni çıkmış beyaz ekmekler... Ellie ziyafet gibi kahvaltı masasını görünce sabahın altısında tost yiyip kahve içtiğini söyleyemedi. Müdür ve karısını kırmamak adına midesi elverdiğince bir şeyler yemeye çalıştı.

Kahvaltıdan sonra yola koyuldular. Mununja'ya gidene kadar küçücük kasabalardan ve yüzlerce dönüm tarıma elverişli arazilerden geçtiler. Desmond onu üstü bir karış tozla kaplı, dörtçeker aracıyla götürüyordu. Bu arada yolda tam dört tane kanguru gördüler. Desmond her seferinde arabanın önüne koruyucu taktığına şükrediyor, hatta sırf onu kullanmak adına kangurıuların üstüne üstüne sürüyordu.

Etraftaki manzara Ellie'nin hayalinde canlandırdığı Mars gezegeninden farksızdı. Kırmızı çorak topraklar, kayalıklar,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bodur çalılar, gümüş rengi tek tük ağaçlar, garip doğa figürleri... Zaman zaman da çamurlu dere yataklarından geçiyorlardı. Desmond ona bir zamanlar oranın iki yanı yemyeşil otlar ve rengârenk kır çiçekleriyle çevrili büyük bir nehir olduğunu anlatıyordu.

"O hâlde kuraklık buradaki arazileri çok kötü etkiledi," dedi Ellie.

"Hem evet hem de hayır," diye karşılık verdi Desmond. "Burası kurak ve insanların pek yaşamadığı bir yer. Üstelik çok da çirkin... Yine de doğanın sunduğu nimetlerle dolu. Mesela burada kaldın ve açlıktan ölmek üzeresin. Ağaçların yapraklarını yiyebilirsin, çok iyi bir besin kaynağıdır."

Ellie bunaltıcı derecede sıcak olan arabadan dışarı bakıp Desmond'un söylediklerini düşündü. Ona göre burası hiç de çirkin değildi. Hatta sıra dışı ve ıssız görünümüne rağmen kendine has bir güzelliği vardı.

O sırada Desmond anlatmaya devam etti. "Aklı başında ve iyi kalpli bir adam burada bir sürü şey yapabilir. Maalesef Mununja'da eksik çok şey var."

Desmond daha sonra Ellie'ye hüzünlü bir hikâye anlattı. Bir zamanlar orada iyi iş yapan bir yün fabrikası olduğunu, ancak kuraklık ve yönetimin yanlış kararları yüzünden fabrikanın sahibi olan ailenin iflas ettiğini söyledi. Üç çocuk sahibi adam hayvanların kırpıldığı yerde kendini asmıştı. Hayvanlar ve diğer bütün varlıklar satılmış, ancak kimse fabrika ve araziyi almak istememişti. Bu yüzden o günden beri de boş duruyordu.

"Oranın tekrar hayata döndüğünü, kahkaha sesleriyle dolduğunu görmek güzel olacak," dedi Desmond. "Yaklaşık on sekiz aydır bir müzik kampı organize etmeye çalışıyoruz. Lanet olası devlet para konusunda çok cimri davranıyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Peki diğer müzisyenler?"

"Perth'ten gelen bir çelist ve Sidney Üniversitesi'nden bir besteci var."

"Peki ya çocuklar? Hepsi sizin okulunuzdan mı?"

"Benim okulumun ve bölgedeki diğer okulların öğrencileri. Quilpie, Thargomindah gibi yoksul okullar... Bu okullara giden çocukların hepsi çok fakir; Aborjinlerin çocukları, alkolik ailelerin beyaz çocukları, kuraklık sebebiyle varını yoğunu kaybeden ailelerin çocukları... Ama hepsi müzik konusunda çok yetenekli çocuklar."

Yüksek ücret alan bir opera sanatçısı olmak bazı imtiyazlarla birlikte büyük sorumluluklar getiriyordu. Ellie aslında fon toplama konusunda aktif rol almıştı. Sponsorları ve bağış yapmak isteyenleri proje konusunda bizzat bilgilendirmişti. Ancak bu kadarı yeterli değildi, o çocuklar için daha fazlasını yapmak istemişti. Tamam, maddi anlamda mutlu ve güvendeydi. Fakat bu herkese nasip olan bir şey değildi, maalesef onun kadar şanslı olan insanların sayısı çok azdı. Belki bu projede yer almak istemesinin altında mesleki tatminin azalması yatıyordu. Bu zamana kadar çok sıkı çalışmış, sanatı uğruna elinden gelen her şeyi yapmış ve iyi bir noktaya gelmişti. Artık her gün aynı şeyi yapmak manevi anlamda yetmiyordu. Artık kendini geliştirecek, ruhunda farklı bir kapı açacak yeni bir şeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden bir haftalık müzik kampında eğitmenlik yapmak üzere davet edildiğinde hiç düşünmeden kabul etti. Dürüst olması gerekirse buradan alacağı ücret Chicago'da vereceği bir konserden kazanacağı paranın onda biri bile değildi. Ama parasızlığın ne olduğunu kimse ondan daha iyi bilemezdi. Fakir olmak bazı fırsatların önündeki en büyük dezavantaj olabiliyordu. Bu çocukların da aynı şeyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaşamasını istemiyordu. Kendini o çocukların yerine koydu. Gençken karşısına gerçek bir opera sanatçısıyla tanışma ve çalışma fırsatı çıksaydı şayet, cevabının evet olacağından emindi. Yoksulluk o çocukların hayallerine ulaşmasına engel olmasın diye elinden geleni yapmaya hazırdı.

Bir süre sonra yol şekil değiştirdi; asfaltın yerini çakıl ve toprak karışımı aldı. Sığırların geçişini engelleyecek şekilde yapılmış olan geçide doğru ilerlerken taşlar takır takır arabanın altına çarpıyordu. Mununja'ya giren uzun yolda tam altı tane giriş kapısı vardı ve hepsi açık bırakılmıştı. Sonuçta artık geçişini engelleyecekleri canlı hayvanlar yoktu. Bir müddet sonra ev ufukta göründü.

Anlaşılan biri bu evin inşaat ile dekorasyonuna sevgisini ve özenini vermiş, burayı büyük emeklerle var etmişti. Ufuk çizgisinde doğan güneş misali göz kamaştırıcı bir yerdi; sağlam ve parlak beyaz dış kaplamalar, özel yapım teneke çatı, boyalı panjurlar ve aşırı geniş bir balkon... Yaklaştıkça evin etrafını saran bahçeden kalanları fark etti; dipleri kurumuş çiçek tarhları, düzensiz çalılar, yere düşüp kırıldıktan sonra otların arasında unutulan taştan melek heykeli... Desmond evin önüne yanaşıp motoru durdurdu. Ellie emniyet kemerini çıkarıp etrafa göz atmak için arabadan indi.

Saniyeler sonra Desmond da ona katıldı ve binaları göstererek açıklamalar yapmaya başladı. "Orası eskiden kırpma makinelerinin olduğu bina, şimdi çocuklar orada kalıyor. Diğer müzisyenlerin, senin ve Stephen'ın yatak odası evin içinde. Orası kırpma makinelerinin olduğu yer, ilerideki köpek kulübesi, tam şuradaki de bahçe kulübesi... Evvelki gün burayı temizlemek için geldiğimizde üç metre boyunda bir Mulga bulduk."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Mulga?"

Desmondgöz kırparak, "Mulga yılanı," dedi. "Avustralya'nın en ölümcül canlısıdır."

Desmond bavulunu bagajdan çıkarmak için arabanın arkasına geçerken Ellie'nin jetonu yeni düştü. "Bu arada Stephen kim?"

"Bizim okulda çalışan bir müzik öğretmeni. Buradaki işleri o yönetiyor."

"Sen burada kalmayacak mısın?"

Desmond kafasını salladı. "Bunun için fazla meşgulüm. Yarın spor festivali var. Gel haydi, sana odanı göstereyim."

Evin ana yatak odası Ellie'ye tahsis edilmişti. Odada hiç mobilya yoktu, sadece yere serilmiş bir döşek bulunuyordu. Desmond bütçelerinin bazı şeylere yetmediğini belirtti. Ellie şaşkınlığını gizledi. Burada sadece bir hafta kalacaktı ve bu zor da olsa farklı bir tecrübe olacaktı. Ortama uyum sağlayıp bavulunu yerdeki yatağın yanma bıraktı. Ardından Desmond evin diğer bölümlerini göstermek için Ellie'yi küçük bir tura çıkardı. Mutfağa girdiklerinde katlanır sandalyelerde oturan üç adam ve bir kadınla karşılaştılar. Odun sobasının yanında sıcak çikolata içiyorlardı. Desmond Ellie'yi çelist, besteci, evin kâhyası ve müzik öğretmeni Stephen'la tanıştırdı.

İtiraf etmesi gerekirse Stephen konusundaki ilk izlenimi ne olumlu ne de olumsuzdu. Ellie'den yaşça çok küçük olduğu belliydi, belki de sadece yirmi üç yaşındaydı. Herkesin ismini öğrenmekle fazla meşgul olduğu için Stephan'la ilgili detaylara pek dikkat edememişti. Yalnız Stephen gür, siyah saçları ve manalı bakan mavi gözleriyle yakışıklı bir gençti. Ellie'den sadece birkaç santim uzun olsa da iri yapılıydı. Geniş omuzları, kasları ve bronz kolları onu çok güçlü ve erkeksi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gösteriyordu. Akşam yemeğini hep birlikte ikinci el, köhne bir yemek masasından başka bir eşyanın olmadığı yemek odasında yediler. Ellie yemek boyunca Stephen'ı daha yakından gözlemleme fırsatına sahip oldu. Stephen getirdiği portatif müzik setini yere koyup fişe taktı. Ardından boş denebilecek yemek odasında Billie Holiday* şarkıları yankılanmaya başladı. Stephen'ın sohbeti de gözleri kadar derin ve anlamlıydı. Yemek bitti, saat ilerledi ve diğerleri odalarına çekildi. Ellie ve Stephen da yalnız kalıp konuşmaya devam ettiler. Saat çok geç olduğu hâlde onlar hâlâ çocukların göreceli yetenekleri, koro yapılanmasındaki temel uyum, doğa seslerinin frekansları gibi ciddi konular hakkında tartışıyorlardı. Ellie gecenin köründe odasına çekildiğinde bazı şeyleri çok daha iyi fark etti. Mesela Stephen onunla yakından ilgilenmiş, iyi geceler deyip odaya çekilme konusunda gönülsüz davranmış ve sürekli Ellie'ye bakmıştı. Bunlar romantik türde bir ilginin ciddi belirtileri sayılabilirdi. Ellie bunları düşündükten sonra kendi kendine gülümsedi ve Stephen'ın kendisine kıyasla ne kadar genç olduğunu hatırladı. Sonra üstünü değiştirip yatağına yattı. Yarın çocuklar geliyordu... Bu önemli güne hazır olmak için güzel bir uyku çekmeliydi...

Ellie daha önce hiç idare etmesi bu kadar güç bir kalabalıkla karşılaşmamıştı. Tam yirmi beş çocuk... Yaşları on ile on dört arasında değişen, yere bağdaş kurup oturan ve sıkılmışçasına bakan yirmi beş çocuk. Kariyerinden bahsedip nasıl şarkı söyleneceğine dair örnek bir performans sergilerken çocukların

* 1915-1959 yılları arasında yaşamış, gerçek adı Eleanora Fagan, takma adı da Lady Day olan ABD'li şarkıcı, söz yazarı ve besteci. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir kısmı ilgisiz gözlerle onu izledi. Ancak ön sırada oturan Tyrone adında küçük bir Aborjin çocuk, Ellie çok tiz bir notaya çıktığı sırada göz kırptı. Şarkı sona erdiğinde bütün çocuklar kibar bir şekilde alkışlayarak dikkatlerini çeliste yöneltti. Ellie de o arada Melissa isimli on dört yaşında bir kızla birebir çalışmak üzere başka bir yere gönderildi. Melissa tombul bir kızdı. Aşırı dar bir kot pantolon giymiş, abartılı göz kalemi sürmüş ve bir sürü küpe takmıştı. Ha, bir de burnunda bir piercing vardı... Diğer çocuklar şarkı söylemeye meraklıyken Melissa'nın operaya özel bir tutkusu vardı. Ailesi, öğretmenleri ve arkadaşları bile onun operaya duyduğu yoğun ilgiye çok şaşırıyordu.

Ellie ve Melissa dışarı çıkıp evin önündeki merdivenin basamaklarından birine oturdular. Kış güneşinin altında opera, en sevdikleri roller ve aryalardan bahsettiler. Ellie geçmişini kısaca anlattı. İçten içe Melissa'ya imreniyordu çünkü onun kendisi gibi yetkin bir isimle değil çalışma, konuşma fırsatı bile olmamıştı. Keşke hangi yoldan gideceğini gösteren, elinden tutan biri olsaydı. Belki o zaman... Bir süre daha sohbet ettikten sonra Ellie Mozart'ın bestelediği *Sihirli Flüt* operasının notalarını açıp Pamina rolünün ilk sahnesini gösterdi.

Ellie ölçü çizgilerinden birini göstererek, "Burayı görüyor musun? Bak buradaki e sesini çıkarmak çok zordur," dedi.

Melissa bir şey söylemedi, sadece dudağını ısırdı.

"Melissa?"

"Özür dilerim Bayan Bright, ama ben nota okuyamıyorum."

Ellie bir Melissa'ya bir de önündeki notalara baktı. Ve gerçeği Melissa'nın makyajlı gözlerinde gördü; bu kâğıtlardaki nota, çizgi ve işaretler Melissa'ya hiçbir şey ifade etmiyordu. Daha da vahimi bu kâğıtlarda yazan şeyler Melissa'nın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bu konudaki bilgisizliğini açığa vuruyor ve kendini kötü hissetmesine sebep oluyordu. İçinden, '*Nota okumayı bilmeden nasıl müzisyen olmak istiyorsun?*' diye sormak geldi. Ama sormadı çünkü bu Melissa'nın suçu değildi. Onun bu hâlini görünce Ellie geçmişine bir kez daha baktı ve bu çocuklara kıyasla ne kadar şanslı olduğunu fark etti.

Meraklanan Ellie, "Peki neden opera sanatçısı olmak istiyorsun?" diye sordu.

Melissa tipik ergen tavrıyla omuz silkti. "Bilirsiniz işte, sadece seviyorum. Bir keresinde televizyonda bir kadın görmüştüm... Adı Joan Sutherland'di."

Ellie onu yüreklendirmek istercesine başını salladı.

"Neyse, ağzını açtı ve birden büyüleyici bir ses çıkardı. O melekler gibi şarkı söylüyordu. Bilirsiniz işte, çok etkilendim. O kadar etkilendim ki buraya kadar geldim." Melissa avucunu kalbinin üstüne bastırıp bir kez daha omuz silkti. "Babama birkaç opera kaseti aldırdım. Sürekli onları dinliyorum. Hatta babam bu yüzden benim deli olduğumu düşünüyor."

"Şey, aslında ben öyle düşünmüyorum." Ellie parmağıyla önündeki nota sayfasına vurdu. "Yani sen bunları okuyamıyor musun? Anahtarların ne işe yaradığını bile bilmiyor musun?"

Melissa hüzünle kafasını salladı. "Yani bu sizinle çalışamayacağım anlamına mı geliyor?"

"Ben... Hayır, elbette hayır... Bu ikimizin daha çok çalışması gerektiğini gösteriyor. Hepsi bu..." Ellie nota kitabının en arkasındaki boş sayfayı açıp porte ve sol anahtarı çizdi. "Haydi C majör gamıyla başlayalım."

O sabah ağırlıklı olarak teknik, biraz da notasyon çalıştılar. Melissa'nın ham sesi çok güzeldi. Kısa sürede kaydettiği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ilerlemeyi görmek, Ellie'yi çok mutlu ediyordu. Bu hafta bitince Melissa kasabasına dönecek ve babası yine onu anlamayacaktı. Ellie bu genç yeteneğin hayatına serptiği tohumun büyüyüp filizlenmesini umuyordu. Böyle bir umut beslemek çok garip ve güzeldi. O ana dek bu işi sadece kişisel tatmin uğruna yaptığını düşündüğü için şimdi çok utanıyordu. Bu proje herkesin kazançlı çıkacağı, yüce bir işti.

Ellie o akşam da Stephen'la geç saatlere kadar oturdu. Odun sobasının önünde, bir şişe kırmızı şarabı paylaşarak sohbet etmek güzeldi. Stephen Avrupa'ya hiç gitmediği için Ellie'den sürekli oraları anlatmasını istiyordu. Stephen Avustralya'nın kuzey sahilinde bir kasabada doğup büyümüş ve öğretmen olmuştu. Okulu bitirdiğinden beri de çalışıyordu. Bu yüzden Avustralya dışında bir ülke görme imkânı olmamıştı. Zaman su gibi akıp geçti. İnsanlar, doğa, hatta gece bile yorgun düşmüştü, fakat Ellie'nin bir gram uykusu yoktu. O farklı bir rüzgâra kapılmış sürükleniyordu. Stephen onunla açık açık flört ediyor, Ellie de bu durumdan çok hoşlanıyordu.

"Yani dünyanın her yerine gittin," dedi Stephen. "Peki, senin gözünde Avustralya'yı farklı kılan şey ne?"

"Sanırım ağırlıklı olarak insanlar," dedi Ellie. Sorunun cevabını düşünmeye devam etti. "Buradaki insanlar alçakgönüllü ve çok kibar... Tabii bir de sıcak hava... Gerçi ara ara Almanya'nın çetin kışlarını ve dondurucu soğuklarını özlemiyor değilim."

"Burası da soğuk, yani kış mevsiminde..."

"Buradaki hiçbir yer Almanya'nın onda biri kadar soğuk olamaz."

"Bahse varım yanılıyorsun."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bahse varım yanılmıyorum." Ellie şarap kadehini döndürerek Stephen'a gülümsedi. "Hiç unutmam bir gün, dokuz yaşlarındayım, dışarısı eksi yirmi dereceydi. Kar giriş kapısının boyunu aşmıştı."

"Ya tabii, burada kar yağmaz ama dediğim gibi burası da çok soğuk olabiliyor. Daha doğrusu soğuğun özel bir türünü yaşayabiliyorsun." Stephen ayağa kalkıp Ellie'nin elinden tuttu. "Haydi gel."

"Nereye?"

"Dışarı."

Ellie kadehini kenara koyup meydan okuyan Stephen'ın teklifini kabul etti. "Tamam."

"Yalnız kaban ya da mont yok, olduğun gibi geliyorsun."

Ellie Stephen'ın elini tutarak, "Ona da peki," dedi.

Ön kapıyı açtılar. Kıkır kıkır gülerek verandaya çıktılar. Stephen yürümeye devam edip merdivenlerden indi.

Ellie hemen, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Gel haydi... Evin uzağına, sadece toprak ve yıldızların olduğu bir yere gideceğiz."

Ellie Stephen'ın peşine takıldı, kendini çakırkeyif bir ergen gibi hissediyordu.

"Nasıl? Yeterince soğuk mu?" diye seslendi Stephen.

"Bu hiçbir şey!" diye bağırdı Ellie. Oynadıkları oyun hoşuna gitmişti.

Stephen çitin üstünden atlayıp bir zamanlar koyunların otladığı alana geçti. Toprak taşlıydı, yerlerde de kırık ağaç parçaları vardı. Ellie eteğinin çite takılmamasına dikkat ederek onu izledi. Epey bir uzaklaştılar. Mununja'nın binaları artık çok geride kalmıştı. Ellie Stephen'a yetişmek için koştukça Stephen daha da hızlı koşuyordu. Ellie heyecan ve korkudan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çılgınlar gibi gülüyordu. Kulaklarıyla burnu resmen buz kesmişti. Bir süre sonra Stephen durdu ve Ellie ona yetişti.

Stephen Ellie'nin ellerini avuçlarının arasına aldı. "Yukarı bak," dedi.

Ellie kafasını kaldırıp baktı. "Ah! Çok güzel!" Burası elektrik ya da insan icadı bir ışık kaynağının olmadığı, bakir bir güzellikti. Gökyüzündeki her yıldız çok net bir şekilde görülebiliyordu. Lacivert ve kadifemsi gökteki takımyıldızları insanın başını döndürüyordu.

"Gözlerini kapat," dedi Stephen bu kez. Ellie dediğini yapıp nefesini tuttu.

"Şimdi," dedi Stephen. "Sadece soğuğu hisset."

Ne kar, ne dolu, ne yağmur ne de rüzgâr vardı. Büyük ağaçlar, binalar ya da insanda barınak hissi uyandıran dağlar da yoktu. Sadece durgunluk, sadece ıssızlık ve sessizlik... Soğuk... Hatta buz gibi bir sessizlik... Hiçliğin başkenti... Aslında o sıradaki hava sıcaklığı Almanya'daki bir ocak sabahı kadar düşük değildi ama soğuktu. Ellie o an Stephen'ın neyi kastettiğini anladı. Buradaki soğuk gerçekten de farklıydı. İnsan burada dikilirken kendini galaksinin en ücra köşesinde gibi hissediyordu. Dünyada olmak, ama yıldızlar kadar uzak bir yerdeymiş gibi hissetmek. Dinginlik, boşluk, hiçlik insanın bedenini ve ruhunu üşütüyordu. Birden kendine gelip gözlerini açtı. Titriyordu...

Stephen sırıtarak, "Gördün mü? Sana söylemiştim," dedi.

Ellie dünyanın en egzotik yerlerine, tarih ve sanatın merkezi sayılacak şehirlere yaptığı yolculuklarını anımsadı. Bugüne dek gördüğü yerlerin hiçbiri burası kadar kadim, ilkel, saf ve soğuk değildi. Burası yıldızların gri ışığı altına saklanmış antik bir cennetten farksızdı. Dünyanın büyük ve ünlü şehirleri artık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözüne fazla abartılmış, yapay ve karışık geliyordu. Ölüm sessizliği diye tabir edilen şey buradaki dinginlik ve sükûtun yanında hiçbir şeydi. Burası hayat belirtisinin olmadığı bir yer gibi görünse de saf yaşamın ta kendisiydi. Yalınlık çekirdeği çok değerli ve hakiki bir özü barındırıyordu. Burası hiçliği ve sessizliğiyle bir ruhu tamamen değiştirme gücüne sahipti.

Bu arada Stephen hâlâ ellerini tutuyordu. Ellie birden Stephen'ın kendisine anlamlı gözlerle baktığını fark edip gülümsedi.

"Neden ben Stephen? Senden on dört yaş büyüğüm."

"Yetmiş yaşında olsan da umurumda değil. Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Stephen öpmek için eğilince Ellie kendini çekti.

"Özür dilerim," dedi Stephen ellerini indirerek. "Ben sanmıştım ki... Başka biri mi var?"

Bu soruya nasıl cevap verebilirdi ki? Elbette, hayatında bir başkası, yani Dieter vardı... Ellie ilk buluştuklarından bu yana ne kadar zaman geçtiğini hesap etmemişti, galiba iki yıldan fazla olmuştu. Ayda bir kez Ellie'nin dairesinde buluşuyor ve iki eski arkadaş gibi vakit geçiriyorlardı. Ama ikisi de gayet iyi biliyordu ki görüşmeleri dışarıdan göründüğü kadar basit ve masum değildi. Şarap içiyorlar, eski günlerden, gelecekle ilgili umut ve hayallerinden söz ediyorlar, birbirlerine en gizli sırlarını anlatıyorlardı. Fiziksel temasları olmasa da duygusal açıdan çok yakın bir ilişkileri vardı. Ellie Dieter'in gözlerinde kendisini nasıl arzuladığını görebiliyordu, Ellie de onu çok arzuluyordu. Ancak suçluluk ve kendini koruma duyguları yüzünden Dieter'den uzak durmaya çok özen gösteriyordu. Tek tensel temasları yanağa kondurulan küçük bir öpücüktü. Ellie bu kadarının bile Ingrid'e ihanet etmek olduğunu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

biliyordu. Özetle Ellie Dieter için, Dieter de Ellie için yanıp tutuşuyordu. Fakat ikisi de başka birini üzmemek adına kalplerindeki aşka ve tenlerindeki şehvete direniyordu. Birlikte geçirdikleri güzel akşamlar hep hüzünlü bitiyordu. Ellie her seferinde kendini kandırılmış bir çocuk gibi sinirli ve üzgün hissediyordu. Kendisine verilen bir söz tutulmamışçasına hayal kırıklığı yaşıyordu. Bu arada iki buluşma arasında birbirlerini kesinlikle aramıyorlar, arkadaşlarına yaşadıkları şeyden bahsetmiyorlar, hatta birbirlerini düşünmemeye çalışıyorlardı. Ama sonra günler geçiyor ve yeni ay geliyordu. Tekrar buluşuyorlardı, yüreklerindeki ve bedenlerindeki ateş yeniden harlanıyordu. Bu düpedüz bir ilişkiydi... Fiziksel olmasa da duygusal ve zihinsel açıdan büyük, derin bir ilişki yaşıyorlardı.

Ellie bunca zamandır bir başka erkekle çıkmamıştı. İşin garibi bundan kaçınmasının nedenini kendisi de bilmiyordu. Sonuçta Dieter hâlâ evliydi, yani kendini evli bir adama saklaması gerekmiyordu. Hele ki şimdi... Stephen gibi yakışıklı bir erkek nefes kadar uzağındayken, karanlık ve büyülü atmosferde birbirlerine doğru çekilirlerken...

"Hayır," dedi Ellie birden. Sanki kafasında bazı taşlar yerine oturmuştu ve net bir karar vermişti. "Hayır, hayatımda başka biri yok." Bu kez o Stephen'ın ellerini tuttu ve cazip bedenini kendine doğru çekti. Stephen'ın bedeni sıcak ve ateşli, dudakları da ısrarcıydı.

Eve girdiler. Sonunda birbirlerine iyi geceler diledikleri sırada neredeyse sabah olmuştu.

Ellie buna rağmen uzun süre uyuyamadı. Yatağında bir sağa bir sola dönüp düşündü. Stephen'dan hoşlanmıştı, o kesindi. Peki niçin kendini hâlâ bu kadar yalnız ve perişan hissediyordu? Neden aşkın eşiğindeki bir kadın gibi mutlu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

değildi? Yanağını yastığa bastırarak ağlamamak için kendini sıktı. *Dürüst ol Ellie*... Stephen iyi, yakışıklı ve çekici bir adam olabilirdi. Tek sorun... Tek sorun onun Dieter olmamasıydı. Ellie o an kimi zaman inkâr ettiği kimi zaman da görmezden geldiği bir gerçeği kabullendi. Aradan geçen onca yıla rağmen ilk aşkını hâlâ unutamamıştı. O hâlâ bütün kalbiyle Dieter'i seviyordu...

Dieter Ellie'nin daireyi dekore etme şekline bayılmıştı. Ellie boş ve soğuk bir alanı davetkâr, egzotik bir yere çevirmişti. İçerisi sandal ağacıyla vanilya kokuyordu. Kullanışlı, sanatsal mobilyalar ve cilalanmış el işçiliği ahşap parçalar evi çok şık gösteriyordu. Desenli abajurlardan yayılan ışık hem gözü yormuyor hem de ortama mistik bir hava veriyordu. Ellie Dieter'i kapıda karşıladı. Yalın ayaktı ve uzun siyah saçları omuzlarına ve sırtına dökülüyordu. Ellie'nin bu doğal ve güzel hâli her zamanki gibi nefesini kesti. Dieter'in bütün sinir hücreleri aynı elektriği iletiyor, bütün damarlarında aynı arzu dolaşıyordu. Bu çok zor ve korkutucu bir durumdu. Bedeni ve zihni Ellie'nin arzusuyla yanarken kontrolü elinde tutmak her saniye zor bir sınav vermekten farksızdı. Buna daha ne kadar dayanabileceğini hiç bilmiyordu. Bu aşk, bu tutku böyle giderse onun sonu olacaktı. Ellie'den uzak durmak yaşarken ölmek gibi bir şeydi...

"Merhaba," dedi Dieter.

Ellie Dieter'in yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "İçeri gel, ben de bir şişe şarap açıyordum."

Ellie'nin odadaki hareketlerini izlerken Dieter'in yüreğinde yine arzu ve melankoli karışımı o tuhaf duygu filizlendi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie'ye dair her şey onu büyülüyordu; belinin kıvrımı, uzun saçlarının salınımı, gözleri, dudakları... Ellie'yle aynı havayı solurken kendini onun uydusu gibi hissediyordu. Sürekli uç duygular arasında bocalarken gelgitlerin en şiddetlisini yaşıyordu. Önce ona doğru çekiliyor, heyecanlanıyor, sonra buruk bir hüzünle geri gidiyordu. Çünkü başka bir hayat seçmişti. Aslında çocuklarını çok seviyordu ve karısı da ona iyi davranıyordu. Yine de gençliğini, hayatın bu denli yorucu ve karmaşık olduğu o eski günleri çok özlüyordu. Çünkü o zamanlar Ellie vardı... Çünkü o zamanlar Ellie sadece ona, o da sadece Ellie'ye aitti...

Ellie karşısına oturunca Dieter güvenli bir sohbet konusu bulmaya çalıştı. "Eee... Batı Queensland sahiden de çok mu uzakmış?"

Ellie'nin coşku ve hevesle cevap vermesi Dieter'i çok şaşırttı. Demek orayı bu kadar sevmişti. Ortamı, doğayı, çocukları ve işi anlata anlata bitiremiyordu. Batıda yaptıklarını anlatırken bir ismi hepsinden çok kullandığı Dieter'in dikkatinden kaçmadı. Stephen... İşte o sırada içinde bir kıskançlık duygusu baş gösterdi. Hatta kıskançlık duygusunu biraz olsun azaltmak ve daha iyi hissetmek ümidiyle şarabı bile fazla hızlı içti.

"Kısaca önümüzdeki ay seninle görüşemeyebilirim," dedi Ellie.

"Neden? Yine turneye mi çıkacaksın?"

"Yok, belki küçük bir tatile çıkarım. Stephen beni oraya davet etti." Ellie bunları Dieter'in gözlerine bakmadan söylüyordu. Belki de böyle yapması ikisinin iyiliği için de en doğrusuydu. Dieter'in gözlerindeki ham ve vahşi kıskançlığı görmemesi onun faydasına olabilirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah... Sen ve Stephen demek... Ciddi bir şey mi?"

Ellie dudaklarını birbirine bastırdı. Hâl ve mimiklerini gören basit bir sorunun cevabını değil de dünyanın en zor matematik probleminin çözümünü düşünüyor sanırdı. "Aslına bakarsan aramızdaki şeyin ne olduğundan emin değilim Dieter," dedi açıkça. "O benden çok daha genç, önünde upuzun bir hayat var."

"Anlıyorum, ama bu tarz şeyler, yani yaş farkı çok küçük bir sorun, fazla abartmıyor musun? Yani onu seviyorsan..."

Ellie kafasını diğer tarafa çevirerek güldü. "Onu sevmiyorum Dieter, ondan sadece hoşlanıyorum."

Bunu duyunca Dieter'in yüreğine biraz da olsa su serpildi. Deminden beri Ellie'nin Stephen denen adamı sevip sevmediğini düşünüyor ve bu fikir onu çılgına çeviriyordu.

"Sence gitmeli miyim?" diye sordu Ellie. Dieter Ellie'nin bu soruyu kendisini kışkırtmak için sorduğunu sezdi.

"Bu kararı verecek kişi ben değilim," diye mırıldandı Dieter.

"Tamam, o hâlde başka türlü sorayım, Stephen'ın davetini kabul edip oraya gidersem ne hissedersin?"

Dieter Ellie'ye kızmaya başlamıştı. Aslında hem Ellie'ye hem de içinde bulundukları duruma kızıyordu. Fakat onu en çok öfkelendiren Stephen denen adamdı... "Ben galiba... Ne hissedeceğimi biliyorum, ama sanırım böyle hissetmeye hakkım yok."

"Kıskanır mısın?"

Dieter hafifçe başını salladı. Dieter bu itirafının Ellie'yi gülümseteceğini, hatta kıskanılmanın onun hoşuna gideceğini düşündü. Ancak yanıldı. Ellie'nin yüzünde sadece derin bir keder vardı. Mahzun, buruk ve yitik görünüyordu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Biz ne yapacağız Dieter?"

"Bilmiyorum," dedi Dieter, o da Ellie'yle aynı çaresizliğin pençesindeydi. Dieter şarap kadehini sehpanın üstüne koydu.

Ellie'nin alt dudağı titriyordu. "Birlikte olamayız." Bu hem kararlı bir söz hem de soru cümlesiydi. Ellie bugüne dek bir kez bile Dieter'den ailesini terk etmesini istememişti, ama bunu söylememek için kendini zor tutuyordu. Öte yandan ne o bunu isteyebilirdi ne de Dieter böyle bir isteği yerine getirebilirdi. Her şeyden önce Dieter ailesini gerçekten seviyordu. Ayrıca bir koca ve bir baba olarak onlara karşı görev ve sorumlulukları vardı.

Ellie dudaklarındaki yapmacık tebessümle, "Ingrid'le mutlu musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Dieter anında. Fakat ses tonu hiç ikna edici değildi. Elbette, Ingrid'le olmaktan mutsuzdu çünkü çok yanlış sebeplerden ötürü evlenmişlerdi. En kötüsü de birbirlerine hiç uymadıklarını çok geç fark etmişlerdi. Çok az ortak noktaları vardı ve zıt denecek kadar farklı karakterlere sahiplerdi. Mesela Dieter pasif ve sakin bir yapıya sahipti. Ingrid onun bir zamanlar çekici bulduğu bu yönüne artık sinir oluyordu. Ayrıca Ingrid bilinçli veya bilinçsiz sürekli Dieter'i kızdırmaya çalışıyordu. İstediği türde bir tepki alana dek Dieter'i resmen tahrik ediyordu. Dieter de Ingrid'in telaşlı ve agresif yapısından memnun değildi. İlişkilerinin başında Ingrid'in bu fevri tavrını seksi bulduğunu kabul ediyordu. Ancak artık işin tadı kaçmıştı, artık karısının bunları huysuzluk ve bencilliğinden yaptığına inanıyordu. Bu yüzden Ingrid'in hiç bitmeyen dırdırlarını ve şikâyetlerini duymazdan gelmeye başlamıştı. Gerçek sevgi ve aşk temelli evlilikler belki de bu yüzden uzun ömürlü oluyordu. Görev bilinciyle yapılan evlilik ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sorumluluk kaynaklı zoraki sevgi hoşgörü ve affetme gibi kavramlara yer vermek istemiyordu. Onlarınki gibi evliliklerde yetinmek, idare etmek ve mutlu taklidi yapmak esastı... Sahi Ingrid'le birlikte olmak onu ne zamandır mutsuz ediyordu? O an en başından beri böyle hissettiğini fark etti. Maalesef mutsuzluk hayatında bile bile lades dediği bir duyguydu.

Dieter düşüncelerinden sıyrılıp kafasını kaldırdı. O sırada kendisine bakan Ellie'yle göz göze geldi. Aslında bu anı daha önce de yaşamışlardı, hatta en az yüz kere... Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer bir kıskaç yüreğini sıkıştırıyormuş gibi hissediyordu. Birden ayağa kalktı. Ani hareketinden ürken Ellie, geri manevra yaparcasına arkasına yaslandı. Ellie... Korku ve arzu dolu siyah gözlerin sahibi Ellie... Aldanamadığı ve dayanamadığı Ellie... Dieter usulca Ellie'nin ellerinden tutup onu da ayağa kaldırdı. Sonra saniyenin yüzde biri kadar kısa bir süre içinde olan oldu. Dieter sırtından tutup Ellie'yi kendine doğru çekti ve Ellie'nin boynunu öpmeye başladı.

"Ellie, Ellie," diye mırıldanıyordu. Bedeni teslim bayrağını indireceğini haber verir gibiydi, heyecan ve aşktan bütün tüyleri diken diken olmuştu. "Seni seviyorum Ellie... Seni hep sevdim..."

Dieter Ellie'nin ona karşı koyacağını sanmıştı, ama yine yanıldı. Ellie'nin elleri Dieter'in kaburgalarının üstünde dolaştı. Ardından dudakları buluştu. Aslında Ellie'yi sevgiyle, usulca, tadını çıkara çıkara öpmek istiyordu. Fakat yoğun adrenalin ve kıskançlık yüzünden tutkunun en vahşi boyutunu yaşıyordu. Dieter Ellie'nin bedenini var gücüyle kendi bedenine bastırdı. Ellie sevdiği adamın kollarında erirken inlemeye başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonra... Ellie ani bir hareketle kendini çekti.

Dieter onun kollarının arasından kayıp gitmesine izin verdi. Güm güm atan kalbinin sesini bastırmaya çalışarak, "Sorun ne?" diye sordu.

"Bu yanlış," dedi Ellie. Avuçlarını savunmacı bir tavırla Dieter'in göğsüne bastırdı.

"Ellie, ben..."

"Bu yaptığımızın kimseye bir faydası olmayacak. Bence sakinleşmeli ve kendimize hâkim olmalıyız. Hatta bana kalırsa bir süre ara vermeliyiz." Ellie telaştan aşırı hızlı konuşuyordu. Dieter Ellie'nin sakinliğine o kadar alışıktı ki bu hâlini görünce gülmemek için kendini zor tuttu. "Artık evine, ailenin yanına gitsen iyi olacak."

"Ben... Belki de haklısın." Ama Ellie'yi görmeden nasıl yaşayacaktı? Onu görme hayalleri kurmadan nefes bile alamayacağını hissediyordu. Fakat Dieter içinden geçen bu gerçekleri söylemeyecek kadar zeki bir adamdı. Bir karar verilmişken zorlamanın anlamı yoktu. "O hâlde önümüzdeki ay görüşürüz."

"Hayır. Lütfen bana biraz zaman ver, yani en azından birkaç ay..."

Birkaç ay mı? Ellie'siz bir hayatı düşünmek istemiyordu... Şu anda Ellie'li bir hayatı yoktu belki ama en azından her ay birkaç saat de olsa onu görebiliyordu. Ellie'nin yanında olmak ciğerlerini nefesle doldurmak, siyah beyaz bir filmi renkli izlemek gibiydi. Ama düşününce Ellie'nin haklı olduğunu biliyordu; sakinleşmeleri ve kendilerine gelmeleri şarttı. Hem Ellie'nin yanına gelerek ailesine ihanet ediyor hem de Ellie'nin hayatını yok yere meşgul edip kendine uygun bir adam bulma şansını elinden alıyordu. Tamam, ruhen ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kalben birbirlerine derinden bağlı olabilirlerdi ama bu kadarı yetmezdi ki... Dışarıda devam etmek zorunda oldukları bir hayat ve o hayatın gerçekleri vardı; çalışıp para kazanmak, evlilik bağını devam ettirmek, çocukları büyütmek...

Ellie sakin hâline geri dönüp saçlarını düzeltti. "Artık gitmelisin. Üzgünüm... Sanırım ikimiz için de en doğrusu eski hayatımıza dönmek. Bu çocukça bir fantezi, duygu seline kapılıp yaşanan bir şeydi. Buna daha fazla devam edemeyiz. Bu şekilde yaşayamayız."

"Peki, ne zaman..."

Ellie Dieter'e sert bir bakış fırlattı. "Bende senin numaran, sende de benim numaram var. Doğru zamanın geldiğini hissedeceğimizi düşünüyorum."

Dieter gönülsüzce veda etti. Ellie son derece kararlı ve mesafeliydi. Dieter'in parmaklarının beline dokunmasına bile müsaade etmedi. Bu sefer aşılmayacak bir duvara çarptığını hisseden Dieter, üzgün gözlerle merdivenlerden inip düşündü. Acaba Ellie'nin 'doğru zaman' dediği şey gelecek miydi? Daha da önemlisi o zaman hiç gelmezse Dieter ruhunun diğer yarısı olmadan hayatına nasıl devam edecekti?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Dördüncü Bölüm

1993

Angela resepsiyonun zilini çalıp Jerry'yi bekledi. Jerry onu görür görmez gülümsedi. "Seni müşteri sandım," dedi.

"Öyleyim zaten," dedi Angela. "Az önce Bo'yu okula bıraktım. Acil bir işim de yok. Merak ediyorum da acaba boş bir odanız var mı?"

Jerry önce şaşkın gözlerle baktı, ama saniyeler sonra Angela'mn kastettiği şeyi anlayıp gülümsedi. Anahtar panosundan bir anahtar alıp resepsiyon bölmesinin kapısını açtı. "O hâlde önden buyurun hanımefendi," diyerek Angela'nın elini tuttu. "Galiba balayı süitimiz şu an müsait."

Bu Jerry ve Angela arasında eski bir espriydi. Oteldeki altı odaya o bölgede yetişen çiçeklerin isimlerini vermişlerdi; begonvil, hatmi çiçeği, frangipani... Ancak en üst kattaki odanın ayrıca bir takma adı vardı. Engin okyanusa bakan özel balkonu ve yeni evli çiftlerin rağbet göstermesi sebebiyle buraya kendi aralarında *Balayı Süiti* diyorlardı. Jerry o odanın Coolum'daki en seksi oda olduğunu iddia ediyordu.

Otel nezih ve konforluydu. Bütün odaları yeniden dekore etmişlerdi. Seksenli yıllardan kalma cafcaflı renklerin yerinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

artık daha yumuşak ve açık tonlar vardı. Ilık rüzgâr ağır perdeleri uçururken yatağa geçtiler. Angela o sabah yaşadığı tedirginlikleri Jerry'nin kollarında unutmaya çalışarak kendini anın hazzına bıraktı.

Ateşli bir sevişmeden sonra Jerry yan yatıp Angela'nın saçlarını okşadı. Angela da huzurlu ortamın tadını çıkarıyor, okyanusun sesini dinliyordu. Jerry Angela'nın çıplak omzuna bir öpücük kondurup, "Söyle bakalım, bu sabah beni görmeye gelmenin sebebi ne?"

Kâbus işte o an geri döndü. "Bo'yu okula bırakırken bir şey hatırladım."

"Kötü bir anı mı?"

"Hepsi kötü ve korkunç Jerry. Bugüne kadar bir tane bile güzel bir şey hatırlamadım."

"Nasıl bir şey?"

"Aslında yine aynı anı; karanlık oda, eli bıçaklı adam... Yalnız bu sefer adamın adını da hatırlıyorum." Angela'nın kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu.

"Adı neymiş?"

Angela adamı tekrar hatırlarım korkusuyla adını söylemekten bile çekiniyordu. Ürkek ve cılız bir sesle, "Benedict," diye fısıldadı.

"Bu onun adı mı? Yoksa soyadı mı?"

"Bilmiyorum. Sadece bir isim... Birden beynimin içinde belirdi ve sinir hücrelerime saplanıp kaldı. Kafamın içinde dönüp duruyor." Angela gözlerini kapattı ama bir türlü rahatlayamıyordu. Sabahki tedirginliği ve korkusu tüm şiddetiyle geri dönmüştü. Artık bu duyguların esiri olmuştu, çünkü zihninde sürekli kötü bir sahne hortluyordu. Kâbuslar ve korkunç anılar yüzünden artık rahat bir nefes bile alamıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Jerry Angela'yı kollarının arasına aldı. Angela da onun sıcak ve erkeksi kokusunu içine çekti.

Angela bir süre sonra, "Bana neden katlanıyorsun?" diye mırıldandı. "Tanıştığımız zaman böyle biri değildim. Ama şimdi her geçen gün yeni bir sorunum ortaya çıkıyor. Delilikllerimden yorulmuş olmalısın."

"Şey... Ne derler bilirsin; iyi günde, kötü günde..."

Angela bir kahkaha attı. "Ama biz evli değiliz."

"Deli olduğunu düşünmüyorum Angela. Ama seni bu kadar tedirgin ve ürkek görmekten de nefret ediyorum. Ne olursa olsun senden asla vazgeçmeyeceğim," dedi Jerry samimiyetle. "Keşke hatıralarını geri kazanmana yardım edebilecek biriyle konuşsan. Belki o zaman geçmişinle yüzleşir ve korkularının üstesinden gelirsin. O zaman yaşadığın bütün kâbuslar biter."

Angela'nın içinden ağlamak geliyordu. Jerry ne yazık ki onu anlamıyordu, daha doğrusu anlayamıyordu. Ona bile anlatmadığı utanç verici anıları vardı; fotoğraf makineli adam, ön koltukta tatmin etmeye çalıştığı kamyon şoförü, şişman iş adamlarının iğrenç dokunuşları... Bir zamanlar Jerry'den önce cinsel deneyimi olmadığını sanıyordu ama şimdi yeni yeni hatırlamaya başladığı bazı sahneler bu konuda çok yanıldığını ispatlıyordu. Bu tahammül edilir gibi değildi? Tanrı bilir daha kaç tane iğrenç ve yüz kızartıcı anısı vardı? Nasıl bir hayat yaşamıştı?

İç çekerek doğruldu. "Artık işinin başına dönsen iyi olur."

"Evet, sanırım haklısın."

Angela önce kendi kıyafetlerini aldı, ardından Jerry'nin pantolonunu uzattı. Tam o sırada pantolonun arka cebinden bir zarf düştü. Angela zarfı yerden alıp merakla baktı. Jerry hemen elinden almaya çalıştıysa da Angela üstünde yazan adresi çoktan görmüştü. Mektup İngiltere'den gelmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu da ne?" diye sordu.

"Hiç... Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey Jerry," dedi Angela sert bir sesle. "Eğer önemsiz olsaydı panikle elimden almazdın."

"Bu şey..." Jerry önce yalan söylemeye yeltendi ama birden fikrini değiştirdi. "Haklısın, aslında önemli bir şey." Zarfı Angela'ya uzattı. Jerry üstünü giyerken Angela içindeki mektubu okumaya başladı. Hounslow'daki bir mimarlık firması Jerry'ye iş teklif ediyordu.

"Ama anlayamıyorum," dedi Angela şaşkın gözlerle. "Niçin sana iş teklif ediyorlar?"

"Çünkü onlara iş başvurusu yaptım."

"Sen... Ama neden? Biz burada yaşıyoruz. Neden burada bir hayatımız varken İngiltere'de bir işe başvurdun?" Jerry'den çıt çıkmayınca Angela onun yerine cevap verdi. "Çünkü oraya gitmek istiyorsun, öyle değil mi? Çünkü sen hep buradan gitmeyi ve başka bir yerde yaşamayı istedin."

Jerry, "Evet," diye itiraf etti.

Angela kafasını yastığa yasladı. Denizden esen rüzgârın uçurduğu perdeye, korkulukların arasından sızan gün ışığına baktı.

"Angela lütfen bana kızma. Kabul edilmeyi beklemiyordum. Ben sadece... Canım sıkılmıştı, öylesine bir başvuru yapayım dedim. Ama telefonda yaptığımız mülakat çok iyi geçti ve... Tanrım bu gerçekten harika bir iş; Avrupa'nın değişik yerlerine gidip tarihi binaların restorasyon projeleri üstünde çalışıyorsun. Maaşı o kadar da yüksek değil, ama yeterli, yani bir şekilde idare edebiliriz."

Angela uzun uzun Jerry'nin söylediklerini düşündü. Düşündükçe kendini yalnız ve çaresiz hissetti. İngiltere'ye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dönmesi imkânsızdı, Jerry bu kadar basit bir gerçeği anlayamıyor muydu? İngiltere bir yana, Avrupa'nın yakınında bir yere gitmeyi bile istemiyordu. Benedict denen adamın onu bulma ihtimalini küçümseyemez, hayatını riske atamazdı. Daha da kötüsü uçağa tekrar binebileceğinden bile emin değildi. Angela geçen yıllar arasında çok değişmişti. Artık mutluydu ve o kötü geçmişten uzak durmak, buradaki hayatına devam etmek istiyordu. Angela buradan başka bir yere gitmek istemiyordu. Hâlbuki Jerry onun tam zıttıydı; Jerry sürekli hareket hâlinde olmaktan hoşlanıyordu. Jerry burada kendini kuş misali kafese konulmuş gibi hissediyordu. Özgürlüğüne mani olan kafes de Angela ve Bo'ydu...

"Özür dilerim Jerry," dedi Angela gözyaşlarını silerek. "Ben çok özür dilerim. Üzgünüm, ama bunu yapamam Jerry, ben oraya bir daha gidemem."

Jerry'nin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi Angela'nın içine dokundu. Umutları sönmüş, kabullenmek zorunda kaldığı şey ağır gelmişti. Ne kadar üzgün olduğu dudak kıvrımlarından bile anlaşılıyordu. "Tamam bebeğim, sorun değil. Hiçbir yere gitmek zorunda değiliz. İş teklifini reddederim, olur biter. Ağlama lütfen, yeter ki sen ağlama." Jerry Angela'ya sıkıca sarıldı. Angela önce istediği olduğu için bir parça rahatlık hissetti ama sonra vicdanı devreye girdi. Jerry yıllardır bir yerlere gitmek istiyordu, bu onun hayattaki en büyük hayali ve tutkusuydu. Galiba bu sefer kazanmakla hata yapmıştı, bu seferki galibiyet haksızlığı körüklüyordu.

"Jerry," dedi aniden. Doğrulup gözüne giren siyah saçlarını arkaya attı. "Sonsuza dek sürmeyecek bir şey olarak baksak? Ne bileyim sadece bir yıllığına gitsen?"

Jerry'nin gözleri parladı. "Sahi mi? Bir yıllığına benimle gelir misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela başını hayır anlamında salladı. "Yapamam, yani ben gelmeyeceğim."

Jerry bu sefer tedirgindi. "Yani... Oraya sensiz gitmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Angela derin bir nefes aldı. "Yani bu ikimiz için de daha iyi bir çözüm olabilir."

Jerry düşünceli gözlerle dışarı baktı. Hem bunu iyi bir fikir olarak görüyor hem de tam ikna olamıyordu. Kararsız bir ifadeyle kafasını salladı. "Ama ben seni çok özlerim, Bo'yu da çok özlerim. Yüce Tanrım, ben Bo olmadan ne yaparım?"

"Bo'yu tatillerde görebilirsin, Leila onu yanına getirir. Ben de burada kalır, işlerin başında dururum. Gerekirse otelin işlerine yardım etmesi için bir asistan falan alırız." Angela Jerry'nin yokluğunda yapılacakları çabucak planlamıştı.

Jerry usulca başını salladı. "Evet, galiba haklısın. Dediğin gibi yapabiliriz ama çok zor olacak."

"Hiçbir şey seni gönülsüz bir şekilde burada kalmaya zorlamaktan daha zor ve kötü olamaz Jerry," dedi Angela iç çekerek. "Ah Jerry, ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

"Ama ben küçük oğlum ve sen olmadan mutlu olamam ki..."

"Sadece bir yıl..."

İkisi de sessizce onları bekleyen ayrılık sürecini düşündü. Okyanusun sesi de fondaki müzik gibi geliyordu.

Jerry bir müddet sonra, "Peki, sen iyi olacak mısın?" diye sordu. "Yani kafanın içinde onca şey varken?"

"Evet, iyi olacağım, beni merak etme. Belki bir psikiyatra görünürüm," dedi Angela. Ancak bu kocaman bir yalandı. Jerry'nin içi rahat etsin diye böyle söylüyordu.

Jerry neşeyle gülümsedi. Gençliğini ve yaşam enerjisini geri kazanmış mutlu bir adam gibi görünüyordu. Angela onun bu hâlini görünce doğru kararı verdiğinden emin oldu. Ne

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kadar zor olsa da herkesin iyiliği için böyle olması gerekiyordu. Jerry, "Tamam o hâlde," dedi. "Firmayı arayıp önümüzdeki ay başlayacağımı söyleyeceğim."

Dieter pazartesi günü işten döndüğünde evde bir karmaşa hâkimdi.

Ingrid telefondaydı. Koridorun her yerinde bavullar duruyordu. Sarah odasında yüksek sesle pop müzik dinliyor ve dolaptaki giysilerini yatağının üstüne boşaltıyordu. Alex de yerde oyuncak tankıyla oynuyordu.

Sarah'ya, "Neler oluyor?" diye sordu.

Sarah dönüp babasının yüzüne bakmadan, "Büyükbabam öldü," diye cevap verdi.

Dieter'in kalbi durma noktasına geldi.

Sarah yaptığı hatanın farkına varıp gülümsedi. "Annemin babası baba, seninki değil."

Dieter derin bir oh çekti, ama bunu belli etmemeye çalıştı.

Sarah daha sonra, "Cenaze için Almanya'ya gidiyoruz," diye ekledi.

Dieter'in kafası karışmıştı. Mutfağa gidip Ingrid'in omzuna dokundu. Ingrid dönüp hafifçe tebessüm etti. Almanya'daki biriyle hararetli hararetli bir şey konuşuyordu. "Tamam, ama ben oraya gelene kadar onu defnedemezler. Hayır, beni beklemek zorundalar. Anlıyorum, ama Avustralya'dan oraya gelmek kolay değil, yol çok uzun."

Dieter karısının omzunu şefkatle ovuştururken bir zarfın arkasına alelacele yazdığı şeyleri okudu. Uçuş numaraları ve saatler... Aniden bu akşamki uçakta yer ayırttığını fark etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Uçağın kalkmasına dört saat gibi kısa bir süre vardı. Panik olup iptal etmesi gereken randevuları, müşterilerini düşündü.

Ingrid'in konuşması nihayet bitti. "Babam öldü," derken alt dudağı titriyordu.

Dieter ona sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm Ingrid."

Ingrid kendini çekip elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Sonuçta yaşlıydı, sonsuza dek yaşamasını beklemiyordum. Kuzenim cenaze törenini ayarladı, bizim de acil gitmemiz gerekiyor."

"Tamam, gideriz tabii. Sadece birkaç müşteriye telefon etmem lazım."

Ingrid Dieter'in kolunu tuttu. "Affedersin Dieter, ama yanlış anladın. Sadece ben ve çocuklar, sen gelmeyeceksin."

Dieter şok oldu, meraklı gözlerle Ingrid'e bakmaya başladı.

"Burada yapılması gereken çok iş var. Bir hafta çalışmamak maddi açıdan bizi çok zorlar. Hem o senin baban değildi, ondan hiçbir zaman hoşlanmadın."

Dieter fazlasıyla sinirlense de kendini tutmaya çalıştı. Birden Sarah ölüm haberini verdikten sonra hissettiği korkunç duyguyu anımsadı. Anne ve babasından birine bir şey olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Fakat hayat geçiyordu, onun ailesi de yaşlanmıştı. Bir daha onları kim bilir ne zaman görebilecekti? Zaten bütçeleri kısıtlıydı... Ingrid bir de bütün paralarını uçak biletine yatırmıştı. Tekrar para biriktirmek zaman alacaktı. Tanrı bilir bir daha ne zaman ailece Almanya'ya gideceklerdi? Her an her şey olabilirdi. Bunu düşündükçe Ingrid'e daha da çok kızıyordu. "Keşke bu kararı vermeden önce bana da sorsaydın..."

"Zaman yoktu." Ingrid telaşla koridorda koşturuyordu. Dieter de onu takip edeceğim diye az kalsın yerdeki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bavullardan birine takılıp düşüyordu. "Ayrıca aniden işlerin başından ayrılamazsın, böyle bir lüksümüz yok," dedi Ingrid. "Şimdi lütfen hazırlan ve bir saat içinde bizi havaalanına bırak, gerçekten çok acelemiz var."

Dieter'in çileden çıkmasına ramak kalmıştı. Ingrid bazen sahibiymiş gibi davranıyordu ve bu onu deli ediyordu. "Ingrid farkında mısın bilmiyorum ama bazen patronluk taslayıp emirler yağdırıyorsun."

"Şu an yetişmemiz gereken bir uçak var Dieter."

Sarah o sırada odasından çıktı. On üçüncü yaş gününden beri eskimiş spor ayakkabılar, yırtık kot pantolon ve vücuduna aşırı bol gelen erkek tişörtleri giyiyordu. "Hey, kavga etmiyorsunuz değil mi?" Kafasını salladı. "Tanrı aşkına, lütfen İngilizce konuşur musunuz? İngilizce konuşun ki en azından tartışıp tartışmadığınızı anlayabileyim."

Dieter kızının saçlarını okşayarak, "Bir sorun yok tatlım," dedi.

Ingrid, "Neden yine o saçma sapan şeyleri giydin? Git ve üstüne doğru düzgün bir kıyafet giy."

"Ama bunlar çok rahat... Baba! Anneme bir şey söylesene!"

O sırada telefon çaldı. Dieter ellerini havaya kaldırıp, "Ben bakarım," dedi.

Koridorda Sarah'nın hırpani görünüşüyle ilgili tartışma son hız devam ediyordu. Alex babasının peşinden koştu. Telefonu açarken Dieter'in bacağına sarıldı.

"Alo?"

"Dieter?"

Arayan Ellie'ydi... Alex hemen dibinde bir bardak su içmek istediğiyle ilgili bir çocuk şarkısı söylediği için Dieter önce ahizeden gelen sesi tam duyamadı. Ama anladı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie'nin sesini duymayalı aylar olmuştu, ama ne kadar zaman geçse de onun sesini anında tanırdı. Hemen arkasını kontrol etti. Neyse ki Ingrid görünürde yoktu.

Dieter ürkek bir sesle, "Alo?" dedi.

"Baba, sana bir bardak su istiyorum dedim," dedi Alex.

Ellie, "Kötü bir zamanda mı aradım?" diye sordu.

Dieter plastik bir bardağa uzanıp su doldurdu. Alex bardağı alırken suyun bir kısmını yere döktü.

"Ay! Döküldü... Baba yeri sil..."

"Şimdi olmaz Alex." Dieter dikkatini tekrar Ellie'ye verdi. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Ellie'nin sesi kötü geliyordu. "Hayır, değil... Haberler kötü... Konuşacak birine ihtiyacım var."

Ingrid ve Sarah tartışmayı kesmişti. Dieter dikkatlice koridora baktı. Yakalanmamak için çabuk konuşmalıydı. "Tamam, bu akşam geleceğim. Önce ailemi havaalanına götürmem gerekiyor."

"Baba! Burayı sil!"

"Seni bekleyeceğim." Telefon kapandı. Dieter'in kafası allak bullaktı. Tam Ellie'yi aklından çıkarabileceğini düşünmeye başlamışken Ellie hayatına tekrar girmişti.

Nedendir bilinmez George ve Aila, ne zaman birlikte arabaya binseler tartışmaya başlıyorlardı. Belki de sebep arabanın küçük bir alan olması ve mecburen yan yana durmalarıydı. Sonuçta evdeyken birbirlerinden sürekli uzaklardı ve aralarındaki mesafe her anlamda büyüyordu. Zaten insan bütün varlığıyla orada olmayan biriyle nasıl anlaşabilirdi ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

M3 otoyolundaki trafik aşırı yoğundu. George bir kamyonun arkasında sıkışıp kalmış ve bunalmaya başlamıştı. Bir yandan parmaklarıyla direksiyonun üstünde tempo tutuyor, bir yandan saçma sapan bir şeyler mırıldanıyordu. Yanındaki koltukta oturan Aila da camdan dışarı bakıyordu. Aila tepeden tırnağa beyaz giyinmişti ve bu hâliyle bir bebek kadar masum görünüyordu. Artık o da yaşlanıyordu, saçlarındaki beyaz tellerin sayısı bir hayli artmıştı. Bu hafta sonu altmış ikinci yaş gününü kutlayacak olmasına rağmen Aila hâlâ güzel ve sevecendi. George genelde gününü kitap okuyarak geçiriyor, Aila da yandaki oturma odasında dikiş dikiyordu. Bazı zamanlar, uzun ve sessiz bir günün sonunda Aila yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle George'un yanına gelerek, "Akşam yemeği için özel bir şeyler ister misin?" diye soruyordu. George da suratı beş karış hayır diyor ya da sadece kafa sallıyordu. Ancak Aila odadan çıkar çıkmaz yumuşuyor ve karısının umut dolu masmavi gözlerini düşünüyordu. Aila... Hâlâ onun yanındaydı... On yıldan uzun süredir depresyon çukurunda debelenen George'u bırakmamıştı. George da onu yanından uzaklaştırmamıştı tabii... George çok değişmiş, bambaşka biri olup çıkmıştı. Onu asıl yıkan başarılı ve paralı işini kaybetmek değildi. Para kaybetmişti, ama en azından hâlâ sağlıklıydı. George'u içten içe kemiren şey suçluluk, pişmanlık ve öfke duygularından oluşan ölümcül kokteyldi... Bunlar günden güne George'un kalbini zehirliyordu. Artık iyice içine kapanmıştı, sanki her yıl kalbinin etrafında yeni ve kalın bir buz tabakası oluşmuştu. Artık hayatının ışığı ve umut kaynağı olan karısından bile uzaklaşıyor, kendini ıssızlıkla cezalandırıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aila yüzünü dönerek konuşmaya başladı. "Hatırlatırım ki babam neredeyse doksan yaşına geldi ve yazık ki bizi çok sık göremiyor. Bu yüzden lütfen kibar ol ve ona iyi davran."

"Ben babana hep iyi davrandım."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa son görüşmemizde sinirlenmiştin ve ona aptal, gıcık bunak demiştin."

"Yüzüne söylemedim yalnız..."

"Olabilir ama babam ona tahammül edemediğini anlıyor."

"Politikanın p'sinden anlamıyor. Seçime girerlerse Nazileri destekleyeceğini söylüyor."

"O *yaşlı* bir adam... Bu yaştan sonra onu değiştiremezsin. Tanrı aşkına George, ona karşı biraz daha sabırlı ve anlayışlı olamaz mısın? Sen de bir gün yaşlanacaksın."

Tanrı aşkına George... Bunu duymak çok tuhaftı çünkü Alia çok uzun zamandır ona sadece *Lemmikki* diye hitap ediyordu. Anlaşılan bu isim bile eski ve mutlu günlerde kalmıştı. Yan taraftaki şerit akmaya başlamıştı. George o şeride geçmek için sinyal verdi. Ancak başka bir araba hızla yanından geçip ona yol vermedi. O sırada kamyon şoförü sert bir fren yaptı. George da fren yapmak zorunda kaldı, böylece tıkanık şeritte kısılıp kalmıştı.

Kornaya basarak, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

"Kime korna çalıyorsun?"

"Hiç kimseye... Yani herkese..." George kaşlarını çatarak direksiyonu sımsıkı tuttu. "Affedersin... Sonuçta ben de bir insanım ve bazen öfkeme yenik düşebiliyorum."

Aila kafasını diğer tarafa çevirip yeniden camdan bakmaya başladı. "Evet, tabii... Yalnız ben öfkesine çabucak yenilmeyen, sinirlerini kontrol edebilen bir sürü insan tanıyorum George."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sessizlik... Yağmur çiselemeye, trafik akmaya başladı. Sonunda Aila'nın babasının evine giden yola dönebileceklerdi. George etrafı ağaçlarla çevrili dar yola sapınca hızını arttırdı, ancak yol virajlıydı.

Aila normal bir sesle, "Fotoğraf makinesini koydun mu?" diye sordu.

"Koymak mı? Nereye?"

"Bavuluna tabii ki..."

"Tanrı aşkına neden bavul alayım ki?"

George yola bakıyordu, ama göz ucuyla da Aila'nın öfkeli ve bezgin yüzünü kesiyordu. "Çünkü bu hafta sonu orada kalacağız George."

"Öyle mi yapacağız? Neden?"

"Çünkü bugün cuma, pazar günü de benim *doğum günüm*. Babam bizi doğum günüm şerefine davet etti. Kısaca doğum günümü onunla birlikte kutlayabilmemiz için hafta sonu orada kalmamız gerekiyor."

"Peki, neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Bu kadar basit bir şeyi kendiliğinden düşünürsün sandım. Sana inanmıyorum George! Lütfen bana ciddi olmadığını söyle." Aila koltuğunda kıpırdanmaya başladı. "Gerçekten yanına hiçbir şey almadın mı? Aynı kıyafetlerle mi gezeceksin? Onu geçtim, diş fırçanı bile almamış olman akıl alır gibi değil."

George bagaja iki şişe viski koyduğunu itiraf etmedi. "Hayır, hiçbir şey almadım..."

"Ama bu sabah seni arabaya bir şey koyarken gördüğüme yemin edebilirim."

"O senin bavulundu, kapının yanına bırakmıştın."

"Peki, benim bavul aldığımı gördüğünde orada kalacağımız aklına gelmedi mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyorum, düşünemedim işte..." George kendini çok kızgın ve mahcup hissediyordu. "Peki, sen planlarınla ilgili beni bilgilendirmeyi akıl edemedin mi?"

Tartışmanın fitili ateşlenmişti bir kere... İkisi de altta kalmak istemiyordu. Son zamanlarda birbirleriyle hep sert dille konuşuyorlar, hatta ara ara işi hakaret boyutuna taşıyorlardı. Hayat ne garip, ne korkunç bir şeydi. Başlı başına bir hayal kırıklığı... Başta bir ömür boyu mutlu olma vaatleri, sözler, yeminler... Yıllar sonra acı gerçekler, kavgalar, öfke krizleri... Zaman insan hayatını yerle bir etme gayesiyle geçiyordu sanki. Kariyerler bitiyor, evlilikler cehenneme dönüyor, sağlık bozuluyordu... Oysa bir zamanlar umut dolu bir adamdı, gençlik hayalleri, amaçları vardı. Fakat hayat ona bu dünyadaki her şeyin saçma ve boş olduğunu ispatlamıştı. Maalesef bu düşüncelerinden kimseye, hatta Aila'ya bile bahsedemezdi. Çünkü söylerse, Aila bunun 'normal' olmadığını iddia edecek, bir uzmana görünmek, hayata karışmak gibi konulardan dem vuracaktı. George böyle hissetmesinde anormal bir durum göremiyordu. Hatta ona göre altmış küsur yaşında olup da benzer şeyler hissetmeyen bir adam ya aptal ya da yalancıydı...

George sessizliğin altında yatan beklentiyi geç fark etti. Galiba Aila ona bir soru sormuştu ve cevabını bekliyordu. Ancak sorunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu...

Aila George'dan bir cevap gelmeyince, "Eee?" dedi. "Beni dinlemiyordun, değil mi?"

George aptallığından mı yoksa inatçılığından mı bilinmez, ama dinlemediğini itiraf etmekten kaçındı. Belki de dalgınlık, geç idrak gibi şeylerin yaşlılık belirtilerinden olduğunu düşünüp kendini açık etmek istemiyordu. "Elbette dinliyordum. Sadece sorunun cevap vermeye değer olup olmadığını düşünüyordum," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aila'nın gözlerindeki hayret ve ölümcül sessizlik büyük bir pot kırdığını anlamasını sağladı.

"Aila?" dedi.

"Ben... Bunu nasıl söylersin?" Aila'nın sesi titriyordu, anlaşılan kalbi fena kırılmıştı. George hemen alarma geçti. Tanrı aşkına, acaba az önce ona ne sormuştu? Kafasını çevirip Aila'ya baktı, ağlayıp ağlamadığını merak ediyordu.

"Lütfen yine ağlamaya başlama," dedi.

O sırada Aila tiz bir çığlık atarak, "George!" dedi. Parmağıyla yolu işaret ediyordu.

George hemen yola baktı. Tam karşıdan bir araba geliyordu ve yol iki arabanın sığamayacağı kadar dardı. George refleks olarak direksiyonu kırıp frene bastı. Ancak ani fren yüzünden araç kaymaya başladı ve George direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Sık çalıların üstünden ilerlediler. Sonra karşılarına bir ağaç çıktı ve...

Bam... Kulakları sağır eden bir ses... Hemen ardından yağmur gibi yağan cam parçaları...

Sonra sessizlik... Derin bir sessizlik...

"Aila?" George emniyet kemerini açıp karısına doğru eğildi. O sırada kendi ellerinin kesildiğini ve oluk oluk kan aktığını fark etti. "Aila?" diye seslendi. Sonra onu sarsıp kendine getirmeye çalıştı. Ancak Aila oyuncak bir bebek gibiydi, hiç tepki vermiyordu. "Hayır, hayır, hayır..." Söyleyecek başka bir şey bulamıyordu, o an hissettiği acı ve korkuyu tarif edecek bir kelime yoktu. "Aila? Aila?"

O esnada diğer arabanın sürücüsü olan genç adam geldi. "İyi misiniz?" Arabasını kenara çekip onlara bakmaya gelmişti.

"Ka... karım," dedi George kekeleyerek. "Cevap vermiyor."

Genç adam arabanın etrafından dolanıp Aila'nın oturduğu tarafa geçti. Kırık camdan uzanıp Aila'nın nabzını kontrol etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yaşıyor," dedi. "En yakın hastaneye koşup bir ambulans çağıracağım."

Adam koşarak uzaklaştı... George hareket etmeye çalışırken sağ bacağında büyük bir acı hissetti. Yerinden kımıldamamaya karar verdi. Aila'nın elini tutup çılgınlar gibi öpmeye başladı. "Dayan sevgilim, dayan... Benimle kal Aila, lütfen benimle kal..." An itibarıyla hayat gerçeğin en gaddar yüzünü gösteriyordu. O an bu hayatta en önemli şeyin ne olduğu kafasına dank etti. Keşke bunu anlaması için acı bir tecrübeye gerek kalmasaydı. Birden babasını hatırladı. Karanlık ve kötü kalbi yüzünden karısını öldüren babasını... Ve bütün kalbiyle dua etti. Babasına benzememek, onunla aynı kaderin kurbanı olmamak için... Dua etti... Aila'yı kaybetmemek için...

Saat çok geç olmuş, Dieter hâlâ gelmemişti.

Ellie kendinden çok utanıyordu. Otuzlu yaşlarının sonunda bir kadın, üstünde daracık bir elbise, yüzünde makyajla evli bir adamı bekliyordu. Keşke akşamüstü konuştuklarında ona saat kaçta geleceğini sorsaydı. O zaman geç mi kaldı, yoksa hiç gelmeyecek mi anlayabilirdi. Bir kadeh şarabı tek başına içmişti. Şimdi de kanepeye uzanmış, göz pınarlarında biriken yaşlara direniyordu.

Aslında Dieter'i arama konusunu iki kere düşünmüştü. Ama ondan başka kimsesi olmadığı için aramaktan başka çare görememişti. Elbette arkadaşları vardı ama hiçbiri onu Dieter kadar iyi tanımıyordu. Ayrıca bu zor anında sadece Dieter'in onu teselli etmesini istiyordu. Bugün zor, hatta kara bir gündü... Bu sabah doktora gitmişti. Doktor muayene ettikten sonra onu hemen boğaz ve ses telleri konusunda uzman başka

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir doktora yönlendirmişti. Uzun zamandır sesinde bir kısıklık vardı. Reflü, aşırı su kaybı ya da geniz akıntısı kaynaklı olabileceğini düşünüp aklına gelen bütün çarelere başvurmuş, bütün ilaçları denemişti. Ancak ses kısıklığı bir türlü geçmemişti. Kulak burun boğaz uzmanı boğazına küçük bir kamera sokup detaylı bir inceleme yaptıktan sonra kaşlarını çatıp Ellie'yi yıkan o korkunç haberi vermişti. "Nodül," demişti adam. "Ses tellerinizde yer yer nasırlaşma başlamış."

Bütün ses sanatçıları nodülün ne olduğunu bilirdi. Hatta çoğu böyle kötü bir şeyi yaşamamak için tedbirli davranırdı. Ancak Ellie diğer sanatçılardan çok daha yoğun çalışıyordu. Neredeyse on yıldır tatil bile yapmamıştı. Sürekli çalışmış, hiçbir sezonu boş geçirmemiş ve iş neredeyse oraya gitmekten çekinmemişti. Ama şimdi büyük bir derde yakalanmıştı. Nodüllerin iki tür tedavisi vardı. Birincisi cerrahi müdahale, yani ameliyat... Ancak Ellie böyle bir şeye hayatta cesaret edemezdi. Neşter altına yattığı için sesini kaybeden sanatçılarla ilgili bir sürü korkunç hikâye duymuştu. Diğer tedavi yöntemi de istirahat etmekti. *Dinlenmek*... Daha yakın zamanda Avustralya Operası'yla olan anlaşmasını yenilemişti. Bunun yanı sıra San Francisco, Pekin ve Wellington'daki operalarla sözleşme imzalamıştı. Bu kadar çok iş anlaşması varken dinlenmek kariyerinin sonu olabilirdi. Ancak pek fazla seçeneği de yoktu. Ya sesini dinlendirecek ya da en değerli hazinem dediği şeyi sonsuza dek kaybedecekti.

Bu gece Dieter'in yanında olmasına her zamankinden çok ihtiyaç duyuyordu. Ne zaman geleceğini bilmediği hâlde çaresizce onu bekliyordu. Keşke Dieter sadece ona ait olsaydı, keşke hayatının aşkını istediği zaman görebilseydi, keşke ödünç zamanlara muhtaç kalmamış olsaydı... Şarkı söyleyemezse,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter olmazsa bu hayatta ne işi vardı? Dolu dolu bir hayat yaşama arzusuyla çıktığı yolda eli boş kalma tehlikesiyle yüzleşiyordu. Bomboş, gayesiz, anlamsız, mutsuz bir yaşam... Kaderi bu mu olmalıydı?

Fırtınalı bir geceydi... Şiddetli rüzgârla sallanan camların sesine rağmen uyuyakaldı ve rüya görmeye başladı. Rüyasında çok hayati, çok değerli bir şey arıyordu. Aradığı şeyin altın bir kutuda olduğunu biliyor ama insanlar kutuyu açmasına izin vermiyorlardı. Birden sıçrayarak uyandı. Gözlerini kırpıştırıp gerçekliğe ve ortama alışmaya çalıştı. Evin ışıkları hâlâ yanıyor, saat on biri gösteriyordu. Sonra uyanmasına sebep olan şeyin ses olduğunu fark etti. Sesi tekrar duyunca ne olduğunu anladı; birisi ön kapıyı tıklatıyordu.

Heyecanla ayağa kalktı. Üstüne başına çekidüzen verip kapıya koştu.

"Dieter."

"Merhaba." Dieter hafifçe gülümsüyordu. "Özür dilerim, çok geç olduğunun farkındayım. Ingrid'in uçağı rötar yaptı da..."

Ellie uyku sersemi olduğu için düzgün düşünemiyordu. "İçeri gel."

Kapının arkasına geçip Dieter'in girmesine izin verdi. Doğal olarak gecenin başındaki kadar kusursuz görünmüyordu; makyajı akmış, elbisesi kırışmıştı. Hâline bakıp güldü. İşin garibi Dieter fark etmemişti bile...

Dieter oturup boş şarap kadehine baktı. Beyaz bir gömlek, uzun bacaklarına bir iki santim kısa gelen siyah bir pantolon giymişti. Dieter Ingrid'in babasının ölümünden, karısının çocuklarla birlikte acilen Almanya'ya gidişinden bahsetti. "Havaalanından çıkıp buraya geldim. Hâlâ uyanık olmanı umut ettim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Aslında biraz kestirdim," dedi Ellie. "Kötü bir rüya gördüm. Şimdi tam hatırlayamıyorum ama..." Ellie kafasını kaldırıp Dieter'in ela gözlerine baktı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Dieter'i nasıl da özlemişti. Birden rahatsızlığını anımsadı. Heyecanının yerini üzüntü, korku ve yalnızlık hissi aldı. Kederli gözleri boşluğa dalıp gitti.

"Ellie? Sen iyi misin?"

"Berbat bir gündü," dedi Ellie. Ardından Dieter'e doktora gidişinden, hastalığından ve olası sonuçlarından bahsetti. Kendini sıkmasına ve yapmayı hiç istememesine rağmen ağlamaya başladı. Dieter telaşlandı. Ellie gözyaşlarının onu rahatsız ettiğini görünce gözlerini sildi. "Özür dilerim Dieter," deyip derin bir nefes aldı. "Aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır, hayır..." Dieter kalkıp Ellie'nin hemen yanına oturdu. Kolunu ürkek bir şekilde Ellie'nin omzuna attı. "Ağlamak iyi gelecekse ağlamalısın. Belki derdine çare olamam ama seni dinlerim. İyi bir dinleyiciyimdir."

Ellie Dieter'in kolunun ağırlığını, teninin sıcaklığını net olarak hissedebiliyordu. Fiziksel temas... Bunca zamandır kaçmaya çalıştığı, görmezden geldiği, bastırdığı şeyi yaşıyordu ve sersemlemişti. Gözyaşları bile dinmişti. O an mantık yoktu, o an sadece duyguları vardı... Yavaşça kollarını Dieter'in beline doladı.

"Ellie," dedi Dieter. Çekingenliği sesine yansıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Ellie ve bunun için kendinden nefret etti. "Lütfen, sadece bana sarıl..."

Dieter ona sıkıca sarıldı. Ellie onun sabun ve parfüm karışımı kokusunu içine çekti. Dieter'in teninin kokusu onu sarhoş ediyordu. Saniyeler acımasızca geçiyordu. Ellie bu anın sona ereceğini biliyordu. Dieter eninde sonunda onu bırakacak,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendini huzurlu hissettiği o an elinden kayıp gidecekti. Ama Dieter onu bırakmadı... Sarılmaları uzadıkça Ellie'nin bedeninde dayanılmaz boyutta bir arzu belirdi. Kendine hâkim olamamaktan korktuğu için Dieter'in yüzüne bile bakamıyordu.

Yüzünü Dieter'in göğsüne gömüp, "Dieter," diye mırıldandı. "Bu gece eve gitme... Nasıl olsa evde bekleyen yok. Bu gece benimle kal."

Ellie kafasını kaldırıp Dieter'e baktı ve sonra dudakları buluştu. Çakan kıvılcım büyük bir yangının habercisiydi. Dieter yumuşacık dudaklarıyla Ellie'yi öptü. Önce yumuşak, sonra şehvet ve hasret dolu öpücükler... Dieter'in nefesi sıcak ve pervasızdı. Rüzgâr camları sallamaya devam ediyordu. Dışarıdaki hava da en az onlar kadar vahşiydi. Ellie sevdiği adamı sert bir hamleyle kendine çekti. Dieter'in dili Ellie'nin ağzında dolaşıyor, elleri de göğüslerinde ve göbeğinde geziniyordu. Dieter sanki onu şehvetiyle ezmek, yok etmek istiyordu. Bedenleri alev alev yanıyordu. Yaşadıkları şey o kadar yoğun ve güçlüydü ki sağduyu, görev, sorumluluk, gurur, onur gibi manevi değerler yanında hiç kalıyordu. Bu salt arzuydu... Bu, ruhun bilgeliğinin bedende damıtılmasıydı, bu aşktı... Kıyafetler çıkarıldı, birbirine yasak tenler buluştu. Dışarıdaki soğuğa nispet yaparcasına birbirlerinin bedeninde ısındılar, yandılar, kavruldular. Şeytana uymak, günah ya da yasak... Adı her ne olursa olsun, bu, dünyada önemli başka bir şey kalmamış gibi aşkın gücüne boyun eğmekti.

Ellie şafak sökmeden önce uyandı. Dieter onun yatağındaydı, yanı başında mışıl mışıl uyuyordu. Ellie bir süre onu seyretti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter birden Ellie'nin kendisine baktığını hissetmiş gibi gözlerini açtı.

"Ellie," dedi gülümseyerek.

"Gitme Dieter, benimle kal."

"Zaten burada değil miyim?"

"Hafta boyunca kal, yani onlar eve dönene kadar..." Ellie gördüğü en güzel rüya bozumasın diye Ingrid'in adını söylemekten bile kaçınıyordu.

Dieter Ellie'yi kendine doğru çekti. "Tamam, kalacağım..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Beşinci Bölüm

"Bay Fellowes?"

George kafasını kaldırıp şaşkın gözlerle baktı. Kalbi durma noktasına gelmişti. Acaba doktor şimdi ne söyleyecekti? Ya hayatını sonsuza dek değiştirecek bir haber verirse, o zaman ne yapardı? Hastane koridoru kalabalık ve gürültülüydü. Fakat o hiçbir şey duymuyordu. Sanki yüzlerce kilometre uzakta, sessiz bir yerdeydi. O an sadece doktor ve o vardı. Nefesini tutup bekledi.

"Ameliyat iyi geçti. Neyse ki tahmin ettiğimiz kadar kan kaybetmemiş. Yakın zamanda tamamen iyileşmesini bekliyoruz." Doktor gülümsüyordu... Bu gülümseme George'un korku dolu yüreğine güneş gibi doğdu. "İsterseniz yanında oturabilirsiniz. Birazdan odaya alacağız, on dört numaralı oda..."

Işıklar, müzik, konfetiler... George mutluluk sarhoşuydu. "Yani... iyi olacak, değil mi?"

"Bir süre istirahat etmesi gerekiyor. Bu sebeple onu beş ya da altı gün burada misafir edeceğiz. Ama sonra evet, iyileşip eski sağlığına kavuşacak."

George duyduklarına inanamıyordu. Bu korkunç günün kötü bir haberle son bulacağını sanmıştı ama şimdi büyük bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mucizenin sevinciyle kalbi kuş gibi atıyordu. Kazada yaralanan dizine ve bacağına tıbbi müdahale yapılmıştı. Koltuk değneğinden güç alarak doktoru takip etti. On dört numaralı odaya varınca biricik karısını gördü. Aila tam karşısında yatıyordu. Yüzü solgun, gözleri kapalıydı. Karın bölgesi sıkı sıkı sarılmıştı. Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. Doktor onları yalnız bırakıp diğer hastalara bakmaya gitti.

George Aila'nın yumuşacık elini tutup öne eğildi. Dikkatle Aila'nın güzel yüzüne baktı. Göz kapaklarını, boynundaki mavi damarları, yanaklarındaki ufak çizikleri inceledi. Onu böyle savunmasız görmek George'a çok dokundu. Kendini tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sanki kalbinin önüne çektiği o kalın set yıkılmıştı da barajın içindeki duygu seli dışarı taşıyordu. Yok saydığı, herkesten gizlediği, inkâr ettiği hisler şimdi gözlerinden oluk oluk yaş olarak akıyordu. *Az kalsın onu kaybediyordum*... Kazadan hemen önce Aila'nın sorduğu sorunun ne olduğunu düşündü. Kibrinden ona sorusunun yanıtlanmaya değer olmadığını söylemişti. Şimdi o sorunun ne olduğunu ve Aila'nın neden bu denli kırıldığını anlayabiliyordu. Aila ona, "Beni hâlâ seviyor musun?" diye sormuştu. George'un cevabı evetti... Onu bütün kalbiyle seviyordu. Onu şu an her zamankinden çok seviyordu. Onu bu dünyadaki herkesten ve her şeyden çok seviyordu. Aila'yı uğruna değişmek isteyecek kadar çok seviyordu. Evet, değişmek zorunda olduğunun o da farkındaydı. Başına gelen talihsizliklerin, yaşadığı hayal kırıklıklarının suçlusu Aila değildi. Hatta Aila bu dünyada ona en iyi davranan, onu büyük bir şefkatle seven, en anlayışlı insandı. Ama George yaşadığı her şeyin acısını ondan çıkarmıştı. Zora geldikçe hep en değerli varlığını cezalandırmıştı. Yanaklarından yaşlar süzülürken etrafına

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ördüğü duvarları nasıl yıkacağını, yüreğindeki karanlığı nasıl aydınlatacağını ve karısıyla olan ilişkisinde yaptığı hataları nasıl telafi edeceğini düşündü.

Aila o sırada hafiften inledi.

George heyecanla kafasını kaldırdı. Aila'nın göz kapakları ve dudakları kımıldıyordu.

"Susadın mı hayatım?" diye sordu George. Odaya bakıp sürahi aradı. "Ne istiyorsun hayatım, söyle bana?"

Aila yavaşça gözlerini açtı. "George? Ne oldu?"

George gülümsedi. "Her şey değişti aşkım..."

İkisi de çok tehlikeli bir oyun oynadıklarının farkındaydı...

Her sabah Dieter Ellie'nin yatağında uyanıyordu. O duş alırken Ellie de nefis bir kahvaltı hazırlıyordu. Sonra Ellie onu öperek işe uğurluyor, akşam da kapıda karşılıyordu. Dieter bu süreçte evine sadece bir kez uğramıştı, o da birkaç kıyafet almak için... Sürekli beraberdiler. Sanki Dieter başka biriyle evli bir adam değildi de Ellie'nin kocasıydı. Dieter sevgisi ve sıcak ilgisiyle hep yanı başındaydı. Ellie menajerini arayıp üç sezonluk anlaşmalarını iptal etmesini söylerken bile elini tutup gözyaşlarını silmişti. Aşklarının esiri olmuşlardı... Evin her köşesinde, günün her saatinde liseliler gibi büyük bir enerji ve tutkuyla sevişiyorlardı. Dieter bir kez Almanya'yı aradı. O Ingrid'le konuşurken Ellie arkada durup suçluluk duygusuyla sessizce bekledi. Her an birlikte olmak çok muhteşem bir şeydi. İkisi de güzel bir rüya görüyor ve hakiki dünyanın gerçeklerine uyanacakları o anı düşünmek istemiyordu. Çünkü gerçek acıydı... Çünkü gerçek, onun sayılı gün sonra dönecek başka bir kadına ait olmasıydı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Haftanın sonuna doğru Ellie'nin kalbine büyük bir hüzün çöktü.

Ve o gün gelip çattı. Dieter sabah işe gitmek için hazırlanırken çok üzgündü. Çünkü bugünün sonunda sevdiği kadının yanına değil, evine dönecekti. Yarın sabah da erkenden Ingrid'i almak için havaalanına gidecekti. Kısacası hayatı eski hâline dönecekti. Sıradan ve renksiz... Ellie Dieter'in yüzüne bakıp düşüncelerini okumaya çalıştı. Üzgün müydü? Yoksa korkuyor muydu?

Ellie yanaklarını ıslatan yaşları silerek, "Gitmek zorunda kalmandan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Dieter cevap vermeden gömleğinin düğmelerini iliklemeye devam etti.

"Dieter? Sen ne hissediyorsun?"

Dieter derin bir iç çekip yatağın üstüne, Ellie'nin hemen yanma oturdu. "Gerçekten bilmek istiyor musun? Kendimi berbat hissediyorum. Korkunç, hatta dehşet verici bir boyutta suçluluk duyuyorum."

Ellie hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı.

"Beni anlamanı beklemiyorum Ellie. Sonuçta sen kimseye ihanet etmedin." Dieter öne eğilip kollarını dizlerine dayadı. Yorgun, üzgün ve mağlup görünüyordu. "Ben... çok bencil bir adamım. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır, sen beni hayal kırıklığına uğratmadın."

Dieter kafasını çevirip Ellie'ye baktı. Yüzünde buruk ve keder dolu bir gülümseme vardı. "Uğrattım Ellie... Benim yüzümden hayatını yaşayamadın. Yıllar önce biten bir şeyi yeniden alevlendirmemeliydim, onu bırak, seni hiç aramamalıydım. Benim için yıllarını harcadın. Belki görüşmeseydik

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hayatın daha güzel olurdu. Seveceğin birini bulabilir, evlenip çocuk sahibi olabilirdin."

"Ben hiç çocuk istemedim ki..." İşte, bu kuyruklu bir yalandı. Bu hayatta en çok istediği şeylerden biri Dieter'in çocuğunu doğurmaktı, hatta çocuklarını... Fakat başka bir adamdan çocuk yapmak... Bu aklına getirmek istemeyeceği kadar korkunç bir fikirdi. Stephen'la olan kısa ilişkisi bile bu yüzden bitmişti. Stephen evlenip çocuk sahibi olmaya can atıyordu, fakat Ellie aile kurma fikrinden çekiniyordu. Önce Stephen'ın telefonlarına dönmemeye başlamıştı. Sorunun uzak mesafe ilişkisinin zorluğu olduğunu söyledi. Fakat Stephen büyük olasılıkla asıl sebebin ısrarcı tavrıyla Ellie'yi korkutması olduğunu anlamıştı. "Hem bir sürü kadın benim yaşlarımda anne oluyor, yani hâlâ çok zamanım var."

Hüzünlü bir sessizlik odayı doldurdu. Söylenmemiş sözler, dile gelmeyen hisler... Zaman akıp geçiyordu. Sonunda Dieter'in işe gitme vakti geldi.

Ellie yumuşak bir ses tonuyla, "Dieter, ona geri dönmek zorunda mısın?" diye sordu. Hem böyle bir soru sorduğu için kendinden nefret ediyor hem de duyacağı cevaptan ölesiye korkuyordu.

"Evet, bunu sen de biliyorsun."

"Ama neden?"

"Çocuklarımız var."

"Sarah ergenlik çağında bir genç kız. Seni anlayacaktır."

Dieter acı acı güldü. "Anlaşılan sen hayatında hiç gerçek bir ergenle tanışmamışsın."

"Ama bu onun için de çok daha iyi. Aşk ve sevginin olmadığı bir evlilik ortamında yaşamaktansa böylesi..."

"Ingrid'le ilişkim sevgisiz değil," dedi Dieter hemen. "Bizim ilişkimiz sadece... seninle yaşadığım şeyden daha farklı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Beni seviyor musun?"

"Seni o kadar çok seviyorum ki... Hatta seni senden..." Dieter birkaç saniye doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Ben seni senden vazgeçecek kadar çok seviyorum Ellie."

Ellie birden panikledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Birbirimizi görmeye devam edemeyiz. Bu hem çok zor hem de ikimize de... Özellikle de sana haksızlık..."

"Umurumda değil," dedi Ellie sinirle. "Ayda bir kez görüşmeye devam edebiliriz, tıpkı bugüne kadar yaptığımız gibi."

"Artık geriye dönemeyiz Ellie, olan oldu." Dieter bir süre sonra hararetli bir şekilde lafına devam etti. "Sen deli misin? Seni görüp de sana dokunmamak... Böyle bir şey sence mümkün mü? Bu işkenceye katlanabilir miyim sanıyorsun?"

"Tamam, o zaman hem beni görür hem de bana dokunursun. Lütfen Dieter! Lütfen beni hayatından çıkarma, lütfen varlığımı ve yaşadıklarımızı inkâr etme! Her şeye razıyım, seni ayda bir kere görebilecek olmak bile sorun değil. Bu kadarıyla bile yetinebilirim."

Dieter üzgün bir şekilde kafasını salladı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Ellie? Sana yaptıklarıma, seni getirdiğim hâle bir bak. Benim yüzümden neler söylediğine, neleri kabul ettiğine bak."

Ve korkunç idrak noktası; Dieter haklıydı. Çaresiz, âciz bir kadın gibi konuşuyordu. Birden yüreğinin ve ruhunun tamamen boşaldığını hissetti. Peki, şimdi ne yapacaktı? Dieter olmadan, şarkı söyleyemeden nasıl yaşayacaktı? Geriye ne kalıyordu? Hiç... Koca bir hiç...

Dieter Ellie'nin ellerini avuçlarının arasına alıp gözlerine baktı. Ancak Ellie gözlerini ondan kaçırdı. Bunun üzerine Dieter ona sıkıca sarıldı. "Sanırım artık vedalaşma vakti geldi. Bence bu... Yani böylesi ikimiz için de daha iyi olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, senin için daha iyi olacağı kesin..."

"Ellie..."

"Bir hafta boyunca bunu mu düşündün? Hafta bitince Ellie'ye şöyle derim, ona böyle veda ederim diye planlar mı yaptın?" Ellie çok öfkeliydi. Sesi, sözleri zehir saçıyordu.

"Hayır, sadece son iki gündür düşünüyorum," diye itiraf etti Dieter. "Ingrid'le konuştuğumdan beri..."

Ellie ellerini çekti. "Bunu bana da söylemeliydin Dieter. Keşke sana daha da bağlanmadan, en dibe batmadan önce bunu benimle de paylaşsaydın."

Dieter kuşkulu gözlerle baktı. "Anlayamadım... Daha önce söyleseydim ne fark edecekti ki?"

Aslında Dieter haklıydı, hatta bunu Ellie de biliyordu. Ellie sadece canı fena hâlde yanan, kalbi kırık bir kadın olarak onu cezalandırmak istiyordu. Bağırıp çağırdı, hakaret etti, Dieter'i kendisini kullanmakla suçladı... Ancak hiçbiri kalbindeki yaraya merhem olmuyordu. Bu arada Dieter sakinliğini hep korudu, Ellie'ye karşı sabırlı davrandı. Sadece baktı, gözlerindeki hüzünle âşık olduğu kadına baktı... Ellie'nin yakarışları, isyanı onu kahrediyordu. Ellie de karmakarışık duygular içindeydi. Dieter'i hem çok seviyor hem de ondan ölümüne nefret ediyordu. Ancak ne hissettiğinin ne önemi vardı ki? Dieter'i yanında tutmaya gücü yetecek miydi? Tabii ki hayır...

Kısacası karma cezasını veriyordu. Uzun yıllar önce Ellie onun kalbini kırmıştı, şimdi sıra Dieter'deydi. Ellie ağlamayı, onun ardından tek bir damla gözyaşı dökmeyi bile reddediyordu. Dieter kapı eşiğinde Ellie'nin omzuna dokundu ama Ellie buna izin vermeyip hemen ondan uzaklaştı.

"Umarım zamanla beni affedersin," dedi Dieter.

"Seni sonsuza kadar affetmeyeceğim," diye cevap verdi Ellie.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter gülümsedi. Bir anlığına dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı. Sanki Ellie'yle ilgili sadece kendisinin bildiği bir şey dilinin ucuna kadar gelmişti. Ama son anda vazgeçip sessiz kalmayı yeğledi. Elinde bavuluyla arkasını dönüp gitti... Mutluluk uykusundan uyanan Ellie de yapayalnız kaldı. Yine...

Dieter'den sonra koca gün işkence gibi geldi. Dakikalar, saatler geçmek bilmiyordu sanki... Hem geçse ne olacaktı ki? Akşam karanlığında kendini daha mı iyi hissedecekti? Artık onun için günün her saati aynıydı. Keşke kalbini kasıp kavuran bu duygulardan kurtulabilseydi. Kanepeye uzanıp düşünmeye başladı. Ne yapacağını... Bundan sonra hayatının nasıl olacağını... Ve aklına bir fikir geldi...

Belki de en doğrusu her şeyi arkasında bırakıp buralardan gitmekti. Belki de hiçbir zaman çözüm olmaz dedikleri 'kaçmak' bu sefer işe yarardı...

Garip, bir parça hüzün, bir parça da huzur dolu bir gündü...

Angela Jerry'yi havaalanına bıraktıktan sonra eve döndü. Havaalanına gitmek için yola çıkmadan önce ev nasıl da kalabalık ve gürültülüydü. Mutfağa kadar yayılan bavullar, sürekli çalan telefon, ellerinde sopalarla bahçede şövalyecilik oynayan Jerry ve Bo... Tam bir kaos hâkimdi. Ama şimdi sadece garip bir sessizlik vardı. Birini ya da bir şeyi kaybetmişçesine bir sessizlik...

Bir an evvel sıvışmak isteyen Bo, "Odama gidip bir süre orada oynayacağım," dedi.

"Bekle tatlım," dedi Angela. Elinden tutup oğlunu kendine çekti. Yalnız kalmak Bo'nun kendini iyileştirme yöntemiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ne zaman bir şeye canı sıkılsa ya da çok üzülse diğer insanlardan uzak bir köşeye çekilirdi. Angela onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Sekiz yaşında olmasına rağmen boyu çok uzundu, cılız bacakları ve kolları da tabii... Bo biraz gönülsüz biraz da hevesli bir ifadeyle annesinin kendisine sarılmasına izin verdi. Angela birden başını omzuna yaslayan oğlunun hıçkırdığını fark etti. Ağladığını anlayıp ona daha sıkı sarıldı.

"Babanı tatillerde görecek olman heyecan verici, öyle değil mi?" Geri çekilip oğlunun yer yer dikleşmiş saçlarını düzeltti. "İngiltere'ye uçakla gitmek güzel bir macera olacak."

Bo'nun ağlamaktan yüzü kızarmıştı, tıpkı bebekliğindeki gibi... Angela oğlunun hangi ara bu kadar büyüdüğünü merak etti. "Sen de gelirsen çok daha güzel olur."

"Gelemem hayatım. Birinin işlerin başında durması lazım... Ayrıca büyükannen benden çok daha eğlenceli biri, öyle değil mi?"

Bo sırıttı. "Evet, öyle." Ardından tişörtünün koluyla yüzünü sildi. "Ben şimdi odama gidiyorum, bir şeyler okuyacağım."

"Tamam."

Bo odasına gidip kapıyı kapattı. Angela da yatağına uzanıp kendi acısı ve üzüntüsüyle baş başa kalabilmeyi çok isterdi. Fakat yapılacak çok iş vardı. Jerry'nin yolculuk hazırlıklarıyla ilgileneceğim diye bir haftadır ne hesaplara ne de rezervasyon kayıtlarına bakmıştı. Masanın başına geçip oturdu. Uzun zaman sonra ilk kez garip ama güzel bir mutluluk, daha doğrusu tatmin hissediyordu. Yeniden tam zamanlı çalışmak ona iyi gelecekti.

Günler geçiyor, Angela yoğun bir şekilde çalışıyordu. Leila da iki haftada bir hafta sonu gelip Bo'ya bakıyordu. Hafta içi, okul saatlerinden sonra ve Leila'nın gelmediği hafta

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sonlarında da işlerle yeni işe aldıkları asistan ilgileniyordu. Çalışmak insanın hem kafasını hem de kalbini meşgul eden faydalı bir eylemdi. Bu sayede Angela'nın kendine acıyacak zamanı olmuyordu. İşler de gün geçtikçe katlanarak artıyordu. Sezonun yoğun olmadığı dönemlerde bile neredeyse bütün odalar dolu oluyordu. Günler haftaları, haftalar ayları kovaladı. Angela bir gün uzun zamandır, daha doğrusu Jerry gittiğinden beri bir tane bile kötü anı hatırlamadığını fark etti. Bir yandan bunun geçici olabileceğinden korkuyor, bir yandan da uzun ve karanlık tünelin sonundaki ışığa varmış olmayı ümit ediyordu. Belki de hatıralar gömülü oldukları yerde kalacaklardı... Belki de bunca zaman boşuna korkmuştu. Umut ettiği şeyin olup olmayacağını sadece zaman gösterebilirdi.

Dieter iş kamyonetini garaj yoluna, Ingrid'in Toyota marka arabasının hemen arkasına park etti. On saat aralıksız boya yaptığı için üstü başı toz içindeydi ve her yeri ağrıyordu. Neyse ki işler iyi gidiyordu. Hatta Dieter artan talebi karşılayamama noktasına gelmişti. İki seçeneği vardı; ya bir eleman alacaktı ya da bazı işleri geri çevirecekti. İki seçeneğin de avantajları ve dezavantajları bulunuyordu.

Evine doğru yürürken ne yapsam daha doğru olur diye kara kara düşünüyordu. İçeri girdiğinde Ingrid ellerine eldiven takmış, mutfak dolaplarını temizliyordu. Zemin plastik saklama kaplarından görünmüyordu. Çamaşır suyunun keskin kokusu evin her yerine yayılmıştı.

Evin boş olduğunu gören Dieter, "Çocuklar nerede?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ingrid kafasını kaldırıp soğuk bir şekilde baktı. "Jessica'nın evinde."

Dieter bekledi ama başka bir açıklama gelmedi. Ingrid normalde yan komşularının sürekli siyah giyen, suratsız kızı Jessica'dan nefret ederdi. Bugün neden çocukların oraya gitmesine izin vermişti ki? Ingrid mutfak dolabını silmeye devam edince Dieter üstelemedi. Çok yorgundu ve sıcak bir duşa ihtiyacı vardı. Bunun üzerine temiz kıyafetler çıkarmak için yatak odasına gitti.

Ancak temiz kıyafetten önce bambaşka bir şey buldu. Bir mektup... Alıcı adresi ona aitti, fakat gönderenin adresi yazmıyordu. Bir de zarfın alt köşesine büyük harflerle *Kişiye Özel* diye not düşülmüştü. Merakla zarfın içindeki mektubu çıkardı.

Mektubun Ellie'den geldiğini görünce nefesi kesildi. Tanrı aşkına zarfın üstüne *Kişiye Özel* yazmanın Ingrid açısından hiçbir anlam ifade etmeyeceğini bilmiyor muydu? Böyle bir not Ingrid'i uzak tutmak yerine daha da meraklandırırdı. Sonra saçmaladığını fark etti. Ellie karısının huyunu suyunu nereden bilecekti ki? Ingrid'le ilgili ona neredeyse hiçbir şey anlatmamıştı. Ingrid'in tavırlarından ne kadar rahatsız olsa da karısını sevgilisine şikâyet eden bir adam olmak istememişti. Bu arada tam sekiz aydır Ellie'yi ne görmüş ne de ondan bir haber almıştı. Emlak komisyoncusundan aldığı son bilgiye göre Ellie daireyi boşaltmış ve yeni adresini bildirmemişti.

Emlakçıya özellikle, "Bana bir mesaj bıraktı mı?" diye sormuştu.

"Hayır, bayım. Bırakması mı gerekiyordu?"

Elbette hayır... Hiçbir şey yapması gerekmiyordu, yine de Dieter küçük bir not bırakmıştır diye umut etmişti. Belki bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hoşça kal, belki bir *iyi şanslar*, belki de bir *özür dilerim*... Sadece birkaç kelimelik bir mesaj... Ama o bile yoktu.

Mektubu iş tulumunun cebine sokup banyoya girdi. Kapıyı kilitleyip suyu açtı. Ardından küvetin kenarına oturup Ellie'nin satırlarını okudu.

Sevgili Dieter,

Öncelikle mektubu evine gönderdiğim için lütfen beni bağışla. Aylardır görüşmediğimizi göz önünde bulundurunca bu küçük iletişim girişimimi mazur göreceğini umuyorum. Bu mektubu nerede olduğumu ve ne yaptığımı haber vermek maksadıyla yazıyorum.

Batı Queensland'de bir ev kiraladım. Hatırlarsan sana oradaki huzurlu ortamı ne çok sevdiğimden bahsetmiştim. Bana çok uygun bir yer ve insanları da çok iyi. Anlaşmalarımı iptal ettikten sonra opera sahnelerine geri dönmekte acele etmemeye karar verdim. Sesimin eski sağlığına kavuşması için biraz daha zaman gerekiyor. Şimdilik kırsal yaşamın ve huzurun tadını çıkarıyorum. Tamamen yalnız değilim tabii... Arkadaşım Stephen zaman zaman beni görmeye geliyor. Ancak ona aramızda arkadaşlıktan öte bir ilişki olamayacağını açıkça söyledim. Haftada bir gün bölgedeki lisede müzik dersi veriyorum. Aslında çocuklar için daha fazla şey yapmak istiyorum, fakat sesimi de düşünmek zorundayım. Yani kendimi yormamaya özen gösteriyorum. Kısaca inzivaya çekilmiş bir keşiş misali sessiz sakin bir yaşam sürüyorum.

Olur da benimle temas kurmak istersen diye mektubun üstüne yeni adresimi ve telefon numaramı yazdım. Burada cadde adı ya da numarası gibi adres detayları yok. İlk

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geldiğimde ben bile yolu bulmakta çok zorlandım. Ziyaretime gelmek istersen önce telefon etsen iyi olur, sana yönü tarif ederim. Bu arada sana söylediğim son şey için çok pişmanım; hani affetmekle ilgili olan... Ancak bilmeni isterim ki bundan başka en ufak bir pişmanlığım yok...

En içten dileklerimle,
Ellie

Dieter mektubu katlayıp zarfın içine geri koydu. Sonra da zarfı tekrar tulumun cebine soktu. Kalbi deli gibi atıyordu. Duşun altına girip banyonun içi buhardan görünmeyene dek sıcaklığı arttırdı. Ellie... Her zaman aklında ve kalbinde olan Ellie, yine hayatında belirivermişti. Onunla beraber de eski ve tanıdık duygular yüzeye çıkmıştı; özlem ve aşk... Bu acı ne zaman geçecekti? Ellie'yi unutmayı, adını her duyduğunda heyecanlanmamayı nasıl başaracaktı?

Banyodan çıktığında Ingrid'in onu koridorda beklediğini gördü. "Konuşmamız lazım."

Huzursuzluk, telaş ve tedirginliğin ilk halkaları boğazını düğümledi. "Ne hakkında?"

"Haydi gel, mutfak masasında..."

Dieter kirli tulumunu yatağın kenarına koyup Ingrid'in peşinden gitti. Büyük olasılıkla ona mektubu, kimden geldiğini, üstünde neden özel yazdığını soracaktı. Çok hızlı düşünüp yalanlarını hazırlamalıydı.

Dieter Ingrid'in tam karşısına oturdu. O sırada karısının ağlamaklı olduğunu fark etti.

"Ingrid?" Korkudan her yerini ateş basmaya başlamıştı. "Sorun ne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ingrid birden yumruğunu masaya vurdu. "Aptal mektubu okudum."

"Sen..."

"Evet, ben... Buhara tutup açtım ve okudum."

"Ama o özeldi."

"İşte, tam da bu yüzden okudum. Lütfen bir de suçlu hâlinle bana kızıp üste çıkmaya çalışma. Ellie'yi ne zaman gördün? Kaç kere görüştünüz?"

Dieter karısının sorularına odaklanamıyordu. Mektubu kafasının içinde tekrar tekrar okuyup gerçeğin ne kadarını açıklayabileceğini ve Ingrid'in ne tür çıkarımlar yapabileceğini hatırlamaya çalıştı. "Ben... Şey... Sadece birkaç kere," dedi kekeleyerek.

"Peki, bana neden söylemedin?" Ingrid öfkeyle başını sallıyordu. "Niçin soruyorum ki? Neden söylemediğini aslında gayet iyi biliyorum. Zaten her şey mektupta açık açık yazıyor. Sohbetleriniz, pişmanlıklar... Saklamaya çalışmış ama becerememiş. İlişki yaşadınız, öyle değil mi?"

Dieter yalan söylemek için ağzını açtı, ancak tabiatı gereği yalan söylemeye alışık değildi. Ayrıca bir yalan bir sürü yalanı da beraberinde getirir, işler hepten karışırdı. Zaten Ingrid'i uzun süre aptal yerine koymuştu. Yalanlar ona yaptığı haksızlığı ve vicdan azabını arttırmaktan başka bir işe yaramazdı. Özetle en basit ve dürüst yolu seçti. "Evet, özür dilerim Ingrid."

Ingrid'in gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı. Muhtemelen inkâr etmesini ya da tek seferlik bir şeydi falan demesini bekliyordu. Ingrid umudunun boşa çıktığını görünce, "Bana her şeyi anlat!" diye bağırdı.

"Aramızdaki her şey bitti. Bilmen gereken tek şey bu!"

"Onunla yattın mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Almanya'da olduğun haftayı onun evinde geçirdim."

"Nasıl yani? Hem de ben babamın cenazesinde ağlarken?" Ingrid ayağa kalkıp arkasını döndü. Ardından parmağını kapıya doğru uzatıp, "Git, gözüm görmesin seni!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına sen nasıl bir insansın?"

Dieter kararsız bir ifadeyle ayağa kalktı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Ingrid hışımla döndü. "Lanet mektubu bana ver."

Dieter uyuşmuş gibi Ingrid'in emrini yerine getirdi. Ingrid mektubu alır almaz yırttı, yırtmak ne kelime paramparça etti. Dieter de öylece seyretti. Kendini repliğini unutmuş bir aktör gibi hissediyordu, donup kalmıştı... Mektuptan artakalanlar çöp kutusunun dibini boyladı. Ingrid tekrar ağlamaya başladı. Ancak Dieter neden ağladığını çözemedi. Bu yaşların sebebi üzüntü müydü? Yoksa şiddetli bir öfke mi? Birkaç kez Ingrid'i sakinleştirmeye teşebbüs etti, ancak Ingrid her seferinde onu itti. Dakikalar sonra Ingrid ağlamayı kesti.

"Onu seviyor musun Dieter?"

Dieter bu yalanı kelimelerle söyleyemeyeceğini fark edip hayır anlamında kafasını salladı. "Sen benim karımsın Ingrid. Sen, Sarah ve Alex benim ailemsiniz. Sahip olduğum her şeyi tehlikeye attığımı biliyorum, fakat sana yemin ederim ki tamamen bitti." Bunu sesli söylemek canını çok yaktı.

Ingrid burnunu çekerek başka tarafa baktı. "Sana inanmıyorum. Seni çok iyi tanıyorum Dieter... Sen sevmeden bir kadınla yatacak türde bir adam değilsin."

Dieter buna cevap veremedi. Ingrid omuzlarını dikleştirdi. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"Elbette..."

"Daire ay sonunda boşalacak. Sanırım oraya gitsen iyi olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buradan taşınmamı mı istiyorsun?" Dieter birden çocuklarını düşündü. Onları her sabah göremeyecek, uyurken yanlarında olamayacak, kahvaltı yaparken onları izleyemeyecekti. Bunları düşünmek bile yüreğini parçalıyordu.

"Bir süreliğine..." Ingrid'in hassas ruh hâli sesine yansıyordu. "Bu geçici bir ayrılık süreci Dieter. Sakın Ellie'nin peşinden gitme. Çocuklarımın onunla uzaktan yakından ilgisi olsun istemiyorum."

"Onu suçlama Ingrid. Bu sadece..."

"Sakın bana onu savunma!" Ingrid hem avaz avaz bağırıyor hem de masayı yumrukluyordu. "Bak, son kez söylüyorum, eğer onunla görüştüğünü görür ya da duyarsam çocuklarının yüzünü bir daha göremezsin. Bu kadar basit. Eğer evliliğine ve çocuklarına birazcık değer veriyorsan..."

"Elbette veriyorum." Çocukları... Bu hayatta sahip olduğu en değerli şeyle tehdit ediliyordu. Kendini bu duruma düşürmeyi nasıl başarmıştı? Aslında nedenini de nasılını da biliyordu; hayatının kadınını görünce aşktan gözü kör olmuştu. Şimdi aklı başına geliyordu, ama neye yarardı? Değer verdiği şeyleri riske atmıştı ve onları sonsuza dek kaybedebilirdi.

Birden Ellie'yi düşünmeye başladı. En kötüsü de onca şeye rağmen onu düşünmekten kendini alamaması ve yaşadıklarından en ufak pişmanlık duymamasıydı...

Cumartesi günleri diğer günlere kıyasla hep çok yoğundu. Özellikle de bu cumartesi... Sezon yeni açılmış, bütün müşteriler aynı anda gelmişti. Bu da yetmezmiş gibi balayı süitinde kalan genç çift sabah onda çıkış yapması gerektiğini unutmuştu. Öğle yemeği desen başlı başına bir koşturmacaydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Asistanı taze meyve sebze almak üzere markete gittiği için her işe Angela koşuyordu.

Son gelen müşterisine odasını gösterirken, "Gecikme için özür dilerim. Çok yoğun bir gün oldu da..." dedi.

Kadın bavulunu köşeye bırakırken, "Oda çok güzel, teşekkür ederim," dedi. İlerlemiş yaşına rağmen çok dinç görünüyordu. Ayrıca çok hoş ve kibar bir yüzü vardı. "Seni gördüğümden beri bir şey sormak istiyorum. Acaba Penelope Bright'la bir yakınlığın var mı? Ona inanılmaz benziyorsun."

Angela şaşırıp duraksadı. Yıllar önce aynı soruyu başka biri de sormuştu. "Pop şarkıcısı mı?"

"Hayır, opera sanatçısı, ama sanırım bir zamanlar pop da söylemiş. Adını hiç duydun mu?"

Angela başını salladı. "Pek sayılmaz... Yani..."

"Ah, muhtemelen çok az insan duymuştur. Maalesef ülkemizde opera dinleyenlerin sayısı yok denecek kadar az. Opera alanında ün yapmış sadece birkaç kişi var; Sutherland, Pavarotti gibi... Ancak başarılı sanatçıların büyük kısmı adını duyuramıyor. Bu arada Bright çok başarılı bir sopranodur, Sidney'de yaşıyor."

Angela'nın midesi düğümlendi. "Maalesef kendisiyle bir ilgim yok," dedi.

"Anlıyorum. Bu dünyada herkesin bir eşi var derler," dedi kadın göz kırparak. "Umarım benimki benden çok daha güzel yaşlanmıştır."

Angela kadını odasına bıraktıktan sonra balayı süitinde kalan çifti tekrar aramak için resepsiyona döndü. Ancak telefona cevap verilmedi, belki de dışarı çıkmışlardı. Bütün öğleden sonra işlerle ilgilenip kafasını meşgul etmeye çalıştı. Fakat şu Penelope Bright konusu onu fena hâlde huzursuz ediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kadının söylediklerini fazla düşünmüş olacak ki uzun zaman sonra o gece kötü bir rüya gördü.

Benedict denen adam ona pis pis bakıyordu. Sonra birden adamın etrafını karanlık gölgeler kuşattı. Angela'nın yüreği son hız atıyordu. "Onu öldürdün," diyordu adam. "Sen babamı öldürdün."

Angela sıçrayarak uyandı. Korkudan nefes bile alamıyordu. Yatak ucundaki lambayı yakıp odaya göz attı. *Onu öldürdün... Sen babamı öldürdün...* Bu sadece bir rüya değildi. Sanki gerçekten yaşanmış bir an, kötü bir hatıraydı. Çünkü rüyaları saçma sapan şekil ve nesnelerle dolu oluyordu, onlarda bir mantık örgüsü yoktu. Ama bu detaylarla doluydu, suçlama ve emir cümleleri de cabasıydı. Peki, ya bu yaşadığı bir şeyse? Adamın söylediği şey gerçek olabilir miydi? Geçmişte birini öldürmüş olması mümkün müydü? Bunu düşününce bedenindeki bütün hücreler buz kesti. Yoksa unutmaya çalıştığı korkunç gerçek bu muydu?

Yataktan kalkıp çay yapmak için mutfağa gitti. Çayını alıp saatlerce televizyonun karşısında oturdu. Asabi ve tedirgindi. Bu saatten sonra tekrar uykuya dalması imkânsızdı. Ancak müşterilerin kahvaltısını hazırlamak için sabahın altısında kalkmak zorundaydı. Yorgunluktan ölüyordu ve uyumak zorundaydı. Saat üçe doğru uyuyamama stresi uykusuzluk kaynaklı yorgunluğa baskın geldi.

Banyoya gidip ilaç dolabını karıştırdı. Doktor bir yıl kadar önce Jerry'ye uyku ilacı yazmıştı. Fakat Jerry bir iki tane aldıktan sonra kullanmayı bırakmıştı. İlaç kutusunu bulunca prospektüsü okudu. Zararsız bir şeye benziyordu. Bir geceliğine bu haptan destek alsa ne olacaktı ki?

Mutfağa gidip bir bardak su koydu. İki uyku hapı içti...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birden arkasında bir ses duydu, hemen dönüp baktı. Bo... Buruşuk pijamalarıyla kapıda dikilmiş gözlerini ovuşturuyordu.

"Anne?"

Angela bir nedenden ötürü kendini suçlu hissetti. "Özür dilerim tatlım, seni uyandırdım mı?"

"Banyoda bir ses duydum."

"Bendim, ilaç dolabında bir şey arıyordum."

"Her şey yolunda mı?"

"İyiyim, merak etme." Angela ikna edici olmayı umuyordu. "Gel tatlım, seni yatağına yatırayım."

Angela oğlunu yatırdıktan sonra odasına döndü. Ancak yatağa girmekten de ışığı söndürmekten de çok korkuyordu. Kaslarının gevşemeye başladığını hissedince uyku haplarının işe yaradığını düşündü. Yatağa yattı, ışığı açık bırakmaya karar verdi. O korkunç hatıraların geri gelmesini önlemek adına her türlü şeye başvurabilirdi. Zaten yaptığı da tam olarak buydu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Altıncı Bölüm

Aslında bu tatil birçok açıdan ailece çıktıkları diğer tatillere benziyordu. Uçakla havaalanına varış, araba kiralama ve otoyoldan Sunshine Kumsalı'na gidiş... Sarah teybe el koyup sevdiği müzikleri açıyor, küçük Alex de bebek koltuğunda uyukluyordu. Ancak bu sefer sadece bir fark vardı; Ingrid yanlarında değildi.

Sarah kasetçaları kurcalayarak, "Bu şarkıdan nefret ediyorum," diye söylendi.

"Madem öyle neden bu kaseti aldın?"

"Çünkü içindeki diğer şarkıları seviyorum."

"Bana hepsi aynı geliyor."

"Baba... Eski kafalı mısın? Yoksa kasten öyle görünmeye mi çalışıyorsun?"

Bu tatilin rezervasyonunu aylar öncesinden yaptırmışlardı. Tatil tarihi yaklaştıkça Dieter bunun Ingrid'le aralarını düzeltmek için iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştü. Araları hâlâ çok bozuktu. Ara ara çocuklarını görmek için eve gittiğinde aralarında buz gibi bir hava esiyordu. Sanki evin içiyle dışarısı arasında en az on derece sıcaklık farkı vardı. Ingrid bazı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zamanlar nispeten daha ılımlı oluyor, soğuk ama kibar bir dille Dieter'le sohbet ediyordu. O gün havasında değilse de esip gürlüyor ve sürekli laf sokuyordu. Dieter bu saatten sonra evliliklerini nasıl düzelteceklerini, tekrar bir araya nasıl geleceklerini bilmiyordu. Fakat Ingrid bunun geçici bir ayrılık olduğu konusunda ısrar ediyordu. Aylar geçtikçe Dieter karısının asıl niyetinden şüphe etmeye başladı. Sarah'nın babasının tarafını tutması Ingrid'i daha da çileden çıkarıyordu. Sanki annesini sinirlendirmek için ona da güzel bir bahane çıkmıştı. Bu arada Sarah annesiyle babası arasında yaşananları, ayrılık nedenlerini kesinlikle bilmiyordu. Dieter evi terk etmeye zorlanmış olmasına rağmen karısının gururu ve haysiyetini düşünüyordu. Bu yüzden bu konudan kızı Sarah'ya bile bahsetmemişti.

Planladıkları tatil konusunda ne yapacaklarına karar verme vakti gelince Ingrid sert ve soğuk bir dille gelmeyeceğini, yalnız başına kalıp düşünmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Barışmak için sürekli Ingrid'in suyuna giden Dieter de mecburen bu isteğini kabul etti.

"Baba, sapağı kaçırdın."

Dalıp giden Dieter birden kendine geldi. "Sahi mi?"

Sarah torpidodan haritayı çıkardı. "Hayaller âlemine dalıp gittin herhâlde," diye mırıldandı Sarah. "Bir sonraki dönüşü kaçırma, ben seni tekrar oraya çıkaracağım."

"Teşekkür ederim Sarah." Sarah babasına patronluk taslamayı seviyordu, Dieter de böyle davranmasına izin veriyordu. Doğru yola çıkıp geniş arazilerin arasında ilerlediler, manzara harikaydı. Bunun yanı sıra güneş tam tepedeydi ve ateş saçıyordu. Öyle ki gri renkli ağaçların bile gölgesi yoktu. Dieter kızının sevdiği müziklerden hoşlanmaya başlamıştı, popüler şarkıları dinlerken kendini genç ve gamsız hissediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Güzel bir tatil onları bekliyordu. Kızı Sarah ve oğlu Alex'le baş başa zaman geçirmek ona çok iyi gelecekti.

Sarah o sırada babasının aklından geçenleri okumuşçasına, "Annem olmayınca insan kendini farklı hissediyor, değil mi?" dedi.

"Evet, öyle."

"Daha sessiz, daha huzurlu," dedi Sarah gülerek. "Kavga da yok."

"Özür dilerim Sarah. Yanınızda olamadığım için özür dilerim. Hatta bütün olanlar için çok özür dilerim."

"Ona ne yaptın baba? Niçin sana bu kadar kızgın?"

Dieter, "Bu biraz karmaşık bir durum," diye geçiştirdi. "Ama sakın endişelenme, biz bir şekilde çözeriz."

Sarah yumuşak ve sönük bir sesle, "Umarım," dedi.

Dieter kafasını çevirip kızına baktı. Bütün asi ergen tavırlarına, ben artık büyüdüm havalarına rağmen hâlâ çocuktu, annesiyle babasının yeniden bir araya gelmesini dileyen iyi kalpli bir çocuk... Dieter kızının ne hissettiğini düşününce kendini daha da suçlu hissetti.

"İleriden sola," diye komut verdi Sarah. "İleride sağda, Coolum Bahçeleri tabelası var, gördün mü? Bu arada banyoyu ortak mı kullanacağız?"

"Emin değilim, yeri annen ayırtmıştı." Dieter çiçek ve sarmaşıklarla dolu geniş çardağın altından geçip çakıl taşlı yolda ilerledi. Saniyeler sonra açık otoparka vardı. Klimanın buz gibi yaptığı arabadan inip nemli, tuzlu ve sıcak deniz havasına adım attılar. Dieter ve Sarah bavulları alıp otelin önündeki dört basamaktan çıkardılar. Alex de başparmağını emerek peşlerinden gitti. Çift kanatlı kapılar açılınca tepedeki küçük çan çaldı. Bavulları resepsiyon masasının önüne koyup beklemeye başladılar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?"

Dieter sesin sahibine bakmak için dönünce hayatının şokunu yaşadı.

Şaşkınlıktan uzun süre sessiz kalmış olacak ki tuhaf bir durum yaşandı. Sarah dirseğiyle hafifçe dürttü ve alçak sesle, "Baba?" diye uyardı.

"Ben... Yani biz rezervasyonumuz... Newman..." Dieter hayretten iki kelimeyi bir araya getiremiyordu. Bu kadın... Yani şu an tam karşısında duran kadın Ellie'ye benziyordu, benzemek ne kelime âdeta kopyasıydı. O kadar ki kadının gözlerinde kendisini tanıdığına dair ufacık bir işaret görse gerçekten Ellie olduğunu düşünürdü. Ama kadın gayet normal bakıyordu, Dieter'i tanımadığı ortadaydı. Sadece müşterisinin garip davrandığını gören her insan gibi bir parça şaşkındı.

Kadın rezervasyon kayıtlarını tuttuğu defteri açtı. Kibar İngiliz aksanıyla heceleyerek "Ta-mam," dedi. "Adım Angela Smith, burayı ben işletiyorum. Affedersiniz, rezervasyon ismi olarak ne söylemiştiniz?"

"Newman, hani şu ünlü film yıldızı Paul Newman gibi."

Kadın kayıtları inceledi. "Yalnız dört kişilik rezervasyon yapılmış."

"Evet, ama üç kişi geldik. Karım... Kendisi maalesef bize katılamadı."

Sarah coşkulu bir sesle, "Yolun karşısındaki sahilden denize girebilir miyiz?" diye sordu.

"Bayraklarla işaretlenmiş alanın dışına çıkmadığınız sürece, tabii," dedi Angela. Ardından bölgenin detaylı bir haritasını çıkarıp Sarah'ya diğer sahillerin yerini gösterdi. Bu sırada Alex pür dikkat turistler için hazırlanmış broşürlerin olduğu standı karıştırıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter, Angela adındaki kadını tepeden tırnağa inceledi. Ellie'den daha zayıftı ve teni de sayfiye yerinde yaşadığı için Ellie'ninkine kıyasla daha bronzdu. Ellie'ye tıpatıp benzemesi bir tarafa Dieter kadının kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Ancak Sarah'nın önünde kadına kafasındaki soruyu soramazdı. Çünkü Ellie'nin adını zikretmesi gerekecekti ve bu anında Ingrid'in de kulağına giderdi.

"Kredi kartınızı alabilir miyim?" diye sordu kadın.

Dieter kadına kartını uzattı. Boğazını temizleyip, "Affedersiniz, adınız Angela'ydı, değil mi?" dedi.

Kadın pos makinesine rakamları tuşlarken, "Hı hı..." dedi.

"Şey... Acaba siz... Yetmişli yıllarda şarkı söylediniz mi? Pop müzik?"

Angela birkaç saniyeliğine donup kaldı, sonra yavaşça gözlerini kaldırdı. Kafasını sallayarak, "Hayır," dedi. "Sanırım beni birine benzettiniz." Dieter sorusunun kadını tedirgin ettiğini görünce gerçek Penny Bright'ın o hayatı arkasında bırakıp kaçtığını anımsadı. Belki de hâlâ kaçıyordu...

Sarah parmak uçlarında yükselip Dieter'in kulağına, "Baba, çok tuhaf davranıyorsun," dedi.

Dieter kızının yanağından öpüp, "Özür dilerim hayatım," dedi. Tam o sırada pos makinesi gürültülü bir şekilde çalışmaya başladı. Angela ve Dieter çaktırmadan birbirlerine bakıyordu. Dieter'in aklına Ellie geldi. Dünyanın bir köşesinde bir kız kardeşi olduğu için sevinen ama onu bir türlü bulamadığı için üzülen Ellie... Dieter şu an sevdiği kadının öz kardeşine bakıyordu. Queensland'de bir otelde ona rastlayacağı kimin aklına gelirdi ki?

Angela anahtarı verip Dieter'i odalarının olduğu koridora yönlendirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Özür dilerim, maalesef acil çıkmam lazım," diye açıkladı Angela. "Oğlumu kriket idmanına götürmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa, asistanım burada olacak. Lütfen mutfaktan kendinize bir çay ya da kahve alın. Arka verandadaki barbekü de konuklarımıza tahsis edilmiştir. Keyifli bir tatil geçirmenizi dilerim."

Dieter, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Sarah kapıyı açıp bavulunu koydu. Ardından kendini hemen yatağa attı. Dieter Alex için televizyonu açtıktan sonra bavulunu boşaltmaya başladı. O sırada Sarah'nın kıpırdamadan yattığı dikkatini çekti.

Dalgın görünen kızına, "Sorun ne?" diye sordu.

"O kadının yanında çok garip davrandın."

"Şey... Onu birine benzettim, gençlik dönemimde çok ünlü olan birine."

"Haydi canım, kadınla resmen flört ediyordun."

"Hayır, etmiyordum."

"Gözlerini ondan alamadın baba. Yoksa annem sana bu yüzden mi öfkeli? Başka bir kadınla ilişkin mi var?"

Dieter afalladı. Yatağın üstüne oturup kolunu kızının omzuna attı. Sarah başını babasının omzuna yasladı.

Alex televizyon seyretmeyi bırakıp onları izlemeye başladı. "Baba? Sarah?"

Dieter eliyle yatağın üstüne vurup oğlunu çağırdı. Alex de diğer kolunun altına girdi.

"Cidden Sarah, sadece tanıdığım birine benzettim. Bir ara ona da soracağım."

"Kadına nasıl baktığını bir görsen... Muhtemelen ondan hoşlandığını düşündü." Sarah kafasını kaldırıp babasının yüzüne baktı. Büyük, mavi gözlerini ve uzun kirpiklerini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

annesinden alınıştı. "Baba, sakın başka bir kadına âşık olma, olur mu? Ben sizin barışmanızı istiyorum. Lütfen eskisi gibi hepimiz bir arada olalım."

Dieter çocuklarını sıkıca sardı. "Olmam Sarah, merak etme. İnan ki ben de aynı şeyi istiyorum."

Angela eczaneden çıkınca kafasını kaldırıp gri bulutlara baktı. Yağmur her an yağabilirdi ve çıkarken kahvaltı salonunun camlarını açık bırakmıştı. Otele varır varmaz elindeki torbaları masalardan birinin üstüne bırakıp bütün pencereleri kapatmaya başladı. Pencerenin önündeyken çakan şimşek tam zamanında yetiştiğini gösteriyordu. Saniyeler sonra ilk yağmur damlaları toprakla buluştu. Pencere kenarındaki masaya oturup yağmuru izlemeye başladı. Bir yandan da eczaneden aldığı paketi elinde evirip çeviriyordu.

Uyku haplarının etkisi maalesef çok kısa sürüyordu. Her gece gördüğü kâbuslar ve sık sık zihninde beliren kötü hatıralar yüzünden çok daha etkili bir çözüme başvurmuştu. Artık üç farklı doktora yazdırdığı sakinleştiricileri kullanıyordu.

Gittiği son doktor, "Haftanın kaç günü uyuma problemi yaşıyorsunuz?" diye sormuştu.

"Bir ya da iki gece," diyerek yalan söylemişti. Aslında bu sorunu her gece yaşıyordu. Fakat gerçeği söylerse, sabahın üçünde ekstra doz aldığını itiraf ederse, o da meslektaşı gibi Angela'yı sert bir dille uyarabilirdi. Hep aynı şeyi söylüyorlardı; kafein ve alkol alımını azaltın, düzenli yürüyüş ve meditasyon yapın, bir psikiyatra gidin... Anlamıyorlardı... Angela'nın sorunlarının sıradan olmadığını ve standart yöntemlerle çözülmeyeceğini bir türlü anlayamıyorlardı. Neyse ki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hepten çaresiz değildi. Sakinleştiricilerden birkaç tane aldı mı derin bir uyku çekebiliyor ve rüya görmüyordu.

Aslında Jerry burada olsaydı, teselliyi onun sıcak kollarının arasında bulsaydı, belki de bu tarz yöntemlere hiç ihtiyaç duymayacaktı. Fakat Jerry çok uzaktaydı... Daha da kötüsü yakın zamanda dönmek gibi bir niyeti de yoktu.

"Sadece bir altı ay daha bebeğim. Yakında çok büyük projelere başlayacağız, onlara dâhil olma fırsatını kaçırmak istemiyorum. Biri Prag'da... Biliyorsun, Doğu Avrupa'yı görmeyi hep çok istemişimdir."

Angela gerçekten anlayamıyordu; bir insan öz oğlunun yanında olmak yerine başka bir yerde olmayı neden tercih ederdi? Başka yerleri görme tutkusu aile hasretinin önüne nasıl geçerdi? Bo iki kez babasını görmek için İngiltere'ye gitmişti. Neyse ki Leila onu yılda iki kez götürmeyi seve seve kabul ediyordu. Bo babasını tatillerde ziyaret etmeye ve yeni yerler görmeye çok alışmıştı. Her seferinde mutlu dönüyor ve babasının gezdirdiği egzotik yerleri anlata anlata bitiremiyordu. Angela ayrılık süreçleri uzayınca Jerry'nin başka bir kadınla görüşüp görüşmediğini merak etmeye başladı. Hatta bunu açıkça sordu. Ancak Jerry bunu duyunca çok kırıldı. Angela'ya, '*Böyle bir şeyi aklına nasıl getirirsin? Ben sadece ve tamamen seninim...*' dedi.

Ancak bütün samimiyetiyle söylediği bu cümle tam olarak doğru değildi. Maalesef Jerry artık Angela'ya ait değildi... Bu hayatta bazı ilişkiler kavga gürültüyle, bazıları da sessiz isyanlarla sona eriyordu. Ne Angela ona *artık dön* diye ısrar edebiliyordu ne de Jerry *ille de yanıma gel* diye diretiyordu. Angela yapayalnızdı... Yalnızlığın acısı ve Jerry'nin özlemi kalbini acıtıyordu. Ama Jerry onu özlemiyordu, en azından

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela böyle hissediyordu. Hâl böyle olunca Angela telefonda Jerry'ye her şey yolundaymış gibi rol yapmaya başladı. Bir yandan da kendini sevdiği adamın bir daha hiç dönmeyeceğine alıştırmaya çalışıyordu.

"Affedersiniz?"

Angela kafasını kaldırıp bakınca gerildi. Hafif bir aksam ve ela gözleri olan o adam yine karşısındaydı. Hani onu yetmişli yılların meşhur pop yıldızına benzeten garip tip... "Evet?"

"Oğlum... Çok üzgünüm, ama havlularınızdan birini kumsalda kaybetmiş."

Angela gülümsedi. "Sorun değil. Lütfen bunun için ona kızmayın."

"Parasını ödeyeceğim. Ben sadece... Demek istediğim birazdan banyo yapacak ve havluya ihtiyacı var."

Angela sakinleştirici kutusunu cebine koyup ayağa kalktı. "Benimle gelin."

Hava tek kelimeyle berbattı. Gök gürlüyor, şimşek çakıyor ve şakır şakır yağmur yağıyordu. Angela önde, adam arkada koridordan geçip tekstil ürünlerinin durduğu dolaba gittiler. Angela dolabın kilidini açıp içinden çıkardığı havluyu adama verdi. "Buyurun... Bu arada rica ederim kaybolan havlunun parasını ödemeye falan kalkmayın. Bu tarz şeyleri sık yaşıyoruz. Her yıl neredeyse yarım düzine havlu kaybolur ve müşterilerin çoğu itiraf bile etmez. Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim." Angela adama bakıp kibar bir şekilde gülümsedi. Ancak adam aynı şekilde karşılık vermedi, adamda yine bir acayiplik vardı.

"Angela," dedi adam alçak sesle. "Kim olduğunu biliyorum."

Angela'nın o an kanı dondu. "Dur! Sakın bir kelime daha söyleme!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama..."

"Sana dur dedim!" Angela elleriyle kulaklarını kapattı. "Lütfen, lütfen... Sakın bana bir şey anlatma!"

Adam çok şaşırmıştı. Kaşlarını çatıp neler olduğunu anlamaya çalıştı. "Tamam, tamam," diyerek teslim olan bir suçlu gibi ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim, seni incitmek ya da üzmek istemedim."

Koyu gri gökte bir şimşek daha çaktı. Önce Angela sonra da adam ellerini indirdi. Dar koridorda birbirlerinin gözlerine baktılar. Angela'nın yüreği ağzına gelmişti ve güçlükle nefes alıyordu. Biraz sakinleşince adama, "Kendim hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Ve öğrenmeyeceğim... Hayatımın sonuna kadar böyle yaşamaya karar verdim."

Adam tekrar kaşlarını çattı. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyor musun?"

Angela hayır anlamında kafasını salladı. "Uzun zaman önce hafızamı ve hatıralarımı kaybettim. Hissettiğim ve anımsadığım kadarıyla başıma çok kötü şeyler geldi." Adam bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açınca Angela hemen onu durdurdu. "Sakın! Lütfen tek kelime etme. Küçücük bir kelime, bir bilgi kırıntısı bile büyük bir çığa dönüşebilir ve bu benim felaketim olur."

Adam gözlerini kırptı. "Peki, anlıyorum. En iyisi seni yalnız bırakayım."

"Özür dilerim, bu sezonda yer bulmanın çok zor olduğunu biliyorum ama rica etsem gider misiniz? Demek istediğim başka bir otelde kalsanız? Fiyat farkını ben ödeyeceğim."

"Seni üzmeyi ya da tedirgin etmeyi kesinlikle istemem. Sabah ilk iş otelden ayrılacağız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Adam gidince Angela kendini banyoya kilitledi. Cebindeki kutudan iki tane hap çıkarıp yuttu. Ardından klozet kapağının üstüne oturup sessizce, içli içli ağladı... Korkmaktan, huzursuz ve kaygı dolu bir hayat yaşamaktan çok yorulmuştu. Bir gün geçecek miydi? Yoksa sonsuza dek bunlarla mı yaşayacaktı? Merak ediyordu ama bunun cevabından bile korkuyordu...

Dieter tatil dönüşü çocuklarını eve bıraktı. Kafası o kadar meşguldü ki Ingrid'in aşırı ciddi ses tonunu bile fark edemedi. Ingrid çocukları ekmek almak için fırına gönderip boşanma konusunu açtı. Anlaşılan biraz yalnız kalıp kafa dinlemek ona iyi gelmişti, en azından artık net bir kararı vardı. Dieter'in bu konuda yeterince katılımcı ve konuşkan olmadığını görünce daha da sinirlendi. Ancak Dieter onun öfke krizini de hezeyanlarını da çekecek havada değildi. Aklı fikri Ellie'deydi. Angela Smith'i gördüğünü ona anlatması gerekiyordu.

Ingrid'in yanından ayrılır ayrılmaz tipik bekâr evine benzeyen dairesine döndü. Bir zamanlar, yani Ellie'yle heyecan dolu bir ilişki yaşarken ev nasıl da ışıltılı, şık ve modern bir yerdi. Şimdi o hâlinden eser yoktu. Ingrid'in mektubu paramparça etmesi yüzünden Ellie'nin iletişim bilgilerini kaybetmişti. Şimdi tek çaresi operatörden yardım istemekti. Ancak Ellie Frankel ya da Penelope Bright adına bir kayıt olmadığını öğrendi. Belki de Ellie telefon numarasının gizli kalmasını istemişti. Önce Ellie'nin arkadaşlarının adlarını hatırlamaya çalıştı ama birinin bile tam adını hatırlayamıyordu. Sonra menajerinin ismini hatırlamak için beynini zorladı. Yok, bellek kayıtlarından o da çıkmıyordu. O kadar özel, gizli ve yasak bir ilişki yaşamışlardı ki gerçek dünyaya ait detayları kapının

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dışında bırakmışlardı. Sonra aklına Avustralya Operası'nı aramak geldi.

Danışmadaki görevli, "Özür dilerim, ancak bu çok tuhaf bir talep. Operamız bünyesindeki sanatçıların şahsi bilgilerini maalesef paylaşamıyoruz," dedi.

"Anlıyorum," dedi Dieter. "Yalnız sizden bir ricam olacak. Acaba kendisine mesajımı iletir misiniz? Bu gerçekten çok önemli bir konu..."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bu konuyu yöneticime sormam lazım, hatta biraz bekler misiniz?"

"Elbette," dedi Dieter heyecanla.

Kulaklarını dolduran fon müziği eşliğinde bekledi, bekledi... Beklerken Ellie'yi nasıl bulacağını düşündü. Ne yapacak, kimden yardım isteyecekti? Batı Queensland'deki bütün okulları arayıp, 'Acaba okulunuzda Stephen adında bir öğretmen çalışıyor mu?' diye mi soracaktı? Sahi, Ellie'nin arkadaşım dediği adamın adı neydi? Stephen mıydı? Yoksa Simon mı?

"Bay Newman?" Hatta tekrar insan sesi duymak güzeldi. "Özür dilerim ama maalesef bu konuda size yardımcı olamayacağım."

"Bakın, bu çok önemli... Sadece küçük bir mesaj bıraksam..."

"Gerçekten yardımcı olamam. Bayan Bright'ın iletişim bilgileri bizde de mevcut değil; ne bir adres ne de bir telefon numarası... Bildiğim kadarıyla bir süre kimseyle görüşmek istemiyor."

"Peki, kendisinin nerede olduğunu bilen biri var mı? Menajeri ya da herhangi biri?" Dieter'in çaresizliğin son noktasındaydı ve bu sesinden anlaşılıyordu. "Lütfen, ben eski bir arkadaşıyım. Eminim ki benden haber almayı isteyecektir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Özür dilerim bayım ama size yardımcı olamayacağım. Bayan Bright ortalardan kayboldu..."

Bazı günler Ellie kendini dünyanın öbür ucunda, hatta başka bir gezegende yaşıyormuş gibi hissediyordu. Sıcak bir gün sona eriyor, güneş kırmızı ufukta alçalıyordu. Ilık akşam rüzgârının tadını çıkarmak için verandaya oturdu. Sessizliği bozan tek şey ara ara öten kuştu. Bir haftayı aşkın süredir kimseyle tek kelime konuşmamıştı. Onu bırak, kendi kendine bile mırıldanmamıştı. Sükût sinsi bir uyuşturucu misali ağır ağır kanma işliyordu. Dinginlik hücrelerinin yeni dostu olmuştu. Sanki ciğerlerinde yüzde on oranında fazla yer açılmıştı. Oksijenin yanı sıra sessizliği çekiyordu içine, en derinine...

Buradaki katıksız huzurun yaralarına şifa olduğunu biliyordu. İyileşmesi gereken tek şey sesi değildi tabii... Aslında kalbi çok daha kötü durumdaydı, çünkü kırıktı... Dieter'den aylardır tek bir haber alamamıştı. Aylar hızla geçiyor ve Ellie bir şeyi anlamaya başlıyordu. Artık bitmişti, boşuna bekliyordu. Dieter bir daha asla onu aramayacaktı. Yalnızlığa kendini ne kadar çabuk alıştırsa o kadar iyi ederdi. Artık şehrin hengâmesi ve gürültüsü de çok uzaklarda kalmıştı. Belki de o karmaşık ve yorucu hayata bir daha geri dönmezdi. Belki burada bir hayalet gibi çıtını çıkarmadan yaşamaya devam eder, ıssızlığın güvenli kucağından ayrılmazdı. Olur da canı sıkılırsa en yakındaki kasabaya gider, oradaki insanlarla ahbaplık ederdi. Ayrıca müzikten de kopmuş sayılmazdı, dilerse oturma odasındaki piyanonun başına geçip tutkusuna hayat verebilirdi. Ama şimdilik sadece sessizlik istiyordu. Bilinmez geleceğine onu bağlayan tek şey sessizlikti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Yedinci Bölüm

1996

Angela karanlık bir odadaydı. Etrafındaki şekilleri tam seçemese de buralarda bir yerde bir delik olduğunu biliyordu. O delikten kaçmalıydı. Oraya doğru yürürse sonsuza dek düşebilirdi. Korkuyordu... Tereddütlü adımlarla ilerlerken onun sesini duydu. Arkasındaydı... Sıcak nefesini hissedebiliyordu. Ona yakalanmamak için çok daha hızlı hareket etmeliydi. Merdivenleri çabucak çıkarsa kapıya ulaşabilirdi. Ama olmuyordu. Her adımında oda daha da büyüyor ve Angela yolunu bulamıyordu. O yaklaşıyordu... Angela dehşet ve panikle koşmaya başladı.

"Sen babamı öldürdün!" diye bağırıyordu. Adamın kelimeleri yaban arısı vızıltısı gibi beyninde çınlıyordu... "Sen babamı öldürdün!"

Angela kan ter içinde uyandı. Kâbus sona erdiği için minnettardı. Cama vuran güneş, hem bedenini ısıttı hem de korkunun kararttığı ruhunu aydınlattı. Komodinin olduğu tarafa dönüp saate baktı.

Şok oldu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nasıl yani? Alarmı kurmamış mıydı? Üstündeki yorganı tekmeledi. Telaşla banyoya koşarken az kalsın akşamdan hazırladığı bavula takılıp düşüyordu. Duş alacak vakti yoktu, hızlıca üstüne bir şeyler geçirdi. Tam o sırada gözü tekrar saate takıldı; artık acele etmesinin bir faydası yoktu. Havaalanına gitmesi bir saatten uzun sürerdi ve uçağı kırk beş dakika sonra kalkacaktı. Buna inanamıyordu. Resmen uçağı kaçırmıştı...

Yatağa oturup ağlamaya başladı. Bo hayal kırıklığına uğrayacak, Jerry de onu asla affetmeyecekti.

Buruşuk yorganın altına tekrar girdi. İki büklüm yatıp gün ışığı sayesinde net görünen toz zerreciklerine baktı. Usul usul havada süzülüyorlardı. Alarmı kurmuş olmasına rağmen neden uyanamadığını gayet iyi biliyordu. Uyuyakalmıştı çünkü sabahın ikisinde bir sürü sakinleştirici yutmuştu. Jerry ziyaretine gelmesi için baskı yapmaya başladığından beri o ilaçlara bel bağlamıştı. Sinirleri harap durumdaydı. Jerry bunu ondan nasıl isterdi? Şehir merkezindeki bir alışveriş merkezine giderken bile asabı bozulurken uçağa nasıl binecekti? Saatlerce yolculuk yapıp Londra gibi büyük bir şehre gitmek kolay mıydı? Bo Noel tatili başlar başlamaz babasının yanına gitmişti ve Angela'dan ısrarla onlara katılmasını istemişlerdi.

Jerry telefonda, "Meteoroloji St. Albans şehri ve civarına kar yağacağını söylüyor. Düşünsene bembeyaz bir Noel..." demişti.

Aslında böyle bir şeyi istemeye hakları vardı. Sonuçta Jerry her yıl beş haftalığına Angela'nın yanına geliyordu. Şimdi sıra Angela'daydı... Jerry'nin o olmadan nasıl bir hayat yaşadığını gidip görebilir, sevdiği adamın heyecanlarına ortak olabilirdi. Jerry şu sıralar çok büyük bir proje üstünde çalışıyordu; çalıştığı şirket on sekizinci yüzyıldan kalma bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kütüphanenin restorasyonunu üstlenmişti. İşiyle, özellikle de içinde bulunduğu bu projeyle çok gurur duyuyordu. "Müthiş bir yer Angela. Tasarladığım tavan tam bir sanat harikası, sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Ancak bu hayatta en çok sevdiği iki insanın yoğun ısrarlarına rağmen Angela İngiltere'ye gitme konusunda gönülsüzdü. Korku desen... O zaten yıllardır en iyi bildiği duyguydu. Yani bir şekilde kendini bunu yapabileceğine inandırdı. Uçak bileti aldı, o yokken işlerin başında durması için birini ayarladı. Fakat yolculuk tarihi yaklaştıkça içindeki huzursuzluk büyümeye başladı. Büyüdü, büyüdü ve onu ele geçirdi. Midesi düğümlendi, nefes alamadı, düşündükçe gerildi, gerildikçe kötü hatıralar geri döndü... Üstelik artık eskisi kadar silik değillerdi. Artık yarı şeffaf bir tabakanın arkasından varlıklarını net bir şekilde belli ediyorlardı. Korkunç silüetler hayat ve anlam buluyordu.

Artık dayanamadığını hissedince de sakinleştiricilere yüklendi. Hem kâbuslardan kurtulmak için sakinleştirici alıyor hem de sabah erken kalkabilmek ve dinç kalabilmek için başka bir ilaç kullanıyordu. Yaptığı şey akıl işi değildi. Angela uçurumun kenarında çılgın bir oyun oynuyordu. Hasta, sefil ve perişan hâldeydi. Sonra Jerry'nin İngiltere'ye gelmesi yönündeki ısrarları onu içinde debelendiği kuyunun en dibine itti. Ve bu kahrolası sabah yaşandı... Artık her şey bitmişti. Jerry'yi ve Bo'yu hayal kırıklığına uğratmıştı. Angela artık ne bir anne, ne bir sevgili ne de normal bir insandı. O geçmişin prangalarını kırmaya çalıştıkça en karanlık zindanlarla cezalandırılan bir köleydi...

Saatine baktı. İngiltere'de sabahın onuydu. Artık Jerry'yi arayıp gerçeği itiraf etme vakti gelmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Alo?" dedi Jerry sıcacık sesi ve hafif İngiliz aksanıyla.

"Jerry?"

"Angela?" Birkaç saniyelik duraksama... "Lütfen bana havaalanında olduğunu söyle."

"Özür dilerim, çok özür dilerim..." Angela'nın yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. "Uyuyakalmışım. Alarmı kurmuştum aslında, ancak kalkamadım. Neyim var bilmiyorum... Ben..."

Jerry buz gibi bir sessizlikle Angela'nın özürlerini ve mazeretlerini dinledi. "Başka uçaklar da var Angela, onlardan biriyle gelebilirsin."

Angela sesli bir şekilde nefesini verdi. Sanki uçağı kaçırdığına memnun olmuştu ve derin bir oh çekiyordu. "Gelemem Jerry."

"Ama Bo çok üzülecek."

"Biliyorum, ama ben... yapamam." Suçluluk duygusu karabasan gibi anne yüreğine çöküyordu. "Bo kalktı mı?"

"Hayır, hâlâ uyuyor. Bütün günü buraya geldiğinde yapacağımız şeyleri planlamakla geçirdi."

"Lütfen kendimi suçlu hissettirme."

"Hisset Angela, çünkü sen suçluluk duymayı hak ediyorsun. Senden tek istediğimiz bir uçağa binip yanımıza gelmendi."

Angela yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordu. "Hatırlatırım ki bizi bırakan sensin Jerry, sakın tam tersi olmuş gibi davranıp suçu bana yükleme." Sessizlik... "Bak, önüne gelen ilk uçağa atlayıp ülke ülke gezmek senin için çok kolay olabilir, ama maalesef benim için öyle değil."

Jerry'nin sesi çok az yumuşadı ama hâlâ soğuktu. "Angela, iki gece önce ofiste Noel partisi vardı. Partide bir arkadaşın kocasıyla biraz sohbet ettik, kendisi psikiyatr."

"Sakın Jerry, o tür insanlarla işim olmayacağını biliyorsun."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dinle, ona senden bahsettim." Jerry Angela'nın itirazlarını duymazlıktan gelip anlatmaya devam ediyordu. "Ne dedi biliyor musun? O hatıraları sürekli inkâr etmek kalıcı ve ciddi psikolojik hasara yol açabilirmiş."

"Sana hayır dedim, duymak istemiyorum," dedi Angela, fakat Jerry'nin söyledikleri çoktan beynine nüfuz etmişti. Hep böyle bir ihtimalden korkmuştu; kaçacak yer kalmayıp köşeye sıkışmaktan, korkunç geçmişi yüzünden aklını yitirmekten ve elindekileri kaybetmemek uğruna çıktığı bu yolda her şeyini kaybetmekten...

"Geçmişinle yüzleşmek zorundasın," dedi Jerry. "Bunu yapmazsan bir geleceğin olacağını sanmıyorum, en azından sağlıklı bir geleceğin olmaz." Jerry sesini alçaltarak devam etti. "Bunu yapmazsan *ortak* bir geleceğimiz olacağını sanmıyorum Angela..."

Jerry haklıydı... Angela komodinin üstündeki boş ilaç kutusuna baktı. Hem Jerry'yi hem de biricik oğlunu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu sonsuza dek böyle devam edemezdi. Er ya da geç ya Angela bu ilaçlardan vazgeçecekti ya da ailesi Angela'dan. Hayatının yerle bir olma ihtimalinden korksa da kendini önlem alamayacak kadar âciz hissediyordu. Şimdiki Angela'yı da tanımakta zorlanıyordu. Hayatına ve karakterine dair her şey günden güne parçalanıyor, Angela âdeta yok oluyordu...

Ertesi yıl çocuklara eğitim verdiği proje sona erdi ve fabrikanın kapıları kapandı. Ellie hem çocuklardan ayrıldığı için üzülüyor hem de yeniden kendiyle baş başa kalacağına seviniyordu. Mununja'da yaşamaya başladığından beri müzik

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kamplarının aktivitelerini ya da festivalleri organize etmek için bölgedeki okullarla iş birliği içerisinde çalışmıştı. Aslında grupta gelecek vadeden yetenekli ve hevesli bir şarkıcı adayı olmadığı sürece programın tamamına dâhil olmuyordu. Genellikle her şeyi Stephen organize ediyordu. Ellie sadece konuk müzisyenlerin yatacak yer ve yiyecek ihtiyaçlarını karşılama konusunda destek veriyordu. Profesyonel müzisyenlerle tanışıp arkadaşlık etmek çok keyifliydi. Daha da güzeli kötü ya da parçalanmış ailelerden gelen çocukların kasabalarının ve küçük dünyalarının dışına çıkıp hayata ve müziğe dair yeni şeyler öğrenmesine tanık olmaktı. Küçük ruhlar geliştikçe insanın içi gurur ve sevinç doluyordu. Stephen'ı sık sık görmek de güzeldi. Stephen artık evliydi, karısıyla birlikte ilk çocuklarının doğmasını bekliyorlardı. Ancak insana dair şeylerden ne kadar memnun olsa da onu en çok rahatlatan şey evine, kabuğuna çekilmekti. Herkes gittiğinde, bütün sesler kesildiğinde onu tarifi imkânsız bir huzur karşılıyordu. Sadece o vardı... Elinde bir kadeh şarapla verandasında oturan, harika manzaranın ve sessizliğin tadını çıkaran, yalnız ama huzurlu bir kadın...

Elbette, şarkı söylemeyi bırakmadı. Aslına bakılırsa neredeyse her gün şarkı söylüyordu. Yüksek sesle, dilediği gibi, uzaktaki kuşlara nazire yaparcasına... Artık sesi eski sağlığına kavuşmuştu; pürüzsüz, net ve güçlü... Fakat şehre dönmeyi istemiyordu. Er ya da geç dönmek zorunda kalacağını biliyordu, sonuçta birikimleri sonsuza dek yetmezdi. Ama şimdilik burada kalmayı yeğliyordu. Bir zamanlar 'kendini bulmak' konulu sohbetleri ve insanların bu konudaki tecrübelerini anlatmasını, iddialı tezler öne sürmesini çok komik buluyordu. Hayata bak ki şimdi tam olarak o güldüğü şeyi yapıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hiçliğin ortasında gerçek Ellie'yi keşfediyor, özüyle tanışıp kaynaşıyordu... Para tutkusuyla, hırslarıyla, diğer insanları kolayca yargılama eğilimiyle ve babasının karakteriyle yüzleşmişti. Artık bazı şeyleri direkt kabullenmek yerine sorguluyordu. Mesela bütün ilişkilerinde başarısız olmasının temelinde babasıyla olan ilişkisinin ve ondan öğrendiklerinin yattığını anlamıştı. Dieter'i ikinci kez kaybetmesinin nedeni de kader ya da şansızlık değildi, sadece âşık olduğu adamla olan ilişkisini kötü yönetmiş ve hatalar yapmıştı. Onu her hâliyle koşulsuz seven ailesiyle görüşmemesinin nedeni de mesafeden çok bu konudaki isteksiz tavrıydı. Artık her şeyi daha net görebiliyor, kendine dışarıdan objektif gözlerle bakıyordu. Sonra anne olamamasının nedeni de sürekli yanlış seçimler yapmasıydı. Yani kader tarafından cezalandırıldığı falan yoktu. Artık kırklı yaşlarının eşiğindeydi. Sesi bir daha asla gençliğindeki kadar kusursuz ve etkileyici olmayacaktı. Artık yirmili ya da otuzlu yaşlara dönüş de söz konusu değildi. Keşke böyle bir imkânı olsaydı. Belki o zaman hayatını gerçekten önemli ve değerli şeyler için emek vererek geçirirdi. Ama artık çok geçti.

Çok sakin bir gündü. Gri bulutlara bakılırsa yağmur yoldaydı. Buralarda nadiren yağmur yağıyordu ve bu ender anlardan birini yaşamak, toprağın suyla buluştuğuna tanık olmak güzel olacaktı. Gece yattığı yerden çatıya düşen yağmur damlalarının sesini dinlemek çok güzeldi. Ayrıca yağmurlu havada dışarı çıkmayı da ayrı bir seviyordu. Derenin kenarına gidip damlaların suyun üstünde oluşturduğu halkaları izlemek ve kır çiçekleri toplamak doğanın insana sunduğu en büyük hazlardan biriydi. Yalnız bir seferinde çamurda ayağı kaymış, tutunduğu çiçekler sayesinde dereye düşmekten son anda kurtulmuştu. O gün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendini Shakespeare'in Hamlet oyunundaki Ophelia gibi hissetmişti. Şarkı söyleyerek ölüme yürüyen talihsiz Ophelia... Bazen bütün hayatının operaya benzediğini düşünüyordu; büyük ve tutkulu bir aşk, ayrılık acısı, fakirlik, büyük bir servet, varlığından haberdar olmadığı bir kız kardeş, ihtirastan gözü kararmak ve münzevi bir yaşam... Ancak gerçek hayatın dramı sahnedeki trajedilere kıyasla çok daha ağır, gizli ve yoğundu. Bekleme ve özlem süreleri uzun, pişmanlık ve vicdan azapları dayanılmaz boyuttaydı. Sahnede rolün hakkı veriliyordu, hâlbuki gerçek hayatta rol insanın hakkından geliyordu.

Uzun müddet dışarıda oturup yağmurun yağmasını bekledi. Gri bulutlar yoğunluğunu arttırdıkça hava soğudu, şarap kadehi buğulandı ve sonra bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Oluklardan akan, ağaçların yapraklarından damlayan suları ve araç yolunda oluşan su ve çamur birikintisini izledi. Koyu bulutlar yüzünden gece mi gündüz mü olduğu anlaşılmıyordu. Hava iyice bozunca içeri girip ışıkları açmayı düşündü. Tam o sırada telefon çaldı.

Ahizeyi kaldırıp, "Alo?" dedi.

"Merhaba, ben Stephen."

İşte yine o duygu; hayal kırıklığı... Dieter'in aramasını umut etmekten ne zaman vazgeçecekti? Telefona ne zaman heyecanlanmadan bakacaktı?

"Sadece sağ salim döndüğümüzü haber vermek istedim. Neyse ki yağmura yakalanmadık."

"Çok sevindim," dedi Ellie. "Aklım sizde kalmıştı."

"Peki sen? İyi misin?"

"Evet, her zamanki gibi..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bazen senin için çok endişeleniyorum. Orada bir başına olduğunu bilmek beni huzursuz ediyor."

Ellie kendi kendine gülümsedi. "Beni merak etme. Başımın çaresine bakabilirim..."

Kırk yıl düşünse kırsal bölgeye taşınacağı George'un aklına gelmezdi. Kendini hep şehirli ve kültürlü biri olarak görmüştü. Fakat şimdi şehir hayatından kaçmanın doğru bir karar olduğunu düşünüyordu. Yeni hayatına dair güzel hayalleri bile vardı; Aila'yla sessiz sabahlara uyanacak, sıcak çayını yudumlarken tekir kedisinin tüylerini okşayacak, hatta bahçeyle uğraşacaktı... Zaman makinesiyle geçmişe dönme şansı olsa genç George'a, 'Boşuna siyah giyinip kendini çok önemseme, hayatının son yıllarında petunya yetiştireceksin,' derdi. Ancak genç George bunları ciddiye alır mıydı? Orası tartışılırdı. Artık daha iyi anlıyordu ki geçen zaman insanları çok değiştiriyor, hatta bazen yepyeni biri yapıyordu.

Özetle Lambeth'teki evleri satılmış, Oxfordshire'da güzel bir kır evi alınmıştı. Artık eski hayatın kalıntılarını toplama ve yenisine hazırlanma vaktiydi. Aila üst kattaki odaların eşyalarını topluyordu, George da alt kattakileri... Evin her yeri karton kutular, buruşuk gazeteler ve koli bantlarıyla doluydu. Nakliye firması yarın sabah erkenden gelecekti. O zamana kadar paketlemeleri gereken bir sürü şey vardı.

Aila saat dokuzda aşağı indi. Her zaman taranmış olan güzel saçları mat pembe renkte bir eşarbının altına hapsedilmişti. Kucağında da bir sürü resim malzemesi vardı. "Sanırım karton kutularımız bitmek üzere," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Benimkiler de doldu," dedi George. Kafasını kaldırıp sehpanın üstündeki kitaplara baktı. "Korkarım bu kitap yığını burada kalacak."

Aila yakına gelip kitaplara göz attı. "Açlıktan ölüyorum George. En iyisi gidip yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Mutfaktaki eşyaları paketledim. Dışarı çıkıp yemek alayım mı? Hint yemeğine ne dersin?"

"Ama dışarısı buz gibi..." O sırada Aila'nın karnı dışarıdan duyulabilecek kadar yüksek sesle guruldadı. Aila gülerek, "Sanırım bu iyi bir fikir," dedi.

Londra havası soğuk ve yağışlıydı. Sisten sokak lambalarının ışığı bile cılız bir hüzme gibi görünüyordu. George onlarca kez gittiği Hint restoranının yolunu tuttu. Yürürken soğuğun yanında nostaljik esintiyi de hissetmeye başladı. Eski günler, anılar, alışkanlıklar... Trafik gürültüsü, kaldırımda yanından geçen insanların sigaralarından yayılan tütün kokusu, yağmur sonrası jilet gibi kayganlaşan yollar, yağmurun kasveti, soğuğun aşinalığı... Londra... Hayatının şehri... Artık buraya sadece bir günlüğüne gelecek, bu şehrin yerlisi değil de ziyaretçisi olacaktı. Doğayla iç içe bir yaşam sürerek bu şehrin ruhunda bıraktığı paslardan kurtulacak, keskin köşelerini dinginlikle yumuşatacaktı. İçinde mutluluk ve hüzün karışımı buruk duygular vardı ama ne olursa olsun doğru şeyi yaptığından emindi. Yarım saat sonra eline yemek paketiyle evine döndü. Aila kucağında kâğıtlarla kanepede oturuyordu.

"Affedersin, biraz uzun sürdü," dedi George, paltosuyla atkısını askıya asarak. "Çok kalabalıktı."

Aila'dan cevap gelmeyince konuşmaya yine o devam etti. "Yerde mi yesek acaba? Ne dersin?" Plastik paketin içindeki yemekleri ve hazır servisleri çıkardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aila kafasını kaldırıp bakınca George karısının ağladığını fark etti.

"Aila?" George'un gözleri birden kâğıtlara kaydı ve nefesi kesildi. "Hayır!" diye bağırdı. "Onları nasıl buldun?"

Aila ayağa kalkınca kucağındakiler yere saçıldı. Kâğıtlardan birini sinirle sallayarak, "Önce bunu buldum," dedi. "Üstünde 'İşle ilgili eski kayıtlar' yazan kutunun içinde duruyordu. Artık bunlara ihtiyacın olmayacağını sandım. Eşyaları bunlara sarabiliriz diye düşündüm. Ama sonra bunu buldum ve sonra da diğerini..." Aila ağlayarak odanın içinde turladı.

George karısının yanma gidip elindeki mektubu aldı. Ellie'nin yeni adresini bildirmek için yazdığı mektuplardan biriydi. Diğerlerinde olduğu gibi 'gerçek' Penny Bright olan kız kardeşini bulmayı ne kadar istediğinden bahsediyordu. Yalnız bu Aila'nın bulduğu diğer şeylerin yanında çok önemsiz kalıyordu. George'un bunca yıl özenle sakladığı şeyler artık keşfedilmişti. Tanrı aşkına neden işle ilgili eşyaların durduğu kutuyu karıştırmıştı ki? Neden bazı şeyleri olduğu gibi bırakmamıştı?

"Bu doğru mu George?" diye sordu Aila. Sesindeki keder insanın içini parçalıyordu. "Ne saçmalıyorum? Tabii ki doğru... Çünkü yasal belgeler asla yalan söylemez. Ama o zaman biz evliydik George! Anlıyor musun evliydik! Hani ölüm bizi ayırana kadar diye söz vermiştik? O zaman beni sevdiğini söylüyordun, unuttun mu?"

"Seni sevdim Aila... Hâlâ da seviyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmedi."

"Hayır, yanılıyorsun. Her şeyi değiştirdi." Aila avucuyla yanaklarından akan yaşları silip derin bir nefes aldı. "En kötüsü de ne biliyor musun? Yaptığın şey değil... En kötüsü kırk

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yıldan uzun süre bunu örtbas etmen. Bu benim hayatımın yarısından çoğu demek... Koca bir ömrü bir yalanla yaşamışım. Aşkımızın, evliliğimizin bir anlamı var sanmıştım George. Sürekli bir bebek sahibi olmayı denedik, sen defalarca kez buna izin verdin..." Aila yeniden hıçkırıklara boğuldu. "Bebekler diyorum George! Bebekler!"

George tek kelime edemiyordu. Odanın içi karanlık bir kâbus gibi bunaltıcı ve boğucuydu. *Buldu...* Bunca yıl sonra Aila gerçeği öğrendi. Hayatı boyunca bundan korkmuştu ve yaşadığı an gösteriyordu ki korkularında son derece haklıydı. Aila kırgındı, öfkeliydi, perişandı... George karısının hayatta affetmeyeceği türden bir suç işlediğini biliyordu.

"Tamam," dedi Aila. "Söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Beni bırakma Aila," diye yalvardı George. "Çok özür dilerim."

Aila tekrar ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Eşyalarını toplamış olmana sevindim. Artık özür dilemek için çok geç..."

İki gün sonra George ucuz bir otel odasındaydı... Koliler dolusu kitaplar, bavullar ve kıyafetlerle dolu karışık ortama bakarken her şeyi başlatan o mektubun hâlâ elinde olduğunu fark etti. Muhtemelen saatlerce tartıştıkları o fırtınalı gecede farkında olmadan cebine tıkmıştı. Buruşuk mektubu eliyle düzeltip üstünde yazan adresi birkaç kez okudu. Ellie... Bu mektup yüzünden hayatı yine altüst olmuştu. Aslına bakılırsa yanlış başlayan bir şeyin kötü bitmesi normaldi.

Ellie... İrtibatta olmak için bin bir ricada bulunan Ellie... Artık onu ziyaret etme vakti gelmişti...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Sekizinci Bölüm

1997

Angela Brisbane Havaalanı'nda gümrük bölümünden akın akın çıkan insanları inceliyordu. Yolcular, yolcular, yolcular... Ve nihayet küçük oğlunun güzel yüzünü görebildi. Aslında artık o kadar da küçük değildi, yakında on iki yaşma basacaktı. Gri saçlarını modern bir tarzda tepesinde toplamış olan Leila da tam arkasındaydı. Angela heyecanla el salladı, Leila da ona el salladı. Ancak Bo bir kaya gibi sert görünüyordu.

Angela güvenlik şeridinin oradan dolaşmalarını bekledi. Sonra hemen Bo'ya sarılmak için öne atıldı. Bo kaskatı durmaya devam etti. Angela oğlunun Noel'de İngiltere'ye gidemediği için kendisine hâlâ çok kızgın olduğunu biliyordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. Oğlunun soğuk tavırlarına takılmamaya çalışıyordu. "Seni çok özledim."

Bo kendini çekerek, "Yeterince özlediğini düşünmüyorum," dedi.

Leila ortamı yumuşatmak için tebessüm etmeye çalıştı. "Korkarım kalbi çok kırıldı," dedi.

"Ama benim suçum değildi, bu..." Angela omzunun üstünden oğluna baktı. Bo çıkış kapısının yanında durup bavulunun üstüne oturmuştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Leila Angela'nın koluna dokundu. "Üzgünüm Angela, bak seni sevdiğimi biliyorsun ama bu kesinlikle senin suçundu."

Angela'nın gözleri yaşardı. Usulca başını salladıktan sonra Bo'nun yanına gitti. Bo kafasını kaldırıp bakınca Angela oğlunun gözlerindeki büyük acıyı gördü. Jerry'ye o kadar benziyordu ki...

"Durumu açıkladım Bo, saçma sapan bir hata yaptım. Alarmı kurduğum hâlde uyuyakalmışım."

"Başka uçaklar da vardı."

"Uçmaktan korkuyorum."

"Sadece uçmaktan mı? Sen yaşamaktan korkuyorsun," dedi Bo. Angela o an bu kadar genç, hatta daha çocuk olan birinin, yüreğinin en derinine işleyecek bir cümle kurmasına çok şaşırdı. Ama sonuçta o oğluydu. Onunla yaşayan ve onu her gün gören kişiydi. Bo sesini alçalttı. "Anne, alarmı neden duymadığını biliyorum. Gecenin bir yarısı kalktığını duyuyorum. Ecza dolabındaki hapları da gördüm. Diğer çocukların annesi uyuşturucu kullanmıyor."

"Onlar uyuşturucu değil tatlım, ilaç... Yasal şeyler, doktorlar reçeteyle veriyor." Angela birden kendi sözlerini düşündü. İtirazının ardındaki gerekçesinin doğru olmadığını kendisi de biliyordu.

Bo dudağını ısırdı. Ciddi bir ifadeyle düşünüyor, sanki annesine tam olarak ne söyleyeceğini hesap ediyordu. Havaalanı çok gürültülüydü. Kalabalık, sesler, anonslar... Anne oğul arasında yaşanan dramatik andan habersiz insanlar hayatlarına devam ediyordu.

Bo sonunda tekrar konuşmaya başladı. "Anne... Eğer beni seviyorsan..."

"Tabii ki seviyorum," diye araya girdi Angela. "Bunu nasıl..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Lütfen beni dinle. Beni seviyorsan o ilaçları kullanmayı bırakacaksın."

Angela bunu yapamayacağından korkmuşçasına bir adım geri çekildi. Bo annesinin çok fazla sakinleştirici kullandığını biliyor, Noel tatilinde yaşadığı hayal kırıklığının sebebi olarak o ilaçları görüyordu. Yani böyle bir şey istemesi gayet normaldi. Ancak Angela bambaşka bir gerçeklik yaşıyordu. Ona göre o ilaçlar hayatına devam etmesini sağlayan tek şeydi. Sert bir sesle, "Böyle söylemeni baban mı istedi?" diye sordu. Oğluyla bu kadar sert bir tonda konuştuğu için anında pişman oldu.

Bo'nun yüzünde acı ve tiksinti karışımı bir ifade belirdi. Angela bunun ergenlik çağına girmek üzere olan çocuklara özgü bir tavır olduğunu hatırladı. Çok sevdiği oğluyla artık karşıt görüşteydiler. Ortak bir nokta bulup anlaşamazlarsa onu kaybedebilirdi.

"Hayır, bana kesinlikle böyle bir şey söylemedi," dedi Bo. Ses tonundaki hararet bu konudaki samimiyetini gösteriyordu. "Sadece uzun zamandır bu konuyu düşünüyorum, hepsi bu. Seni böyle görmek beni çok üzüyor anne. Sürekli üzgün olmak istemiyorum."

Bo'nun sözleri Angela'nın yüreğini bıçak gibi deldi geçti. Arkasını dönüp Leila'ya yanlarına gelmesini işaret etti.

"Leila bir ya da iki hafta bizimle kalabilir misin?" diye sordu.

"Elbette. Yani bana ihtiyacın varsa..."

"Sana gerçekten çok ihtiyacım var. O ilaçları kullanmayı bırakacağım ve bunu sensiz yapamam..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ne kiraladığı film ne de kucağındaki cips paketi Sarah'nın ilgisini çekiyordu. Dieter ara ara göz ucuyla kızına bakıyordu. Sarah keyifsizdi. Endişeli gözleri boşlukta bir noktaya sabitlenmişti. Başparmağının tırnağını ısırarak bir şeyler düşünüyordu sanki... Normalde cumartesi günü Dieter'in yanına uğramazdı. Tatil gününün öğleden sonrasını daha eğlenceli bir şeyle geçirmediğine göre bir sorun olmalıydı. Ancak Dieter kızını böyle bir şeyi direkt sormaması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Film bitti. Dieter gün ışığı tekrar içeri girsin diye perdeleri açmaya gitti. Sarah uykudan yeni uyanmışçasına gözlerini kırpıştırdı. Dieter kızının filmin ne kadarını seyrettiğini merak etti.

"Nasıl buldun?"

"Çok sıkıcı..."

"Şimdi ne yapmak istersin?"

Sarah omuz silkip ayaklarını altına aldı. "Bilmem... Sen ne yapmak istersin?" Sarah saçlarına platin rengi balyaj attırmıştı. Bu, genç yüzüne hem hoş bir ifade veriyordu hem de kapalı ortamlarda çilleri pek belli olmuyordu. Ancak gözlerine ve dudaklarına bakan biri onun hâlâ çocuk olduğunu anlayabilirdi.

Dieter kızının yanına oturup kolunu omzuna attı. "Normalde hafta sonu bana pek uğramazsın."

"Evet."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Sarah uzaklara baktı. "Yani..."

"İkimize kahve yapmamı ister misin?"

Sarah iç geçirip babasının gözlerinin içine baktı. "Baba... Annem bana bir ilişkin olduğunu söyledi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter afalladı. "Sahiden mi?"

"Evet, artık büyüdüm. Kocaman bir kız oldum. Tartışıyorduk." Gözlerini devirdi. "Yani her zamanki gibi... Sinirle ona seninle yaşayacağımı falan söyledim. O sırada ağzından kaçırdı."

Dieter o kadar utanıyordu ki görmese bile yüzünün kızardığını biliyordu. Çocuklarından biriyle yüzleşmek... Sadakatsizliğinin ortaya dökülmesi hiç kolay değildi. Mahcup gözlerle, "Ben... Çok özür dilerim," dedi.

"Onu sevdin mi baba?"

"Evet, hâlâ da seviyorum."

"O hâlde özür dileme. Annemle sen... Bilirsin işte, ideal bir çift sayılmazsınız. O hep sende bir kusur arıyor, sürekli sana sataşıyor. Sen de hep tepkisiz kalıyorsun."

Dieter küçük kızına gururlu gözlerle baktı. Sarah güzel, akıllı ve olgun bir kadın olma yolundaydı ve bu bir baba olarak onu mutlu ediyordu. "Teşekkür ederim. Senden bunları duymanın benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsin."

"Onu hiç görüyor musun? Yani o kadını?"

Dieter kafasını salladıktan sonra durumu anlattı. Kalbine ağır gelen yükü biriyle paylaşmak, tarafsız bir dinleyici bulmak iyi gelmişti. Ellie'yi çok sevdiğinden, ama onun arkasında hiç iz bırakmadan ortadan kaybolduğundan bahsetti. Sarah yer yer başını sallayarak yer yer de babasının elini tutarak dinledi.

Dieter'in sözü bitince, "Baba," dedi. Gözlerinde küçük bir pırıltı vardı. "Bahse varım onu bulabilirim. Okulda internete girebiliyoruz. İnternette her türlü bilgi var."

"Bir faydası olacağını sanmıyorum," diyen Dieter, gülümsüyordu. "Şimdi sen bana anneni aldattığım kadını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bulmayı mı teklif ediyorsun? Annenle babanın ayrılmasına sebep olan kadını?"

Sarah başıyla onayladı. "Evet, tabii ki... Eğer bu seni mutlu edecekse, neden olmasın?"

Dieter kızının platin rengi saçını kulağının arkasına attı. "Umarım Alex de senin kadar anlayışlı olup beni affeder."

"O da affedecek tabii, sonuçta sen onun babasısın." Sarah birden kollarını Dieter'in boynuna dolayıp çocukluğundaki gibi sıkıca sarıldı. "Ne olursa olsun, ikimiz de seni çok seviyoruz baba..."

George dünyanın birçok yerine gitmişti, fakat daha önce hiç Avustralya'da bulunmamıştı. Konum olarak da dünyanın diğer ucunda sayılabilecek bu ülkenin bazı şeylerin son noktası olması tuhaf ve ironikti.

Her şeyi organize etmesi birkaç ayını almıştı. Tabii, bu işlere girişmeden önce Aila'nın kendisini affetmeyeceğinden emin olmuştu. George aralarındaki her şeyin dönüşü olmayan bir şekilde sona erdiğini Aila'nın Oxfordshire'daki kır evlerini satmasından ve paranın yarısını banka hesabına yatırmasından anlamıştı. George'un, yollarının bir daha birleşmemek üzere ayrıldığını kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. Aila'nın ailesi ve arkadaşları vardı. Karısının iyi olacağını bilmek, George'un yüreğine su serpiyordu. Acı, suçluluk, pişmanlık, keder, yalnızlık... Bunca ağır yükü varken bir de onunkini kaldıramazdı. Aila'nın onsuz nasıl bir geleceği olacağını bile az çok gözünün önüne getirebiliyordu. Yaşlanacaktı ama yıllar güzelliğinden bir şey götürmeyecekti, hep kibar, sevgi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolu ve şefkatli bir kadın olacaktı... Onu ne zaman düşünse George'un kalbi sızlıyordu. Aila'yı düşünüp hüzünlenmek yerine yapması gereken asıl şeye odaklansa iyi ederdi; Ellie'yi bulmak... Her şeyi düzeltmenin tek yolu buydu.

Avustralya'ya ayak basınca kaybedecek bir dakikası bile olmadığını düşündü. Tereddüde yer yoktu. Havaalanında bir araba kiralayıp yola koyuldu. Burası çok sıcak bir ülkeydi. Daha önce de sıcak şehirler görmüştü aslında ama buranın sıcağı bir başkaydı. Öte yandan sıcağı tam hissedemiyordu. Daha doğrusu on tane güneş bir araya gelse kalbinin içindeki dondurucu soğuğu ısıtamazdı.

George bunu nasıl yapacağından hâlâ tam olarak emin değildi. Ancak silah kullanmak söz konusu bile olamazdı. Birden yıllar öncesine gitti. Yanında kaldığı koruyucu aileyi ve öz babasından katbekat iyi bir insan olan babasının sözlerini hatırladı: *Babanın annenin katili olması, sonra da kendini öldürmesi çok zor, utanç verici bir durum olabilir. Fakat her şeyin değişmesine izin ver. Her şey farklı olsun ki kendini babanın hatalarını tekrarlama ihtimalinden koru...* Evet, ne olursa olsun babası gibi olmamalı ve farklı bir yol bulmalıydı.

Ellie'nin evine giderken çok düşünmemeye çabaladı. Beynini rölantide tuttukça ruhunda derin bir kuyu oluşuyordu. Giderek büyüyen bir boşluk... Onun durumundaki biri için boşluk güzeldi... Zihni bir saniyeliğine bile hayatla ilgili güzel ya da umut verici bir şeye takılırsa, işte o zaman topladığı cesaretini kaybedebilirdi. Yolculuk tahmin ettiği kadar uzun sürmedi, hatta adresi bile kolayca buldu.

George arabayı park edip ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dieter eve girdiğinde telefon çalıyordu. Ayakkabılarını bir köşeye fırlatıp hızla telefona koştu.

"Alo?"

"Baba, bu saate kadar neredeydin?" Arayan Sarah'ydı.

"İşteydim."

"Altıya kadar mı? Kaç kere aradım."

"Hesapta olmayan bir iş çıktı, onunla ilgileniyordum." Zaten hep ekstra bir işi vardı. Son zamanlarda yalnız kalmamak için kendini işlere vermişti.

"Onu buldum!"

Vücuduna yayılan şok dalgası... Şaşkınlık... Sevinç... "Ellie'yi mi? Gerçekten buldun mu?"

"Penelope Bright, sahne adı buydu, değil mi?"

"Evet."

"Eğitim Bölümü'nün sitesinde onunla ilgili bir makale buldum, hatta çıktısını aldım. Okumamı ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Tamam, şöyle yazıyor... 'Müzik alanında son derece yenilikçi ve yaratıcı bir eğitim modeli Batı Queensland'de gerçekleşiyor. Ünlü opera sanatçısı Penelope Bright her yıl düzenlenen müzik kampına üçüncü kez ev sahipliği yapıyor. Yoksul çocukların eğitimine son derece önem veren Bright, Mununja'daki evini bu özel organizasyona tahsis ediyor. Bu arada bilmeyenler için belirtmekte fayda var: Mununja, Cunnamulla'nin iki yüz kırk kilometre güneydoğusunda yer alan, kuş uçmaz kervan geçmez küçük bir yerleşim yeridir. Doğanın en bakir hâlini görebileceğiniz Mununja'ya en yakın kasaba olan Bywong'un bile nüfusu sadece yirmidir. Kampta eğitim gören çocuk sayısının

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bundan çok daha fazla olduğu göz önünde bulundurulursa Bayan Bright'ın cömert yüreğiyle neler başardığı ve takdirlerin en güzeline layık olduğu çok daha iyi görülebilir...' Kampta neler yaptıklarıyla ilgili daha bir sürü bilgi yazıyor ama bu kadarı senin işini görüyor, değil mi?"

Dieter kızının okuduğu adres detaylarını hızla not etti. "Evet, bu kadarı bana yeter. Tanrım, bu kadar kolay olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Modern teknoloji baba, alışsan iyi edersin." Sarah birden fısıldamaya başladı. "Kapatmam lazım, annem geliyor."

"Teşekkür ederim Sarah."

"Önemli değil, git ve onu bul baba."

Dieter evin içinde dört dönmeye başladı. Şimdi ne yapacaktı? Ellie'nin mektuba yazdığı telefon numarasını hâlâ bilmiyordu. Ayrıca Ellie elinde tarif olmadan araziyi bulamayacağını özellikle belirtmişti. Ama en yakın kasabaya giderse, belki oradan biri yolu tarif ederdi. Evet, haftanın kalanında çok sıkı çalışıp işlerini bitirmeli ve cumartesi sabahı arabayla erkenden yola koyulmalıydı.

Çok heyecanlıydı, ancak birden heyecanına bir gölge düştü. Ya Ellie onu görmek istemezse? Aradan yıllar geçmişti... Belki de sonunda onu mutlu edecek birini bulmuştu...

Tamam, o hâlde en doğrusu mektup yazmaktı. Kâğıt kalem ararken üstünün başının hâlâ toz içinde olduğunu fark etti. Hemen duşa girdi.

Küçük banyosunda kurulanırken ön kapının tıklatıldığını duydu. Bu çok tuhaf bir durumdu çünkü hiç kimseyi beklemiyordu. Bir an gelenin Sarah olduğunu sandı, belki de annesi sonunda onu evden postalamıştı. Üstüne bir bornoz geçirip kapıya gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kimsecikler yoktu...

Kafasını eğince paspasın üstünde parlak renkli, plastik bir torba olduğunu gördü. Üstünde büyük siyah harflerle *Ellie'ye* yazıyordu. Kafası karışmıştı. Şaşkın gözlerle torbayı eline aldı. Biri neden Ellie'ye bir şey bırakırdı ki? Saniyeler sonra jeton düştü. Sonuçta Ellie yıllarca burada yaşamıştı. Anlaşılan torbayı bırakan kişi onun başka yere taşındığından habersizdi.

Torbayı içeri alıp sehpanın üstüne koydu. Zamanlama akıl almayacak kadar tuhaftı. Acaba... Yani açmak doğru olur muydu? Neyse... Sonuçta Ellie'nin yeni adresini artık biliyordu. Belki de bu torbayı direkt ona yönlendirmeliydi. Hem bu yeniden iletişime geçmek için mantıklı bir neden sayılırdı.

Hem doğru şeyin ne olduğunu bilen sadece mantığıydı. Elleri beyninin komutlarını dinlemeden plastik torbaya uzandı. Torbanın içinden bir tomar kâğıt çıktı. Kâğıtların üstünde el yazısıyla yazılmış uzun bir mektup vardı. Dieter satırları hızla geçip mektubun altına baktı. *George Fellowes* tarafından yazılmıştı. Bu adı görünce merakı daha da arttı. Mektubu en baştan okumaya başladı.

Sevgili Ellie,

Sana bir açıklama borçluyum. Öncelikle belirtmeliyim ki bu fazlasıyla uzun bir açıklama olacak çünkü hiçbir detayı atlamak istemiyorum. Bunu uzun zaman önce işlenmiş bir günahın af talebi olarak düşün...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dieter ertesi gün işe bir hayli geç gitti çünkü halletmesi gereken önemli işleri vardı. Öncelikle iki önemli mektup yazdı, ardından plastik torbadan çıkan belgelerin bir kopyasını almak için fotokopiciye gitti. Sonra da postaneye gidip mektupları ve belgeleri postaladı; biri Ellie'ye, diğeri de Sunshine Kumsalı'nda yaşayan Angela Smith'e... Acaba Angela postayı alınca nasıl tepki verecekti? Peki ya Ellie? O ne düşünecekti? Mektupta yazılanlar kabul etmesi hiç kolay olmayan gerçeklerdi. Bu yüzden Ellie'yi kendi hâline bırakmaya ve Ellie isteyene dek onu aramamaya karar verdi. Bu sırların muhafızlığını yapmak ona düşmezdi. Sonuçta o elinden geleni ortaya koymuş, onlara bir çıkış noktası vermişti. Artık düğümü çözecek kişiler onlardı...

George bütün gece bir hayalet gibi sokaklarda dolaştı. Saatlerce yürüdükten sonra kendini su kenarında buldu. Su... Duyguların en güzel sembolü... Evet, nihayet aradığı yöntemi bulmuştu. Kararını verdi. En doğrusu buydu. Bu hayatta bir sürü pişmanlığı olabilirdi ama en azından ölürken babasına benzemeyecek, giderken yanında birini götürmeyecekti.

Suya girip yürümeye başladı. Önce ayak bilekleri suyla buluşup ürperdi. Onları beli, göğsü ve boynu izledi... Sıra en son kafasına geldi... Bedeni tamamen suya gömülünce ciğerleri suyla doldu ve tarifi imkânsız bir acı başladı... Boğulmak üzereyken düşündüğü son kişi Aila değil, bir başkasıydı. Ölüme merhaba derken aklında sadece Euphemia Angelis vardı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Viyana, Avusturya: 1954

Euphemia Angelis gerçek bir yıldızdı. Verdi'nin bestelediği *Il Trovatore* adlı operada küçük bir rolü olmasına rağmen seyirciler ona solist muamelesi yapıyordu. Sahneye adım attığı an herkes hayranlıkla alkışlıyordu. George onu görür görmez güzelliğinden çok etkilendi. Minyon yapısına rağmen son derece enerjik ve özgüvenli görünüyordu. Sahne performansı o kadar tutkuluydu ki seyirciler onu her seferinde elleri acıyıncaya kadar alkışlayıp tekrar tekrar sahneye davet ediyordu. Bütün salon bir ağızdan "Angelis! Angelis!" diye bağırıyor, çığlık ve ıslık sesleri kulakları sağır ediyordu. Kalabalığa gülümseyip orkestra şefine işaret verdi. Ardından *Carmen* operasından küçük bir çingene dansı yaptı. Temsili de gülüşü kadar seksi, baş döndürücü ve kusursuzdu. George normalde operadan pek hoşlanmazdı ama yıldız kumaşına sahip birini de nerede görse tanırdı. Karl'a dönüp harika işareti yaptı.

"Tanışmak ister misin?" diye sordu Karl.

İtiraf etmeliydi ki onu yakından görmeyi çok istiyordu. "Tamam ama çok kalamam," dedi.

Gecenin devamında Angelis'in Hotel Albertina'daki dairesinde bir kapanış partisi vardı. Opera binasına yürüme

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mesafesinde, çok iyi durumdaki tarihi bir binada oturuyordu. George ile Karl bir saat kadar oyuncular ve müzisyenlerle sohbet etti. Bu arada Euphemia Angelis sahne kostümlerini çıkarıp parti için hazırlanıyordu. Anlaşılan etkileyici bir şekilde giriş yaptığı tek yer sahne değildi. Sonunda güzel yüzünü gösterince içeride bir alkış koptu. Bir yandan siyah saçlarını havalı bir edayla arkasına atıyor, bir yandan öpücükler dağıtıyor, bir yandan da ortamdaki insanların simalarını tarıyordu. Karl'ı görünce direkt yanlarına geldi. Karl, George ve Angelis'i tanıştırdı. George yakından görme imkânı bulduğu kadını dikkatle inceledi. Yunan aksanı ona dramatik bir renk katıyordu. Gözlerinin çevresine kalın sürme çekmiş, dudaklarını da kırmızının en ateşli tonuna boyamıştı. Ancak onu özel kılan şey güzelliği ya da kendini nasıl sattığı değildi. Onu bu denli büyüleyici kılan bakışlarındaki ateş ve teninden yayılan tuhaf bir elektrikti. Başka türlü bir enerjisi vardı. George ilk etapta onu Yunan tanrıçalarından birinin yeniden vücut bulmuş hâline benzetti. Ama sonra onda çok daha iddialı ve dünyevi bir şey olduğunu fark etti. Bir kere tanrıça olamayacak kadar seksiydi. O daha çok... bir büyücüye benziyordu.

Birkaç dakika kibarca sohbet ettiler. Sahne performansı ve sanatından konuştular. Sonra odadakilerden biri yanlarına gelip onu diğer tarafa çekiştirdi.

"Şimdi gitmem lazım," dedi gülümseyerek. "Ama sohbetimize gecenin ilerleyen saatlerinde devam edebiliriz. Sakın bir yere ayrılmayın."

"Elbette," dedi George. Sözde gelirken Karl'a çok kalamayacağını söylemişti. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Euphemia."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, arkadaşlarım bana böyle hitap etmez. Lütfen bana Mia de..."

"Anlaştık Mia, tekrar konuşmak üzere."

Gecenin ilerleyen saatlerinde George'un bir gözü hep Mia'daydı. Hatta kendisine bile itiraf edemese de ona karşı aşırı ilgiliydi. Mia partinin farklı köşelerini dolaşıyor, sohbet ediyor, kahkahalar atıyor ve ateşli bakışlarıyla erkekleri hipnotize ediyordu. Ancak kimsenin yanında çok uzun kalmıyordu. Sanki herkese kendini sevdiriyor, fakat kimseye gereğinden fazla değer vermiyordu. George yeni tanıştığı kadının Aila'dan ne kadar farklı olduğunu düşündü. Ten rengi, makyajı, duruşu, karakteri... Karısı aklına gelince yüzünde salondaki diğer erkeklerle aynı aptal ifade olmamasına özen gösterdi. Onlar gibi sersem görünmeyi ya da gözleriyle arzusunu açık etmeyi kendine yakıştıramıyordu.

"Karl, gitmem lazım."

"Ama bize kalmamızı söyledi," dedi Karl. Sanki büyücünün emrinden çıkmaya cesaret edemiyordu.

George tebessüm etti. "Sen istersen kalabilirsin ama ben çok yorgunum. Yarın ofiste görüşürüz."

Mia onu kapıda yakaladı, bir elinde şampanya kadehi vardı. Gözlerini George'un gözlerine dikerek, "Ama olmaz! Gidemezsin!" dedi. "Parti bitmedi, daha çok eğleneceğiz."

George Mia'nın gözlerine uzun uzun bakmaktan kaçındı. "Üzgünüm, eve gitmem lazım. Karım benden telefon bekliyor."

Mia 'Karım' kelimesi üzerine hafifçe geri çekildi. "Evli misin?"

George Mia'nm ne tür bir oyun oynadığını görebiliyordu. O her erkeğin ona âşık olması gerektiğine inanan bir kadındı. George bozuntuya vermeyip kendisine biçilen rolü seve seve oynadı. "Evet, mutlu bir evliliğim var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama daha çok gençsin."

"Şanslıyım desek daha doğru olur, doğru insanı çok erken buldum."

Mia'nın dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi. "Ah, tabii... Öyleyse seni tutmayayım. Belki bir ara TRG'nin ofisinde görüşürüz."

"Belki..." George kibarca başını salladı. "İyi geceler."

Dairesine dönüp Aila'yı aramayı bir kez daha denedi. Ancak operatör bir türlü İngiltere'yi bağlayamıyordu. O gece yatağı gözüne bomboş geldi. Aila'yı çok özlemişti. Ancak işe bak ki uykuya dalmadan önce aklında sadece Mia vardı... Mia'nın ateşi onu fantezilere sürüklüyordu.

Kısa süre sonra telefon görüşmeleri başladı. Önce ofisteki telefonda konuştular, sonra Mia bir şekilde dairesinin telefon numarasını buldu. Mia'nın aramak için hep 'makul' denebilecek bir gerekçesi vardı; ya sözleşmeyle ilgili bir maddeye takılıyordu ya da ödeme takvimiyle ilgili sorular soruyordu. Ancak George bunların sadece bahane olduğunun farkındaydı. Mia'nın kendisinden etkilendiğinden adı gibi emindi. Ayrıca soğuk tavırları da Mia'yı resmen deli ediyordu. Evli bir adamken başka nasıl davranabilirdi ki? Biricik karısı İngiltere'de ölüm döşeğindeki annesine bakarken yeni tanıştığı bir kadına karşı mesafeli olmasından daha doğal bir şey olabilir miydi? Ancak bu gerekçeler buzdağının altında yatan gerçekleri örtbas etmeye yetmiyordu. Yasak hisler, suçlu fanteziler ne kadar gizlenebilirdi? Evliliğini riske atamazdı. Tehlikeye bulaşmamak adına telefonda son derece ciddi bir ses tonuyla konuşmaya özen gösterdi. Maalesef hiç kimseye çok fazla güvenmemek gerekiyordu, hatta kendine bile...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir gün Mia aniden evine uğradı.

George kapıyı açınca, "Güzel bir cumartesi dilerim..." dedi. Çok şık ve bir o kadar da seksi giyinmişti. Bedenine tam oturan siyah dar etek, hatlarını belli eden şık siyah bluz, kırmızı renk topuklu ayakkabılar... Yüksek topuklu giymesine rağmen hâlâ George'dan daha kısaydı.

"Merhaba Mia."

"İçeri girebilir miyim?"

Mia George'un tereddütlü hâlini görünce kaşlarını çattı. "Lütfen?" dedi. "Birkaç gün sonra eve dönüyorum. Yola çıkmadan önce biraz konuşuruz diye düşündüm."

George Mia'nın yakınlarda olmayacağını düşününce hayal kırıklığı hissetti. Sonra kendisinin de onunla bir oyun oynadığını ve bundan büyük keyif aldığını fark etti. Soğuk davranışlarına rağmen Mia'nın ısrarcı olması hoşuna gidiyordu. Onun gibi güzel bir kadının etrafında pervane olması erkeklik gururunu okşuyordu. George geri çekilip Mia'nın içeri girmesine müsaade etti.

"Çay ister misin?" diye sordu.

"Ah, siz İngilizler!" dedi Mia gülerek. "Hayır, çay tercihim değildir. Aslına bakarsan Avrupa'da kimse çay içmeyi sevmez."

"Kahve?"

"Öğleden sonra oldu... Viskin var mı?"

George başını salladı. "Evet, nasıl içersin?"

Mia, "Sek lütfen," deyip kanepeye oturdu. "Dairen çok küçükmüş. Senin gibi üst düzey bir yöneticinin çok daha büyük bir yerde yaşadığını düşünmüştüm."

George mutfağa gidip iki kadeh viski koydu. "Para biriktiriyorum," dedi, bir yandan da tüylerinin neden diken diken

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olduğunu merak ediyordu. "Londra'ya döndüğümde kendi stüdyomu yaptırmayı düşünüyorum." Mia'ya içkisini uzattı.

"Demek sonunda meşhur George Fellowes'un gizemli hayatına dair bir şeyler öğrenme şansını yakaladım." Mia demirbaş sayımı yapar gibi odanın her yerini inceledi. "Hem yaratıcı hem de azimli..."

"Buraya neden geldin?"

"Eve dönmeden önce hoşça kal demek istedim. Seni düşünmeden duramıyorum George."

George cevap vermeyince Mia güldü. "Biliyor musun, bazen bana özellikle katı davrandığını düşünüyorum."

"Sana katı davranmıyorum." George hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. "Eee, evin nerede?"

Mia dudağını ısırdı. "Aslına bakarsan şu sıralar evlerim arasında gidip geliyorum. Atina'da bir dairem vardı ama onu satıp Kiklad Adaları'nda küçük bir ev aldım. Petaloudos adında küçük bir adada, âdeta cennetten bir köşe... Adanın şekli kelebeğe benziyor." Mia ellerini kelebek kanadı gibi birleştirdi. "Orayı almamın asıl nedeni bu; kelebekleri çok seviyorum. Değişip bambaşka bir şey oluyorlar. Daha iyi, daha güzel bir şeye dönüşebilmeleri beni çok etkiliyor."

"Ama çok uzun yaşamıyorlar."

Mia iç geçirdi. "George, her şeyden kaçmayı düşündüğün hiç oldu mu?"

George kafasını hayır anlamında salladı. "Kaçmak isteyeceğim hiçbir şey yok."

"Genel olarak hayattan diye düşün, hayatın vızıltısından yorulduğun olmadı mı?" Mia elini başının üstünde uçan arıları kovarmışçasına salladı. Ardından kafasını kaldırıp suçlu gözlerle baktı. "Seni endişelendirmek istemedim. Merak etme, sözleşmemin gereklerini yerine getirebilirim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Endişelenmedim." George ilk kez Mia'yı dikkatle inceledi. Çok yorgun görünüyordu, gözleri de bir acayip, hatta delice bakıyordu. "Demek o adaya gideceksin?"

"Emin değilim... Büyük olasılıkla evet... Henüz orada hiç yaşamadım. Demek isteğim ya oradaki insanlardan hiç hoşlanmazsam?"

"Onları kolaylıkla etkileyeceğinden şüphem yok."

Mia gülümsedi... George birden Mia'ya tam da istediği şeyi verdiğini fark etti. Mia'nın gözlerindeki yorgunluk yerini abartılı bir özgüvenin ışıltısına bıraktı. "Evet, ben de bunu yapabileceğimden eminim."

Sessizlik uzayıp gittikçe George ne yapması gerektiğini düşündü. Acaba bir bahane uydurup kibarca gitmesini mi istemeliydi? Ama bunu yapmadı, daha doğrusu yapamadı. Tereddütle geçen yirmi saniye içinde doğrularını, mantığını, hatta kendini unuttu. Âdeta kayboldu...

Mia, "Keşke seni Viyana'da kalmaya ikna edebilseydim," dedi.

George omuz silkti. "Neden? Yani niçin böyle söyledin?"

Mia öne eğilip ojeli parmaklarını George'un dizlerine bastırdı. "Nedenini sen gayet iyi biliyorsun."

"Mia, yapma," dedi George yarım ağızla. Bir yandan o kadar şaşkındı ki içinden gülmek geliyordu. Çünkü Mia'yla ilgili fantezilerinde hep böyle bir an hayal etmişti. Onunla ilgili kurduğu fantezileri hep masum, zararsız bir şey olarak görmüştü. Fena hâlde yanıldığını şimdi anlıyordu. O fanteziler, arzulu düşler böyle bir anın provası niteliğindeydi. Farkında olmadan kendini olabileceklere hazırlamıştı. Kalbi deli gibi atıyor, tüyleri ürperiyordu... Garip ve çok güçlü bir elektrik damarlarına yayılmaya başladı. Âdeta bedeninin kontrolünü

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kaybediyordu. Aila'nın yanındayken bir kez bile böyle hissetmemişti. Aila'ya baktıkça daha çok koruma, sahiplenme, bazen de buruk bir hüzün benzeri duygular hissediyordu. Ancak karısının yanında, en mahrem anlarında bile içinde böylesine hayvani ve ilkel bir arzu oluşmamıştı. Şu an bedeninde kök salan arzunun boyutları ürkütücüydü. Mia'yla sadece sevişmek istemiyordu, bu kadar basit değildi. İlk kez tanıştığı bir parçası Mia'ya daha fazlasını yapmak, erkekliğiyle onu ezmek, hatta paramparça etmek için yanıp tutuşuyordu.

İşleri bu noktaya getiren, içindeki vahşi arzuyu besleyen Mia'ydı. Tam üç haftadır onu baştan çıkarmaya çalışıyordu, artık amacına da ulaşmıştı. Mia bedenini ona doğru kaydırdı ve George onu yakalayıp kendine çekti. Takip eden birkaç dakikada tutku tenlerden oluk oluk aktı, akmak ne kelime fışkırdı. George hayatında ilk kez başka bir bedenin her santimetresini keşfediyordu. Bu çok yoğun bir andı, yatağa gidecek vakit bile yoktu. Mia'yı yere yatırıp şehvetini bütün heybetiyle sergiledi. Tutkuluydu, sertti, haşindi... Mia altında inleyip bağırdıkça daha da kendinden geçti. Mia'nın zevkten mi yoksa acıdan mı bağırdığını bilmiyordu, dürüst olması gerekirse umurunda da değildi. Sonuçta kontrol içindeki hayvana geçmişti.

Hazzın doruklarından indikten hemen sonra George'un içini bir suçluluk duygusu kapladı. Mia mutlu bir şekilde halının üstünde, yanı başında yatıyordu. Çırılçıplaktı ve o kadar rahattı ki üstüne bir şey almaya bile gerek duymuyordu.

"Sen kazandın," dedi George nabzının düşmesini beklerken. "Sonunda beni alt ettin."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım," dedi Mia. Ancak dudaklarındaki gülümseme her şeyi açıklıyordu. *Seni elde ettim, seni yendim...*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunun tekrarı olmayacak."

Mia güldü. "Seni tanıyorum George... Hatta seni senden bile iyi tanıyorum. Yine dayanamayacaksın, yine pes edeceksin. Sonra bir daha, bir daha..."

Mia haklıydı.

Mia bir ay içinde George'dan bıkmaya başladı. İşin kötüsü bu süreçte George onun etkisine daha çok girmişti. Her geçen gün onu daha da çok arzuluyordu. Fakat George yanına gelmesi için ne kadar fazla yalvarırsa Mia o kadar çok kaçıyordu. Artık ilişkileri hastalıklı bir hâl almış, hem yaşamın içinde hem de ölüme yakın bir arzu girdabına dönüşmüştü. George bir sabah Aila'nın telefonuyla uyandı.

"O öldü George... Annem öldü!"

Hattın diğer ucundan gelen ses gerçekliğin üstüne çekilen kalın kadife perdeleri araladı. Gerçeğin acımasızlığı ve parlak ışığı George'un gözlerini kamaştırdı. Aila... Karısı Aila... Tanrı aşkına ne olacağını sanıyordu ki? Yaslı ve hüzünlü karısını dakikalarca teselli ettikten sonra İngiltere'ye dönmek için gereken ayarlamaları yaptı. Cenazeye katıldıktan sonra Viyana'ya karısıyla birlikte dönecekti. Mia'yla olan yasak ilişkisi de son bir telefon görüşmesi yapmadan, bir elveda bile diyemeden bitmişti. Ne George Mia'yı ne de Mia George'u aradı. Artık işle ilgili konuları bile Mia'nın menajeriyle görüşüyordu, aynı çıkmaz sokağa tekrar girmenin bir manası yoktu. Yaptığı hatayı ahmaklığına, gençliğine ve düşük iradesine verdi. Elbette, Aila'nın ihanetini hiçbir zaman öğrenmemesi için dua etti. Aila'yı incitmek yapmak isteyeceği en son şeydi. Onu kaybetmekse felaketi olurdu...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mia'dan tekrar haber aldığında Viyana'nın en ünlü yerlerinden biri olan Volksgarten Parkı'ndaki ağaçların yaprakları sararmaya başlamıştı. Viyana'daki hayatına karısıyla devam ediyordu. Aila'nın sıcak bedeninin yanında huzurla uyuyordu ki telefon çaldı.

George hemen kalktı. Aila yüzünü dönüp gözlerini kırpıştırdı. Karanlıkta George'un yüzünü seçmeye çalışıyordu.

"Saat kaç?" diye sordu.

George kaşlarını çatarak, "Beş, umarım kötü bir haber değildir," dedi.

Oturma odasına gidip telefona baktı. Uyku mahmuru sesiyle, "George Fellowes," dedi.

"Merhaba George."

Kanı dondu... Aila az ötesinde merakla bekliyordu. Ahizenin konuşma bölümünü eliyle kapatarak karısına, "İşle ilgili bir konu," diye seslendi.

"Sabahın beşinde?"

George yapmacık bir tebessümle omuz silkti. Bunun üzerine Aila yatağına döndü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Mia'ya.

"Seni görmek istiyorum."

"Olmaz."

"Kabul etmek zorundasın. Aksi takdirde aramaya devam ederim. Belki bir dahaki sefere telefonu Bayan Fellowes açar."

George'un tüyleri diken diken oldu. "Tamam, ne zaman?"

"Şimdi."

"Şaka mı yapıyorsun? Daha güneş bile doğmadı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Opera binasının önünde..."

"Bu çok saçma..."

Mia, "Başka seçeneğin yok," deyip telefonu George'un yüzüne kapattı.

George ellerini saçlarının arasından geçirerek ne yapacağını düşündü.

"Kimmiş?" diye seslendi Aila.

George yatak odasının kapısından kafasını uzattı. "Şirketimiz bünyesinde çalışan bir opera sanatçısı. Çok zor bir kadın, idare etmesi güç bir karakter... Hemen çıkıp onunla buluşmam gerekiyor."

Aila usulca başını salladı. "Sonuçta bu iş... Sanırım işinin gereğini yapmalısın."

George'un içinden ağlamak geldi. Biricik karısı ona o kadar güveniyordu ki söylediği her şeyin doğru olduğuna inanıyordu.

"Evet, haklısın. Haydi sen uyumaya devam et. Kahvaltıya dönmüş olurum."

Dışarıda şafak yeni söküyor, sokak lambaları hâlâ yanıyordu. Cadde boyunca ilerleyen tramvayların ve teslimat kamyonlarının sesini duyabiliyordu. Sokaklar henüz boştu ama tıklım tıklım insan dolmasına pek bir şey kalmamıştı. Yakalarını kaldırdığı siyah kabanı onu serin sonbahar havasından koruyordu. Fakat elleri buz gibiydi. Opera binasına doğru yürüdü. Mia binanın yakınındaki bir bankta oturuyordu. Bedenine aşırı bol bir pardösü giymiş, uzun siyah saçlarını da açık bırakmıştı.

George yavaşça yanma yaklaştı. Ne Mia gülümsedi ne de George.

"Durup dururken bu nereden çıktı?" diye sordu Mia'ya.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Otur."

"Çok kalamam."

"Kalmanı istemedim, sadece otur dedim."

George oturdu. Mia yüzünü ona dönüp, "Bir bebek bekliyorum," dedi ve saniyesinde, "Senin bebeğini," diye ekledi.

George önce Mia'nın hiç bilmediği bir dilde konuştuğunu sandı. Söylediklerini duyuyor ama anlam veremiyordu.

"Ağzın bir karış açık kaldı bakıyorum," dedi Mia. George o sırada Mia'nın çok kızgın olduğunu fark etti. Onun yerinde başka bir kadın olsa böyle bir haber verirken korkar ya da üzülürdü. Ancak Mia ona çok öfkeliydi. "Bu bebeği istemiyorum. Hamile olduğumu daha erken fark etmiş olsaydım çoktan icabına bakardım. Fakat artık beş aylık oldu. Ufak bir hesaplama yapınca tarih de tutuyor, bu kesinlikle senin bebeğin."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum Mia," dedi George. Aila'yla yıllarca çocuk sahibi olmak için uğraşmışlardı. Karısı defalarca hamile kalmış ve hepsi de düşükle sonuçlanmıştı. Öte yandan Mia sadece birkaç haftalık tedbirsizliğin sonucunda hamile kalmıştı.

"Bir şey söylemen gerekmiyor. Teselli sarılmaları ya da bir fincan çay eşliğinde verilecek öğütleri istemiyorum. Tek istediğim karnımdaki kahrolası şeyden kurtulmak."

"Kurtulmak?"

"Gebeliği sonlandırma şansımız kalmadığına göre başka birine evlatlık vermek zorundayız."

George sabahın ilk ışıklarında çok zor bir seçim yapmak zorunda olduğunu fark etti. Kim bilir, belki de hayatının kararını verecekti? Hızlı düşünmeye çalıştı. Acaba Aila'ya her şeyi itiraf edip ömrü boyunca hayalini kurduğu bebeği karısının kucağına mı vermeliydi? Aila'nın ne kadar iyi kalpli ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

affedici bir insan olduğunu, bebek sahibi olmayı ne kadar istediğini biliyordu. Ancak ya bu plan istediği sonucu vermezse? Ya Aila ihanetini ve gayrimeşru çocuğunu kabul etmezse, daha da kötüsü ya ondan boşanmaya kalkarsa? Yok, böyle büyük bir risk alamazdı. Geriye tek seçenek kalıyordu; yasak ilişkisini gizlemeye devam etmek ve çocuğunu yabancı insanlara evlatlık vermek. Acaba bu en doğrusu muydu?

Çocuğu... George'un çocuğu. Bunu düşününce bile duygulanıyordu.

"Tamam," dedi Mia'ya. "Ben her şeyi ayarlarım."

O sabahtan sonra ofisteki her günü Mia'yla ve karnında büyüyen çocukla ilgilenmekle geçti. Mia'ya fazla zaman ayırmasını TRG'deki işinin bir parçası olarak nitelendiriyordu. Sonuçta Mia da sözleşmeli sanatçılarından biriydi. Bütün gün Mia'yla uğraştıktan sonra sadakatsizliğinin utancını iş yerinde bırakıp evine dönüyor, Aila'nın yanında hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Sanki uçurumun kıyısından düşme tehlikesi yaşayan o değil de bir başkasıydı.

Mia hamileliğinin kesin surette gizli kalmasını istiyordu. George onu hayranlarından saklamak adına bir iş arkadaşından yardım istedi. Mia'nın İspanya'da gözlerden uzak bir villada kalmasını sağladı. Estrella adındaki genç kâhya da hem Mia'ya arkadaşlık edecek hem de ev işlerini halledecekti. George gizliliğe çok önem verdiği için konuyu çok az kişiyle paylaştı. Estrella dışında konudan haberdar olan bir diğer kişi Londralı bir avukattı. İngiliz avukat seçmesinin iki nedeni vardı. Birincisi Viyana'daki çocuk kurumlarıyla etkin iletişime geçecek kadar iyi Almanca biliyordu. İkincisi de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çocuğunu evlat edinecek aile konusunda söz ve seçme hakkı olsun istiyordu. Mia bebeğin kime verileceğinin umurunda olmadığını söyleyip duruyordu, öte yandan George onunla aynı fikirde değildi. Bir kere evlat edinecek aile müzikle ilgilenen insanlar olmalıydı. Çocuğu müzik dolu bir ortamda büyüsün istiyordu. Avukat kısa süre sonra karısıyla West Berkshire'da yaşayan Alman bir müzik öğretmeni buldu. Formlar imzalandı. Londra, Viyana ve Montoya arasında postalar gidip geldi. Bütün işlemler tamamlandı. Artık iş Estrella'dan gelecek telefona kalmıştı. Doğumdan sonra evli çifte çocuklarının dünyaya geldiği müjdelenecekti. Yine de George çok endişeliydi. Bir aksilik olması, işlerin planlandığı gibi gitmemesi ihtimali onu korkutuyordu.

Korktuğu başına geldi ve işler karmaşık bir hâl aldı.

İlk aksilik bir kasım sabahında Karl'ın odasının kapısını tıklatmasıyla başladı. Karl dudaklarında acı bir tebessümle konunun Mia'yla ilgili olduğunu belirtti. Mia'nın 'hastalığı' sebebiyle kayıtlar ileri bir tarihe ertelenmişti. Hâl böyle olunca şirkettekiler Mia'nın önümüzdeki yıl sözleşmenin gerekliliklerini yerine getireceğine inanmıyorlardı. Maalesef konu ticari itimatsızlıktan ibaret değildi, Karl'ı endişelendiren başka şeyler de vardı.

"Geçen gün DG'de birlikte çalıştığı yöneticiye rastladım," dedi Karl. "Gözde sanatçısını bize kaptırmalarıyla ilgili bir şaka yaptım. Biliyor musun, adam sadece güldü. Kaptırmayı bırak ondan kurtulmak için bahane arıyorlarmış. Onun delinin teki olduğunu düşünüyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

George omuz silkti. "Çalışması zor biri olduğunu zaten biliyoruz."

"Hayır George, konu zor bir karakteri olması falan değil. Kadın bildiğin deliymiş. Lafın gelişi değil, tıbben aklından zoru varmış. Onlarla çalıştığı sürecin son iki yılında üç kez psikolojik rahatsızlık geçirmiş. Belki şu an bize bile yalan söylüyordur? Sahi, hasta deyip duruyoruz, ama ne tür bir rahatsızlığı olduğu konusunda bilgimiz var mı? Ayrıca şu an nerede? Ne yapıyor?" Karl başını salladı. "Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Bu denli riskli bir sanatçıyı şirkete getirmekle hata yaptım."

George Karl'ı endişelerinin boş olduğu konusunda ikna etti. Fakat bu kez endişelenme, hatta korkma sırası George'a gelmişti. Mia'nın sözlerine, davranışlarına ve yaptıklarına farklı bir açıdan bakmaya başladı. Saçma sapan konuştuğu anları, bitkin göründüğü günleri gözünün önüne getirdi. En başından beri Mia'yı tuhaf, ne yapacağı kestirilemeyen biri olarak görmüştü. Fakat ya olay aykırılıktan ibaret değilse? Ya Mia'nın akli dengesinde bir sorun varsa? Ya son anda George'un titizlikle yaptığı planları bozacak bir hamle yapar ya da olmayacak bir şey söylerse? Mia söz konusu olduğunda ihtimaller aralığı genişliyor ve bu George'u giderek daha da rahatsız ediyordu.

Karlı bir ocak günü Estrella'dan bir telefon geldi.

"O gitti!"

"Ne demek gitti?" Birden Mia'nın seviştikleri ilk gün sorduğu garip soruyu hatırladı. *George, her şeyden kaçmayı düşündüğün hiç oldu mu?*

"Gitti demek artık burada yok demek... Zaten dün geceki tavırları bir garipti; kendi kendine konuşuyor, ne bileyim saçma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sapan şeyler söylüyordu. Bu sabah kalktığımda bir not bırakıp gittiğini fark ettim. Çocuğunun İspanyol olmasını istemediğini yazmış. Genetik ve kültürel mirasına yakın bir yerde Yunan bir çocuğu olsun istiyormuş. Neyse lafı çok uzatmayayım. Hemen çıkıp tren istasyonuna gideceğim, belki onu yakalarım."

"Olduğun yerde kal çünkü ben nereye gittiğini biliyorum." *Petaloudos adında küçük bir adada, âdeta cennetten bir köşe...* "Hemen Atina'ya bir uçak bileti al. On dakika sonra tekrar arayıp buluşacağımız otelin adını söyleyeceğim."

George bavuluna birkaç parça giysi tıktı, Aila'ya da Atina'da acil bir iş toplantısı olduğuyla ilgili bir yalan söyledi. Aila sakin ve anlayışlıydı, her zamanki gibi kocasının ağzından çıkan her kelimenin doğru olduğuna inanıyordu. George havaalanına gidene kadar yaptığı şey için kendine kızdı. Aila'nın sonsuz güvenine layık olmamak onu kahrediyordu.

George ve Estrella Mia'yı Atina'nın hemen dışındaki ünlü liman kenti Pire'de yakaladı. Çünkü burası Petaloudos'a giden teknelerin kalktığı tek limandı. Kocaman karnını lacivert paltosunun altına saklamaya çalışan Mia, kış güneşinin altında oturuyordu. Mia'nın savunmasız ve üzgün olduğunu fark eden George usulca yanma yaklaştı.

"Mia?"

Mia dönüp baktı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Geldin demek."

"Ne yapıyorsun?"

"Küçük adama, daha doğrusu evime gidiyorum. Bugün adaya tekne kalkmıyormuş, ben de özel bir yat ayarladım. Bir saate kadar denize açılacağız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George Petaloudos Adası'nın henüz evi olmadığını belirtmedi. Mia'nın gözleri yine yorgun bakıyordu. "Bence bizimle gelmelisin. Seni Atina'ya götürelim. Orada güzel bir hastaneye gideriz. Uzman doktorların gözetiminde olman daha iyi olur."

"Hayır, ben adaya gideceğim. Orası sessiz ve huzurlu bir yer. Şehir gürültüsünden de içimde kıpırdayan kollar ve bacaklardan da çok sıkıldım."

Estrella Mia'nın yanına oturup kolunu omzuna attı. "Biz sadece senin için en iyisini istiyoruz."

Mia dudak büktü. "Senin beni umursadığın falan yok."

"Ama ben seni umursuyorum Mia," dedi George. İşin garibi bunu bütün samimiyetiyle söylemişti. Onu böyle bir başına, savunmasız bir çocuk gibi görmek içine dokunmuş, aylardır hissetmediği duygular yeniden uyanmıştı. Aila'yı seviyordu ve onu terk etmek gibi bir niyeti kesinlikle yoktu. Öte yandan Mia'yla aralarında garip bir bağ olduğunu da biliyordu. Onlar aynı karanlığın iki parçası gibiydiler, diğer insanların anlayamayacağı ortak bir enerjileri vardı.

"Tamam, madem beni önemsiyorsun o hâlde adaya gitmeme izin verirsin." Mia elini karnının üstüne koydu. "Lütfen?"

George teslim bayrağını çekerek, "Peki," dedi. Fakat bir şartı vardı. "Biz de seninle geleceğiz. Seni evine yerleştirip bir doktor bulacağız."

Mia gülümsedi. Zafer sevincinin kanıtı olan parlak gülümsemeyi görünce George'un tüyleri ürperdi.

İki saat sonra kayalıklardaki eve vardılar. Mia eve girdikten sonra sabahın erken saatlerinden beri şiddetli kasılmaları

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olduğunu itiraf etti. Estrella böylesine önemli bir şeyi daha önce söylemediği için onu azarladı. Mia bunu saklamak için mantıklı bir nedeni olduğunu, önceden söyleseydi 'evine' gelmesine kesinlikle izin vermeyeceklerini belirtti. George durumun acil olduğunu düşünüp köyden bir doktor getirmeyi önerdi.

"Hayır!" diye bağırdı Mia. "Sen gitme! Estrella'yı gönder. Beni yalnız bırakma George, çok korkuyorum!"

Estrella omuz silkerek kabul etti. "Mümkün olduğunca çabuk dönmeye çalışırım."

George Mia'yı kanepeye uzanması için ikna etmeye çalıştı. Fakat Mia ısrarla oturmayı reddediyordu. Sancılar giderek sıklaştı, fakat Estrella hâlâ ortalarda yoktu. Mia hızlı adımlarla volta atıyor, birkaç dakikada bir elini duvara yaslayıp inliyordu. George hem korkuyor hem de kendine fazlasıyla kızıyordu. İradesizliği ve aptallığı yüzünden yaptığı bir hata birazdan kanlı canlı bir bedenle sonuçlanacaktı. Birazdan dünyaya duyguları, düşünceleri, ihtiyaçları, arzuları olan bir insan, yeni ve masum bir ruh gelecekti. Gözleriyle Mia'yı takip ediyor, ama ona yardımcı olmak adına ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

"İstediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Sadece burada kal, şey bitene kadar..."

"Tamam, bir yere gitmiyorum, yanındayım."

"Geliyorlar George, geliyorlar!"

George kafasını pencere tarafına çevirdi. "Estrella birazdan yanında doktorla burada olur."

"Hayır, George onlar değil, bebekler! Bebekler geliyor!"

"Bebekler mi?"

"İki tane, onları hissedebiliyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

George'un kanı dondu. O sırada Mia'nın karnına şiddetli bir sancı daha girdi. Mia yemek masasının etrafındaki sandalyelerden birine tutunarak nefes almaya çalışıyordu. George'un aklı hâlâ Mia'nın söylediği şeydeydi. Önce korktu, ama sonra Mia'nın kafasının pek yerinde olmadığını hatırladı, muhtemelen yanılıyordu... Ya yanılmıyorsa? İşte, o zaman her şey berbat olurdu. Bir kere evlat verme işlemlerini sadece bir çocuk için yaptırmıştı, son dakika ortaya çıkan ikinci çocuğu ne yapacaktı?

O sırada ön kapı açıldı. Estrella önden, Theo Moscopolos adındaki genç bir doktorsa arkasından koşarak girdi. İşte, o andan itibaren her şey hızla gelişti. Estrella'yla doktor Mia'yı yatak odalarından birine götürdü. Mia George'un da gelmesi için bağırıyordu, ancak George donup kalmıştı. Kanepenin ucuna oturup ellerini başının arasına aldı. Estrella bir içeri bir dışarı mekik dokuyordu. Havlular, battaniyeler, sıcak su... Göz açıp kapayıncaya kadar bir saat geçti. İşkence gibi bekleyiş hiç bitmeyecek sanıyordu ki birden Mia'nın bağırışları kesildi. Küçük bir öksürük ve ağlama sesi... George ayağa fırladı. Sonra Mia tekrar bağırmaya başladı. Doktor Moscopolos yüksek sesle odaklanmasını ve itmesini söylüyordu. Estrella kucağında battaniyeye sarılı minik bir bebekle dışarı çıktı.

Estrella fal taşı gibi açılmış gözleriyle müjdeyi verdi. "Bir tane daha var, ikizler..."

Kısa süreli bir sessizliğin hemen ardından mutlu aile taklidi yapıldı.

Doktor Moscopolos Mia'nın göğüslerini bağladıktan sonra oturma odasına döndü. Bebeklerin sağlıklı olduğunu ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

seyahat engelleri olmadığını belirten doğum belgelerini imzaladı. Estrella Mia'nın evindeki tam takır dolaplar için yiyecek almaya köye indi. George Mia'nın yatağının kenarına oturdu. Şifonyerin iki çekmecesi çıkarılıp içleri battaniyeyle kaplanmıştı. Minik kızlar onların içinde uyuyordu. Mia hayalet görmüş gibi bakıyordu. Korkunç bir kâbustan uyandığına inanamıyormuş gibi bir hâli vardı.

George, "Adada ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

Mia omuz silkti. "Kendimi daha iyi hissedene kadar... Albüm için endişeleniyor musun?"

"Biraz, ama daha çok senin için endişeleniyorum. Bol bol dinlenmeye özen göster, olur mu?"

Mia bebeklere baktı, alt dudağı titriyordu. "Keşke biri bende kalabilse..."

George'un nabzı hızlandı. "Olmaz Mia."

"Ama neden?"

Çünkü ben evli bir adamım ve bu bebekler sadakatsizliğimin kanıtı... "Bu kariyerinin sonu olur. Hem şarkı söyleyip hem bebeğe nasıl bakacaksın? Daha da önemlisi ya bu duyulursa... Skandalı düşünsene; ünlü sanatçı evlilik dışı bir çocuk dünyaya getirdi..."

"Benim yanımda olursun, değil mi George?"

George buz gibi bir sesle cevap verdi. "Ben evliyim Mia!"

"Ama o nereye gidecek?"

"Ana karaya çıkar çıkmaz Londra'daki avukatıma telefon edeceğim. Evlat edinecek aileyle görüşür, muhtemelen onu da alacaklardır. Kimse ikiz kız kardeşleri ayırmak istemez. Sorun çıkmayacağından eminim."

Mia ağlamaya başladı. "Çok yalnızım," dedi.

Tam o esnada Estrella kapıdan kafasını uzattı. "Señor Fellowes, gitme vakti geldi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bebeklerden birini George, diğerini de Estrella kucağına aldı. George daha önce hiç bebek tutmamıştı. Minik bacaklarının bu kadar güçlü olduğunu ve durmadan kıpırdadıklarını bilmiyordu. Mia hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, fakat George'un kalbi taş kesmişti. Çocukların ortadan kaybolması dışında bir şey düşünemiyordu.

George evlat edinecek aile konusunda da yanılmıştı. Estrella'yla Montoya'ya döndükleri sabah avukat telaşla aradı.

"Adam ikisini birden istemiyor," dedi.

"Ama neden?"

"İki bebeğe bakacak gücü yokmuş. Kadın çok üzgün ve sinirli... İkizleri kesinlikle ayırmamaktan yana, ama adam inatçı pisliğin teki."

İnatçı pislik... George o an avukata anlaşmayı iptal etmesini, çocuklarından hiçbirini maddi sorunlarını bahane eden inatçı bir pisliğe vermeyeceğini söylemek istedi. Ama sonra düşündüğü şey için kendine kızıp kaşlarını çattı. Kızlara 'çocuklarım' demek de nereden çıkmıştı? Hayır, onlar çocuğu falan değildi. Onlar sadece birkaç haftalık iradesizliğin talihsiz bir sonucuydu. Böyle yumuşak kalpli olmaya devam ederse aptallıklarına bir yenisini daha ekleyecek ve hayatının kalanını mahvedecekti. Kendini ciddi olmaya zorladı. Soğuk bir ses tonuyla avukata yeni bir çift bulmasını söyledi. Hatta biraz olsun vicdana gelip yeni çiftin tercihen Yunan olmasını istedi. Bu sayede Mia'nın genetik ve kültürel mirasına uygun bir ortamda çocuk yetiştirme dileği gerçekleşmiş olurdu. Avukatla görüştükten sonra bebekleri Estrella'ya bırakıp gitti. Yeni aileleri onları almaya gelene dek onlara Estrella bakacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aila'yı Viyana'da bırakıp gitmesinin üstünden sadece birkaç gün geçmişti ama George'a aylar geçmiş gibi geliyordu. Taksinin parasını ödeyip apartmana girdi. Dairesine yaklaşınca mis gibi yemek kokuları ve müzik sesi duydu. Aila gittiği her yeri sıcak bir yuvaya dönüştürmeyi başarıyordu. George kapıyı açıp içeri girdi. Aila koltukta kitap okuyordu. George'u görünce gözleri parladı. Heyecanla, "Eve dönmene çok sevindim," dedi.

George'un suçluluk duygusu her türlü heyecanı bastıracak güçteydi. Karısını kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. Aila'nın kokusunu, naif bedenini hissetmek çok güzeldi. Bu güzelliği yaşadıkça onu aldattığı, ona yalanlar söylediği için kendine daha çok kızıyordu. Ama artık her şey bitmişti. Hatasını da sonrasında yaşananları da arkasında bırakabilirdi. George karısına daha sıkı sarıldı. Günahlarından Aila'nın masumiyetinde ve sonsuz güveninde arınmaya çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kırkıncı Bölüm

1997

"Evine hoş geldin!"

Angela korkuyla sıçradı. Tam kapıyı açtığı sırada karşısında Leila'yı, birkaç aile dostunu ve otel çalışanlarını gördü. Duvarda kocaman bir 'Evine Hoş Geldin' yazısı asılıydı, yemek masasının üstünde de kâseler dolusu cips ve şekerleme duruyordu.

Leila yanına geldi. "Sürpriz parti tatlım, lütfen mutlu görünmeye çalış."

Angela yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Şey... Hepinize çok teşekkür ederim!" Hem çok duygulanmıştı hem de utançtan yerin dibine girmek istiyordu. İki haftadır özel bir hastanede yatıyor, reçeteli ilaç bağımlılığından kurtulma savaşı veriyordu. Kim böyle biri için eve hoş geldin partisi düzenlerdi ki? Ama cevabı bal gibi biliyordu; Leila tabii ki... Her gün hastanede onu ziyaret eden ve her seferinde aynı şeyi söyleyen güzel insan: "Bunda utanılacak bir şey yok Angela."

Belki de haklıydı, fakat Angela düştüğü durumdan çok rahatsızdı.

Sonra Bo yanına geldi. Angela oğluna sıkıca sarıldı. "Parti verdik diye kızmadın, değil mi anne?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır canım," diye yalan söyledi. "Haydi biri bana şampanya koysun."

Aslında kutlama yapmak için bir nedeni yoktu. Terk edilme, yalnız kalma kâbusu sona ermiş olabilirdi. Fakat asıl kâbusu hâlâ devam ediyordu; hatıraların önlenemez dirilişi... Hastanede alanında uzman iki psikiyatrla seanslar yapmıştı. Ama hâlâ aynı fikirdeydi. Bütün dünyayı karşısına almak pahasına geçmişiyle ilgili en ufak bir şey hatırlamayı reddediyordu.

Taburcu olmasına iki gün kala radyoda sabah haberlerini dinliyordu. Birden çok garip bir haber duyup aşırı etkilendi. Sidney Limanı'nda bir erkek cesedi bulunmuştu. Kimlik tespitine göre adam bir zamanların ünlü müzik prodüktörü George Fellowes'du. Nedenini bilmiyordu, ama bu ismi duyunca elektrik çarpmış gibi hissetti. Acaba o adam onun için önemli biri miydi? Yoksa önceki hayatında duyduğu sıradan bir isim miydi? O an hatıraların hâlâ aynı yerde olduğunu ve sinsice ortaya çıkmayı beklediğini anladı. Üstelik artık gölgeler de kalkmıştı... Hatırlamak için tek yapması gereken biraz odaklanmaktı. Ama bir türlü yapamıyordu. Yara bandını kaldırmaktan korkan küçük bir çocuk gibi bunu hep erteliyordu.

Parti saat ikiye doğru sona erdi. Bo komşunun ergenlik çağındaki çocuklarıyla bilgisayar oyunu oynamak için yan eve geçti. Leila da Angela'nın iyi hissettiğinden emin olduktan sonra Toyota marka küçük arabasına binip dağlık alandaki evine ve hayatına doğru yola çıktı. Kendini yorgun hisseden Angela biraz uzanıp dinlenmeye karar verdi.

Odasına girince yatağının üstünde bir paket gördü. Pakete iliştirilmiş küçük notu oteldeki asistanı yazmıştı; *Bu çarşamba günü sana geldi*. Angela dikkatle pakete baktı. Adını ve otelin adresini okudu. Bir de *Kişiye Özel ve Gizlidir* diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yazıyordu. Merakla kaşlarını çatıp paketi elinde evirip çevirdi. Sidney'deki bir adresten, Dieter Newman isimli biri tarafından gönderilmişti.

Bu isim neden tanıdık geliyordu?

Birden hatırladı. Bu kim olduğunu bildiğini söyleyen, Alman aksanlı adamdı...

Aniden ateşe değmişçesine paketi elinden bıraktı. Odanın içinde birkaç tur attıktan sonra bahçeye çıktı.

Yürüdükçe yoruluyor, yoruldukça ürküyordu? Çaresizdi... O hatıraları uzak tutmak için bu gece ne yapacaktı? Sakinleştirici alamazdı, Bo'yu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi bahçenin içinde dört döndü. Çıkmaz sokakta olduğunu kabul etme vakti gelmişti. Bu durumdan kurtulmanın sadece iki yolu vardı; paketi açmak ya da ölüm...

Henüz ölmek istemiyordu.

Kararlı adımlarla eve girip paketi yerden aldı. Ambalajı yırtınca üstünde kısa bir not olan dosyayı gördü.

Sevgili Angela,

Seninle iletişim kurma yöntemimi hoş karşılamayacağını biliyorum. Ancak senin için neyin iyi olduğuna karar vermek bana düşmezdi. Bilmen gereken her şey bu dosyanın içinde. Okuyup okumamak sana kalmış...

İyi dileklerimle,
Dieter Newman

Şu ana kadar haklı çıkmıştı. Dosyayı açmadan önce birkaç kez derin derin nefes aldı. Dosyanın içinden önce Ellie adında birine hitaben yazılmış uzun bir mektup çıktı. Mektubu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

okumadan kenara koydu. Ardından dosyadaki belgelere göz atmaya başladı. Dört tane doğum belgesi vardı, ikisinin üstüne el yazısıyla 'düzeltildi' notu düşülmüştü. Doğum belgelerindeki isimleri okuyup anlamlandırmaya çalıştı. Bir tanesi Ellie Frankel'di; bu az önceki mektubun muhatabı olan kişiydi. Doğum günü 21 Ocak 1955'ti, yani kendisininkiyle aynıydı. Ellie'nin anne ve baba adı Kasper Frankel ve Maria Frankel nee Drummond'du. Bir sonraki düzeltilmiş doğum belgesinde kendi adını, daha doğrusu adının biraz farklı bir versiyonunu gördü: Angela Annette Kyrikos... Nicholas Kyrikos ve Margaret Kyrikos nee Smith'in kızları... Margaret Smith...

Bu annesiydi... Birden gözlerinin önüne bir kadın sıması geldi. *Seni küçük fahişe, Tanrı'nın cehenneminde alev alev yanacaksın...*

Angela'nın nefesi kesildi. Geçmişiyle arasındaki yarı şeffaf kâğıt yırtılmaya başlamıştı. Silüetler yakınlaştıkça netlik kazanıyordu. Artık bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Bu noktaya kadar gelmişken oluruna bırakmaya karar verdi.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Fakat durmayacak, bakmaya devam edecekti. Bir sonraki doğum belgesine, üstünde 'orijinal' yazana geçti. Çocuğun adı kısmı boştu ama doğum tarihi aynıydı. Fakat bu sefer ebeveyn hanesinde farklı isimler yazıyordu; Euphemia Angelis ve George Fellowes...

Şok üstüne şok yaşıyordu. İlk şoku doğum belgesinde Mia'nın adını görünce yaşamıştı. Demek onunla aynı gün doğan bir kızı vardı... Diğeri de daha iki gün önce radyoda duyduğu ve çok etkilendiği isimle tekrar karşılaşmak oldu: George Fellowes... Bu isim garip bir şekilde kilitli kapıları açıyordu. Birden zihninde bir yüz belirdi; siyah gözlü, siyah saçlı, yakışıklı bir adam... Bu kişi... Acaba babası mıydı? Yoksa önceden tanıdığı bir yakını mıydı?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kafası allak bullak olmuştu. Belgelerden bir anlam çıkaramayınca daha fazla bakmamaya karar verdi. Dosyayı kenara koyup mektubu eline aldı. Baştan sona okudu.

Ve olabilecek en kötü şey oldu; acı verici, korkunç, dayanması güç bir deneyimdi. Mektubu okumasının üstünden uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen Angela, hâlâ yatağında yatıyor ve gölgelerin arasından çıkıp gelen hatıralarını sırayla karşılıyordu. Kurban, kaçak, çıplak model, güvensiz, fahişe, kendinden nefret eden, ilaç bağımlısı... İşin garibi bunların hiçbiri, hatta bir zamanlar meşhur bir pop yıldızı olduğunu öğrenmek bile onu şaşırtmamıştı. Sanki bunları aslında hep biliyordu; hücrelerinde, bilincinde, kanında bu bilgiler hep vardı. Yani bu yeni bir benliğin keşfinden ziyade eski benliğe dönüştü. Utançtan midesi bulanıyordu. Bir zamanlar bedenini bu kadar iğrenç bir şekilde kullandığını düşündükçe kendinden tiksiniyordu. Ancak bir konuda yanılmıştı. Bunca zamandır geçmişi hatırladığında iki farklı karaktere bölüneceğini sanıp hep korkmuştu. Şimdi tam tersini yaşıyordu; eksik bir organı yerine gelmiş ya da bir kusuru düzelmiş gibi hissediyordu. Leila söylediklerinde haklı çıkmıştı, geçmişiyle buluşmak onu bütünlemişti. Ancak bu tam hâlinden ne kadar memnun olduğu tartışılırdı.

Onca hatıra içinde en kötüsü Benedict'le ilgili olanlardı; kaçırıldığı gecenin detaylarını hatırlamak için bir sürü engeli yıkması gerekmişti. Ama sonunda zoru, belki de imkânsızı başarmıştı. Artık bütün anılarını hatırlıyor ve aralarındaki bağı biliyordu. En korkuncu da belleğinin en uzak köşesinde saklıydı. Yani onu hatırladıktan sonra geçmişiyle ilgili

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğer bilgiler çorap söküğü gibi gelmişti. Benedict'li geceye dair yarım yamalak hatırladığı görüntüler yüzünden gördüğü kâbusların sayısını hatırlamıyordu. Daha beteri, beyninde çınlayan cümlelerden dolayı çektiği vicdan azabının da uykusuz geçen gecelerinin de haddi hesabı yoktu: *Onu sen öldürdün! Sen babamı öldürdün!* Neyse ki artık hatırlıyor ve bunların doğru olmadığını biliyordu. Bu içini o kadar rahatlatmıştı ki...

Bu hatırlama sürecinin en hüzünlü yanı az sayıdaki sıcak ve mutlu anlardı. Görünen o ki pek fazla arkadaşı ya da ahbabı yoktu. Sahnede performans sergileme kısmı hâlâ bulanıktı gerçi, fakat şarkı söylerkenki heyecanını anımsayabiliyordu. Bir de George vardı. Onun ilgisi, dostluğu, şefkati... George'un ölmüş olması çok üzücüydü. Onu tekrar göremeyecek, babacan öğütlerini bir daha duyamayacak olması kalbini parçalıyordu.

Söylediği şeyin ne kadar komik olduğunu fark edince içinden gülmek geldi. *Babacan öğütler...* O zaten öz babasıydı. Mektup her şeyi açıklıyordu. Avukatı iki küçük kızla ilgili George'u düzenli olarak bilgilendirmişti. Evlat edinen aile Ellie'yi de alıp Almanya'ya yerleşince George Ellie'nin izini kaybetmişti. Fakat Angela'dan ve hayatından hep haberdardı. İyi bir müzik kariyeri yapsın diye haftalarca Angela'nın güvenini kazanmaya çalışmıştı.

Öz babasının yanı sıra öz annesinin de kim olduğunu öğrenme şansına erişmişti: Mia... Tam adıyla Euphemia Angelis; kayalıklardaki evi ona kiralayan ama çeklerin bir tanesini bile nakde çevirmeyen Mia... George mektubunda gereken bütün açıklamaları yapmış, her şeyin arkasında yatan makul nedenlere değinmişti. Şimdi bazı şeyleri çok iyi anlıyordu. Öte yandan uzun zaman önce tattığı duyguları

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tekrar yaşıyordu: Mia'nın hazin ölümüne yeniden üzülüyor, gerçeği bilip de söylemediği için Silas'a yeniden kızıyordu. Aslında bir açıdan da çok mutluydu; Mia'yı, yani öz annesini tanıma, onunla azıcık da olsa zaman geçirme imkânı olmuştu. Her şeye rağmen bu azımsanamayacak kadar büyük bir şanstı.

Bir kız kardeşi olması kısmına gelirsek... Böyle bir şeyi önceden öğrenmiş olsaydı çok şaşırabilirdi ama şimdi... Öğrendiği onca şeyden sonra hayret etme ya da yadırgama yetisi felç olmuştu sanki. George'un yazdıklarına göre o kaçtıktan sonra ikiz kardeşi onun yerine geçmişti. Bu yüzden onu gören herkes Penny Bright adlı şarkıcıya çok benzediğini söyleyip duruyordu. Hatıralarının, hatta hayatının önemli bir kısmının ışığa kavuşması, Mia'yla ilgili öğrendikleri, onu öyle derinden etkilemişti ki kalbinde Ellie Frankel isimli ikiziyle ilgili bir şey hissedecek yeri kalmamıştı. Şimdilik nötrdü, ama zamanla onunla ilgili duygularını da tartacaktı.

O sırada çarpan kapının sesini ve Bo'nun, "Anne?" diye seslendiğini duydu. Kaç kere uyardığı hâlde sineklik kapıyı yavaşça kapatmayı bir türlü öğrenememişti. "Neredesin?"

Angela, "Burada," diye seslendi. O esnada havanın kardığını fark edip lambayı yaktı. Bo yavaşça odaya girdi.

"Anne? Sen iyi misin? Ağlıyor muydun?"

Bo'nun bir bakışı Angela'da büyük bir farkındalık yaratmaya kadirdi. Geçmişte ne yapmış olursa olsun, hayat onu bu noktaya getirmişti. Artık bambaşka bir hayatı vardı. Artık bu hayatta en sevdiği kişi, oğlu Bo vardı. Artık yaptığı ya da bir zamanlar olduğu kişiye dair içinde en ufak bir pişmanlık yoktu. Sonunda Bo gibi bir oğlu olacaksa, aynı şeyleri sil baştan yaşamaya razıydı. Bo, Tanrı'nın ona verdiği en büyük armağandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ağlıyordum tatlım... Ama inan bana şu andan itibaren çok daha iyi olacağım..."

O gece Angela, Bo televizyon seyrederken Jerry'yi arayıp olan biten her şeyi anlattı. Jerry sabırla dinledi, ara ara da Angela'yı yüreklendirecek türde şeyler söyledi. Bunları Jerry'den duymak Angela için çok önemliydi.

Angela dakikalardır akan gözyaşlarını kontrol altına aldıktan sonra, "Bir şey daha var," dedi.

"Nedir?"

"Beni kaçıran adam hakkında bilgiye ihtiyacım var. Sonuçta hafızamı onun duruşmasından önce kaybettim. Hâlâ hapiste mi bilmiyorum, benim için öğrenebilir misin?"

"Elimden geleni yaparım. Şirketimizin işlerine bakan birkaç avukat var, onlardan birine sorabilirim. Adı neydi?"

"Benedict Marten." Bu ismi sesli söylemek bile içini ürpertiyordu. Hata olmaması için Jerry'ye harfleri tek tek kodladı.

"Tamam, yazdım..." Kısa süreli bir sessizlik oldu. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim."

"Sahiden mi?"

"Sen resmen ateşin içinde yürüdün. Bu çok ama çok cesurca bir hareket..."

Angela gülümsedi. Kendini aniden çok hassas ve yalnız hissetti. "Seni çok özlüyorum Jerry!"

"Ben de seni tatlım."

Telefon konuşmasından sonra sıcak bir duş alıp bir fincan sıcak çikolata içti. Akan jeneriğe bakılırsa Bo'nun filmi bitmişti. Angela mutfak masasına oturup uzun uzun anılarını düşündü. Parçaları birleştirince eski Angela'yla yeni

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela'nın o kadar da farklı olmadığını keşfetti. Bo iyi geceler öpücüğü vermek için yanma geliyordu ki telefon çaldı. Telefona oğlu cevap verdi.

Ahizeyi annesine uzatarak, "Babam arıyor," dedi.

Angela kaşlarını çattı. Neden bu kadar çabuk arıyordu ki? "Alo?"

"Angela. Marten denen adamı buldum."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Yenilediğimiz kütüphanenin veri tabanına erişim iznimiz var. Seninle konuştuktan sonra oradan bir şey çıkabileceğini düşündüm. Adam ocak ayında şartlı tahliye olmuş. Kısa süre sonra dolandırıcılık işine bulaşmış. Sonra da kaçak yollardan ülkeyi terk etmiş."

Angela'nın kanı dondu. *Beni bulmaya geliyor...*

"Angela? Orada mısın?"

"Sence de..."

"Ne? Ah, hayır Angela, tabii ki hayır. Şu an dünyanın herhangi bir yerinde olabilir. Peru, Bali... Kim bilir, belki de başka bir ülke..."

"Babasını öldürdüğümü düşünüyor."

"Bunun üstünden yirmi yıldan fazla zaman geçti." Jerry'nin sesi de kaygılıydı. "Bak Angela, muhtemelen sadece paranoya yapıyorsun. Bunun sana hiçbir faydası olmaz. Kendi iyiliğin için lütfen böyle düşünme..."

"Peki ya... Ya ben paranoyak değilsem?

"Bebeğim bu kadar endişeleniyorsan Bo'yla birlikte birkaç gece annemin evinde kalın."

Angela bu öneriyi değerlendirdi. Asistanı haftanın kalanında otelde olacaktı. Hazır hatırlamaya başlamışken küçük bir tatil iyi olabilirdi. "Tamam, sanırım öyle yapacağım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Telefonu kapatırken Bo'nun kendisine meraklı gözlerle baktığını gördü. "Anne?"

"Bavulunu topla tatlım. Birkaç günlüğüne büyükannenle büyükbabanın yanına gidiyoruz."

Angela Leila'nın mutfak masasına oturmuş sıcak çikolatasını yudumluyor ve korkmamaya çalışıyordu. Bo büyükbabasıyla oyun odasında iskambil oynuyordu. O kadar eğleniyorlardı ki Angela ve Leila rahat rahat sohbet edebiliyordu. Angela neredeyse iki saat aralıksız konuşup Leila'ya her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. Ancak anlattıklarının gerçek olduğuna kendisi de hâlâ inanamıyordu.

Angela hikâyesini, "Ondan sonra da soluğu burada aldık," diye bitirdi.

Leila kaşlarını çattı. "Ama Angela bu işte bir tuhaflık var. Benedict denen şu adam... Demek istediğim senin uzun zamandır Penny Bright olmadığından haberi yoktur. Nereden bilecek ki?"

Gerçek o sırada Angela'nın kafasına dank etti. Tabii ya... Tanrı aşkına ne aptaldı? Bunu daha önce nasıl anlamamıştı? Kafası o kadar meşguldü ki gözünün önündeki şeyi görememişti. Önce bir rahatlık, hemen ardından da büyük bir endişe hissetti. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle, "Ellie Frankel," dedi.

"Evet hayatım. Eğer adam seni bulmayı gerçekten kafaya koymuşsa ulaşacağı ilk kişi o olacak."

Angela o sırada bir kız kardeşi, daha doğrusu ikizi olmasının ne demek olduğunu idrak etti. Aynı karnı paylaştığı, aynı kanı taşıdığı, ona tıpatıp benzeyen bir kadın... İkizi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benedict'in Ellie'nin canını yakmasına izin veremezdi. Hayır, kendi günahlarının bedelini kardeşi ödememeliydi.

Angela ayağa fırlayıp mutfakta gezinmeye başladı. "Onu uyarmam lazım, değil mi?"

"Sanırım evet, ama boş yere onu korkutmak istemezsin. Yani sonuçta Benedict denen pisliğin nerede olduğundan emin değiliz."

"Benden nefret ediyor Leila, muhtemelen aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ ediyordur."

"Adam yirmi seneden fazla hapis yatmış, oraya geri dönmek istemez. Büyük ihtimalle şimdi bir sahil kenarında güneşleniyordur." Leila gülümsedi. "Onun yerinde olsan, sen de öyle yapmaz mıydın?"

Angela aniden durdu. Başparmağının tırnağını kemirerek düşündü. "Yalnız o normal bir insan değil. O çok acayip bir karakter; vahşi ve gaddar... Olabilecekler konusunda onu uyarmazsam ve Ellie'ye, yani kız kardeşime bir şey olursa kendimi asla affetmem." Sonra sevinçle parmağını şaklattı. "Tabii ya... Dieter Newman. Bahse varım Ellie'nin numarası onda vardır. Buradan aramamın sakıncası yok, değil mi?"

"Saçmalama, ara hemen."

Angela santralden numarayı öğrenip Dieter Newman'ın dairesini aradı.

Telefon üçüncü çalışta açıldı. "Alo?"

"Dieter?"

"Evet, benim..." Dieter'in sesinde bir umut belirdi. "Ellie?"

"Hayır, ben Angela. Angela Smith. Bana bir paket göndermiştin."

Küçük bir duraksama... "Ben de senden haber çıkar mı diye merak ediyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ellie nerede?"

"Yani dosyayı okudun?"

Angela, "O nerede?" diye yineledi. "Bak, sanırım... Yani hayatı tehlikede olabilir."

Dieter panik olunca Angela çabucak durumu özetledi.

"Tek bildiğim Mununja adlı bir yerde olduğu, Bywong isimli bir kasabanın yakınında... Fakat bende telefon numarası yok. Ellie adresi bulmanın zor olduğunu söylemişti. Demek istediğim, kızım onu internetten buldu. Yani o adam da bulabilir."

Dieter'in sesi o kadar gergindi ki Angela onu bu kadar korkuttuğu için kendini çok suçlu hissetti. Ardından Dieter'i sakinleştirmek için adamın nerede olduğuna dair kesin bir bilgisi olmadığını, ne olur ne olmaz diye Ellie'ye haber vermek istediğini söyledi.

"Birkaç işi başkasına devredip bu hafta oraya gitmeye çalışacağım," dedi Dieter. "Onu uzun zamandır görmedim. Bu sayede onu görmek için bir nedenim olacak."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Angela.

"Hayır, hayır. Aramana çok sevindim." Sessizlik... "Peki sen... Yani onunla görüşebileceğini düşünüyor musun?"

"Sence o beni görmek ister mi?"

"İsteyeceğinden eminim."

Telefon konuşmasından sonra Angela hâlâ çok huzursuzdu. Dieter'in oraya gitmesi günler alabilirdi. Parmaklarını mutfak masasının üstünde tıkırdatarak, "Galiba Bywong'daki polisi arasam iyi olur," dedi.

Leila, "Ne yapman gerekiyorsa yap hayatım," deyip alnına bir öpücük kondurdu. "Ben yatıyorum. Sen de çok oturma, uzun ve yorucu bir gün geçirdin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela polis merkezini aradı, fakat telesekreter cevap verdi. "Çavuş Gordon Osbourne'u aradınız..."

"Lanet olsun!" diye mırıldandı. Mesaj bırakmadan telefonu kapattı. Belki de Leila haklıydı. Güzel bir uyku çekerse kendini daha iyi hissedebilirdi. Dişlerini fırçalayıp mis gibi kokan yatağına girdi. Uzun müddet öylece yatıp evden gelen sesleri dinledi. Bo ve büyükbabasının kart oyunu bitmişti. Duştan gelen su sesleri, ayak sesleri, fırçalanan dişler, penceresinin önündeki ağaca tüneyen baykuşun ötüşü... Işıklar söndü, herkes uykunun sakin limanına sığındı. Angela'nın içinden birden gülmek geldi. Hastaneden yeni çıkmıştı ve daha ilk geceden uyku haplarının hasretini çekiyordu. Terapistinin söylediği şeyi yapmaya karar verdi; yataktan kalkıp başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Üstünde pijamalarla bir saat kadar dolandıktan sonra kendini Leila'nın kütüphanesinin önünde buldu. Raflardan birinde aradığı kitabı bulup Queensland yol haritasının olduğu sayfayı açtı. Masa lambasının ışığı altında dikkatle sayfaları inceledi.

Bywong... İşte buradaydı, haritada küçücük bir nokta olarak belirtilmişti. En yakın şehirlerle arasında yüzlerce kilometre vardı. Ancak Angela'nın şu an bulunduğu yerin tam batısında kalıyordu. Oraya ulaşmak için gece boyu yolculuk etmesi gerekebilirdi.

Tanrı aşkına, ne saçma şeyler düşünüyordu? Gecenin köründe bu yaptığı akıl işi miydi? Neden sabahı beklemiyordu ki? Belki gün doğunca kendini daha iyi hissedecekti. Ancak zihni de bedeni de bir türlü rahatlayamıyordu. Ellie Frankel onun kız kardeşiydi. Kendi kanından canından biri...

Aniden bir karar verdi. Çabucak giyindi, Bo'ya küçük bir not bırakıp arabasına atladı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kırk Birinci Bölüm

Annesinin yüzünü görmeyeli yaklaşık otuz yıl olmuştu. Ellie kendini kuş kadar hafif hissediyordu. Rüya gördüğünün farkındaydı, ancak uyanmayı hiç istemiyordu.

Anne, dedi rüyasında. Annesinin kollarına atılmak için can atıyor, ama bir türlü kımıldayamıyordu.

Sana göstermek istediğimiz bir şey var. Babası da oradaydı. Sonra rüyadaki ortam netleşti. Bir tarladaydılar... Nemli toprak kokusunu duyabiliyordu. *Mirasın...*

Ellie'nin tüyleri diken diken oldu. *Miras mı? Ama siz bana hiçbir şey bırakmadınız. Ben çok mücadele ettim. Bu noktaya gelmek benim için hiç kolay olmadı.*

Ama biz sana bunu bıraktık... Üstü dağın zirvesi gibi sivri bir toprak yığını. Siyah, yapış yapış, nemli toprak...

Bana bir toprak yığını mı bıraktınız?

Bu çok bereketli bir toprak, dedi babası. *Bu toprakta dilediğin her şeyi yetiştirebilirsin.*

Ellie aniden uyandı. Yan tarafında bir şeyin beline battığını hissetti. Telaşla doğrulup karanlık odaya baktı. Tabii ya silah... Bedenine değen silahın soğuk metaliydi. Rüyasını düşünüp

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kendi kendine gülümsedi. Ailesiyle geçirdiği güzel günleri hatırladı, başarılarının onları nasıl gururlandıracağını hayal etti. Silahı yanındaki yastığın altına koyup gözlerini tekrar kapattı. Bütün kalbiyle güzel rüyasına kaldığı yerden devam edebilmeyi diledi.

Angela yol boyunca bir kere durdu, o da sadece birkaç dakikalığına. Benzincide depoyu doldurdu, kafeden bir sandviç ve çok koyu bir kahve aldı. Ardından kulübeden Bywong polisini tekrar aradı ama hâlâ telesekretere düşüyordu. Yol, koyu gri göğün altında uzadıkça uzuyor, hiçbir yere çıkmayacakmış gibi görünüyordu. Bugüne dek cipiyle hep asfalt yollarda, geniş şeritlerde, merkezi yerlerde gezmişti. Issız yollara, her an arabanın önüne atlama ihtimali olan devekuşu ve kangurulara hiç alışık değildi. Önünde ya da arkasında başka araç yoktu. Hatta yol o kadar boştu ki ara ara yanlış şeride girdiği bile oluyordu. Yorgun ve uykusuzdu. Bu şekilde direksiyon başına geçmekle ölüme meydan okuduğunun farkındaydı. Yine de uyanık kalmaya çabalıyordu. Göz yuvaları içi kumla dolmuşçasına acıyor, başı zonkluyor, vücudundaki derman tükeniyordu. Ancak ne durup dinlenebilir ne de uyuyabilirdi. Ellie Frankel'i görene dek ona rahat yoktu. Benedict konusunda onu uyarmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Şafak söktükten bir saat kadar sonra Bywong adındaki küçük kasabaya vardı. Bir cadde dolusu ev ve bardan başka bir şey yoktu. Gözlerini ovuşturup 'Queensland Polis Merkezi' tabelasına bakındı. Barın hemen yanındaki boyalı evi ve banketin yakınındaki tabelayı görünce sevindi. Çimlerin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oraya yanaşıp arabasından indi. Evin önündeki merdivenlerden koşarak çıkıp kapıyı çaldı.

Kapı açılmadı.

Hiç ses gelmeyince tekrar denedi. O sırada kapının kilitli olmadığını fark etti. Başını çevirip etrafı kontrol etti. Caddede kimsecikler yoktu.

"Merhaba?" diye seslendi. Kapıyı usulca itti. "Kimse yok mu?"

Yabancı birinin evine izinsiz girmişti. Adamın salonundaki birbiriyle uyumsuz mobilyalara baktı. Evi dolduran derin sessizliği dinledi. "Kimse yok mu?" İçeri göz gezdirirken koridorun sonundaki odayı gördü. Pencereler kapalı olmasına rağmen sabahı selamlayan kuşların cıvıltısı duyuluyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Bunun nedeni aşırı endişe miydi? Yoksa uykusuzluk muydu? Bilmiyordu... Koridoru geçip ışığın yandığı odaya doğru yürüdü. Kafasını yavaşça kapıdan içeri uzattı.

O an gördüğü manzara üzerine tiz bir çığlık attı. Üstünde polis üniforması olan bir adam kanlar içinde yüzüstü yatıyordu.

Ellie'nin yatak odası sabahın ilk ışıklarıyla aydınlandı. Hâlâ gördüğü güzel rüyanın etkisi altındaydı ve çok mutluydu. Yatağından kalkıp bir şarkı mırıldanmaya başladı. Çaydanlığı ocağın üstüne koymaya giderken telefona gözü takıldı. Telesekreterin ışığı hâlâ yanmıyordu; demek Çavuş Osbourne çağrısına dönmemişti. Sabahın ilerleyen saatlerinde arabasına atlayıp çavuşu görmeye gitmeyi ve ona ne kadar korktuğunu söylemeyi düşündü. Çavuş yardımcı olamazsa ya da yine aynı teselli cümlelerini söylerse daha yetkili birinin yardımına başvurabilirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O sırada çakıl kaplı araç yolunda bir fren sesi duydu. Çavuşun telefonla aramak yerine yüz yüze görüşmek istediğini sandı. Hemen odasına gidip çabucak giyindi. Silahı hâlâ yataktaydı. Çavuşun onu elinde silahla gördüğünü düşündükçe çok utanıyordu. Zaten şu ana dek sadece birkaç yılana ve evin ilerisinde gördüğü bir yaban domuzuna ateş etmişti. Atışlarının hiçbirinde hedefi tutturamadığını belirtmeye bile gerek yoktu.

Kapıya doğru yürürken Çavuş Osbourne'un merdivendeki ayak seslerini işitti. Heyecanla kapıyı açtı.

Ancak gelen kişi Çavuş Osbourne değildi. Bir yabancıyla yüz yüze gelmişti. Kollarının her yeri dövmelerle kaplı, sevimsiz suratlı bir adam...

Adrenalin bütün damarlarına hücum etti. Teni buz kesmiş, duyuları felç olmuştu. İçinden yükselen bir çığlıkla kendine geldi. Arkasını dönüp kaçmaya başladı. İri cüsseli adam da peşine takıldı. Ellie ancak mutfağa kadar gidebildi. Su kaynamıştı ve çaydanlığın düdüğü çalıyordu. Adam tek bir hamlede onu yere serdi. Ellie dehşet içindeydi. Korkudan nefesi bile ciğerlerine hapsolmuştu.

Adam ağzından tükürük saçarak, "Seni yakaladım kaltak!" diye bağırdı. "Yirmi yılımı aldı, ama sonunda seni yakaladım!"

Ellie kısıtlı enerjisini çığlık atarak harcamak istemedi çünkü ne kadar bağırsa da kimse onu duyamazdı. Konsantre olup bütün gücünü bacaklarında topladı. Adamın kollarından kurtulmak için sert bir tekme attı. Ancak adam Ellie'nin üst bedenine doladığı kollarını daha da sıktı. Adamın nefesinde yoğun bir diş macunu kokusu vardı. Demek buraya onu öldürmeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmeden önce dişlerini fırçalama zahmetine girmişti. Ellie yaşadığı anın gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu. Adamın dirseğini kaburgalarında hissedince kafasındaki bütün soru işaretleri kalktı. Yaşadığı şey hissettiği acı kadar gerçekti. Adam boş olan elini pantolonunun kemerine götürdü. Ellie o an adamın kendisine tecavüz edeceğini sandı. Bacağını çevirip adamın hayalarına sert bir tekme attı. Adam acıyla böğürdü. Ellie adamın elinden kurtulup ayağa kalktı. Hızla kapıya koşmaya başladı.

Tam o sırada bir silah sesi duydu ve adamın kemerinde ne aradığını anladı. Adam hâlâ yerde kıvrandığı için düzgün nişan almadan ateş etmiş, Ellie yerine kapı kasasını vurmuştu. Ellie çılgınlar gibi evin etrafındaki çayırda koştu. Panikten nabzı kulaklarında atıyordu. Koşuyordu ama nereye gidecekti? Küçük bir kulübe vardı, ama kilometrelerce ötedeydi. Saklanacak başka bir yer bulmak zorundaydı. Fabrikanın oraya koşsa, her yer kilitliydi, bahçe kulübesi desen o da çok yakındı. Birden aklına eskiden hayvanların kaldığı ve yün kırpma işleminin yapıldığı ahşap baraka geldi. Ayak bilekleri ve dizleri acıyana kadar koştu. Kalbi göğüs kafesini kırıp dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Adam ayağa kalkmadan önce gözden kaybolması gerekiyordu.

Bir silah sesi daha... Ölümün davetiyesi olan ses, kızıl arazide yankılandıkça daha da telaşlandı. Merdivenlerin önünde patinaj yaparak durdu ve kapıyı açtı. İçerisi pis ve soğuktu. Ayrıca yoğun şekilde koyun gübresi kokuyordu. Ağır adımlarla ahşap döşemenin üstünde yürürken yerde bir kapak gördü. Kırpılan koyunların yünleri buradaki büyük bölmede biriktiriliyordu. Kapağı açıp ahşap bölmeye girdi. Sonra kapağı tekrar kapattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nefes nefeseydi... Bir süre kımıldamadan gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Yan tarafta altı tane boş fıçı duruyordu. Fıçıları teker teker kapağa doğru yuvarladı. Sonra ayağa kalkıp soluklanmaya ve düşünmeye çalıştı.

Belki de adam buraya girdiğini görmemişti. Ama belki de görmüştü ve şu an onu bulmaya geliyordu. Lanet olsun! Şimdi ne yapacaktı? Adam onu göremeyince hemen buraya bakacaktı. Zaten saklanacak kaç tane yer vardı ki? Belki de tekrar kaçmalıydı. Ancak adamın silahı varken açık arazide koşmak çok tehlikeliydi. Adamın mermilerinden birinin kafasına ya da bedeninin herhangi bir yerine isabet ettiğini düşündükçe soğuk terler döküyordu.

Birden yatağına gizlediği silahı hatırladı. Eve tekrar girebilmenin bir yolunu bulursa...

O esnada yakından gelen ayak seslerini duydu. Top gibi kıvrıldı, sesli ağlamamak için eliyle ağzını kapattı. Ölmek istemiyordu. Hayat birden gözüne çok değerli görünmeye başlamıştı.

"Angie? Orada olduğunu biliyorum. Haydi gel kızım... Gel ve hak ettiğin şeyi al!"

Acaba dışarı çıkıp adama büyük bir hata yaptığını, sandığı kişi olmadığını söylemeli miydi? Gerçeği açıklayacağım diye hayatını riske atmak ne kadar doğru olurdu? Yok, bunu yapamazdı. Çünkü ne söylerse söylesin adam muhtemelen ona inanmayacak ve bildiğini okuyacaktı. Köşeye sindi, çıtını bile çıkarmadan durdu. İçinden adam onu bulmasın diye dualar etmeye başladı.

Adam barakanın kapısını açınca tahtaların arasından sızan ışık Ellie'nin bulunduğu yeri hafifçe aydınlattı.

"Neredesin sürtük?" diye bağırdı adam. "Korkunun kokusunu alabiliyorum. Dört tane kurşunum kaldı, hepsinin üstünde de senin adın yazıyor!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellie korkudan iki büklüm olmuştu. Çığlık atmak, hıçkırıklara boğulmak, gözleri acıyıncaya kadar ağlamak ve yok olmak istiyordu. Başının üstündeki tahtalar adamın her adımında gıcırdadıkça daha çok korkuyordu. Acaba adam yerdeki kapağı fark etmiş miydi?

Aniden korktuğu başına geldi. Adam kapağı açmaya çalışıyordu. Ellie bölmenin diğer ucundaki küçük kapının oraya gitti.

"Haydi, dışarı çık Angie. Bu oyun fazla uzadı, sıkılmaya başladım haberin olsun."

Ellie parmaklarını kapının paslı sürgüsüne soktu. Olabildiğince yavaş bir şekilde sürgüyü açmaya çalıştı. Adam duymasın diye milim milim hareket ettiriyordu.

Çok az kalmıştı. Çok korkuyordu, ama artık hamle yapmanın zamanı gelmişti. Ahşap bölmeden açık havaya çıktı. Hemen kapıyı kapatarak arkasına yaslayacak bir şey aradı. İmdadına bu kez de bir varil yetişti. Varili kapının sürgüsüne dayadı. O sırada kapıyı delip geçen bir kurşun kulağına teğet geçti. Tekrar koşmaya başladı, varilin uzun süre dayanmayacağının farkındaydı. Hem dayansa ne olacaktı ki başka bir sürü çıkış vardı. Önce eve doğru koşmak istedi, fakat sonra tam sağındaki küçük dereyi fark etti. Dere yatağının etrafı ağaçlarla çevriliydi. Adam muhtemelen eve gideceğini tahmin ediyordu, derenin orada saklanacağı aklına gelmezdi.

Yönünü değiştirip var gücüyle dereye doğru koştu. Tam vardım derken iki şimşir ağacının kökleri arasındaki çamurda ayağı kaydı. Yere düşünce durup bekledi. Kalbi güm güm atıyordu. Saniyeler sonra adam barakadan çıktı. Tam da tahmin ettiği gibi eve doğru gidiyordu. Ağaç köklerine yaslanıp derin bir nefes aldı. Fakat bu rahatlığının kısa süreli olduğunu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

biliyordu. Adam evin her yerine bakıp orada olmadığını gördükten sonra yeniden peşine düşecekti. Kafası iki seçenek arasında takılı kaldı. Eve ne kadar yakın olursa yakalanma ihtimali o kadar yüksekti. Öte yandan evden ne kadar uzaklaşırsa hayatta kalma ihtimali o oranda azalacaktı. Dere dediği şey birkaç çamurlu su birikintisinden ibaretti. Suyu bile içilmezdi. En yakın komşu da altmış kilometre uzaktaydı. Akşamüstü olsa, bir ihtimal deyip oraya gitmeyi deneyebilirdi. Fakat öğle sıcağında koşarsa, değil komşuya ulaşmak, Mununja'nın dışındaki çite varamadan yere yığılırdı.

Dondu kaldı, kararsızlıktan daha berbat bir şey olamazdı. Çamura oturup ağlamaya başladı.

Angela gördüğü şeye inanamıyordu. Eliyle ağzını kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Uykusuzluk, yorgunluk, korku, tedirginlik ve vahşet sahnesi yüzünden kalp krizi geçirmesi an meselesiydi. Gözleri acıyor, ayakları sanki yere basmıyordu. Yavaşça adamın yanma eğilerek nabzını kontrol etti. Hiçbir şey hissedemedi. Adam çoktan ölmüştü.

Demek Benedict buraya ondan önce gelmişti. Polis memurunu onun öldürdüğünden adı gibi emindi. Korkuyordu ama korkunun esiri olmak niyetinde değildi. Polisin kayıtlı silahı hâlâ belindeki kılıfın içindeydi. Kılıfın çıtçıtını açıp silahı çıkardı. Metalin ağırlığını elinde hissedince kafasını toplayıp odaklanmaya çalıştı. Damarları korkudan buz kesmişti. Ellie'yi bir an önce bulmak zorundaydı. Benedict'in yolda olduğunu ve ona doğru gittiğini düşündükçe aklını kaçıracak gibi oluyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Masanın arkasındaki duvarda bölgenin soluk bir haritası asılıydı. Mununja adını haritada bulmaya çalıştı. Haritadaki noktayla bulunduğu yer arasındaki yolu inceleyip kendine bir güzergâh belirledi. Muhtemelen Benedict de o gelmeden önce aynı şeyi yapmıştı. Adrenalin hormonu tavan yapmıştı. Artık düşünmekle kaybedecek tek bir saniyesi dahi yoktu. Koşarak evden çıkıp cipine atladı. Yola çıktıktan sonra gazı kökledi.

Ellie kısılıp kaldığı kapandan kurtulmanın tek bir yolu olduğuna kanaat getirdi. Eve dönecek ve silahı alacaktı. Başka çaresi yoktu. Artık bundan başka bir şey düşünemezdi. Ölüm korkusunun şu an hiçbir faydası yoktu. Azimli ve dikkatli olmalıydı. Bugün biri ölecekse, bu kesinlikle o adam olmalıydı. Dere yatağını takip ederse araç yolundaki dördüncü kapıya çıkabilir, oradan da eve girebilirdi. Evet, bunun için bir süre açık alanda koşması gerekecekti. Ancak yabancı adamın onu evin önünde değil de arkasında arayacağını biliyordu. Kararını verdi. Ayağa kalkıp kaygan dere yatağında koşmaya başladı. Daha önce hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu.

Yükselen güneş boynuyla kollarına vuruyordu. Hava çok sıcaktı ve çok susamıştı. Nihayet derenin ilerisindeki ağaçların oraya varabildi. Buradan sonra işi biraz daha kolaydı. Ağaçların arasından ilerler, adam tarafından görülme tehlikesi yaşarsa da hemen oluğa saklanırdı. Ya da...

Ya da zikzak çizerek adamın kurşunlarından sıyrılmaya çabalardı.

Sonunda posta kutusunun olduğu kapıya ulaştı. Bu evle arasında yaklaşık bir kilometre olduğu anlamına geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Acaba adam onu aramak için evden çıkmış mıydı? Yoksa pusuya yatmış, içeri girmesini mi bekliyordu? Yaptığı planın saçma sapan olduğunu düşünüp kendine kızdı. Neden yardım istemek için diğer tarafa koşmamıştı ki? Sabah güneşinde yarım saat koştuğu hâlde kan ter içindeydi. Kısacık zamanda bu kadar su kaybettiyse kilometrelerce koşmak ölüm fermanını kendi eliyle imzalamak olurdu.

Aniden arkasında bir ses duydu. Bir araba... Kapıya doğru yaklaşıyordu. Ama bu o adamın arabası olamazdı çünkü aksi istikametten geliyordu. Evet, bu kesin Çavuş Osbourne'du! Çavuşu görme ümidiyle yola bakarken mavi renk dörtçeker bir araç görüp şaşırdı. Korkup tekrar saklandı. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir kere bu aracı tanımıyordu. Belki de adamın arkadaşlarından biri yardıma geliyordu. Nereden bilecekti ki?

Araba sığır engelinin orada yavaşladı, engeli geçtikten sonra tekrar hızlandı. Ellie derin bir nefes aldı. Arabanın içini görme şansı vardı. Gizlendiği yerden sürücü koltuğuna baktı.

Donup kaldı...

Yok, böyle bir şey olamazdı. Kesin halüsinasyon falan görüyordu. Arabadaki kadın tıpatıp ona benziyordu.

Ama bu halüsinasyon olamazdı. Ne gördüğünden emindi, birkaç saniye içinde gördüğü kişinin kim olduğunu anladı. Kız kardeşi... Evet, kesin o geliyordu. Yabancı adamın öldürmek istediği asıl kadın...

Kadın arabasını direkt adamın olduğu yere sürüyordu.

Ellie ayağa kalkıp çılgınlar gibi el salladı. Fakat araba çok hızlıydı. Sıcağa ve bitkin bedenine rağmen tekrar koşmaya başladı. Artık tehlikede olan tek kişi kendisi değildi...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Angela kızıl renk dümdüz bir arazinin ortasındaki vaha misali çiftlik evine baktı. Arabayı evin az ötesine yanaştırdı. El frenini çekti, yalnız motoru stop ettirmedi. Nedense yerinden kımıldayamıyordu. Bedenini ele geçiren adrenalin tükenmişti. Tek hissettiği korkuydu. Direksiyonu sıkıca tutan elleri buz gibiydi. Arabadan inmek, birkaç adım atıp evin kapısına gitmek o an gözüne dünyanın en zor şeyi gibi geliyordu. *Benedict orada olabilir...* Beyaz renk bir sedan evin önüne park etmişti. Yoksa bu araba Benedict'in miydi?

Arabanın radyosu hâlâ açıktı, bir çeşit folk müziği çalıyordu. Yani hayat dünyanın diğer yerlerinde akıp gidiyordu. Bir şarkı bitti, yenisi başladı ama Angela hâlâ yerinden kıpırdayamıyordu. Boş gözlerle verandaya bakarken Ellie'ye telepatik bir mesaj gönderebilmeyi diledi. Keşke böyle bir yetisi olsaydı. O zaman içeri girmesine gerek kalmazdı. Eve adım attığı an Ellie'nin çoktan öldüğünü görmeyi ya da Benedict'le burun buruna gelmeyi kesinlikle istemiyordu. Bu kadar büyük bir riski alabileceğine inanamıyordu.

Silahı eline aldı. Nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Acaba sadece nişan alıp tetiğe mi basacaktı? Yoksa ondan evvel yapması gereken başka bir şey mi vardı? Motor rölantide çalışırken silahı elinde evirip çevirdi.

O sırada kulak zarını patlatacak kadar şiddetli bir ses duydu. Aynı anda arabanın ön camı tuzla buz oldu. Önce ne olduğunu anlayamadı ama bir saniye sonra kafasının içindeki taşlar yerine oturdu. *Kahretsin biri bana ateş ediyor...* Bir yandan bağırıyor, bir yandan da panikten düşürdüğü silahı tekrar eline almaya çalışıyordu. Ne önünü görüyor ne de düşünebiliyordu. Delirmiş gibiydi. Birden silahı alakasız bir yere doğrultup tetiği çekti. Fakat silah ateş almadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonra o şiddetli silah sesinin aynısını duydu. Maalesef bu kez kurşun omzunu sıyırmıştı. Koluna doğru akan ılık kanı görünce aklı başına geldi. Acilen arabadan inmesi gerekiyordu çünkü burada çok kolay bir hedefti. Kafasını eğip kapıyı açtı. Arabanın kapısını kendine siper ederken onun sesini duydu... Boğazı düğümlendi.

"Kıpırdama sürtük, olduğun yerde kal ki seni rahatça gebertebileyim!" diye bağırıyordu. Benedict'in ayak sesleri giderek yaklaştığının ispatıydı. Gömleğinin sol kolu kandan kıpkırmızı oldu, yarası da yanıyor ve sızlıyordu. Silahı bir daha kontrol etti, nasıl çalıştığını bir an önce çözmeliydi. Tam o sırada üstüne bir gölge düştü. Kafasını kaldırıp bakınca Benedict Marten'in soğuk gözlerini gördü. Benedict ona, o da Benedict'e silah doğrulttu. Saniyenin onda biri kadar kısa bir süre içinde yan tarafa hamle yaptı ve tetiği çekti. Yine başaramamıştı. Bir silah sesi daha duydu. Bu onun silahından çıkmadığına göre ölmüş olmalıydı.

Ama ölmemişti. Birazcık yana kaymasının avantajını yaşıyordu. Kurşun onu milim sıyırıp toprağa saplanmıştı. Kurşunun toprakta açtığı oyuğu görünce daha da panik oldu. Hemen karnının üstünde sürünüp arabanın altına girdi. Sessiz olmaya çalışsa da ufak tefek sesler çıkarıyordu, tıpkı küçük bir sürüngen gibi... O an insanoğlunun hayata çaresizce tutunma çabasının ne demek olduğunu anladı. Galiba artık sona gelmişti. Benedict'ten kaçmasının bir yolu yoktu. Arabanın altı kazan dairesi gibi aşırı sıcaktı. Yanmamak için egzoz borusuna fazla yaklaşmamaya özen gösterdi. Ağzı burnu toz toprak içindeydi, omzundaki kurşun yarası çok acıyordu. En kötüsü de Benedict'in pis ayaklarını görebiliyordu. Adi herif arabanın ön tarafında bir şey yapıyordu. Saniyeler sonra ne yaptığını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

anladı; motor sesi kesilmişti. Benedict arabanın anahtarlarını olabildiğince uzağa fırlattı. Ardından yere çömelip Angela'ya gülümsedi. Silahını doğrultup tetiği çekti...

Ama hiçbir şey olmadı...

Benedict küfrederek silahı yere attı. Angela da derin bir nefes aldı. Şimdi sıra ona gelmişti. Elindeki silahı pisliğin tam yüzüne doğrulttu. Silahın yan tarafında bir şey dikkatini çekti, galiba ona engel olan şey buydu. Hemen metal kilidi indirdi. Acaba bu sefer...

Ellie bulunduğu yerden evin oradaki iki kişiyi görebiliyordu. Yabancı adam verandada, Angela da arabasındaydı. Önce silah sesi duyuldu, sonra adam arabaya doğru koştu. Ellie'nin kalbi son hız atıyordu. Yavaşladı... Daha yakına giderse adam onu görebilirdi ama olduğu yerde dikilmeye devam ederse de adam Angela'yı öldürebilirdi. Bir ara ikisinin de yere devrildiğini gördü. Eve doğru koşmak için bundan daha iyi bir fırsat olmazdı. Dikkat çekmemek için bodur çalıların arkasından ilerlemeye dikkat etti. Koştu, koştu ve yan taraftan dolanıp evin arkasına vardı. Su deposunun orada duran paslı merdiveni alıp yatak odasının penceresine dayadı.

Penceresi kapalı olsa da neyse ki kilitli değildi. Pencereyi kaldırmaya çalışırken tırnağının yarısı kalktı ve kanamaya başladı. Sıcaktan, yorgunluktan ve susuzluktan sersem gibiydi. Pervazın üstünden emekleyerek kendini yere attı. Silahtan gelen yağ kokusu şifonyerin üstünde duran güllerin kokusuna karışmıştı. Silahı eline aldı. Derin bir nefes aldıktan sonra verandaya koştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Benedict Angela'yı ayak bileklerinden tutmuş çekiştiriyordu. Angela bir yandan ciyak ciyak bağırıyor, bir yandan da silahını yanına almak istiyordu. Bir ara yaralı omzunu arabanın altına çarptı. Canı fazlasıyla acıdı. Benedict onu sürükleyerek arabanın altından çıkarmaya çalışıyordu. Angela neyse ki silahını da alabilmişti. Tam silahı kullanmaya niyet ediyordu ki hayvan herif bütün ağırlığını üst bedenine verip elindeki silahı almaya davrandı. Angela'ya o an deli kuvveti denen şey geldi. Sert bir tekme atıp adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Bütün gücüyle mücadele ediyordu. Kolunu uzatıp silahı arabanın altına doğru fırlattı. Çamurun içine düşünce çıkardığı sesi duydu.

Benedict onu bırakıp arabanın altına girmeye çalıştı. O arada Angela da ayağa kalkıp koştu. Amacı silahı arabanın diğer tarafından almaktı. Bu artık karmaşık bir matematik problemine dönüşmüştü. Acaba silahı önce kim alacaktı? Angela; ayakta olma avantajına sahipti ama arabanın etrafını dolanacağı için katetmesi gereken mesafe bir hayli uzundu. Benedict; iri yapılı olduğu için arabanın altına zor sığıyordu ve karnının üstünde sürünmesi zaman alacaktı. Öte yandan silaha Angela'ya kıyasla çok daha yakındı...

Parmakları aynı anda silaha uzandı ve zafer Benedict'in oldu. Silahı eline aldığı gibi ateşledi. Ancak Angela çabucak yer değiştirip ıskalamasını sağladı. Angela tam kaçmaya yelteniyordu ki Benedict boş olan eliyle onu ayak bileğinden yakaladı. Angela'nın diğer bileğini de tutmak isterken silahı bir kez daha düşürdü. Angela yere devrildi. Benedict anında üstüne çıkıp kaçmasına engel oldu. Bir yandan acımasızca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angela'nın üstüne abanıyor, diğer yandan da düşürdüğü silahı el yordamıyla bulmaya çalışıyordu.

Angela kıskıvrak yakalanmıştı. Başını hafifçe arkaya yatırıp masmavi gökyüzüne baktı. O an çok güzel bir gün olduğunu fark etti. Eğer bu dünyadaki hayatının sonuna geldiyse, eğer bugün ölmesi gerekiyorsa, bu onun istediği gibi olacaktı. Gözlerinin gördüğü son şeyin katilinin yüzü değil, parlak gökyüzü olmasını istiyordu...

Kardeşi toprağın üstünde mücadele ediyordu. Sonra saldırgan kontrolü ele alıp silahı aramaya başladı. Ellie hızlı adımlarla arabanın yanına gitti. Çok dermansızdı, ancak kararlılığı ona atiklik veriyordu. Adam geldiğini duymadı, ama üstüne düşen gölgesini görmemesi imkânsızdı. Gölgeyi görür görmez kafasını kaldırıp baktı. Adamın gözleri birden fal taşı gibi açıldı. "Lanet olsun, sen de..."

Angela kafasını çevirince Ellie'yi gördü. O an hissettiği rahatlığın büyüklüğünü tarif edecek kelime yoktu. Gözlerini kapattı.

Ellie tetiği çekti. Biri acıyla bağırdı, ama kim? Bağıran kişi Ellie olabilirdi? Bağıran kişi Angela da olabilirdi? Ama yabancı adam olamazdı çünkü o pislik boylu boyunca yatıyordu. Ne kımıldayacak ne de ses çıkaracak hâli kalmıştı. Ellie elindeki silahı yere attı, kalbi kulaklarında atıyordu. Ellerini dizlerine bastırıp eğildi. "Aman Tanrım, Aman Tanrım!" diyordu. İçinden kusmak geliyordu ama yutkunup buna engel oldu. Ardından Angela'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Kız kardeşi toz, toprak ve kan içindeydi. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Birden içgüdüsel olarak birbirlerine sarıldılar. Artık kâbus bitmişti...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayatımı kurtardın," dedi Angela.

Ellie de ağlamaya başladı. Kız kardeşinin hayatını kurtarmıştı. Eğer o hiç tanımadığı o adamı vurmamış olsaydı, belki şu an ikisi de hayatta olmayacaktı. Kendini topladı. Evet, bir insanı öldürmüştü, fakat bunu yaptığı için hiç pişman değildi. Aniden üzerine tuhaf bir serinkanlılık çöreklenmişti.

Ellie geri çekilip Angela'nm gözüne giren saçları düzeltti. Sonra onun çamurlu yüzüne dikkatle baktı. Aralarındaki benzerlik onu hayrete düşürmüştü. Aynaya bakıyormuş gibi hissediyordu. Hayatında ilk kez çok değerli ve sonsuz bir şeye sahip olduğunu hissetti. Mutlu gözlerle gülümsedi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum kardeşim..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kırk İkinci Bölüm

Kız kardeşi düğününde şarkı söyledi. Bundan daha güzel bir şey olabilir miydi?

Ellie kırmızı elbisesi ve kusursuz sesiyle Angela'nın hayatı boyunca duymadığı *Ave Maria*'yı söylüyordu. Angela da Jerry'nin elini tutarak onu hayranlıkla dinliyordu. Düğün töreni için Leila'nın bahçesi seçilmişti ve her şey çok güzel görünüyordu; beyaz çadır, altın ve beyaz renklerle süslenmiş sandalyeler, leziz kanepelerle dolu masalar ve zarif şampanya kadehleri... Öğleden sonraydı... Güneşin batışı yaklaştıkça gölgeler uzuyor, manzara daha da güzelleşiyordu. Hava bahçede yapılacak bir düğün için mükemmeldi; açık, berrak ve sıcacık... Ellie o kadar güzel söylüyordu ki kuşlar bile onu dinlemek için bir dala tünemişti.

Angela mutlu gözlerle Jerry'ye baktı. O sırada Jerry'nin de kendisine baktığını fark etti. Jerry'nin gülümsemesi hâlâ aklını başından alıyor, güzel yüzünü gördükçe kalbi heyecanla atıyordu. Mutluluk gözyaşları akmak için fırsat kolluyordu. Angela dudağını ısırarak aptal yaşlara engel olmaya çalıştı. Zaten sabahtan beri dokunsalar ağlayacak durumdaydı. Jerry'yi çok

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uzun zamandır tanıyordu. Bugüne dek kendini evliliğin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine inandırmıştı. Ama yanılmıştı, değiştiriyordu... Daha doğrusu evliliğin kendisi değişik, farklı ve güzel bir şeydi. Yaşadıkları deneyim çok içten, derin ve anlamlıydı. Evlenmek hayat birleştirmenin yanı sıra hayatla barışmak demekti. En azından Angela için... Artık ergenlik çağında bir genç olan Bo ise hemen yanlarındaki masada gururla oturuyordu.

Duadaki son *Amen* de çalıp söylendikten sonra davetliler hayranlıkla alkışladı. Islık çalanlar... Müzikten, yüreklere işleyen sesten ve güzel atmosferden etkilenip gözyaşlarına boğulanlar... Neşeyle gülümseyenler... Herkes çok mutlu ve keyifli görünüyordu.

Angela var gücüyle alkışladıktan sonra Jerry'nin omzuna yaslandı. Jerry de onu yanağından öptü. Ardından mutlu birlikteliklerinin sembolünü taşıyan ellerini kenetlediler.

"Geri döndüğün için çok mutluyum."

"Asıl ben, beni almaya geldiğin için çok mutluyum."

Angela o günü hatırlayıp kendi kendine gülümsedi. Bütün cesaretini toplayıp Londra uçağına binmesi, St. Albans'taki küçük dairesinde Jerry'ye hayatının sürprizini yapması... Bunları yapabileceği aklının ucundan geçmezdi. Fakat Benedict'le yaşadıklarından, ölümle burun buruna gelmesinden ve kız kardeşlerin inanılmaz hikâyesinin medyada yer bulmasından sonra artık uçmak korkulacak bir şey gibi gelmiyordu. Belki de bu küçük korkuyu yenmesinin temelinde büyük dehşetlerden sağ çıkması yatıyordu. Jerry, Bo liseden mezun olana kadar Queensland'de kalmayı kabul etmişti. Ondan sonra ailece seyahat edeceklerdi. Hep birlikte olacaklardı.

DJ eski bir swing parça çalınca insanlar yerlerinden kalkıp dolaşmaya başladı. Masa değiştirip diğer davetlilerle sohbet

BELONGS TO KAKTUS TEAM

edenler, bardan içki alanlar, müzik eşliğinde olduğu yerde salınanlar, yüksek sesle konuşup kahkahalarla gülenler... Angela başını hafifçe çevirip Jerry'nin güzel yüzüne baktı. "Sanırım bundan sonra hep birlikte olacağız..."

"Evet," dedi Jerry kıkırdayarak. "Öyle görünüyor."

Ellie o sırada masaların arasında yürümeye çalışıyor, bir yandan da nazikçe davetlilerin iltifatlarını dinliyordu. İleride dikilen Dieter de heyecanla onu bekliyordu. Angela kardeşiyle Dieter'in birbirlerine sıkıca sarılmalarını izledi. Onları böyle görmek onu çok mutlu ediyordu. Aşklarının ne kadar büyük olduğunu ve birliktelikleri boyunca ne zorluklar atlattıklarını biliyordu; Dieter'in eski karısının düşmanca tavırları, çocuklarından birinin ilişkilerini hoş karşılamaması ve Ellie'nin sağlık sorunları... Sonuçta kırk iki hamile kalmak için en ideal yaş sayılmazdı. Ellie Dieter'in kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra Angela'nın yanma geldi.

"Çok güzel söyledin," dedi Angela. "Çok teşekkür ederim."

"Belki bir gün sen de bana böyle bir iyilik yaparsın."

"Hâlâ şarkı söyleyebilir miyim bilmiyorum."

"Elbette söyleyebilirsin, sen benim kardeşimsin." Ellie ellerini teatral bir şekilde havaya kaldırdı. "Sen Euphemia Angelis'in kızısın!"

Jerry öne eğilip lafa girdi. "Teşekkür ederim Ellie. Çok ünlü bir sopranonun düğününde şarkı söylemesi harika bir duygu, böyle bir şans herkese uğramıyor."

"Profesyonel performans öncesi güzel bir prova oldu diyebilirim," dedi Ellie. Sonra yusyuvarlak karnını okşadı. "Gerçi bir süre daha çalışmayabilirim. Bu yaşta anne olmak nasıl bir duygu, minicik bir bebekle ne yapacağım, hiçbir fikrim yok. Daha şimdiden çok yoruldum..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Jerry küçük bir kahkaha attı. "Leila da beni kırk iki yaşında doğurmuş." Ardından başıyla dans pistini işaret etti. Leila kendinden çok daha genç bir adamla dans ediyordu. Topuklu sandaletleri, batik elbisesi, abartılı takıları ve açık saçlarıyla çok hoş görünüyordu. "Bence genç kalmasını buna borçlu."

Ellie birkaç saniye Leila'yı izledi. O arada Angela da Ellie'ye baktı. Hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu. Bu, o kadar muhteşem bir duyguydu ki insan gerçekliğini sorgulamadan edemiyordu. Bir kız kardeş... Bir ikiz... Birden Jerry'nin belini saran kolundan kurtulup Ellie'nin elini tuttu. "Seninle konuşmam lazım."

Ellie başıyla onayladı. Bahçedeki kalabalıktan uzaklaşıp yaklaşık otuz metre ilerideki mango ağacının altına gittiler.

"Jerry'nin İngiltere'de bir avukat arkadaşı var, miras konusunda uzman biri." George Fellowes'un Ellie'ye gönderdiği belgelerin arasında Mia'nın vasiyeti de vardı. Mia'nın vârisi olarak biyolojik kızları belirtilmişti. "Yıl sonu itibarıyla paranın kullanım hakkı bize geçecek."

"Ne kadar bir paradan söz ediyoruz?"

"Yaklaşık bir milyon pound..."

Ellie kaşlarını kaldırdı. "Bu parayı çok güzel bir amaç için kullanabiliriz."

"Evet, bence de..."

Ellie kardeşinin gözlerine baktı. Angela onun ciddi yüz ifadesine yavaş yavaş alışıyordu. "Şimdi lütfen bana dürüst ol Angela. Bu parayı önerdiğim şekilde kullanmayı sahiden istiyor musun?"

"Kesinlikle! Benim güzel ve mutlu bir hayatım var. Daha fazlasına ihtiyacım yok. Ama bu dünyada hiçbir şeyi olmayan bir sürü insan var." Angela ve Ellie anne babalarının, yani George ve Mia'nın anısına bir fon kurmayı planlıyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Fondaki para maddi durumu kötü olan çocuklara müzik eğitimi vermek için kullanılacaktı. Angela bazen Ellie'nin biyolojik ailesini onurlandırmak konusunda neden bu kadar hevesli olduğunu anlayamıyordu. Çünkü o Mia'yı hiç tanımamıştı, anlattığına göre George'la olan ilişkileri de sorunluydu. Angela ikisiyle de vakit geçirme şansına sahip olmuştu. Yani Ellie'ye nazaran yası, acısı, yaşanmamış anlar ve söylenmemiş sözler konusundaki pişmanlıkları daha yoğundu. Yine de Ellie bunca şeye rağmen öz anne babasına derin ve samimi bir bağlılık duyuyordu. Azimli, ciddi ve disiplinli dış görünüşünün altında hassas ve iyi bir yüreği vardı.

"Güzel," dedi Ellie. Ardından bir süre sessizce düşündü. "Biliyor musun, bir zamanlar bu hayatta her şeyin para olduğuna inanıyordum. Hırslı ve açgözlüydüm..."

"Bunu hayal bile edemiyorum." Angela konuşurken ılık bir rüzgâr ağaçların dallarını hafifçe salladı. Başlarından aşağı yapraklar ve çiçekler döküldü.

Ellie kafasını kaldırıp havada usulca süzülen çiçeklere baktı, dudaklarında huzur ve mutluluk dolu bir tebessüm vardı. Ardından Ellie tekrar Angela'ya baktı. Kardeşinin elini sımsıkı tuttu. "Birbirimiz hakkında öğreneceğimiz çok şey var."

Angela gülümsedi. "Merak, heyecan ve sabırsızlıkla bekliyorum..."

Ardından kız kardeşler düğün mekânına döndü. Angela başını Ellie'nin omzuna yasladı. Güneşin altında parlayan ağaçlara, düşen yapraklara, çiçeklere ve neşeli insanlara baktılar. Ve sustular... Mutluluklarını, şükürlerini, huzurlarını anın güzelliğine saklarcasına sustular... Sonsuzluk yolunda bir iz bırakırcasına sustular... En derin duyguların ve bilgeliğin sükûtta olduğunu bilircesine sustular... Birbirine kavuşan iki kardeş ruhun sevincini bölmemek için sustular...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

